

Giới thiệu Hành Trình Giành Nữ Chính Về Tay Nam Phụ

Truyện Hành Trình Giành Nữ Chính Về Tay Nam Phụ của tác giả Hồ Như xoay quanh một hành trình đầy sức hấp dẫn bởi nơi đó là một thế giới hiện đại và mới mẻ.

Cùng những mong ước mà nhân loại đang vấp phải, sự xâm lấn ngày càng áp đảo của người ngoài hành tinh? Nào ngờ đó chỉ là những suy nghĩ thoáng qua.

Bất chợt lại có một anh chàng nam phụ số phận bi đát mà chính cô lại là người sẵn sàng giúp đỡ để cuộc đời anh ta có tương lai hơn?

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Giành Nữ Chính Về Tay Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Tái sinh.

Trần Viện giương mắt ngơ ngác nhìn mỹ nhân nước mắt như châu sa thi nhau rơi xuống. Mỹ nhân là một phụ nhân khoảng bốn mươi, tuy nhiên do được bảo dưỡng rất tốt nên không thể nhận ra được tuổi thật. Gương mặt bà tinh xảo, đôi môi, khóe mắt đều hiện ra vẻ phong tình, không khó đoán được người này lúc còn trẻ cũng một phen làm điên đảo chúng sinh. Mỹ nhân khóc ròng một ngày một đêm mà cơ hồ van nước mắt không có xu hướng đóng lại, mặc dù cơ thể người có đến 70 phần trăm là nước, nhưng cô vẫn tự hỏi liệu sau này những chuyện lạ trên thế giới có ghi nhận lại trường hợp một phụ nữ vì khóc quá nhiều mà mất nước chết hay không. Chính vì thế, việc đầu tiên cô làm sau khi tay chân đã bắt đầu có thể cử động chính là đưa cho mỹ nhân ly nước đặt trên bàn cạnh đầu giường: “Mẹ...đừng khóc nữa...uống nước”

Từ sau khi tỉnh lại đến giờ cô vẫn đang trong tình trạng thoát lực. Tay chân, đầu lưỡi, thậm chí mí mắt cũng không thể cử động. Thật may mắn đó là do tác dụng của thuốc chưa tiêu tán hết. Sau khi biết được việc này cô thầm thở ra một hơi nhẹ nhõm, may mà cô không phải xuyên vào một cơ thể bị liệt toàn thân. Chưa kịp vui mừng, Trần Viện đã bị một dòng ký ức ủa về lấp kín đầu óc, từng tế bào não căng nứt như muốn bị vỡ ra. Phải mất cả một đêm Trần Viện mới tiêu hóa hết những điều mà dòng ký ức đó mang lại, cuối cùng, trong lòng không khỏi thốt lên một tiếng: “O.M.G”

Có phải thượng đế quá xem trọng năng lực tiếp nhận của cô. Trước đó 12 tiếng, cô đã vô cùng sốc khi nghĩ rằng mình xuyên vào một cơ thể bị liệt toàn thân. 12 tiếng sau cô vui mừng nhận ra rằng mình không bị liệt, thật là một điều vô cùng kinh hi... mới là lạ. Ai có thể giải thích cho cô biết tại sao cô lại xuyên không đến đây, hơn nữa lại xuyên vào một quyển tiểu thuyết. Chẳng lẽ những năm gần đây xuyên không trở thành một môn thể thao thịnh hành, người người xuyên không, nhà nhà xuyên không?

Bốn ngày trước đây Trần Viện đã luyện một bộ tiểu thuyết “Điên cuồng yêu em”. Nghe tên liền biết đây là một bộ tiểu thuyết vô cùng điên cuồng. Có chết cô cũng không thừa nhận đây là một cuốn tiểu thuyết rẻ tiền, bởi vì nó còn thua cả tiểu thuyết rẻ tiền.

Động lực duy nhất khiến cô đọc là do có một nhân vật phụ trong đó trùng họ trùng tên với cô – Trần Viện. Vâng, và bây giờ cô đã hoa lệ xuyên vào nhân vật Trần Viện đó.

Thành thật mà nói, đây chính là một thế giới điên cuồng, cái trắng ngoài chợ cũng không nhiều bằng tổng giám đốc ở nơi đây. Tổng giám đốc đủ thể loại, đẹp trai, lịch lãm, tuấn tú, phong độ, bụng bự, bụng nhỏ, bạch đạo, hắc đạo...muốn loại nào có loại đó. Nể tình mình có tham gia diễn xuất trong bộ truyện này, cô nhấn, nể tình nam phụ thâm tình, cô nhấn, cô nhấn cho đến khi nhân vật mình có cảm tình nhất trong truyện là nam phụ bị bắn - chết, Trần Viện bị dàn cảnh tai nạn giao thông - chết. Cô chỉ còn biết tặng đồng chí tác giả một ngón tay giữa: “Đồng chí à, viết hết bộ truyện này chắc đồng chí mất rất nhiều chất xám nhỉ, sao không mau mua muối I ốt ăn bổ sung đi.”

“Bảo bối, con cử động được rồi...ô ô... bảo bối của mẹ...ô ô...”

Đầu Trần Viện phút chốc bị gì chặt vào bộ ngực 34C của mỹ nữ. Cô cố tình lơ đi âm thanh nức nở đang gây nhiễu sóng của mỹ nữ, giờ tay day day thái dương, trong lòng chợt dâng lên một cảm giác ấm áp không thể diễn tả, cô không thể không ganh tỵ với Trần Viện, cảm giác có mẹ quan tâm thật tuyệt, kể ra Trần Viện kia thật là may mắn khi có một người ba và một người mẹ hết lòng yêu thương cô, chỉ là cô ta không biết trân trọng mà thôi.

“Mẹ...con ngạt thở.”

“Ô...ô, mẹ xin lỗi, tại mẹ mừng quá, ô...ô...”

“Mẹ đừng khóc nữa, mẹ khóc từ tối đến giờ, khăn cả giọng rồi.”

Mỹ nữ chợt ngừng khóc, trân trối nhìn Trần Viện mà không thốt nên lời, sau đó...

“Ô...ô....Bảo bối của mẹ lớn rồi...ô...ô, biết quan tâm đến mẹ nữa, mẹ vui quá...ô...ô...”

Cô đã nói sai chỗ nào sao, mỹ nữ chẳng những không ngừng khóc mà còn tăng thêm công suất.

Cửa phòng đột nhiên bị mở ra, một đoàn áo trắng tiến vào, lúi lúi kéo kéo, tiến hành kiểm tra toàn diện cho cô.

“Bệnh nhân đã không còn nguy hiểm, nhưng cần phải điều dưỡng lại thân thể trong một thời gian, đặc biệt là nên tránh xa các chất kích thích.” Bác sĩ đưa ra kết luận sau quá trình kiểm tra.

Trần Viện thờ phào nhẹ nhõm, thật may mắn là cô không bị gì. Khoan đã, chất kích thích... Trong đầu Trần Viện đột nhiên hiện ra một vài hình ảnh vờ vụn. Hóa ra hai ngày trước Trần Viện kia tham gia một party sinh nhật, như thế nào nhỉ, phải dùng từ điên cuồng, thác loạn mới diễn tả được, sau đó có người đưa cho cô một viên thuốc màu trắng, Trần Viện lấy hết can đảm ra để thử, kết quả sốc thuốc ngất đi, đám hồ bằng cầu hữu hoảng sợ bỏ chạy hết, cuối cùng là do bảo an trong hộp đêm đưa cô đến bệnh viện. Những điều này trong tiểu thuyết chưa từng nhắc đến, nhưng cũng phải thôi, Trần Viện chẳng qua chỉ là một nhân vật phụ, làm nền để tô điểm cho nữ chính, tác giả chỉ chú trọng đến việc miêu tả tính khí tùy hứng, điều ngoa, độc ác của cô, thông qua đó để đề cao sự thuần khiết như hoa sen mới nở của nữ chính.

Mà kể ra Trần Viện này làm người cũng quá thành công đi, đám bằng hữu gần bó biết bao năm trời, cùng nhau phá làng phá xóm, thế nhưng giây phút cô cần nhất lại bỏ chạy đi hết, không biết là nên vui hay nên buồn. Nói thế nào đi nữa thì Trần Viện kia cũng đã chết rồi, người đang sống bây giờ chính là một Trần Viện hoàn toàn khác. Đã như thế thì cô sẽ thay thế cô ấy sống thật tốt, nhận tất cả những điều tốt đẹp mà cô ấy đáng nhận, mà hơn hết chính là tránh khỏi số phận bị đat phải đối mặt trong tương lai, vì Trần Viện kia mà cũng là vì Trần Viện này.

Đoàn bác sĩ vừa rời đi, cửa phòng một lần nữa bị tông mạnh, một người đàn ông trung niên đập gió tiến vào.

“Con gái, con tỉnh rồi, có khó chịu không? Đừng sợ, ba ở đây.”

Một lần nữa Trần Viện rơi vào vòng tay ấm áp. Cô nhận ra đây là ba của Trần Viện kia – Trần Bằng. Trong tiểu thuyết, người đàn ông này vô cùng cưng chiều Trần Viện, ông biết cô không thích quản lý công ty nên không muốn tạo áp lực cho cô, mà lặng lẽ bồi dưỡng một đứa con rể để thay ông chăm sóc bảo bối của ông sau này. Chỉ có điều ông không nghĩ đến là con gái của ông đến liếc nhìn chàng rể này cũng không thêm mà đâm đầu vào yêu say đắm nam chính. Còn đứa con rể bị “phụ tình” kia lại hóa thành bạch nhãn lang, quay lại cắn ông một ngụm. Đến lúc con gái qua đời, vợ quá thương tâm mà đi theo, sự nghiệp cũng tan biến, ông trở thành một người điên loạn, gia đình hạnh phúc trước kia phút chốc vỡ tan, như bọt biển mà hòa vào dòng nước xiết.

Trần Viện trong lòng rung động từng cơn. Đây chính là tình thân mà kiếp trước cô chưa từng nhận được, nó khiến cô trở nên mê muội, muốn mãi mãi đắm chìm trong đó không bao giờ thoát ra. Cô sợ tất cả chỉ là giấc mơ, khi tỉnh giấc thì hết thảy sẽ biến mất. Hạnh phúc đến vỡ òa khiến cô không kiềm được, nấc lên thành tiếng: “Ba, mẹ...”

Mai Bảo Phụng thấy Trần Viện ôm chầm mình khóc cũng không nhịn được nữa, cuối cùng sà vào, ba người ôm nhau thành một đoàn.

“Ồ...ô...ông xã, ô...ô...bảo bối...ô...ô...”

“Ồ...ô...ba...mẹ...ô...ô” – Đây là ba mẹ của cô, tình thương họ chỉ dành duy nhất cho cô mà không phải ai khác.

Hộ lý và y tá thấy hình ảnh cảm động này, liền rời khỏi phòng bệnh, nhường không gian lại để gia đình bồi dưỡng tình cảm với nhau. Hay nói một cách khác thẳng thắn hơn, họ không chịu được âm thanh xuyên thấu với cường độ cao này.

Trần Viện ngây ngốc trong bệnh viện một tuần lễ mới được mẫu thân đại nhân chuẩn cho xuất viện, trở về nhà tiếp tục điều dưỡng. Trong thời gian này cô đã suy nghĩ rất nhiều về tương lai mà mình sắp phải đối mặt.

Hiện tại cô gần như đã dung nhập hoàn toàn vào cơ thể này, cô cảm thấy rất hài lòng về vẻ ngoài của “Trần Viện”. Đó là điều hiển nhiên, mẹ cô là một mỹ nhân, con gái bà làm sao lại là vệt con xấu xí được. Điều khiến cô mỹ mãn nhất chính là cô đã thoát khỏi kiếp màn hình phẳng. Kiếp trước Trần Viện là một cô gái thanh tú dễ nhìn, tuy chưa đến mức người gặp người thích, nhưng nhận được không ít lời tỏ tình, tuy nhiên khiến cô không tự tin nhất chính là con người “trước sau như một” của mình. Bây giờ thì tốt rồi, nhìn cô gái đang đứng trước gương, dáng dấp thướt tha, làn da non mềm trắng mịn, khuôn mặt trái xoan nhỏ nhắn, đôi mắt to tròn ngập nước long lanh, cặp môi nhỏ nhắn hồng nhuận như quả anh đào muốn mời gọi người ta cắn một ngụm, đây hẳn là một tiểu mỹ nhân chính hiệu, gương mặt vẫn còn mang theo nét ngây ngô nhưng lại căng tràn sức sống của tuổi mười bảy.

Một tiểu mỹ nhân như vậy lại bị đồng chí tác giả vùi dập đến mức không chôn dung thân, quả nhiên đủ tàn nhẫn. Nhưng không sao, Trần Viện bây giờ đã khác xưa, cô sẽ không để cho mình tiếp tục sống cuộc sống mù mịt như trước đây nữa. Hiện tại cô chỉ có thể nghĩ ra hai cách để tránh khỏi kết cục thảm bại trong tương lai.

Phương án một: tránh xa nam nữ chính. Đây là cách an toàn và hiệu quả nhất, nữ chính là nguyên nhân khiến Trần Viện phải chết, còn nam chính là người cho người giết Trần Viện. Nói đi cũng phải nói lại, nam chính này cũng thật nhỏ nhen “Trần Viện” chỉ phạm chút lỗi lầm mà lại truy cùng giết tận như vậy, thật là không có phong độ mà một nam chính phải có. Bất quá “Trần Viện” chỉ bất cóc, có ý đồ cho người cường hiếp nữ chính thôi mà... ừm... “Trần Viện” này đáng chết thật, nhưng mà đó không phải là cô, cô không muốn chết thảm như vậy. Nhưng cách thứ nhất không khả thi, bởi vì gia đình cô làm trong giới giải trí, nữ chính sau này cũng gia nhập vào giới giải trí, hơn nữa ba Trần cũng đã có mấy hạng mục hợp tác với nam chính, cho nên không tránh khỏi một số trường hợp phải chạm mặt. Vì thế, phương án một: over.

Phương án hai: Theo nữ chính, có thịt ăn. Đây cũng là cách có khả năng thực hiện nhất. Trong tiểu thuyết, Trần Viện một mực ganh tỵ với nữ chính, luôn tìm mọi cách để hãm hại là ly gián cô ta với nam chính. Vậy thì kiếp này cô sẽ không đối đầu với nữ chính, kéo nữ chính về phe mình, trở thành chị em tốt càng hay, như vậy sẽ tránh được kết cục bi thảm. Thế nhưng, Trần Viện lại nhớ đến một nhân vật luôn khiến cho người khác đau lòng: nam phụ. Nếu cô làm như vậy thì hẳn có tránh khỏi cái chết như trong tiểu thuyết không. Hơn nữa, vẫn còn một người phải đối phó: con rể của ba Trần.

Ôi, tại sao lại có nhiều chuyện phải lo thế này, cái đầu nhỏ của cô sắp nứt ra rồi. Thôi thì bỏ qua một bên đi, bình đến tướng chặn, chứ cứ ngồi đây mà

suy nghĩ đến việc phải đối phó với những nhân vật mà mình hoàn toàn không biết mặt mũi như thế nào thì thật là phiền chán.

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Giành Nữ Chính Về Tay Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Hạnh phúc trong mơ.

Lần đầu tiên bước vào căn phòng của “Trần Viện”, cô không biết phải dùng từ gì để diễn tả cảm xúc của mình, thôi thì mượn tạm từ cũ: “O.M.G”. Đây chính là căn phòng trong mơ của biết bao cô gái mới lớn, trong đó có cả cô. Thuở còn bé, Trần Viện ở trong căn phòng tập thể của cô nhi viện cùng các anh chị em, cô không biết đã bao nhiêu lần tự vẽ cho mình một căn phòng công chúa, một căn phòng thật rộng lớn trải bằng thảm lông, có phòng thay đồ riêng biệt, giấy dán tường màu hồng phấn, ở giữa là một chiếc giường công chúa king size màu hồng phấn, bàn trang điểm màu hồng phấn, rèm cửa màu hồng phấn, một thế giới hồng phấn. Mặc dù kiếp trước cô đã 25 tuổi, ôm ấp giấc mơ màu hồng phấn nghe có vẻ rất buồn nôn. Nhưng mặc kệ, cô quyết định buồn nôn thêm vài năm nữa, dù sao Trần Viện này chỉ mới mười bảy tuổi.

Một giọng nói vang lên, kéo Trần Viện thoát ra khỏi giấc mơ hồng phấn.

“Bảo bối, sao còn đứng đây, mau đến giường nằm xuống, con phải tịnh dưỡng thêm một thời gian nữa mới được xuống giường.”

“Mẹ, con khỏe rồi, nằm nữa thì con sẽ mọc rễ luôn đây này.” Trần Viện về mặt đau khổ phản đối, nhưng không khó để nhận ra khỏe mới cô đang nhếch lên, có vẻ đang rất hưởng thụ sự quan tâm này. Trần Viện này trước kia rất không ngoan ngoãn, nếu bây giờ cô chuyển biến rõ rệt sẽ khiến ba mẹ nghi ngờ, đành phải thay đổi từ từ để họ không cảm thấy quá đột ngột.

“Khỏe đâu mà khỏe, bác sĩ nói con phải tịnh dưỡng thêm, mau nằm xuống, muốn ăn gì mẹ cho người đem lên phòng.”

“Con không muốn ở trên giường nữa, trưa nay ba về, con sẽ xuống ăn cùng ba mẹ.”

Trần Viện ôm cánh tay mẹ Trần làm nũng. Mẹ Trần vô cùng hưởng thụ hành động này của cô, xem ra đây cũng không phải là lần đầu tiên.

“Thôi được, nhưng bây giờ phải nằm xuống nghỉ ngơi, đến buổi trưa mẹ gọi con xuống ăn cơm.”

Mai Bảo Phụng sùng nịch vuốt tóc Trần Viện, kéo chăn ra để cô nằm xuống, lại sờ sờ, lại thân thân một lát rồi mới rời khỏi phòng.

Trần Viện ngồi trên giường ngáy ngồ cười. mấy ngày qua cô đã trải nghiệm những cảm xúc thăng hoa mà hai mươi lăm năm qua cô chưa từng được cảm nhận. Nó tốt đẹp đến mức khiến người ta phải mê muội, tình nguyện mãi mãi đắm chìm vào trong đó. Nơi này cô có ba mẹ, cô được họ thương yêu chiều chuộng, cô được họ nâng niu như bảo bối trên tay, cô âm thầm thề nhất định phải dùng cả tính mạng của mình để bảo vệ gia đình này.

Trần Viện đến bên bàn học, giờ mấy quyển sách giáo khoa ra xem. Hiện tại cô đang học lớp mười một, lục trong trí nhớ thì không khó để nhận ra Trần Viện là thành phần cá biệt trên lớp, thường xuyên cúp học đi chơi, lâu lâu muốn đổi không khí thì trở về trường học, nói ra cũng thật bất ngờ khi cô vẫn lên lớp đều đều, xem ra ba Trần cũng tốn không ít công sức trong đó.

Thôi được rồi, nếu như cô muốn thay đổi cuộc sống, vậy thì bắt đầu thay đổi từ đây đi. Cô nhớ không lầm, trong tiểu thuyết ba Trần dùng tiền để Trần Viện có thể học đại học, hình như là chuyển ngành thiết kế thời trang. Nhưng hầu hết thời gian cô dùng trong quãng đời đại học là để quán quýt nam chính, hãm hại nữ chính, ày...thật là phí tiền.

Kiếp trước khi thi đại học, cô đổ vào hai ngành là báo chí và quản trị kinh doanh, hai ngành này không có liên quan gì đến nhau nhưng cô đều rất thích, phải phân vân rất lâu cô mới ra quyết định học báo chí, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy có chút tiếc nuối. Nếu vậy thì kiếp này cô sẽ bù đắp lại tiếc nuối trước kia, hơn nữa cô bắt buộc phải học kinh tế, bởi vì Đỗ Trọng Bình.

“Trần Viện” xuất hiện trong tiểu thuyết đã là sinh viên năm hai, khi ấy cô lần đầu tiên gặp gỡ nam chính, sau đó yêu anh say đắm. Mà ba Trần lúc ấy cũng đã bắt đầu bồi dưỡng con rể tương lai – Đỗ Trọng Bình. Nhưng bây giờ cô mới mười bảy tuổi, không biết ông chồng từ trên trời rơi xuống này đã xuất hiện chưa, có lẽ cô phải đến công ty của ba một lần để xác nhận.

Trần Viện dùng cả buổi sáng để xem lại hết tất cả sách giáo khoa, theo trí nhớ của cô, “Trần Viện” là một học sinh yếu toàn diện, điều này cũng không có gì ngạc nhiên. Nhưng Trần Viện lại có chút không tiếp thu được, kiếp trước ít gì cô cũng là học sinh gương mẫu, bây giờ thoát một cái liên biến thành học sinh “toàn diện”. Cũng may là cô vẫn còn nhớ mang máng kiến thức cấp ba, nếu chậm rãi ôn lại thì hẳn là không thành vấn đề. Hiện tại năm mười một đã trải qua hết một học kỳ, cô muốn tu bổ lại thành tích tất cả các môn thì không có khả năng, cho nên cô quyết định học lệch, mục tiêu chính là đỗ đại học.

Trần Viện lúc này mới thực sự biết ơn đồng chí tác giả, bởi vì thế giới này không điên cuồng đến mức trong sách giáo khoa toàn là những câu thần chú, những môn học của cô vẫn là toán, lý, hóa...chứ không phải là biến hình, độc dược hay phòng chống nghệ thuật hắc ám, mục tiêu hiện tại của cô là thi đỗ đại học mà không phải là trở thành cô bé cứu thế chống lại “kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy.” Thế giới hiện tại không khác gì kiếp trước của cô, đây là địa cầu, bao gồm năm châu lục với hơn hai trăm quốc gia không có gì thay đổi, nền văn minh tương đương với thế kỷ 21, người đầu tiên bước lên mặt trăng vẫn là Neil Armstrong, việc đấu tranh với người ngoài hành tinh chỉ xuất hiện trong phim ảnh. Thật là may mắn, cô không nghĩ tâm lý của mình đủ

vững chắc để có thể bình tĩnh như không có chuyện gì khi một tên người ngoài hành tinh da xanh lè vấy tay với mình và nói “Hi!”.

Thoắt một cái đã đến giữa trưa, nghe tiếng xe dưới nhà Trần Viện biết ngay là ba Trần về, cô vội vàng đóng sách lại, lao xuống lầu sà vào lòng ba Trần như một chú chim nhỏ. Ừm, mặc dù cách so sánh này dùng trên người một cô gái trẻ có tâm hồn già nua như Trần Viện thì có chút buồn nôn, nhưng thôi kệ, buồn nôn cũng là một trải nghiệm đáng ghi nhớ trong cuộc sống.

Ba Trần thấy Trần Viện quấn quýt mình như vậy thì vô cùng vui vẻ, mẹ Trần thì một bên cuốn quạt kêu lên: “Bảo bối, đi chậm chậm, đi chậm chậm, sao lại chạy nhanh như vậy.”

Trần Viện đỏ mặt, hình như cô xuất hiện lỗi giác mình trở thành phụ nữ có thai. Không thể nào, cả hai kiếp người ta đều là hoàng hoa khuê nữ nha, kể cả “Trần Viện” trước kia, mặc dù cuộc sống rất phóng túng nhưng vẫn chưa đi đến bước cuối cùng.

“Con khỏe rồi, mẹ đừng cuống lên như vậy.”

Ba Trần vui vẻ một bên cười phụ họa. Haizzz, nói đi cũng phải nói lại, với mức độ cưng chiều của hai phụ huynh này, “Trần Viện” không hư mới là chuyện không bình thường.

Trên bàn ăn, Trần Viện phải vận dụng hết ba mươi sáu kế trong binh pháp tôn tử thì mẹ Trần mới chấp nhận không đút cơm cho cô ăn, tuy vậy, đĩa của bà vẫn liên tục cần quét, chỉ một chốc sau, chén của Trần Viện đã đầy ắp thức ăn, đến đây bà mới thỏa mãn cười híp mắt, gấp một cọng rau cần bỏ vào chén chồng mình. Ba Trần cũng vô cùng hưởng thụ ăn hết rau do bà xã gấp. Hình ảnh này không biết đã bao nhiêu lần xuất hiện trong mơ của Trần Viện, nhưng cô chưa bao giờ nghĩ đến một ngày mình lại trở thành nhân vật chính trong khung cảnh mà mình đã từng vô số lần ảo tưởng.

“Ba, mẹ, con khỏe rồi, ngày mai con đi học nha.”

Ba mẹ Trần ngẩn người, ngơ ngác nhìn nhau, rồi quay sang nhìn Trần Viện, sau đó lại tiếp tục nhìn nhau. Mai Bảo Phụng tựa hồ không giải thích được cảm giác chần chừ này từ đâu mà có, so với lúc bà nhận được tin con gái bị sốc thuốc phải cấp cứu thì không hề thua kém. Trần Viện nói muốn đi học, đó chẳng phải là việc mà nó ghét nhất trên đời sao? Mỗi buổi sáng bắt nó đi học đều dùng ba bò chín trâu lôi kéo mới được sao? Mặc kệ là vì lý do gì, bà cũng vô cùng vui mừng, chợt có cảm giác như nhà có con gái sắp gả, hoan hỉ mà cũng vô cùng luyến tiếc, con gái bà đã trưởng thành rồi.

“Có được không, hay là...con nghỉ ngơi thêm một tuần nữa rồi hãy đi học.” Ba Trần cũng vô cùng vui vẻ, nhưng vẫn có chút lo lắng cho sức khỏe của Trần Viện.

“Ba đừng lo, thân thể con con biết mà, hơn nữa ở nhà chán quá. Đầu năm học tới giờ con đi học có được mấy buổi đâu. Năm sau đã phải thi đại học rồi, con quyết tâm nhất định phải thi đậu đại học A.”

Trong phòng ăn lại một mảnh trầm mặc đến kỳ quái, đứng năm phút sau đó, sự trầm mặc này mới chính thức bị phá vỡ, nhưng nếu được chọn lựa, Trần Viện tình nguyện lựa chọn không khi kì quái kia thay vì lúc này.

“Ô...ô...ô...ô...ô. Ô...ô...ô...ô...ô. Ô...ô...ô...ô...ô.....” Một chuỗi dài âm thanh lặp lại với tần số vô cùng vô tận.

Ai có thể cho cô biết cô đã nói sai gì không, sao bỗng dưng lại chạm trúng công tắc máy bơm nước của mẹ Trần rồi? Bữa cơm trưa ầm ập cuối cùng biến thành một hồi gà bay chó chạy, Trần Viện một bên dỗ dành mẹ, ba Trần một bên an ủi vợ, nhưng không khó để nhận ra tâm tình của ông lúc này cũng kích động hơn bất kỳ ai hết.

Buổi tối hôm đó, Mai Bảo Phụng nằm trong lòng Trần Bằng, trần trọc không sao ngủ được.

“Ông xã, anh nói xem, tại sao con gái chúng ta lại thay đổi đột ngột nhưng vậy? Chẳng lẽ...đây chính là thời kỳ phản nghịch của vị thành niên?”

Ba Trần trầm mặc một hồi, sau đó liền đưa ra suy nghĩ: “Nếu nói phản nghịch, có vẻ thời kỳ này đã bắt đầu lúc con bé còn là thiếu nhi chứ không chờ đến vị thành niên.”

Mẹ Trần không cho là đúng: “Nghe nói tuổi dậy thì, cơ thể vị thành niên tiết ra nhiều hooc-môn, tiết tố cơ thể thay đổi tác động đến tâm lý của chúng, thậm chí chúng còn có khả năng thay đổi tính cách để cân bằng nội tiết, con gái chúng ta trước kia không nghe lời cho mấy, bây giờ lại rất ngoan ngoãn, chuyển biến như vậy không phải là phản nghịch thì gọi là gì?”

“Bà xã, em có chắc là em hiểu được mớ từ chuyên môn mà em vừa thốt ra?”

“Anh đừng coi thường em, đây là em nghe được trên ti vi đấy.”

Trần Bằng nhìn vợ cười sùng nịch, không nhìn được véo khuôn mặt vợ mình một cái: “Có thể con bé đã bị sốc, dù gì thì đám bạn chơi từ nhỏ phút cuối cùng lại lựa chọn bỏ rơi nó. Đã đến lúc con gái phải học đối mặt rồi. Mấy đứa nhỏ hư hỏng đó không có gì tốt, anh nói hoài mà con nó không chịu nghe, giờ thì tốt rồi, đỡ phải lo lắng.”

Mai Bảo Phụng nghĩ nghĩ, cảm thấy chồng mình phân tích cũng đúng. Nếu Trần Viện dứt khỏi đám trẻ đó thì không có gì tốt hơn. Đám trẻ đó Trần Viện đã chơi với chúng từ khi còn nhỏ, đều là những đứa nhỏ đáng yêu có xuất thân và gia thế tốt. Ai biết được lúc lớn lên lại trở thành một lũ không có chí tiến thủ, chỉ biết tụ tập phá làng phá xóm, con gái chơi với bạn bè như vậy, không ai cảm thấy lo lắng hơn bà. Như bây giờ cũng tốt, bà có thể yên tâm hơn nhiều, nhưng mà... “Không được, nếu như vậy bảo bối sẽ rất buồn, rất sốc, đêm nay em phải qua ngủ với con để an ủi con bé.”

“Con bé lớn rồi, có thể tự đối mặt mà,.... hơn nữa cũng đã qua một tuần rồi.”

“Không, em phải ở bên cạnh con mới an tâm được, anh chịu khó ngủ một mình vài ngày đi.”

Sau đó thì...Trần Bằng về mặt oán phũ, nhìn theo bóng dáng vợ đang ôm chầm đi ra khỏi phòng.

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Giành Nữ Chính Về Tay Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Ngày đầu tiên đến lớp.

Biết bao nhiêu người trưởng thành mơ ước có được một chiếc vé trở về tuổi thơ, được mỗi ngày cắp sách đến trường, không gì tốt đẹp hơn quãng thời gian của tuổi trẻ đầy nhiệt huyết, vô ưu vô lự, không cần biết đến những bộn bề xô bồ của cuộc sống, chỉ ở dưới mái trường, tận hưởng những điều tốt đẹp mà tuổi trẻ mang lại.

Trần Viện chính là một trong số ít những người may mắn được hưởng đặc ân đó. Đứng trước cổng trường, Trần Viện không cách nào kiềm chế được xúc động muốn hét lên. Cô lại một lần nữa được trở về quãng đời học sinh, một lần nữa được cắp sách đến trường. Tưởng tượng xem, một tâm hồn già nua ẩn dấu trong thân xác cô gái mười bảy tuổi đến trường học, đó là một chuyện phần khích đến nhường nào.

Trường trung học mà Trần Viện đang theo học là một trường tư thục cao cấp, học sinh ở đây đa phần đều là những người có gia thế tốt. Ngôi trường này chỉ có người có tiền mới theo học nổi, hơn nữa, có tiền chưa chắc đã vào được trường này. Chính vì vậy, mỗi học sinh trong trường đều là những ông trời con không ai dám động, đó cũng là nguyên nhân cả năm học “Trần Viện” chỉ xuất hiện vài buổi mà phiếu điểm vẫn đều đều gửi về nhà, dĩ nhiên là thành tích cũng không phải rất tốt, dù sao thì nó cũng không phải là thứ “Trần Viện” thật sự quan tâm. Dựa theo trí nhớ của “Trần Viện”, cô chậm rãi đi đến phòng học. Có lẽ do quá hưng phấn nên Trần Viện hôm nay dậy sớm hơn mọi ngày, kết quả là khi cô đến lớp, trong phòng học vẫn chưa có ai. Cô thuận thực trở về chỗ ngồi, tháo cặp sách xuống, cẩn thận lục lại trong đầu thông tin về lớp học, cuối cùng cô phát hiện ra mình không biết bất kỳ ai trong lớp, chỉ nhớ mang máng người ngồi bên cạnh cô là một cô gái tên là Nhã gì gì đó.

Sân trường bắt đầu trở nên nhộn nhịp hơn, lớp của Trần Viện cũng dần đông đúc. Ngày đầu tiên đến lớp học, Trần Viện được hưởng chế độ của một đại minh tinh, và cô vô cùng hưởng thụ điều này....mới là lạ. Cho cô xin, cô không phải là con khỉ trong vườn bách thú, tại sao ai bước vào phòng học cũng đều nhìn cô bằng một ánh mắt kỳ quái, cho đến khi họ về đến chỗ ngồi vẫn không thu lại ánh mắt. Trần Viện ban đầu không thích ứng được, cứ đưa tay lên sờ mặt, lo lắng sáng nay mình rửa mặt không sạch nên còn dính kem đánh răng, sau đó cô dần chết lặng. Thích nhìn á, cứ nhìn thoải mái đi, bộ chưa từng thấy con khỉ đi học sao? A không, bậy bậy, chưa từng thấy mỹ nữ đi học sao?

Một lúc sau, cảm nhận vị trí kẻ bên mình có người ngồi xuống, Trần Viện quay qua nhìn. Hóa ra đây chính là bạn cùng bàn của cô, một cô bé đáng yêu, mặt to tròn long lanh, trông đen lại nhiều hơn trông trắng khiến cho người ta có lỗi giác nó càng thêm to lớn và linh động, gương mặt bầu bĩnh phấn nộn, chiếc mũi nhỏ nhắn có chút hình lên, vóc dáng cô bé không được cao, chỉ khoảng 1m55, phải nói thế nào nhỉ, đây là một tiểu loli chính hiệu. Trần Viện cố gắng kiềm chế dục vọng muốn đưa tay lên véo mặt cô bé, cô mỉm cười gật đầu chào hữu nghị. Cô bé hồi đáp lại Trần Viện bằng một cái nguyệt dài rồi hừ lạnh.

Cái gì đây, không hoan nghênh cô sao? “Trần Viện” sống cũng quá thành công đi, bạn nói khổ bỏ rơi, bạn cùng lớp ghét bỏ. Trần Viện trong tiểu thuyết làm người cực đoan như vậy cũng không phải không có nguyên nhân a. Mọi người xung quanh đều không chào đón cô, cô sống cô độc suốt quãng đời niên thiếu mà không có lấy một người bạn. Sau khi cô gặp được nam chính, bị vẻ ngoài của anh mê hoặc rồi điên cuồng theo đuổi. Mà nam chính trước khi yêu nữ chính thì luôn không từ chối phụ nữ tự đưa đến cửa, anh ta đối với Trần Viện lúc gần lúc xa, vô hình trung lại càng khiến cô càng thêm mê muội, cuối cùng anh ta trở thành một chấp nhất của cô, khiến cô muốn kiên trì giành được. “Trần Viện” này có điểm đáng hận cũng cùng điểm đáng thương. Nếu cô giành sự chấp nhất của mình cho việc khác, giả như sự nghiệp chẳng hạn, với sự kiên trì và quyết tâm của cô hẳn là sẽ giành được thành tựu không nhỏ, chỉ tiếc cô yêu không đúng người.

Đối với sự bài xích của mọi người, Trần Viện chỉ cảm thấy nhàn nhạt, không quan tâm gì cho mấy, dù sao đi nữa muốn một tâm hồn già nua như cô có thể dễ dàng hòa hợp với mấy đứa trẻ này cũng không phải chuyện dễ. Cô mở túi sách, đem tập sách trải lên bàn học, nói như vậy cho có hình thức, thật ra cô chỉ bày ra một quyển vở trắng ngần không có chữ nào, còn sách à? Cho xin đi, cô không biết thời khóa biểu, chẳng lẽ mang hết sách giáo khoa lên lớp?

Tiểu loli ngồi cạnh bên liếc thấy quyển vở trắng tinh của cô thì lại khinh thường hừ một tiếng. Cái liếc mắt của cô kèm với vẻ mặt khoa trương, Trần Viện biết cô bé không có thiện cảm với mình nhưng vẫn cảm thấy đáng yêu không忍 nổi. Cún con dễ thương nhà ai chạy lung tung vậy nè, mau nhốt lại đi, không thì ông bị ông chú biến thái xuất hiện bắt mất.

Lớp học đang ồn ào, những âm thanh trò chuyện đột nhiên im bật, tất cả mọi người đều hướng ra cửa lớp. Một cô gái xinh đẹp bước vào phòng học, cô gái đáng người cao ráo nẩy nở, trán cao mắt hạnh, mỗi cái liếc nhìn đều tràn ngập phong tình khiến người ta mê mẩn, gương mặt được trang điểm kỹ càng lại càng tôn lên vẻ sắc sảo. Trần Viện âm thầm tán thưởng, đây chẳng phải là hồ ly tinh trong truyền thuyết đây sao! Nếu không nhìn thấy đồng phục trên người cô gái, Trần Viện còn lầm tưởng mình đang ở một sân diễn thời trang nào đó.

Bạn học ngồi bên cạnh Trần Viện lại hừ lạnh một tiếng, xem ra người tiểu loli này không vừa mắt không chỉ có một mình cô. Trần Viện tò mò, chồm sang nói nhỏ bên tai cô bé.

“Này, người đó là ai vậy? Trông giống hồ ly tinh quá.” Cô vừa hỏi, mắt lại hướng đến cô gái kia.

“Hừ, là thiên kim tập đoàn châu báu Lê thị. Chẳng phải chỉ là dòng thứ thôi sao, mỗi ngày đi học mà cứ như đi trình diễn thời trang vậy, ngứa mắt. ...Ồ, mà tại sao tôi phải giải thích cho cậu chứ, hừ!”

Trần Viện che miệng cười trộm, cô cảm thấy cô bé này thật đáng yêu.

Năm phút sau thì giáo viên tiến vào lớp học, phát hiện thấy chỗ ngồi trống trong lớp hôm nay xuất hiện Trần Viện cũng có chút ngạc nhiên, sau đó làm như không có gì, bắt đầu giảng bài mới. Tiết đầu tiên là học văn. Đối với Trần Viện, đã từng học bốn năm báo chí, còn có ba năm tác nghiệp thi viết và phân tích văn học hẳn là không thành vấn đề. Trong buổi học cô chăm chú nghe giảng, lâu lâu còn phát biểu một chút ý kiến của mình, điều này khiến giáo viên vô cùng phấn khích. Trần Viện là ai a? Là học sinh cá biệt quanh năm không thấy mặt, thành tích luôn đội sổ, hôm nay lại nhiệt tình học tập như vậy, giáo viên đương nhiên là cảm thấy thành tựu rồi, nguyên nhân lý giải duy nhất là do tiết học của thầy quá sinh động, hấp dẫn học sinh, nên học sinh yếu kém nhất cũng có thể hiểu bài thấu đáo. Chính vì vậy, trong giờ học thầy luôn đặc biệt chiếu cố Trần Viện, một khi đặt ra câu hỏi đều ưu tiên Trần Viện là người trả lời. Điều này khiến cho nhóm học sinh trong lớp cũng thờ phào nhẹ nhõm bởi vì có người chết thay.

Lý Nhã Hân ngồi bên cạnh, thấy biểu hiện xuất sắc hôm nay của Trần Viện thì nét mặt có phần hòa hoãn hơn, tuy nhiên vẫn không cho Trần Viện sắc mặt tốt. Kỳ thật không phải cô ghét Trần Viện, mà bản năng của cô luôn nhắc nhở mình nên tránh xa những học sinh cá biệt. Trần Viện mấy ngày trước đây do dùng chất kích thích bị sốc thuốc phải cấp cứu, đây là bí mật được ngầm công khai trong giới cô chiêu cậu ấm, ai mà không biết. Có điều cô chỉ hơi ngạc nhiên tại sao hôm nay Trần Viện lại đi học, hơn nữa lại vô cùng tích cực. Chẳng lẽ chất kích thích còn có khả năng khai sáng đầu óc. Hoặc giả do bị sốc thuốc, kinh mạch của cậu ấy đột nhiên đã thông, tuệ căn cũng được khai mở, từ đó trở về sau, Trần Viện bước đi trên con đường tu luyện, chân chính trở thành võ lâm cao thủ.

Lý Nhã Hân ngồi ngẩn ngơ ảo tưởng, đến lúc chuông báo hiệu giờ giải lao vang lên cũng không hay biết. Thầy giáo thu dọn sách vở, cầm túi sách bước ra khỏi phòng học, về mặt xuân quang phơi phới. Mười năm công tác trong ngành giáo dục, thầy chưa bao giờ có cảm giác thành tựu như hôm nay.

Trần Viện giờ nhón tay, chọc chọc lên cánh tay Lý Nhã Hân: “Này, cho mình hỏi một chút.”

“Hừ, chuyện gì?” Lý Nhã Hân hoàn hồn, theo bản năng quay sang hỏi Trần Viện.

“Mình không có thời khóa biểu, cậu cho mình được không?”

“Hừ, tại sao tôi phải cho cậu biết chứ.” – Lý Nhã Hân lườm một cái, về mặt không quan tâm

Trần Viện thở dài, thầm than trách nhân duyên của mình quá tệ.

“Vậy cậu chỉ cho mình lớp trưởng là ai đi.”

“Cậu hỏi cậu ấy làm gì?” Lý Nhã Hân nhún mày nghi hoặc.

“Thì hỏi thời khóa biểu.”

Trần Viện chần chừ một hồi, chỉ tay về phía cuối lớp: “Đấy.”

Ồ, hóa ra lớp trưởng là một chàng trai tòa nằng. Dáng người cao ráo, mặt mũi tuấn tú, đã là học sinh trong trường này, hẳn là gia thế cũng không tầm thường, đây đích thị là bạch mã hoàng tử trong lòng biết bao thiếu nữ.

Trần Viện đứng dậy, rời khỏi chỗ ngồi tiến về phía cuối lớp. Các cô cậu trong lớp cũng tò mò nhìn theo, không biết Trần Viện lại dở trò gì. Phải biết mỗi lần Trần Viện đến lớp học không ngủ gật thì cũng làm việc riêng, nào có chuyện chăm chú nghe giảng như hôm nay.

“Lớp trưởng, cho mình nhờ chút.”

Lớp trưởng xoay mặt qua nhìn thấy Trần Viện, đôi mày thoáng nhíu lại trong phút chốc rồi mới buông lỏng.

“Có việc gì?”

“À không có gì quan trọng, tôi không có thời khóa biểu, cậu gửi cho tôi được không?”

“...Để tôi viết lại cho cậu.”

Lớp trưởng lấy ra một tờ giấy, viết lên thời khóa biểu, sau đó đưa cho Trần Viện. Cô khách sáo cảm ơn cậu ấy một tiếng rồi lui bước trở về chỗ ngồi.

“Khoan đã.”

Trần Viện xoay người lại, nghi hoặc giơ ngón tay chỉ vào mũi mình: “Cậu gọi tôi?”. Hành động đáng yêu này kết hợp với vẻ mặt ngơ ngác, khiến cho lớp trưởng bỗng nhiên cảm thấy bối rối.

“...Sau này, nếu không có gì thì thường xuyên đi học một chút.”

Đây chính là một lớp trưởng gương mẫu a, luôn quan tâm giúp đỡ bạn học, cũng nhau tiến bộ đây mà. Trần Viện không từ chối ý tốt của cậu, mỉm cười gật đầu: “Ừm, cảm ơn cậu!” sau đó mới rời đi.

Lớp trưởng đột nhiên thấy mặt mình có chút nóng, đưa tay lên gãi gãi đầu.

Trần Viện rõ ràng nghe được một tiếng hừ lạnh, sau đó trời đất quay cuồng, cô cảm thấy dưới chân mình có vật gì đó cản lại, khiến cô phải vấp ngã. May mắn lúc ngã về trước cô vô tình chụp lấy một cái bàn học, nếu không sẽ tiếp đất bằng tư thế chụp éch vô cùng khó coi. Trần Viện bất giác quay mặt nhìn chủ nhân của cái chân vừa đưa ra ngang đường, hóa là là của hồ ly tinh Lê thị.

“Chân chó của ai không mang vào đi, sao lại vứt lung tung giữa đường đi vậy.”

“Mày...” Lê Lan Mỹ tức giận trừng mắt nhìn Trần Viện, sau đó mỉm cười, đuôi mắt như có ý lộ ra vẻ phong tình vô hạn: “Ai, chắc hôm nay sắp có bão lớn, Trần đại tiểu thư vậy mà lại đến trường. Mấy ngày trước không phải là còn bạn phóng túng sao? Bây giờ lại giả vờ làm con ngoan trò giỏi. Sao, chán ngấy mấy thằng đầu trâu mặt ngựa rồi? Đổi khẩu vị sang lớp trưởng sao? Cho mày biết, mày không xứng.”

Trần Viện tà tà liếc nhìn Lê Lan Mỹ, không có quá nhiều phản ứng, trong mắt cô đây chỉ là mấy đứa trẻ con học đòi làm trưởng giả, muốn đã kích cô còn chưa đủ trình độ. Trần Viện không nói gì trở về chỗ ngồi, cô biết hiện tại mình đang làm tâm điểm của lớp học, cô không cảm thấy khó chịu khi bị nhiều người chú ý, nhưng họ muốn xem kịch vui thì cô rất không sẵn lòng. Muốn xem phim thì ít nhất cũng phải trả tiền vé chứ. Nhưng hành động này rơi vào mắt của Lê Lan Mỹ lại là Trần Viện sợ quá nên cụp đuôi chạy, khiến cô ta khoái trá không thôi.

“Ngu ngốc, bị người ta trêu đùa mà cũng không dám hé ra nửa câu.” – Lý Nhã Hân bắt mắt nhìn Trần Viện, cô bé hơi lớn tiếng nên sự chú ý vừa bị dời đi của mọi người một lần nữa tập trung lên người Trần Viện.

Trần Viện mỉm cười, xem ra tiểu loli này có không ít bất mãn với hồ ly tinh: “Cậu mới ngu ngốc, cậu ra đường gặp một con chó sủa bậy, cậu sẽ quay lại sủa nó sao?” Câu nói này Trần Viện cũng không ngại cao giọng lên để mọi người nghe thấy.

Lê Lan Mỹ như bị đập phải đuôi, đứng dậy đập bàn: “Mày nói ai là chó!”

“Ai phản ứng, người đó là chó.” Trần Viện cười cười ngồi xuống, bình tĩnh cứ như chuyện đang xảy ra không hề liên quan đến cô.

Lý Nhã Hân ngậy người một hồi, sau đó khoa trương cười to.

“Ha ha ha ha, có người tự nhận mình là chó, ha ha ha ha, con chó sủa bậy, a ha ha ha ha.” Những người xung quanh cũng xoay mặt đi, cố kiềm nén tiếng cười lại. Cũng có một số người không khách sáo, cười to không thua kém gì Lý Nhã Hân.

Trần Viện đỏ mặt, tiểu loli này hình như hơi phản kích thì phải, xem cô cười cũng quá khoa trương đi, có thể vài giây nữa thôi, những điều kỳ lạ trên thế giới sẽ ghi nhận thêm một trường hợp tử vong vì cười quá nhiều mà trẹo quai hàm.

Lê Lan Mỹ tức giận, nguyền dãi một cái, xoay người đập lên đôi giày một tác hai bước ra khỏi phòng học.

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Giành Nữ Chính Về Tay Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Ngày đầu tiên đến lớp.

Sau giờ giải lao, cả lớp lại tiếp tục học. Hai tiết sau cùng là toán. Trần Viện tối qua đã xem sơ lược chương trình lớp mười một, kiến thức căn bản các môn tự nhiên của Trần Viện kiếp trước rất tốt, trong đầu cô cũng dần định hình được mình phải học những gì, cô tin nếu sau này chăm chỉ làm bài tập thì chuyện giải đề đại học sẽ nằm trong tầm tay.

Lý Nhã Hân có vẻ không chú ý lắm, vẫn tiếp tục ngồi ảo tưởng. Cô phát hiện ra Trần Viện sau khi xuất viện miệng mồm cũng trở nên lợi hại. Chẳng lẽ điều cô nghi hoặc là đúng, kinh mạch và tuệ căn của Trần Viện đã được đã thông. Vậy hiện tại cậu ấy có đang tu luyện một môn võ công thần bí nào hay không. Cô thừa nhận mình là fan ruột của tiểu thuyết võ hiệp, những điều cô ảo tưởng vô cùng phi thực tế. Nhưng biết đâu được ở một nơi nào đó trong thế giới ngầm, sủng ông đàn được chỉ là vật giả giữa cho những cao thủ chân chính. Thứ duy nhất có thể đã thương họ chính là nội lực thoát ly khỏi cơ thể, tạo thành vũ khí sắc bén mạnh mẽ, hơn nữa còn có màu sắc đẹp mắt.

Không chừng Trần Viện cũng bắt đầu tiến vào thế giới đó, nếu vậy bây giờ cậu ấy đã tu luyện đến cảnh giới nào rồi, có thể sử dụng khinh công được chưa?

Dòng suy nghĩ của Lý Nhã Hân chính thức kết thúc khi cô bị giáo viên chiếu tướng.

“Nhã Hân, đứng lên nêu đáp án bài này cho tôi.”

Lý Nhã Hân giật mình, theo quán tính bật dậy, sau đó ngo ngắc nhìn cô giáo đang đứng trên bục.

“Nhìn cái gì, đọc đáp án bài này cho tôi.”

“Dạ...dạ..... $2\sqrt{3}$ ” Nhìn thấy con số đột nhiên xuất hiện trước mặt, Lý Nhã Hân vội vàng đọc to lên, cũng không quan tâm là sai hay đúng.

“Được rồi, ngồi xuống đi, lần sau phải chú ý nghe bài.”

Lý Nhã Hân được đại xá, mừng rỡ ngồi xuống.

Cô giáo thấy vậy, liền lên giọng nghiêm khắc: “Tôi biết các cô các cậu ở đây không hề lo lắng chuyện mình không thể vào đại học, nhưng tôi cũng không muốn học sinh của tôi sau khi tốt nghiệp ngay cả phép cộng cũng không biết làm, cho nên tập trung vào bài cho tôi.”

Lý Nhã Hân thè lưỡi cười hi hi, sau đó quay sang nhìn người đã đưa mình đáp án: “Này, cảm ơn.”

“Không có gì, chỉ là lúc nãy...trông mặt cậu ngốc thật.”

“Cậu...”

Lý Nhã Hân tức giận trừng mắt nhìn Trần Viện, sau đó xoay mặt đi làm bộ dáng không quan tâm. Trần Viện cười thầm trong bụng, cảm giác chọc giận tiểu loli này thật là khoái trá.

Giờ cơm trưa, bởi vì mỗi nhân duyên tốt đẹp của mình, Trần Viện được hưởng chế độ một người một bàn, rộng rãi, thoáng đãng, thoải mái. Kiếp trước cô mặc dù không đến mức người gặp người thích, nhưng bạn bè cũng không thiếu, chưa bao giờ được bị mọi người lạnh nhạt như thế này, bây giờ nghĩ lại có chút cảm khái. Không biết những người bạn của cô khi hay tin mình đã chết, bọn họ sẽ phản ứng như thế nào, cầu cho tất cả sẽ được hạnh phúc, cô cũng sẽ cố gắng sống tốt ở kiếp này.

“Cạch” – Vị trí bên cạnh đột nhiên có người ngồi xuống, đặt khay thức ăn lên bàn.

Hóa ra là tiểu loli, Trần Viện tủm tỉm cười, cô rất có thiện cảm với cô gái này, có lẽ bởi vì cô là người yêu cái đẹp, luôn thích những thứ xinh đẹp và tinh mỹ.

“Nhìn cái gì chứ, ăn đi.”

Hai người trừng mắt với nhau một hồi, cảm thấy không có gì mới mẻ, liền bắt đầu ăn cơm.

“Này, tại sao lại giúp mình.”

“Ừm...bởi vì lúc đó trông mặt cậu ngốc lắm.” Trần Viện suy nghĩ một hồi liền đưa ra phát biểu.

“Tại sao cậu mở miệng ngậm miệng đều là nói mình ngốc vậy chứ!” Lý Nhã Hân bất mãn cau mày.

“Mình chỉ nói sự thật thôi mà.”

Lý Nhã Hân rất không thích bị người khác nói mình ngốc, cho nên ra sức tiếp thị bản thân: “Mặc dù mình học toán không được tốt, nhưng mấy môn xã hội mình học giỏi lắm.”

“Vậy à.” Trần Viện băng quơ trả lời, sau đó lại tiếp tục chiến đấu với bữa trưa.

“...Này, cậu chỉ nói như vậy thôi á?” Lý Nhã Hân vẫn không hài lòng với thái độ hời hợt của Trần Viện.

“Chứ mình phải nói như thế nào?”

“Cậu phải hỏi mình giỏi những môn nào chứ.”

Trần Viện nhìn tiểu loli ngồi bên cạnh rồi cười cười: “Vậy cậu trả lời đi.”

“Cậu chưa hỏi mình làm sao trả lời.”

“Chẳng phải cậu vừa hỏi dùm mình sao?”

“....”

Trần Viện khoái trá nhìn về mặt ngốc lảng của Lý Nhã Hân, sau đó hai người trò chuyện câu được câu không cho đến khi bữa trưa kết thúc rồi cùng nhau đi vào lớp.

Mặc dù không nói ra, nhưng Trần Viện biết Lý Nhã Hân đã chấp nhận một người bạn mới là cô. Cho dù không tính là bạn thân nhưng chí ít, trong lòng tiểu loli, cô hẳn là phải xếp trên hồ ly tinh Lê Lan Mỹ chứ. Kể ra ngày đầu tiên đi học của cô cũng không tệ.

“Ai da, ai đây ai đây, ngu ngốc đi cùng bại hoại sao, thật là một tổ hợp xứng đôi.”

Linh như vậy sao, vừa nhắc đến liền xuất hiện, Trần Viện cân nhắc sau này nếu có gì cần, chỉ cần đến trước mặt Lê Lan Mỹ rồi thấp ba nén nhang mà khấn. Có điều Lê Lan Mỹ này thật không thể khiến cho người ta thích dù chỉ một chút, ngoại trừ xinh đẹp, tính tình thì rách nát. So với “Trần Viện” trước đây chỉ hơn chứ không kém.

Lý Nhã Hân rất xung động, định bước lên đấu võ mồm thì bị Trần Viện kéo lại.

“Đi thôi, ở đây ruồi nhặng nhiều quá.”

Thấy Trần Viện nói có lý, Lý Nhã Hân liền hừ một tiếng, cố tình làm lơ Lê Lan Mỹ, lướt ngang qua mặt cô mà đi ra khỏi nhà ăn. Cổ nhân có câu, có những lỗi lầm mà một người không nên phạm hai lần, vì vậy, lần này Lý Nhã Hân phạm thay cho Trần Viện. Lê Lan Mỹ lại một lần nữa ngáng chân nhưng đối tượng không phải Trần Viện mà là tiểu loli. Trần Viện cũng bị bất ngờ nên không kịp đỡ lấy Lý Nhã Hân, mà nơi này cũng không có cái bàn học nào để Nhã Hân vịn lấy. Kết quả như thế nào thì có lẽ ai cũng đoán được. Hiển nhiên là tiểu loli sà vào vòng tay êm ái của đất mẹ.

Đoán sai rồi, không phải như vậy.

Trần Viện kinh ngạc há hốc miệng. O.M.G, cô đã thấy cái gì đây, một cảnh kinh điển trong những bộ phim Hàn Quốc thiếu muối. Vào một ngày trời xanh mây trắng, cô gái xinh đẹp đang đi dạo trên phố, đôi mắt cô thoáng chút u buồn khẽ quét lên những chiếc lá vàng, cô thầm thương tiếc cho số phận ngắn ngủi của những chiếc lá kia. Bởi vì đang chìm đắm trong nỗi buồn mang tên chiếc lá, cô đã vô tình vấp phải hòn đá ven đường. Trước khi ngã xuống đất, thần cupid đã nhanh chóng mang một người đàn ông đến làm đệm thịt cho cô. Giây phút môi chạm môi, mắt đối mắt, giữa hai người liền phát sinh một thứ thiêng liêng gọi là gian tình và cái kết của mối tình tuyệt đẹp này là một căn bệnh ung thư. Mà hiện tại, phía dưới Lý Nhã Hân cũng có một cái đệm thịt như vậy. Thật may mắn là cảnh môi chạm môi không xảy ra, nếu không Trần Viện nghĩ đó sẽ là một màn máu me tung tóe chứ không lãng mạn như trong phim đã miêu tả. Và cũng thật may mắn đây là một quyển tiểu thuyết rở tiền chứ không phải phim Hàn, Trần Viện không cần lo lắng một trong hai người đang ngồi dưới đất tương lai sẽ mắc bệnh ung thư.

Cậu trai trẻ ngồi bệt xuống đất, hai tay còn nắm lấy vai Lý Nhã Hân, Lý Nhã Hân ngã về phía trước, đầu đập mạnh vào ngực cậu, xem ra hai người ăn không ít đau. Trần Viện nhanh chóng đi đến đỡ Nhã Hân đứng dậy, nói cảm ơn với cậu thanh niên. Lý Nhã Hân đến giờ vẫn không hiểu tại sao mình ngã, giờ tay xoa xoa cái trán chu môi há miệng ảm ức. Một lúc sau cô mới phát hiện mình ngã vào lòng một người đàn ông, liền cảm thấy xấu hổ không thôi, cô ấp úng nói: “Anh Tuấn, cậu có sao không?”

Hóa ra người này gọi là Anh Tuấn, quả nhiên người cùng như tên. Hồ Anh Tuấn ngồi dậy, mỉm cười: “Không việc gì. Cậu đau lắm à?”

“Không đau không đau... cảm... cảm ơn.”

Hồ Anh Tuấn nói: “Sau này đi đường cẩn thận một chút.” Sau đó không thiện ý liếc nhìn Lê Lan Mỹ một cái mới rời đi.

Lê Lan Mỹ tức giận xoay người bỏ đi, đôi giày cao gót nện lên nền gạch tạo thành những âm thanh chói tai.

Trần Viện cũng không thèm quan tâm đến cô ta, chỉ tìm tìm nhìn Lý Nhã Hân đang đỏ mặt: “Này, ai vậy, rất đẹp trai nha, người trong mộng hả?”

Lý Nhã Hân hoàn hồn, chu môi phản đối: “Làm gì có, cậu ấy là Hồ Anh Tuấn, cùng lớp với mình, cậu không nhận ra sao?”

“Trừ cậu, hồ ly tinh cùng lớp trường, mình vẫn chưa nhận ra người nào khác.”

“Ài, cậu thật là, đi học chỉ cho uống tiền vậy. Anh Tuấn là người ngồi kế lớp trường đó.”

Trần Viện không mặn không nhạt bỏ lại một câu: “Vậy à.” Rồi lôi kéo Lý Nhã Hân hướng về lớp học.

Lý Nhã Hân lại tiếp tục bắt mắt: “Này, cậu chỉ nói một tiếng ‘vậy à’ thôi sao!”

“Chứ cậu muốn mình nói gì?” Trần Viện thờ dãi, đây quả thật là một cô bé có nhiều bắt mắt.

“Thì hỏi về gia thế, hay là bình luận về ngoại hình gì gì đó.”

Trần Viện đỏ mặt. Về mặt của Lý Nhã Hân hiện tại như muốn nói “Khen cậu ấy đi, khen cậu ấy đi.” Chẳng lẽ đây thực sự là người trong mộng của cô bé này. Trần Viện chợt nảy ra ý xấu, nhếch môi cười: “Vậy cậu nói đi.”

“Cậu phải hỏi mình mới nói được chứ!”

“Không phải cậu đã hỏi thay mình rồi sao.”

“Này, sao cậu lại dùng chiêu đó nữa.”

“Bởi vì nó vẫn còn hữu dụng.” Trần Viện cười hi hi đi vào lớp, Lý Nhã Hân bắt mắt quệt miệng đi theo sau.

Buổi chiều hôm đó, ba Trần tự mình lái xe đến trường học đón Trần Viện về nhà, cô hiển nhiên vô cùng vui vẻ. Trước khi tan học, Lý Nhã Hân còn nhìn

Trần Viện, nghi hoặc hỏi: “Tuần sau cậu có đi học không đó?”

Trần Viện vẻ mặt hiền nhiên, đáp lời: “Đương nhiên, mình là học sinh mà, không đi học thì làm gì.”

“Hừ, cậu cũng biết mình là học sinh sao!” Lý Nhã Hân không cho là đúng.

“Cậu ngốc thật, mình không là học sinh thì đến trường để làm gì.” Trần Viện không chút lưỡng tâm trêu ghẹo Lý Nhã Hân một câu rồi mới lên xe đóng sầm cửa lại, Lý Nhã Hân tức giận không làm được gì, chỉ biết giậm chân đùng đùng xuống đất.

Ba Trần ngồi trong xe, quan sát hết thấy tình huống bên ngoài, tận đến khi Trần Viện mở cửa xe ngồi vào ghế phụ, ông mới tùm tùm cười hỏi: “Bạn mới của con à?”

“Bạn cũ, nhưng bây giờ mới quen.” Trần Viện cười híp mắt, hi ha trả lời.

“Trông con bé có vẻ rất gia giáo.” Ba Trần cảm khái không thôi, cho đến bây giờ mới thấy được một đứa bạn của con gái có hình dáng một con người.

“Dạ, nhưng cậu ấy rất ngốc.”

“Vậy con đừng ăn hiếp con bé đấy.”

Thấy con gái vui vẻ, Trần Bằng cảm thấy cả người từ trong ra ngoài đều thư thái. Ông vẫn luôn lo lắng con bé không thể bước ra khỏi bóng ma tâm lý, nhưng có vẻ ông quá lo xa rồi, con gái ông giống ông, làm sao mà tâm thường được chứ. Có lẽ đã đến lúc ông nên trở về thảo luận với vợ về vấn đề sắp xếp chỗ ngủ rồi.

“À đúng rồi, ngày mai thứ bảy, ba có đến công ty không?”

“Có, chi vậy con gái?”

Trần Viện cắn cắn môi, hôm qua cô đã suy tính rất nhiều về tương lai. Mục tiêu duy nhất hiện tại của cô chính là bảo vệ gia đình, bảo cái mạng nhỏ của mình. Cô biết mình không phải là một người tài giỏi, cũng không phải là nữ chính toàn năng có bàn tay vàng trong các tiểu thuyết xuyên không. Lợi thế duy nhất của cô chính là biết trước một số tình tiết xảy ra trong tương lai, nhưng cô không thể để mọi thứ trở thành một đồng hồ đo, rồi a lê hấp vung tay, giải quyết tất cả trong vòng một nốt nhạc. Điều hiện tại cô có khả năng làm chính là ngăn chặn tất cả những chuyện bất lợi đối với bản thân, không để chúng xảy ra. Và mục tiêu đầu tiên chính là con rể tương lai của ba Trần: Đỗ Trọng Bình.

“Mai con đi theo ba nhé.”

“Được thôi... Cái gì, con theo ba đến công ty!”

“Dạ, không được sao ba?” – Trần Viện có chút thất vọng, cô muốn đến đó xác nhận xem ba Trần đã bắt đầu bồi dưỡng tên vong ân phụ nghĩa này chưa.

Trần Bằng ngạc nhiên, chẳng lẽ con gái ông muốn bắt đầu học tập quản lý sản nghiệp? Đây đương nhiên là một chuyện đáng vui mừng. Không phải ông không thấy sự chuyển biến của con gái mình từ khi nó bị bệnh, con bé đã bắt đầu biết lắng nghe và hiểu chuyện hơn. Tuy nhiên, ông không muốn con bé ép buộc bản thân làm điều mà nó không thích: “Dĩ nhiên được, nhưng con bình thường không có hứng thú với việc kinh doanh mà.”

“Con đâu nói là đến công ty để làm việc, con muốn đến là để thay mẹ giám sát, xem ba có an phận hay không.” Trần Viện cười xảo quyết.

“Nhóc con quý quá! Vậy ngày mai con phải dậy sớm đấy.”

“Yes sir!”

Tối hôm đó, sau một cuộc thảo luận nội bộ căng thẳng và đầy tranh chấp, mẹ Trần cuối cùng cũng ôm gối trở về phòng mình, ba Trần mỹ mãn đi theo phụ vợ mình cảm chán, trước khi đi còn thân ái hôn Trần Viện một cái, dặn cô ngủ sớm để mai còn theo ông lên công ty.

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Giành Nữ Chính Về Tay Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Giải trí Ban Mai

Đứng trước tòa cao ốc hai mươi tầng, Trần Viện đột nhiên có cảm giác tự hào vô hạn. Giải trí Ban Mai này chính là sản nghiệp một tay ba cô dựng nên, là hơn ba mươi năm tâm huyết của ông. Máy ai biết được chủ tịch của giải trí Ban Mai năm mươi lăm tuổi từng là một chân chạy vật cho đoàn phim, từ đôi bàn tay trắng ông đã tự tạo cho mình một giang sơn rộng lớn, đủ để chống đỡ một vùng trời cho vợ con mình có thể an an ổn ổn mà sống.

“Đây là tòa nhà tổng bộ, các phòng ban đều được đặt ở đây, ngoài ra còn có các phòng tập chuyên dụng, phòng thu âm và hai studio cỡ lớn bên trong, mỗi cái chiếm một tầng lầu. Do hạn chế về diện tích nên ký túc xá và trường học cho các thực tập sinh được xây ở phía nam thành phố, nếu con có hứng thú, sau này ba đưa con đi một chuyến.” Ba Trần vừa đi, vừa thuyết minh cho con gái mình nghe, gương mặt không tránh khỏi có chút tự hào.

Trần Viện về mặt sùng bái, không tiếc lời khen ngợi: “Ba thật lợi hại.”

Trần Bằng vui vẻ cười to: “Đi thôi con gái, phòng làm việc của ba ở tầng trên cùng.”

Một đường thẳng đến thang máy chuyên dụng, Trần Viện phát hiện mình như bước vào một vườn hoa, đi đến đâu cũng là tuần nam mỹ nữ, và cô chắc chắn rằng chỉ cần bốc ra một người trong số họ cũng đều là minh tinh nổi tiếng có ít nhất hàng ngàn fan hâm mộ.

Những người đó cũng tò mò đánh giá Trần Viện. Phải biết rằng chủ tịch nổi tiếng là người chung thủy, bên cạnh ông lúc nào cũng chỉ có phu nhân. Nhưng hôm nay ông lại mang một cô gái trẻ đẹp đến công ty, mọi người không muốn bắt quai cũng không được. Chẳng lẽ phu nhân đã bị thất sủng, còn đây là tân sủng? Cô gái xinh đẹp này sắp tới sẽ gia nhập giới giải trí sao?

Cũng không thể trách họ nhiều chuyện, từ lúc học lớp 3, Trần Viện đã không có hứng thú đến công ty của ba cho nên không có ai nhận ra cô là con gái chủ tịch. Nhưng Trần Viện bây giờ lại khác. Cô ba năm làm phóng viên, mặc dù chuyên trách lấy tin bên mảng thời sự, nhưng đôi lúc cô vẫn liên hệ với người trong giới giải trí, phải biết rằng những thông tin liên quan đến giới giải trí mặc dù vô bổ nhưng lại vô cùng thu hút độc giả. Nếu tòa báo biết vận dụng những tin tức này một cách thích hợp, sẽ tạo được hứng thú cho độc giả mà vẫn đảm bảo giá trị thông tin của cả tờ báo. Tuy nhiên nếu quá lạm dụng, nó sẽ trở thành một trang tạp chí lá cải không đáng tiền.

Trần Viện về mặt quý quai chột chột tay ba Trần: “Ba, con phát hiện ba rất được các nữ minh tinh chào đón nha, xem này giờ họ cứ nhìn ba chăm chăm.”

Trần Bằng sùng nịch cười, vươn ngón tay gõ lên trán Trần Viện một cái: “Ăn nói linh tinh.”

Hai cha con bước vào thang máy, một đường đi đến tầng trên cùng.

Phòng làm việc của ba Trần rộng khoảng 70 mét vuông, bố trí rộng rãi thoáng đãng, ở giữa còn có một bộ sofa lớn cùng bàn trà dùng để tiếp khách. Trần Viện bước vào, đánh giá xung quanh, hải lòng gật đầu, nhìn cách bày trí căn phòng có thể đoán ra chủ nhân của nó là một người rất nghiêm túc trong công việc. Trần Viện đi đến sofa ngã nhào xuống, sao đó cười nói: “Ba thật là biết hưởng thụ nha.”

Ba Trần vui vẻ bỏ cặp táp xuống, cởi áo ngoài treo lên rồi nói với Trần Viện: “Ba làm việc, con ngồi chơi hay là muốn đi loanh quanh quan sát một chút, để ba gọi chú Hải đến dẫn con đi tham quan.”

Nếu cô nhớ không lầm, chú Hải mà ba Trần vừa nhắc đến chính là Phan Minh Hải, trợ lý đắc lực của ông. Phan Minh Hải này có thể nói là người luôn sát cánh cùng với ba Trần từ những ngày đầu tiên của giải trí Ban Mai, là một người đáng tin cậy, về sau ba Trần chấm con rể Đỗ Trọng Bình, liền cất nhắc ông lên làm giám đốc sản xuất, đưa Đỗ Trọng Bình về làm trợ lý của mình, đây cũng là một sai lầm của Trần Bằng, khiến gia đình của ông sau này phải rơi vào vực sâu vạn trượng.

“Dạ được, vậy con đi xem loanh quanh xem một chút.”

Ba Trần dường như rất hài lòng về đáp án này của cô, hồ hởi đi đến nhắc điện thoại nội bộ gọi người.

Một phút sau, Phan Minh Hải liền có mặt trong phòng, Trần Viện thăm than ông ta làm việc có hiệu suất rất cao.

“Minh Hải, anh dắt con bé đi tham quan xung quanh dùm tôi, sẵn tiện giải thích một chút cơ chế làm việc của công ty cho con bé.”

Phan Minh Hải hôm nay nghe được mọi người đồn đại chủ tịch dẫn tân sủng đến công ty, ông cũng kinh ngạc không thôi. Ai không biết chứ ông còn không hiểu chủ tịch sao, đây là chuyện không có khả năng. Tuy nhiên khi biết người đến công ty là con gái chủ tịch, ông còn ngạc nhiên hơn gấp mười lần. Cô bé này cũng có thể nói là trưởng thành dưới mí mắt của ông. Lúc nhỏ rất ngoan ngoãn, chỉ có điều vợ chồng chủ tịch quá cưng chiều cho nên trưởng thành không ra hình dáng gì, thậm chí mấy ngày trước còn dính lú đến cả thuốc cấm. Ông cũng không ít lần thay chủ tịch theo sau dọn dẹp rắc rối mà con bé cùng đám bạn gây ra. Trần Viện từ nhỏ đã bài xích với việc kinh doanh của chủ tịch cho nên không bao giờ xuất hiện công ty, lại không thích học hành, chỉ biết đua đòi, tụ tập quậy phá cùng đám con nhà giàu trong thành phố. Chủ tịch là người tốt nhưng lại có một đứa con gái như vậy, ông chỉ biết thầm tiếc cho chủ tịch vô phước.

“Chào chú Hải, làm phiền chú.” Trần Viện bước đến gần Phan Minh Hải, lễ phép chào. Phan Minh Hải là một người trung thành với ba, tạo quan hệ tốt với ông, sau này cô tiến vào giải trí Ban Mai sẽ thuận lợi hơn.

Phan Minh Hải có chút không thích nghi với việc Trần Viện đột ngột trở nên lễ phép, thoáng sững người một chút. Nhưng hai giây sau, ông lại trở về trạng thái bình thường, nho nhã vươn tay ra trước: “Con đi theo chú.”

Trần Viện biết trước đây cô không ít lần vô lễ với ông, muốn tạo lại thiện cảm là cả một quá trình, cô sẽ dần dần thay đổi, khiến mọi người phải nhìn mình bằng con mắt khác.

“Con muốn đi đâu trước?”

“Con cũng không biết nữa, chú dẫn đi đâu thì con đi đó.”

“Vậy đi trước hết đi đến các phòng ban, chú sẽ giải thích rõ nhiệm vụ mỗi nơi cho con, sau đó đến studio lầu năm và lầu sáu, hiện tại ở đó công ty đang quay chụp một bộ phim truyền hình, có thể con sẽ có hứng thú.”

“Được thôi, cảm ơn chú.”

Phan Minh Hải trầm cảm thán, không biết đã bao lâu rồi ông mới nghe được Trần Viện nói cảm ơn, hình như là năm con bé ba tuổi đi? Ông cũng biết chuyện xảy ra mấy ngày trước của Trần Viện, chẳng lẽ vì thế mà con bé đổi tính. Không biết có thật hay không, nhưng bộ dáng hiện tại của con bé thật là chọc cho người ta thương yêu.

Thấy không khí trong thang máy quá im ắng đến mức kỳ quái, Phan Minh Hải liền tìm chủ đề để nói: “Sao hôm nay con lại đến công ty, có hứng thú với công việc kinh doanh của ba con à?”

Trần Viện mỉm cười, cô không thể nói là mình đến đây để tìm con rể của ba Trần, sau đó một cước đá bay hắn ra khỏi công ty để diệt trừ hậu hoạn, ngẫm một hồi liền nói: “Cũng không phải. Chỉ là con cảm thấy mình chơi đủ rồi, đã đến lúc bắt đầu chịu trách nhiệm với cuộc đời của mình.”

Phan Minh Hải gật gù, tán thưởng: “Con nói đúng, phải chịu trách nhiệm với cuộc đời của mình, không nên sống vô nghĩa như trước đây nữa.” Ông không ngờ rằng một lần đại nạn lại khiến cho Trần Viện thông suốt, đây không phải là gặp họa đắc phúc sao. Ông cũng thầm mừng cho chủ tịch.

“Dạ.”

Hai người bước ra khỏi thang máy, Phan Minh Hải dẫn cô đến nơi nào, liền tỉ mỉ thuyết minh về nơi đó cho cô biết.

“Nơi này sẽ chuyên trách về thiết kế hình tượng cho nghệ sĩ, họ sẽ định hướng về phong cách thời trang, cũng như chọn lọc những tác phẩm âm nhạc, quay chụp phim ảnh phù hợp với phong cách của từng nghệ sĩ.”

“Chúng ta hiện tại đã ký hợp đồng độc quyền với hơn bảy mươi nghệ sĩ có danh tiếng trong nước, tất cả những tác phẩm sau này của họ đều để cho nghệ sĩ trong công ty biểu diễn.”

Trần Viện thắc mắc: “Vậy ký hợp đồng rồi mà họ không sáng tác được gì thì thế nào?”

“Sẽ không, họ ký là loại hợp đồng hợp tác, nếu có bất kỳ tác phẩm mới nào đều phải ưu tiên cho công ty mua bản quyền, nếu công ty không cần thì họ mới được bán bản quyền ra bên ngoài.”

“Người nghĩ ra cách này thật thông minh.”

“Ba con sẽ rất vui nếu nghe thấy.” Phan Minh Hải cười ha ha.

“Con nghe nói công ty có đào tạo đạo diễn nữa đúng không?”

“Đúng vậy, nhưng mà những đạo diễn của công ty chỉ có vài người là có danh tiếng, những người còn lại vẫn chưa có tác phẩm đáng chú trọng. Những kịch bản quan trọng công ty chủ yếu vẫn nhờ đạo diễn có kinh nghiệm bên ngoài quay chụp.”

“Phim trường này dùng để quay chụp các bộ phim, video ca nhạc... của công ty, ngoài ra còn để cho các đoàn phim khác thuê.”

“Những phòng thu âm này được trang bị những thiết bị hiện đại nhất với đội ngũ nhân viên chuyên nghiệp, luôn đảm bảo chất lượng đầu ra của các tác phẩm âm nhạc.”

“Nghệ sĩ sau khi ký hợp đồng sẽ được công ty phân công người đại diện. Người đại diện này sẽ là người liên hệ trực tiếp giữa công ty và nghệ sĩ, người đại diện thay mặt nghệ sĩ tiếp nhận các hợp đồng phim ảnh, quảng cáo, giúp nghệ sĩ sắp xếp lịch làm việc.”

Đi một buổi sáng, Trần Viện mỏi cả chân, ngã nhào lên sofa rên rỉ. Ba Trần cười tươi, đi đến ngồi bên cạnh vuốt tóc cô.

“Ba, ba bây giờ là thần tượng của con nha.”

Trần Bằng vui vẻ cười lớn, vô cùng hưởng thụ sự sùng bái của con gái.

Ba Trần hỏi: “Trưa nay về nhà ăn hay đi đâu?”

Trần Viện ngẫm nghĩ một hồi liền nói: “Hay là gọi mẹ đến, chúng ta cùng đi ăn cơm tây đi. Lúc sáng, con thấy mấy nữ minh tinh cứ nhìn chăm chăm ba, phải gọi mẹ đến thị uy một chút mới được.” Mặc dù có chút khoa trương, nhưng những gì cô nói cũng không sai. Giới giải trí rất nhiều thị phi, có nhiều người bất chấp thủ đoạn để có được một vai diễn. Hơn nữa ba Trần của cô mặc dù gần năm mươi, nhưng bộ dáng còn rất trắng niên, vòng hai không hề có xu hướng bị bia hóa, gương mặt dù đã bị thời gian tô điểm, nhưng lại có thêm sự thành thực và ôn trọng của một người đàn ông từng trải, và quan trọng nhất là ông có tiền, có chức vụ cao, nếu ba Trần đồng ý, chỉ cần búng tay một cái, mấy cô nghệ sĩ sẽ đánh nhau vỡ đầu để được trèo lên giường của ba. Nhưng may mắn là mẹ Trần vẫn có sức quyến rũ với ba hơn là bọn họ.

“Nhóc con quý quá, đừng nói bậy với mẹ con đó.” Ba Trần vỗ đầu Trần Viện một hồi rồi gọi điện thoại cho vợ.

Sau đó, Trần Bằng tiếp tục giải quyết công việc. Trần Viện ngồi trên sofa mở laptop ra tra một số thông tin về giải trí Ban Mai. Thật không ngờ giải trí Ban Mai là công ty giải trí nhất nhì thành phố, nằm trong top 5 công ty giải trí đứng đầu của cả nước. Đối thủ hiện tại của giải trí Ban Mai chính là giải trí Thiên Thần. Hai công ty đã đối đầu với nhau nhiều năm, hiện tại đang ở trạng thái cân bằng. Trần Viện nghĩ như thế không có gì là không tốt. Trong bất cứ lĩnh vực gì cô cũng không ủng hộ độc quyền, có cạnh tranh mới có phát triển. Công ty hiện tại đang chú trọng bồi dưỡng một số diễn viên, ca sĩ cùng nhóm nhạc thần tượng. Nổi trội nhất là Mai Vũ, cô là nữ diễn viên đặc khách nhất hiện nay, từng đoạt nhiều giải thưởng trong các liên hoan phim châu Á. Ca sĩ Bernardo Trịnh, nam ca sĩ nổi tiếng và một nhóm nhạc nữ thần tượng KOB. Trần Viện nhớ không lầm thì trong tiểu thuyết, giải trí Ban Mai còn có một band nhạc nam thần tượng đình đám, rất được các fan nữ yêu thích, nhóm nhạc này cũng có chút dính líu đến một vài tình tiết trong tiểu thuyết. Nhưng hiện tại cô không thấy nhắc tới, có lẽ họ vẫn còn là thực tập sinh, hoặc là chưa đầu quân về giải trí Ban Mai.

Mặc dù không thể so sánh với những tập đoàn lớn đa quốc gia của nam chính hoặc nam phụ. Nhưng trong vòng lần quần nhỏ hẹp này, giải trí Ban Mai vẫn đủ khả năng đề làm mưa làm gió. Hơn nữa, bọn họ là những tập đoàn tài chính lớn, còn Ban Mai là công ty giải trí, không cùng ngành không thể mang ra so sánh, mà cũng không cần so sánh. Không nên so tiền với nam chính và so sắc đẹp với nữ chính, đây chính là châm ngôn sống của một nhân vật phụ như cô, nếu không sẽ chết vì ganh tị. Họ là ai, là những đứa con ruột của đồng chí tác giả, tác giả sẽ giành hết ưu ái cho bọn họ, mặc dù đôi lúc tác giả sẽ ngược đãi họ một chút, để họ gặp trắc trở, khó khăn, đau khổ, nhưng chung quy, những người chống đối lại họ đều bị đồng chí tác giả đè bẹp đi.

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Giành Nữ Chính Về Tay Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Đỗ Trọng Bình

Buổi trưa, mẹ Trần đến công ty, ba người tay trong tay bước đi dưới ánh mắt ngưỡng mộ của mọi người ra khỏi cao ốc, đến nhà hàng mà ba Trần đã đặt sẵn. Trong công ty không còn lời đồn đãi phu nhân chủ tịch bị thất sủng, hoặc Trần Viện là tân sủng, mà bắt đầu bắt quai về chuyện khác. Họ rỉ tai nhau rằng ái nữ của chủ tịch là một tiểu mỹ nhân, chuẩn bị gia nhập giới giải trí, chủ tịch dự định đầu tư một bộ phim với kinh phí 3 triệu đô để cô thủ vai chính. Một số người lại không đồng ý, họ nói mình chính tai nghe thấy chủ tịch bàn với trợ lý Phan là sẽ cho cô thu âm một đĩa nhạc, chuẩn bị ra mắt công chúng, còn có một bài song ca với danh ca Bernardo Trịnh. Lại có người thực tế hơn, bảo là sẽ cố hết sức ôm chân Trần Viện, biết đâu sẽ thành con rể của chủ tịch.

Sau bữa trưa, Trần Viện cũng không theo mẹ về nhà mà cùng ba trở lại công ty, cô vẫn ngồi trên sofa tra cứu những thông tin về thế giới hiện tại mình đang sống, xem qua vài mv ca nhạc của mấy ca sĩ trong giải trí Ban Mai và giải trí Thiên Thần. Ngồi trò chuyện câu được câu không với ba Trần một hồi, sau đó lấy bài tập ra làm. Hiện tại cô vẫn là học sinh, thi đại học chính là mục tiêu trước mắt, muốn bảo vệ gia đình, trước hết bản thân phải có năng lực nhất định mới được chứ. Ba Trần thấy biểu hiện cả ngày hôm nay của Trần Viện thì vô cùng ngạc nhiên và vui sướng. Làm một người cha, ai lại không mong muốn con mình chăm chỉ, giỏi giang.

Không gian tĩnh lặng hài hòa đột nhiên bị phá vỡ, tiếng chuông điện thoại nội bộ reo lên, Trần Bằng bắt máy, được biết là trưởng nhóm kinh doanh Đỗ Trọng Bình đến.

“Sao vậy, có người đến à? Có cần con tránh đi không?” Trần Viện đang giải bài tập, ngẩng đầu lên hỏi.

“Không cần, con cứ học đi.”

Chốc lát sau, cửa phòng bị mở ra, một người thanh niên bước vào. Người này vóc dáng cao ráo, ngũ quan tuấn tú ôn hòa, khí chất không tầm thường, có thể nói là tinh anh trong tinh anh. Người đàn ông đi đến bàn ba Trần, mắt khẽ lướt qua Trần Viện, như có như không liếc nhìn cô một cái. Trần Viện lịch sự gật đầu chào, anh ta cũng chào lại.

Ba Trần cười ha hả, giới thiệu: “Đây là con gái tôi, Trần Viện, hôm nay nó đến đây tham quan một chút. Con gái, đây là trưởng nhóm kinh doanh của công ty, Đỗ Trọng Bình.”

Àm! Trần Viện cảm thấy đầu mình như bị một chiếc búa tạ dội xuống. Đây chính là người khiến cô ngày đêm lo lắng hay sao, là người lợi dụng Trần Bằng đang chìm đắm trong nỗi đau mất vợ mất con, lừa ông ký vào hợp đồng chuyển nhượng, khiến giải trí Ban Mai rơi vào tay giặc. Đây chính là một con thú đội lốt người, bại hoại đội lốt tinh anh. Không nghĩ đến khí chất hán không tầm thường như vậy, hèn gì ngay cả ba Trần cũng bị hán thu phục.

Thấy Trần Viện luống cuống, ba Trần ho một tiếng. Trần Viện gạt mình, hóa ra cô đang thất thần. Cô nhanh chóng đưa tay ra, bắt lấy bàn tay đang chìa tới: “Xin chào, em là Trần Viện.”

Đỗ Trọng Bình cũng vui vẻ đáp lại: “Anh là Đỗ Trọng Bình, em gọi anh Trọng Bình là được.”

“Được, anh Trọng Bình, anh có việc cứ bàn với ba, không cần để ý đến em.” Trần Viện âm thầm rút tay lại, trong lòng trăm ngàn lần phi nhổ tên mặt người dạ thú này. Trong đầu không ngừng suy tính, không biết rằng hiện tại hắn đã bắt đầu mưu tính chiếm đoạt công ty chưa.

Trần Viện ngồi một bên vờ đang chăm chú xem bài, thực chất lỗ tai đang vênh lên, lắng nghe hai người kia nói chuyện.

“Chủ tịch, đây là hợp đồng của Thiên Tân và chúng ta, chủ tịch xem xét lại, họ sẽ hẹn gặp ngài sớm nhất có thể.”

“Được, cậu cứ để đây đi, còn về phía công ty mỹ phẩm allan thế nào?”

“Thưa chủ tịch, vẫn còn đang tiếp tục đàm phán, chúng ta sẽ cố hết sức có thể để dành quyền lợi lớn nhất cho nghệ sĩ của mình.”

“Làm tốt lắm, nếu không có chuyện gì nữa vậy cậu trở về đi, tôi xem kỹ rồi sẽ gọi cậu một lần nữa.”

“Vâng, chủ tịch.”

Như vậy thôi à, không nói thêm gì nữa à? Cứ tưởng là sẽ nghe ra được thêm một vài chuyện, thế nhưng họ chỉ nói mấy câu rồi thôi, Trần Viện cảm thấy thật bất mãn.

Trần Bằng thấy bộ dáng hóng chuyện của con gái liền cười toe toét, đi đến sofa ngồi xuống.

“Con thấy thế nào?”

“Hà, thế nào là thế nào?” Trần Viện ngốc lảng, khó hiểu nhìn ba Trần.

“Ý ba là con thấy Đỗ Trọng Bình thế nào.”

“Ba, sao lại hỏi con như vậy.” Trần Viện cau mày, chẳng lẽ ba Trần đây là muốn làm ông mai? Không được đâu, có làm mai thì cũng phải kiếm một soái ca cỡ david Beckham chứ, tên đạo đức giả kia tuyệt đối không thể, là dẫn sói vào nhà đó ba à.

Hành động của Trần Viện trong mắt ba Trần chính là thẹn thùng không dám nói. Từ lúc Đỗ Trọng Bình bước vào, con gái ông liền ngẩn người, sau đó cũng liên tục thất thần, ông thầm nghĩ chẳng lẽ con gái ông thích cậu ta. Như vậy cũng không có gì không tốt. Chàng trai trẻ này từ lúc vào công ty ông đã một mực quan sát, làm việc ngăn nắp hiệu quả, rất có năng lực, hơn nữa bộ dáng lại không tầm thường, nếu bồi dưỡng thành con rể cũng không tồi. Ông nghĩ, nếu chồng của Trần Viện là người do ông tuyển chọn, ông cũng sẽ yên tâm hơn là để con tự tìm, phải biết bây giờ đám đàn ông lừa gạt tình cảm phụ nữ đầy rẫy ngoài kia.

Trần Viện trông thấy vẻ mặt xuân quang phơi phới của ba Trần, đột nhiên có một linh cảm không tốt. Liền vội vàng nói: “Trần Trọng Bình bộ dáng rất tốt, nhưng con lại có một cảm giác kỳ lạ, giống như người này rất khó lường, không thể tin tưởng được. Nói tóm lại con không thích anh ta cho lắm.” Cô nhanh chóng đính chính lại lập trường, nếu không e là ba Trần sẽ cấp tốc đóng gói cô ném cho hắn.

Trần Bằng cau mày, chẳng lẽ ông nhìn lầm, hóa ra là con bé không thích Đỗ Trọng Bình. Nhưng người này rất đáng để cân nhắc, tình cảm thì có thể từ từ bồi dưỡng mà: “Nhưng mà cậu ấy rất tài giỏi nha, con thật sự không thích sao?”

Trần Viện đỏ mặt, chẳng lẽ cô là mặt hàng không ai thèm, cho nên ba Trần mới cấp tốc tìm người gả cô đi như vậy.

“Con thật không thích. Hơn nữa, biết đâu sau này con gái ba còn tài giỏi hơn anh ta thì sao. Ba đừng nói chuyện này nữa, con còn nhớ mà.”

Trần Bằng búng tỉnh, con gái của ông bắt quá chỉ mười bảy tuổi, ông lo xa như vậy để làm gì, nếu bây giờ có người đòi cưới con bé ông cũng sẽ liến tiết không gả.

“Ha ha ha, được, vậy ba chờ ngày con gái bảo bồi trở nên lợi hại, lúc đó đi theo phụ giúp ba, thế nào?”

“Một lời đã định.” Trần Viện vui vẻ đáp ứng.

Buổi tối hôm đó, Trần Bằng đưa Trần Viện trở về, cả nhà ba người quây quần bên mâm cơm nóng hổi. Không khí này thật ấm áp, nó khiến Trần Viện cảm thấy hạnh phúc hơn bao giờ hết.

“Bảo bối, hôm nay đến công ty chơi có vui không con, có ngoan không?”

Phải công nhận lực sát thương trong lời nói của mẹ Trần rất lớn. Trần Viện trong lòng thầm gào thét, cô đến công ty là để mưu tính tương lai của gia đình, không phải để chơi, hơn nữa cô không phải là con nít, lo lắng cô không ngoan là như thế nào!!! Thôi được rồi, nếu là Trần Viện trước kia thì vẫn nên lo lắng.

“Dạ... cũng được.” Trần Viện cũng không biết trả lời thế nào, chẳng lẽ: Con chơi rất vui, rất ngoan ạ, không có tè dầm, không có giành đồ chơi của bạn.

Trần Bằng thấy vẻ mặt nan kham của Trần Viện thì ha ha cười, dời chú ý của Mai Bảo Phụng: “Em đã chuẩn bị tốt để tối mai đi dự tiệc chưa?”

“Rồi, anh yên tâm đi, ngày mai em sẽ là bông hoa rực rỡ nhất.” Mai Bảo Phụng ngẩng cao đầu, làm bộ dáng kiêu ngạo.

Trần Bằng bị biểu tình khoa trương của vợ chọc, bật cười ha hả: “Được, anh rất trông đợi.”

“Ba, mẹ, hai người ngày mai đi đâu vậy? Định bỏ con ở nhà một mình à?” Trần Viện không hiểu hai người đang nói về chuyện gì, liền tò mò hỏi.

“Ba mẹ dự tiệc sinh nhật của ông chủ tập đoàn Tân Tạo, con có muốn đi cùng không. Bình thường thấy con không thích đi dự những buổi tiệc như thế này nên ba không có nói với con.”

“Đi đi bảo bố, mẹ nói cho con một bí mật, bánh pudding caramel ở đó là ngon số một thế giới, mẹ đã nghiệm chứng rồi.”

Trần Viện trầm đồ mồ hôi, đừng nói với cô mục đích đi dự tiệc của mẹ Trần chính là để ăn nha.

Trần Viện trầm ngâm một hồi, vẫn là nó ra suy nghĩ của bản thân: “Thực ra, con thích pudding dâu hơn.”

“Cái này hình như không có, nhưng ngày mai mẹ sẽ góp ý với Nguyễn phu nhân. Nói vậy là con đã đồng ý rồi nha.”

“Ba mẹ không chê con phiền thì cứ dắt con theo.” Trần Viện hi ha cười híp mắt. Cô không phải chưa từng đến những buổi tiệc thượng lưu, nhưng trước kia bất quá chỉ là một nhà báo theo chân, đến những nơi đó để lấy tin chứ chưa từng chân chính trải nghiệm qua. Cho nên đối với buổi tiệc lần này, cô vô cùng có hứng thú.

“Tuyệt quá, vậy sáng mai dậy sớm, mẹ dắt con đi thiết kế hình tượng. Mẹ sẽ biến con thành một tiểu công chúa. Bảo bố, thấy lễ phục màu hồng phấn thế nào, sẽ rất hợp với con đó. A, hay là ngày mai chúng ta mặc đồng phục gia đình đi.”

Ba Trần cùng Trần Viện đồng loạt cau mày: “Đồng phục gia đình?”

“Chính là mọi người mặc trang phục cùng màu đó, rất tuyệt nha, đi đến đâu người ta cũng biết mình là người một nhà.”

Trần Viện khoe miệng đột nhiên có chút run rẩy: “Mẹ, có chắc là mẹ muốn ba mặc âu phục màu hồng phấn.” Ba Trần nghe xong lời của Trần Viện, trên trán cũng bắt đầu lấm tấm mồ hôi.

Mai Bảo Phụng ngẫm nghĩ, ảo tưởng một hồi, trong đầu xuất hiện hình ảnh một người đàn ông trung niên phong độ, nét mặt nghiêm túc cương nghị mặc lên người bộ lễ phục màu hồng phấn, thấy thế nào cũng có chút kỳ quái, liền nói: “Thôi bỏ đi, như vậy thì hơi khoa trương.”

Trần Viện không cho là đúng: “Đây không phải là hơi khoa trương, mà là quá khoa trương.”

Trần Bằng thở phào một hơi, sau đó ngồi im lặng nhìn hai mẹ con vừa ăn vừa lúi rúi bàn luận về buổi tiệc ngày mai, cảm thấy trong lòng đột nhiên dâng lên một cỗ hạnh phúc khó tả.

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Giành Nữ Chính Về Tay Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Dạ tiệc

Đúng bảy giờ sáng hôm sau, Trần Viện bị mẹ Trần từ trên giường lôi dậy ăn sáng, sau đó lại bị đóng gói kéo lên xe đi. Chín giờ sáng Mai Bảo Phụng có lịch hẹn với stylist. Stylist là một người đàn ông khoảng bốn mươi và có vẻ rất “chuẩn men”. Trần Viện bị ông xem xét đánh giá một hồi, sau đó quay qua thảo luận với mẹ Trần về chuyện thiết kế hình tượng. Lễ phục của mẹ Trần hôm qua đã chọn xong, nhưng hôm nay bà muốn thay đổi. Bà muốn mặc trang phục mẹ con với Trần Viện.

“Bảo bối, mẹ là bá tước phu nhân, con làm tiểu thư quý tộc, thế nào?”

“Tùy mẹ thôi, con sao cũng được.” Chỉ cần đừng biến con thành trò hề. Trần Viện âm thầm bỏ thêm một câu.

Tuy nhiên, Trần Viện đã quá lo xa, có stylist ở đây, mẹ Trần muốn cũng không thể biến hai mẹ con thành trò hề được. Sau khi đến cửa hàng chọn xong trang phục. Mai Bảo Phụng lại dắt Trần Viện đến spa để chăm sóc da mặt. Giữa trưa hai người ăn uống no đủ, sau đó đến salon. Trần Viện bị kéo tới kéo lui một phờ người, ngồi im trên ghế không nhúc nhích. Mẹ Trần thì sinh khí mườì phần, sôi nổi thảo luận với stylist về kiểu tóc và phong cách trang điểm.

Đến tận sáu giờ tối, hai người mới áo mũ chỉnh tề chờ quý ngài bá tước đến rước. Chỉ một lúc sau, Trần Bằng đã đến đưa mẹ con nhà bá tước đi dự tiệc. Khi trông thấy được vợ con của mình, ông cũng không nhịn được ngẩn người.

Mai Bảo Phụng mặc một chiếc váy đuôi cá trắng muốt vai trễ phối với chuỗi vòng cổ ngọc trai đen, đem toàn bộ những đường nét ưu mỹ trên cơ thể thể hiện một cách trọn vẹn. Tóc được bà được búi cao lên, để lộ chiếc cổ cao trắng ngần, những lọn tóc mai phía trước uốn xoắn, khẽ lượn lờ trên gương mặt. Trên đỉnh đầu bà đội một chiếc mũ lưới nhỏ, che đi vàng trắng và một phần đuôi mắt bên phải, tuy vậy vẫn không làm mất đi nét phong tình vô hạn, phối hợp cùng đôi găng tay lưới, cả người bà toát lên một vẻ đẹp cao quý, quý khí bức người. Trần Bằng hút một ngụm khí nhìn vợ, nhịp tim đang cấp tốc tăng lên.

Trần Viện thấy ba Trần ngẩn ngơ nhìn mẹ thì bụm miệng cười, giả vờ đảnh hắng một cái. Trần Viện hôm nay cũng một thân trắng muốt. Một chiếc váy phòng dài quá gối, tay ngắn và cổ áo bằng voan mỏng bảo thủ, phần eo bó sát để lộ chiếc eo nhỏ nhắn mê người, cùng với đôi găng tay ren ngắn. Mái tóc dài được uốn xoắn, một phần bị kéo cổ định phía sau, tóc mai phía trước uốn lượn trên vàng trán, khẽ mô tả đường nét sùm mặt. Trên đầu cô cài một chiếc băng đô lưới phòng, cũng màu trắng nốt. Ba Trần có cảm giác Trần Viện như một tiểu thư quý tộc từ trong quyển sách trung cổ châu Âu bước

ra. Nhìn cô cao quý thanh thuần, màu trắng lại càng khiến cho vẻ đẹp vừa chớm nở của cô được phô bày trọn vẹn. Ngay cả Trần Viện cũng vô cùng hài lòng về tạo hình hôm nay của mình.

Hai mỹ nữ một lớn một nhỏ tiến lên, khoác tay ba Trần đi ra xe đang chờ trước cửa. Ba Trần đột nhiên cảm thấy tự hào vô hạn. Nhìn vợ một chút, ông thầm khen mình hồi trẻ có ánh mắt rất chuẩn. Nhìn con gái một chút, ông cảm thấy giống mình gieo tốt không phải dạng vừa.

Trần Viện thấy vẻ mặt đắc chí của ba Trần, liền trêu chọc: “Hai mỹ nhân, một lớn một nhỏ, ba thật là có điểm phúc nha.”

Ba Trần cười ha hả: “Đúng vậy, đúng vậy.”

“Bảo bối, hai chúng ta sẽ là bông hoa đẹp nhất đêm nay.” Mẹ Trần nhìn con gái, đắc ý nói.

“Được rồi, để anh đưa hai mẹ con đi tòa sáng thôi.”

Xe chạy được nửa giờ thì dừng lại trước một khách sạn năm sao. Ba Trần đưa ra thiệp mời, sau đó được phục vụ dẫn đến hội trường trung tâm, nơi diễn ra buổi tiệc. Ba người đến không quá trễ, cũng không quá sớm, trong hội trường cũng đã có người đến trước.

Trần Bằng về mặt xuân quang dào dạt, dắt tay hai mỹ nhân bước đi trong ánh mắt hâm mộ của mọi người.

Ba Trần đi đến một đám người, một người trong đó cười nói: “Ai đây, chủ tịch Trần thật điểm phúc, dẫn đến tận hai mỹ nhân.”

“Ha ha, quá khen quá khen, giới thiệu với mọi người một chút, ái nữ của tôi, Trần Viện. Con gái, đây là tổng giám đốc Phương của Allan, đây là phó tổng giám đốc Lê của châu báu Lê thị, đây là tổng giám đốc Trương của tập đoàn hàng hải Tiên Phong, đây là.....”

Trần Viện lễ phép chào từng người một, trong lòng âm thầm cảm khái. Thế giới này thật sự điên cuồng, nhìn xem nhìn xem, tổng giám đốc đấy, phó tổng đấy, toàn là nhân vật bạc tỉ không thôi, vậy mà ở đây nhiều như cái trứng ngoài chợ, tùy tùy tiện tiện vợ một phát là có ngay một năm tổng giám đốc.

“Chủ tịch Trần thật có điểm phúc, chẳng những có vợ đẹp, ái nữ cũng là một tiểu mỹ nhân, thật khiến người ta ghen tỵ.”

Ba Trần cười híp mắt, vô cùng hưởng thụ những lời khen này.

“Con bé thật ngoan ngoãn, lão Trần, ông thấy thằng quý tử nhà tôi như thế nào, xem có xứng với con gái nhà ông không?” Tổng giám đốc Trương cười ha hả nói, người khác cũng không nhìn ra là ông nói thật hay nói đùa.

“Quý tử nhà ông đương nhiên khỏi phải chê rồi, năng lực ai cũng phải công nhận. Có điều con gái nhà tôi còn nhỏ lắm, tôi vẫn chưa muốn gả đi đâu.”

“Bây giờ không nở, vài năm nữa cũng không sao, thằng quý tử nhà tôi chờ được mà.”

Trần Viện trong lòng cuống quýt, chỉ sợ ba Trần đột nhiên hưng phấn, liền định thân cho cô. Cô mới không muốn đâu, vừa mới thoát khỏi Đỗ Trọng Bình, bây giờ lại thêm Trương công tử gì gì đó.

“Cái này, để sau này rồi nói, con bé vẫn còn đi học. Ha ha.”

Trần Viện thờ phào nhẹ nhõm, trên gương mặt vẫn duy trì nụ cười ưu nhã. Trần Bằng dẫn cô đi chào hết tất cả người quen của ông một lượt, sau đó mới đồng ý để mẹ Trần kéo cô đến nhóm nữ quyền khoe khoang. Trần Viện tươi cười cả buổi tối, cơ mặt bắt đầu có dấu hiệu cứng đờ. Nếu được, cô tình nguyện đi cùng ba Trần, đối với mấy chuyện thời sự, tài chính, kinh tế cô còn có chút hứng thú. Đi cùng nhóm của mẹ, chủ đề bàn luận của họ luôn xoay quanh thời trang, trang sức, hoặc tiền bộ hơn là con trai ông này, con gái bà kia, một chút cũng không thú vị. Vì thế, cô quyết định lui qua một bên, đi đến trong góc tìm một vài thứ lấp đầy bụng.

Một lúc sau, chủ nhân của bữa tiệc tiến vào, Nguyễn Bá Thắng, chủ tịch chuỗi nhà hàng khách sạn năm sao của tập đoàn Tân Tạo.

Mọi người lần lượt tiến đến chúc mừng, tặng quà, lời đi tiếng lại khách sáo một phen mới bắt đầu tản đi, Nguyễn Bá Thắng mời mọi người đều nên chơi tận hứng, sau đó mới cầm một ly rượu đi chung quanh tiếp đãi khách.

Trần Viện đang vui vẻ thưởng thức chiếc bánh pudding, cửa hội trường đột nhiên mở ra. Một nam một nữ tiến vào. Ai mà chơi nổi vậy, còn đến trễ hơn cả chủ nhân của bữa tiệc.

“Anh là một người đàn ông cao lớn tuấn mỹ, những đường nét trên khuôn mặt hoàn mỹ như được điêu khắc, anh mang một vẻ đẹp cao ngạo mà lãnh diễm tựa như một vị thần Hy Lạp thời cổ đại, cả người anh toát ra một sự nguy hiểm nhân nhạ, đồng thời đó cũng là một nét quyến rũ chết người, khiến người ta mặc dù sợ hãi nhưng vẫn muốn bắt chắp mà đến gần.”

Thử hỏi trên đời này còn có một ai hoàn mỹ như vậy, anh chính là con cưng của thượng đế, mỗi khi anh xuất hiện ở nơi đông người, bất kể cả nam hay nữ đều phải dừng hành động của họ lại mà ngược nhìn anh. Anh chính là vị thần trong lòng mỗi cô gái, cũng chính là niềm đố kỵ của bất kỳ người đàn ông nào.”

Trích đoạn: “Điên cuồng yêu em”.

Trần Viện trong lòng âm thầm huyết sáo, người đàn ông vừa bước vào đúng là một cực phẩm không chê vào đâu được. Gương mặt như thế, nếu quãng

lên màn ảnh chắc chắn sẽ hốt bạc. Trần Viện thấy có không ít cặp mắt mê đắm của phụ nữ hướng về người đàn ông kia, quả thật là hồng nhan họa thủy. Lực chú ý của Trần Viện nhanh chóng chuyển đến Trần Băng. Cô trông thấy ba Trần đi đến gần nói chuyện với người nọ, nếu cô không làm thì trên gương mặt ba Trần có một chút biểu hiện như muốn lấy lòng người kia. Ba Trần phát hiện ra Trần Viện đang nhìn mình, liền ngoắc tay kêu cô đi đến. Trần Viện nhún vai, nhanh chóng chén hết cái bánh rồi thông thả bước về hướng ba Trần. Cô cũng muốn kiếm thức một chút cảm giác trò chuyện với mỹ nam.

“Giới thiệu với cậu một chút, ái nữ của tôi, Trần Viện. Đây là Albert Diệp, tổng giám đốc tập đoàn tài chính Wall-S.”

Người đàn ông này mặc dù là tóc đen mắt đen, nhưng những đường nét trên khuôn mặt vẫn không che dấu được, hẳn chính là con lai. Mà khoan đã, Albert Diệp!

Àm!! Trong đầu Trần Viện lúc này xuất hiện một cái tên, cái tên khiến cô ngày đêm bị ám ảnh. Đây là một nhân vật trong truyền thuyết, tương truyền rằng hẳn là một người đẹp trai vô địch thiên hạ, tiền nhiều thiên hạ vô địch. Khi hẳn chưa yêu, hẳn chính là một người đàn ông hoa tâm, lãnh huyết vô tình, một khi đã yêu rồi, hẳn sẽ một lòng một dạ dâng hiến cho người yêu, hẳn mạnh mẽ, bá đạo, thậm chí dùng tất cả thủ đoạn để đoạt được người mà hẳn yêu. Và hẳn chính là nam chính trong truyền thuyết.

Trong lòng Trần Viện chấn động, cô có thể cảm nhận được trái tim mình đang run rẩy, cô sợ. Đây chính là người đàn ông trong tương lai sẽ giết cô, cô rất sợ. Cô áp chế nỗi sợ hãi trong lòng, cô không muốn để người khác phát hiện ra sự bất thường của mình, hiện tại cô và hẳn chỉ mới quen biết nhau, không có khả năng lần đầu tiên vừa gặp cô, hẳn liền ghi hận, sau đó cho người đến ám toán. Cô không có gì phải sợ cả.

Trần Viện lấy lại bình tĩnh, ưu nhã vươn tay ra phía trước: “Xin chào Diệp tổng, rất vui được gặp ngài.”

Albert Diệp đưa tay lên, nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn kia. Anh mơ hồ cảm nhận được cách lớp bao tay lưới, bàn tay của cô đang ướt đầm mồ hôi.

“Hân hạnh gặp mặt, không thể ngờ con gái của chủ tịch Trần lại là một tiểu mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành như vậy.”

“Ngài Diệp quá khen rồi, so với mỹ nữ bên cạnh ngài, tôi chỉ là một chú ghé con mà thôi, thật hổ thẹn.” Bình tĩnh bình tĩnh, chỉ một chút nữa thôi, cô sẽ rời khỏi nơi này, tránh xa tầm mắt của hẳn, không nên để lại ấn tượng gì trong lòng của hẳn, nếu không cẩn thận, rất có thể sẽ bị người đàn ông nhỏ mọn này ghi hận.

Ba Trần một bên cười vui vẻ, rất hài lòng với đối đáp lưu loát của con gái mình, may mắn không nhận ra sự bất thường của Trần Viện. Hiển nhiên là do cô che dấu rất tốt.

“Diệp tổng cùng giải trí Ban Mai hiện tại có một vài khoản mục đang hợp tác. Hình như con chưa biết, diễn viên Mai Vũ hiện tại chính là người đại diện phát ngôn cho Wall-S ở khu vực nội địa.”

“Ra là vậy, công ty của ba tôi nhờ Diệp tổng chiếu cố nhiều rồi.”

“Trần tiểu thư quá khách khí rồi, chẳng qua người của giải trí Ban Mai rất ưu tú, chúng tôi được lợi cũng không ít.”

Trần Viện đứng bên cạnh ba Trần, nghe bọn họ bàn luận chuyện công việc, rồi đến chuyện thời sự trong nước, thời sự thế giới... nỗi sợ hãi trong lòng cũng dần biến mất. Hiện tại cô cùng Albert Diệp không có bất kỳ mối liên hệ nào, chỉ cần cô sau này đừng chạm vào vảy ngược của hẳn thì cái mạng nhỏ sẽ được bảo toàn. Nói đi cũng phải nói lại, tính về tuổi tâm lý, cô cũng xấp xỉ hẳn chứ không ít hơn, nếu đối mặt với hẳn mà lại lấp bắp sợ hãi thì chỉ có nước đâm đầu vào đầu hủ chết quách cho rồi.

Chỉ một chốc sau, âm nhạc liền vang lên, điều khiến Trần Viện không ngờ nhất chính là Albert Diệp lại tiến lên trước mặt cô, khom người vươn tay tới.

“Không biết Trần tiểu thư có thể vui lòng nhảy cùng tôi một bài.”

Không vui lòng, tuyệt đối không vui lòng: “Đây là vinh hạnh của tôi, nhưng mà e là kỹ thuật của tôi không được tốt.”

“Không sao cả, tôi không ngại luyện tập cùng cô một chút.” Albert Diệp vẫn một mực duy trì nụ cười ưu nhã.

Anh không ngại, nhưng tôi thì ngại. Trần Viện liếc nhìn mỹ nữ đi cùng Albert Diệp, thấy cô ta cũng không có phản ứng gì, liền vươn tay, đặt lên bàn tay của Albert Diệp: “Vây phiền Diệp tổng rồi.”

Hai người tiến ra giữa sàn nhảy, bắt đầu khiêu vũ, một đôi tuổi nam mỹ nữ thu hút không ít sự chú ý của mọi người. Trần Viện tin chắc nếu ánh mắt có thể giết người, cô đã chết hàng ngàn lần bởi ánh mắt đố kỵ của những cô gái nơi này.

Trong một góc khuất hội trường, hai cậu thanh niên trẻ trên tay cầm ly rượu, từ đầu đến cuối vẫn một mực quan sát buổi tiệc.

“Chẳng lẽ mắt mình bị ảo giác, cậu không tin được đâu, mình thấy Trần Viện xuất hiện ở đây.”

Cậu thanh niên bên cạnh đưa ly rượu lên khoe môi, khẽ nhấp một ngụm rồi thông thả nói: “Không phải ảo giác đâu, đó thực sự là Trần Viện.”

“Cha mẹ ơi, mình nhìn không ra luôn đó, Trần Viện còn có một mặt ưu nhã cao quý như thế này sao? Chẳng lẽ đầu cô ta bị vô nước?”

Người kia nghiêng ngả một hồi, lại lên tiếng: “Cậu ấy đích xác là thay đổi rất nhiều.”

Cậu thanh niên còn lại tiếp tục bồi thêm một câu: “Không biết được mấy ngày.”

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Giành Nữ Chính Về Tay Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Dạ tiệc

“Không nghĩ đến kỹ thuật của Trần tiểu thư lại tốt như vậy, lúc này cô quá khiêm tốn rồi.”

“Chẳng qua là nhờ bạn nhảy quá ưu tú thôi.” Trần Viện không ngần ngại tăng bốc một phen, dù sao đây cũng là một nhân vật trong truyền thuyết, không thể đặc tội được.

Albert Diệp chăm chú nhìn vào gương mặt vẫn còn vương nét ngây ngô Trần Viện, từ lúc cô gái này xuất hiện, tất cả vẻ mặt phong phú của cô đều được anh thu vào mắt. Không giống những người phụ nữ khác, lúc ban đầu nhìn thấy anh, trong mắt cô là một sự thờ ơ thờ ơ, tựa như thờ ơ thờ ơ một tác phẩm nghệ thuật mà không kèm theo bất kỳ tham luyến nào, sau đó lại chuyển sang sợ hãi. Mặc dù chỉ thoáng qua, nhưng anh thật sự không lầm, cô chính là sợ hãi anh. Anh tự hỏi mình anh tuân theo cái gì, phong lưu phóng khoáng như thế này, nào có gây ra tội ác tày trời gì khiến cho cô gái nhỏ này sợ hãi. Nhưng chỉ một giây sau đó, cô liền khôi phục trạng thái hoàn mỹ như ban đầu. So với những người phụ nữ khác, Trần Diệp này quả thật đặc biệt, khiến đôi mắt phải dừng lại trên người cô lâu hơn một chút. Cô gái nhỏ này thoạt nhìn chưa đến hai mươi, nhưng lời nói cử chỉ đều rất tinh tế, khiến anh phải tò mò.

Cùng lúc đó, Trần Viện cũng không ngần ngại mà đánh giá khuôn mặt của Albert Diệp. Người đàn ông này quả thật là được thượng đế ưu ái, ngũ quan tuấn mỹ nhưng không kém phần sắc bén, cả người toát ra khí chất cao quý mà không xa cách, ngược lại vô cùng quyến rũ. Nhưng mà đồng chí tác giả hình như đã quá khoa trương rồi, cái gì mà: “Thử hỏi trên đời này còn có một ai hoàn mỹ như vậy” rồi lại “Mỗi khi anh xuất hiện ở nơi đông người, bất kể cả nam hay nữ đều phải dừng hành động của họ lại mà ngước nhìn anh. Anh chính là vị thần trong lòng mỗi cô gái, cũng chính là niềm đố kỵ của bất kỳ người đàn ông nào”. Albert Diệp quả thật rất đẹp trai, nhưng không kinh thiên động địa đến mức đó, đồng chí tác giả đã thổi phồng quá mức rồi. Cô hiện tại bắt đầu hoài nghi nhân cách của đồng chí ấy.

“Hình như Trần tiểu thư rất sợ tôi thì phải.”

“Làm gì có, chỉ là ảo giác của anh thôi.”

Albert Diệp vẫn cười nói: “Thế nhưng tay cô ướt đầm này.”

Đôi con ngươi Trần Viện khẽ đảo, cô quên mất mỗi lần cô hồi hộp hay sợ hãi, lòng bàn tay liền đổ thật nhiều mồ hôi: “Bị anh phát hiện rồi, thật ra tôi đang rất hồi hộp, anh không biết đâu, tim tôi hiện tại đang chạy marathon đấy.”

Albert Diệp mỉm cười, trong mắt chợt lóe lên một tia sắc bén: “Thật sao? Đây chính là vinh dự của tôi.”

“Không, là vinh dự của tôi mới đúng. Ngoài kia không biết có bao nhiêu cô gái đang dùng ánh mắt ghen tỵ mà giết tôi kia kìa. Tin tôi đi Diệp tổng, anh đẹp trai chết người.”

Albert thoải mái cười to, trong mắt vẫn không lộ ra bất kỳ cảm xúc gì: “Trần tiểu thư thật thú vị, cô đây là đang bày tỏ với tôi sao?”

“Anh nghĩ nhiều rồi, tôi đơn thuần chỉ là một người yêu cái đẹp.”

Đổi đáp thật sắc bén, anh rất tò mò, đây thật sự có phải là một cô nhóc chỉ mười mấy tuổi sao.

“Trần tiểu thư thật hài hước. Tôi có thể mạo muội hỏi cô năm nay bao nhiêu tuổi không?”

Trần Viện cười, không nghĩ đến Albert Diệp lại hỏi cô một câu như thế: “Cái này thật khó trả lời, anh cũng biết đây là cảm kỵ của phụ nữ mà.”

Albert vẫn một mực duy trì nụ cười tao nhã, khóe mắt khẽ híp: “Thế nhưng tôi thật sự tò mò.”

“Vậy anh đoán thử xem.” Gương mặt Trần Viện thoáng qua một tia trêu tức.

Albert không phải không nhận ra điều đó, liền giả vờ suy ngẫm một hồi mới nói: “Chắc khoảng hai mươi đi?”

Trần Viện lập tức bày ra vẻ mặt tựa Albert Diệp vừa làm một tội ác tày trời: “Lời của Diệp tổng thật sự làm tôi bị tổn thương.”

Albert Diệp nhìn biểu tình sinh động trên gương mặt Trần Viện, đôi mắt thoáng qua một tia nguy hiểm mà không ai có thể nhận ra được, tựa như loài sói đang nhìn một con mồi: “Thế Trần tiểu thư muốn tôi nói thế nào mới không tổn thương?”

“Tôi cứ nghĩ anh sẽ nói: ‘Nhìn cháu còn rất trẻ, chú nghỉ khoảng mười bốn hay mười lăm đi?’”

Chú-cháu? Anh thật sự già như vậy sao? Lần đầu tiên trong đời Albert Diệp hoài nghi sự quyến rũ của mình.

Bản nhạc nhanh chóng kết thúc, Albert Diệp dắt tay Trần Viện ra khỏi sàn nhảy mới buông ra, Trần Viện viện cớ phải đi gặp bạn, trước khi đi cô còn nháy mắt nói nhỏ với Albert: “Nói cho Diệp tổng một bí mật, tôi vẫn còn là vị thành niên đây.”

Ngon lửa rực cháy trong đôi mắt Albert Diệp đột nhiên bị dập tắt. Chẳng lẽ thật sự như lời cô nói, cô chỉ mới mười bốn mười lăm tuổi. Trẻ em bây giờ phát dục sớm thật. Mặc dù anh có chút hứng thú với cô, nhưng vẫn không cảm thú đến mức vui dập một mầm non tương lai của đất nước. Vẫn là nên bỏ qua.

Trần Viện đi đến nói với ba Trần một tiếng, sau đó lại tránh vào góc, tận hưởng niềm vui âm thầm. Cô chọn một cái bàn trong góc khuất ít người để ý, nhưng từ vị trí này gần như có thể quan sát bao quát cả hội trường, và vô tình vị trí này của cô cũng gần hai cậu thanh niên lúc này.

Trước mặt xuất hiện một đôi chân dài miên man dẫu trong chiếc quần âu phục được cắt may tinh tế, Trần Viện trong lòng lại thầm huyết sáo một tiếng. Đôi mắt cô dần dần dời lên trên, sau đó thoáng kinh ngạc khi phát hiện ra chủ nhân của đôi chân đó. Thật không ngờ đến đây lại gặp được người quen nha.

Trần Viện cười tươi, nói với người đang đứng trước mặt: “Lớp trưởng, không ngờ đến đây lại gặp được cậu.”

Cậu thanh niên cũng mỉm cười đáp lại, đi đến bên bàn, ngồi vào vị trí đối diện với Trần Viện: “Đương nhiên rồi, hôm nay là sinh nhật ba tôi mà.”

Trần Viện có chút kinh ngạc, không nghĩ lại trùng hợp như vậy. Nhưng cũng phải thôi, trong cái vòng tròn thượng lưu nhỏ hẹp này, không muốn gặp người quen cũng khó: “Thật là rồi, tôi thật sự không biết, lớp trưởng đừng để bụng nha.”

“Cậu đừng khách sáo, cũng đừng gọi tôi là lớp trưởng, đây đâu phải lớp học, cứ gọi tên tôi là được rồi.”

“.....” Nhưng tôi đâu có biết tên của cậu.

Thấy vẻ mặt đột nhiên đông cứng của Trần Viện, cậu thanh niên chợt hiểu ra, bất giác có một chút không vui. Học cùng nhau hai năm trời, vậy mà Trần Viện lại không biết tên cậu: “Tôi tên Nguyễn Bắc Học, cậu cứ gọi là Bắc Học đi.”

Trần Viện ngượng ngùng cười, đưa tay lên sờ sờ chiếc mũ: “Bác Học, tên rất hay.”

Nguyễn Bắc Học cũng không truy cứu tiếp, liền chuyển chủ đề: “Sao cậu không ra ngoài kia mà lại trốn vào đây?”

“Không có gì, bụng hơi trống, vào đây để lấp đầy bụng đó mà.”

“À, cậu đã ăn no chưa? Hay là thử chút tôm hùm hấp vang trắng đi, món đó rất không tệ.”

“Cám ơn, tôi đã ăn xong rồi.” Trần Viện cười tươi, ăn nốt phần còn lại trên đĩa, sau đó cầm khăn ưu nhã lau khóe môi.

Nguyễn Bắc Học đứng dậy, vươn tay về phía trước: “Có vui lòng nhảy cùng tôi một bản.”

Trần Viện đặt bàn tay lên tay đối phương, một mực duy trì nụ cười: “Rất hân hạnh.”

Hai người tiến ra giữa hội trường, bắt đầu lắc lư theo âm nhạc.

“Không thể ngờ được, hôm nay tới đây tôi lại được khiêu vũ với tận hai mỹ nam.”

Nguyễn Bắc Học nhướn mày: “Thật sao? Tôi có thể xem đây là một lời khen tặng không?”

Trần Viện lắc đầu nguầy nguậy: “Không không, tôi là đang nói lên sự thật, có lẽ hôm nay tôi chính thức trở thành kẻ thù của phụ nữ toàn thế giới.”

Nguyễn Bắc Học bật cười: “Không ngờ miệng cậu lại ngọt như vậy. Tôi cũng đang khiêu vũ với một mỹ nữ đây này. Hôm nay không nghĩ là sẽ gặp cậu ở đây.”

“Thật ra tôi đến đây là có mục đích....” Trần Viện nói đến đây thì ngừng lại một chút.

Thấy vẻ mặt tò mò chờ đợi của Nguyễn Bắc Học, Trần Viện hài lòng tiếp tục: “Mẹ tôi nói cho tôi biết một bí mật, pudding caramel ở đây là ngon nhất thế giới.”

Nguyễn Bắc Học nghe xong thì bật cười thành tiếng: “Mẹ tôi mà nghe được chắc là sẽ vui lắm đây. Thế cậu đã ăn thử nó chưa, thấy thế nào?”

“Đương nhiên rồi, tuyệt vời, thật ra tôi ăn nó trước cả món chính.”

Nguyễn Bắc Học như có điều suy nghĩ, về mặt bất giác nghiêm túc lại: “Ăn đồ ngọt khi bụng rỗng là không tốt cho sức khỏe đâu.”

Ồ, đây quả thật là một mỹ nam có trái tim ấm áp bao dung: “Thỉnh thoảng phóng túng bản thân một bữa cũng không sao.”

“Thật sao!” Nguyễn Bác Học thấy Trần Viện nói như vậy, trên mặt bắt gặp có chút châm biếm.

“À, tôi sai rồi, phải nói là trước giờ phóng túng quen rồi, phóng túng thêm một bữa cũng không sao.”

Nguyễn Bác Học lại một lần nữa bị chọc cười: “Không nghĩ đến cậu còn có một mặt hài hước như vậy.”

“Thật không, hôm nay tôi mới phát hiện đấy.”

Hai người trầm mặc một hồi, Nguyễn Bác Học lại tiếp tục nói: “Ngày mai thứ hai, cậu sẽ đi học chứ?”

Trần Viện lại bày ra vẻ mặt nam khan, đau khổ: “Tôi thật là một học sinh thất bại, tại sao mọi người đều hỏi tôi câu này.”

Không để Nguyễn Bác Học nói, cô lại tiếp tục: “Đương nhiên sẽ đi học, tôi muốn thi đậu đại học mà.”

“Như vậy cậu phải cố gắng hơn.”

Âm nhạc dừng lại, hai người dặt tay nhau bước ra khỏi sàn nhảy.

“Tôi biết chứ.”

Qua lần tiếp xúc hôm nay, Nguyễn Bác Học cảm thấy Trần Viện không tệ như cậu từng nghĩ. Cuộc sống phóng túng của cô không phải cậu không biết, thậm chí nhiều lần tận mắt thấy qua. Lần Trần Viện xảy ra chuyện trước kia là ở trong hộp đêm nhà cậu, chính cậu cho người đưa cô đến bệnh viện. Lúc đó cậu cảm thấy cô gái này mặc dù đáng trách nhưng cũng có điểm đáng thương, trong lúc cô lâm vào tình cảnh nguy nan, tất cả bản bè vì lo sợ bị liên lụy đều lựa chọn bỏ rơi cô lại. Nhưng sau khi hồi phục, cậu cảm thấy cô dường như có một chút thay đổi, không, phải nói là hoàn toàn thay đổi. Cô lễ phép hơn, hài hước hơn, cô mang đến cho người khác một cảm giác như mình là một cô gái có giáo dục tốt. Ở bên cạnh cô hiện tại, cậu cảm thấy cả người trở nên nhẹ nhàng thoải mái, tựa như tâm hồn được một cơn mưa xuân gội rửa. Thậm chí ngày hôm nay, nếu tiếp xúc với cô là một người xa lạ, chắc chắn họ sẽ không cách nào hình dung ra được con người trước kia của Trần Viện.

“Hình như tôi cảm thấy cậu thay đổi rất nhiều.” Nguyễn Bác Học không nhịn được thốt ra một câu.

Con người Trần Viện khề đảo, chẳng lẽ cô thay đổi lộ liễu quá, khiến cho người khác nghi ngờ. Nhưng nghi ngờ thì được gì, không có cách nào chứng minh được cô và “Trần Viện” là hai người hoàn toàn khác nhau, chỉ ít “Trần Viện” kia đã chết, mà thân thể hiện tại này là của cô.

“Bị cậu phát hiện rồi, kỳ thực tôi là một linh hồn tà ác từ đại dương sâu thẳm, tôi đã đến chiếm thân thể của Trần Viện.” Trần Viện nói xong, khoe môi phồng lên nhếch lên một nụ cười tà ác.

Nguyễn Bác Học kinh ngạc một chút, sau đó bật cười: “Nói mau, mục đích cậu đến thế giới này để làm gì?”

“Biết nhiều quá không tốt cho cậu, nhưng tôi sẽ bật mí. Tôi đến thế giới này là để chống lại Kê-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy.”

“Hóa ra cậu là cô bé cứu thế à!”

Hai người ngồi trong góc phòng, nói đùa vui vẻ một hồi. Đột nhiên lại một đôi chân thon dài miên man nữa bước đến, nhưng lần này là của phụ nữ. Trần Viện nhìn lên, liền nhận ra người đó là ai. Cũng thật là trùng hợp, hóa ra là hồ ly tinh Lê Lan Mỹ.

Lê Lan Mỹ biết được hôm nay là sinh nhật của ba Nguyễn Bác Học, phải nài nỉ lắm ba cô mới chấp nhận dắt cô theo. Cô đã chuẩn bị cả tuần lễ vì ngày hôm nay. Cô muốn trong bữa tiệc mình sẽ là người nổi bật nhất, khiến Nguyễn Bác Học phải chú ý đến cô. Nhưng không ngờ từ đầu buổi tiệc đến giờ, cô tìm mãi mà không thấy bóng dáng cậu ấy đâu. Đến khi nhìn thấy, chính là lúc cậu và Trần Viện trong tay cùng nhau khiêu vũ. Không có từ ngữ nào có thể diễn tả được tâm tình của cô hiện tại. Cô đố kị, cô vô cùng đố kị. Lê Lan Mỹ đã làm mọi cách để tạo thiện cảm với Nguyễn Bác Học nhưng cậu ấy vẫn một mực lạnh lùng. Còn Trần Viện kia không biết đã dùng cách gì mê hoặc Nguyễn Bác Học, khiến cho cậu ấy vui vẻ cười nói với cô ta như vậy.

Trần Viện quét mắt đánh giá Lê Lan Mỹ một lượt. Hôm nay cô mặc một chiếc váy ngắn cut out ôm sát cơ thể màu đỏ rực, kiểu dáng vô cùng phóng khoáng, nó giúp cô phơi bày trọn vẹn vóc dáng hoàn mỹ của mình, khiến cho bất kỳ người đàn ông nào lướt ngang qua đều phải ngoái đầu nhìn lại, Lê Lan Mỹ cũng rất đắc ý vì điều này. Tuy nhiên, khi đứng cạnh Trần Viện một thân trắng muốt bảo thủ, cô không tránh khỏi có một chút dung tục.

“Bác Học, thật trùng hợp, không nghĩ đến sẽ gặp cậu ở đây.”

Đây là một câu nói dối vô cùng ngớ ngẩn, chỉ sợ nơi này chỉ có Trần Viện là không biết chủ nhân buổi tiệc là ba của Nguyễn Bác Học. Trần Viện ngoáy ngoáy đầu, trong lòng âm thầm tiếc hận cho gương mặt xinh đẹp kia, bởi vì chủ nhân của nó là một người nào phẳng.

Nguyễn Bác Học đứng dậy, chào tạm biệt Trần Viện rồi vội vã rời đi. Lê Lan Mỹ bị câu làm lơ giận đỏ mặt, quay sang trừng mắt nhìn Trần Viện.

“Mày đừng tưởng khoác lên người bộ đồ này thì sẽ che giấu được quá khứ bại hoại của mày, mày tốt nhất đừng có bất kỳ ý nghĩ gì với Nguyễn Bác Học, bằng không tao sẽ không để yên cho mày đâu.”

“Cám ơn đã cảnh báo.” Trần Viện nhàn nhạt đáp lời, sau đó cũng đứng dậy rời đi.

Lê Lan Mỹ hai lần liên tiếp bị người khác làm lơ, tức đến mặt đỏ tai hồng, chỉ biết đứng tại chỗ giậm chân còm cộp.

Tiệc tan, Trần Viện cũng theo ba mẹ lên xe trở về nhà.

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Giành Nữ Chính Về Tay Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Sự cố giờ thể dục.

Sáng hôm sau, Trần Viện đúng giờ có mặt tại lớp học. Đối với một số người không biết trước, đây chính là một điều chấn động. Phải biết rằng hai năm qua, chưa có lần nào Trần Viện đến lớp hai ngày liên tiếp. Trần Viện không để tâm nhiều đến ánh mắt kinh ngạc của mọi người, chỉ nhàn nhạt đi về chỗ ngồi của mình.

“Không thể tưởng tượng được, hôm nay cậu thật sự đi học.” Lý Nhã Hân ngồi bên cạnh nói.

“Cậu có thể nghi ngờ nhân cách của bất kỳ ai, nhưng không thể nghi ngờ nhân cách của mình, huyết thống cao quý trong người không cho phép mình phản bội lại những lời mình đã nói.” Trần Viện quay đầu sang trêu ghẹo. Từ chuyện ở nhà ăn lần trước, mối quan hệ của cô cùng Lý Nhã Hân đã có chuyển biến tốt. Cụ thể là cô có thể vô tư trêu ghẹo tiểu loli mà không sợ cậu ấy giận, Lý Nhã Hân đôi lúc cũng sẽ bất bình mà trả đũa lại một câu.

“Đi chết đi, Trần Viện.”

Trần Viện giả vờ nghiêm túc suy nghĩ, sau đó đưa ra kết luận: “Một đề nghị thật tồi tệ.”

Buổi sáng hôm nay chỉ học những môn không quan trọng, không liên quan đến môn thi đại học của Trần Viện. Tuy cô quyết định học lệch nhưng không có nghĩa là cô sẽ lơ là những môn còn lại. Trong giờ học cô vẫn chú ý nghe giảng mà không hề xao nhãng. Lý Nhã Hân bên cạnh cũng bất giác phối hợp với Trần Viện, chăm chú vào bài mà không ngồi ảo tưởng như bình thường. Những học sinh trong lớp cũng nhận ra sự khác thường này, liền bàn luận không thôi. Họ chủ yếu là cá cược với nhau xem Trần Viện còn tiếp tục duy trì được mấy ngày nữa. Có người nói qua hôm nay Trần Viện sẽ không đến lớp, có người nói là ba ngày, năm ngày nữa. Nói tóm lại, trong mắt họ, biểu hiện mấy ngày nay của Trần Viện bất quá chỉ là tùy hứng nhất thời, không ai tin tưởng cô thực sự thay đổi. Trừ một vài người.

Thoát một cái mà đã đến giờ giải lao, Lý Nhã Hân đỡ người nằm dài lên bàn rên rì: “Ôi mệt thật, mười bảy năm qua chưa bao giờ mệt như hôm nay.”

Trần Viện bên cạnh cười nói: “Người không biết còn nghĩ cậu đang bị giai cấp tư sản bóc lột sức lao động.”

“Này, sao đột nhiên cậu lại chăm như vậy, đầu bị vô nước à?”

“Đầu cậu mới vô nước, mình là muốn thi đỗ đại học.”

Lý Nhã Hân kinh ngạc, sau đó liền nói: “Muốn học đại học cũng đâu có khó, cậu cần gì phải ép bản thân như vậy chứ.”

Trần Viện tặng cho Lý Nhã Hân một vẻ mặt khinh thường: “Chỉ đây là muốn dùng sức của mình để thi, hơn nữa đây không phải là ép buộc bản thân, mà là phấn đấu, hiểu chưa.”

Lý Nhã Hân bĩu môi, tuy thế vẫn tiếp tục hỏi: “Vậy cậu định thi vào trường nào?”

“Đại học A.” Không hề do dự, Trần Viện trả lời ngay tức khắc.

“Không phải chứ, đại học A là đại học trọng điểm của thành phố đó, cậu có chắc là vào được không? Hay là bỏ cuộc sớm đi cho đỡ mệt.”

Trần Viện quay sang lườm Lý Nhã Hân một cái: “Cái miệng bậy bạ, không được nói lung tung.”

Trầm ngâm một hồi sau, Trần Viện lại hỏi: “Còn cậu thì sao, sau này muốn học ở đâu.”

Lý Nhã Hân có chút rầu rĩ nói: “Ba mẹ muốn mình qua Mỹ học, dù sao hai người vẫn đang ở bên đó.”

“Như vậy bạch mã hoàng tử của cậu thì thế nào?” Trần Viện hỏi, mắt khẽ lướt qua vị trí cuối lớp.

“Cậu nói gì vậy, mình đâu có nói là mình thích Hồ Anh Tuấn đâu.” Lý Nhã Hân phản ứng kịch liệt.

Trần Viện không nói gì, chỉ mỉm cười giảo hoạt: “Ồ, hình như mình không có nói bạch mã hoàng tử của cậu là Hồ Anh Tuấn nha.”

Lý Nhã Hân cúi im lặng, Trần Viện trông thấy vành tai cô ửng đỏ, ngay cả cái cổ cũng đỏ theo. Trần Viện mỉm cười, biết điều không trêu chọc nữa.

“Vậy cậu định thế nào?”

“Mình không biết, đến đó rồi tính. Dù sao vẫn còn hơn một năm nữa mà.” Cô rầu rĩ nói, đôi mắt như có như không nhìn về hướng cuối lớp.

Giờ cơm trưa hôm đó, Lý Nhã Hân không ăn cùng Trần Viện. Trần Viện cảm thấy biểu tình của cậu ấy rất kỳ lạ, có chút lấm lét tựa như sắp làm chuyện xấu. Ba năm làm phóng viên, bản chất chó săn trong người Trần Viện trỗi dậy, cô quyết tâm đi theo xem Lý Nhã Hân đang âm mưu điều gì.

Trong khi mọi người đến nhà ăn để ăn trưa, Trần Viện lặng lẽ theo sau Lý Nhã Hân, đi về hướng phòng thay đồ của lớp cô. Lý Nhã Hân lấm lét nhìn chung quanh, thấy không có ai, liền đi đến mở cửa một học tủ, lục lọi một hồi, lôi từ trong đó ra chiếc quần thể dục. Trần Viện nhìn không nổi nữa, cảm thấy hành động này của Lý Nhã Hân có chút giống mấy ông chú biến thái thích trộm đồ lót, nên từ trong góc khuất bước ra.

“Nhã Hân, cậu làm gì vậy?”

Lý Nhã Hân hoảng hốt thật thót người, chiếc quần thể dục trên tay cũng rơi xuống, khi phát hiện ra người đến là Trần Viện mới hoàn hồn, vuốt vuốt ngực.

“Là cậu à, hết cả hồn, cậu đến đúng lúc lắm, đứng ở đó canh cửa dùm mình.”

Trần Viện khó hiểu cau mày: “Rốt cuộc là cậu đang làm gì.”

“Mình đang trả thù.”

Trần Viện càng không hiểu nổi: “Cậu trả thù như thế nào mà lại trộm quần thể dục của Lê Lan Mỹ?”

Lý Nhã Hân cười giảo hoạt: “Cứ nhìn rồi biết, à không cậu ra canh cửa cho mình.”

Trần Viện không đi ra mà đứng bên cạnh, thấy Lý Nhã Hân từ trong cặp lòi ra một cục đá mài.

“Rốt cuộc là cậu muốn làm gì?”

“Mình sẽ mài mòn đũng quần của Lê Lan Mỹ, chiều nay có tiết thể dục, nếu nó vận động mạnh sẽ bị ....ha ha ha.” Lý Nhã Hân nhếch miệng cười nham hiểm.

Trần Viện giờ tay đập lên trán, không nghĩ đến Lý Nhã Hân còn có cái suy nghĩ trẻ con này: “Cậu có chắc là cái quần này kịp mòn trước khi tới giờ thể dục sao?”

Lý Nhã Hân thoáng sững người lại, sau đó vẫn tiếp tục động tác mài, bưng bưng quyết tâm: “Hôm nay không được thì ngày mai, ngày mai không được thì ngày kia, mình nhất định phải làm Lê Lan Mỹ xấu mất một lần.”

Trần Viện thở dài một hơi: “Cậu thật ấu trĩ.” Sau đó đi ra cửa phòng thay đồ đứng canh.

Mười phút trôi đi, quần thể dục của Lê Lan Mỹ vẫn chưa có dấu hiệu mòn, nhưng sự kiên nhẫn của Trần Viện đã bị mài sạch. Cô bước vào, giật cái quần trong tay Lý Nhã Hân.

“Cậu làm gì vậy, trả lại cho mình.”

Mặc kệ Lý Nhã Hân phản đối, Trần Viện vẫn không đưa lại cho cô: “Cậu có kéo không?”

“Có, nhưng mà không thể cắt, như vậy rất dễ bị phát hiện. Lê Lan Mỹ thấy quần này bị rách thì nó không mặc đâu.”

“Cậu cứ lấy ra.”

Trần Viện lộn bề trái của chiếc quần ra, dùng kéo cắt đứt mấy đường chỉ dưới đáy quần nhưng không rút hẳn nó ra, chiếc quần vẫn sẽ nguyên vẹn như thường, trừ khi người mặc vận động mạnh. Vừa vận chiều nay có tiết nhảy cao....Mọi việc hoàn thành, Trần Viện thuận thực lộn ngược trở lại, gấp gọn gàng rồi trả nó về vị trí cũ.

Lý Nhã Hân một bên sùng bái nhìn Trần Viện, bị Trần Viện kéo đi ra khỏi phòng thay đồ. Hai người đến nhà ăn, vờ như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Buổi chiều hôm đó, trừ việc Lý Nhã Hân thỉnh thoảng nhìn chằm chằm vào quần của Lê Lan Mỹ, thì buổi học xem như diễn ra một cách bình thường cho đến khi....

“Àm!” Lê Lan Mỹ hoàn thành một cú lưng qua xà tuyệt mỹ ở độ cao 1m2, sau đó thì....

Giáo viên thể dục có chút bất ngờ quay lưng đi, các nam sinh ngại ngùng đưa mắt sang chỗ khác, tuy nhiên, có một số người vẫn luyến tiếc quay lại nhìn. Còn đám nữ sinh cười khúc khích xầm xì bàn tán. Không ai có ý muốn nhắc nhở Lê Lan Mỹ, có thể thấy được cô ta trong lớp cũng rất không được lòng bạn bè.

“A, màu đen nha.”

“Quần ren nữa nha.”

Một số nữ sinh rất không nể mặt thậm chí cười đến khoa trương, trong đó có Lý Nhã Hân. Trần Viện ngồi bên cạnh không nói gì, chỉ tủm tỉm cười, thật ra trong lòng cô cảm thấy rất khoái trá.

Lê Lan Mỹ nghe mọi người bàn luận mới hiểu được chuyện gì đang xảy ra, vừa thẹn vừa giận lại không dám đứng lên, ngồi bệt tại chỗ mếu máo. Giáo viên thể dục thấy tình huống không được tốt, mang đến một chiếc áo khoác để cô quấn quanh eo, sau đó để cô tan học sớm. Đương nhiên tất cả mọi người đều nghĩ đây là do Lê Lan Mỹ xuôi xẻo mà không có bất kỳ hoài nghi nào khác, ngay cả Lê Lan Mỹ cũng cho là vậy.

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Giành Nữ Chính Về Tay Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Giác mộng nữ cường nhân.

Hơn một tháng sau đó, hành trình của Trần Viện luôn cố định ở ba địa điểm: nhà, trường học, công ty. Những buổi chiều không có giờ học và thứ bảy, cô đều đến công ty cùng ba Trần. Có đôi lúc cô sẽ giúp ba làm một ít việc vặt, nếu không thì lấy sách ra làm bài tập, hoặc lên mạng đi dạo. Ba Trần cũng có vẻ rất hài lòng về sắp xếp này của ông. Ông phát hiện con gái mình rất có hứng thú với công việc trong công ty, hoàn toàn không có vẻ cố gượng ép, cho nên tâm tình lo lắng trong lòng ông cũng đã buông xuống. Hiện tại đối với một số vấn đề trong công ty, ông vẫn hay đem ra cùng bàn luận với con gái, mà ông cũng nhận thấy được con gái mình là một người có chủ kiến, đôi lúc con bé có một ít ý tưởng khá táo bạo và mạo hiểm, tuy nhiên liều lĩnh cũng là một tố chất cần có đối với một nhà đầu tư. Vào cuối tuần không có gì làm, Trần Viện sẽ cùng mẹ Trần đi spa, mua sắm để bồi dưỡng tình cảm, hoặc là cả nhà tổ chức một buổi hẹn hò ba người. Cuộc sống mỗi ngày trôi qua đều vô cùng phong phú.

Thời gian thấm thoát trôi qua. Trần Viện ở trường cũng vừa hoàn thành kỳ kiểm tra giữa học kỳ. Phiếu điểm phát về nhà, cô nằm trong top mười của lớp, ba Trần mẹ Trần vui vẻ khỏi phải nói. Kỳ thật Trần Viện cũng khá hài lòng về kết quả này, thực chất nếu không bị điểm của học kỳ trước kéo xuống, chỉ sợ thành tích của cô còn cao hơn. Tuy nhiên, đối với việc thứ hạng cô không để tâm lắm, cô không phải là người ủng hộ việc chạy theo thành tích trong giáo dục. Nhưng chỉ ít, điểm những môn thi đại học của cô rất tốt, môn toán và vật lý đều đạt điểm tuyệt đối, Trần Viện cũng không trông đợi gì hơn.

“Được rồi, bây giờ tôi đề nghị lớp chúng ta cho một tràng pháo tay khen thưởng em Trần Viện. Trong lần kiểm tra này em có thành tích tiến bộ rất lớn, hơn nữa môn toán và vật lý còn đạt được điểm tối đa. Các bạn khác hãy noi theo tấm gương phấn đấu học tập của Trần Viện.” Thầy chủ nhiệm đứng trên bục giảng đồng dạng nói.

“Bộp bộp bộp” Tràn pháo tay vang dội, giòn giã vang lên.

Trần Viện có chút ngượng ngùng, đưa tay lên sờ sờ mũi, đột nhiên có cảm giác mình mình giống như đang ở nhà trẻ: bạn Trần Viện hôm nay không khóc nhè, không tè dầm, các con hãy vỗ tay khen thưởng bạn ấy.

“Này, cậu cho mình biết bí quyết đi, tại sao sau khi khỏi bệnh cậu lại trở nên thông minh như vậy.” Lý Nhã Hân chột chột cánh tay Trần Viện, cô ngồi cạnh Trần Viện, đều rõ hơn ai hết cậu ấy chỉ chú trọng học các môn thi đại học, cứ tưởng như vậy thành tích của cậu ấy cũng sẽ ở mức trung bình, ai ngờ thoát một cái leo lên top mười. Lý Nhã Hân có chút không cam tâm, trước đây cô đi học đều hơn Trần Viện nhiều, tại sao không tạo nên kỳ tích như vậy chứ.

“Mình không có đột nhiên trở nên thông minh, mà mình vốn đã thông minh.”

Lý Nhã Hân không cho là đúng: “Thế tại sao học kỳ trước, còn có năm trước cậu luôn giữ kỷ lục đội sổ chứ?”

“Cậu còn nhìn không ra à, bởi vì trước kia sự thông minh của mình dành cho việc khác.”

Lý Nhã Hân bức bối nói: “Mình thật không cam tâm.”

Trần Viện ngồi bên cạnh không từ cơ hội trêu đùa cô: “Đừng buồn nữa cô bé à, ngu ngốc không phải là cái tội.”

“Hừ!”

Cả lớp hầu như đều tin phục sự thay đổi của Trần Viện. Không muốn phục cũng không được. Không phục thì thử học kỳ trước đội sổ, hai tháng sau vươn lên top mười xem có làm được không. Nếu muốn nói Trần Viện may mắn, thì vận may quá nghịch thiên rồi, thậm chí có đến hai môn điểm tuyệt đối, phải biết rằng trong khối môn vật lý không có người nào được điểm tuyệt đối như Trần Viện cả. Hơn nữa sự cố gắng gần đây của Trần Viện người nào cũng nhìn trong mắt. Tuy nhiên không phải ai cũng như thế, vẫn có một số người nhìn Trần Viện không vừa mắt, đặc biệt là khi Trần Viện lại trở nên nổi bật. Tiêu biểu chính là Lê Lan Mỹ chẳng hạn.

Giờ giải lao, Nguyễn Bác Học cùng Hồ Anh Tuấn đột nhiên đứng dậy đi về phía bàn của Trần Viện.

“Trần Viện, chúc mừng cậu, không nghĩ đến cậu lại lợi hại như vậy.” Nguyễn Bắc Học cười nói.

“Cậu khen nhầm người rồi, lợi hại không phải là cậu sao. Lại đứng nhất khối nha. Còn có anh Tuấn nữa, cũng giành luôn vị trí thứ hai.”

Hai chàng trai cười tươi, Hồ Anh Tuấn lên lút đưa mắt nhìn về hướng Lý Nhã Hân, sau đó liền xoay đi chỗ khác, đưa tay lên gãi gãi đầu.

“Đúng rồi Trần Viện, nghỉ lễ sắp tới lớp mình tổ chức đi du lịch, cậu có tham gia không, còn có Nhã Hân nữa. Hai cậu hình như chưa đi chơi cùng lớp lần nào.” Đây là Nguyễn Bắc Học nói.

Du lịch sao? Đã lâu rồi Trần Viện không có trải qua kỳ nghỉ nào cùng với bạn bè, cô đối với chuyện này đặc biệt hứng thú: “Vậy chúng ta sẽ đi đâu du lịch?”

“Trên tinh thần là đi biển.”

Trần Viện sáng khoái đáp ứng: “Được, tôi sẽ đi.” Sau đó xoay sang hỏi Lý Nhã Hân: “Cậu đi luôn chứ?”

Hồ Anh Tuấn vội vàng chen vào: “Cậu đi đi, năm sau chúng ta học lớp 12 rồi, sẽ không có thời gian cùng đi chơi với lớp nữa đâu.”

Lý Nhã Hân do dự một hồi, sau đó gật đầu đồng ý.

“Vậy thì tốt quá, lần này lớp chúng ta toàn bộ đều tham gia, để tôi trở về lập danh sách.”

“Các cậu chuẩn bị xong nhớ gửi lịch trình cho tôi nhé.” Trần Viện không quên nhắc nhở.

“Được thôi, có thể ngày mai là hoàn thành, tôi sẽ phổ biến cho cả lớp.” Đạt được kết quả như ý, hai chàng trai vui vẻ trở về chỗ ngồi.

Trần Viện có điều thắc mắc nên liền hỏi Lý Nhã Hân: “Tại sao những lần trước cậu đều không đi cùng lớp?”

“Mỗi lần được nghỉ học, ba mẹ đều kéo mình qua Mỹ bầu bạn với hai người, hơn nữa trước kia mình không có chơi thân với ai, có đi cũng không vui.”

Hóa ra là vậy. Lý Nhã Hân suy nghĩ một hồi, liền đề nghị: “Trần Viện, hôm trước khi đi chơi cậu qua nhà mình ngủ đi, sáng sớm hôm sau chúng ta sẽ cùng đến điểm tập trung.”

“Được, để mình về nói với ba mẹ đã.”

Đạt thành nhận thức chung, hai cô gái nhỏ vui vẻ trông đợi ngày khởi hành.

Giờ nghỉ trưa hôm đó, mọi người đều rất hưng phấn, xôn xao bàn bạc về kỳ nghỉ sắp tới. Có người đề nghị đốt lửa trại, sau đó dưới âm nhạc du dương, các đôi trai gái cùng nhau khiêu vũ bên ánh lửa bập bùng, nghe có vẻ rất kỳ quái, nhưng đây cũng là một sáng kiến mới lạ. Có người không cho là đúng, theo họ nên tổ chức một buổi văn nghệ, để mọi người thỏa sức thể hiện tài năng của bản thân mình, Trần Viện cũng cho rằng đây là một đề xuất rất tốt, và ý kiến này cũng được phần đông mọi người ủng hộ. Nói tóm lại, cả lớp đối với chuyến du lịch này thập phần phấn khích và trông đợi.

Tuy nhiên, vẫn có một vài phần tử cố tình không chịu hòa hợp với không khí sôi nổi của lớp học.

Trần Viện cùng Lý Nhã Hân tham gia thảo luận cùng các bạn một hồi lâu, sau đó hai người ra khỏi lớp đi đến phòng ăn. Chưa đi đến cửa, trước mặt Trần Viện lại xuất hiện một cái chân ngáng đường. Chủ nhân của nó đương nhiên không phải là ai khác ngoài Lê Lan Mỹ. Lê Lan Mỹ này ngóc đến mức cho rằng sẽ có người hai lần liên tiếp phạm phải một lỗi đơn giản như thế này sao.

Trần Viện giả vờ như không thấy, quay mặt sang nói chuyện với Lý Nhã Hân, sau đó thì...

“A!!!” Một tiếng kêu vang dội thấu trời xanh vang lên, bàn chân Lê Lan Mỹ bị Trần Viện một cước giẫm bẹp, khi hạ chân, Trần Viện cũng không lưu tình, cô muốn dạy cho hồ ly tinh này một bài học.

“Ồ, có sao không? Tại sao cậu lại để chân giữa đường thế này, nếu mình không cẩn thận lại vấp ngã nữa thì làm sao!” Trần Viện vẻ mặt vô tội nói.

Lê Lan Mỹ ăn đau, tức xanh mặt đứng dậy, sau đó đau quá lại ngồi phịch xuống ghế: “Mày cầm miệng cho tao, còn không phải mày cố ý!”

“Tôi không cố ý, là do cậu tự để chân ra ngáng đường tôi.” Trần Viện tiếp tục đóng vai người vô tội.

“Mày nói láo, tao ngáng chân mày khi nào.”

“Nếu cậu không ngáng chân tôi, làm sao tôi lại giẫm phải chân cậu.”

Lê Lan Mỹ đuối lý, tức giận đứng dậy, giơ tay lên cao tát vào mặt người đối diện. Cánh tay sắp chạm đến mặt Trần Viện, bất giác bị nắm lại.

Trần Viện thầm tiếc hận, nếu đứng ở vị trí này là nữ chính, chắc chắn sẽ có một người đàn ông xuất hiện, bắt lấy cánh tay Lê Lan Mỹ, lạnh lùng nhìn cô ta và nói: “Người phụ nữ này là của tôi, tôi sẽ làm cô hối hận vì hành động này.” Sau đó Lê Lan Mỹ bị ánh mắt của anh ta dọa sợ, bỏ chạy với tốc độ

100km/h. Nhưng tiếc thay cô không phải là nữ chính hào quang vạn trọng, cô chỉ là một nữ phụ cận bã, cho nên phải tự thân vận động thôi.

Trần Viện siết chặt cánh tay đang bị mình nắm giữ, Lê Lan Mỹ đau đến hút khí, mặt mày đỏ bừng. Cô cố sức giãy cánh tay, nhưng vẫn bị Trần Viện giữ chặt: “Buông tao ra.”

Trần Viện nhếch miệng cười, nhiệt độ không khí trong phòng theo nụ cười của cô đột ngột hạ xuống, cô giữ mạnh tay, ném cánh tay mình đang nắm chặt ra xa, Lê Lan Mỹ theo quán tính đổ người ra phía sau, loạng choạng suýt ngã.

Lê Lan Mỹ điên tiết trừng mắt nhìn Trần Viện, đột nhiên phát hiện ánh mắt bất thường của Trần Viện, bất giác cảm thấy có chút hoảng hốt. Trần Viện thấy phản ứng của cô ta, hài lòng tiếp tục trưng trên mặt nụ cười âm lãnh. Cô từng bước một tiến lại gần Lê Lan Mỹ, Lê Lan Mỹ có chút sợ hãi lùi về phía sau. Cô ta cảm thấy ánh mắt Trần Viện lúc này tựa như đôi mắt của một ác quỷ.

“Tôi không mong muốn chuyện này xảy ra thêm một lần nữa. Trước nay tôi không muốn chấp nhất với cậu, không phải là vì tôi sợ cậu, mà là tôi căn bản không để cậu vào mắt. Nhưng cậu nên biết một điều, sự kiên nhẫn của tôi luôn có hạn, rõ chưa?” Trần Viện thông thả nhả ra từng chữ một, bàn tay dịu dàng mon trón lên sườn gương mặt của Lê Lan Mỹ. Nhưng hành động này của cô lại càng khiến Lê Lan Mỹ sợ đến tột độ. Trần Viện chỉ nói nhẹ nhàng, nhưng âm thanh tựa như mũi dao nhọn nhẹ nhàng lướt qua cổ Lê Lan Mỹ, khiến cô ta run rẩy không dám nói nên lời.

“Rõ chưa...Hả!” Trần Viện đột nhiên cao giọng, Lê Lan Mỹ giật mình, gật đầu như trống bỏi, hồ ly tinh lúc này không còn một chút lực sát thương nào.

Trần Viện hài lòng gật đầu, kéo Lý Nhã Hân vẫn còn ngơ ngác bước ra khỏi lớp.

Không khí áp suất thấp dần trở lại bình thường, những người còn trong lớp thở ra một hơi, một nam sinh còn khoa trương kêu lên: “Đây chẳng lẽ chính là uy áp trong truyền thuyết.” Cũng không bất kỳ ai chú ý đến gương mặt tái mét của Lê Lan Mỹ.

“Oa...Trần Viện, lúc nãy cậu rất oai nha, hồ ly tinh kia bị dọa xanh mặt, không dám kêu lên một tiếng.”

Trần Viện đắc ý, chỉ chỉ vào mắt mình và nói: “Đây chính là nghệ thuật diễn xuất qua ánh mắt.” Một linh hồn hai mươi lăm tuổi như cô, chẳng lẽ còn không có biện pháp đối phó với một nhóc con sao.

“Thật à, dạy mình dạy mình đi, cậu không biết đâu, lúc nãy khi cậu giơ tay lên vuốt mặt Lê Lan Mỹ, trông cậu y hệt mấy tên sát nhân biến thái giết người hàng loạt. Thật lợi hại.”

Trần Viện đột nhiên cảm thấy hơi sượng, giơ tay lên sờ sờ mũi: “Cậu...không cần phải nói ra câu phía sau.” Cô lúc này là muốn diễn vai nữ cường nhân, nữ cường nhân mạnh mẽ nha, như thế nào lại biến thành sát nhân biến thái giết người hàng loạt rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Giành Nữ Chính Về Tay Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Kế hoạch du lịch

Ngày hôm sau, quả nhiên Nguyễn Bắc Học hoàn thành bản kế hoạch du lịch, in ra giấy sau đó phát cho mỗi người một bản. Chuyến du lịch này kéo dài ba ngày hai đêm, nơi ở chính là khu resort năm sao Wonder Land của tập đoàn Tân Tạo, chi phí ăn ở sẽ được nhà của Nguyễn Bắc Học chi trả 40 phần trăm.

“Theo như ý kiến của các bạn học, chuyến đi chơi lần này sẽ kéo dài ba ngày hai đêm, chúng ta bắt đầu nghỉ lễ từ thứ hai tuần tới, vậy sáu giờ sáng thứ hai sẽ tập trung tại trường, sau đó lên đường đi, khoảng 11 giờ trưa sẽ đến nơi, các cậu được tự do sinh hoạt đến 7h chúng ta sẽ đốt lửa trại. Do yêu cầu của các bạn, đêm thứ hai chúng ta sẽ tổ chức một buổi văn nghệ nho nhỏ, các bạn có thể tự do đăng ký tiết mục biểu diễn, 11 giờ trưa hôm sau sẽ tập trung trở về thành phố. Tất cả có đồng ý với bản kế hoạch này không?”

Cả lớp không có ý kiến gì, kế hoạch được thông qua.

“Nếu vậy bạn nào đăng ký tiết mục biểu diễn thì liên hệ với Anh Tuấn, hạn chót là chủ nhật tuần này. Còn đến năm ngày, các cậu cố gắng tập luyện. À đúng rồi, chúng ta sẽ có một buổi tiệc nho nhỏ, các cậu chuẩn bị nhé.”

Nguyễn Bắc Học vừa nói xong, cả lớp liền xôn xao bàn tán về buổi văn nghệ, có người muốn hát, có người muốn biểu diễn ảo thuật, có người chơi nhạc cụ, nhảy...không khí vô cùng sôi nổi.

Lý Nhã Hân cũng hưng phấn, lôi kéo tay Trần Viện: “Trần Viện, tụi mình cái gì biểu diễn đi.”

Trần Viện suy nghĩ một hồi, cô hát không hay, nhảy không giỏi, không biết chơi nhạc cụ, vậy còn biểu diễn được cái gì nữa đâu.

“Mình diễn kịch đi, hôm qua cậu đóng vai sát nhân biến thái giết người hàng loạt rất đạt mà, phải phát huy chứ.” Lý Nhã Hân cực lực đề cử.

Trần Viện tới sầm mặt, cô diễn là nữ cường nhân, nữ cường nhân mạnh mẽ, không phải là sát nhân biến thái.

Thấy Trần Viện không có phản ứng, Lý Nhã Hân rầu rĩ: “Không được sao, mình thật sự muốn biểu diễn mà.”

“Cậu có thể hát hoặc nhảy gì đó.” Trần Viện đề nghị.

“Nếu mình biết thì đã đăng ký rồi.”

“Vậy chơi nhạc cụ đi.”

“Cái này có người biểu diễn rồi, mình không muốn đứng hàng đầu, mình muốn một tiết mục độc nhất vô nhị cơ.”

Trần Viện suy nghĩ một chốc, sau đó bùng tỉnh. Đúng vậy, cô không thể diễn kịch thì vẫn có thể viết kịch bản cho người khác diễn mà: “Cậu có muốn diễn kịch không?”

Lý Nhã Hân khuôn mặt sáng rỡ, gật gật đầu: “Muốn muốn, cậu diễn cùng nhé.”

“Không, mình không diễn, nhưng mình sẽ làm biên kịch với đạo diễn, như thế nào?”

“Tốt thôi, nhưng cậu làm được không đó, hay là mượn người viết cho rồi.”

“Hừ, cậu im miệng, tới nay mình sẽ về viết, ngày mai mang vào lớp tuyển diễn viên, còn nói nhiều thì không cho cậu vai nào hết.”

Lý Nhã Hân biết điều ngậm miệng lại, trong lòng vẫn không tin tưởng cho mấy, cứ đợi đến ngày mai, nếu Trần Viện không viết được kịch bản thì thuê người cũng không muộn. Dù sao lần này biểu diễn chủ yếu vui là chính.

Trần Viện không để ý đến việc Lý Nhã Hân không tin tưởng mình. Hiện tại trong đầu cô đang dần dần hình thành ý tưởng kịch bản. Buổi văn nghệ này chủ yếu là để mọi người có thể thư giãn, có những giây phút thoải mái cùng bạn bè, cho nên cô quyết định dựng một tiểu phẩm hài.

Tối hôm đó, cả nhà sau khi ăn cơm liền ra phòng khách xem tivi. Trần Viện nói ý tưởng này cho ba Trần. Ba mẹ rất ủng hộ, nói là cô mấy tháng nay học tập vất vả nhiều rồi, hiện tại nên vui chơi cho khuây khỏa. Ba Trần còn hào phóng tài trợ phòng tập, đạo cụ và trang phục diễn. Trần Viện vui vẻ đáp ứng, cảm thấy như vậy sẽ đỡ phải lo nhiều việc.

Tuy nhiên mẹ Trần vẫn có một chút thất vọng, bà vẫn hy vọng bảo bối của mình làm diễn viên chính xuất hiện trên sân khấu thay vì chỉ đạo trong cánh gà. Ba Trần cười ha ha an ủi: “Không có biên kịch làm sao có được một vở kịch hay, còn đạo diễn thì lại là linh hồn của cả vở kịch, nói tóm lại con gái chúng ta đóng vai trò vô cùng quan trọng, chúng ta phải ủng hộ con bé chứ.”

Mai Bảo Phụng suy nghĩ một lát sau, liền gật gật đầu: “Được rồi, lúc đó có nhớ quay phim lại cho mẹ xem đó.”

Đêm đó, Trần Viện thức đến khuya để hoàn thành kịch bản, vở kịch cô viết lấy tên là “Romeo và Juliet”, một phiên bản hoàn toàn khác của “Romeo và Juliet” của Shakespeare.

Do thức khuya nên sáng hôm sau Trần Viện dậy muộn. Khi cô đến lớp thì vừa lúc thầy bước vào, may mắn không trễ. Lý Nhã Hân sốt ruột chờ từ sớm, thấy Trần Viện tới thì cuống quýt: “Sao rồi sao rồi, viết xong chưa, nhớ phải cho mình vai chính đó nhé.”

Trần Viện cười tủm tỉm, gật gật đầu: “Xong rồi.”

“Tuyệt quá, đưa mình xem.” Lý Nhã Hân hấp tấp nói.

“Đợi đã, vào học rồi, tí giải lao mình đưa cho, sáng nay học văn, thầy nghiêm khắc lắm.”

“Không sao cả, cậu cứ lấy ra.” Lý Nhã Hân kiên quyết, thật ra cô chính là một tay chuyên nghiệp đọc tiểu thuyết trong giờ học.

Trần Viện do dự một hồi, rút một xấp giấy vừa in còn nóng hổi ra cho Lý Nhã Hân: “Cậu cẩn thận đó.” Sau đó bắt đầu chăm chú làm con ngoan trò giỏi.

“Romeo và Juliet à? Vở kịch này có quen thuộc quá không, sao cậu không viết thứ gì độc đáo một chút chứ.” Lý Nhã Hân thấy tựa đề vở kịch liền kêu kêu Trần Viện thì thào.

Trần Viện không nể tình, quay qua làm một dấu hiệu giữ im lặng với Lý Nhã Hân.

Bị hát hủi, Lý Nhã Hân chỉ biết hậm hực cúi đầu vào kịch bản.

Một lúc sau trong lớp đột nhiên truyền tới một âm thanh kỳ quái. Mọi người khó hiểu nhìn xung quanh tìm kiếm, phát hiện ra nguồn gốc âm thanh đó chính là Lý Nhã Hân. Cô đang gục mặt xuống bàn, đôi vai run run, tiếng cười cổ kìm nén vẫn tiếp tục truyền đi.

“LÝ NHÃ HÂN!” Thầy chủ nhiệm giận dữ kêu lên.

Lý Nhã Hân đang đắm chìm trong thế giới riêng, ngay lập tức bị âm thanh xuyên thủng này kéo ra, giật mình theo quán tính đứng lên: “Dạ có.” Có thể rõ ràng trông thấy khóe mi cô còn vương một giọt nước mắt.

“Lấy cái đó ra.” Thầy chủ nhiệm nghiêm nghị nói.

Lý Nhã Hân hoảng hồn, cầm quyền kịch bản trong học bàn giấu ra sau lưng. Trần Viện đập tay lên trán, ngán ngẩm lắc đầu, đây không phải lạ ông tôi ở bụi này thì còn là gì nữa.

“Đưa cho tôi.”

Lý Nhã Hân không chống nổi sự sát thương của ánh mắt thầy chủ nhiệm, đành đưa tay đầu hàng giao trả khí giới.

“Đây là cái gì?” Thầy chủ nhiệm cầm tập giấy trên tay, hỏi Lý Nhã Hân.

“Dạ... là kịch bản.”

“Đừng để tôi bắt gặp lại lần nữa.” Nói xong thầy bước lên bục giảng, sẵn tiện tịch thu luôn tập giấy đó.

Lý Nhã Hân rầu rĩ nhìn Trần Viện ánh mắt hối lỗi, Trần Viện mỉm cười lắc lắc đầu, ý bảo không có gì, cô biết thầy sẽ không tịch thu quyền kịch bản đó.

Chuyện này chỉ là một khúc nhạc đệm, không ảnh hưởng nhiều đến buổi học hôm nay. Sau tiết học đầu tiên, chuyển sang tiết thứ hai, thầy cho cả lớp làm một bài kiểm tra nho nhỏ, viết một bài văn nghị luận 300 chữ về lòng dũng cảm. Đám học sinh cúi đầu chăm chú làm bài, không phát hiện ra trên bàn giáo viên, thầy chủ nhiệm cũng đang chăm chú xem quyền kịch bản vừa tịch thu, thỉnh thoảng thầy lại cúi đầu, hai vai run run, chỉ thấy được vành tai thầy một mảng đỏ ửng.

Hết giờ làm bài, lớp trưởng đứng dậy thu bài, chuông báo giờ giải lao cũng reo lên. Thầy chủ nhiệm đi xuống trả lại quyền kịch bản cho Lý Nhã Hân, sau đó còn hỏi: “Cái này là ai viết?”

Lý Nhã Hân gờn ngón tay chỉ chỉ người bên cạnh.

Thầy chủ nhiệm nhìn Trần Viện một chút rồi nói: “Chừng nào diễn, nhớ quay lại cho thầy xem”

Trần Viện gật đầu, vui vẻ đáp ứng: “Dạ được.”

Sau khi thầy chủ nhiệm bước ra khỏi lớp, Lý Nhã Hân phấn khích ôm lấy cổ Trần Viện: “Cái này thật tuyệt vời, Trần Viện, mình xem mà không nhin được cười luôn.”

Trần Viện về mặt ghét bỏ, gờn lấy con bạch tuộc đang bám trên người ra: “Không phải lúc này chê sao, không có vai của cậu đâu.”

Lý Nhã Hân về mặt rung rung như con chó nhỏ bị bỏ rơi: “Mình sai rồi, mình sai rồi, cho mình một vai đi, để mình làm Juliet, à không, làm Carolina cũng được. Ôi trời, vai nào cũng hay hết, mình không biết chọn cái nào.”

Trần Viện tặng cho Lý Nhã Hân một khuôn mặt khinh bỉ, sau đó phúi mông đứng dậy, bắt đầu đi tìm diễn viên cho kịch bản. Vở kịch này có bảy nhân vật, hai nữ và năm nam, bao gồm Romeo, Juliet, tu sĩ Lawrence, hai đại diện cho dòng họ Montague và Capulet, Carolina – tình nhân của Romeo, Abraham – tình nhân của Juliet, đương nhiên hai nhân vật sau cùng là do Trần Viện hư cấu.

Dựa vào nhân duyên hiện tại, Trần Viện không khó để tìm diễn viên, phần lớn các học sinh trong lớp đều trở nên hòa nhã với cô hơn nhiều. Chỉ một lúc sau cô đã tìm đủ số lượng. Đặc biệt, trong số các diễn viên nam, còn có Hồ Anh Tuấn. Người này là do Trần Viện cố tình mời, ban đầu cậu ta không đồng ý, nói là mình đã có tiết mục, nhưng sau khi nghe Trần Viện bật mí sẽ được đóng cặp với Lý Nhã Hân, liền gật đầu như trống bỏi.

Trần Viện phát cho mỗi người một cuốn kịch bản, dặn đến giờ nghỉ trưa mới được xem, chiều tan học tất cả sẽ tập trung lại, đến phòng tập mà ba cô đã sắp xếp để tập kịch.

Đúng năm giờ chiều, y như hẹn, mọi người tập trung đầy đủ tại cổng trường rồi cùng nhau xuất phát. Họ đều cảm thấy vô cùng phấn khích với kịch bản trong tay, chắc chắn đây sẽ là một màn biểu diễn vô cùng hấp dẫn.

Mọi người khá kinh ngạc khi xe dừng trước cửa cao ốc giải trí Ban Mai. Tuy bọn họ đều là những người có gia thế tốt, không thua kém gì Trần Viện. Nhưng dù sao họ đều là những người trẻ tuổi, mà người trẻ tuổi lại không có sức miễn dịch với với hai từ “ngôi sao”.

“Này, đó hình như là diễn viên Mai Vũ, ôi trời ơi, tôi không nhìn lầm đâu.” Lý Nhã Hân kêu to, khiến đám bạn học cũng tò mò nhìn theo.

“Đâu đâu?”

“Đằng kia kia.”

“Ôi, thật sự là Mai Vũ.”

“Đằng kia hình như là Bernardo Trịnh, trời ạ, anh ấy ở ngoài còn đẹp trai hơn cả trên ti vi.” Nữ sinh tên Đặng Thanh Huệ kêu lên, sau đó liền đề nghị:

“Hay là chúng ta đến xin chữ ký đi.”

Trần Viện thấy vậy liền lên tiếng trấn an: “Các cậu bình tĩnh, chúng ta sẽ đến đây dài dài, không sợ không gặp lại, muốn chữ ký mình sẽ xin dùm các cậu, chúng ta nên tập kịch thôi, thời gian chúng ta không có nhiều.”

May mắn mà đám người trẻ tuổi này rốt cuộc cũng bình tĩnh lại, Trần Viện dẫn đầu, đưa mọi người đến phòng tập mà ba Trần đã sắp xếp. Phòng tập khá lớn, bốn phía xung quanh đều là gương, lại càng tạo cảm giác rộng rãi.

Mọi người bắt đầu chia nhân vật. Phân công hết thấy, Juliet là do Đặng Thanh Huệ đảm nhận, mà vai nữ còn lại hiển nhiên là của Lý Nhã Hân. Nhưng Trần Viện lại đề nghị đề tạo tiếng cười, nên đổi lại một chút giới tính nhân vật, ví dụ như nam sẽ đóng vai nữ, còn nữ thì đóng vai nam. Thế là Lý Nhã Hân vui vẻ đồng ý đóng vai Abraham, còn Hồ Anh Tuấn bị Trần Viện uy hiếp, vừa đầm vừa xoa, cuối cùng mới chấp nhận vào vai Carolina.

Mọi người ngồi bệt tại chỗ bắt đầu tập lời thoại, Trần Viện hóa thân thành một đạo diễn khát khe, luôn luôn bắt lỗi từng câu từng chữ, cứ như vậy đến bốn ngày sau, mọi thứ cơ bản đã hoàn thành, các diễn viên diễn khá ăn ý và lưu loát, dù sao đây chỉ là một buổi biểu diễn nho nhỏ, không có yêu cầu quá cao về kỹ thuật diễn xuất, trang phục và đạo cụ cũng đã được Trần Viện chuẩn bị đầy đủ. Buổi tập cuối cùng, mọi người nhìn nhau, trên gương mặt của mỗi người đều là sự phấn khích và tràn đầy tự tin.

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Giành Nữ Chính Về Tay Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Anh trai mất thân.

Tối thứ bảy, mẹ Trần biết được chuyến đi chơi lần này sẽ có một bữa tiệc nho nhỏ, liền cuống quýt gọi điện thoại đặt lịch hẹn với stylist vào sáng hôm sau. Đến bây giờ Trần Viện mới phát hiện ra mẹ Trần vốn xem cô là búp bê, luôn muốn chơi trò thay quần áo, trang điểm, chọn kiểu tóc.

“Bạn con ba mẹ ở Mỹ, chắc không có ai chọn trang phục cho nó, hay là này mai con kêu cậu ấy theo nha.” Trần Viện lên tiếng đề nghị.

Mẹ Trần sáng khoái đồng ý. Trần Viện biết bà sẽ không từ chối, nếu có thêm một con búp bê nữa để chơi trò trang điểm, vậy sẽ càng thỏa mãn thú vui của bà. Hơn nữa cái người này so với Trần Viện còn giống búp bê hơn. Trần Viện vào phòng gọi điện cho Lý Nhã Hân, hai người đạt thành thỏa thuận rồi tắt máy, thoải mái đi ngủ.

Sáng hôm sau, đúng tám giờ, Lý Nhã Hân có mặt tại nhà Trần Viện. Mẹ Trần về mặt từa như phát hiện ra lục địa mới, kéo tay Lý Nhã Hân liên tục hỏi han trò chuyện, hai người hòa hợp đến bất ngờ. Trần Viện bị bà chính thức đá qua một bên, cô thật không cam tâm, cô mới là con ruột của mẹ Trần mà.

Chín giờ mọi người xuất phát đến địa điểm hẹn. Vẫn là chú Stylist lần trước, hôm nay trông thấy Lý Nhã Hân, liền khen cậu ấy xinh giống như búp bê, mẹ Trần cũng liên tục gật đầu đồng ý, thậm chí còn đề nghị chú ấy tạo hình búp bê barbie cho Lý Nhã Hân. Cho đến khi Lý Nhã Hân cực lực phản đối, lắc đầu nguây nguây bà mới chịu buông tha ý tưởng này.

Sau khi chọn xong trang phục, ba người đến một nhà hàng gần đó dùng bữa rồi mới trở về nhà Trần Viện. Mẹ Trần và Lý Nhã Hân cùng đi đến phòng Trần Viện để giúp cô chuẩn bị hành lý. Mẹ Trần miệng lãi nhãi, tay thì liên tục bóc cái này, cầm cái kia nhét vào va li của Trần Viện, hận không thể đóng thêm hai kiện hàng rồi gửi xe mang đến khu resort. Trần Viện cười khổ, nhưng nội tâm lại vô cùng ấm áp. Nhớ trước kia mỗi lần đi công tác, cũng chưa từng có ai thay cô làm việc này. Cảm giác có người thân thật tốt.

Dưới sự nài nỉ, khuyên bảo, uy hiếp của Trần Viện, núi hành lý của cô được rút lại thành một cái va li, sau đó cô và Lý Nhã Hân mới lên đường trở về Lý gia.

“Này, mẹ cậu đáng yêu thật.” Lý Nhã Hân ngồi trên xe, rút ra kết luận.

Khỏe môi Trần Viện khẽ giật gật: “Mặc dù từ này dùng cho một người gần bốn mươi như mẹ mình thì có hơi kỳ quái, nhưng lại phù hợp đến kỳ lạ.”

Lý Nhã Hân suy nghĩ một hồi lại nói tiếp: “Nhưng mà chấp niệm của di ấy đối với trò trang điểm búp bê cũng mãnh liệt thật, may mà mình không bị di ấy biến thành búp bê Barbie.”

“Cậu yên tâm đi, cậu không cách nào giống búp bê Barbie được đâu, người ta chính là gương mặt thiên thần, thân hình ma quỷ, cậu có xách dép cho búp bê Barbie thêm một trăm năm nữa thì vóc dáng cũng không tốt lên được đâu.”

“Cậu...câm miệng.” Lý Nhã Hân xụ mặt, tức giận thờ phỉ phỉ. Trần Viện thấy vẻ mặt cậu ấy như thế thì khoái trá cười to thành tiếng.

Xe rất nhanh đã đến biệt thự Lý gia, hai người bước xuống đi vào nhà. Lý Nhã Hân còn cho biết anh trai cô đang ở nhà, anh là người rất nghiêm khắc nhưng lại rất thương cậu ấy, nên Trần Viện không cần phải sợ.

Hai người bước vào phòng khách liền trông thấy một người đàn ông ngồi trên sofa đọc báo, trên người mặc bộ quần áo hưu nhân thoải mái, gương mặt tuấn lãng nhưng lạnh như tiền, khiến cho người khác có một cảm giác áp bách đến kỳ lạ. Không ngờ tới anh trai của tiểu loli cũng là một người đàn

ông cực phẩm nha.

“Anh có ngoại hình vô cùng xuất sắc, vóc dáng cao ngất bệ vệ như một chiến thần la mã cổ đại. Khuôn mặt anh góc cạnh đầy vẻ nam tính, đường nét gương mặt sắc sảo, sóng mũi cao ngất ngạo nghễ, đôi mắt sâu, dài và hẹp mang đến vẻ quyến rũ chết người. Nhưng cổ tình trong đôi mắt ấy lại là một mảnh uy nghiêm và lạnh lùng khiến cho người ta cảm thấy xa cách, không dám khinh nhờn.

Người đàn ông uy nghiêm này luôn mang đến cho người khác cảm giác áp bách, tuy nhiên không ai biết được sâu thẳm trong tâm hồn anh là một trái tim ấm áp. Anh vẫn còn một mặt ôn nhu, sẵn sàng chỉ dành riêng cho người con gái anh yêu.”

Trích đoạn: “Điên cuồng yêu em”

“Anh hai, đây là bạn em, Trần Viện. Anh trai mình, Lý Gia Thành.”

Khoan đã khoan đã, Lý Nhã Hân vừa nói cái gì, Lý Gia Thành. Trần Viện trăm lần ngàn lần không ngờ đến bạn thân của cô lại là em gái của Lý Gia Thành. Đây cũng là một nhân vật trong truyền thuyết không thua kém gì nam chính nha. Tương truyền rằng anh là người si tình nhất thế giới, anh mang trên người sứ mệnh phải yêu nữ chính đến chết đi sống lại, anh hy sinh tất cả cho người mình yêu, cô ấy sẽ rất cảm kích anh nhưng không thể yêu anh, bởi vì sao? Vì anh không phải nam chính. Nhưng điều này không phải là một vấn đề quá quan trọng, anh vẫn yêu cô bất chấp thời gian, không gian, bất chấp giới tính, yêu xuyên quốc gia, xuyên lục địa, xuyên chủng tộc.. Và anh chính là nam phụ trong truyền thuyết.

Trần Viện trong lòng thầm gào rú, cô hưng phấn không thôi, đây là nhân vật cô thích nhất trong tiểu thuyết này, không ngờ người bên ngoài so với tưởng tượng của cô cũng không sai biệt là mấy, thật là không khiến cho người ta phải thất vọng mà. Đồng chí tác giả, ta xin rút lại những lời ta nói xấu đồng chí trước đây. Đồng chí không phải là người khoa trương thích phóng đại sự thật, đồng chí là người chân thật còn hơn kim cương.

“Xin chào, em là Trần Viện.” Trần Viện nghiêng người lễ phép chào. Đối với phụ huynh của bạn mình phải lịch sự như vậy mới đúng.

Lý Gia Thành đặt tờ báo xuống, quét mắt nhìn hai cô gái nhỏ. Nếu không lầm thì Trần Viện cảm thấy Lý Nhã Hân bên cạnh hơi căng thẳng. Hóa ra cậu ấy có chút sợ người anh trai này, nhưng cũng đúng thôi, bộ mặt nghiêm nghị của anh quả thật rất biết tạo áp lực cho người khác, nhưng trong đó không có Trần Viện. Bởi vì cô biết người đàn ông mặt than này thực chất mang trái tim phần hồng của một thiếu nữ, ôi chỉ mới nghĩ đến thôi mà đã muốn cười đến rụng răng rồi.

Lý Gia Thành nhìn chằm chằm hai người một chút rồi nói: “Hai đứa đã ăn gì chưa?”

“Dạ tụi em ăn cùng với mẹ Trần Viện rồi.” Lý Nhã Hân ngoan ngoãn trả lời.

“Ừ, vậy hai đứa tùy tiện chơi đi.” Nói xong Lý Gia Thành quay đi, tiếp tục xem báo.

Lý Nhã Hân kéo Trần Viện lên lầu, đi vào phòng cô. Phòng Lý Nhã Hân lớn hơn phòng Trần Viện một chút, cũng là một thế giới thu nhỏ của một công chúa, điều khiến Trần Viện ngạc nhiên là trong phòng lại có một kệ sách lớp đầy ắp. Ai ai ai...không ngờ được tiểu loli cũng là một con một sách nha. Trần Viện tiến lại lấy một quyển ra xem, lại thêm một quyển, một quyển nữa, không thể tưởng tượng được cả một tủ sách lớn thế này toàn bộ là tiểu thuyết võ hiệp và những thứ liên quan đến tiểu thuyết võ hiệp. Hóa ra tiểu loli ngốc nghếch ôm trong lòng giấc mộng trở thành nữ hiệp võ công cái thế, tung hoành thiên hạ nha.

“Không thể ngờ được, cậu là fan ruột của tiểu thuyết võ hiệp.”

Lý Nhã Hân tự hào vênh mặt lên: “Cậu muốn đọc không, mình cho mượn vài cuốn.”

“Không cần, mình bận lắm”

“Hừ, có cần cũng không cho.” Lý Nhã Hân khinh khỉnh. Suy ngẫm một chút, cô trưng lên một vẻ mặt bí hiểm nói: “Này, cậu không cần giấu giếm nữa, khai thật đi, cậu đến từ môn phái võ lâm nào?”

Trần Viện đỏ mặt hỏi, Lý Nhã Hân đây là đang giỡn hay là bị hoang tưởng thật? Con người khê đảo, Trần Viện tiếp tục đùa dai.

“Cậu nghĩ mấy cái môn phái con con kia mà có thể lọt vào mắt mình à?” Trần Viện kiêu ngạo hếch mặt lên sau đó mở miệng nói một tràng chú ngữ: “s...xx...sh...blax...sh...”

Lý Nhã Hân hai mắt đầy dấu chấm hỏi: “Cậu đáng nói xàm gì vậy?”

Trần Viện vẫn tiếp tục vào vai kẻ kiêu ngạo: “Ngu ngốc, đây là xà ngữ.”

“Xà ngữ?”

“Đúng vậy, chỉ có huyết thống cao quý của dòng dõi quý tộc nhà Slytherin mới có thể biết xà ngữ.”

Đôi mắt Lý Nhã Hân linh động một hồi, sau đó sực nhớ ra, vẻ mặt vờ như rất khoa trương nói: “Đừng nói với mình cậu là hậu duệ của Harry Potter nha.”

Trần Viện đưa tay lên, làm một động tác mà cô cho là sang chảnh nhất đó là quét ngón trỏ dọc theo sườn gương mặt mình: “Sai, mình là hậu duệ của Lord Voldemort.”

Lý Nhã Hân chộp cái gối bên cạnh ném về Trần Viện: “Đi chết đi, đừng ba hoa nữa.”

Trần Viện không chút ngại ngùng, đổ ầm lên giường của Lý Gia Hân, vươn tay chộp lấy con gấu bông bên cạnh mà chà đạp: “Này, cậu có vẻ hơi sợ anh trai thì phải.” Đây là một câu trần thuật, không phải là câu hỏi.

Lý Nhã Hân suy nghĩ một hồi liền nói: “Cũng không biết nữa, thật ra anh hai rất thương mình, từ nhỏ đến lớn chưa từng mắng mình, nhưng không biết tại sao mình thấy anh ấy lại cảm thấy... ừm... có chút căng thẳng.”

“Ngu ngốc, đây chính là uy áp trong truyền thuyết.”

“Đúng vậy đúng vậy.” Lý Nhã Hân dường như đã phát hiện ra một chân trời mới, điên cuồng gật đầu. “Cậu không biết đâu, anh mình rất lợi hại.”

“Mình đương nhiên biết, Lý Gia Thành, 25 tuổi, tổng giám đốc tập đoàn quốc tế NewTime, là nhân tài kiệt xuất trong giới thượng lưu thành phố, ai mà không biết chứ.”

Lý Nhã Hân về mặt kinh ngạc: “Hóa ra cậu biết rõ về nhà mình thế à?”

“Đúng vậy, chỉ là trăm lần ngàn lần không ngờ tới một người ngốc nghếch như cậu lại có anh trai lợi hại đến thế.” Trong tiểu thuyết Trần Viện đọc, tác giả chưa từng đề cập đến Lý Nhã Hân, chỉ nói rằng Lý Gia Thành có ba mẹ và em gái đều đang ở Mỹ.

Lý Nhã Hân có chút rầu rĩ: “Thật ra thì sự thông minh của mình đã bị anh mình giành hết, cho nên mới thành ra như vậy.”

Trần Viện từ trên giường bật dậy cười ha hả: “Cậu tự nhận mình ngốc rồi đó nha.”

Lý Nhã Hân choáng tỉnh, phát hiện mình lại rơi vào bẫy rập ngôn ngữ của Trần Viện, liền tức giận chộp lấy cái gối ném tới. Hai cô gái nhỏ ầm ỉ đùa giỡn trong phòng, đối lập với hình ảnh một người đàn ông lặng lẽ ngồi dưới phòng khách.

Buổi tối hôm đó, trên bàn ăn có ba người, không khí vô cùng kỳ quái. Lý Nhã Hân trước mặt anh trai trở thành thực nữ chính hiệu, tuân thủ đúng quy tắc ăn không nói. Lý Gia Thành thì càng dữ dội hơn, lúc không ăn cũng không thích nói. Không khí trầm lắng này hoàn toàn đối lập với những bữa ăn rộn ràng và đầy tiếng cười ở nhà cô, khiến Trần Viện có chút không thích ứng. Lẽ nào đây mới đúng là người thượng lưu hàng thật giá thật, còn ba người nhà cô chỉ là nhà giàu mới nổi?

Sau bữa cơm, Lý Gia Thành nhân dịp đối thoại vài câu với Lý Nhã Hân, sau đó vào thư phòng. Anh trai vừa đi, Lý Nhã Hân liền biến trở về nguyên hình, miệng huyền thuyên không dứt. Hai cô gái ngồi trên sofa, vừa xem tivi, vừa bàn luận về chuyện đi chơi sắp tới. Nói một hồi, không biết tại sao chủ đề lại chuyển về anh trai của Lý Nhã Hân.

“Anh cậu từ nhỏ đến lớn đều mặt than như vậy sao?”

Lý Nhã Hân ngẫm nghĩ một chút mới trả lời: “Lúc mình hiểu chuyện thì anh ấy đã như vậy rồi.”

“Vậy cậu có biết nguyên nhân không?”

Lý Nhã Hân lắc lắc đầu.

Trần Viện nghĩ Lý Gia Thành như vậy có biểu hiện rất giống với những đứa trẻ mắc chứng tự kỷ, không thích nói chuyện, cũng không biết diễn đạt tình cảm bản thân, chỉ chìm vào thế giới của riêng mình. Những đứa trẻ mắc chứng này hầu hết đều do gia đình có biến cố, hoặc cha mẹ không trọn vẹn. Nhưng nhà của Lý Gia Thành không phải là loại gia đình này, vậy hẳn không thể nào mắc chứng tự kỷ được, chỉ có một cách giải thích duy nhất mà thôi. Trần Viện càng nghĩ càng thấy đúng, gật gù tán thưởng bản thân.

“Này, cậu biết nguyên nhân à.” Lý Nhã Hân thấy Trần Viện lắc đầu rồi lại gật đầu, liền tò mò hỏi.

Trần Viện ngẫm nghĩ một hồi, liền lên tiếng: “Mình nghĩ ra một điều, cảm giác cũng rất có khả năng...”

“Như thế nào, như thế nào.”

“Có thể là lúc học trung học, anh cậu đặc biệt cảm thấy những chàng trai mang bộ mặt than rất ngẫu, rất đẹp trai, cho nên ngày đêm đứng trước gương luyện tập. Đến khi luyện thành thì cơ mặt lại bị liệt, sau đó không thể trở về bình thường được nữa.” Trần Viện vuốt cằm, càng nói càng thấy có lý.

Lý Nhã Hân chăm chú lắng nghe, lại như có điều suy ngẫm, sau đó gật gù đồng ý: “Cậu nói cũng có lý, hí hí.”

Hai người ăn ý nhìn nhau, sau đó bật cười ha hả. Sau đó, Lý Nhã Hân ra đột nhiên nhận ra nhân vật chính trong câu chuyện của bọn họ đang đứng dưới chân cầu thang, ngay phía sau sofa mà hai người đang ngồi, liền âm thầm kéo kéo góc áo cái người vẫn còn đang khoa trương cười kia.

Trần Viện hai giây sau mới nhận ra có biến, liền ngậm miệng im bật.

Lý Gia Thành đi đến cạnh hai cô gái, cau mày nói: “Hai đứa sao không đi ngủ sớm đi, ngày mai còn phải dậy sớm.”

“Dạ, em đi ngủ ngay.”

Hai người như được đại xá, liền đứng lên chạy như điên vào phòng. Trong lòng Trần Viện vẫn đang âm thầm cầu nguyện Lý Gia Thành không nghe được những lời mà cô vừa nói. Nếu không với độ hẹp hòi của các tuyến nhân vật trong truyện, e là cô toi rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Giành Nữ Chính Về Tay Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Du lịch biển.

Sáng hôm sau, đúng năm giờ đồng hồ báo thức reo lên, Trần Viện và Lý Nhã Hân bừng tỉnh dậy. Nhanh chóng làm vệ sinh cá nhân, thay quần áo rồi kéo hành lý đi xuống nhà. Không ngờ tới Lý Gia Thành đã sớm ngồi ở phòng khách xem báo.

“Hai đứa có ăn sáng trước rồi mới đi không?”

Lý Nhã Hân quay cù trả lời: “Dạ không ạ, trên xe có chuẩn bị thức ăn sáng.”

Lý Gia Thành lạnh nhạt nhìn hai cô gái, sau đó đứng dậy: “Đi thôi, anh chờ các em đến trường.”

Lý Nhã Hân ngạc nhiên, sau đó có chút vui vẻ: “Được ạ, nhưng có phiền anh hai không, cho chú tài xế đưa tụi em đi là được rồi.”

Lý Gia Thành không nói gì, chỉ kéo hai va li của Trần Viện và Lý Nhã Hân mà đi.

Hai cô gái nhỏ ngoan ngoãn ngồi lên xe. Lý Nhã Hân đang hưng phấn vì hôm nay được anh trai đưa đến trường. Mọi người đều biết anh trai cô lợi hại như thế nào, nếu để họ trông thấy anh ấy đích thân đưa tiễn cô đi chơi chắc sẽ hâm một cô đến chết mất.

Trần Viện thấy vẻ mặt ngây ngốc của Lý Nhã Hân thì âm thầm khinh bỉ, dùng đầu ngón chân cũng đoán ra được cậu ấy đang nghĩ gì. Nhưng thú thật, để một nhân vật trong truyện thuyết như vậy đưa đến trường cô cũng hưng phấn không kém.

Lý Gia Thành qua gương chiếu hậu nhìn thấy khuôn mặt hào hứng của Trần Viện, tựa như có điều đang suy nghĩ. Em gái anh không phải trước kia chưa từng có bạn, nhưng đây là lần đầu tiên con bé dẫn bạn về nhà. Em gái anh tuy rằng hơi ngốc nhưng con bé rất tinh tế, có thể nhận ra được ai đối đãi thật lòng với nó. Để được sự khẳng định của con bé, Trần Viện này hẳn là có điểm đặc biệt. Nhưng tối qua ở phòng khách anh đã nghe được toàn bộ đối thoại của hai cô gái, anh rất không vui. Anh không phải là mặt than, anh chỉ cảm thấy việc biểu lộ cảm xúc trên gương mặt không hề cần thiết, để người khác biết được cảm xúc thật sự của bản thân là một điều vô cùng ngu ngốc. Hơn nữa anh là người thích yên tĩnh, không muốn cuộc sống của mình bị quấy nhiễu, cũng không thích gây ra tiếng ồn phá vỡ sự yên tĩnh xung quanh anh. Có thể đối với những cô gái trẻ, anh là một người nhàm chán, nhưng anh tuyệt đối không phải là mặt than gì gì đó. Anh lo lắng là Trần Viện sẽ dạy hư em gái anh, tương tự như tối qua, cô bé đã vấy bẩn hình tượng của anh trong lòng Lý Nhã Hân vậy. Nhưng anh không muốn can thiệp vào các mối quan hệ của Lý Nhã Hân. Anh cũng nhận ra được em gái mình từ khi có cô bạn này thì trở nên vui vẻ hơn rất nhiều.

Vừa đến cổng trường đã trông thấy một chiếc xe du lịch cao cấp 50 chỗ đang đỗ phía trước. Lý Gia Thành dừng xe lại, giúp hai cô gái mang hành lý đến xe du lịch, Trần Viện vô cùng lịch sự và lễ phép nói cảm ơn anh. Lý Gia Thành chỉ nhàn nhạt gật đầu, không nói gì thêm liền quay đầu bỏ đi.

Ngồi xe khoảng bốn tiếng thì đến nơi. Điểm đến chính là một khu resort cao cấp ven biển. Mọi người nhận chìa khóa rồi trở về phòng dọn dẹp hành lý. Trần Viện và Lý Nhã Hân hiển nhiên cùng phòng.

Bốn tiếng ngồi xe như đòi mạng, vừa vào phòng Trần Viện liền ngã sập xuống giường. Lý Nhã Hân cũng nằm một bên lăn lộn la hét, bảo là trời nắng thế này, có chết cô cũng không đi bơi buổi trưa. Năm phút sau có người gõ cửa phòng, là Hồ Anh Tuấn đến rủ mọi người trong đội kịch cùng ra tắm biển. Lý Nhã Hân bật dậy, dùng chưa đến sáu mươi giây để chuẩn bị, sau đó cả nhóm cùng ra bãi tắm. Trần Viện rất sợ ánh nắng cho nên ngoan ngoãn nằm dưới ô, uống cocktail và ngắm mỹ nam lửa thể, đương nhiên là lửa nửa người trên, đây cũng không phải là Nam Phi, muốn ngắm mỹ nam nude toàn tập phải tìm đến dịch vụ đặc biệt thôi.

Đến tối cả lớp đều tập hợp ra bãi biển đốt lửa trại, ăn hải sản và chơi đùa đến khuya. Lúc Trần Viện và Lý Nhã Hân về phòng đều vô cùng mệt mỏi, đặt lưng xuống liền ngay lập tức đi vào mộng.

Sáng hôm sau ai cũng dậy muộn. Trần Viện và Lý Nhã Hân xuống nhà ăn kiểm đồ nhét vào bụng, sau đó gấp rút liên hệ với đội kịch tập lại lần cuối trước khi lên diễn. Buổi biểu diễn kết hợp với tiệc buffet sẽ bắt đầu từ 7 giờ tối, nói nhiều không nhiều, ít không ít, mọi người chỉ cần thông thả cũng không sợ muộn.

Buổi chiều hôm đó, Lý Nhã Hân sau khi nhận được điện thoại liền cho Trần Viện biết là tối nay bọn họ biểu diễn, Lý Gia Thành cũng đến xem. Trần Viện rất ngạc nhiên hỏi vì sao anh ấy đến mới biết được khu resort này Lý Gia Thành cũng có góp vốn đầu tư, anh đến đây để công tác, sẵn tiện ghé xem em gái biểu diễn. Trần Viện trong lòng âm thầm cảm khái, gian thương đúng là gian thương, thấy chỗ nào ăn ngon liền chen một chân vào, khu resort này hàng năm chắc cũng hái về không ít tiền.

Đúng 7 giờ, mọi thứ đều được chuẩn bị sẵn sàng. Một đám nam thanh nữ tú trang phục xa hoa, lộng lẫy tiến vào buổi tiệc. Nơi tổ chức tiệc là một hội trường lớn, sang trọng và hào nhoáng. Chung quanh được bày đầy các món ăn từ Âu đến Á, từ khai vị đến tráng miệng vô cùng phong phú. Phía đông hội trường là một sân khấu cỡ vừa, dùng cho buổi biểu diễn tối hôm nay, cẩn thận nhìn, còn thấy có sáu máy quay đặt tại các góc sân khấu. Không nghĩ đến Nguyễn Bắc Học lại chuẩn bị chu đáo như vậy. Mọi người đến dự tiệc có thể một bên hưởng thụ mỹ thực, một bên thưởng thức các màn biểu diễn đặc sắc.

Cả lớp đăng ký tất cả mười ba tiết mục, gồm đủ thể loại: đơn ca, song ca, tam ca, tốp ca, nhảy, biểu diễn nhạc cụ như dương cầm, ghi ta, violon,... đương nhiên không thể thiếu chính là kịch nói. Cả lớp chỉ có một mình nhóm của Trần Viện là đăng ký diễn kịch, bởi vì ít cho nên hiếm. Trang phục và đạo cụ đã được đám người Hồ Anh Tuấn mang đến hậu trường, nhóm các cô gái chỉ cần chậm rãi khoan thai mà đi đến. Bọn họ biểu diễn tiết mục thứ chín, không quá sớm cũng không quá muộn.

Mọi người có mặt, sau khi ăn uống no đủ, đúng tám giờ, chương trình văn nghệ bắt đầu. MC là cô bạn lớp phó học tập, sau một vài lời mở đầu tương đối văn vẻ, cô liền thông báo tên tiết mục đầu tiên, đó chính là tiết mục múa belly do Lê Lan Mỹ biểu diễn. Lê Lan Mỹ bước ra giữa sân khấu, Trần Viện trong lòng âm thầm huyết sáo một tiếng. Hôm nay cô ta mặc một chiếc váy dài hồng nhạt tà xẻ cao, phía trên chỉ mặc một chiếc bra màu đỏ đính hạt đá cầu kỳ kết hợp với đai lưng cùng bộ, tôn lên chiếc eo nhỏ nhắn cùng thân người hoàn mỹ. Mặc dù Trần Viện không ưa gì Lê Lan Mỹ, nhưng cũng phải tán thưởng cô là một vưu vật trời sinh, phong tình vạn chủng. Âm nhạc nổi lên, Lê Lan Mỹ bắt đầu lắc lư toàn thân theo điệu nhạc. Chắc chắn, khuôn mặt này, dáng người ma quỷ này, chỉ sợ trái tim bé bỏng của những chàng trai trẻ tại đây đều bị cô bắt lấy.

Lý Nhã Hân ngồi bên cạnh hừ lạnh. Trần Viện nghe thấy liền cảm thấy buồn cười không thôi. Đến tận sau này cô mới biết được lý do tại sao Lý Nhã Hân chán ghét Lê Lan Mỹ. Không phải là vì tiểu loli này ganh tỵ với thân hình ma quỷ của hồ ly tinh kia sao.

Xem thêm được ba tiết mục, một đơn ca, một song ca, một nhảy hiện đại, Trần Viện liền lựa đội kịch về phía sau sân khấu để chuẩn bị. Một lát sau đó, Lý Nhã Hân nhận được điện thoại của anh trai, nhờ Trần Viện thay cô đón anh đến đây. Trần Viện dặn dò mọi người một lát, sau đó đi ra khỏi hội trường tìm Lý Gia Thành.

Trên hành lang bên ngoài hội trường, một người đàn ông mặc âu phục màu xám đang lặng lẽ đứng, lưng anh khễ tựa vào tường, hai tay cho vào túi quần, một chân bắt chéo lên chân còn lại. Lý Gia Thành đứng đó, giờ khắc này, sự lạnh lùng và uy nghiêm của anh dường như đã bị thu liễm lại phần nào, khiến cho người ta cảm thấy bóng dáng kia tựa hồ có thêm vài phần cô độc. Trần Viện đột nhiên cảm thấy có chút thương xót.

Người đàn ông nội liễm này không thích bộc lộ cảm xúc ra bên ngoài, anh không phải là người hay hoa ngôn xảo ngữ lấy lòng người khác, đối với người mình yêu anh chỉ dùng hành động để chứng tỏ tình cảm của bản thân, nhưng cũng vì điều đó mà anh phải chấp nhận làm kẻ thua cuộc trong trò chơi tình ái.

Trần Viện chậm chậm đi lại phía Lý Gia Thành, lên tiếng: “Anh đến đây lâu chưa?”

Thấy Trần Viện đến, Lý Gia Thành liền đứng thẳng người dậy, biến trở về nguyên hình là một khối băng lạnh lẽo. Anh nhìn Trần Viện, nhàn nhạt trả lời: “Vừa mới đến.”

Trần Viện nghiêng răng nghiêng lợi, thái độ như vậy là sao, dù sao cô cũng vất vả công đến đón anh, cho một chút sắc mặt tốt cũng không được à. Mặt than như vậy, bị nữ chính bỏ rơi là đáng đời.

Trần Viện dẫn Lý Gia Thành vào hội trường, sắp xếp chỗ ngồi cho anh rồi nhanh chóng chạy về hướng sân khấu. Chỉ còn hai tiết mục nữa sẽ đến tiểu phẩm của bọn họ, cô cần đến để thúc giục mọi người chuẩn bị.

Đèn sân khấu vụt tắt, âm nhạc dịu dàng vang lên, sau đó người dẫn truyện bắt đầu đọc: “Ngày xưa tại một thành phố nóng nực của nước Ý tên là Verona, có hai dòng họ là Montague và Capulet đã nhiều đời giao hảo với nhau. Họ luôn dạy con của mình phải bao dung, yêu thương lẫn nhau, và mối quan hệ tốt đẹp của hai gia tộc được truyền từ đời này sang đời khác. Hoàng tử Escalus cai trị thành phố rất hài lòng vì điều này, cho nên đã ban hôn cho hai người con của hai dòng họ, với mong muốn cuộc sống yên bình tốt đẹp này mãi mãi duy trì đến đời sau.”

Sân khấu vụt sáng, tiếng nhạc vui mừng vang lên khúc nghênh hôn. Một đôi trai tài gái sắc đi tay nhau bước vào lễ đường trong sự chúc phúc của hai họ.

“Romeo, con có nguyện ý cưới Juliet làm vợ, sống với nàng theo kinh thánh đã dạy, cùng nàng kết thành một thể, yêu thương và bảo vệ vợ con như chính bản thân mình. Dù cho nàng có khỏe mạnh hay bệnh tật, giàu có hay nghèo khổ, trung thành và thủy chung với nàng cho đến khi rời khỏi thế giới này?”

Romeo thâm tình nhìn Juliet, trong ánh mắt chỉ có đối phương cùng với tình yêu mãnh liệt và nồng cháy: “Thưa cha, con đồng ý!”

Juliet thoáng chốc bị ba từ này làm cảm động, đáy lòng dâng lên cảm giác ấm áp như nước thủy triều.

“Juliet, con có nguyện ý gả cho Romeo, sống với chàng theo kinh thánh đã dạy, cùng chàng kết thành một thể, yêu thương, an ủi, tôn trọng chồng con như chính bản thân mình. Dù cho chàng có khỏe mạnh hay bệnh tật, giàu có hay nghèo khổ, trung thành và thủy chung với chàng cho đến khi rời khỏi thế giới này?”

“Tôi không đồng ý!” Một người phụ nữ từ bên ngoài, hùng hổ tiến vào. Người phụ nữ thân hình cao lớn vạm vỡ, cái bụng gồ lên cho thấy nàng đang mang thai ít nhất năm tháng. Người phụ nữ này hiển nhiên là do Hồ Anh Tuấn sắm vai. Bởi vì tạo hình cùng với hiệu ứng người quen, trong mọi người hội trường cười vang, sau đó là tiếng vỗ tay không ngớt.

“Tôi cũng không đồng ý!” Một thân sĩ vóc dáng nhỏ bé, khuôn mặt thanh tú mặc quần áo kỳ sĩ, bên hông còn giắt một thanh gươm tiến vào: “Juliet nàng

oi, chẳng lẽ nàng đã quên lời thề của đôi ta dưới ánh trăng đêm ấy.” Hiển nhiên người này chính là Lý Nhã Hân. Dưới khán phòng mọi người một lần nữa cười ồ lên.

Romeo và Juliet không ngờ đến tình nhân của họ là Carolina và Abraham lại xuất hiện, những tình huống dở khóc dở cười, những lời đối thoại hài hước đã khiến mọi người bên dưới cười nghiêng ngả. Trần Viện cảm thấy rất hài lòng với hiệu ứng như thế này, trong lòng còn ẩn ẩn một chút tự hào. Cô lướt mắt dừng lại tại một vị trí trong khán phòng, phát hiện Lý Gia Thành vẫn duy trì bộ mặt than vắn năm bất biến, chút tự tin vừa dấy lên liền bị dập tắt. Trần Viện thầm nghĩ chẳng lẽ cơ mặt của hắn thật sự bị liệt sao, mấy hôm trước đoán bậy đoán bạ, không ngờ lại đúng là thật.

Cuối cùng Abraham và Carolina phát hiện ra đối phương mới là tình yêu đích thực của mình, hai kẻ phá hoại liền dắt tay nhau rời khỏi lễ đường, cuộc hôn lễ cũng bị phá bỏ. Hai gia tộc từ đó về sau, trở thành kẻ thù truyền kiếp. Vở kịch kết thúc, mọi người bước ra sân khấu, Trần Viện đứng ở trung tâm, tất cả cúi đầu chào khán giả. Cả lớp hưởng ứng vỗ tay hoan hô nhiệt liệt. Các thành viên trong tổ kịch vui vẻ không thôi, trong mắt mỗi người đều ngập tràn sự phấn khích.

Thay lại trang phục, Lý Nhã Hân và Trần Viện trở lại bên cạnh Lý Gia Thành. Anh không có biểu hiện gì nhiều, chỉ dùng vẻ mặt không cảm xúc nói với Lý Nhã Hân: “Em diễn tốt lắm.” Sau đó lại quay sang nhìn Trần Viện: “Vở kịch rất khá.” Trần Viện hơi ngạc nhiên. Đây là khen cô phải không? Cô có cần roi lệ để biểu hiện sự cảm động của mình không?

Lý Gia Thành ngay sau đó cũng rời đi, mặc kệ lời mời khách sáo của Trần Viện, mong anh ở lại xem thêm vài tiết mục nữa.

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Giành Nữ Chính Về Tay Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Nam Nhi.

Một lát sau, Nguyễn Bác Học một thân âu phục trắng ngần nho nhã bước lên sân khấu, biểu diễn độc tấu đàn dương cầm. Trần Viện âm thầm chặc lưỡi, đây chính là bạch mã hoàng tử chân chính nha, hồ ly tinh Lê Lan Mỹ không bị mê muội mới là chuyện lạ, cô để ý thấy mấy thiếu nữ xung quanh đều đang dùng ánh mắt mơ màng để nhìn cậu ấy.

Thời gian chậm rãi trôi, thoát cái đã gần đến mười giờ, tiết mục cuối cùng đã bắt đầu. Người biểu diễn là một cậu học sinh mà Trần Viện không có nhiều ấn tượng cho lắm. Chỉ biết chàng trai tuần tú này tên là Đào Minh Vũ, là một người khá hoạt bát và năng động trong lớp. Hôm nay Đào Minh Vũ xuất hiện với một hình tượng hoàn toàn khác, tóc cậu chẻ hai mái, một bên màu vàng, một bên màu xanh dương khá chói mắt, trên mặt, trên tai không biết bị cậu gắn bao nhiêu khoen, quần áo theo phong cách hip hop, dây quần dài đến đầu gối, mắc đầy dây xích. Lúc Đào Minh Vũ vác ghi-ta điện bước ra sân khấu, Trần Viện âm thầm đổ mồ hôi. Nói thật, không phải cô là bà già khó tính, nhưng cô không thể ưa nổi loại hình tượng như thế này.

Đào Minh Vũ đứng giữa sân khấu, giới thiệu tiết mục biểu diễn của cậu là một ca khúc có tên là Nam nhi. Trần Viện cũng không chú ý lắm, chỉ cảm thấy cái tên này tương đối quen tai. Dù sao cô cũng không trông đợi gì nhiều trên người cậu bé nổi loạn này.

Một giây sau, âm nhạc vang lên, ấn tượng của Trần Viện đối với Đào Minh Vũ hoàn toàn thay đổi. Nhìn cậu bé đứng trên đài cao kia, ngón tay khẽ lướt dây đàn, cả người như đắm chìm vào âm nhạc, Trần Viện cảm nhận được trên người chàng trai trẻ này toát ra khí chất của một người nghệ sĩ thực thụ.

“.....

Tôi muốn đập bỏ hết lớp gông xiềng mang tên số phận.

Tôi muốn hóa thành một con diều đứt dây để bay đến muôn nơi.

Tôi muốn nói với gió, với mây, với trời cao, với biển rộng, tôi hoàn toàn là chính tôi.

Hey! Đừng chần chờ, hãy bước lên con đường mà ta đã chọn, bởi chúng ta là nam nhi!

Hey! Đừng ngại ngần, hãy thách thức với số phận, bởi chúng ta là nam nhi. ....”

Âm nhạc sôi động, kích thích, khiến cho mọi người cảm thấy bản thân tựa như có cái gì đó đang bị dồn nén, muốn thoát ra, muốn bỏ mặc hết thảy để được lác lác theo âm nhạc. Trần Viện chắc chắn rằng giai điệu bài hát này mình chưa từng nghe qua, nhưng lời bài hát này quen thuộc đến kỳ lạ. Rốt cuộc là cô đã đọc được nó từ đâu? Phải rồi, là đọc được, đây không phải là bài hát do một nhóm nhạc nam thần tượng trong giải trí Ban Mai biểu diễn sao, nhóm nhạc hình như cũng có tên là Nam Nhi. Chẳng lẽ Đào Minh Vũ là thành viên của Nam Nhi?

Tiết mục kết thúc, tất cả mọi người đều đứng dậy hoan hô nhiệt liệt, Đào Minh Vũ trên sân khấu thần thái cũng vô cùng phấn khích.

Con người Trần Viện khẽ đảo. Theo tình hình hiện tại, Nam Nhi vẫn chưa đầu quân về giải trí Ban Mai, nếu như cô thay mặt công ty, đứng ra chiêu mộ họ, đem họ trở thành nhóm nhạc dưới tay mình để bồi dưỡng, sau này khi họ trở nên nổi tiếng, ắt sẽ là một bước tiến lớn của cô trong việc đặt nền móng của bản thân trong công ty. Cô biết mình trong mắt mọi người chỉ là một nhóc con thích ba hoa chích chòe, không có năng lực nhưng vẫn học đòi làm người lớn. Đặc biệt là một vài lão già cò hủ trong Hội đồng quản trị, luôn công khai hoặc ngầm ngầm công kích việc ba Trần cho cô nhúng mũi vào một

số việc trong công ty, mặc dù chỉ là việc vặt vãnh. Đương nhiên họ cũng chỉ dừng lại ở việc công kích bằng lời nói, dù sao ba Trần cũng là người sáng lập và là cổ đông lớn nhất của giải trí Ban Mai.

Lúc Trần Viện đọc tiểu thuyết có nói sơ qua, nhóm nhạc này được biết đến như những chàng trai cá tính, nổi loạn, từng là nhóm nhạc thần tượng hàng đầu một thời, tuy nhiên giới giải trí lúc nào cũng có người mới, sóng sau xô sóng trước, một chút mới lạ đi qua liền bị mọi người quên lãng. Nhưng Trần Viện biết đây là một nhóm nhạc rất đáng để đầu tư, bọn họ mỗi người đều biết chơi nhạc cụ, còn có khả năng sáng tác, nếu có người định hướng tốt, tương lai họ chắc chắn sẽ đi xa hơn.

Buổi tiệc đến đây là kết thúc, mọi người lục tục trở về phòng, ai nấy đều rất vui vẻ và thỏa mãn. Trần Viện quay về thay ra lễ phục, sau đó một mình đi gặp Đào Minh Vũ. Lúc thấy Trần Viện đến tận phòng để tìm mình, Đào Minh Vũ có chút ngạc nhiên và ngại ngùng, dù sao Trần Viện cũng là một cô gái xinh đẹp, mặc dù trước kia danh tiếng không được tốt, nhưng biểu hiện gần đây đã bù đắp lại hết thảy. Hai người cùng nhau vào một quán cà phê đêm trong khu resort. Trần Viện cũng không chắc chắn việc Đào Minh Vũ có phải là thành viên của Nam Nhi hay không, nên chỉ biết dò hỏi: “Minh Vũ, tôi muốn hỏi cậu một chuyện, cậu có chơi trong band nhạc nào không?”

Đào Minh Vũ có chút ngạc nhiên, việc cậu tham gia vào một nhóm nhạc đường phố không phải là một bí mật, nhưng cậu cũng chưa từng nhắc đến việc này trong lớp học, cho nên mọi người đều không biết.

“Tại sao cậu lại hỏi như vậy?”

Trần Viện dừng một chút, liền nói: “Thực ra tôi có một cảm giác rất kỳ lạ, tôi cảm thấy nếu bài hát Nam Nhi này là do một nhóm nhạc biểu diễn thì sẽ tạo ra hiệu ứng tốt hơn thế nữa. Nói một cách khác, bài này có vẻ như được viết dành cho một tổ đội, với những thành viên phối hợp ăn ý với nhau.” Trần Viện không biết giải thích như thế nào, đành phải chém bừa.

Đào Minh Vũ đôi mắt lóe sáng, đây chính là mục đích của cậu khi sáng tác bài này, là sức mạnh của một tổ đội: “Đúng vậy, tôi chơi cho một band nhạc đường phố, tên là Nam Nhi.”

Trần Viện mừng thầm, quả thật y như những gì cô đoán: “Vậy tôi có thể hỏi các cậu đã đầu quân cho công ty giải trí nào, hoặc là có dự định bước đi trên con đường âm nhạc chuyên nghiệp hay chưa?”

Đào Minh Vũ ngẫm nghĩ một chút mới nói: “Hiện tại bọn tôi chỉ chơi tự do trên đường phố và ga tàu điện ngầm, còn chuyện trở thành chuyên nghiệp thì bọn tôi vẫn chưa có cơ hội...”

Trần Viện nghiêng ngẫm nhìn Đào Minh Vũ, sau đó cất tiếng: “Các cậu khi nào mới biểu diễn, tôi có thể đến xem một lần được không?”

Đào Minh Vũ vui vẻ đáp ứng, sau đó lại thắc mắc: “Tại sao...cậu lại muốn đến xem bọn tôi biểu diễn?”

“Chắc cậu cũng biết ba tôi có một công ty giải trí. Khi cậu biểu diễn trên sân khấu, tôi cảm nhận được trên người cậu toát ra sức quyến rũ của một nghệ sĩ thực thụ. Nghe có vẻ rất hoang đường...nhưng tôi hiện tại muốn bồi dưỡng các cậu thành nhóm nhạc hàng đầu trong giới giải trí.”

Đào Minh Vũ kinh ngạc, có chút không tin tưởng: “Cậu...muốn bồi dưỡng bọn tôi...có đùa không vậy?”

Trần Viện chăm chú nhìn Đào Minh Vũ, chân thành nói: “Nghe có vẻ rất hoang đường, nhưng tôi thực sự muốn làm như vậy, tôi sẽ bồi dưỡng các cậu với tư cách là đại diện của giải trí Ban Mai. Cậu cũng biết chúng ta sinh ra trong giới này, sớm đã được học đến tranh giành, tôi muốn sớm một chút có được sự khẳng định của mọi người trong công ty. Cậu có thể lựa chọn tin tưởng tôi, hoặc là không. Tôi muốn cậu về nghiêm túc suy nghĩ điều này cùng các thành viên trong band nhạc của cậu, có được không?”

Đào Minh Vũ thấy vẻ mặt chân thành của Trần Viện, trong lòng có chút suy tư: “Tôi sẽ nói lại với các thành viên trong band nhạc, tôi cũng sẽ nghiêm túc suy nghĩ về điều này.”

Trần Viện mỉm cười: “Được, nhưng hy vọng các cậu tin tưởng tôi, tôi thực sự sẽ không hại các cậu. Dù sao hiện tại đây cũng là con đường ngắn nhất của các cậu để có thể thành công. Nếu các cậu nổi tiếng, tôi cũng sẽ được lợi, còn thất bại thì các cậu cũng không mất mát gì, chẳng qua chỉ tốn thêm vài năm tuổi trẻ, mà chúng ta hiện tại, thứ không thiếu nhất chính là thời gian.”

Trần Viện ngừng một chút để Đào Minh Vũ tiêu hóa hết những lời nói của mình, sau đó lại tiếp tục: “Mặc kệ các cậu có đồng ý hay không, tôi cũng muốn xem các cậu biểu diễn một lần, được chứ?”

Về việc này thì Đào Minh Vũ rất sáng khoái đáp ứng, hai người trao đổi số điện thoại rồi trở về phòng ngủ của mình.

Đêm hôm đó cả hai người đều mất ngủ.

Đào Minh Vũ trở về liền gọi điện thoại cho các thành viên trong band nhạc về việc Trần Viện đã nói, sau đó trầm tư suy nghĩ cả đêm về con đường sau này.

Còn Trần Viện căn bản không lo lắng việc nhóm nhạc Nam Nhi không đáp ứng, cô tin tưởng những lời của mình đủ sức thuyết phục bọn họ, nếu không phải đợi đến hai hoặc ba năm nữa theo kịch tính trong tiểu thuyết thì họ mới được người của giải trí Ban Mai phát hiện. Thay vì ngồi đó chờ thì theo cô mạo hiểm một lần. Trần Viện hiện tại đang suy nghĩ đến việc vạch ra kế hoạch phát triển của Nam Nhi trong tương lai. Muốn được tồn tại vững chắc trong giới giải trí, bọn họ phải thay đổi phong cách, hơn nữa Trần Viện cũng chú trọng hình tượng hiện tại của bọn họ. Ngày mai trở về nhà, cô phải nói với ba Trần về việc này, cô biết chắc chắn ba sẽ ủng hộ mình, cô chỉ sợ những ông già rảnh rỗi trong Hội đồng quản trị kia không có gì làm lại kiểm soát

soi mới, bắt bẻ. Nhưng không sao, ba Trần rất lợi hại, ông chắc chắn sẽ có cách đối phó.

Sau khi trở về nhà, Trần Viện đem việc mình muốn đào tạo một nhóm nhạc nam cho ba Trần, ông cũng rất phân vân. Ông cảm thấy Trần Viện còn quá nhỏ, vẫn chưa có đủ kinh nghiệm, hiện tại muốn đích thân bồi dưỡng nghệ sỹ thì rất vội vàng. Ông không lo con gái mình thất bại, ông chỉ sợ sau khi thất bại con bé sẽ chán nản và tổn thương.

“Thật ra con cũng chưa định để họ ký hợp đồng với giải trí Ban Mai ngay. Con muốn trước tiên ký thỏa thuận với bọn họ, sau đó sẽ thiết kế lại hình tượng, giúp bọn họ dự thi “Tài năng âm nhạc” tổ chức trong thời gian sắp tới, sau khi cuộc thi kết thúc mới tiến hành ký hợp đồng với công ty quản lý với tư cách là nhóm nhạc dưới quyền quản lý của con. Ba cho con thử đi, con cảm thấy họ rất có tiềm năng, cơ hội thành công sẽ rất lớn.”

Trần Bằng suy ngẫm một hồi sau mới gật đầu đồng ý: “Thôi được, con muốn thì cứ làm, ba sẽ ủng hộ con.”

Trần Viện mừng rỡ bật dậy, nhào vào lòng ông bắt đầu làm nũng: “Ba thật tốt, con biết ba thương con nhất mà.”

Trần Bằng thấy con gái như vậy liền bật cười ha hả: “Được rồi được rồi, nếu có gì cần hỗ trợ thì cứ nói với ba.”

“Con muốn ba rút tài chính cho con. ...cái này đương nhiên là tiền riêng của ba chứ không phải của công ty, còn có, con muốn chọn một người đại diện trong công ty, để họ làm đại diện cho Nam Nhi nữa.”

“Được thôi, cứ y theo lời con gái bảo bối.”

Chiều thứ bảy tuần đó, Trần Viện đang ở công ty cùng ba Trần thì nhận được điện thoại của Đào Minh Vũ, nói là bọn họ ba giờ sẽ biểu diễn tại hầm vượt dành cho người đi bộ ở phía nam thành phố. Lúc Trần Viện đến nơi, bọn họ đang điều chỉnh các thiết bị âm thanh, chuẩn bị biểu diễn.

Quả nhiên như Trần Viện nghĩ, bọn họ là những chàng trai mới lớn muốn nổi loạn. Mỗi người trên đầu ít nhất có hai màu tóc, người khoa trương nhất có đến năm màu, trang phục rằn ri hầm hố, dây xích, khuyên tai, khuyên mũi, khuyên các loại cộng lại chắc cũng được 5 kg. Trần Viện âm thầm lắc đầu, không biết hiện tại trên mặt bọn họ đã đậm hết bao nhiêu lỗ. Đào Minh Vũ thấy Trần Viện thì giơ tay lên chào, sau đó lại tiếp tục loay hoay với đám nhạc cụ. Mười phút sau, người đi bộ thấy có náo nhiệt thì tụ lại, Nam Nhi cũng bắt đầu biểu diễn. Bài hát đầu tiên họ chơi chính là bài Nam nhi.

“.....

Tôi muốn đập bỏ hết lớp gông xiềng mang tên số phận.

Tôi muốn hóa thành một con diều đứt dây để bay đến muôn nơi.

Tôi muốn nói với gió, với mây, với trời cao, với biển rộng, tôi hoàn toàn là chính tôi.

Hey! Đừng chần chừ, hãy bước lên con đường mà ta đã chọn, bởi chúng ta là nam nhi!

Hey! Đừng ngại ngần, hãy thách thức với số phận, bởi chúng ta là nam nhi. ....”

Không giống với lần biểu diễn trước kia trong buổi tiệc, lần này cả nhóm cùng nhau biểu diễn, hiệu ứng kích thích của bài hát được khuếch trương lên đến cực đại. Người qua đường tập trung ngày càng đông, họ cổ vũ, nhún nhảy, vỗ tay theo điệu nhạc. Các chàng trai trẻ càng biểu diễn càng hăng. Khán giả càng xem càng kích động. Họ hát một lượt bốn bài, sau đó mới kết thúc buổi biểu diễn. Trần Viện cũng được một phen mãn nhãn.

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Giành Nữ Chính Về Tay Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 15: Kế hoạch thay đổi hình ảnh.

Sau buổi biểu diễn, sáu người cùng nhau tiến vào một quán cà phê gần đó. Tổ hợp năm chàng trai ăn mặc kỳ quái cùng một cô gái xinh đẹp không biết đã hấp dẫn ánh mắt của biết bao nhiêu người qua đường.

Trần Viện biết những người này đa số đều có gia thế tốt. Họ đến với âm nhạc không phải vì tiền mà là vì đam mê. Cho nên muốn dùng tiền để thuyết phục họ là không thể nào.

Mọi người ngồi xuống gọi thức uống, Đào Minh Vũ lần lượt giới thiệu từng thành viên trong nhóm cho Trần Viện, những người còn lại có tên lần lượt là: Minh, Triệt, Luân, Thức. Minh cùng Triệt học cùng trường với Trần Viện và Minh Vũ, đều là lớp 11. Còn Luân và Thức mới học lớp 10, trường khác. Trần Viện quan sát, theo cô cảm nhận, những chàng trai trẻ này nếu tháo bỏ mấy chiếc khuyên chương mất kia ra, hẳn đều là những anh chàng tuấn tú, duy chỉ có Luân hơi béo một chút, nhưng khuôn mặt lại có điểm đáng yêu.

Các thành viên khác trong nhóm cũng không ngại ngừng đánh giá Trần Viện. Ấn tượng đầu tiên của bọn họ, chính là cô gái này rất xinh đẹp. Nhưng từ trước đến nay, những người xinh đẹp thường bị đánh đồng với bình hoa, cho nên họ cũng đang do dự, không biết chọn lựa của mình là đúng hay sai. Họ

không nghi ngờ cô có ý hãm hại họ, họ chỉ sợ kế hoạch của cô rất hoành tráng, nhưng khi thực hiện thì lại không đến đâu, làm lãng phí thời gian của bọn họ. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, bọn họ nếu không theo Trần Viện, thì không biết sẽ đi hát đường phố đến bao giờ, bọn họ đi theo con đường này gia đình đều phản đối, cho nên không thể dựa vào gia đình để nổi tiếng. Họ yêu âm nhạc, họ muốn được một lần bùng cháy trên sân khấu.

“Trần Viện, bọn mình đã suy nghĩ kỹ, mình đồng ý với đề nghị của cậu.” Minh Vũ là người đầu tiên phá vỡ sự yên tĩnh.

Trần Viện đưa tay lên ngăn, không để Đào Minh Vũ nói: “Trước hết mình muốn nói ra một yêu cầu, nếu các cậu đồng ý thì chúng ta sẽ chính thức đứng cùng một đội.”

Mọi người có chút do dự, lát sau Minh Vũ lại lên tiếng: “Được, cậu nói đi.”

“Tôi sẽ giúp các cậu nổi tiếng, với điều kiện là các cậu phải thay đổi hình tượng hiện tại của mình.”

Triệt cau mày nói: “Chúng tôi cảm thấy hình tượng như vậy rất tốt, rất cá tính, như thế này mới là nghệ sĩ thực thụ.”

Trần Viện mỉm cười: “Các cậu khoan hãy nói, trước hết hãy cho tôi ý kiến về một vài thứ.” Trần Viện lấy trong ba lô ra một cái tablet, cô chọn tấm ảnh của một nhóm nhạc thần tượng châu Á được các cô gái trẻ xưng danh là tổ hợp mỹ nam đang rất được yêu thích, hướng về mọi người và hỏi: “Các cậu thấy bọn họ thế nào?”

Các chàng trai nhìn vào ảnh, trong đó là một đàn thanh niên tuấn tú, trắng trẻo, sạch sẽ, Thức chun mũi khinh thường: “Một lũ đàn ông ẻo lả.”

Trần Viện mỉm cười, chuyển sang hình ảnh thứ hai, trong ảnh là một nhóm nhạc châu Mỹ da màu, phong cách bọn họ tương đối giống với phong cách của Nam Nhi, cũng mặc những trang phục hip hop rườm rà, mắt mũi tai đính đầy khuyên lớn khuyên nhỏ, cô lại hỏi: “Còn bọn họ?”

Luân huyết sáo một tiếng: “So cool!”

Minh Vũ cũng hòa vào: “Rất phong cách.”

Trần Viện tiếp tục chuyển một hình nữa, lần này không phải là nhóm nhạc nào cả, mà là ba tấm ảnh của ba người ghép lại.

Minh Vũ Ngạc nhiên kêu lên: “Đây là Bác Học và Anh Tuấn lớp mình mà.”

Minh bên cạnh cũng kinh ngạc: “Đây không phải là Đình Lân lớp mình sao? Sao cậu lại lấy hình họ ra, họ có liên quan gì đến mấy nhóm nhạc đâu.”

Trần Viện vẫn không nói nhiều, mỉm cười thần bí: “Các cậu không cần để ý, chỉ cần cho mình nhận xét về ba người này.”

Cả đám trầm mặc một chút, một lúc sau Minh Vũ lên tiếng: “Bọn họ rất xuất sắc, ý mình là bọn họ học giỏi, lại có ngoại hình đẹp.”

Triệt: “Bọn họ rất thu hút người khác.”

Luân lại có chút không cam tâm: “Hừ, bọn họ đều là một đám thích giả danh thân sĩ ưu tú, không có gì tốt.”

Trần Viện nhìn cậu nhóc mập mạp này, khóe miệng hơi nhếch lên: “Thú nhận đi cậu nhóc, ánh mắt của cậu đang bán đứng cậu, nó đang muốn nói rằng tôi rất ghen tỵ.”

Luân chun mũi lại, hừ một tiếng.

Đến lúc này, Trần Viện mới chốt lại những gì mình muốn nói, cô chỉ vào nhóm nhạc mỹ nam: “Nhìn vào bọn họ, những cậu trai sẽ nói rằng đây là một đám đàn ông ẻo lả.” Cô lại chỉ vào nhóm nhạc châu Mỹ: “Còn những người này, các cô gái sẽ phì mũi và bảo họ là người rừng, đương nhiên tôi không nói tất cả đều cho là như vậy, nhưng đa số đều nhận định như thế.” Sau đó lại chỉ vào tấm ảnh cuối cùng: “Còn bọn họ, chính là những thanh niên ưu tú của thời đại, họ có thành tích tốt, chơi thể thao giỏi, rất được mọi người hoan nghênh, họ chính là tình nhân trong mộng của các thiếu nữ, là đối tượng được sùng bái và học theo của các chàng trai. Nếu các cậu giữ nguyên hình ảnh hiện tại mà ra mắt khán giả, chắc chắn sẽ được chú ý, tuy nhiên sau khi mới lại qua đi, rất có khả năng sẽ bị mọi người quên lãng. Tin tôi đi, con người luôn có xu hướng bài xích những thứ không giống với mình.”

Minh Vũ ngắt lời, chỉ tay vào tấm ảnh cuối cùng: “Khoan đã, ý cậu là muốn bọn mình phải bắt chước bọn họ?”

“Không phải bắt chước, mà tôi muốn các cậu trở thành những thanh niên ưu tú thực thụ. Cậu xem bọn họ tính cách tốt, hình ảnh sạch sẽ, cử chỉ nho nhã, lễ độ, hơn thế nữa họ là những học sinh ưu tú. Thử nghĩ xem, nếu các cậu là bậc phụ huynh, các cậu có phải cũng muốn con mình hướng đến những người như vậy? Nếu các cậu mang hình tượng này, chắc chắn không chỉ có giới trẻ, mà người lớn tuổi cũng sẽ ủng hộ.”

Triệt cảm thấy Trần Viện nói có lý, nhưng: “Nếu thế chúng tôi phải sống giả dối so với con người thật của mình, như vậy có gì là tốt.”

Trần Viện vẫn kiên nhẫn nói: “Không, tôi không muốn các cậu thay đổi tính cách, các cậu vẫn nên là chính mình, là những chàng trai trẻ hoạt bát, sáng sủa và đầy đam mê. Cái tôi muốn các cậu thay đổi chính là hình ảnh của mình thôi, có được không?”

Các chàng trai lại lâm vào trầm tư suy nghĩ, một lát sau, Minh lại lên tiếng: “Cậu nói cũng có lý, nếu như vậy chúng tôi chỉ cần thay đổi kiểu tóc và trang phục là được, có phải không?”

Trần Viện lắc đầu: “Đó chỉ là một phần, cái tôi muốn chính là các cậu phải trở thành người ưu tú thực sự, muốn như vậy trước hết phải thi đỗ đại học, hơn nữa phải là đại học danh tiếng.”

“Không thể nào, làm sao bọn mình làm được?” Cả đám đều bị ý tưởng hoang đường của Trần Viện làm cho hoảng sợ. Bọn họ học không giỏi, muốn đỗ đại học đã là chuyện khó, huống chi là đại học danh tiếng.

“Sao lại không thể. Tôi biết các cậu ở đây sẽ có người không được gia đình chấp thuận đi theo con đường ca hát. Vậy tại sao không dùng thành tích của các cậu để chứng tỏ bản thân, mặc dù đi theo nghệ thuật, nhưng các cậu vẫn xứng đáng là người con ưu tú của ba mẹ mình? Tôi nói muốn các cậu đỗ đại học, tôi ắt có cách giúp các cậu, nhưng chủ yếu vẫn dựa vào sự cố gắng của các cậu. Như thế nào?”

Nghe xong lời Trần Viện, trong lòng bọn họ như đang dậy sóng. Trần Viện nói rất đúng, bọn họ mỗi ngày đều phải chịu áp lực từ gia đình, bọn họ muốn làm ca sĩ, nhưng gia đình lại muốn hướng họ theo con đường khác. Vậy nếu như họ chứng tỏ bản thân mình đều có khả năng làm tốt cả hai việc thì như thế nào? Trần Viện nói có cách giúp họ, tại sao họ lại không thử.

Suy tính một hồi, Minh Vũ đại diện cả nhóm đồng ý với sắp xếp của Trần Viện. Trần Viện hài lòng mỉm cười, tất cả đều không nằm ngoài dự tính của cô: “Rất tốt, vài ngày nữa tôi sẽ sắp xếp gặp luật sư, chúng ta ký trước một thỏa thuận. Hiện tại tôi muốn các cậu tập trung vào chuyện học trên lớp và luyện tập, hai tháng tới chúng sẽ tham gia vòng loại cuộc thi “Tài năng âm nhạc”, cuộc thi kết thúc thì ký hợp đồng với giải trí Ban Mai. Các cậu xem có được không?”

“Tại sao không ký hợp đồng với công ty giải trí rồi mới dự thi?” Luân thắc mắc.

Minh ngồi bên cạnh, vươn tay vỗ lên đầu cậu một phát: “Ngu ngốc, ‘Tài năng âm nhạc’ là cuộc thi dành cho những nghệ sĩ nghiệp dư, chúng ta có công ty phía sau chắc chắn sẽ không có lợi.”

Nghe Trần Viện nhắc đến cuộc thi, cả bọn ý chí chiến đấu đều sôi sục, không do dự gật đầu đồng ý. Từ đây, cuộc đời của bọn họ sẽ bước sang trang mới.

“Được rồi, vậy các cậu trở về nói với ba mẹ là mình sẽ chuyển đến ký túc xá của công ty, tại đó tôi sẽ phân công người hỗ trợ các cậu những môn văn hóa thi đại học cùng với người tập huấn về âm nhạc cho các cậu. Nên đề cập với ba mẹ rằng tiền đề để các cậu đi đến đó chính là để thi đỗ đại học, như vậy sẽ dễ dàng được chấp thuận hơn, được không?”

Các chàng trai đều gật đầu đồng ý, nhiệt huyết bọn họ hiện tại đang dâng trào. Hai bên xếp lịch hẹn vào ngày hôm sau, trước khi ra về Trần Viện còn dặn dò một câu: “Luân, cậu phải giám sát đi, tôi sẽ sắp xếp huấn luyện viên cho cậu.”

Bước ra khỏi quán cà phê, tâm trạng Trần Viện trở nên nhẹ nhàng. Người đại diện cho Nam Nhi cô đã tìm được hai ngày trước, người nọ cũng chấp nhận muốn một lần mạo hiểm cùng cô. Đó là một người đại diện trẻ mới ra nghề trong giải trí Ban Mai. Ba Trần thắc mắc tại sao cô lại chọn một người như vậy, cũng đã nhiều lần đề cử một vài người có kinh nghiệm khác cho cô, nhưng Trần Viện đều từ chối. Cô chọn người này vì có lý do.

Người đại diện này tên là Huỳnh Tấn Phát là một người đàn ông 24 tuổi, nếu chiếu theo kịch tính của tiểu thuyết, anh ta vài năm nữa sẽ rời khỏi giải trí Ban Mai, sau đó trở thành người đại diện của nữ chính. Nếu như vậy cũng không có điều gì đáng nói, nhưng từ trong tiểu thuyết Trần Viện biết được đây chính là một thiên tài có chỉ số IQ 200. Anh vốn là một thần đồng toán học, được tài trợ học bổng để nghiên cứu chuyên sâu tại Mỹ. Tuy nhiên, người chị duy nhất của anh ta lại dấn thân vào giới giải trí rồi sa vào cạm bẫy và quy tắc ngầm, sau đó thân bại danh liệt. Lúc đó anh đã từ bỏ tất cả, trở về nước với hy vọng có thể ở cạnh người thân duy nhất của mình, về sau anh quyết tâm trở thành người đại diện nghệ sĩ, làm đại diện cho chị anh, để bảo vệ cô và giúp cô ta vực dậy. Nhưng người tính không bằng trời tính, người chị của anh ta không chịu nổi áp lực của scandal nên đã tự vẫn.

Hai năm qua anh vẫn tiếp tục ở lại làm người đại diện cho giải trí Ban Mai, trước mắt dưới tay anh vẫn chưa có nghệ sĩ nổi tiếng nào. Nếu như đã bị Trần Viện phát hiện, cô nhất định tóm chặt nhân tài này không buông.

Ngày hôm sau, nhóm nhạc Nam Nhi đúng hẹn đến nơi gặp mặt Trần Viện. Bên cạnh cô lúc này có luật sư và Huỳnh Tấn Phát. Hai bên ký kết thỏa thuận xong xuôi, Trần Viện đưa bọn họ đến “ký túc xá”. Nói là ký túc xá, thực chất đây chính là một căn biệt thự nhỏ do ba Trần đứng ra thuê cho cô. Nam Nhi chưa ký hợp đồng với giải trí Ban Mai, nên không thể tiến vào ký túc xá dành cho thực tập sinh được. Hơn nữa vào ký túc xá, chưa chắc gì thoải mái bằng ở đây.

Bắt đầu từ hôm nay, năm chàng trai trẻ này sẽ ở lại đây cùng với Huỳnh Tấn Phát. Thời khóa biểu của họ sau này, bao gồm việc học và luyện tập đều giao cho Huỳnh Tấn Phát. Trần Viện ban đầu đã nói sơ lược về kế hoạch phát triển trong tương lai của Nam Nhi với Huỳnh Tấn Phát, anh cảm thấy kế hoạch này rất khả thi, còn nói rằng chuyện thi đại học của bọn họ để anh lo liệu.

Các chàng trai trẻ lần đầu gặp người đại diện có chút căng thẳng, bọn họ cảm giác người đàn ông này có chút nghiêm khắc, đứng trước mặt anh ta lại có cảm giác như đứng trước thầy giáo vậy.

Trần Viện theo mọi người vào nhà, để bọn họ sắp xếp chỗ ngủ, sau đó tập trung ra phòng khách mở một hội nghị nhỏ. Trước hết đôi bên giới thiệu bản thân, sau đó bắt đầu bàn bạc vào vấn đề trọng tâm.

“Trong các cậu, có ai đã có bạn gái chưa?” Huỳnh Tấn Phát hỏi.

Các chàng trai đồng loạt lắc đầu. Trần Viện khá hài lòng về điều này, các fan có xu hướng dễ dàng tiếp nhận những chàng trai trẻ độc thân hơn, đặc biệt là fan nữ.

“Tôi có một yêu cầu, trong vòng ba năm tới, các cậu không được có bạn gái, các cậu làm được chứ?”

Luân rụt rè hỏi: “Vậy sau đó...tụi em sẽ được tự do tìm bạn gái sao?”

Huỳnh Tấn Phát gật đầu, cả đám sau đó đều nhẹ nhàng thở phào nhẹ nhõm.

Trần Viện thấy bọn họ như vậy, trong lòng thầm bĩu môi: “Sau này anh Tấn Phát sẽ giúp các cậu lên thời gian biểu, tôi hy vọng các cậu hợp tác, nghe theo sắp xếp của anh ấy. Đặc biệt là chuyện học, nhất định không được lơ là.”

Minh Vũ thấy vậy, liền hỏi Trần Viện: “Cậu nói có cách giúp bọn mình đỗ đại học, là cách gì vậy?”

Trần Viện không trả lời, xoay sang nhìn Huỳnh Tấn Phát. Thật ra cô cũng không biết là cách gì, chỉ biết Huỳnh Tấn Phát nói anh ta làm được.

Huỳnh Tấn Phát thấy mười hai con mắt đồng loạt nhìn về mình, đành hắng một tiếng rồi nói: “Tôi sẽ sắp xếp gia sư dạy thêm cho các cậu.”

“Không phải chứ, như vậy có khác nào không làm gì, bọn em nếu học thêm liền đỗ đại học, vậy thì cũng không cần nhờ đến anh nữa rồi.”

Trần Viện có chút bất ngờ về câu trả lời của Huỳnh Tấn Phát, nhưng sau đó vẫn trấn an mọi người: “Các cậu không tin vào anh Tấn Phát hay không tin vào bản thân mình? Không bỏ ra công sức mà muốn nhanh chóng gặt được thành quả, vậy thì các cậu đến đây để làm gì? Các cậu muốn nổi tiếng thì phải hiểu được cái giá phải trả của nó như thế nào, hơn nữa cái giá này cũng không có gì lớn lao, các cậu chỉ cần cố gắng hết sức bản thân là được. Chẳng lẽ chỉ như vậy mà các cậu không làm được sao?”

Mình có chút ngại ngùng về phản ứng của mọi người: “Ý mình không phải như vậy. Đương nhiên bọn mình sẽ cố gắng hết sức. Chỉ tại ban đầu bọn mình tưởng rằng cậu có phương pháp đặc biệt giúp bọn mình đỗ đại học.”

Trần Viện lại nói: “Ngoài việc cố gắng học ra, còn phương pháp đặc biệt gì? Chẳng lẽ tôi mua chuộc hội đồng thi để nâng điểm các cậu, hay là đột nhập vào bộ giáo dục để cướp đề thi đại học? Nếu không dùng sức lực của bản thân thì làm sao chứng tỏ cho người khác thấy được các cậu là những nam sinh ưu tú.”

Năm chàng trai cúi đầu, giống như những đứa trẻ phạm lỗi đang chờ nghe giáo huấn.

“Tôi có thể cho các cậu đề thi.” Sau câu nói này của Huỳnh Tấn Phát, trong phòng đột nhiên im lặng đến mức có thể nghe được âm thanh của một cây kim rơi xuống.

“...Anh...làm thế nào...cướp sao?” Trần Viện lắp bắp hỏi.

“Tôi sẽ xem lại đề thi đại học mười năm nay của bộ giáo dục, sau đó soạn ra vài bộ đề có xác suất được cho cao nhất.”

Trần Viện búng tỉnh. Sao cô lại quên mất, có thần đồng toán học ở đây, cô còn lo lắng gì nữa. Cô phải nghiêm túc xem xét xem sau này có nên ôm sách vở qua đây học bài chung với bọn họ hay không. Dù sao cũng có một cái máy gian lận ở đây, đại gì mà không sử dụng.

Đám người Minh Vũ còn đang nghi hoặc, Trần Viện xua xua tay: “Còn nhìn cái gì, anh Tấn Phát nói như thế chính là như thế, sau này các cậu phải nghe theo sắp xếp của anh ấy đấy.”

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Giành Nữ Chính Về Tay Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Người đàn ông có tâm hồn thiếu nữ.

Chuỗi thời gian sau đó, hành trình của Trần Viện từ ba địa điểm biến thành bốn địa điểm: nhà, trường học, công ty và chỗ của bọn Minh Vũ. Lý Nhã Hân khi biết được kế hoạch của cô thì vỗ vai, khen Trần Viện có chí lớn, chỉ cần khi thất bại đừng khóc lóc kêu cha gọi mẹ là được. Trần Viện cũng tặng lại Lý Nhã Hân một bộ mặt khinh bỉ.

Bọn người Minh Vũ hiện đang rất nghiêm túc thực hiện theo sắp xếp của Huỳnh Tấn Phát. Bọn họ ban ngày đến lớp, không có giờ học thì tập nhạc, buổi tối thì học phụ đạo với gia sư mà Huỳnh Tấn Phát sắp xếp. Đương nhiên kinh phí là do ba Trần chi. Trần Viện cũng không mất dầy qua học cùng với bọn họ. Dù gì hiện tại bọn họ chỉ mới học các dạng bài tập trong đề thi đại học, đợi đến khi nào Huỳnh Tấn Phát tung ra sát chiêu cô mới mất dầy cũng không muộn. Luân và Thức hiện tại mới học lớp mười, áp lực thi đại học không lớn lắm, tuy nhiên vẫn bị Huỳnh Tấn Phát để bọn họ bồi dưỡng các môn học trên lớp, bên cạnh đó, Luân còn được sắp xếp gặp huấn luyện viên thể hình và chuyên gia dinh dưỡng, mục tiêu là trong hai tháng giảm 6kg.

Bọn Minh Vũ trước mặt Huỳnh Tấn Phát đã tự nhiên hơn nhiều, họ còn có thể thoải mái tâm sự, trò chuyện. Bọn họ nghĩ, anh ấy không phải là người quá nghiêm khắc như bộ dạng bên ngoài, chiếu theo lời Trần Viện chính là người đàn ông lạnh lùng có trái tim thiếu nữ.

Hai tháng nhanh chóng trôi qua, mấy người trong hội đồng quản trị biết được những động tác của Trần Viện, chỉ nhếch mép cười mỉa mai, nói cô là một

nhóc con chưa dứt sữa mà học đòi làm đại sự, cũng không ít lần bóng gió nói ba Trần quá dung túng cho cô, để cô đem chuyện công ty ra làm trò đùa. Ba Trần không nói gì, chỉ cười cười cho qua, ông biết mấy lão già đó là đang ganh tỵ. Trong khi mấy thằng con trai lớn già đầu của bọn họ đang loay hoay quần quýt cùng đám nữ minh tinh, thì con gái của ông lại bận rộn vừa học tập, vừa lo cho sự nghiệp tương lai. Càng nghĩ ông càng thấy hải lòng, một lần nữa cảm thấy giống mình gieo quả thật tốt không phải dạng vừa.

Hai tháng trôi qua, các chàng trai đã chuẩn bị sẵn sàng cho cuộc thi sắp tới, Luân cũng thành công giảm được 6kg, bây giờ cậu là một chàng trai thanh tú, làn da trắng nõn, vẻ đẹp có chút âm nhu, khác hẳn với bốn người người kia, cao lớn tuấn tú, dương khí bức người. Trần Viện rất nghi hoặc, chẳng lẽ Luân chính là tiểu thụ trong truyền thuyết? Nếu để Luân biết được suy nghĩ này của Trần Viện chắc chắn sẽ xù lông, hùng hổ đám ngực vạch áo khoe mấy múi cơ bùng mờ ảo vừa tập được trong hai tháng: “Ông đây là đàn ông, từ trên xuống dưới đều là đàn ông.”

Trải qua vòng loại, các chàng trai hưng phấn báo cho Trần Viện biết là họ đã lọt được vào vòng trong. Trần Viện trong lòng mừng như điên, nhưng vẫn treo lên bộ mặt tỉnh táo vạn năm bất biến. Đây mới chính là phong thái của một nữ cường nhân nha, Trần Viện học được trong một bộ phim truyền hình xem cùng mẹ Trần, cô đã đứng trước gương luyện tập nhiều lần, hiệu quả cũng không kém lắm, chắc chắn sẽ không có người nhìn cô mà nói nhầm thành sát nhân biến thái giết người hàng loạt nữa.

“Làm rất tốt, nhưng đây chỉ mới là bước đầu tiên, các cậu không nên quá tự phụ, phải cố gắng hơn nhiều.”

Minh Vũ có chút ngập ngừng, sau đó lên tiếng: “Bọn mình biết...nhưng mà...mặt cậu làm sao vậy, cứ đơ đơ thể nào ấy, cậu không khỏe sao?”

‘Xoảng’. Đây là âm thanh trái tim của Trần Viện tan vỡ. Chẳng lẽ cô thật sự không có duyên với nghiệp diễn xuất sao?

Vòng loại ‘Tài năng âm nhạc’ vừa kết thúc, bọn họ lại đối mặt với một cuộc thi nữa, đó là thi cuối học kỳ. Đối với việc này Trần Viện cũng không cảm thấy có quá nhiều áp lực, đương nhiên bởi vì hiện tại cô là một học sinh chăm chỉ và bận rộn.

Ngày thi cuối cùng, Trần Viện nhắm chán ngồi ngoài sân trường, chờ Lý Nhã Hân ra khỏi phòng thi thi Nguyễn Bắc Học và Hồ Anh Tuấn đi đến.

“Cậu ra sớm vậy, làm bài có tốt không?” Nguyễn Bắc Học ân cần hỏi han.

“Cũng khá, các cậu chắc cũng vậy, có đảm bảo giữ vững vị trí không đấy.” Trần Viện có chút trêu đùa nói.

Ba người ngồi trò chuyện một hồi, lại bắt sang chủ đề thi đại học.

“Mình à, mình sẽ thi vào đại học A, còn các cậu?”

Hai chàng trai có chút ngạc nhiên, đại học A là trường khá có danh tiếng trong thành phố, hơn nữa lại không dễ thi vào. Trần Viện thời gian qua quả thật có tiến bộ rất nhiều, nhưng nói cô sẽ đậu đại học A thì hai người không quá tin tưởng.

“Vậy sao, mình và Anh Tuấn cũng dự định như thế. Như vậy chúng ta phải cùng nhau cố gắng thôi.”

Hồ Anh Tuấn ngập ngừng một hồi, sau đó lên tiếng: “Vậy...Nhã Hân, cậu ấy định học ở trường nào?”

Con người Trần Viện đảo quanh, trong mắt chợt lóe lên một tia giao hoạt: “Có lẽ cậu ấy sẽ sang Mỹ học, gia đình của cậu ấy muốn như vậy. Nhưng dù sao cậu ấy cũng chưa đưa ra quyết định.”

Hồ Anh Tuấn đột nhiên vội vàng luống cuống: “Vậy cậu nên khuyên cậu ấy ở lại thôi, bây giờ đại học ở trong nước cũng tốt lắm mà.”

Trần Viện không cho là đúng: “Tại sao mình phải khuyên cậu ấy ở lại? Mình cảm thấy điều kiện học tập ở Mỹ tốt hơn rất nhiều.”

“...” Hồ Anh Tuấn không biết nói thế nào, đành im lặng.

Ngay sau đó, Lý Nhã Hân cũng ra khỏi phòng thi, hai người cùng nhau về nhà. Hôm nay là ngày thi cuối cùng, Trần Viện sẽ đến nhà Lý Nhã Hân chơi rồi ngủ lại.

Hai người đến nhà Trần Viện để cô lấy quần áo, sau đó quay ngược về Lý gia. Hôm nay là thứ sáu, Lý Gia Thành đi làm nên không ở nhà, Lý Nhã Hân nhờ vậy cũng hoạt bát hơn rất nhiều. Hai cô gái cả buổi chiều chơi game rồi giải quyết cơm chiều tại chỗ. Trời chập choạng tối, hai người mới xuống phòng khách xem ti vi. Lý Nhã Hân cùng Trần Viện câu được câu không nói chuyện trên trời dưới đất, một lát sao, không ngờ chủ đề lại dời đến anh trai Lý Gia Thành.

“Trần Viện, mình thấy cậu hình như không sợ anh trai mình thì phải.”

Trần Viện nhún mày nghi hoặc: “Tại sao mình phải sợ anh ấy?”

“Sao có thể như thế được, anh ấy rất nghiêm khắc, mình thấy ai gặp anh mình cũng đều bị khí thế của anh ấy dọa sợ.”

Trần Viện quyết định nói cho Lý Nhã Hân nghe một bí mật. Nhưng rút kinh nghiệm xương máu lần trước, cô phải đề phòng có một số người không nên xuất hiện lại xuất hiện giữa chừng: “Này, anh cậu bao giờ mới về?”

“Khoảng bảy, tám giờ gì đó, anh ấy thường ăn tối ở chỗ làm rồi mới về.”

Trần Viện yên tâm, gật gù nói: “Vậy mình sẽ nói cho cậu nguyên nhân tại sao mình không sợ anh ấy.”

Lý Nhã Hân đôi mắt sáng rực, liền nhanh chóng hỏi: “Tại sao?”

“Cậu chỉ cần nghĩ đến việc anh trai mất thân của cậu có một tâm hồn thiếu nữ, mong manh dễ vỡ, lúc đó không cười đến rụng răng đã là may mắn rồi, nói chi là sợ.” Trần Viện nói xong, khoa trương cười to phụ họa.

Lý Nhã Hân chau mày khó hiểu: “Tại sao cậu lại biết anh mình có trái tim thiếu nữ?”

“Tại sao lại hỏi mình câu hỏi ngu ngốc như vậy. Cậu đọc biết bao nhiêu tiểu thuyết kiếm hiệp rồi mà không rút ra được chân lý này à. Cậu không biết mấy đại ma đầu trong tiểu thuyết đều là những người có trái tim mỏng manh, yếu ớt, dễ tổn thương sao. Chính vì vậy họ mới trở thành ma đầu giết người không gớm tay, đó là để bù đắp lại vết thương trong lòng họ. Cậu nói có đúng không?”

Lý Nhã Hân gật gù tán đồng.

Trần Viện vẫn tiếp tục: “Đúng rồi, giống như Đông phương bất bại, chẳng phải yêu sống yêu chết Dương Liên Đình, không phải hán thì không gả sao. Ví dụ quá cụ thể rồi còn gì.”

“Anh mình với Đông phương bất bại sao có thể so sánh với nhau được.”

“Thì cứ xem như nhân vật tượng trưng đi, anh cậu cũng giống giống vậy đấy.”

Lý Nhã Hân suy nghĩ một hồi, bụm miệng cười hí hí: “Không ngờ anh mình lại còn có bí mật này.” Một lát sau lại khoa trương cười to: “Ha ha ha, anh trai mất thân có một tâm hồn thiếu nữ...ha ha ha...a...anh hai, anh về khi nào vậy?.”

Trần Viện đột nhiên thấy sắc mặt Lý Nhã Hân đại biến, liền có chút nghi hoặc, quay ra phía sau nhìn.

“...Chào anh...” Trần Viện trăm lần ngàn lần mắng chửi mệnh mình xui xẻo. Tại sao cô đã đề phòng chu đáo đến vậy, mà vẫn có chuyện ngoài ý muốn xảy ra.

Lý Gia Thành chậm rãi đi đến hướng hai cô gái. Trần Viện đặc biệt cảm thấy nhiệt độ xung quanh anh còn thấp hơn cả bình thường, bất giác rung mình một cái. Chẳng lẽ anh ta đã nghe thấy hết những gì cô nói. Lý Gia Thành này có phải là người không đây, sao lần nào xuất hiện cũng không có tiếng động nào.

“Hai đứa về lâu chưa?” Lý Gia Thành hỏi, tuy nhiên mắt lại nhìn chằm chằm vào Trần Viện.

Trần Viện nuốt ực một ngụm nước miếng, cảm thấy não có chút căng thẳng. Lý Nhã Hân vội trả lời: “Dạ, bọn em về rất sớm.”

“Đã ăn gì chưa?” Lý Gia Thành tiếp tục hỏi, mắt vẫn không rời Trần Viện. Đến lúc này Trần Viện không muốn tin cũng phải tin, Lý Gia Thành đã nghe hết những lời cô nói. Cô biết rất rõ các tuyến nhân vật trong tiểu thuyết này đặc biệt nhỏ nhen và thù dai. Tiêu rồi, phải làm sao đây.

Lý Nhã Hân gật gật đầu. Lý Gia Thành không nói gì thêm, sau đó xoay người bước lên lầu.

Nhìn thấy hành động này của anh, trong đầu Trần Viện bỗng dưng ầm một tiếng. Lý Gia Thành bỏ đi là để chuẩn bị lên một kế hoạch chu đáo trả thù cô sao? Chẳng lẽ cô trăm tính ngàn tính, muốn tránh khỏi ma trảo của nam chính, ai ngờ được lại rơi vào tay nam phụ?

Lý Nhã Hân thấy gương mặt tái nhợt ngơ ngác của Trần Viện, bèn đưa tay chọc chọc lên má cô: “Này, cậu sao vậy?”

Trần Viện gỡ móng vuốt trên mặt mình xuống, bi thương hỏi Lý Nhã Hân: “Anh cậu từ trước đến giờ có hay liên lạc với tổ chức sát thủ nào không?”

“Cậu đang nói xàm gì đó, anh mình là người làm ăn đàng hoàng.” Lý Nhã Hân chu môi bắt mồm.

“Mình sợ anh ấy sẽ phái người hành thích mình.”

Lý Nhã Hân ngẩn người, sau đó ôm bụng cười nghiêng ngả: “Ha ha, cậu nói mình nhiễm truyện võ hiệp, cậu còn nhiễm hơn cả mình. Ha ha, anh mình phái người đi hành thích cậu, ha ha...ha ha...o, anh hai, sao anh lại xuống đây nữa?”

Lý Gia Thành không nói gì, tà tà liếc nhìn Trần Viện, sau đó mới lên tiếng: “Anh quên đồ trên xe.”

Trần Viện bị anh nhìn mà tóc gáy cũng muốn dựng ngược. Xong rồi, kế hoạch trả thù của anh ta đã bị mình đoán trúng, như vậy anh ta sẽ đổi sang một phương án khác kinh khủng hơn?

Trần Viện đứng ngơ ngác, ảo tưởng một trăm lẻ một cách trả thù của Lý Gia Thành, sau đó bị Lý Nhã Hân cứng rắn kéo lên phòng.

Lý Gia Thành cầm chìa khóa bước ra xe, ở một góc khuất không có người thấy, khóe miệng anh khẽ nhếch lên.

Hôm nay biết được tin Lý Nhã Hân sẽ dẫn bạn về nhà chơi nên anh đặc biệt về sớm hơn mọi ngày. Anh biết mẹ Trần Viện đối xử rất tốt với em gái anh,

nên ở vị trí tương đồng, là phụ huynh của Lý Nhã Hân, anh cũng muốn tạo một chút ấn tượng tốt với Trần Viện. Nhưng không ngờ được vừa về đến nhà lại bắt quả tang cô bé gào hoét này đang vấy bẩn hình tượng của anh trong lòng em gái. Anh rất không vui, cũng không hiểu nổi trong cái đầu của cô bé kia tại sao lại có nhiều thứ quý quái đến thế. Cái gì mà trái tim thiếu nữ? Anh không thể nào liên tưởng được mình có bất kỳ tương đồng nào với Đông Phương Bất Bại. Nhưng sau khi trông thấy vẻ mặt chột dạ của Trần Viện như một con mèo ăn vụng bị phát hiện, anh đột nhiên cảm thấy tâm tình thoải mái hơn rất nhiều, anh quyết định lần này tạm thời bỏ qua cho cô.

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Giành Nữ Chính Về Tay Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Ngày ghi hình đầu tiên.

Ngày ghi hình phát sóng trực tiếp đầu tiên tiên của ‘Tài năng âm nhạc’ cuối cùng đã đến. Trần Viện ngồi phía sau hậu trường sân khấu, căng thẳng đến mức đứng ngồi không yên.

“Các cậu nói xem, Trần Viện đi qua đi lại được bao nhiêu vòng rồi.” Triệt rất không phúc hậu cười nói.

“Hai ba chục vòng gì đó, mình cũng không đếm nổi.” Luân rất nghiêm túc trả lời.

“Người thi là chúng ta, cậu ấy căng thẳng làm cái gì. Người không biết còn tưởng phần thi sắp tới là của cậu ấy.” Thử thách mất hòi.

Minh Vũ rất có phong thái của một đội trưởng, liền trấn an mọi người: “Các cậu đừng nhìn cậu ấy nữa, nhìn một hồi chóng mặt lên hát không được đâu.”

Bốn chàng nam nhi còn lại rất nghe lời, đồng loạt xoay mặt đi hướng khác.

Huỳnh Tấn Phát thấy cảnh này thì phì cười, đi đến trấn an Trần Viện, kéo cô ngồi xuống.

Có người đến thông báo còn một tiết mục nữa là đến phần thi của Nam Nhi, bọn họ lục tục kéo nhau ra đứng sau cánh gà.

Tiết mục đang biểu diễn ngoài sân khấu là của một nhóm nhạc nhạc hip hop, họ trình diễn lại một bài nhạc dance quen thuộc của một nhóm nhạc đình đám hiện tại. Giọng hát họ không quá xuất sắc, tuy nhiên vũ đạo lại rất đẹp mắt, tạo hiệu ứng thị giác rất tốt, đặc biệt là các khán giả trẻ tuổi chắc chắn sẽ rất thích phần thi này. Kết quả của ‘Tài năng âm nhạc’ được xác định bằng số lượng tin nhắn bình chọn của khán giả, cho nên tạo ấn tượng tốt với khán giả đôi khi còn quan trọng hơn cả với ban giám khảo.

Tiết mục kết thúc, ban giám khảo đưa ra nhận xét về ưu và khuyết điểm của phần trình diễn này. Sau đó chính là phần thi của Nam Nhi. Trần Viện rất hồi hộp, mồ hôi tuôn ra ướt đầm cả hai tay.

“Phần thi tiếp theo sẽ là của những chàng trai trẻ đến từ nhóm nhạc Nam Nhi. Vâng, xin mời những chàng nam nhi bước ra sân khấu.” Âm thanh của MC vang lên, bọn Minh Vũ hít một hơi thật sâu, nới đuôi nhau bước ra khỏi cánh gà.

Năm chàng thanh niên trẻ trung tuấn tú, diện âu phục phẳng phiu, tóc đen tạo kiểu undercut được chải chuốt tỉ mỉ. Dưới sự kiến tri của những cậu nhỏ đáng thương, Huỳnh Tấn Phát mỉm lòng, chuẩn cho mỗi người được giữ lại một chiếc bóng tai. Đương nhiên kiểu dáng rườm rà nổi loạn như trước kia ngay tức khắc bị loại, thay vào đó là một viên kim cương đen huyền bí.

Năm người từ phía trong sân khấu vừa bước ra liền thu hút được sự chú ý của khán giả. Sau hàng loạt sự xuất hiện của những chàng trai nổi loạn và những cô gái hoặc ngây thơ hoặc quyến rũ của các phần thi trước, Nam Nhi bước ra như một làn gió mới, trong lành mà ấm áp. Bọn họ là những chàng trai anh tuấn, lịch thiệp mà không kém phần trẻ trung. Những cử chỉ giơ tay nhắc chân đều khiến người ta liên tưởng đến đây chính là những đứa trẻ được gia đình giáo dục tốt. Ngay lập tức trong mắt các cô gái ngồi bên dưới đều xuất hiện tim hồng.

Khán phòng im lặng, đột nhiên xuất hiện âm thanh hô to: “Nam Nhi! Nam Nhi! Nam Nhi!” Một đoàn cổ động viên giơ cao băng rôn và hình ảnh lên, kích động khi thấy năm chàng trai bước ra.

Trần Viện đứng bên trong cánh gà, rướn nhìn ra ngoài, sau đó phì cười. Đó không phải là các thành viên trong lớp cô sao? Nhìn cái người buộc băng đô lên đầu, tay cầm loa dẫn đầu hô lớn tên nhóm, không phải Lý Nhã Hân thì là ai vào đây nữa.

“Ai chà! Nhìn năm chàng trai trẻ này, tôi thật sự cảm thấy mình già rồi.” MC hài hước nói, đổi lại một tràng cười của khán giả bên dưới.

“Được rồi, các chàng trai trẻ, giới thiệu đôi chút về các cậu và tiết mục các cậu sẽ đem đến cho khán giả bên dưới.”

Đây không phải là lần đầu tiên bọn họ biểu diễn trước đám đông, nhưng đây là lần đầu tiên bọn họ được đứng trên một sân khấu lớn như thế này, những chàng nam nhi có chút căng thẳng, nhưng nhiều hơn hết vẫn là hưng phấn.

Minh Vũ là nhóm trưởng, đại diện phát biểu: “Kính chào ban giám khảo cùng toàn thể khán giả đang ở trường quay cũng như những khán giả đang xem truyền hình, nhóm nhạc chúng tôi tên là Nam Nhi, đến với phần dự thi hôm nay, chúng tôi sẽ biểu diễn một bài hát tự sáng tác, có tên là ‘Nam nhi’.”

“Nam Nhi sẽ biểu diễn ‘Nam nhi’. Nào các bạn bây giờ chúng ta cùng nhau theo dõi những chàng trai này sẽ nam nhi đến mức nào nhé.” MC hài hước nói, sau đó bước vào bên trong sân khấu.

Nhóm Nam Nhi lần lượt trở về vị trí của mình bên cạnh nhạc cụ. Tiếng ghi-ta của Minh Vũ mở đầu vang lên một khúc nhạc dạo. Năm chàng trai trẻ có niềm đam mê cháy bỏng với âm nhạc bắt đầu chìm đắm vào trong những giai điệu tuyệt vời mà bọn họ tạo ra. Tiết tấu bài hát dần trở nên sôi động và gấp rút, khán giả bên dưới nhanh chóng bị cuốn hút, cơ thể họ cũng bắt đầu lắc lư theo âm nhạc.

“.....

Tôi muốn đập bỏ hết lớp gông xiềng mang tên số phận.

Tôi muốn hóa thành một con diều đứt dây để bay đến muôn nơi.

Tôi muốn nói với gió, với mây, với trời cao, với biển rộng, tôi hoàn toàn là chính tôi.

Hey! Đừng chần chờ, hãy bước lên con đường mà ta đã chọn, bởi chúng ta là nam nhi!

Hey! Đừng ngại ngần, hãy thách thức với số phận, bởi chúng ta là nam nhi. ....”

Giọng hát mạnh mẽ đầy nội lực của các chàng trai, như một lời tuyên bố hùng hồn trước công chúng, họ là những nam nhi chân chính, họ không muốn chấp nhận số phận, họ sẵn sàng đối đầu với thách thức và vượt qua nó, để có thể tự mình vững bước trên con đường mà mình đã chọn. Bài hát kết thúc, khán giả trong khán phòng đồng loạt đứng lên vỗ tay nhiệt liệt, họ hô to tên của những chàng trai này.

Nam Nhi đứng trên sân khấu, khán phòng trở nên vô cùng náo nhiệt với tiếng vỗ tay và âm thanh của mọi người, nhưng bọn họ không nghe thấy gì cả. Những chàng trai lúc này đây đang chìm đắm trong niềm hạnh phúc mà trước giờ họ chưa từng trải nghiệm, đó chính là niềm hạnh phúc khi có được sự công nhận từ người khác.

Phản biểu diễn của Nam Nhi đạt được nhận xét tích cực từ ban giám khảo, thậm chí có một giám khảo còn nói rằng: “Tôi không cần phải nhận xét gì nữa, bởi vì các khán giả bên dưới đã nhận xét thay tôi rồi.” Đáp trả chính là một tràng pháo tay vang dội của mọi người chung quanh.

Bước xuống sân khấu, các chàng trai trẻ vội bỏ dáng vẻ lịch thiệp và nho nhã, nhào đến ôm lấy Trần Viện, tạo thành một đoàn hỗn loạn. Huỳnh Tấn Phát cũng bị bọn họ kéo vào làm cái nhân. Bọn họ giờ đây đã hiểu được lựa chọn trước đây của mình là sáng suốt như thế nào, cô gái nhỏ này chính là người mang lại kỷ tích cho bọn họ, giúp họ thay đổi số phận.

Trần Viện cũng bị phản ứng kịch liệt của khán giả làm cho ngất ngây, cô vui mừng vì thành công của bọn Minh Vũ. Thời gian qua ở bên cạnh, cô đã không còn coi bọn họ như những đồng sự, những người cộng tác bình thường, mà xem họ như những người bạn chân chính. Thấy bạn tốt của mình thành công, ai mà không vui mừng cho được, tuy nhiên, cô vẫn cố gắng duy trì sự tỉnh táo, lên tiếng trấn an mọi người: “Được rồi mấy chàng trai, hôm nay các cậu thể hiện rất tốt, tuy nhiên đây chỉ mới là vòng đầu tiên, con đường phía trước còn rất dài, không được để thắng lợi trước mắt làm mờ mắt, phải cố gắng hơn nữa, được chứ!” Trong lúc vô thức, Trần Viện toát ra một khí chất trầm ổn của một nữ cường nhân mà cô ngày đêm ao ước và tập luyện trước gương.

Các chàng trai trẻ đang kích động, nghe xong những lời này cũng trở nên bình tĩnh lại, sau đó nghiêm túc gật đầu: “Được!”

Qua đêm hôm đó, cái tên Nam Nhi chính thức được mọi người biết đến, thậm chí fan nhóm cũng đã thành lập có tên là Windy, chủ yếu là những nhóm người hâm mộ trên mạng xã hội tự thành, bọn họ lấy tên này, bởi vì trong mắt họ Nam Nhi chính là những làn gió trong lành và ấm áp. Trần Viện bắt đầu suy nghĩ về việc lập một trang web fanpage cho Nam Nhi. Chuyện này nên thảo luận kỹ với Huỳnh Tấn Phát một chút.

Tập đầu tiên của ‘Tài năng âm nhạc’ phát sóng, ba Trần cũng theo dõi, sau đó khen Trần Viện rất có mắt nhìn người. Nam Nhi quả thật là một hòn ngọc quý, nếu khai thác tốt sẽ mang lại những lợi ích bất ngờ. Đối với hiệu quả lần này, Trần Viện cũng cảm thấy vui mừng vô cùng. Những người trong công ty hay đá xoáy ba Trần chỉ biết Trần Viện đang học đòi bồi dưỡng một nhóm nhạc, nếu biết được nhóm nhạc này sắp trở thành ngôi sao hàng đầu giới giải trí này, thì bọn họ sẽ có phản ứng như thế nào nhỉ, hẳn là rất phong phú đi? Trần Viện thật trông đợi.

Cuộc thi ‘Tài năng âm nhạc’ chỉ còn lại hai tháng, vì vậy, Huỳnh Tấn Phát tạm thời đóng băng chương trình học văn hóa của Nam Nhi, chủ yếu tập trung vào việc luyện tập cho phần thi của họ. Sau khi Trần Viện bàn với anh về chuyện fanpage, Huỳnh Tấn Phát không đồng ý. Anh nói hiện tại Nam Nhi danh tiếng chưa đủ lớn, nếu làm khoa trương quá sẽ phản tác dụng, khéo quá hóa vụng, hiện tại cứ để các fan nhóm trên mạng xã hội hoạt động tự do đi, khi nào Nam Nhi chính thức ký hợp đồng với công ty giải trí Ban Mai, lúc đó lập cũng chưa muộn.

Trần Viện thấy anh nói cũng hợp lý, nên liền đồng ý. Ngay sau đó cô liền tạo một tài khoản ảo trên mạng xã hội, tham gia vào một fan nhóm có số lượng đông nhất của Nam Nhi. Cuộc thi đã phát sóng được ba tập, số lượng fan của Nam Nhi cũng theo đó tăng lên. Trần Viện hiện đang ở chỗ bọn Minh Vũ, cô quan sát xung quanh, thấy bọn họ đều đang tập, liền nhanh tay, thuận thực tạo một đề tài.

[Em là chú chim non] “Trong Nam Nhi ta đây thích nhất Luân, rất có tố chất tiểu thụ trong truyền thuyết. Các nàng thích ai? Nhanh cho ý kiến! nhanh cho ý kiến!”

Trần Viện biết trong nhóm fan hâm mộ, luôn có một bộ phận không nhỏ bị hù hóa, đề tài này chắc chắn sẽ thu được nhiều sự chú ý. Quả nhiên như vậy,

đúng ba phút sau liền liên tục nhận được phản hồi.

[Đánh chết cũng không khai] “Lời của chủ thớt cũng là lời của ta, ngây ngô đơn thuần thụ nha, quyến rũ chết người ~”

[Vi em là con gái] “Mình thích Minh Vũ hơn, đẹp trai, cao lớn, chơi ghi-ta cực đỉnh luôn. Ôi cha mẹ ơi, con biết yêu rồi.”

[Đại hiệp] “Thích Triệt nha, Triệt cực ngầu, a Triệt Triệt Triệt Triệt Triệt Triệt Triệt. ....(lặp lại vô cùng vô tận lần)”

[Em thì em không phải hủ] “Thích hết, thích hết, đề nghị 5P, 1 thụ, 4 công đề....”

[Hiệp khách vô tình] “Một like cho lâu trên.”

[Người qua đường] “1000 like cho chủ thớt.”

.....

Trần Viện bùm miệng cười hi ha, máy tính thì liên tục vang lên âm thanh thông báo có người bình luận và bình chọn cho đề tài của cô.

“Làm gì mà thông báo liên tục vậy.” Năm chàng nam nhi vừa tập xong trở vào phòng khách, Luân thấy máy tính Trần Viện liên tục nhắc nhở, liền thò đầu vào nhìn màn hình hỏi.

Trần Viện giật mình, đẩy máy tính ra xa: “Không, nào có làm gì đâu.”

Triệt tiến lên phía trước, giành lấy máy tính: “Là fan nhóm của tụi mình sao. A, có người nói thích mình nè, còn khen mình cực ngầu nữa.”

Mấy nam nhi còn lại nghe mùi ngon, liền bu đến: “Đâu đâu, a, có người nói mình quyến rũ chết người nè, ha ha, ơ mà tiểu thụ là gì vậy?”

Năm chàng trai ngơ ngác nhìn nhau, sau đó đồng loạt lắc đầu: “Không biết nữa.”

Trần Viện cười giảo hoạt, xem ra năm chàng nam nhi của cô còn rất trong sáng.

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Giành Nữ Chính Về Tay Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Hẹn gặp

Trong kỳ nghỉ hè này, Trần Viện không đi đâu khác, chỉ ở lại thành phố, tuy nhiên mỗi ngày của cô trôi qua vô cùng phong phú. Không đến trường, Lý Nhã Hân lại sang Mỹ với ba mẹ, cô dành nhiều thời gian ở công ty hơn, nếu không thì chạy đến chỗ bọn Minh Vũ, nói tóm lại là vô cùng bận rộn.

Cuộc sống bận rộn và có quy luật của Trần Viện đến hôm nay đột nhiên bị phá bỏ bởi một cuộc điện thoại. Là điện thoại của Lý Gia Thành.

Cúp máy, Trần Viện nuốt ực nước miếng một cái. Đạo gần đây nhiều chuyện để lo quá, cho nên cô đã quên mất một việc quan trọng, đó là cô đã bị nam phụ ghi hận. Chẳng lẽ lần gặp này chính là nằm trong kế hoạch trả thù của anh ta? Như vậy, lúc này cô đồng ý để anh ta đến đón có phải quá ngu ngốc không. Nếu lên xe của anh ta, anh ta lại chở mình đến một căn nhà hoang, hoặc một kho hàng nào đó, sau đó cho người tra tấn mình... Nghĩ đến thôi là gai ốc đã nổi đầy mình. Nhưng nói gì đi nữa, Trần Viện cũng là bạn tốt của em gái anh ta, chắc là cô đã quá lo xa rồi.

Mười lăm phút sau, Trần Viện một lần nữa nhận được điện thoại của Lý Gia Thành, thông báo anh đã đến trước cửa tòa nhà giải trí Ban Mai. Trần viện âm thầm chậc lưỡi, quả là người của công ty quốc tế, năng suất làm việc không thể xem thường.

Ra khỏi công ty, cảnh đầu tiên Trần Viện trông thấy là một người đàn ông cao lớn, anh tuấn, tựa lưng vào một chiếc BMW sang trọng, đắt tiền. Nếu như người đàn ông này không trưng lên bộ mặt âm lãnh, người lạ chớ gần thì không biết có bao nhiêu cô gái bị đốn tim đây. Trần Viện thông thả bước đến phía Lý Gia Thành, trong lòng không ngừng mặc niệm cho bản thân, hy vọng những gì cô nghĩ chỉ là lo lắng xa vời.

“Tôi có chuyện muốn nói với em, chúng ta đi đâu đây?” Không đợi Trần Viện lên tiếng, Lý Gia Thành liền nói.

Không phải là anh hẹn cô ra sao, giờ lại hỏi cô đi đâu? Như vậy cũng tốt, anh ta hỏi ý cô, chứng tỏ đây không phải là âm mưu đã được dự tính từ trước, là cô lo xa quá thôi. Trần Viện thở phào nhẹ nhõm.

“Hay là...đến quán cà phê gần công ty đi.” Trần Viện đề xuất.

“Vậy lên xe đi.” Lý Gia Thành tiếp tục trưng lên bộ mặt than. Sau đó nhanh chóng mở cửa xe, lịch sự mời Trần Viện ngồi.

Trần Viện có chút lúng túng: “Thực ra thì....”

“Sao em không lên xe đi.” Lý Gia Thành thúc giục, Trần Viện theo quán tính, nghe lời của anh, chui tọt vào bên ghế phụ lái.

Lý Gia Thành đi vòng qua phía ngược lại, ngồi vào xe và sắp cửa, thuận thực cài chặt dây an toàn, sau đó quay sang nhìn Trần Viện.

Trần Viện bối rối, sờ sờ mũi, không biết anh ta nhìn mình chăm chăm là có ý gì, chẳng lẽ anh ta đổi sở thích, không yêu nữ chính hoa sen trắng nữa mà chuyển qua nữ phụ cận kề: “Anh...nhìn tôi làm gì?”

“Em chưa cài dây an toàn.”

Hóa ra là cô tự mình đa tình, Trần Viện lại tiếp tục làm theo lời anh, cài chặt dây an toàn, nhưng mà....

“Được rồi, quán đó ở đâu, em chỉ đường cho tôi.”

“Thực ra thì....nó ở ngay đối diện công ty, chỉ cần băng qua đường là tới...nhưng nếu anh muốn lái xe, có thể chạy hết đường này rồi vòng lại cũng không sao.”

Khỏe miệng Lý Gia Thành có chút co rút: “...Sao em không nói sớm.”

“....” Anh có để cho tôi nói đâu.

Hai người xuống xe, đi bộ đến quán cà phê phía bên kia đường, đến một bàn trống, ngồi đối diện nhau, Trần Viện đột nhiên cảm thấy hơi căng thẳng. Thực chất cô rất có cảm tình với nhân vật nam phụ này, cô biết hiện tại mình đối với Lý Gia Thành giống như một người hâm mộ gặp được thần tượng, có chút lúng túng, không biết nên làm thế nào cho phải.

Lý Gia Thành mở đầu, phá vỡ không khí trầm mặc: “Chắc em biết chuyện gia đình tôi muốn Nhã Hân sang Mỹ học đại học?”

Trần Viện gật đầu, cái này Lý Nhã Hân từng nói cho cô nghe, tuy nhiên lúc đó cậu ấy cũng chưa có quyết định chính thức. Nhưng theo kịch tình của tiểu thuyết, Lý Nhã Hân chắc chắn sẽ sang Mỹ, Trần Viện không khỏi cảm thấy có chút tiếc nuối.

“Vậy em có biết nguyên nhân tại sao con bé lại không đồng ý sang Mỹ mà muốn ở lại nước không?”

Hả, còn có chuyện như vậy? Sao cô không nghe Nhã Hân nói gì cả. Trong tiểu thuyết, không phải Lý Nhã Hân sẽ ngoan ngoãn ở lại Mỹ sao? Như thế nào lại phát sinh ra chuyện này, chẳng lẽ việc cô trọng sinh đã làm ảnh hưởng đến tình tiết trong truyện. Trần Viện lúc này cảm thấy thật hoang mang. Cô chợt nhớ đến một chuyện, hôm thi học kỳ, cô đã nói chuyện Nhã Hân sẽ sang Mỹ cùng gia đình với Anh Tuấn và Bác Học. Chẳng lẽ là tên nhóc Anh Tuấn kia xuống tay? Cha chả, Lý Nhã Hân này bắt đầu thông đồng với tên Hồ Anh Tuấn từ bao giờ mà không thông báo cho cô biết, đợi lúc cậu ấy trở lại phải tra khảo một phen mới được. Dù sao, so với việc sau này Nhã Hân định cư ở Mỹ, cô vẫn mong muốn cậu ấy ở gần mình hơn.

“Như vậy...gia đình anh có đồng ý cho cậu ấy ở lại đây không?” Trần Viện lúc này thật sự muốn biết đáp án của Lý Gia Thành.

“Tôi không chắc, ba mẹ tôi có thể sẽ chiều theo ý con bé. Nhưng tôi muốn tìm hiểu một chút lý do tại sao con bé lại không muốn sang Mỹ. Em cũng biết Nhã Hân từ nhỏ đến giờ rất ngoan ngoãn, vẫn luôn nghe theo sự sắp xếp của gia đình.”

Trần Viện thờ phào nhẹ nhõm, đây là đáp án cô mong muốn: “Về phần nguyên nhân tôi thật sự không biết. Nhưng nếu cậu ấy học đại học ở đây cũng đâu có gì không tốt. Tại đây cậu ấy có bạn bè, nếu sang Mỹ thì cậu ấy phải bắt đầu xây dựng lại các mối quan hệ. Anh cũng biết, Nhã Hân là một người đơn thuần, mà nước Mỹ lại là một quốc gia phóng khoáng và quá tự do, ai biết được bạn mới của cậu ấy sẽ là người như thế nào.”

Lý Gia Thành ngẫm nghĩ, cảm thấy những lời này rất có lý.

Thấy Lý Gia Thành vẫn trầm mặc, Trần Viện lại tiếp tục thuyết phục: “Hơn nữa, ở đây còn có anh, anh không tin tưởng người khác, chẳng lẽ còn không tin tưởng bản thân mình hay sao. Nếu anh ở đây, cậu ấy chắc chắn sẽ được bảo hộ tốt.”

Lý Gia Thành càng cảm thấy có lý, anh đối với bản thân mình thập phần tin tưởng.

“Nếu anh vẫn không yên tâm, còn có tôi, tôi sẽ chăm sóc thật tốt cho Nhã Hân.” Trần Viện tiếp tục tung sát chiêu.

Lý Gia Thành im lặng, được rồi, đây mới thực sự là điều mà anh lo lắng. Không biết cô bé giáo hoạt này sẽ tiềm ẩn thêm những điều kỳ quái gì vào đâu em gái anh nữa đây.

Thấy Lý Gia Thành vẫn không có phản ứng gì, Trần Viện thực sự sốt ruột: “Anh và gia đình cũng phải nghĩ đến cảm nhận của Nhã Hân chứ, cậu ấy không muốn sang Mỹ có thể vì lý do nơi này. Nếu mọi người thực sự thương yêu cậu ấy, thì không nên để cậu ấy thương tâm mới đúng chứ.”

Thấy vẻ mặt cuồng quýt của Trần Viện, trong mắt Lý Gia Thành thoáng qua một tia ý cười rồi nhanh chóng biến mất: “Em nói cũng đúng, cái này tôi sẽ suy nghĩ lại.”

Hai người im lặng một lúc, không biết nên tiếp tục đề tài như thế nào thì chuông điện thoại Trần Viện đột nhiên reo lên. Trần Viện về mặt áy náy nhìn Lý Gia Thành, anh thì nói không sao, bảo cô cứ tự nhiên tiếp điện thoại.

Trần Viện vừa nhấn nút nhận cuộc gọi, bên trong loa đã phát ra tiếng tru thánh thót: “Trần Viện chết tiệt, cậu đừng nghĩ tôi không biết tiểu thụ là cái gì nhé. Tại sao cậu lại lên mấy diễn đàn nói tôi là tiểu thụ. Cậu giải thích đi, tôi từ trên xuống dưới có chỗ nào là thụ, ông đây là đàn ông đích thực nhé, ông đây có cả cơ bụng nhé....” Đây đích xác là giọng của Luân.

Trần Viện nhú mày, cảm điện thoại hướng ra xa lỗ tai, đề phòng trường hợp bị thùng màng nhĩ, trong lòng cũng thầm cười không thôi. Tên Luân này mất đến một tháng trời mới ngộ ra được tiểu thụ là gì, đầu óc cũng quá linh hoạt đi: “Cậu bình tĩnh, đừng hét lớn, phải biết cậu là ca sĩ, nên giữ gìn giọng của mình.”

“Cậu nói tôi bình tĩnh như thế nào. Trên mấy diễn đàn đang rêu rao tôi là tiểu thụ đấy, hơn nữa còn viết luôn thành tiểu thuyết, cậu nói xem tôi từ trên xuống dưới chỗ nào không phải đàn ông, tại sao ai cũng nói tôi bị áp bên dưới!”

A, còn có chuyện này nữa sao? Phải về hỏi bọn Minh Vũ tiểu thuyết đó tên gì, cô cũng muốn tham khảo một chút.

“Đây không phải là tôi cố ý, nhưng nó cũng là một hình thức gây sự chú ý cho người hâm mộ. Cậu xem, người ta yêu thích cậu, mới viết riêng một quyển tiểu thuyết dành cho cậu chứ, cậu có gì mà không hài lòng nữa.”

Luân trầm mặc một hồi, lại tiếp tục: “Nhưng...tôi là đàn ông mà, người ta làm như vậy không phải là hủy hình tượng của Nam Nhi sao?”

“Đương nhiên là không, cậu nên biết trong số fan nữ, hủ nữ chiếm một tỷ lệ không hề nhỏ, họ ảo tưởng, về vùi thế nào thì kệ họ, cậu là đàn ông hay không chẳng lẽ là do người khác quyết định sao. Hơn nữa họ làm như thế là bởi vì họ yêu thích cậu, nên muốn cậu hóa thân thành nhân vật mà họ mong muốn, có đúng không.”

Luân không biết trả lời thế nào, vì cậu vẫn còn đang lằng lằng với cụm từ “bởi vì họ yêu thích cậu” của Trần Viện. Thấy thế, Trần Viện cũng đánh nhanh rút gọn: “Thôi nhé, có gì bàn sau, tôi hiện tại đang có việc.”

Trần Viện cúp máy, ngượng ngùng nhìn Lý Gia Thành, giọng của Luân trong điện thoại lớn quá, chắc có lẽ anh ta đã nghe thấy hết rồi.

“Nghe nói em đang bồi dưỡng một nhóm nhạc cho công ty của ba em?” Lý Gia Thành hỏi.

Có lẽ là do Nhã Hân đã nói với anh ấy, nhắc đến việc này, Trần Viện cũng cảm thấy phấn khởi, Nam Nhi đã lọt vào vòng bán kết của ‘Tài năng âm nhạc’, lượng người hâm mộ cũng theo đó tăng lên. Đợi đến khi cuộc thi kết thúc, cô sẽ thành lập một fanpage cho những chàng trai này: “Đúng vậy, nhóm nhạc tên là Nam Nhi, các cậu ấy đang tham gia cuộc thi ‘Tài năng âm nhạc’, đã lọt vào bán kết rồi.”

Lý Gia Thành gật gật đầu, thực chất anh không biết cái tài năng âm nhạc đó là gì cả, nhưng dù sao anh cũng nên cổ vũ cho Trần Viện một chút: “Em đã cố hết sức rồi, có thất bại cũng không sao, ai cũng có lần đầu tiên mà.”

“.....” Ý anh ta là sao, đang khích lệ hay đã kích mình đây.

Lý Gia Thành thấy sắc mặt cứng nhắc của Trần Viện thì thắc mắc, anh đang khích lệ cô, tại sao cô lại có vẻ mặt như vậy? Ý của anh muốn nói là cô làm rất tốt, cứ cố gắng hết sức mà không cần phải lo lắng thất bại, mọi người đều sẽ ghi nhận đóng góp của cô. Nhưng có lẽ cô bé này không hiểu được hết những lời của anh nói, chắc chắn là có hiểu lầm gì ở đây.

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Giành Nữ Chính Về Tay Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 19: Đêm chung kết.

Thời gian nhanh chóng trôi qua, ‘Tài năng âm nhạc’ rốt cuộc đã đi đến chặng cuối cùng. Không phụ sự kỳ vọng của mọi người, Nam Nhi chính thức được so tài ở vòng chung kết cùng với một nhóm nhạc nam khác. Đối với kết quả này, Trần Viện đã vô cùng mãn nguyện. Lúc ban đầu, cô không hề kỳ vọng Nam Nhi sẽ đi xa đến thế, cô chỉ mong bọn họ lấy được chút danh tiếng để có thể dễ dàng tiến vào giới giải trí. Nhưng đến bây giờ, những thứ bọn họ mang lại còn hơn cả mong đợi của cô.

Đêm chung kết, không biết là những chàng nam nhi kia dờ chừng gì mà không đồng ý cho cô vào hậu trường, buộc cô phải ngồi ghế khán giả. Trần Viện cũng không có ý kiến, dù sao đây cũng không phải là lần đầu tiên bọn họ biểu diễn, cô cũng không cần theo sát từng bước chân của họ.

Lý Nhã Hân đã từ Mỹ trở về, Trần Viện đêm nay liền cùng Nhã Hân ngồi dưới sân khấu làm khán giả. Sau màn giới thiệu màu mè hoa lệ của MC, đêm chung kết chính thức bắt đầu. Đối thủ của Nam Nhi là một nhóm nhạc mang tên The Eagles gồm 7 thành viên. Bọn họ là những chàng trai cá tính, giọng hát tốt và vũ đạo tuyệt vời. Nếu đem ra so sánh, có thể nói là ngang tài ngang sức với Nam Nhi. Người hâm mộ cũng tuyệt đối không ít hơn so với Nam Nhi.

Tiết mục biểu diễn đêm nay của The Eagles là một ca khúc tự sáng tác với giai điệu sôi động, kích thích. Từ khi xuất hiện, không khí trong trường quay đã bị những chàng trai này đốt nóng đến ngạt thở. Khán giả bên dưới phấn khích đến tột độ, thậm chí có người rời khỏi chỗ ngồi, điên cuồng lắc lư theo âm nhạc. Trần Viện âm thầm gật đầu, ‘Tài năng âm nhạc’ quả là một show truyền hình uy tín, chất lượng các thí sinh khỏi phải nói, đều là cực phẩm.

Chính vì vậy, cô cũng không tránh khỏi lo lắng. Bài hát mà Nam Nhi sắp biểu diễn là một bài hát có giai điệu trầm lắng, hàm xúc. Không khí dưới khán đài đã bị The Eagles đốt nóng đến cực điểm, nếu tiết mục tiếp theo không đủ nổi bật, rất có thể sẽ bị hào quang của bài hát phía trước che lấp, không có lợi cho Nam Nhi.

Phần trình diễn của The Eagles kết thúc, toàn thể khán giả đều đứng lên, nhiệt liệt vỗ tay. Ban giám khảo cũng có những nhận xét rất tích cực về phần trình diễn của bọn họ. Tâm Trần Viện càng ngày càng trầm xuống, cô thực sự rất lo lắng. Mặc dù ban đầu cô không nghĩ rằng Nam Nhi sẽ đi xa đến thế này, nhưng đã vào đến vòng chung kết, ai lại không hi vọng giành được giải quán quân.

MC là một người rất chuyên nghiệp, đợi không khí trong trường quay lắng đọng lại phần nào mới tiếp tục giới thiệu phần biểu diễn của thí sinh còn lại, Nam Nhi.

Năm chàng trai trẻ bước ra chào khán giả, các cậu vẫn là những chàng trai hào hoa, phong nhã, nhưng không kém phần phóng khoáng, tựa như một làn gió mát, xoa dịu sự nóng bức ngột ngạt nơi đây. Thấy bọn họ vẫn duy trì tốt phong độ, tâm trạng của Trần Viện cũng có chút buông lỏng.

“Bài hát hôm nay chúng tôi biểu diễn, chính là bài hát được viết riêng cho một cô gái, là một lời cảm ơn sâu sắc mà chúng tôi muốn dành cho cô ấy. Nếu không có cô ấy, Nam Nhi hiện tại sẽ không được đứng trên sân khấu lớn này, mà vẫn là một band nhạc đường phố không danh không tiếng. Bài hát được mang tên ‘Cô ấy là món quà từ thượng đế’. Tôi biết hiện tại cậu đang ở bên dưới, hãy lắng nghe món quà của chúng tôi, mong cậu sẽ tiếp tục sống vui vẻ, lạc quan như chính con người của cậu, cô gái của chúng tôi.”

Lời của Minh Vũ khiến cho khán giả bên dưới bất ngờ đến vỡ òa, họ bắt đầu bàn tán và tìm kiếm, xem ai là cô gái của Nam Nhi. Trần Viện biết cô gái trong lời của Minh Vũ là chính mình, không khỏi cảm thấy xúc động. Đột nhiên cô cảm thấy việc thắng thua của bọn họ không còn quan trọng nữa, điều quan trọng hơn hết là cô đã có những người bạn tốt này, dù không đạt được quán quân, nhưng cô tin rằng với sự cố gắng của mọi người, chắc chắn những chàng nam nhi kia sẽ tạo được một vùng trời của mình trong giới giải trí.

Không để mọi người đợi lâu, ngay sau đó, âm nhạc cũng vang lên. Sâu lắng mà tha thiết. Cả trường quay đột nhiên vô cùng tĩnh lặng, chỉ còn tiếng nhạc du dương.

“Cô ấy không phải là thiên sứ có đôi cánh trắng.

Không có phép màu và tâm hồn thuần khiết tựa một đứa trẻ sơ sinh.

Nhưng cô ấy là một món quà từ thượng đế.....”

Giọng hát vừa cất lên, tất cả mọi người bất giác bị hút sâu vào trong những giai điệu trầm bổng, sâu lắng mà ngọt ngào, chân thành mà thiết tha.

“.....

Chỉ riêng em có thể hiểu được đam mê cất chứa trong trái tim tôi.

Tôi luôn tự hỏi điều kỳ diệu gì đang khuấy lấp trong đôi mắt ấy.

Khiến tôi điên cuồng, tôi say đắm vì em

Người tôi yêu ơi, em là món quà từ thượng đế, một món quà chỉ của riêng tôi.”

Trần Viện đã từng nghe bọn họ tập ca khúc này, nhưng chưa bao giờ có cảm giác rung động như thế, đúng vậy, chính là rung động. Theo từng nốt ngân của những chàng trai, cô cảm nhận được gai ốc của mình cũng nổi lên. Bài hát kết thúc, cả trường quay là một mảnh trầm mặc tĩnh lặng, phải đến tận mười giây sau mới có người dẫn đầu đứng dậy vỗ tay, tiếp theo đó là những tràng vỗ tay vang dội và kéo dài, Trần Viện đột nhiên cảm thấy khóe mắt mình có chút ướt át.

Phần biểu diễn đem đến hiệu quả thật bất ngờ, một giám khảo đưa ra nhận xét như thế này: “Bài hát trước đó của The Eagles khiến cho người ta kích thích, hưng phấn tột độ, nhưng bài hát của các cậu lại làm cho tôi cảm thấy thực sự rung động. ‘Cô ấy là món quà từ thượng đế’ qua phần biểu diễn của các cậu không còn dừng lại là một bài tình ca nữa, mà nó như một lời tuyên bố với mọi người về khát vọng trong âm nhạc sâu trong con người của các cậu....”

Thậm chí có một giám khảo, cũng là một nhà sản xuất âm nhạc đề nghị mua lại bản quyền của ‘Cô ấy là món quà từ thượng đế’, nhưng bọn Minh Vũ vẫn khéo léo từ chối: “Ca khúc này là chúng tôi dành cho một cô gái, tình cảm là thứ không thể dùng tiền để đo đếm được nên tôi không muốn thương mại hóa nó. Tuy nhiên chúng tôi rất sẵn lòng để cho những người khác có thể trình diễn bài hát này, tôi muốn tất cả mọi người đều biết được tình cảm của Nam Nhi dành cho cô ấy, và cũng rất vui lòng nếu người khác có thể thay chúng tôi biểu đạt điều đó.”

Câu trả lời của Minh Vũ khiến rất nhiều người kinh ngạc và bất ngờ, tuy nhiên, nhiều hơn hết chính là cảm động. Nó cũng khiến mọi người tò mò không thôi. Không biết cô gái của Nam Nhi là thần thánh phương nào mà lại được các cậu ấy tôn sùng như vậy.

Thời gian tổng đài nhận tin nhắn kết thúc, ban tổ chức bắt đầu thống kê số lượt bình chọn của khán giả. Như mọi người dự đoán, Nam Nhi giành được quán quân với tỷ lệ tin nhắn bình chọn áp đảo. Điều đó không có nghĩa là The Eagles không có thực tài, mà họ xui xẻo khi gặp phải đối thủ mạnh như Nam Nhi, hơn nữa phần trình diễn đêm nay của Nam Nhi lại đặc biệt rung động như thế.

Sau khi trao giải, làm một số thủ tục giao lưu với phóng viên, năm chàng trai rốt cuộc được trả lại tự do, đi về một góc hậu trường, nơi Trần Viện và Lý

Nhã Hân đang đứng chờ. Vừa trông thấy Trần Viện, bọn họ liền vui mừng, chạy đến như những đứa trẻ muốn khoe khoang thành tích của mình với người lớn. Trần Viện bị các cậu ôm thành một đoàn, Lý Nhã Hân và Huỳnh Tấn Phát đứng một bên vui vẻ cười. Tất cả mọi người đều hạnh phúc vì thành tựu đêm nay của bọn họ.

Một nhân vật không ngờ đến lại đột nhiên xuất hiện, đó là Lý Gia Thành. Vừa bước vào phía sau hậu trường sân khấu liền thấy cảnh tượng như thế, anh bất giác nhíu mày, cảm thấy có chút không vui. Mấy đứa nhỏ này lớn như vậy rồi còn không có ý thức, không biết rằng ‘nam nữ thụ thụ bất thân’ hay sao.

Anh tiến lại gần đám người, gương mặt than phát huy công dụng cực kỳ tốt, chẳng mấy chốc tâm tình kích động của những chàng trai trẻ bị đóng băng lại, các cậu dần tản ra, Trần Viện cuối cùng thở phào nhẹ nhõm, đầu tóc cũng bị các cậu ấy trao rồi tung. Lý Gia Thành không tiếng động bước đến phía Trần Viện và Lý Nhã Hân.

Anh nhìn Trần Viện nói: “Chúc mừng em.” Sau đó quay sang đám Minh Vũ: “Chúc mừng các cậu.”

“....” Cả đám người đột nhiên trầm mặc, hóa ra khi chúc mừng người khác cũng có thể dùng vẻ mặt không biểu cảm như vậy. Đám trẻ con ham học hỏi âm thầm ghi nhận trong đầu.

Lý Gia Thành đến đây là để đưa Lý Nhã Hân đến nhà Trần Viện. Hôm nay em gái anh muốn đến nhà của bạn học ngủ lại, làm một người anh trai gương mẫu, anh nên đứng ra thu xếp việc này thay em gái, mặc dù trước kia anh luôn để tài xế làm thay. Lý Nhã Hân đối với việc này cảm động không thôi, bởi vì chuyện này thật ra không cần anh phải đích thân làm, mà trước kia anh ấy cũng chưa từng đích thân làm như vậy. Lý Nhã Hân cảm thấy tình cảm anh em của hai người ngày càng phát triển theo chiều hướng tốt đẹp, ngày càng thăng hoa.

Sau khi náo nhiệt một hồi, bọn Minh Vũ muốn party một trận thâu đêm, nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt của Lý Gia Thành, những chàng trai trẻ đều biết điều ngậm miệng lại. Trần Viện và Lý Nhã Hân ngoan ngoãn lên xe để anh trai mặt than đưa về nhà.

Đêm hôm đó, đám người Minh Vũ có muốn party thâu đêm cũng không được, bởi vì họ liên tục nhận được điện thoại chúc mừng từ những người không quen biết. Đa phần đều là người của các công ty giải trí, ngoài ra còn có những người đại diện bên ngoài, nói tóm lại là vô cùng bận rộn. Mục đích chủ yếu của bọn họ chính là mời chào Nam Nhi về công ty mình, bên cạnh đó còn đưa ra vô số ưu đãi vô cùng hấp dẫn. Đương nhiên những chàng nam nhi đều khéo léo từ chối. Chuyện này về sau Trần Viện biết được, âm thầm cảm thấy may mắn vì mình là người phát hiện họ trước, nếu không bây giờ muốn tranh với người khác cũng không dễ. Nam Nhi bây giờ đã trở thành củ khoai lang nóng hổi, chạm vào là bỏng tay nha.

Trên mạng internet cũng bắt đầu rầm rộ tin tức Nam Nhi giành giải quán quân của ‘Tài năng âm nhạc’. Rất nhiều người đều có cùng phát biểu rằng bài hát đêm chung kết của Nam Nhi quả thật làm rung động lòng người. Có người còn khoa trương nói rằng mình đã phát đi phát lại bài này hơn hai mươi lần mà không biết chán. Cũng vì vậy, cụm từ ‘Cô gái của Nam Nhi’ cũng trở thành một từ khóa với hơn 100.000 lượt tìm kiếm, mọi người đều tò mò, không biết đó là cô gái cao thấp tròn méo như thế nào mà lại được các chàng nam nhi xem trọng như vậy. Cũng may là Trần Viện trước kia cũng không quá phổ trương nên không dễ bị phát hiện.

Đêm hôm đó, Trần Viện và Lý Nhã Hân ngủ cùng nhau. Trần Viện tìm mọi cách tra khảo mà Lý Nhã Hân không chịu khai ra việc cô và Anh Tuấn thông đồng với nhau. Trần Viện vẫn không chịu bỏ qua, thầm ghi nhận lại trong đầu, cái kim trong bọc có ngày cũng lòi ra, không cần phải vội vã.

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Giành Nữ Chính Về Tay Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Quyết định của Lý Nhã Hân.

Sáng hôm sau, Trần Viện theo ba Trần đến công ty để lo lắng một số thủ tục trước khi ký hợp đồng với Nam Nhi. Đêm chung kết tối qua được truyền hình trực tiếp trên ti vi, ba Trần cùng mẹ Trần ở nhà cũng theo dõi, biết được kết quả, ông hưng phấn không thôi, không ngờ đến con gái mình lại có ánh mắt lợi hại như vậy. Quả nhiên hồ phụ vô khuyến nữ.

Trong lúc Trần Bằng đang ở phòng làm việc, đột nhiên có người gõ cửa tiến vào. Người đến là phó chủ tịch hội đồng quản trị Bùi Minh Thắng. Trần Bằng khó hiểu, không biết lão già này đến đây để làm gì, nhưng trên mặt ông vẫn trưng lên nụ cười niềm nở, tiếp đón nồng hậu.

“Phó chủ tịch Bùi, mời ngồi, ông dùng cả phê hay trà, để tôi cho người mang đến.”

“Ha ha, cứ tùy tiện, tôi cũng không khát.”

Hai người ngồi xuống khách sáo một phen, lời đi tiếng lại quanh co một hồi, Trần Bằng vẫn không biết tại sao ông ta lại đến đây. Trần Viện sau khi nhờ trợ lý của ba Trần làm một số hồ sơ cần thiết thì trở lại phòng làm việc của ông.

“Trần Viện đây phải không? Càng lớn càng xinh đẹp, chủ tịch Trần quả nhiên có phúc.”

Trần Viện khá ngạc nhiên khi thấy Bùi Minh Thắng trong phòng cùng ba Trần, sau đó cười nói: “Chú Thắng quá khen rồi, chú đến đây lâu chưa? Nay giờ con có việc, nếu biết chú đến đã sớm quay lại chào chú rồi.”

Bùi Minh Thắng cười ha ha như một ông địa: “Được rồi, con ngồi xuống đi, đừng khách sáo như vậy.” Sao đó lại quay sang ba Trần tiếp tục nói: “Nghe nói con bé hiện đang bồi dưỡng một nhóm nhạc đúng không?”

Trần Bằng nghe ông ta nhắc đến chuyện này, tâm cũng nở hoa, ông nhanh chóng muốn đem thành tích của con gái ra khoe khoang một trận. Không đợi ông nói, Bùi Minh Thắng lại tiếp tục.

“Ai... ông thật có phúc, có con gái có chí cầu tiến như vậy, chẳng bù lại thằng quý tử nhà tôi, suốt ngày lông bông, sắp xếp công việc cho nó mà nó chẳng có chút quan tâm nào.”

Lời khoe khoang Trần Bằng muốn nói ra bị nghẹn ngay họng, liền đổi giọng: “Ông nghĩ quá nhiều rồi, tôi thấy thằng bé đâu có tệ như lời của ông. Đạo này tôi thấy nó ngày nào cũng đến công ty, làm việc rất chăm chỉ, ngăn nắp.”

Bùi Minh Thắng nghe Trần Bằng khen con trai, liền cảm thấy mát ruột mát gan. Mấy tháng trước ông nghe nói Trần Viện đang bồi dưỡng nghệ sĩ, ông đã khinh thường một trận, một đứa trẻ hì mũi chưa sạch mà học đòi làm đại sự. Nhưng nghĩ lại thằng con trai của mình suốt ngày chỉ lo chơi bồi lại đau đầu không thôi. Ông liền kéo cậu về, tụng niệm một trận, rồi đem con trai mình đẩy vào công ty. Bùi Minh Đức bị cha khích bác, thậm chí còn bị ông đem so sánh với một con nhóc đang đi học, liền máu lên tới não, liền mình tìm cách chứng tỏ bản thân.

Bùi Minh Thắng ha ha cười: “Ông nói cũng đúng, đạo này thằng nhóc cũng khiến tôi an tâm một chút. Ừ hình như ông còn chưa biết, nó đang đàm phán với một nhóm nhạc mới nổi trong show truyền hình ‘Tài năng âm nhạc’, hình như tên là The Eagles. Nhóm đó đang rất được giới trẻ chào đón, nếu bọn họ bị thuyết phục đầu quân cho chúng ta, nhất định chúng ta được lợi không nhỏ.” Ông nói xong, còn ý vị thâm trường nhìn Trần Viện một cái.

Trần Bằng ngộ ra, hóa ra Bùi Minh Thắng đến đây là để khoe khoang, sẵn tiện đã kích ông đây mà.

“Như vậy thì quá tốt rồi, thằng bé làm rất khá.” Trần Bằng cười cười, trong mắt không biểu hiện thái độ gì.

Điều này lại khiến Bùi Minh Thắng không hài lòng, ông tiếp tục nói: “Ừm, thằng bé rất có tham vọng, chỉ muốn ký hợp đồng với những nghệ sĩ đã có danh tiếng, nó nói không muốn công ty phải tốn nhiều tiền trong việc bồi dưỡng những người vô dụng.”

Trần Bằng nghe xong thì rất không vui, ý của ông ta là đang nói con gái ông bồi dưỡng người vô dụng sao? Nếu ông ta biết những người vô dụng đó là quán quân của ‘Tài năng âm nhạc’ mùa này thì sẽ thế nào nhỉ, sắc mặt hẳn là rất phong phú đi. Trần Bằng đổi ý, ông không muốn đem việc này nói ra, ông muốn đợi đến khi con gái mình chính thức ký hợp đồng với Nam Nhi, sau đó mới tung tin ra để đã kích lão già này. Con ông đang đàm phán với á quân sao? Con tôi thì ký luôn hợp đồng với quán quân đây này.

Nghĩ vậy, nhưng trên mặt Trần Bằng vẫn là vẻ tươi cười không thể nhìn thấu: “Ha ha, người trẻ tuổi có tham vọng là tốt.”

Hai người nói chuyện đông tây một hồi, Trần Viện ngồi bên cạnh cũng cảm nhận được sóng ngầm mãnh liệt. Nhưng với thân phận là tiểu bối, cô cũng không tiện lên tiếng. Cho đến khi Bùi Minh Thắng rời đi, Trần Bằng mới đổi sắc mặt: “Lão già chết tiệt, còn bày đặt đến đây khoe khoang. Đợi đến lúc con gái ba ký hợp đồng với Nam Nhi, không biết lão ta còn huênh hoang nổi không.”

Trần Viện không nói gì, chỉ mỉm cười nhìn ba Trần đang bắt mắt. Mấy ngày sau đó, Trần Viện chính thức ký hợp đồng quản lý cùng Nam Nhi với tư cách là trợ lý đặc biệt của chủ tịch giải trí Ban Mai. Chức vụ này là do ba Trần cấp cho Trần Viện để cô thuận tiện trong việc quản lý nghệ sĩ sau này. Trần Viện đối với việc này rất phấn chấn, không hiểu tại sao sau khi trọng sinh cô lại đặc biệt hứng thú đối với công việc của công ty giải trí, hoặc giả trước đây cô vẫn luôn hứng thú nhưng không có điều kiện để phát huy. Cô nghĩ sau này nên in danh thiếp cho mình, nếu phát hiện thêm người có tiềm năng cũng dễ dàng nói chuyện.

Nam Nhi ký hợp đồng cùng giải trí Ban Mai với tư cách là nghệ sĩ nổi tiếng, cho nên quyền lợi cũng nhiều hơn hẳn so với những thực tập sinh và những nghệ sĩ chưa có tên tuổi, hơn nữa, Trần Viện cũng tranh thủ cho bọn họ một số điều khoản có lợi. Cô không ủng hộ việc các công ty giải trí ra sức bóc lột sức lao động của nghệ sĩ. Theo cô, tranh thủ quyền lợi cho nghệ sĩ, tạo điều kiện tốt nhất để nghệ sĩ phát huy, khiến họ toàn tâm toàn ý dốc sức vì công ty mới là cách bóc lột hiệu quả nhất.

Mọi thủ tục hoàn thành, năm học mới cũng vừa đến. Trần Viện thở một hơi, cảm thấy mùa hè vừa qua thật ý nghĩa.

Vừa vào đến lớp học, Trần Viện đã trông thấy vẻ mặt hưng phấn của Lý Nhã Hân.

“Trần Viện, báo cho cậu một tin mừng, ba mẹ đã đồng ý để mình ở lại đây học đại học.”

Trần Viện qua miệng của Lý Gia Thành đã sớm biết được chuyện này, cũng không có quá nhiều ngạc nhiên: “Vậy cậu định học trường nào?”

“Đại học A.”

Lần này đến lượt Trần Viện há to miệng: “Không thể nào, làm sao cậu có thể thi vào đó được.” Đại học A không giống một số trường đại học tư thục quốc tế khác, chỉ cần có tiền là vào được. Muốn được học ở đại học A, phải chân chính tham dự kỳ thi tuyển với tỷ lệ chọi vô cùng kinh người.

Lý Nhã Hân rầu rĩ: “Nhưng ba mẹ nói mình phải đậu đại học A, nếu không thì sang Mỹ cùng họ. Mình cũng không muốn thi vào đó đâu.”

Trần Viện kinh ngạc: “Điều kiện như vậy, có khác nào họ không đồng ý cho cậu ở lại.”

“Cậu im miệng, không được nói như vậy, phải tin tưởng mình chứ.”

Trần Viện trầm mặc nhìn Lý Nhã Hân, muốn người ta tin tưởng cũng phải có một chút căn cứ mới tin tưởng được chứ.

“Vậy cậu định thế nào?”

Lý Nhã Hân ý chí bưng bưng nói: “Như thế nào nữa, đương nhiên mình sẽ cố gắng học tập thật tốt.”

Trần Viện lắc đầu chắc lưỡi: “Sức mạnh tình yêu quả nhiên vô cùng mạnh mẽ.”

“Này, mình đã nói với cậu bao nhiêu lần, mình và Anh Tuấn không có gì cả.”

Trần Viện cười cười nói: “Mình cũng không có nhắc đến Anh Tuấn nha.”

“...Cậu đừng nói vậy nữa. Anh mình chưa có người yêu, nên mình hiện tại cũng không muốn nhắc đến chuyện tình cảm.”

Trần Viện chút khó hiểu, liền hỏi: “Hai chuyện có liên quan gì với nhau đâu?”

“Tại cậu không biết thôi, ở nhà mình, anh trai phải kết hôn trước rồi mới đến lượt mình, tất cả phải theo thứ tự.”

“Không phải chứ, thời buổi này mà gia đình cậu còn cổ hủ như vậy.”

Lý Nhã Hân rầu rĩ nói: “Cái này mình cũng chịu, sau này đợi anh trai lên làm gia chủ, nhất định phải kêu anh ấy phá bỏ cái luật lệ này.”

Trần Viện gật đầu đồng ý: “Phải như vậy thôi, nếu không cậu phải ở giá suốt đời.” Theo kịch tình của tiểu thuyết, Lý Gia Thành hiện tại chắc đã yêu thầm nữ chính rồi. Việc cô trọng sinh có thể sẽ ngăn cản được cái chết trong tương lai của anh ta, nhưng nếu còn sống, dựa trên tính cách Lý Gia Thành, nếu không phải nữ chính thì chắc anh ta sẽ cô đơn đến già. Đừng hỏi tại sao cô có thể chắc chắn không để cho Lý Gia Thành chết, bởi vì người gián tiếp gây ra cái chết cho Lý Gia Thành trong tiểu thuyết chính là ‘Trần Viện’. Chỉ cần cô không muốn hãm hại, cho người bất cóc nữ chính thì Lý Gia Thành có muốn chết cũng không chết được.

Lý Nhã Hân không cho là đúng: “Không được nói vậy, chẳng qua anh mình hiện tại chưa muốn tìm người yêu thôi. Chứ phụ nữ muốn theo anh ấy còn đang xếp hàng dài hàng km kia.”

“Chứ không phải bị anh ấy dọa chạy hàng km sao?” Trần Viện bĩu môi.

Lý Nhã Hân nghe thấy liền rầu rĩ không thôi, anh trai của cô cái gì cũng tốt, chỉ có điều không được thân thiện cho lắm. Cô gái nào trông thấy anh ấy cũng bị dọa sợ không dám đến gần, nói chỉ đến việc yêu đương. Không biết đến bao giờ mới có một người thần kinh thép chịu được anh trai mặt than của cô đây, cô thật không muốn hạnh phúc cả đời của mình bị chậm trễ nha. Lý Nhã Hân quay sang Trần Viện, đôi mắt chợt lóe lóe lên: “Trần Viện, hay là cậu làm chị dâu mình đi.”

Trần Viện bị câu nói này của Lý Nhã Hân trực tiếp làm cho ho sặc sụa. Lý Nhã Hân không để ý, hăng hái tiếp thị anh trai mình: “Anh hai mình rất được nha, vừa đẹp trai, lại giàu có, là người có năng lực. Hơn nữa cậu đối với anh ấy cũng không bị dọa sợ, cậu yên tâm, anh mình xuất sắc như vậy, nhưng sau này lấy về lại không cần lo bị người khác nhòm ngó.” Hoặc nói một cách khác là không ai dám nhòm ngó.

“Không thể nào, chẳng lẽ cậu bị tình cảm làm mê muội, muốn đem mình bán vào tay giặc sao?” Trần Viện vẻ mặt bi thúc nói.

“Cậu nói quá, anh mình làm sao lại là giặc được, anh ấy chỉ có chút lạnh lùng thôi.”

Trần Viện hậm hực nhìn Lý Nhã Hân: “Cậu đến nghĩ cũng đừng nghĩ, anh cậu hình như đã yêu người khác rồi.”

Lý Nhã Hân kinh ngạc hỏi: “Là ai, sao cậu biết được?”

“Là một ca sĩ hát trong hộp đêm, rất xinh đẹp. Mình từng đến đó để lùng nghệ sĩ nên biết. Hôm nào cô ta biểu diễn, anh cậu cũng chạy đến đấy, không phải yêu thì là gì.”

Thật ra Trần Viện đang nói dối, cô chưa từng đến đó, nhưng hiện tại chắc là như vậy. Cô cũng muốn mau chóng được diện kiến nữ chính vạn người mê này.

Lý Nhã Hân cau mày: “Là ca sĩ trong hộp đêm sao? Cô ta có phải người tốt không?”

Hiện tại những nghệ sĩ tìm cách bám lấy đại gia không thiếu, cô chỉ sợ người kia mục đích không trong sáng thôi, muốn lợi dụng anh trai nhà mình.

Trần Viện ngẫm nghĩ một chút, sau đó trả lời: “Không biết phải nói sao, nhưng hẳn là tốt, một cô gái thuần khiết như đóa sen trắng.” Chắc là vậy đi? Trong tiểu thuyết đã nói thế mà.

“Mình muốn xem mặt cô ấy một chút.” Lý Nhã Hân do dự một hồi, sau đó quyết định.

Trần Viện gật đầu đồng ý. Cô vừa nhớ đến một chuyện. Trong tiểu thuyết, nữ chính là một diễn viên trời sinh, cô ta là một thiên tài trong giới điện ảnh.

Tuy nhiên, đồng chí tác giả rất nhấn tâm cắt đứt con đường diễn nghệ của cô ta, sau khi nữ chính đoạt được một vài giải thưởng lớn liền quy ẩn giang hồ, ngoan ngoãn làm vợ, làm mẹ. Tề bào con buôn trong đầu Trần Viện không ngừng vận động, cô nghĩ mình đã thành công bởi đường Nam Nhi, vậy tại sao trước mắt có một diễn viên thiên phú như thế lại bỏ qua, hơn nữa còn là một hòn ngọc quý chưa ai phát hiện. Nếu có cơ hội, cô phải đến gặp nữ chính một lần, dù sao người ta cũng là nữ chính nha, đi theo chắc chắn có thịt ăn.

Tèn Tèn, bạch liên nữ chính sắp lên sân.

Đột nhiên có một ham muốn mãnh liệt, muốn sửa bộ ngôn tình này thành đam mỹ, muốn để Trần Viện thành pháo hôi, Lý Gia Thành cùng Albert Diệp thành một cặp.

Thôi bỏ đi, coi như các nàng chưa từng đọc dòng trên.

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Giành Nữ Chính Về Tay Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Nữ chính.

Theo ước hẹn, tối thứ bảy tiếp theo, Trần Viện dẫn Lý Nhã Hân đi nhìn mặt nữ chính. Địa điểm chính là Black Kite. Đây là một hộp đêm lớn, nó không hỗn tạp và bẩn thỉu như một số hộp đêm khác mà là nơi tụ tập và thể hiện sự xa hoa của đám nhà giàu. Trần Viện và Lý Nhã Hân không gặp bất kỳ trở ngại nào tiến vào trong. Kiến trúc bên trong Black Kite có chút tương tự như những hội sở cao cấp, cũng phân ra nhiều khu, tuy nhiên đẳng cấp thì không đủ. Trần Viện dựa theo trí nhớ, nhắc tên nơi mình muốn đến, đợi phục vụ dẫn bọn họ đi.

Đến một khán phòng được trang hoàng lộng lẫy, xung quanh gồm những dãy bàn ghế cách xa nhau để đảm bảo sự riêng tư cho khách nhân, phía cuối khán phòng là một sân khấu cỡ nhỏ, phía trên còn đặt một cây dương cầm lớn, nhìn vào liền biết địa phương này chỉ chuyên chơi nhạc nhẹ. Đèn trong phòng không quá tối, nhưng vẫn có chút mờ ảo, tạo cảm giác thả lỏng, thư thái cho người đến đây.

Lý Nhã Hân cùng Trần Viện quả thật là lần đầu tiên đến những nơi này, liền ngơ ngác đánh giá xung quanh. Nếu Trần Viện phát giác biểu hiện của cô cùng Nhã Hân bây giờ rất giống hai cô gái quê lần đầu lên thành thị, nhất định sẽ tự tát mình một cái, thật là đánh mất hết hình ảnh nữ cường nhân mà cô tốn công bồi đắp.

Hai cô gái nhỏ vẫn đang say sưa ngắm nhìn, liền bị một âm thanh quen thuộc đánh gãy: “Hai đứa đến chỗ này làm gì?”

Trần Viện cùng Lý Nhã Hân giật mình, quay đầu về hướng phát ra âm thanh. Trông thấy được người, Lý Nhã Hân đột nhiên giống như bị điểm huyết, đứng yên một chỗ không nhúc nhích, cảm giác thần kinh có chút căng thẳng. Trần Viện thì bình tĩnh hơn, cô quên mất cái tên này hề rảnh rỗi là chạy đến xem nữ chính.

Lý Gia Thành cau mày, đi đến gần phía Trần Viện và Lý Nhã Hân: “Sao không ở nhà mà lại đến những chỗ như thế này.”

Lý Nhã Hân sắc mặt không được tự nhiên, ấp úng nói: “Là... là Trần Viện đến đây để lùng nghệ sĩ... em đi theo cho biết.”

Trần Viện trong lòng không khỏi bi ai. Lý Nhã Hân đối mặt với cường địch liền không do dự đem cô ra bán, nếu không phải cậu hai đòi đến gặp chị dâu thì tôi cũng không thêm mang cậu theo làm gì. Quả nhiên cổ nhân nói không sai, bạn bè là để bán, huynh đệ là để làm bia đỡ đạn. Cô hiện tại đã trở thành một cái bia đỡ đạn đáng thương rồi.

Lý Gia Thành sắc mặt vẫn âm trầm nói: “Hai đứa đi theo anh.” Sau đó mang hai cô gái nhỏ về lô ghế của mình.

Hai người cùng nhau ngồi xuống, đối diện với Lý Gia Thành. Lý Nhã Hân trưng lên bộ mặt trẻ nhỏ phạm lỗi, ngồi thẳng lưng, hai tay đặt lên đầu gối, gương mặt long lanh đáng thương như một con chó nhỏ nhìn anh trai. Con người là loài động vật có tính bầy đàn, cho nên Trần Viện bất giác cũng làm theo hành động của Nhã Hân.

Thấy hai cô gái nhỏ bày ra vẻ hối lỗi sâu sắc như vậy, sắc mặt Lý Gia Thành mới hòa hoãn một chút, nhưng vẫn nghiêm giọng nói: “Nơi này rất phức tạp, hai đứa không nên chạy loạn đến đây.”

Lý Nhã Hân gương mặt đáng thương hề hề nói: “Là Trần Viện nói cậu ấy phát hiện một nữ ca sĩ rất được, nên em mới đến xem thử.”

Trần Viện trong lòng thổn thức, trong một ngày mà bị chị em tốt bán đi hai lần, thử hỏi nhân sinh còn có ai bi thống hơn cô sao.

Lý Gia Thành quay sang nói với Trần Viện: “Em còn nhỏ mà có chí cầu tiến như vậy là rất tốt, nhưng phải phân biệt được nơi nào nên đến, nơi nào không nên đến. Ở những chỗ như thế này rất phức tạp, mà các em lại còn rất nhỏ. Lỡ đâu chưa tìm được nghệ sĩ mà đã gặp nguy hiểm.” Lý Gia Thành cảm thấy rất không ổn, gia đình của Trần Viện làm trong giới giải trí, mà đó lại là nơi vô cùng hỗn loạn, không biết cô bé sau này có bị ảnh hưởng gì không. Càng nghĩ càng thấy lo lắng, anh cũng không hiểu vì sao mình lại lo lắng, hẳn là do anh sợ Trần Viện ảnh hưởng đến em gái mình?

Trần Viện thì ngơ ngác nhìn Lý Gia Thành, lần đầu tiên cô thấy anh ta nói một câu dài như vậy, thật là một kì tích nha. Hơn nữa lại là đang giáo huấn mình. Trần Viện đang nghiêm túc suy nghĩ xem có nên rơi lệ để bày tỏ sự cảm động của mình hay không.

“Sau này hai đứa không nên tự mình đến nơi này nữa, có biết không?”

Lý Nhã Hân gật đầu như trống bỏi, Trần Viện thấy thế, theo quán tính cũng gật theo. Lý Gia Thành thấy hai người nhu thuận nghe lời như vậy, sắc mặt mới hòa hoãn phần nào, trong đầu đột nhiên hiện lên bốn chữ ‘trẻ nhỏ dễ dạy’. Sau đó cho phục vụ tới để hai người gọi thức uống, trước đó còn đặc biệt dặn dò phải chọn mấy loại cocktail trái cây không chứa cồn.

Lý Nhã Hân cảm động không thôi, cô nhận ra thời gian gần đây, anh trai càng ngày càng quan tâm và đối tốt với mình, tình cảm anh em của bọn họ ngày càng thăng hoa. Quả nhiên giống như lời Trần Viện nói, anh trai mặt than của mình là một người đàn ông có trái tim bao dung, ấm áp như một thiếu nữ mà.

Âm nhạc đột ngột vang lên, êm dịu và trầm lắng, bất giác khiến người ta cảm thấy tâm tình thả lỏng. Hiện tại đứng trên sân khấu là một cô gái mặc váy dài trắng muốt, mái tóc đen bóng đến thắt lưng được thả tung bay, càng làm tăng thêm vẻ phiêu dạt của cô ấy. Cô gái có khuôn mặt trái xoan tinh xảo và thanh lệ, cả người cô toát ra một hơi thở thanh thuần, tươi mát, tựa như đóa sen trắng vừa chớm nở. Trần Viện âm thầm tán thưởng một tiếng, gương mặt này mà không lên màn ảnh thì là phí của trời a.

Trần Viện nhóm dậy, dịch về ghế bên cạnh Lý Gia Thành, nhỏ giọng hỏi: “Cô gái này tên là Lâm An An phải không?”

Thấy Trần Viện hỏi thế Lý Gia Thành cũng không có gì ngạc nhiên, nghệ sĩ mà cô bé muốn chiêu mộ hẳn là cô gái trên kia. Anh cũng nhanh chóng gật đầu thay cho câu trả lời.

Quả nhiên là vậy, đây chính là nữ chính trong truyền thuyết nha, phải có vốn liếng phong phú như thế mới có khả năng trở thành nữ chính vạn người mê được chứ. Trần Viện cảm thấy thật may mắn vì mình là người đầu tiên phát hiện ra viên bảo ngọc này. Đây là cây rụng tiền sau này của cô, không thể bỏ lỡ được.

Lý Nhã Hân thấy hành động của Trần Viện thì khó hiểu, nhìn chăm chăm vào Trần Viện như muốn tìm câu trả lời. Phát hiện ra ánh mắt của Lý Nhã Hân, Trần Viện liền nháy nháy mắt với cô, sau đó lại đánh mặt về hướng sân khấu. Lý Nhã Hân búng tỉnh ngộ. Hóa ra người trên kia chính là chị dâu tương lai của cô nha.

Lý Nhã Hân chăm chú đánh giá người chị dâu này. Đây là một cô gái xinh đẹp, gương mặt cô ấy thanh lệ nhưng lại không khiến cho người khác cảm thấy quá mức chói mắt, cả người toát ra một cỗ hơi thở tươi mát, thoải mái. Có chị dâu như thế này cũng không tệ. Lý Nhã Hân nhìn Lâm An An như đang có điều suy ngẫm, cô gái mỏng manh, yếu đuối, thuần khiết như đóa sen trắng trên sân khấu kia liệu có bị anh trai mặt than của cô dọa chạy hay không, lại nhìn đến Trần Viện đang ngồi thoải mái đối diện mình. Vẫn là cảm Trần Viện thích hợp làm chị dâu hơn, chỉ có cậu ấy mới chịu được khẩu vị nặng thôi.

Trần Viện chăm chú nghiêm túc đánh giá giọng hát của Lâm An An. Giọng của cô khá hay, rất ngọt ngào và trong trẻo, nhưng khiến Trần Viện trông đợi hơn chính là năng lực diễn xuất của cô ta. Trong đầu Trần Viện đang vẽ ra một kế hoạch bồi dưỡng người mới, để Lâm An An làm nữ chính một vài bộ phim, sau đó ra một hai đĩa nhạc để hâm nóng tên tuổi, hẳn là ý kiến không tồi.

Lâm An An hát hết một bài, liền tiếp tục biểu diễn thêm bài thứ hai. Trần Viện lúc này mới có tâm trạng chú ý đến vẻ mặt chăm chú say mê của Lý Gia Thành đang ngồi bên cạnh. Cô âm thầm lắc đầu chắc lưỡi, nhìn anh trai mặt than này, hẳn là đã yêu say đắm nữ chính rồi, hồi thế gian tình là chi a. Lý Gia Thành này đã được thượng đế ấn định là cô đơn đến già sao? Thật là đáng tiếc cho khuôn mặt đẹp trai xuất chúng của anh ta mà. Nếu vậy, Lý Nhã Hân sau này cũng trở thành một bà cô già ế chồng rồi. Trần Viện bắt đầu cảm thấy lo lắng, mấy bà cô như vậy thường rất là khó tính, không biết lúc đó cô còn có thể chung sống hòa bình với Nhã Hân không đây. Càng nghĩ càng thấy không ổn. Chẳng lẽ không có cách nào thay đổi được điều này sao?

Trần Viện đột nhiên nghĩ đến một điều, theo tình tiết của truyện, thời điểm Albert Diệp và Lâm An An gặp nhau phải là hai năm nữa, lúc Trần Viện là sinh viên năm nhất mới đúng. Nếu vậy, nhân lúc Albert Diệp chưa cùng nữ chính dây dưa, cô xuống tay, để Lâm An An và Lý Gia Thành trở thành một đôi như vậy không phải là một ý kiến tốt sao? Như vậy có thể giúp Lý Gia Thành thoát khỏi kiếp cô đơn đến già, hơn nữa Lý Nhã Hân cũng sẽ không trở thành một bà cô già ế chồng khó tính.

Trần Viện đối với kế hoạch của mình không khỏi tấm tắc khen ngợi. Giải cứu nam phụ mặt than, nhân tiện phòng tay trên, trả đũa của nam chính nhỏ mọn, cảm giác hẳn là rất thành tựu. Trần Viện đột nhiên ý chí đã tâm bùng bùng, cô cảm giác được mục tiêu sống thứ hai trong đời mình đã xuất thế, đó là giành nữ chính về tay nam phụ.

Trần Viện là người thuộc trường phái hành động, vừa nghĩ là cô đã bắt tay vào làm ngay. Trần Viện chọc chọc cánh tay của cái người đang ngây ngốc bên cạnh, Lý Gia Thành cảm nhận được hành động của cô, liền thu hồi ánh mắt về, chăm chú nhìn Trần Viện.

“Thú nhận đi, yêu người ta rồi phải không?” Trần Viện vừa nói, mắt khẽ hướng lên sân khấu, ý nói Lâm An An.

Lý Gia Thành cau mày, anh hiểu rõ ý tứ của Trần Viện, sau đó lại nhìn lên sân khấu. Yêu sao? Hình như không có. Anh chỉ có cảm giác cô ca sĩ này rất đặc biệt, mỗi lần nghe cô hát anh đều cảm thấy cả người thư thái, bình yên, tựa như những mệt mỏi trong cuộc sống đều bị cơn mưa xuân gột rửa, cho nên mỗi khi rảnh rỗi anh lại đến đây nghe cô ấy hát. Không phải là yêu, mà là thường thức, cảm giác giống như đã thấy được tri kỷ.

Trần Viện thấy Lý Gia Thành trầm mặc, liền dùng vẻ mặt ta đây biết tất nói: “Yêu người ta thì phải mạnh dạn lên chứ, anh lúc nào cũng im im, trưng lên bộ mặt than này thì biết chừng nào mới rước được mỹ nhân về nhà, nói cho anh biết, đây là nữ chính vạn người mê đó, xảy tay một chút là bị nam chính

hốt đi, anh lúc đó chỉ biết ngậm ngùi làm nam phụ thôi. Nếu không muốn cô đơn cả đời thì phải nhanh chóng xuống tay đi.”

Lý Nhã Hân ngồi bên cạnh nghe thấy, cũng gật mạnh đầu đồng ý.

Lý Gia Thành bị một tràng lý lẽ của Trần Viện làm cho ngẩn người. Cô đơn cả đời? Anh chưa bao giờ nghĩ mình sẽ cô đơn cả đời cả, chỉ là hiện tại anh còn trẻ, chưa muốn nghĩ đến chuyện lập gia đình, mà Nhã Hân vẫn còn nhỏ, anh không lo mình sẽ làm chậm trễ con bé. Anh dự định đến năm ba mươi tuổi sẽ tìm một người thích hợp để kết hôn. Nhìn một chút cô gái đứng trên sân khấu, nếu lấy một cô gái thuần khiết như đoá sen kia làm vợ hẳn là một lựa chọn không tệ, cả cuộc đời anh sau này sẽ được thanh thản cùng bình yên. Nhưng dạo gần đây, quan điểm của anh không hiểu sao bỗng dưng thay đổi, anh cảm thấy một cô vợ náo nhiệt, giao hoạt một chút sẽ thích hợp với mình hơn, dù sao tính cách anh rất trầm lắng, có một người vợ như vậy, cuộc sống về sau không sợ nhàm chán.

Trần Viện thấy Lý Gia Thành vẫn không lên tiếng, lắc đầu ngao ngán, quả nhiên là gỗ mục khó đẽo. Không sao cả, cô và Nhã Hân về sau sẽ tìm cách cải tạo anh ta, muốn tìm người yêu thì không thể ngồi một chỗ ôm cây đợi thỏ được. Trần Viện bắt đầu tiến hành phổ cập kiến thức yêu đương cho Lý Gia Thành: “Thích một người thì nên thể hiện cho người đó biết chứ không nên giấu diếm rồi yêu đơn phương, tuy nhiên, không nên tấn công quá dồn dập, thái độ đôi lúc phải như gần như xa, làm cho người đó nghĩ anh thích cô ấy, đôi lúc lại như không thích cô ấy, lạt có mềm thì buộc mới chặt, hiểu chưa. Lúc cần ôn nhu thì nên ôn nhu, lúc cần bá đạo thì phải bá đạo. Thật ra phụ nữ bây giờ khẩu vị rất nặng, anh có bá đạo nhiều một chút cũng không sao, càng tăng thêm tình thú...”

Lý Gia Thành cau mày, nhìn Trần Viện đang huyền thuyên: “Em học mấy cái này từ đâu?”

Trần Viện đắc chí, cười nói: “Sao, thấy tôi lợi hại chưa, sau này cứ nghe quân sư quạt mo như tôi, anh sẽ sớm ẵm mỹ nhân về nhà. Để vài ngày nữa tôi với Nhã Hân tìm vài quyển sách hướng dẫn tìm người yêu để anh tham khảo.”

Lý Gia Thành khó hiểu nhìn Trần Viện, hình như có chút hiểu lầm, anh có nói là mình hiện tại muốn tìm bạn gái đâu.

“Em còn nhỏ, lo học đi, đừng lo mấy chuyện bao đồng.”

“Sao lại là chuyện bao đồng, đây là hạnh phúc cả đời anh nha, nếu không nhanh tấn công cô ấy thì sẽ bị người khác phỏng tay trên mắt. Anh không nghĩ cho mình thì phải nghĩ cho Nhã Hân, anh hẳn tâm nhìn cậu ấy trở thành bà cô già ế chồng khó tính sao?”

Lý Nhã Hân nghe thấy câu này, liền cuống quýt gật đầu đồng ý. Cô không muốn làm bà cô già ế chồng khó tính đâu.

Lý Gia Thành không biết nói sao, anh người anh lấy đầu nhất định phải là cô gái kia.

Trần Viện thấy vẻ mặt ngốc nghếch hiểm thấy của Lý Gia Thành, đột nhiên cảm thấy anh có chút đáng yêu: “Được rồi, anh xem này.”

Trần Viện ngoắc tay gọi một người phục vụ đến, nói nhỏ vào tai anh ta. Lý Nhã Hân thấy thế liền thắc mắc: “Cậu nói gì với người đó vậy?”

Trần Viện mỉm cười bí hiểm: “Một lát rồi biết.”

Lâm An An hát hết bài, đứng dậy cúi chào khán giả, người phục vụ ban nãy đột nhiên tiến lên cầm một đoá hồng lớn tặng cô ấy, sau đó nói gì đó, rồi chỉ tay về hướng bọn người Trần Viện. Lâm An An nhìn theo, trông thấy một người đàn ông tuấn tú ngồi trong góc, cô mỉm cười gật đầu thay cho lời cảm ơn.

Trần Viện ngồi bên cạnh thấy Lý Gia Thành vẫn mang bộ mặt than, liền kéo góc áo anh: “Gật đầu, gật đầu đáp lại đi.”

Lý Gia Thành thấy Trần Viện nói vậy thì bất giác nghe theo, gật đầu chào. Sau đó cảm thấy khó hiểu, vì cái gì mà anh phải gật đầu với cô gái đó chứ?

“Ài...anh phản ứng chậm quá, lúc nãy phải vừa gật đầu vừa mỉm cười mới được chứ.”

“Không nghĩ đến, cách như vậy mà cậu cũng nghĩ ra được.” Lý Nhã Hân sùng bái nhìn Trần Viện.

Trần Viện kiêu ngạo hất mặt lên: “Đương nhiên, mình là một người sâu không lường được.”

Lý Gia Thành thấy tình huống có vẻ không đúng, đang có một sự hiểu lầm không hề nhỏ, anh cần phải đính chính lại một vài việc: “Thật ra tôi không thích cô ca sĩ kia.”

Trần Viện vẻ mặt cảm thông, đưa tay lên vỗ vỗ bả vai anh: “Anh không cần ngưng ngừng nữa, tôi hiểu hết mà, có tôi với Nhã Hân ở đây, anh sẽ sớm ngày rước mỹ nhân về dinh.” Trần Viện mỉm cười, hóa ra nam phụ nặt than lại là người hay ẹ thẹn.

“Đúng vậy đúng vậy, em sẽ giúp anh bắt chị dâu về nhà.”

Lý Gia Thành không biết nói gì, tự hỏi chẳng lẽ nhân cách của mình rất có vấn đề, nên khi anh nói thật chẳng ai tin cả.

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Giành Nữ Chính Về Tay Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Tình tiết ngoài ý muốn.

Lâm An An kết thúc phần biểu diễn liền lui vào phòng chờ phía sau sân khấu, Trần Viện cũng đứng dậy đi theo. Cô muốn đàm phán với nữ chính một chút về việc đầu quân vào công ty giải trí. Theo lời hướng dẫn của nhân viên phục vụ, cô bước vào một cánh cửa nhỏ phía sau sân khấu. Hóa ra bên trong là một khu vực rộng rãi để trang điểm và thay đồ. Trần Viện hỏi mấy ca sĩ đang bận trang điểm về Lâm An An, họ cho biết là cô ấy vừa rời khỏi đây. Trần Viện thất vọng, cô chỉ chậm một chút là đã để lỡ mất dịp tốt rồi.

Dưới sự chỉ dẫn của mọi người, Trần Viện theo một cánh cửa khác của phòng chờ mà đi ra, hi vọng có thể bắt kịp được Lâm An An. Đi đến một khúc quanh, Trần Viện đột nhiên nghe thấy có tiếng người đang tranh chấp, có vẻ là âm thanh của một nam một nữ.

Trần Viện tự nhận mình không phải là người tò mò, mà là đặc biệt tò mò, cho nên mặc dù biết nhòm ngó chuyện của người khác là không tốt, nhưng cô vẫn quyết định đi nhòm ngó. Thật ra thì bản chất phóng viên đã ngấm sâu vào máu cô rồi, muốn sửa cũng không được.

“Em muốn làm ca sĩ sao? Tôi có thể khiến cho em nổi tiếng.” Âm thanh của người đàn ông.

“Cám ơn, nhưng tôi không nghĩ sẽ dùng cách này để nổi tiếng.”

Trần Viện tiến sát lại khúc quanh, ló đầu ra nhìn, sau đó kinh ngạc há hốc miệng. Tại sao lại như vậy? Theo kịch bản, nam chính nữ chính không phải hai năm nữa mới gặp nhau sao? Hai người như thế nào lại ở cùng một chỗ, hơn nữa lại là lời thoại này, rốt cuộc vấn đề là ở chỗ nào? Chẳng lẽ do sự xuất hiện của cô, nên mọi thứ đều trở nên thay đổi?

Albert Diệp nhếch miệng cười, đôi mắt quắt lại như chim ưng gặp được con mồi:

“Không dùng cách này, vậy thì dùng cách nào? Nếu không có chỗ dựa thì bao lâu nữa em mới có thứ mình muốn. Một năm? Hai năm? Hay là đến già? Tin tôi đi, chỉ cần em chấp nhận theo tôi ba tháng, tôi sẽ cho em tất cả những gì em muốn.”

Lâm An An trong mắt lóe lên một tia phấn nộ, tuy nhiên cô vẫn cố kiềm chế, giữ lại mặt ngoài bình tĩnh: “Cám ơn Diệp tổng đã thương thức, mặc kệ có bao lâu đi nữa thì tôi cũng muốn tự mình phấn đấu.”

Albert Diệp từng bước tiến lên, dồn Lâm An An vào tường, anh đưa tay kéo cằm cô lên, để khuôn mặt cô đối diện với mình: “Đừng giả bộ thanh cao làm gì nữa, những hạng đàn bà như em tôi thấy không ít, ngoan ngoãn theo tôi đi, tôi có thể cho em tất cả.”

Trần Viện há hốc mồm, đây chính là lời thoại hàng thật giá thật mà cô đã đọc trong tiểu thuyết, chỉ có điều nó diễn ra trước đó hai năm mà thôi. Trần Viện thật sự bối rối, tại sao những sắp xếp của cô đều bị xáo trộn, rốt cuộc vấn đề là ở chỗ nào. Mặc dù đầu óc rối bời, nhưng vẫn không ảnh hưởng đến tâm trạng xem kịch vui của Trần Viện. Nếu đúng như kịch bản, tiếp theo chính là...

‘Chát’

Lâm An An tức giận vung một cái tát vào mặt Albert Diệp. Cô hiện tại vô cùng phấn nộ. Đúng là cô muốn nổi tiếng, nhưng không có nghĩa cô muốn dùng cơ thể của mình để đánh đổi lấy. Cô biết trong giới giải trí, quy tắc ngầm không phải là chuyện xa lạ, nhưng cô không muốn dựa vào quy tắc ngầm để nổi tiếng. Cô tin tưởng vào năng lực bản thân, tin chắc một ngày không xa chính mình sẽ đạt được thứ mà cô mong muốn.

“Đừng nghĩ rằng anh có tiền thì có thể tùy tiện nhục mạ người khác, giữ lại những đồng tiền dơ bẩn của anh đi.” Lâm An An nói xong thì quay gót rời đi. Nếu anh ta đã không khách khí với cô, thì cô cũng không cần khách khí lại.

Albert Diệp đưa tay lên day day khóe môi, đôi mắt sáng lờ lờ nhìn theo hướng Lâm An An. Cô muốn giả vờ thanh cao sao? Anh muốn tự tay bóc xuống lớp mặt nạ thanh cao đó. Từ trước đến nay, chưa có người phụ nữ nào Albert Diệp muốn mà không có được cả.

Trần Viện cảm thấy sự việc hôm nay đã vượt khỏi tầm kiểm soát của cô. Nếu Albert Diệp đã có hứng thú với Lâm An An, mà cô lại muốn ghép đôi Lâm An An với Lý Gia Thành, như vậy liệu có làm phật ý người đàn ông nhỏ mọn này không? Không đúng, Lý An An là gái chưa chồng, được nhiều người theo đuổi thì có gì là sai, chỉ cần tìm cách để Lý An An chết mê chết mệt anh trai mặt than thì Albert Diệp có muốn độc chiếm cô ấy cũng không được. Hơn nữa thế lực của Lý Gia Thành cũng không hề thua kém Albert Diệp. Nghĩ thông suốt, Trần Viện vui vẻ rời đi, chỉ là chưa kịp quay đầu thì đã bị kêu ngược lại.

“Trần tiểu thư, thật là trùng hợp, không ngờ lại gặp cô ở đây.” Albert Diệp đã phát hiện có người đứng ngay khúc quanh từ sớm, nhưng không nghĩ đến chính là cô bé thú vị kia.

Bị điểm tên, Trần Viện muốn vờ như không nghe thấy cũng không được. Dù sao đi nữa, đây cũng là một nhân vật lớn, không thể để phật ý. Trần Viện thầm trách mình xui xẻo, đi hóng chuyện người khác, lại bị chính chủ bắt quả tang. Hơn nữa cô lại chứng kiến từ đầu đến cuối việc Albert Diệp bị người ta làm cho mất mặt, không biết hẳn có thẹn quá hóa giận, cho người diệt khẩu cô hay không. Vừa nghĩ đến đây, trên trán Trần Viện liền lấm tấm mồ hôi. Cô đã rất cố gắng để hướng bản thân tránh khỏi con đường bị thảm kia, cô không muốn bị chết một cách lằng xẹt như vậy đâu. Trần Viện cố gắng bình tĩnh, che dấu vẻ mặt chột dạ của mình, Albert Diệp lúc này bận tán gái, làm sao có thể phát hiện ra cô, cô chỉ là vô tình đi ngang đây thôi, không nhìn thấy gì cả.

“A, là Diệp tổng đây sao, không ngờ lại gặp anh ở đây, thật là trùng hợp.” Trần Viện tiến lên, cười nói.

Thấy vẻ mặt chột dạ mà cố làm ra vẻ của Trần Viện, Albert Diệp cảm thấy rất buồn cười: “Trần tiểu thư cũng đến những nơi này sao? Theo tôi biết, ở đây vị thành niên không được phép vào mà.”

“À, cảm ơn Diệp tổng đã lo lắng, mấy hôm trước tôi vừa tròn mười tám tuổi.”

Mắt Albert Diệp chợt lóe lên, hóa ra lúc trước anh hiểu lầm, mười bảy tuổi cũng là chưa thành niên mà: “Ra là vậy, Trần tiểu thư nếu đã đến đây, có ngại uống cùng với tôi một chén không?”

Trần Viện vừa nghe đến đây tóc gáy liền dựng đứng. Cho cô mười cái mạng cô cũng không dám đi theo Albert Diệp, nhất là lúc này, cô không biết anh có phát hiện ra mình đứng bên cạnh nhìn lén hay không. Uống rượu với anh ta, biết đâu anh ta bỏ chất gây tê liệt thần kinh gì gì đó vào, sau đó cho người hủy thi diệt tích thì làm sao.

“Diệp tổng thứ lỗi rồi, tôi đến đây với bạn, nãy giờ đã rồi đi lâu, phải trở về nếu không bọn họ lại lo lắng.”

Albert Diệp cười, tỏ vẻ rộng lượng: “Vậy thì tiếc quá, nếu lần sau có dịp, nhất định phải mời Trần tiểu thư một bữa.”

“Nhất định.” Trần Viện cười nói rồi xoay người rời đi, hận không thể vừa đi vừa chạy, nhanh chóng thoát khỏi tầm mắt của Albert Diệp.

Lý Nhã Hân cùng Lý Gia Thành ngồi chờ Trần Viện, thấy cô trở lại nhưng vẻ mặt lại rất trầm trọng, Lý Nhã Hân lên tiếng hỏi: “Sao vậy, không thành công sao?”

Trần Viện lắc lắc đầu: “Không phải, mình không đuổi kịp chị dâu cậu.”

“Vậy thì hôm khác lại đến, sao vẻ mặt cậu lại trầm trọng như vậy.”

Trần Viện rầu rĩ nói: “Không có gì, chỉ là thấy một vài chuyện không nên thấy.”

Trần Viện xoay sang nói với Lý Gia Thành: “Này, tôi giúp anh lấy được vợ, nhưng anh phải hứa bảo vệ tôi đó.”

Lý Gia Thành nghe đến đây liền nhúm mày, nghi hoặc nhìn Trần Viện: “Rốt cuộc là em thấy được chuyện gì.”

“Chỉ là vô tình bắt gặp một đại nhân vật bị người khác làm xấu mặt thôi, nhưng mà hần rất nhỏ mọn, tôi sợ hần cho người diệt khẩu tôi.”

Lý Nhã Hân nghe xong, ngo ngắc nhìn Trần Viện, sau đó ôm bụng cười nghiêng ngả: “Trần Viện, cậu nói mình bị nhiễm tiểu thuyết, hóa ra cậu còn nghiêm trọng hơn mình, giết người diệt khẩu, ha ha, cười chết mình, ha ha.”

Trần Viện hung hăng trừng Lý Nhã Hân: “Mình là đang nghiêm túc đó, cậu còn cười nữa, mình bẻ răng cậu.”

Lý Gia Thành xoay mặt đi chỗ khác, ở một góc không ai thấy nhếch miệng cười. Cô bé Trần Viện này đôi lúc rất thông minh giáo hoạt, đôi lúc lại ngây ngốc đến đáng yêu. Không biết trong cái đầu nhỏ này còn chứa bao nhiêu thứ kỳ quái nữa.

“Được rồi, mình không cười nữa, nói mình nghe cậu đã thấy những gì.” Lý Nhã Hân chồm sát vào Trần Viện, tò mò hỏi.

Trần Viện ghét bỏ đẩy cái đầu Lý Nhã Hân ra, nhìn lại thì phát hiện ba người từ khi nào lại ngồi chung một băng ghế: “Biết nhiều không có lợi cho hai người đâu.”

“...Ha ha...xin lỗi...mình nhin không được...ha ha.”

Trần Viện bực bội, tất cả đều là những người nông cạn, không ai hiểu rõ mức độ nghiêm trọng của vấn đề, Albert Diệp chính là nhân vật nhỏ mọn nhất thế giới này, nếu theo kịch tình, trong tương lai hần sẽ cho người giết cô.

Lý Gia Thành cố nén cười, hỏi: “Rốt cuộc người đó là ai?”

Trần Viện lườm Lý Gia Thành một cái, dừng tưởng là cô không trông thấy ánh mắt cười nhạo của anh: “Tình địch của anh, Albert Diệp.”

Lý Nhã Hân nghe thấy mùi bát quái, liền ngừng cười, hỏi: “Tình địch của anh hai?”

Trần Viện gật đầu: “Hần có hứng thú với Lâm An An, lúc nãy bị mình bắt gặp.” Sau đó quay sang nói với Lý Gia Thành: “Nam chính xuất hiện rồi, anh mà không tích cực lên là bị mất vợ như chơi đó.”

Lý Gia Thành cau mày, Albert Diệp này anh biết rõ, nhưng hần có hứng thú với Lâm An An thì có liên quan gì đến anh chứ?

Ba người ngồi lại một lúc, sau đó Lý Gia Thành đảm nhiệm chức tài xế, đưa hai cô gái nhỏ về nhà.

Trước khi để Trần Viện xuống xe, Lý Gia Thành còn nhắc nhở: “Mấy chỗ như thế này, về sau em đừng đến một mình nữa.” Anh cảm thấy Trần Viện mặc dù thông minh, nhưng vẫn có chút ngờ nghệch, hơn nữa lớn lên trông rất khá. Ở những nơi hỗn tạp đó loại người nào cũng có, không tránh khỏi có

chút va chạm không nên có. Cho nên không đến là tốt nhất.

Trần Viện không biết trả lời như thế nào, cô không thể đồng ý được, vì cô còn có việc ở đó mà. Hôn nữa với tâm hồn già nua này, cô không gạt người ta thì thôi, còn có chuyện cô bị người khác gạt sao: “Nhưng mà...tôi còn muốn đến đó để gặp Lâm An An.”

“...Thế khi nào thì em đi.”

Trần Viện ngẫm nghĩ một hồi, cảm thấy không thể chần chừ, nhanh chóng thu Lâm An An về tay mình càng sớm càng tốt, liền nói: “Tối mai.”

“Tối mai tôi qua rước em.” Lý Gia Thành ra quyết định, để anh đi với cô bé thì an tâm hơn, dù sao Trần Viện cũng là bạn tốt của em gái anh, chiều cố tốt cho cô bé cũng là chuyện anh nên làm.

Trần Viện bị câu nói của Lý Gia Thành làm cho suýt sặc, tại sao anh ta phải qua rước cô chứ?

“Ngày mai trước khi đi nhớ gọi cho tôi.”

Trần Viện ngờ ngác, gật gật đầu, sau đó mới được Lý gia Thành thả xuống xe. Cô đi vào nhà, trong đầu cứ thắc mắc tại sao anh ta lại muốn đi với mình. Ngẫm nghĩ một lát, liền ồ lên một tiếng. Không phải là ngày mai cô đi gặp Lâm An An sao? Ấy da, muốn tiếp cận nữ chính thì cứ nói với cô một tiếng, cần gì phải quanh co như vậy chứ. Cái anh trai mặt than hay thẹn thùng này, thật là đáng yêu quá.

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Giành Nữ Chính Về Tay Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Trợ lý trẻ tuổi.

Tối hôm sau, Lý Gia Thành lái xe đến đón Trần Viện đến Black Kite. Thấy Lý Gia Thành ra hiệu cho cô ngồi vào ghế phụ lái, Trần Viện có chút nghi hoặc. Sau khi vào xe cô mới phát hiện trong xe chỉ có hai người.

“Anh không dẫn Nhã Hân theo sao?”

“Những chỗ như vậy không thích hợp với các em.”

Trần Viện bĩu môi, một con người có tâm hồn già nua như cô còn có chỗ nào chưa đi qua, lại cứ bị xem như là trẻ con. Còn Nhã Hân hiện tại sắp 18 tuổi rồi, lại bị Lý Gia Thành kềm kẹp như trẻ mẫu giáo, thật là không còn gì để nói. Cứ quan cho chặt vào, em gái nhà anh sắp bị con trai nhà người ta hốt đi rồi đấy.

Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, đi tán gái ai lại dắt em gái theo. Lý Gia Thành kể ra cũng tính toán chu đáo, xem ra đã quyết tâm theo đuổi nữ chính rồi, thật sự có tiến bộ, Trần Viện khá hài lòng vì điều này, phải tích cực như vậy mới xoá ngôi nam chính được chứ.

Đến nơi, hai người không cần người dẫn dắt mà tự đi đến chỗ hôm qua. Lý Gia Thành gọi một ly vodka tonic, và chọn luôn cho Trần Viện một phần cocktail trái cây. Trần Viện lườm anh một cái. Thật là lảm chuyện, cô cũng không nhờ anh nhắc nhở như vậy, cô không phải là người thích uống rượu trong giờ làm việc.

Trông thấy ánh mắt bất mãn của Trần Viện, anh tự lý giải là cô muốn uống rượu, liền lên tiếng giảng dạy: “Uống rượu không tốt cho tuổi dậy thì.”

Tuổi dậy thì? Là cô sao? Trần Viện nhìn lại mình từ trên xuống dưới, rõ ràng đáng người có lỗi có lỗi, vòng nào ra vòng đấy, còn chỗ nào cần dậy thì sao? Hôn nữa, tuổi sinh lý của cô đã mười bảy, sắp mười tám rồi nha, đến hôm nay cô mới biết thì ra mình dậy thì muộn như vậy.

Lý Gia Thành làm như không thấy vẻ mặt bất mãn của Trần Viện, nhìn sang hướng khác.

Trần Viện thấy vậy liền bĩu môi, không thèm để ý. Chỉ một lát sau, dường như cô không chịu được không khí im lặng như thế này, liền mở miệng: “Này, Lý Gia Thành, anh có tính toán gì chưa? Theo tôi, một lát nữa gặp Lâm An An, anh nên biểu hiện bản thân một chút, thu lại bộ mặt ‘ngầu’ của anh đi. Tốt nhất là nên cười... như thế nào nhỉ? Ừm, nụ cười phải chứa chút nguy hiểm, một chút tà khí.” Giống như Albert Diệp vậy. Trong tiểu thuyết, Lâm An An có chết cũng không chịu bén duyên với nam phụ, chắc bởi vì khẩu vị của cô ta tương đối nặng, không thích loại mặt than mà ôn nhu, lại mê sống mê chết cái loại khinh cuồng và thích tỏ ra nguy hiểm như nam chính.

Lý Gia Thành không cho là đúng nói: “Không được gọi tôi như vậy, tôi lớn tuổi hơn em.”

Quyết định không quan tâm, Trần Viện tiếp tục nói: “Hay là một lát, tôi sẽ tạo cơ hội để anh ở một mình với Lâm An An, anh đến đón cô ấy vào góc tường, sau đó nâng cằm cô ấy lên nói anh muốn bao cô ba tháng, à không, một năm.” Có nên bắt chước nhục mạ nữ chính một chút cho giống với nam chính không nhỉ? Thôi cái này bỏ qua đi, quá đã thương người. Vậy tiếp theo nên làm gì đây?

“À, sau khi anh bị cô ấy từ chối, nên nói là anh sẽ không từ bỏ, nhất định sẽ làm mọi cách để khiến cô trở thành người của mình. Trời ơi, cỡ nào bá đạo,

cờ nào lảng mạn nha.” Đúng là như vậy, theo kịch tình, nam chính về sau sẽ gỡ mọi thủ đoạn để biến Lâm An An thành tình nhân của mình, sau đó hai người lên giường lần, lần tới lần lui đến khi từ ghét chuyển sang hận, từ hận biến thành yêu, nhờ vậy nữ chính mới yêu nam chính, mặc kệ nam chính ngược thân ngược tâm, vẫn chết mê chết mệt anh ta. Quả nhiên Lâm An An này là một người cuồng ngược, khẩu vị nặng không phải dạng vừa. Anh trai mặt than không thay đổi hình tượng thì e là không lọt vào mắt cô ta được.

Trần Viện càng nghĩ càng thấy đúng, tốt nhất là đem tất cả tình tiết của Lâm An An với Albert Diệp ra để cho Lý Gia Thành diễn, Lâm An An không yêu anh trai mặt than mới là chuyện lạ. Nghĩ thế cô liền tiếp tục không ngừng miệng nói: “Tiếp theo chúng ta sẽ lên kế hoạch để ....”

Lý Gia Thành nghe Trần Viện nói, chân mày càng ngày càng cau lại, cuối cùng chịu không được lên tiếng: “Trần Viện.”

Trần Viện đang nhập tâm vạch ra kế hoạch trong tương lai, bỗng dưng bị anh cắt đứt: “Hà? Anh để tôi nói hết, chúng ta sẽ lên kế hoạch để ....”

“Em nói nhiều quá.”

“Sao?” Trần Viện nghi hoặc nhìn anh.

“Tôi nói là em nói nhiều quá, yên tĩnh lại một chút.”

Giận nha, đúng là làm ơn mắc oán, cô tốn công vạch kế hoạch cho anh cưới được vợ, vậy mà anh lại nói cô nói nhiều. Hừ! Cứ giữ bộ mặt than đó đi, rồi cô đon cho đến già.

“Anh không nghe lời tôi, vậy thì sau này chấp nhận số phận làm nam phụ đi. Hừ.”

Lý Gia Thành khiêu mi. Nam phụ? Là anh sao? Cô nhóc này chắc là đọc tiểu thuyết nhiều đến điên rồi, cái gì cũng nói được. Không được, anh phải khuyên nhủ cô trước khi quá muộn, dù sao cô cũng là bạn tốt của em gái anh.

“Về sau, em nên ít đọc mấy cái tiểu thuyết hỗn tạp kia lại đi.”

Trần Viện lườm anh, trong miệng hừ một tiếng. Tôi trước đây mà không đọc tiểu thuyết, anh có mà đợi tới già cũng không lấy được vợ.

Không lâu sau đã đến phần biểu diễn của Lâm An An. Trần Viện lần này quyết định không trực tiếp tìm Lâm An An, mà nhờ người nhắn gửi lại, sau đó cô sẽ đến một gian phòng để chờ. Trong trường hợp này, làm cao một chút cũng không gây phản cảm, ngược lại còn tăng sức thuyết phục về uy tín của mình trong mắt đối phương, dù sao đi nữa, Trần Viện cũng chỉ là một cô học sinh cấp ba, mang bộ mặt non choẹt này đi chiêu mộ nghệ sĩ có khi còn bị cho là lừa đảo.

Trần Viện khoác tay gọi một người phục vụ đến, nói nhỏ vào tai anh ta, sau đó lấy ra một tấm tiền xem như là tiền thưởng rồi đứng dậy đi đến gian phòng đã đặt trước.

Trần Viện thấy Lý Gia Thành vẫn ngồi yên tại chỗ, không có dấu hiệu nhúc nhích, bèn thúc giục: “Đi thôi, anh còn định ngồi đó đến bao giờ?”

“Đây là công việc của em, tôi đi theo để làm gì?” Lý Gia Thành bình thản nói, tựa như đây là một điều hiển nhiên.

“Không đi theo tôi, làm sao anh gặp Lâm An An được?” Trần Viện thắc mắc hỏi.

Lý Gia Thành cau mày không vui, tại sao Trần Viện mở miệng ngậm miệng đều dính Lâm An An vào đó, chẳng phải anh đã nói anh không thích cô ta rồi sao. Lẽ nào lời của anh lại trở nên không đáng tin như vậy?

“Em đi đi, tôi không có hứng thú.”

Trần Viện khó hiểu, mục đích Lý Gia Thành đưa cô đến đây không phải là để gặp nữ thần trong mộng sao, bây giờ lại không chịu đi, lẽ nào anh ta lại... thẹn thùng? Ngay sau đó, ý nghĩ này liền bị cô bác bỏ, có lẽ là vì Lý Gia Thành đang làm theo lời cô nói, đối với Lâm An An lúc gần lúc xa, dùng lạt mềm buộc chặt. Trần Viện gạt đầu hải lòng, quả nhiên trẻ nhỏ dễ dạy.

Lâm An An trên sân khấu, hát được hai bài thì kết thúc phần trình diễn. Sau khi lui xuống, đột nhiên có phục vụ bàn đến đưa cho cô một tấm danh thiếp, nói là người này muốn gặp cô một chút. Lâm An An có chút rầu rĩ, trong quãng thời gian cô hát ở đây, chuyện này quả thật không hiếm, đa phần đều là những ông chủ lớn hẹn gặp, hoặc công khai, hoặc ngầm ngầm đề nghị cô làm tình nhân của họ. Lâm An An đối với chuyện này thật đau đầu. Cô không muốn chấp nhận, cũng không thể đắc tội với họ, dù sao thân phận cô cũng chỉ là một người làm công. Đã nhiều lần Lâm An An muốn từ bỏ công việc chỗ này, nhưng bởi vì tiền lương quá mức hấp dẫn, hơn nữa cô cũng cần tiền để buôn chải cho cuộc sống và để thực hiện giấc mơ của mình nên vẫn cắn răng trụ lại. Nhưng sau khi nhìn vào tấm danh thiếp, ánh mắt của Lâm An An lại phát ra những tia sáng lấp lánh tràn đầy hi vọng. Trên danh thiếp là tên của một người phụ nữ, hơn nữa lại là trợ lý chủ tịch của công ty giải trí Ban Mai. Hơi thở của Lâm An An trở nên dồn dập, cô biết cơ hội của mình đã đến, phải nhanh chóng nắm bắt lấy. Phải biết rằng một nghệ sĩ được công ty giải trí dẫn dắt sẽ có cơ hội thành công nhiều hơn gấp trăm lần so với những người tự thân vận động như cô.

Lâm An An hít một hơi thật sâu trước khi bước vào căn phòng kia. Cô muốn giữ cho bản thân ở trạng thái tốt nhất, tạo được ấn tượng tốt đẹp nhất với vị quý nhân đang ngồi bên trong. Điểm này thì Lâm An An đã quá lo xa rồi. Bởi quý nhân kia đã thề sống thề chết kéo Lâm An An về phe mình.

Lâm An An đẩy cửa đi vào, bên trong ngoài một nữ sinh trẻ tuổi thì không có ai khác, sau đó cô lên tiếng: “Xin chào, tôi là Lâm An An, cho hỏi cô Trần Viện có ở đây không?”

Trần Viện chăm chú quan sát Lâm An An, càng nhìn càng thấy hài lòng với quyết định của mình. Hào quan của nữ chính quả thật không thể xem thường, cô chỉ cần im lặng đứng một chỗ thôi mà đã thu hút không ít ánh nhìn từ người khác.

Trần Viện đứng dậy, chìa tay về phía Lâm An An: “Chào chị, tôi chính là Trần Viện.”

Lâm An An thoáng qua một tia kinh ngạc. Cô gái trẻ này mà lại là trợ lý chủ tịch của tập đoàn Ban Mai, liệu có thể tin được hay không. Nghĩ vậy, nhưng cô vẫn đưa tay về trước bắt lấy tay Trần Viện: “Hân hạnh được gặp mặt. Không biết cô Trần muốn gặp tôi là để làm gì?”

Trần Viện cười tủm tỉm không trả lời, chỉ mời Lâm An An ngồi xuống phía đối diện. Cô biết hiện tại tỏ ra quá niềm nở ngược lại sẽ dẫn đến nghi ngờ cho đối phương. Dù sao một nữ sinh cấp ba lại là trợ lý chủ tịch của một công ty giải trí, quả là một điều khó có thể tin được. Ngay lúc này cô tình tỏ ra nguy hiểm một chút, trái lại sẽ khiến người khác dễ tin tưởng hơn.

Trần Viện ngồi im không lên tiếng, đánh giá một lượt Lâm An An từ trên xuống dưới. Lâm An An thấy Trần Viện công khai quan sát mình, cảm thấy có chút căng thẳng. Mặc dù nói cô gái này là trợ lý chủ tịch thì có chút khó tin, nhưng những chuyện kỳ lạ thì nơi nào mà chẳng có, biết đâu cô gái này chính là con ông cháu cha, vào công ty bằng cửa sau. Mặc dù suy nghĩ của Lâm An An quá đa thương người, nhưng nó lại chính xác đến kỳ lạ.

“Chắc chị cũng biết mục đích khiến tôi muốn hẹn gặp chị, đúng không?”

“Tôi không rõ lắm, cô Trần có thể giải thích rõ hơn không?”

Trần Viện tiếp tục im lặng, một hồi sau lại lên tiếng: “Không biết chị có hứng thú đối với việc diễn xuất?”

Lâm An An kinh ngạc. Cô quả thật rất đam mê làm diễn viên, cô hiện tại ban ngày vẫn theo chân các đoàn phim để kiếm cơm, mặc dù chỉ được diễn vai quần chúng, thậm chí còn không có lời thoại, nhưng cô vẫn thập phần tin tưởng một ngày không xa, mình sẽ trở thành một diễn viên xuất sắc. Nhưng điều khiến cô kinh ngạc ở đây, chính là Trần Viện tại sao lại biết cô có hứng thú đối với diễn xuất mà không phải là âm nhạc, phải biết rằng cô đến quan bar này để làm ca sĩ, cũng chưa từng để lộ ra mình là một diễn viên nghiệp dư.

Lâm An An ngập ngừng một chút, sau đó trực tiếp nói: “Tôi có thể hỏi một chút, tại sao cô Trần lại hỏi tôi có hứng thú với diễn xuất mà không phải là âm nhạc?”

Trần Viện mỉm cười lên tiếng: “Tôi đã đến đây vài lần, cũng đã xem qua chị hát. Giọng hát của chị quả thật rất tốt, nhưng điều khiến tôi ấn tượng hơn chính là biểu hiện trên gương mặt chị. Từng cử chỉ, từng ánh mắt của chị đều diễn đạt rõ những gì mà bài hát muốn truyền tải, có thể nói chị đã thành công hóa thân thành nhân vật chính trong bài hát đó, điều này cho thấy chị rất có năng khiếu đối với việc diễn xuất, cho nên tôi vừa rồi tôi mới hỏi chị như vậy.” Trần Viện cũng không phải là khoác lác, đây đích thực là những gì mà cô quan sát được, Lâm An An quả thật chính là một diễn viên trời sinh.

Lâm An An nghe vậy, trong nội tâm vô cùng kích động. Khả năng của mình được người khác công nhận, làm sao mà không kích động cho được.

Trần Viện cùng Lâm An An trao đổi một hồi mới kết thúc. Trần Viện không để cho Lâm An An quyết định ngay mà muốn cô trở về suy nghĩ, nếu đồng ý thì thứ bảy tuần này đến công ty giải trí Ban Mai gặp cô, sau đó chính thức thảo luận về hợp đồng. Đương nhiên Trần Viện không hề lo lắng Lâm An An không đồng ý, bởi vì cô thấy trong đôi mắt cô gái trẻ này tràn ngập sự kích động cùng hoan hỉ, hận không thể đồng ý ngay.

Lâm An An thấy Trần Viện hẹn gặp mình tại công ty giải trí Ban Mai, liền cảm thấy mình vô cùng may mắn. Trần Viện quả thật là quý nhân của cô chứ không phải là một trò lừa bịp bọm nào cả.

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Giành Nữ Chính Về Tay Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Lễ kỷ niệm.

Nam Nhi ký hợp đồng với Trần Viện là một tin tức kinh động đối với giới cao tầng trong giải trí Ban Mai. Dù sao ban đầu ai cũng mỉa mai Trần Bằng, cho rằng ông quá dung túng con gái làm loạn, ai ngờ được con nhóc đó làm loạn một hồi, kéo luôn một nhóm nhạc hàng đầu về tay mình. Trần Bằng dạo gần đây tâm trạng vô cùng tốt, con gái bảo bối của ông làm ông vô cùng tự hào, hành động của con bé khiến cho mấy lão già lắm chuyện kia phải câm miệng lại. Trần Bằng mấy ngày nay thấy không ít những ánh mắt hâm mộ, ganh tị, hận từ những người xung quanh. Ai...chẳng lẽ sinh con giỏi cũng là một cái tội sao.

Nam Nhi sau khi tiến vào giải trí Ban Mai, được hưởng chế độ của nghệ sĩ hàng đầu, họ không cần phải ở ký túc xá mà ở tại biệt thự trước kia, đương nhiên tiền thuê lần này là do công ty chi trả. Sau khi ‘Tài năng âm nhạc’ kết thúc, Huỳnh Tấn Phát khôi phục lại thời khóa biểu học tập cho mấy chàng trai trẻ, bọn họ bây giờ phải nói là bận đến mức chân không chạm đất, buổi sáng đến trường học, buổi chiều đến công ty luyện tập chuẩn bị ra album đầu tiên, tối thì lại phải học bài dưới sự giám sát của người đại diện ác ma, tuy vậy bọn họ lại hăng hái hơn bao giờ hết, không có một chút kêu ca than vãn. Đối với điều này Huỳnh Tấn Phát rất là hài lòng, tất cả đều là trẻ nhỏ dễ dạy. Thời gian gần đây, buổi tối Trần Viện thường xuyên lôi kéo Lý Nhã Hân đến học bài cùng với bọn Minh Vũ, dù sao ở đây có sẵn gia sư giỏi, hơn nữa còn có nhiều đồng minh, có không khí học tập hơn so với ở một mình. Lý Nhã Hân đối với việc này đương nhiên vô cùng đồng ý, dù sao mục tiêu của cô cũng là đại học A.

Sau khi có cuộc trò chuyện với Lâm An An ở Black Kite, Trần Viện lại tiếp tục trở về cuộc sống phong phú của mình. Và hiện tại, cô đang bận rộn cho một bữa tiệc sắp tới, lễ kỷ niệm thành lập công ty giải trí Ban Mai. Mẹ Trần cùng Trần Viện hiện đang rất hào hứng chuẩn bị cho buổi tiệc tối này, ngoài ra còn có thêm một người nữa, là Lý Nhã Hân. Lý Nhã Hân biết buổi tiệc này sẽ có rất nhiều nghệ sĩ nổi tiếng tham dự, liền sống chết đòi Trần Viện dẫn theo, Trần Viện cũng không từ chối, nếu cô không dắt Lý Nhã Hân, thì cậu ấy đi cùng anh trai của mình cũng như nhau thôi.

Trần Viện không hiểu tại sao bản thân cô lại đặc biệt hứng thú với những buổi tiệc hào nhoáng, long lẫy này. Không phải tất cả những đồng chí xuyên không đều có cảm giác chán ghét đối với những buổi tiệc tùng náo nhiệt, xa hoa, chán ghét phải treo lên miệng nụ cười giả tạo với người khác hay sao? Bây giờ cô mới hiểu tại sao mình lại xuyên vào nữ phụ cặn bã mà không phải là nữ chính vạn người mê, vấn đề là ở khí chất a. Cô có xuyên thêm mười lần nữa thì cũng không thay đổi bản chất nhà giàu mới nổi của mình, còn có cả ba Trần và mẹ Trần, đều là nhà giàu mới nổi như cô, hai người bọn họ cũng vô cùng hào hứng trông chờ buổi tiệc sắp tới, à quên, không thể không nhắc đến Lý Nhã Hân nữa. Trần Viện thở dài một cái, quả nhiên vật hợp theo loài.

Như mọi người trông đợi, đêm buổi tiệc diễn ra, những khách mời quần là áo lượt lần lượt xuất hiện. Trần Viện một thân trắng muốt, xinh đẹp rực rỡ theo ba Trần cùng mẹ Trần đi xung quanh để tiếp khách. Khách đến là những ông chủ lớn có nhiều hoặc ít từng hợp tác với công ty, ngoài ra còn có cả chính khách, và một phần không thể thiếu trong những bữa tiệc tại các công ty giải trí chính là những nghệ sĩ anh tuấn, xinh đẹp.

Hội trường xa hoa, tráng lệ, cuộc sống hào nhoáng của giới thượng lưu chính là giấc mơ của không biết bao nhiêu con người, vì vậy những buổi tiệc tương tự như thế này lại trở thành một bậc thang để những người nghệ sĩ tiến đến cuộc sống họ mơ ước. Giới giải trí vốn phức tạp, muốn nổi tiếng cũng có rất nhiều cách, mà ẻo le thay, cách nhanh nhất lại không phải là bằng chính khả năng của bản thân để giành được, quy tắc ngầm không phải là chuyện hiếm gặp trong giới giải trí, thậm chí nó còn được mọi người ngầm chấp nhận. Cho nên đối với một số mình tinh hoặc kín đáo, hoặc công khai lôi kéo quan hệ, tìm kiếm kim chủ, công ty đều mắt nhắm mắt mở xem như không thấy. Đương nhiên cũng có trường hợp ngoại lệ, một số nghệ sĩ bằng chính tài năng thực thụ, nhanh chóng đi đến đỉnh cao trong giới giải trí mà không cần phải đánh đổi thứ gì, họ đều là những người vô cùng may mắn. Một trong số những người đó chính là năm anh chàng Nam Nhi.

Nhóm nhạc Nam Nhi vừa tiến vào hội trường nơi diễn ra bữa tiệc, liền nhanh chóng thu hút sự chú ý của mọi người. Bọn họ đều là những chàng trai trẻ anh tuấn, phong độ, lịch thiệp, chính là người tình trong mộng của biết bao nhiêu thiếu nữ. Mà khiến người ta hâm mộ hơn hết không phải là ngoại hình, mà chính là vận khí của bọn họ. Từ những chàng trai không danh không tiếng, trong vòng chưa đến nửa năm, Nam Nhi đã trở thành một trong những nhóm nhạc hàng đầu, với số lượng fan hâm mộ không thua kém gì những nghệ sĩ kỳ cựu hàng đầu trong giới, đây quả thật là một kỳ tích, tuy nhiên bên cạnh tài năng, khiến những nghệ sĩ khác cảm thán hơn chính là sự may mắn của bọn họ. Không phải ai cũng có vận khí tốt đến mức vừa ra đường biểu diễn liền được ái nữ chủ tịch bắt gặp, không phải ai tham gia các chương trình truyền hình thực tế đều giành quán quân, quả nhiên là đồng nhân bất đồng mệnh. Hầu hết tất cả các nghệ sĩ trong công ty đều nhận định như vậy, họ cho rằng Nam Nhi có được ngày hôm nay chính là nhờ vào sự may mắn mà không ai nhìn nhận vào khả năng thực sự của bọn họ. Nhưng con người vốn là như thế, khi thấy những thứ mình tần tần khổ khổ mới giành được, nhưng người khác lại đạt được một cách dễ dàng thì trong nhất thời không thể nhanh chóng chấp nhận.

Trần Viện thấy bọn Minh Vũ xuất hiện thì nhanh chóng đi đến tiếp bọn họ.

“Trần Viện, bọn mình...” Luân trông thấy Trần Viện liền hô lên nhưng lại bị Minh Vũ nhanh chóng kéo áo nhắc nhở.

“Ở công ty, các cậu nên gọi cậu ấy là trợ lý Trần.”

Mấy chàng trai còn lại hiểu được, nhanh chóng gật đầu.

Trần Viện nghe thấy Minh Vũ nhắc nhở bọn họ thì gật đầu hài lòng, cô không muốn để người khác nói Nam Nhi thành công một phần là do mối quan hệ.

Đây xem như là lần đầu tiên Nam Nhi chính thức ra mắt với mọi người trong công ty, Trần Viện dẫn bọn họ đi một vòng chào hỏi những nghệ sĩ khác cùng một số đạo diễn và nhà sản xuất. Bọn Minh Vũ thái độ rất tốt, không vì nổi tiếng mà kiêu ngạo, vẫn một mực khiêm tốn, nhờ sự chỉ giáo của bậc tiền bối đi trước. Trần Viện vì thế cũng rất yên tâm, dù sao bọn Minh Vũ cũng chỉ là những chàng trai trẻ tuổi, biết suy nghĩ như vậy là không tồi. Những nghệ sĩ khác thấy Trần Viện, bất kể già hay trẻ đều vô cùng nể mặt, hơn nữa thái độ của Nam Nhi rất tốt nên tâm trạng của bọn họ cũng nhanh chóng lấy cân bằng, tuy nhiên vẫn có một số người không phục, nhưng đó không phải là chuyện đáng để Trần Viện để tâm đến. Xong việc, Trần Viện để bọn Minh Vũ tự đi giao lưu, mở rộng quan hệ với người trong giới, điều này đối với việc phát triển sau này của bọn họ rất có lợi.

Chỉ một lát sau, khách mời đến cũng gần đông đủ. Trong cái vòng lẩn quẩn nhỏ hẹp này, quanh đi quẩn lại thì đều là người quen. Trần Viện hướng mắt ra cửa hội trường, liền trông thấy hai anh em Lý Gia Thành đến. Lý Nhã Hân hôm nay rất xinh xắn, một thân váy lam dài ngang gối, mái tóc dài được tỉ mỉ búi cao kết hợp với trang sức trang nhã, làm khuôn mặt vốn bầu bình của cô ấy càng thêm sáng sủa. Hiển nhiên bộ váy này chính là sáng nay đi Lý Nhã Hân đi chọn cùng Trần Viện và mẹ Trần. Trần Viện che miệng cười, nhớ lại lúc gặp stylist, Lý Nhã Hân nhất quyết đòi ông tạo hình cho mình thành một cô gái thành thực quyến rũ, stylist ngầm nghĩa một hồi thì kiên quyết lắc đầu, nói Lý Nhã Hân muốn thì phải sang Hàn Quốc phẫu thuật thẩm mỹ toàn diện khuôn mặt cùng cơ thể, trở về đây ông sẽ đáp ứng yêu cầu của cô ấy. Sau đó, Lý Nhã Hân khuôn mặt xám xịt cho đến khi được anh trai đón về.

Đối lập với vẻ bề ngoài ngây thơ của Lý Nhã Hân, Lý Gia Thành đi bên cạnh diện một bộ âu phục màu xám cao cấp được cắt may tỉ mỉ, ôm sát dáng người hoàn hảo. Trần Viện không khỏi chặc lưỡi, cho đến hôm nay, lỗ thủng của một quyển tiểu thuyết rẻ tiền đã bắt đầu xuất hiện, cô luôn tự hỏi nam chính nam phụ các loại trong tiểu thuyết không bao giờ thấy bọn họ tập thể hình, thể nhưng vóc dáng lại luôn vượt xa tiêu chuẩn của người mẫu. Và hiển nhiên Lý Gia Thành này cũng vậy. Nếu không tính đến bộ mặt than của anh ta, thì đây chính là hình mẫu đàn ông lý tưởng của các cô gái. Đương nhiên cũng sẽ có một số người khẩu vị nặng, thích luôn cả vẻ mặt âm trầm lạnh lẽo của Lý Gia Thành.

Trần Viện nhanh chóng tiến đến tiếp đón hai người, Lý Nhã Hân phát hiện Trần Viện thì vô cùng vui vẻ, nhanh chóng giơ tay lên vẫy, sau đó dường như chợt nhớ đến người đang đứng bên cạnh, liền thu liễm, trở về bộ dáng ưu nhã thoát tục.

Trần Viện trông thấy dáng vẻ của Lý Nhã Hân như vậy thì âm thầm khinh bỉ một phen, trước mặt anh trai mặt than thì khí phách của cậu ấy liền giảm xuống thành trừ vô cùng. Trần Viện tiến đến trước mặt họ, nở một nụ cười được cô cho là hoàn mỹ nhất sau đó vươn tay ra: “Chào anh, rất vui vì anh đã đến tham dự bữa tiệc của chúng tôi.”

Lý Gia Thành duy trì vẻ mặt cực ‘ngầu’ của mình, khi vươn tay ra bắt lấy bàn tay nhỏ bé của Trần Viện, trong đầu anh liền nảy ra một suy nghĩ, ừm... cảm xúc rất tốt. Ánh mắt anh thoáng chốc dừng lại ở ly rượu trên tay trái của Trần Viện, đôi mày kiếm khẽ cau lại. Trần Viện nương theo tia nhìn của anh, nhớ ra mình đang cầm một ly rượu liền có chút chột dạ, sờ sờ mũi. Trần Viện quên mất mình vẫn còn đang ‘đẩy thì’.

Phục vụ bung một mâm thức uống đi tới, Lý Gia Thành liền bắt lấy ly rượu của Trần Viện, nhanh chóng đổi thành một phần nước trái cây, cũng chọn luôn cho Lý Nhã Hân một phần tương tự, sau cùng mới lấy cho mình một ly rượu cocktail. Hành động của anh vô cùng thuần thực, tựa như đã làm việc này vô số lần. Trần Viện có chút bất mãn, ly rượu ban nãy của cô hương vị không tồi, Lý Gia Thành này ngày càng thích quản thúc cô, chẳng những vậy, hành động cũng vô cùng thuần thực, tựa như đây là điều đương nhiên.

Lý Gia Thành bắt gặp vẻ mặt tiếc hận của Trần Viện thì lơ đi, làm như không thấy, mà Lý Nhã Hân thì hai mắt long lanh, biểu hiện ta đây đang vô cùng cảm động. Nhìn đi, còn ai dám nói anh trai của cô là mặt than, anh ấy là một người có trái tim thiếu nữ, bao dung và vô cùng ấm áp. Có lẽ sau này cô không cần phải lo lắng anh ấy không lấy được vợ.

Trần Viện nhanh chóng đưa hai người đến trung tâm bữa tiệc, chào hỏi ba Trần. Từ khi Trần Viện cùng Lý Nhã Hân làm bạn tốt thì hai nhà qua lại cũng nhiều hơn, ba Trần đối với Lý Gia Thành không còn khách sáo như trước. Trần Viện cũng nhận ra được anh trai mặt than đứng trước mặt ba cô, thái độ cũng tốt hơn so với những người khác.

Khi khách đã đến đông đủ, Trần Bằng bước lên bục, đọc một bài diễn văn ngắn chào mừng mọi người đến tham dự buổi tiệc, cũng như sơ lược về quá trình thành lập của giải trí ban mai. Bài diễn văn kết thúc, buổi tiệc cũng chính thức bắt đầu, mọi người cũng vui chơi tận hưởng, ai muốn ăn uống thì ăn uống, ai muốn khiêu vũ thì khiêu vũ, ai muốn giao thiệp thì giao thiệp, nói tóm lại những buổi tiệc tương tự như thế này thật ra chỉ là nơi để những thương nhân lôi kéo đồng minh, hoặc tìm cách khai thác lợi ích từ người khác.

Lý Nhã Hân lôi kéo Trần Viện, hưng phấn nói: “Đi thôi, mình đã chuẩn bị đầy đủ mọi thứ.”

Trần Viện có chút khó hiểu, liền hỏi: “Chuẩn bị gì?”

Lý Nhã Hân thần bí mở túi đeo nhỏ của mình, bên trong là một quyển sổ nhỏ cùng một cái máy ảnh: “Được rồi, trước tiên là đến gặp diễn viên Mai Vũ, mình muốn chụp hình với chị ấy lâu rồi.”

Trên trán Trần Viện xuất hiện mấy đường hắc tuyến, tiểu loli này quả nhiên là không có tiền đồ, tại sao đều là anh em nhưng hai người lại khác xa nhau như vậy chứ. Tuy vậy, Trần Viện vẫn ngoan ngoãn nhận mệnh, dẫn Lý Nhã Hân đi gặp nghệ sĩ.

Đi đến gặp Mai Vũ, Trần Viện lễ phép chào hỏi: “Chào chị, đây là Lý Nhã Hân, thiên kim tập đoàn NewTime, cũng là bạn học của em, bạn ấy rất hâm mộ chị đây.”

Mai Vũ đã là một nữ diễn viên đã bước vào hàng trăm, nhưng gương mặt chị ấy được bảo dưỡng rất tốt, không để lại bất kỳ dấu tích nào của thời gian. Nghe Trần Viện giới thiệu, cô liền niềm nở chào hỏi, dù sao đây cũng là tiểu thư tập đoàn lớn, lại là fan hâm mộ của mình, nếu nói bản thân cô không cảm thấy cao hứng chính là dối lòng. Mai Vũ vui vẻ ký tên lên quyển sổ nhỏ của Lý Nhã Hân, sau đó để Trần Viện chụp cho hai người một tấm ảnh, lại trò chuyện thêm chốc lát mới rời đi. Trần Viện dẫn Lý Nhã Hân đi một vòng theo yêu cầu của cô ta, sau đó Lý Nhã Hân mới thỏa mãn vỗ vỗ túi xách nhỏ của mình, đi tìm mẹ Trần để trò chuyện.

Trần Viện lắc đầu mỉm cười nhìn theo, rồi giương mắt tìm kiếm bóng dáng ba Trần.

Hôm nay có rất nhiều nữ minh tinh xuất hiện, mặc dù có mẹ đi cùng, nhưng cô vẫn phải trông nom ba Trần kỹ một chút mới được. Nhìn một hồi liền định vị được phương hướng của Trần Bằng, Trần Viện liền theo hướng đó mà đi, chưa đến nơi cô đã nghe thấy tiếng cười to vô cùng sáng khoái của ba mình.

“Ha ha ha, các ông quá khen rồi, con bé bắt quá cũng chỉ muốn thử sức một chút thôi, nhưng tôi cũng không ngờ nó lại làm được đến như vậy.”

Đám người chung quanh nghe thế cũng gật đầu, cười nói phụ họa theo.

Trần Viện nghe phong phanh, hình như là họ đang nói về cô và bọn Minh Vũ.

“...Các ông không biết đâu, lúc đó con bé về nói với tôi là tìm được một vài người rất có tiềm năng muốn tiến cử, chính tôi cũng không tin tưởng nên không chấp nhận ký hợp đồng với Nam Nhi cho nên mới trì hoãn đến tận bây giờ đó chứ. Nhưng con bé lại quả quyết những đứa trẻ kia nhất định sẽ đoạt giải quán quân trong cuộc thi ‘Tài năng âm nhạc’. Tôi thấy con bé quyết tâm như vậy thì cũng không biết nói gì, đành để mặc nó làm loạn.”

Trần Viện tiến đến gần nghe thấy rõ mồn một, đưa tay lên sờ sờ mũi có chút ngượng ngùng. Cô nhớ là mình không có nói như vậy nha, ba Trần hình như hơi quá cao hứng rồi.

“...Kinh phí sao? Không đâu, tôi không chi cho con bé xu nào, tôi cũng không muốn nó làm loạn, chỉ chấp nhận cho con bé mượn một người đại diện trẻ chưa có kinh nghiệm trong công ty, ý muốn nó thấy khó làm thôi. Không nghĩ đến con bé vậy mà quyết tâm lấy hết tiền tiết kiệm của mình để bồi dưỡng nhóm nhạc này. Ai... thấy con gái mình như vậy, tôi có cảm giác mình đã già rồi.”

“Ha ha, ái nữ của chủ tịch Trần quả nhiên quyết đoán, cũng không thua kém gì ông ngày xưa.” Một người đàn ông trung niên đứng bên cạnh cười nói.

Trần Viện nghe đến đây, mặt đỏ ửng mức muốn nặn ra máu. Cô nhớ hình như tiền tiết kiệm của mình vẫn còn y nguyên trong ngân hàng mà, kinh phí bởi đường đám Minh Vũ từ đầu đến cuối rõ ràng là do ba Trần chi. Trần Viện không nghe nổi nữa, liền ngượng ngùng xoay người đi tìm mẹ Trần.

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Giành Nữ Chính Về Tay Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Ăn trưa.

Sáng thứ bảy, Trần Viện nhận được điện thoại của Lâm An An nhưng do còn kẹt giờ học trên lớp nên hai người hẹn lại buổi trưa.

Đúng hai giờ, Lâm An An đứng ngay cửa công ty giải trí Ban Mai, hít một hơi thật sâu để hun đúc tinh thần, hy vọng đây sẽ là nơi làm thay đổi cuộc đời của mình, biến ước mơ của mình thành sự thật.

Lâm An An bước vào sảnh lớn, đi về hướng quầy tiếp tân.

“Chào chị, tôi có thể giúp gì chị?” Nhân viên tiếp tân lịch sự hỏi.

Lâm An An lấy danh thiếp của Trần Viện đưa ra rồi nói: “Tôi đến gặp trợ lý Trần.”

“Cho hỏi chị có hẹn trước không?”

Lâm An An nhanh chóng gật đầu.

Nhân viên tiếp tân đánh một cuộc điện thoại nội bộ, sau đó hướng dẫn Lâm An An đi về phía thang máy, đến tầng cao nhất. Lâm An An theo lời cô ta, vào thang máy, cho đến khi cửa thang máy mở ra thì đã thấy một người đàn ông khoảng 23, 24 tuổi đang đứng bên ngoài chờ.

“Cô là Lâm An An?”

Lâm An An gật gật đầu: “Đúng vậy, anh là...”

“Tôi là Huỳnh Tấn Phát, mời cô theo tôi, trợ lý Trần đang chờ.”

Sau khi được ba Trần gán cho cái mác trợ lý, Trần Viện cũng có bàn làm việc riêng, được đặt trong phòng của Phan Minh Hải. Phan Minh Hải thấy Trần Viện rất nghiêm túc trong công việc nên cũng hết sức vui mừng, ra sức chỉ dạy cho cô. Trần Viện nhìn thấy Huỳnh Tấn Phát đưa Lâm An An đến thì đứng dậy, cùng mời hai người đến sofa ngồi.

Đôi bên bàn bạc về hợp đồng thỏa đáng, sau đó tiến hành ký kết. Giải trí Ban Mai ký hợp đồng năm năm với Lâm An An, do cô là người chưa có danh tiếng nên vẫn chưa được hưởng nhiều ưu đãi, phần lớn thù lao sau này cô làm ra sẽ bị công ty khấu trừ, hơn nữa hợp đồng cũng có một số hạn chế khác, tuy nhiên Lâm An An cũng vô cùng nguyện ý hợp tác. Cô biết bên ngoài không biết có bao nhiêu người nguyện ý được công ty giải trí bóc lột mà lại không có cơ hội.

Người đại diện của Lâm An An sau này cũng là Huỳnh Tấn Phát, mặc dù anh đã phụ trách Nam Nhi, nhưng thêm một người nữa cũng không quá sức.

Trần Viện trước đó đã bàn bạc cùng Huỳnh Tấn Phát về dự tính của mình, cô hiện tại muốn tranh thủ cho Lâm An An một vài vai phụ để tích lũy kinh nghiệm diễn xuất.

Huỳnh Tấn Phát suy nghĩ một lát liền đồng ý, nhưng anh dặn dò là nên chọn những vai nhỏ để thử sức trước. Nếu chọn những vai tương đối quan trọng, sợ là Lâm An An hiện tại không đảm đương nổi, dù sao thì cô ta hiện tại cũng chỉ là một cô gái 20 tuổi, mặc dù từng đóng vài vai quần chúng, nhưng lại không thấy mặt, không có lời thoại, cũng coi như không. Trần Viện bừa bãi nói muốn kiếm vai nhỏ cũng không phải để hướng chỉ là những vai quan trọng như anh nói.

Sau khi ký kết hợp đồng, Trần Viện theo Huỳnh Tấn Phát đưa Lâm An An đến ký túc xá phía Nam thành phố, anh cũng sẽ ghi danh vài lớp học về diễn xuất tại trường học cho cô. Trần Viện trông thấy nụ cười rức rờ của cô gái trước mặt, một nụ cười thuần khiết vẫn còn vron chút ngây thơ, trong lòng thầm cảm khái. Quả nhiên là nữ chính hào quang vạn trượng, chỉ cần cười một cái thôi cũng khiến người khác phải ngẩn người. Không được, cô phải bảo vệ cô gái thanh thuần này, không thể để con cáo già nhà họ Diệp vấy bẩn, nữ chính hoa sen trắng phải là của nam phụ mặt than.

Đêm hôm đó, Trần Viện nhận được một cuộc điện thoại từ số lạ, sau khi nghe máy xong cô liền ngẩn người, là điện thoại của Albert Diệp. Chẳng lẽ nam chính thần thông đến mức lúc chiều cô vừa mắng thầm anh ta là lão hồ ly, buổi tối anh ta liền phát hiện được. Không thể nào? Vậy tại sao lại gọi điện cho cô, hơn nữa là để hẹn cô đi ăn trưa nữa chứ, không phải, vấn đề ở đây chính là tại sao Albert Diệp lại có số điện thoại của cô? Lẽ nào là do chuyện lần trước trong Black Kite, anh ta muốn hẹn cô đến để lên kế hoạch giết người diệt khẩu sao? Không đúng, nếu muốn diệt thì phải diệt sớm một chút, ai lại để cả tuần lễ rồi mới tính đến chuyện diệt khẩu.

Trần Viện gọi điện thoại cho Lý Nhã Hân, bày tỏ sự quan ngại sâu sắc của mình về sự kiện ngày mai, cuối cùng đổi lấy một tràng cười nhạo của cô bạn tốt. Trần Viện tức giận cúp máy. Cô xoắn xuýt suy nghĩ một hồi cũng không biết mục đích của Albert Diệp là gì, đành phải nhắm mắt đi ngủ. Thôi kệ, có gì mai tính, mặc dù thế giới này rất điên cuồng, nhưng cũng là một xã hội pháp trị, Albert Diệp chắc là không dám làm càn.

Trưa hôm sau, Trần Viện được tài xế trong nhà đưa đến một nhà hàng cao cấp, thật ra ban đầu Albert Diệp đề nghị muốn đến đón cô, nhưng Trần Viện sợ bước lên xe anh ta sẽ không thể trở về gặp ba mẹ nữa, cho nên vẫn phải phòng ngừa kỹ càng hơn. Trần Viện bước vào nhà hàng, nói số bàn đã đặt liền có người đưa cô đi. Đến nơi thì trông thấy Albert Diệp đã sớm có mặt, Trần Viện hít một hơi lấy tinh thần, đề cao cảnh giác, chuẩn bị kháng chiến trường kỳ.

Cô gật đầu cảm ơn người phục vụ, sau đó nhanh chóng bước đến phía Albert Diệp, cười tươi nói: “Chào Diệp tổng, anh đến lâu chưa? Ngại quá, đã để anh chờ.”

Albert Diệp thấy Trần Viện xuất hiện thì có chút giật mình. Hôm nay Trần Viện mặc quần jean áo thun rất giản dị, chân đi giày thể thao, tóc cột đuôi gà trông càng trẻ trung và năng động, chẳng những vậy trên vai còn mang theo cặp sách, nhìn thế nào cũng chỉ là một cô nữ sinh trung học đáng yêu. Albert Diệp đột nhiên có cảm giác mình giống như một ông chú biến thái thích dụ dỗ nữ sinh ngây thơ.

Trần Viện nghĩ nếu hôm nay có xảy ra chuyện gì, một thân trang phục nhẹ nhàng này có thể giúp cô chạy nhanh hơn, còn cặp sách là do chiều nay cô sẽ đến nhà Nhã Hân, sau đó tiện đường cùng cậu ấy đến chỗ bạn Minh Vũ để học bài. Cô có thể để cặp sách ngoài xe, nhưng bởi vì bên trong còn đựng một con dao gấp nên mang theo bên người để tiện che dấu hơn. Đừng hỏi tại sao cô lại mang dao gấp mà không phải là thân binh lợi khí hay súng ống đạn dược, bởi vì nó là vũ khí duy nhất mà cô tìm được sáng nay. Nếu đi giúp việc không ở trong bếp, chỉ sợ cô sẽ lấy luôn con dao chặt thịt của di để mang theo phòng thân. Có trách thì trách chính phủ quốc nội quản lý vũ khí quá gắt gao. Trần Viện trang bị kỹ càng mới yên tâm lên đường. Mặc kệ Lý Nhã Hân có chê cười cô bị nhiễm tiểu thuyết, bởi vì thế giới này vốn là một quyển tiểu thuyết mà, hơn nữa đối thủ của cô lại là nam chính lòng dạ sâu không lường được, cẩn thận một chút vẫn hơn.

Albert Diệp cười đáp lời: “Tôi vừa mới đến thôi, em ngồi đi.” Anh nói xong thì đứng dậy kéo ghế giúp Trần Viện.

Trần Viện cẩn thận quan sát Albert Diệp, thấy chiếc ghế không có bị anh ta ngắm ngẫm hạ độc thủ mới chậm rãi ngồi xuống, sau đó hỏi: “Không biết hôm nay sao Diệp tổng lại có nhã hứng mời tôi ăn trưa vậy?”

Albert Diệp nhếch khóe miệng, cười như không cười đáp lời: “Không phải lần trước gặp, tôi đã nói sẽ mời em một bữa cơm sao. Hôm nay vừa vặn có thời gian rồi.”

Trần Viện tiếp tục duy trì nụ cười vô cùng hoàn mỹ: “Hóa ra là vậy, thế thì phải cảm ơn Diệp tổng rồi.”

Hai người gọi món, sau đó trò chuyện câu được câu không, chủ yếu là Albert Diệp hỏi, Trần Viện trả lời, đề tài quanh quẩn chuyện học tập của cô. Trần Viện từ đầu đến cuối cũng không tìm được nguyên nhân tại sao Albert Diệp lại hẹn mình ra, cho đến khi anh ta lên tiếng.

“Nghe nói giải trí Ban Mai ký hợp đồng quản lý cùng Lâm An An?”

Cuối cùng Trần Viện cũng biết được mục đích của Albert Diệp, cô thở phào một hơi, thầm cười bản thân đã quá lo xa rồi, tuy nhiên trên mặt biểu tình vô cùng bình tĩnh: “Đúng vậy, vừa ký hôm qua, không ngờ tin tức của anh lại linh thông đến như vậy.”

Hóa ra Albert Diệp hẹn cô ra đây là muốn đánh chủ ý lên người Lâm An An. Nhưng người này đã quá xem thường cô rồi, muốn đoạt nghệ sĩ trong tay cô đâu phải chuyện dễ, hơn nữa nghệ sĩ này lại là chị dâu tương lai của Lý Nhã Hân. Nói đi cũng phải nói lại, Albert Diệp thật không hổ danh là nam chính, dục vọng độc chiếm không phải nhỏ. Chỉ mới gặp nữ chính một lần mà đã cho người điều tra cô ta nhanh chóng như vậy. Không chừng còn thuê cả thám tử theo dõi, nếu không làm sao lại biết tin Lâm An An đầu quân vào công ty giải trí nhanh như thế.

Trần Viện nghĩ như vậy quả thật là oan ức cho Albert Diệp. Tối hôm qua anh đến Black Kite tìm Lâm An An, nhưng người quản lý ở đó nói là cô ta đã ký hợp đồng với công ty giải trí Ban Mai rồi, từ nay sẽ không đến đây biểu diễn nữa, nhờ đó anh mới biết được tin này. Anh cũng đâu phải người biến thái đến mức thuê thám tử theo dõi con gái nhà lành. Hơn nữa anh đối với Lâm An An chỉ có chút hứng thú, không đến mức phải có hành vi biến thái này. Khi nghe người quản lý Black Kite nói vậy, anh chợt nhớ đến cô nhóc Trần Viện, không phải ba cô bé này là chủ tịch của giải trí Ban Mai hay sao, hơn nữa lần trước cũng từng hẹn gặp mặt cô bé, không bằng ngày mai mời cô đi ăn một bữa, sẵn tiện hỏi chút chuyện về Lâm An An, nếu Trần Viện biết thì tốt, không biết cũng không sao, dù sao ăn một bữa cơm với một cô bé thú vị như vậy, anh cũng không có thiệt thòi gì.

Albert Diệp cũng không quanh co, khẳng khái nói: “Chẳng phải em cũng biết tôi có hứng thú với cô ta sao.”

Trần Viện có chút giật mình, chẳng lẽ Albert Diệp đang nhắc tới sự kiện ở Black Kite, anh ta thật sự phát hiện ra cô đã nhìn lén chuyện của bọn họ, à không, là nhìn công khai. Vấn đề này có chút nhạy cảm, tốt nhất là không nên nhắc tới.

Trần Viện cố tình tỏ ra ngạc nhiên: “Vậy à! Không ngờ nghệ sĩ mới của công ty lại điếm phúc như thế, được Diệp tổng ưu ái.”

Thấy vẻ mặt chột dạ mà cố tỏ vẻ không quan tâm của Trần Viện, Albert Diệp cảm thấy rất vô cùng thú vị, liền cười: “Không có gì, chẳng qua là yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu thời.”

Hào cầu cái đầu anh, ngựa giống thì nói đại đi, còn bày đặt dùng thành ngữ nữa. Trần Viện càng nghĩ càng thấy không an tâm, phải nhanh chóng về thúc giục anh trai mật thám đẩy nhanh tiến độ kế hoạch, nếu không chắc chắn mất vợ như chơi, dù sao đi nữa Albert Diệp và Lâm An An mới là con ruột của đồng chí tác giả mà.

Bữa ăn nhanh chóng kết thúc, Albert Diệp lịch sự đề nghị đưa Trần Viện về, sau cùng bị cô khéo léo từ chối nên cũng không dây dưa nhiều, hai người một trái một phải bước ra khỏi nhà hàng. Khi vừa đi đến cửa thì lại trùng hợp .

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Giành Nữ Chính Về Tay Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Cầm nang theo đuổi phụ nữ.

“Chào Lý tổng, thật trùng hợp, không ngờ lại gặp anh ở đây.”

Albert Diệp trông thấy Lý Gia Thành cũng từ trong nhà hàng bước ra, liền đi đến chào hỏi. Lý Gia Thành tiến lên bắt tay với Albert Diệp: “Chào Diệp tổng. Anh đến đây để dùng bữa sao.”

“Đúng vậy, tôi có hẹn ăn trưa với một người bạn. Giới thiệu với anh một chút, Trần Viện, ái nữ của chủ tịch giải trí Ban Mai”

Lý Gia Thành phát hiện Trần Viện đứng cạnh Albert Diệp thì có chút giật mình, sau đó hơi cau mày, hỏi: “Em đến đây để làm gì?”

Trần Viện đột nhiên cảm thấy có hơi chột dạ, cảm giác giống như đang bị bắt gian tại giường, liền đưa tay lên sờ sờ mũi. Sau đó cô lại bị chính suy nghĩ của mình hù dọa, lắc lắc đầu để tổng khứ cái ý nghĩ kỳ quái này đi: “Tôi có hẹn ăn trưa với Diệp tổng, không nghĩ đến anh cũng ở đây.”

Albert Diệp có chút hiếu kỳ liền hỏi: “Hai người đã quen biết nhau trước à?”

Trần Viện gật gật đầu trả lời: “Đúng vậy, tôi là bạn học của em gái Lý tổng.”

Albert Diệp nghe xong liền hiểu ra, sau đó cười nói: “À, hóa ra là vậy, không nghĩ đến lại trùng hợp đến thế, ha ha.”

Lý Gia Thành thấy Trần Viện và Albert Diệp một màn anh hỏi tôi đáp vô cùng hòa hợp, đột nhiên cảm thấy có chút khó chịu. Còn cái tên Albert Diệp kia nữa, cười khoa trương như vậy làm gì, anh cảm thấy chuyện này không có gì buồn cười cả.

Trần Viện chăm chú quan sát hai người, đây là cuộc gặp gỡ định mệnh giữa hai nhân vật trong truyền thuyết, cô không thể bỏ qua được nha. Hai người chỉ nhìn nhau cười, không nói gì hết mà đã nghe thoang thoang mùi thuốc súng, sóng ngầm trời dậy mãnh liệt, đợi đến khi chiến tranh thật sự bùng nổ, đó mới thật sự là cảnh hay để nhìn.

“Tôi có việc phải đi trước, nếu có dịp sẽ mời Lý tổng một bữa.”

“Được thôi, tạm biệt.”

Albert Diệp quay sang chào Trần Viện, sau đó mới rời đi.

Trần Viện nhìn theo bóng dáng Albert Diệp đi xa, có chút hụt hẫng. Chỉ có như vậy thôi sao, rõ ràng chưa đại chiến một trăm năm mươi hiệp mà đã bỏ đi rồi. Làm cô còn ôm tâm lý chờ kịch vui.

Lý Gia Thành thấy Trần Viện cứ nhìn theo hướng của Albert Diệp thì cảm thấy có chút không vui, sau đó hỏi: “Em chuẩn bị đi đâu?”

Trần Viện nghe lời nói của Lý Gia Thành thì mới choàng tỉnh: “Tôi á? Tôi định rủ Nhã Hân cùng sang nhà bọn Minh Vũ để học bài.”

“Vậy đi cùng thôi, tôi cũng đang định về nhà.”

Trần Viện thấy thế cũng tiện, liền đồng ý. Cô đứng tại cửa nhà hàng chờ Lý Gia Thành lái xe, cũng không quên gọi điện thoại bảo chú tài xế đánh xe về, không cần chờ cô.

Trên đường đi, Lý Gia Thành mở miệng hỏi Trần Viện: “Albert Diệp hẹn em ăn trưa để làm gì?”

Trần Viện giống như được gãi đúng chỗ ngứa, liền nhanh chóng bật công tắc nói: “Còn chuyện gì nữa, không phải là anh ta đánh chủ ý lên Lâm An An sao. Tôi nói anh phải hành động nhanh chóng lên, Albert Diệp mà chịu xuống tay rồi thì anh chỉ có nước mất vợ.”

Lý Gia Thành chủ động tỉnh lược câu nói phía sau của Trần Viện, biết được mục đích của Albert Diệp là Lâm An An thì anh cảm thấy yên tâm không ít dù rằng anh cũng không biết tại sao mình lại yên tâm. Tuy nhiên anh vẫn dặn dò một chút: “Sau này em nên hạn chế qua lại với Albert Diệp, hẳn không phải là thứ tốt lành gì đâu.” Tên này có tiếng là hoa tâm, thay người tình như thay áo, Trần Viện lại là một cô bé mới lớn, tới lui nhiều với tên kia e là sẽ bị ảnh hưởng.

“Anh yên tâm, anh ta không tìm đến tôi là tôi đã tạ ơn trời đất rồi.” Trần Viện quả thật chẳng thích nổi tên nam chính này, ngoài vẻ ngoài đẹp trai, nhiều tiền thì chẳng còn điểm nào tốt. Tính tình nhỏ mọn, xấu xa, nếu không nói là ác độc, mặc dù ‘Trần Viện’ kia chỉ bị giết chết trong tiểu thuyết nhưng cô

vẫn còn ghi hận, chưa quên được đâu, hơn nữa lại là một tên ngưu giống chính hiệu, chẳng hiểu sao anh ta chơi bời nhiều như vậy mà còn chưa mắc bệnh hoa liễu. Trần Viện nghĩ sao này tìm bạn trai, nhất định phải tránh xa những tên ngưu giống, tìm một anh chàng rau sạch càng tốt, không sợ sâu. Nghĩ nghĩ một hồi, Trần Viện liếc qua nhìn Lý Gia Thành chốc lát rồi lại lắc đầu tiếc hận, bó rau sạch này đã có chủ rồi a, không thể đánh chủ ý bậy bạ được. Đầu năm nay muốn tìm rau sạch quả thật còn khó hơn tìm đường lên trời, đến trường tiểu học mới họa may thấy được. Chỉ có Lâm An An bị mù mắt mới yêu nổi Albert Diệp, à quên, còn có ‘Trần Viện’ trước kia cùng một đội quân nữ phụ bị anh ta làm mù mắt nữa, quả nhiên hào quang của nam chính là không thể xem thường được. Không ổn, nếu như vậy thì Lý Gia Thành chỉ sợ là không có cơ hội thành công.

“Này, mấy hôm nay anh có gọi điện thoại cho Lâm An An chưa?” Nếu không nhanh chóng tiến công, chỉ sợ là Lý Gia Thành sẽ không còn cơ hội nữa.

Lý Gia Thành nghe Trần Viện nói, liền cau mày không cho là đúng: “Tôi lớn tuổi hơn em, không được gọi tôi là ‘này’.”

Trần Viện cảm thấy vô cùng bất mãn, tại sao cái tên Lý Gia Thành này lúc nào cũng hiểu sai trọng tâm của vấn đề, chuyện quan trọng ở đây là Lâm An An chứ không phải là cách xưng hô. Hơn nữa tuổi thật của cô cũng xấp xỉ anh ta, còn muốn cô xưng hô thế nào mới được.

“Tôi hỏi là anh đã gọi điện cho Lâm An An chưa mà.”

“...” Tại sao anh phải gọi điện cho Lâm An An, đã nói là anh không thích cô ta rồi.

“Đừng nói với tôi là anh không có số điện thoại của Lâm An An đấy nhé.”

“...” Anh lấy số điện thoại của Lâm An An để làm cái gì.

Thấy Lý Gia Thành im lặng không chịu hợp tác, Trần Viện lắc đầu ngăn ngắt. Đến giờ phút này rồi mà còn thẹn thùng nữa, đầu phải cô không biết anh ta yêu thầm Lâm An An đâu: “Thôi được rồi, đưa tôi mượn điện thoại của anh đi.”

Lý Gia Thành không biết mục đích của Trần Viện là gì, nhưng vẫn đưa điện thoại cho cô. Trần Viện nhanh chóng bắt lấy, thuận thực bấm số điện thoại của Lâm An An: “Tôi lưu số điện thoại của chị ấy vào rồi nhé, đặt tên là Lâm An An, sau này anh muốn đổi lại là ‘em yêu’, ‘honey’ hay ‘bé cưng’ gì thì tùy.”

Nghe xong lời của Trần Viện, trên trán Lý Gia Thành liền hiện thêm mấy vạch đen, có vẻ cô nhóc này trí tưởng tượng ngày càng bay xa rồi.

Trần Viện đột nhiên nghĩ ra một chuyện, liền hỏi: “À đúng rồi, một lát nữa anh có chuyện gì gấp không?”

“Không có.”

“Vậy anh ghé nhà sách ở ngã tư phía trước một lát nhé, tôi muốn mua một vài thứ.”

“Được.” Lý Gia Thành không do dự, liền nhanh chóng đáp ứng, nhà sách mới là nơi trẻ con nên đến chứ.

Lý Gia Thành tìm một chỗ đỗ xe, ngồi bên ngoài chờ Trần Viện. Trần Viện đi cũng không lâu, khoảng mười lăm phút sau liền trở ra, trên tay còn cầm theo một quyển sách mới. Cô nhanh chóng mở cửa xe ngồi vào chỗ, lắc lắc quyển sách trên tay ngụ ý khoe khoang.

Lý Gia Thành đọc được tựa đề quyển sách liền đen mặt, cái gì mà ‘Cầm nang theo đuổi phụ nữ’, đây là loại sách mà trẻ con nên mua sao?

“Tôi mua cái này cho anh, tối nay nhớ phải đọc đó.”

“...” Lý Gia Thành tiếp tục im lặng thể hiện sự phản đối của mình.

Trần Viện thấy thế liền lườm anh một cái: “Thôi để tôi đọc ở đây cho anh nghe, không biết tối nay anh về có chịu đọc không nữa. Tôi tìm hết nhà sách mới kiếm được quyển này đó, dạo này mấy loại sách này thật hiếm thấy. Để xem... Ừm... có rất nhiều phương pháp để theo đuổi phụ nữ, nhưng nếu quy về một mối thì chỉ gồm hai phương pháp cơ bản: tốc chiến tốc thắng và mưa dầm thấm đất. Ừ cái này cũng đúng.”

Trần Viện gật gù đồng ý, sau đó tiếp tục đọc: “Mưa dầm thấm đất ngụ ý là phương pháp theo đuổi phụ nữ một cách chậm rãi, kiên trì, khiến cho cô ấy không phát giác là bạn đang theo đuổi, nhưng khi phát hiện ra thì cô ấy bất giác đã nảy sinh tình cảm với bạn. Cũng tương tự như dùng nước ấm nấu ếch, nếu đem một con ếch bỏ ngay vào nước nóng, nó sẽ lập tức nhảy ra, nhưng khi đem nó vào nước lạnh rồi từ từ đun sôi thì con ếch sẽ dần quen với hoàn cảnh này cho đến khi bị nấu chín.”

Trần Viện đọc đến đây thì ngừng lại, chậm rãi suy ngẫm phân tích: “Cách này khá tốt nhưng không được, chưa chờ nước sôi thì con ếch đã bị Albert Diệp tóm đi mất rồi.”

Lý Gia Thành càng nghe càng thấy không được, đưa tay lên xoa xoa mi tâm, anh phải nghiêm túc xem xét lại dự định của mình, lấy một cô vợ hoạt bát cũng tốt, nhưng hoạt bát quá mức thì...

“Tốc chiến tốc thắng là nói về những phương pháp tấn công phải đẹp một cách nhanh chóng, mạnh mẽ, cách này chủ yếu dựa vào tâm lý dễ rung động của phụ nữ, nếu như....”

“Trần Viện!”

Trần Viện đang chuyên tâm đọc sách, bị tiếng kêu này làm cho giật mình, cô quay sang nhìn Lý Gia Thành hỏi: “Anh vừa gọi tôi?”

“Đúng vậy.”

“Có gì không, anh cũng thấy cách này khả thi hơn đúng không, mặc dù hơi mạo hiểm, tỷ lệ thành công không cao bằng cách kia, nhưng trong trường hợp này nó là cách thích hợp nhất.” Quan trọng hơn hết là Lâm An An thích loại người mạnh mẽ chiếm đoạt như thế, nếu không thì làm sao mà chị ấy lại yêu Albert Diệp.

“Ý của tôi là em ồn ào quá.”

Giận nha, đây là lần thứ hai cô đang nghiêm túc lại bị anh cắt ngang. Cô đây là nhiệt tình muốn giúp anh tìm vợ, lại hết lần này đến lần khác bị tát nước lạnh, thật là làm ơn mắc oán mà. Cô phải nghiêm túc suy nghĩ lại có nên tiếp tục giúp tên mặt than này giành vợ hay không. Nhưng quả thật từ ngày này ra suy nghĩ giúp Lý Gia Thành thành đôi với Lâm An An, thì nó đã trở thành một chấp niệm của cô. Chẳng phải người ta nói mỗi người phụ nữ đều có tiềm chất làm bà mai hay sao, mà Lý Gia Thành lại là nhân vật cô thích nhất trong tiểu thuyết, làm mai anh ta với Lâm An An thì có gì không tốt, hơn nữa nếu đoạt được người yêu trong tay nam chính, cô cũng có được khoái cảm trả thù, mặc dù kiếp này cô và Albert Diệp vẫn chưa tính là kết thù với nhau.

“Hừ, không muốn nghe tôi đọc thì thôi, nhưng tôi về phải tự xem đó, anh cứ suốt ngày thẹn thùng như vậy, tương lai chỉ có thể cô đơn đến già.”

“...” Thẹn thùng? Từ này là đang chỉ anh sao? Sao nghe không giống chút nào vậy.

“Em đừng để tâm chuyện này nữa, tôi không thích Lâm An An.”

Trần Viện dùng vẻ mặt thông cảm, vỗ vai Lý Gia Thành: “Thôi được rồi, tôi không tiếp tục nói đến chuyện này, anh đừng có thẹn thùng nữa.”

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Giành Nữ Chính Về Tay Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Quan điểm về người đàn ông đẹp.

Thời gian nhanh chóng trôi qua như cát được nắm trong tay, lặng lẽ theo kẽ nắm mà rơi xuống. Năm học cuối cùng trong quãng đời học sinh của Trần Viện đã đi được một nửa, thành tích học kỳ một năm nay của Trần Viện vẫn không có gì thay đổi, cô vẫn giữ nguyên vị trí của mình trong top mười, mà Lý Nhã Hân lại có tiến bộ, mặc dù không rõ rệt nhưng vẫn được đánh giá cao, các môn thi đại học của cậu ấy đều có kết quả rất khả quan, tuy nhiên với thành tích này mà muốn thi vào đại học A vẫn là cả một quá trình.

Ngược lại Lý Nhã Hân, đám Minh Vũ kết quả thi học kỳ một của bọn họ thật không tệ, điểm số được cải thiện rõ rệt, nói gì đi nữa thì bọn họ cũng được Huỳnh Tấn Phát rèn luyện từ lúc nghỉ hè đến giờ, nếu không có tiến bộ nữa thì thật là có lỗi với tổ quốc. Về phía gia đình, người thân của bọn họ mặc dù không nói gì, nhưng cũng không còn phản đối gay gắt việc bọn họ trở thành ca sĩ nữa, dù sao thì thấy con mình trở thành những người đàn ông tao nhã và danh giá vẫn tốt hơn là tiếp tục làm một đám lông bông, tóc tai lờ lợ, ăn mặc người không ra người, quỷ không ra quỷ.

Nam Nhi sau khi đầu quân về giải trí Ban Mai, không lâu sau đó liền tung ra album đầu tay có tên gọi *Sục sôi tuổi trẻ*, album gồm có năm ca khúc, trong đó có bốn bài là do nhóm tự sáng tác, ca khúc chủ đề là bài Nam nhi và một ca khúc nữa từng giúp họ giành giải quán quân ‘Tài năng âm nhạc’, đó là *Cô ấy là món quà từ thượng đế*. Sau khi album được tung ra, nhanh chóng leo lên bảng xếp hạng hàng tháng, hàng quý, và cuối cùng, được trao giải album của năm do hội đồng chuyên nghiệp bình chọn. Có thể nói đây là một năm đầy thành công của những chàng trai trẻ này, danh tiếng bọn họ ngày một đề cao, theo đó là tiền thù lao biểu diễn cùng quảng cáo cũng được xếp vào top những nghệ sĩ hàng đầu của cả nước. Tuy nhiên, Huỳnh Tấn Phát vẫn không quên mục đích khi thành lập nhóm chính là biến những chàng trai trẻ này thành những thanh niên ưu tú, cho nên việc học là không thể xao lãng, anh luôn hạn chế nhận show diễn cũng các hợp đồng quảng cáo, hiện tại Nam Nhi chỉ ký một hợp đồng quảng cáo cùng một hãng thời trang khá nổi tiếng của Hàn Quốc, đã tiến hành chụp một bộ ảnh quảng cáo kịp thời ra mắt vào dịp cuối năm này. Tuy vậy vẫn khiến đám fan hâm mộ mãi nguyên, ngày ngất không thôi, cứ âm ỉ trên diễn đàn, nói Nam Nhi sinh ra là để làm người mẫu, chỉ cần đám Minh Vũ vung tay lên một cái, siêu mẫu gì gì đó cũng chỉ là mây bay. Luân đối với phản ứng của người hâm mộ vẫn đặc ý không thôi, nói là không uống công cậu tự nguyện cắt bỏ sáu ký thịt, sau đó lại bị Trần Viện tát cho gáo nước lạnh, nói rằng cậu có mặc cái gì trên người cũng không bỏ được khí chất tiểu thụ trời sinh. Luân nghe xong thì xù lông quay đi chỗ khác giận dữ, đám người còn lại thì ôm bụng cười nghiêng ngả.

Nói về Lâm An An, trong mấy tháng nay, Huỳnh Tấn Phát đã tìm được vài vai phụ nhỏ nhỏ trong mấy bộ phim truyền hình, mặc dù không tính là vai quan trọng, nhưng so với trước kia, chỉ đóng vai quần chúng không lời thoại, đối với Lâm An An mà nói đã là thiên đại vui mừng rồi, hiện tại cô ấy đang rất nghiêm túc học tập diễn xuất tại trường, thỉnh thoảng có vai lại chạy đến trường quay để tích lũy kinh nghiệm diễn xuất. Trong tiểu thuyết, phải tận hai năm sau, khi Lâm An An 22 tuổi mới chân chính bước vào giới diễn nghệ, nhận được những vai phụ có lời thoại đầu tiên. Nhưng hiện tại cô ấy chỉ mới hai mươi, mà Trần Viện đã bắt đầu sốt ruột, muốn nhanh chóng tìm một vai có chút cân nặng để cô ấy đảm nhận, dù sao đây cũng là một người có thiên phú về diễn xuất, cô cũng không phải lo lắng nhiều.

Trong quãng thời gian qua, mọi thứ đều có vẻ phát triển theo chiều hướng tốt đẹp, duy chỉ có một chuyện là không theo diễn biến mong muốn của Trần Viện, đó là chuyện tình cảm của Lý Gia Thành cùng Lâm An An. Lý Gia Thành cho đến bây giờ cũng không có chút tự giác trong chuyện tình cảm, ngoài một số lần hai bên gặp gỡ do Trần Viện cố tình làm xúc tác, thì anh ta hầu như không chủ động liên lạc với Lâm An An. Cũng may là Albert Diệp vẫn chưa thật sự xuống tay, chỉ trừ vài lần gọi điện và gặp mặt Lâm An An, hẹn Trần Viện ra hỏi han về cô ta thì hầu như không có hành động nào khác.

“Cậu có chắc là anh hai mình thích Lâm An An chứ?” Lý Nhã Hân cuối cùng vẫn nói ra nghi vấn trong lòng mình.

“Đương nhiên là chắc, nếu không thì mình đốc thúc bọn họ làm gì.” Trần Viện khinh bỉ nhìn Lý Nhã Hân một cái, nếu cô chưa đọc tiểu thuyết cô cũng không dám đưa ra câu trả lời khẳng định như vậy, đằng này cô đã biết được hết các tình tiết trong truyện rồi, thử hỏi nếu không yêu một người, làm sao có thể lấy thân mình đỡ đạn thay người đó.

“Nhưng mà... lần trước anh mình nói là anh ấy không thích Lâm An An mà.” Lý Nhã Hân do dự một hồi, lại nói ra.

“Đúng rồi, anh ấy không thích, anh ấy yêu Lâm An An.”

“Thật sao?” Lý Nhã Hân vẫn tiếp tục nghi hoặc, cô cảm thấy anh trai của mình chẳng có biểu hiện gì gọi là yêu Lâm An An cả.

Trần Viện nhìn Lý Nhã Hân, lắc đầu tiếc hận rên sất không thành thếp: “Người ngoài không biết, chẳng lẽ cậu còn không biết. Anh cậu là một người hay ghen thùng, chẳng lẽ trước mặt em gái lại thừa nhận mình thích một người phụ nữ.”

Lý Nhã Hân nghe xong lời của Trần Viện liền ngốc lảng. Ghen thùng? Từ này lại dùng trên người anh trai cô sao? Tại sao mỗi lần ở cùng Trần Viện, cô lại phát hiện ra thêm nhiều điều kỳ quái về anh trai mình.

“Cậu không nghe lời mình, đốc thúc anh hai cậu, sợ là đến già anh ấy cũng không lấy được vợ, đến lúc đó, cậu trở thành một bà thím cô đơn, chỉ biết lặng lẽ đứng nhìn Hồ Anh Tuấn hạnh phúc bên vợ con.” Trần Viện không chút phúc hậu nào, vẽ sẵn một tương lai u ám cho Lý Nhã Hân.

Qua nhiều lần tra khảo, Trần Viện cuối cùng cũng tra hỏi được chuyện của Lý Nhã Hân cùng Hồ Anh Tuấn. Hóa ra lần nghỉ hè năm ngoái, cu cậu hay lên mạng xã hội nhắn tin với Lý Nhã Hân, hai người nói chuyện qua lại cũng một thời gian, Hồ Anh Tuấn liền khuyên Nhã Hân đừng sang Mỹ học đại học, sau đó cô nhóc liền nghe theo, chạy đến tìm ba mẹ ra yêu sách. Lúc nghe Lý Nhã Hân kể xong, Trần Viện cũng há hốc mồm kinh ngạc hỏi chẳng lẽ Hồ Anh Tuấn chỉ nói vậy mà cậu ấy cũng đồng ý nghe theo, ai ngờ Nhã Hân liền gật đầu, bảo chỉ có vậy. Trần Viện chắc lưỡi tiếc hận, thật là quá tiện nghi cho thằng nhóc kia rồi, hai người thậm chí còn chưa xác định quan hệ. Nhưng mà như vậy cũng tốt, con gái nhà người ta, đâu dễ dàng để Hồ Anh Tuấn bắt đi như vậy.

“Cậu lại bắt đầu nói xàm rồi.” Lý Nhã Hân không nung tình, nhét một miếng táo lớn chặn miệng Trần Viện lại, sau đó thấp giọng: “Cậu nói nhỏ nhỏ, anh mình đang ở trong thư phòng, lỡ bước ra liền nghe thấy.”

Trần Viện bĩu môi, khinh thường nói: “Mình có sợ anh ấy. Trên đời này không có ai khiến mình phải sợ cả.” Quả thật cô bây giờ chẳng ngại gì Lý Gia Thành, thời gian dài tiếp xúc, cô biết được anh mặc dù thích làm mặt ngầu gây áp lực cho người khác, nhưng thật ra chỉ là một con hổ giấy, tâm tính ôn hòa. Trần Viện cũng nhiều lần nói với Lý Nhã Hân, bảo anh trai cậu ấy chẳng có gì đáng sợ, nhưng cô nhóc lại không cho là vậy, trước mặt anh hai nhà mình vẫn luôn căng thẳng, duy trì hình tượng thực nữ chính hiệu. Còn nói rằng Trần Viện không sợ anh hai nhà mình là bởi vì cô có khẩu vị nặng.

Trần Viện nhai hết miếng táo trong miệng, lại tiếp tục nói: “Kỳ nghỉ lần này cậu không sang Mỹ với ba mẹ sao?”

Lý Nhã Hân lắc đầu trả lời: “Không, đợt tuần sau ba mẹ mình sẽ về đây đón tết âm lịch luôn.”

“Hai ngày nữa cả nhà mình đi chơi, cậu đi cùng đi, rủ cả anh hai cậu nữa. Lần này đi khu nghỉ dưỡng Sơn Hải, là resort 6 sao đó nha, nghe nói ở đó có hồ bơi nước nóng lộ thiên cực lớn, thời tiết này mà xuống đó bơi là tuyệt cú mèo luôn.”

Lý Nhã Hân đấu tranh tâm lý một hồi, lắc đầu nói: “Mình không đi đâu, còn mấy tháng nữa là thi đại học rồi, mình muốn tranh thủ kỳ nghỉ tết này để ôn bài. Với lại anh hai cuối năm chắc bận lắm, không có thời gian đi đâu.”

Trần Viện không bỏ cuộc tiếp tục dụ dỗ: “Anh cậu bận thì thôi vậy, nhưng cậu không đi thì rất tiếc nha, học cũng phải có thời gian thư giãn chứ, không nên ép buộc bản thân. Hơn nữa đến đó, chắc sẽ có rất nhiều anh chàng đẹp trai cời trần mặc quần bơi, khoe cơ bụng săn chắc, không đến ngắm thì uống cả một đời người nha.”

“Này, cậu càng ngày càng biến thái rồi.” Lý Nhã Hân chun mũi khinh bỉ nói.

“Cậu mới biến thái, cậu có biết người đàn ông hấp dẫn nhất là chỗ nào không?”

“Chỗ nào? Không phải là gương mặt sao?”

“Đương nhiên là không phải, nơi hấp dẫn nhất của người đàn ông chính là cơ bụng.”

Lý Gia Thành từ trong thư phòng bước ra, vô tình nghe thấy cuộc đối thoại của hai cô gái nhỏ, bàn tay bất giác đưa lên sờ sờ bụng mình.

“Cơ bụng ai cũng như nhau, có gì hấp dẫn.” Lý Nhã Hân bĩu môi không cho là đúng.

Trần Viện tức khắc phản bác: “Cậu sai rồi, cậu nghĩ cơ bụng rất dễ có được hay sao? Phải tập luyện rất nhiều mới có được nó, cơ bụng cũng chia cấp độ, bốn múi, sáu múi, tám múi, độ săn chắc của mỗi người cũng khác nhau, tùy thuộc vào cường độ luyện tập, với lại không phải cơ bụng nào cũng là hàng thật giá thật đâu.”

Lý Nhã Hân ngạc nhiên hỏi: “Chẳng lẽ cơ bụng cũng có đồ giả.”

“Đương nhiên, không nói đến mấy trường hợp bơm silicon, nói về mấy minh tinh còi trần trên báo đi, chắc gì bọn họ có cơ bụng thật. Ví dụ như ca sĩ Fey đó, bụng anh ta làm gì có tí cơ nào.”

“Không thể nào, chính mắt mình nhìn thấy ảnh của anh ấy trên tạp chí mà, body khỏe chề luôn.”

“Xi, tất cả là nhờ đạo cụ trang điểm, quét khối, rồi còn photoshop này nọ, chứ bụng anh ta phẳng lì cơ. Không tự tay sờ là không phân biệt được đâu.”

Lý Nhã Hân chu miệng bất mãn: “Làm sao cậu biết được, biết đâu cậu đang bôi nhọ anh ấy thì sao.” Lý Nhã Hân chính là fan ruột của Fey, làm sao chấp nhận người khác bôi xấu anh ấy.

Trần Viện ánh mắt lờ lờ, thần bí nói: “Hôm đó Fey chụp ảnh bìa tạp chí ở dưới studio, nghe đồn là chụp bán nude nên mình chạy xuống xem thử, hí hí.” Sau đó lại trở lại bộ dáng nghiêm túc, tiếp tục phổ cập giáo dục cho Lý Nhã Hân: “Nói không chừng anh cậu cũng vậy, nhìn dáng người cao lớn lực lưỡng, lúc còi áo ra thì bụng nhào nhọt, toàn mỡ là mỡ thôi. Không thể trông mặt mà bắt hình dong được đâu. Đây là tình hình chung rồi, mấy người ngồi văn phòng suốt ngày, có thời gian rảnh thì phải tiếp khách nhậu nhẹt, làm gì mọc ra được cơ bụng. Ba mình cũng vậy, mẹ mình cầu nhau mãi, phải rèn luyện dữ lắm bụng mới không bị phì ra, còn nói chỉ là cơ bụng, với lại...cậu kéo áo mình làm gì, để mình nói hết đã...”

Trần Viện dự định nói tiếp thì một đôi chân thon dài đột nhiên xuất hiện trước mắt, cô hoảng hồn bật dậy: “Anh ra đây làm gì vậy?”

Lý Gia Thành không trả lời, chỉ tà tà liếc nhìn Trần Viện. Trần Viện chột dạ, chạy đến kéo tay Lý Gia Thành, ấn anh xuống sofa: “Ngồi, ngồi, anh muốn xem ti vi phải không, xem kênh nào?” Trần Viện chu đáo cầm remote nhấn nút bật ti vi, sau đó lại nói: “Anh có khát không, muốn uống gì?”

“Nước lọc, cảm ơn.” Lý Gia Thành hài lòng tựa lưng vào sofa, ngao ngễ nói. Trần Viện ào một cái chạy vào phòng bếp mở tủ lạnh rót nước, tự nhiên như ở nhà mình.

Lý Nhã Hân bụm miệng cười, nói nhỏ với anh trai nhà mình: “Lúc này Trần Viện còn nói trên đời này cậu ấy không sợ bất kỳ ai.”

Lý Gia Thành hiếm khi mỉm cười, sau đó nói: “Không phải sợ, mà là chột dạ vì bị bắt quả tang.”

Trần Viện đem ly nước ra đặt trước mặt Lý Gia Thành, cười hi hi lấy lòng, nếu Trần Viện biết được biểu hiện hiện tại của mình rất giống một con chó nhỏ đang vẫy đuôi, chắc chắn sẽ tự cho mình một bạt tai.

“Hai đứa đang nói chuyện gì?”

“Không có gì, Trần Viện muốn rủ em và anh cùng nhà cậu ấy khu nghỉ dưỡng Sơn Hải vài ngày, nhưng em còn đang do dự.”

Lý Gia Thành suy nghĩ một chút rồi hỏi: “Khi nào thì đi?”

“Hai ngày nữa.” Trần Viện nhanh chóng trả lời.

“Vậy đi đi, em học cũng nên có thời gian nghỉ ngơi, đừng nên ép buộc bản thân quá.”

Anh biết thỏa thuận của ba mẹ cùng em gái mình. Nhưng nếu Lý Nhã Hân không đồng ý anh vẫn có cách giữ con bé lại, thật ra Nhã Hân không cần phải lo lắng quá, nhưng hiếm khi thấy em gái mình cố gắng như vậy cho nên anh không để con bé biết. Dù sao nếu Nhã Hân ở lại thì Trần Viện mới thường xuyên lui tới đây, từ khi quen biết cô bé ồn ào này, anh mới nhận ra cuộc sống trước kia của mình cỡ nào nhàm chán.

“Vậy...anh cũng đi sao?” Lý Nhã Hân hỏi.

Lý Gia Thành suy nghĩ một hồi liền gật đầu: “Anh sẽ thu xếp.”

Trần Viện nghe thấy đáp án này cũng có chút ngạc nhiên, ban đầu đề nghị Lý Gia Thành đi cùng chỉ là vì chuyển lời của ba mẹ lại thôi, nghĩ đến người bạn rợn như anh ta làm gì có thời gian đi cùng. Không ngờ cuối cùng anh lại đồng ý, nhưng mà đi nghỉ dưỡng lại có nam phụ theo bồi, cảm giác quả thật không tệ. Trần Viện không phúc hậu nghĩ như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Giành Nữ Chính Về Tay Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Quay quảng cáo.

Khi đến Sơn Hải, Trần Viện mới biết được đám Minh Vũ cũng có lịch trình ở đây. Mấy hôm trước chỉ biết bọn họ chuẩn bị đến một khu nghỉ dưỡng để quay bộ quảng cáo mới cho hãng thời trang Fonix của Hàn Quốc, không nghĩ đến nơi đó lại là Sơn Hải, hơn nữa, Huỳnh Tấn Phát còn tranh thủ được cho Lâm An An vai nữ chính trong bộ video quảng cáo này. Mặc dù hãng thời trang ban đầu muốn chọn một diễn viên có tên tuổi để hợp tác, tuy nhiên dưới sự đề cử của Huỳnh Tấn Phát, phía đại diện công ty cũng thấy được Lâm An An, cảm thấy khí chất của cô rất thích hợp với vai diễn, sau khi

casting vài lần thì đồng ý chấp nhận cô, đương nhiên thù lao không thể so với Nam Nhi, thậm chí còn thua gấp bội, đây cũng xem như là cách công ty tiết kiệm chi phí quảng cáo, nhưng dù sao vẫn là một bước tiến lớn trong nghiệp diễn nghệ của Lâm An An. Bây giờ Trần Viện mới hiểu tại sao Lý Gia Thành lại nhanh chóng đáp ứng đi cùng gia đình cô. Hóa ra là đã mưu tính trước. Chỉ có điều quái lạ là từ khi nào tin tức anh ta lại linh thông đến thế, hơn nữa còn vô cùng tích cực chuẩn bị, chẳng lẽ là bị cái gì kích thích?

Nếu Lý Gia Thành biết được suy nghĩ này của Trần Viện chắc sẽ cảm thấy vô cùng oan uổng, anh hoàn toàn không biết gì cả, anh chỉ muốn giành thời gian nghỉ ngơi thả lỏng cùng gia đình thôi mà, từ khi nào lại bị lôi kéo vào âm mưu đoạt vợ của Trần Viện.

Đoàn người đến nơi đã là giữa trưa, Lý Gia Thành nhanh chóng làm thủ tục nhận

phòng. Khu nghỉ dưỡng này rất rộng, nơi ở được chia thành nhiều khu nhỏ, mỗi khu gồm ba đến bốn phòng, theo cấu trúc của một căn nhà nhỏ, có hàng rào, vườn tược riêng biệt, khiến người ta có cảm giác ấm áp của một gia đình.

Nơi bọn họ ở là một căn nhà tựa chân núi gồm ba phòng ngủ, một phòng khách, mỗi phòng đều có phòng tắm riêng rất lớn, nội thất cao cấp, có bồn mát xa cùng bể bơi lộ thiên, quả nhiên là một nơi vô cùng lý tưởng để nghỉ dưỡng. Nhà hàng, spa, phòng tập thể hình, quán bar... đều tập trung lại một chỗ riêng biệt, bể bơi nước nóng ngoài trời ở tầng thượng kết hợp với vườn hoa trên không, đây quả là một nơi xa hoa mà biết bao người muốn hướng đến.

Năm người trở về phòng thu xếp đồ đạc rồi cùng nhau đến nhà hàng dùng bữa trưa, sau đó ba Trần dắt tay mẹ Trần đi dạo hưởng thụ không khí hai người, Trần Viện thì kéo hai anh em Lý Gia Thành đến địa điểm bọn Minh Vũ đang quay quảng cáo. Đối với việc này, Lý Gia Thành có chút bất mãn, anh đến đây là để nghỉ ngơi thư giãn, như thế nào lại phải theo chân đám nhóc này chạy đến đoàn phim. Mà Lý Nhã Hân thì vô cùng hưng phấn, đây là lần đầu tiên cô được tận mắt thấy một đoàn làm phim chuyên nghiệp làm việc.

Trước đó Trần Viện đã liên lạc với Huỳnh Tấn Phát, địa điểm quay hiện tại là ở hồ bơi trên không. Ba người nhanh chóng đến tòa nhà trung tâm, vào thang máy đi thẳng lên tầng thượng. Minh Vũ sớm phát hiện ra ba người Trần Viện, liền đi lại đón. Bọn họ đi đến phía đầm đồng bên hồ bơi, tìm một vị trí ngồi xuống. Đoàn phim đang điều chỉnh máy móc trước khi quay. Trưa nay sẽ quay phân cảnh cuối cùng của đoạn quảng cáo, chỉ có Luân, Triệt và Lâm An An tham diễn, tuy nhiên đám người còn lại vẫn đến tham gia náo nhiệt.

Đây là một đoạn quảng cáo ngắn khoảng hơn hai phút giới thiệu mẫu trang phục mới nhất cho mùa xuân năm nay của Fonix. Nội dung đoạn phim quảng cáo cũng khá đơn giản, nói về hành trình theo đuổi một cô gái của năm chàng trai, đã tiến hành quay từ hai hôm trước, trưa nay chỉ còn một phân cảnh cuối cùng là hoàn thành giai đoạn sơ kỳ của đoạn quảng cáo. Còn lại chính là cắt ghép chỉnh sửa, hiệu ứng và nhạc nền.

Nội dung cụ thể của đoạn quảng cáo này như sau.

Phân cảnh 1: vào một ngày đẹp trời, năm chàng trai trẻ đang cười xe đạp đi dạo thì trông thấy một cô gái xinh đẹp. Năm người cùng quyết định vạch ra chiến lược theo đuổi bạn gái cho mình và mỗi người đều đi theo một kế hoạch riêng.

Phân cảnh 2: tại phòng gym, Minh Vũ một thân quần sọt áo phong cộc tay bó sát người, đeo găng tay đấm bốc, tung ra những cú đánh đầy kỹ thuật trên bao cát, mồ hôi chảy dọc theo sườn gương mặt, chảy xuống yết hầu rồi thấm qua lớp vải mỏng manh, khiến chiếc áo càng thêm dán chặt vào khuôn ngực trắng kiện. Cậu hất tóc lên, một vài giọt nước phía tóc mái rơi xuống, tạo nên một khung cảnh vô cùng mỹ lệ, khiến bất kỳ thiếu nữ nào nhìn vào cũng phải mặt đỏ tim đập. Minh Vũ cố gắng tạo ra tư thế có thể phô bày trọn vẹn vẻ đẹp mạnh mẽ của mình nhằm thu hút sự chú ý của cô gái đang tập ở máy chạy bộ phía đối diện. Lâm An An cảm giác dường như có một ánh mắt đang chăm chú nhìn mình, liền ngẩng đầu lên, sau đó dường như không phát hiện ra điều gì, cầm bình nước giữa cổ lên uống một hơi rồi bỏ đi, để lại phía sau một chàng trai đang tiếc nuối nhìn theo.

Phân cảnh 3: Tại sân tennis, Minh một thân trang phục vận động thuần trắng, chân đi giày thể thao, đeo băng bảo hộ cổ tay, phía trên còn đội một chiếc nón lưỡi trai, cậu lúc này là một chàng trai trẻ tuổi tràn đầy sức sống. Lúc này đây, Minh ở trên sân tennis liên tục tung ra những cú đánh vô cùng đẹp mắt. Từng động tác phóng khoáng và dứt khoát của cậu nhận được vô số ánh mắt ái mộ của những cô gái xung quanh, duy chỉ có một người là không chú ý đến. Lâm An An vừa đánh xong một set, đang ngồi nghỉ ngơi ở dãy ghế dọc bên sân, cô chăm chú nhìn điện thoại như đang xem một tin tức thú vị nào đó mà không hề hay biết có một người vì mình mà ra sức biểu hiện ngoài sân. Đột nhiên cô đứng dậy như nghe thấy có người đang gọi mình, sau đó cô cười tươi, vẫy tay đáp lại người đó rồi bước ra khỏi sân tennis. Trong khoảnh khắc Lâm An An bước đi, Minh thất vọng nhìn theo, kết quả của giây phút thất thần đó, chính là bị một quả bóng đập vào đầu.

Phân cảnh 4: Tại một nhà hàng sang trọng, Thức một thân âu phục màu đen được cắt may tỉ mỉ, ống quần ôm sát càng tôn lên dáng người cao ráo hoàn mỹ của cậu, trên cổ đeo một chiếc nơ càng làm tăng lên vẻ trang trọng và lịch thiệp của chàng trai này. Thức hiện tại đang ngồi bên cạnh cây dương cầm, không xa phía bên trái cậu là một cô gái xinh đẹp đang chậm rãi thưởng thức bữa tối. Thức mỉm cười tao nhã, đặt tay lên dương cầm, chậm rãi đánh một khúc nhạc. Lâm An An đang dùng bữa, đột nhiên nghe thấy tiếng đàn êm tai vang lên, ngẩng đầu lên thì phát hiện ra có người đang chơi đàn. Thức nhận ra cô ấy đang nhìn mình, càng thêm đắc ý. Lâm An An không nói gì, mỉm cười cúi xuống, vừa ăn vừa thưởng thức âm nhạc. Bữa ăn kết thúc, cô ưu nhã lau khóe miệng, sau đó đứng dậy rời đi.

Và trưa hôm nay, tại hồ bơi trên không này sẽ tiến hành quay phân cảnh cuối cùng của đoạn quảng cáo.

Lâm An An và Luân đã tạo hình xong đi về phía Trần Viện để ngồi chờ. Thấy Lâm An An đến, Trần Viện liền đưa tay lên chọt chọt Lý Gia Thành, cho đến khi anh quay sang lườm một cái Trần Viện mới thu tay lại. Anh trai mặt than này thật là, thức ăn đã đưa đến miệng rồi mà còn không chịu ăn uống.

“Trần Viện, tới lâu chưa?” Lâm An An thấy Trần Viện liền vui vẻ hỏi.

“Vừa mới đến thôi, mấy hôm nay diễn thế nào?”

Nghe Trần Viện hỏi đến chuyện này, Lâm An An liền tươi cười rục rục: “Rất tốt!” Từ ngày ký hợp đồng với giải trí Ban Mai, cô mới xem như chính thức

bước vào giới diễn nghệ, cô hiện tại đang rất nghiêm túc học hỏi là tích lũy kinh nghiệm, nhận được vai diễn trong đoạn quảng cáo này quả thật là chuyện cô không dám nghĩ đến, chính xác là một miếng bánh từ trên trời rơi xuống, khiến cô mừng rỡ không thôi.

Trần Viện để ý thấy vẻ mặt của Luân, liền hỏi: “Luân sao vậy, bị ai đâm vào đuôi à.”

Luân giận hờn một cái, xụ mặt nhìn kịch bản. Lâm An An ngồi bên cạnh bụm miệng cười: “Cậu nhóc đang ganh tỵ với tạo hình của Triệt đó mà.”

Trần Viện quét mắt nhìn Luân từ trên xuống dưới, sau đó an ủi: “Sao vậy, tạo hình của cậu trông rất ổn mà.”

Luân bất mãn quệt miệng một cái: “Mình cũng có cơ bụng mà, sao đạo diễn không để mình diễn vai của Triệt chứ.”

Phối hợp với lời nói của Luân, Triệt từ bên trong bước ra, hóa ra tạo hình của cậu ấy là còi trần, chỉ mặc độc một cái quần bơi. Đến bây giờ Trần Viện mới hiểu được, bất kì ai cũng có một chấp niệm riêng của mình, mà chấp niệm của Luân chính là cơ bụng của cậu. Không hiểu nổi cái thời mạt i không có cơ bụng kia, cậu ấy phải sống như thế nào.

Trần Viện thấy Triệt còi trần, để lộ cơ bụng sáu múi săn chắc thì mắt dán chặt vào không rời, khiến cho Triệt đột nhiên cảm thấy rùng mình mà không biết nguyên nhân. Lý Gia Thành phát hiện ra hướng nhìn của Trần Viện, cảm thấy có chút bức mình, bèn ngồi chồm ra phía trước, chặn đi ánh mắt như sói đói của cô.

Máy móc thiết bị đã được lắp đặt sẵn sàng, đạo diễn hô to mọi người chuẩn bị. Lâm An An và Triệt trở về vị trí của mình, chuẩn bị diễn. Đạo diễn phát hiện ra xuất hiện thêm đám người Trần Viện thì có chút bất mãn, sau đó Huỳnh Tấn Phát giải thích là người của giải trí Ban Mai thì về mặt mới hòa hoãn lại. Trần Viện thâm gât đầu, đây thật sự là một đạo diễn vô cùng nghiêm túc.

Đạo diễn vừa hô “Diễn”, Triệt liền bắt đầu xuất hiện trong tầm ngắm của máy quay. Cậu còi trần, chỉ mặc một chiếc quần bơi, toàn bộ cơ thể trắng kiền và quyến rũ được phô bày trọn vẹn, theo từng bước đi của cậu, trong ánh nắng, cơ bắp hữu lực rắn chắc dưới làn da rám nắng cuộn cuộn hiện ra, khiến các cô gái không thể rời mắt. Triệt đi đến trước mặt một cô gái đang mặc bộ đồ bơi hai mảnh màu vàng tươi, kiểu dáng khá kín đáo, bên ngoài cô còn khoác thêm một chiếc áo phông dài bằng lưới, khiến cơ thể xinh đẹp của cô thoát ẩn thoát hiện, làm người ta càng thêm mê muội. Triệt có tình nhìn cô ấy một cái rồi nghiêng người, làm một cú nhảy xuống nước tuyệt đẹp khiến các cô gái phải ngẩn ngơ. Lâm An An ngồi trên ghế dựa, không chú ý mấy đến phong cảnh trước mặt, cô lấy kính râm đeo vào rồi nằm xuống ngắm mây bay. Triệt từ dưới nước nổi lên, thấy biểu hiện của mình vẫn không lọt được vào mắt cô gái thì lộ ra thần thái vô cùng thất vọng.

“Cắt! Tốt lắm, chuẩn bị phân đoạn tiếp theo.”

Cảnh quay tiếp theo cũng là ở hồ bơi, nhưng lần này người xuất hiện là Luân.

“Diễn.”

Trong ống kính đột nhiên xuất hiện một chàng trai trẻ, dáng người cao ráo, gương mặt tuấn tú, tinh xảo, tuy không còn nét trẻ con, nhưng vẫn chưa hoàn toàn là người trưởng thành, cậu mặc quần jean thoải mái, đi giày thể thao cùng một chiếc áo phông đơn giản, bên ngoài khoác một cái áo khoác da màu nâu, kiểu dáng mới lạ và bắt mắt, chiếc áo này tạo thành điểm nhấn trọng yếu cho phong cách của cậu, mặc dù đơn giản nhưng không kém phần cá tính và năng động. Chiếc áo khoác này chính là sản phẩm chủ đề của đoạn quảng cáo. Luân bước về phía Lâm An An, có chút do dự, lại có chút ngại ngùng, một hồi sau mới quyết định đi đến bên cạnh cô gái.

Lâm An An đang thả lỏng trên chiếc ghế dựa, đột nhiên thấy có người xuất hiện bên cạnh mình, cô ngồi dậy tháo kính râm xuống. Là một chàng trai trẻ tuấn tú, cả người cậu toát ra khí chất tươi mát, thoải mái, khiến người ta bất giác muốn đến gần. Lâm An An cảm thấy mặt có chút nóng, cúi đầu xuống. Chàng trai trẻ đột nhiên đưa tay ra, trên tay cậu là một ly nước trái cây vàng tươi, trên miệng ly còn gắn thêm một miếng cam đẹp mắt: “Cho cậu!”

Lâm An An có chút do dự, đưa tay bắt lấy ly nước đưa lên miệng uống một ngụm, hương vị mát lạnh của cam ép khiến cô cảm thấy thoải mái hơn, liền cười tươi nhìn chàng trai trẻ phía đối diện: “Cảm ơn cậu.”

Luân thấy nụ cười xinh đẹp của Lâm An An, đột nhiên có chút bối rối, đưa tay lên gãi gãi đầu.

“Cắt! Cậu diễn cái kiểu gì vậy, tôi kêu cậu tỏ vẻ ngây ngốc thất thần vì nụ cười của nữ chính, bộ mặt như mắc hội chứng down kia là như thế nào!”

Luân có chút bối rối, cúi đầu xin lỗi mọi người. Đám Minh Vũ cùng Trần Viện rất không nể tình, nghe đạo diễn nói như vậy liền bụm miệng cười ha ha.

“Diễn.” Sau khi chuẩn bị lại mọi thứ, đạo diễn lại hô lên.

“Cắt! Cậu diễn là một chàng trai đang ngượng ngùng, lần đầu biết yêu, bày ra vẻ mặt khá ái đáng yêu như vậy để ai nhìn hả!” Đạo diễn một lần nữa xù lông quát.

Trần Viện che miệng, ghé sát bên Minh Vũ nói: “Bản chất tiểu thụ ngàn năm không bỏ được.” Cả đám nghe xong liền cố gắng áp chế tiếng cười, chỉ có Lý Nhã Hân không biết điều, ôm bụng cười lớn, cuối cùng bị đạo diễn lườm một cái mới hoảng hồn ngậm miệng lại. Luân thì quăng cho họ một ánh mắt, ngụ ý ‘tôi sẽ tính sổ các cậu sau’.

Sau ba lần hồng, cảnh quay cuối cùng xem như kết thúc. Nhiệm vụ của Nam Nhi và Lâm An An coi như hoàn thành. Mọi người đứng dậy chào đoàn làm phim rồi chia tay nhau. Trần Viện lúc này mới lên tiếng hỏi: “Các cậu ngày mai còn lịch trình không?”

Đám người nhìn sang Huỳnh Tấn Phát, anh lắc đầu nói: “Hết rồi, các cậu được trở về nhà nghỉ phép, còn Lâm An An hiện tại không có vai, qua tết âm lịch tôi sẽ sắp xếp lịch khác.”

Mấy chàng trai trẻ nghe vậy thì lớn tiếng hoan hô một phen, cuối cùng bị Huỳnh Tấn Phát dội một gáo nước lạnh: “Nghỉ tết năm nay tôi không nhận show, thay vào đó là bài tập ôn thi.” Cả đám nghe xong liền xìu xuống.

Trần Viện nghĩ nghĩ liền nói: “Vậy mọi người ở lại thêm một ngày đi, ngày mai chúng ta mở tiệc nướng ở bể bơi được không?” Bản chất nữ hoàng tiệc tùng của Trần Viện đột nhiên trở dậy.

Mọi người nghe xong tinh thần liền phấn chấn, không hề do dự liền gật đầu đồng ý.

Lý Gia Thành không tỏ thái độ gì, cũng không đưa ra ý kiến, anh đang nghiêm túc suy nghĩ, nếu mở tiệc ở bể bơi chính là cơ hội tốt nhất để khoe cơ bụng không phải sao.

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Giành Nữ Chính Về Tay Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 29: Sự cố ở bể bơi.

Lúc trở về, mẹ Trần nghe được từ Trần Viện về chuyện tiệc nướng thì vô cùng vui vẻ, ba người hưng phấn kéo nhau vào phòng để chọn đồ bơi cho ngày mai. Ba Trần nhìn theo bóng dáng vợ, lắc đầu cười. Phòng khách chỉ còn lại hai người, Trần Bằng và Lý Gia Thành.

“Bác gái nhìn trẻ hơn so với tuổi nhiều nhì.” Lý Gia Thành nói.

Trần Bằng nghe xong, cười ha hả nói: “Bà ấy đôi lúc cứ như con nít vậy.”

Hai người đàn ông trò chuyện băng quơ một hồi, Lý Gia Thành đứng dậy tìm người sắp xếp cho tiệc nướng ngày mai. So với những bữa tiệc xa hoa trong thương giới, những bữa tiệc nho nhỏ chỉ gồm bạn bè và người quen thế này sẽ khiến người ta cảm thấy thư thái và vui vẻ hơn.

Sau một đêm đầy công chuẩn bị, ngày hôm sau, mẹ Trần, Trần Viện cùng Lý Nhã Hân mỗi người một vẻ, cùng nhau khoe sắc bên bể bơi. Cộng thêm Lâm An An, bể bơi sân thượng thoáng chốc trở thành cảnh đẹp ý vui trong mắt không ít đàn ông. Theo lời của Trần Viện, đây là tổ hợp tam đại mỹ nhân và một tiểu mỹ nhân, hiển nhiên tiểu mỹ nhân kia chính là Lý Nhã Hân với khuôn mặt tuổi mười tám thần thánh. Đường nhiên phát biểu này không dành được sự đồng ý của Lý Nhã Hân, cô cho rằng mình mới là đại mỹ nhân, đại đại mỹ nhân.

“Anh cậu đâu rồi?” Lúc cả nhà bắt đầu đi chơi thì không thấy Lý Gia Thành đâu, Trần Viện liền hỏi, hôm nay là dịp tốt để anh ta cạ sát cùng nữ chính, nếu không đến thì rất đáng tiếc nha.

“Anh hai giải quyết công việc với ban quản lý khu resort rồi, một lát đến sau.”

Trần Viện nhanh chóng bắt lấy thông tin trong lời nói Lý Nhã Hân, sau đó nghi hoặc hỏi: “Đừng nói với mình anh cậu cũng có một chân trong khu resort này nha.”

Lý Nhã Hân gật đầu thay câu trả lời. Trần Viện cảm thán một phen: “Quả nhiên là gian thương.” Chỗ nào ăn ngon liền chen vào một chén canh.

Ba Trần nghe Trần Viện nói, dở khóc dở cười, cho một chương vào đầu cô: “Có ai lại nói anh của bạn mình như vậy.”

Phía nhân viên khu resort đã chuẩn bị đầy đủ thức ăn, đồ uống, bếp nướng, chén đĩa vô cùng chu đáo, xem ra Lý Gia Thành cũng rất xem trọng việc này. Trần Viện nhanh chóng gấp một xâu thịt bò tự nướng cho mình, cô chỉ muốn ăn một chút để lót dạ, nếu ăn quá nhiều lúc xuống nước sẽ bị xốc hông. Về phần ba mẹ thì không cần phải để ý, mẹ Trần có vẻ đang rất hưởng thụ sự phục vụ tận tình của chồng.

Chỉ một lát sau, Lý Gia Thành cũng đến, lúc anh xuất hiện, Trần Viện không khỏi ngẩn người một phen. Lý Gia Thành chỉ mặc một chiếc quần bơi tứ giác màu đen, phô bày trọn vẹn những đường nét hoàn mỹ trên cơ thể, ẩn dưới lớp da màu đồng khỏe mạnh là từng lớp cơ rắn rỏi, săn chắc, theo từng bước chân mà nhẹ nhàng luận động. Trần Viện dán chặt mắt vào bụng của Lý Gia Thành, nuốt ực nước miếng một cái, một, hai, ba, bốn... là tám múi hàng thật giá thật nha. Thấy vẻ mặt luống cuống của Trần Viện, anh cũng không hiểu tại sao trong lòng dâng lên từng trận thoải mái. Không để ý đến ánh mắt như sói đói của Trần Viện, Lý Gia Thành tiến về phía mọi người lên tiếng chào hỏi.

“Gia Thành đến rồi à? Đã ăn gì chưa con? Mau đến đây, bảo bồi mau nướng cho anh con một cái cánh gà.” Mẹ Trần nhanh nhẩu nói. Trần Viện bị tiếng gọi của mẹ Trần làm hoàn hồn, sau đó âm thầm kháng nghị một phen, Lý Gia Thành cũng không phải là anh cô, sao lại không kêu Nhã Hân nướng chứ.

Nghĩ vậy, nhưng tay vẫn nhanh chóng gấp một cánh gà để lên bếp than. Sau đó nhìn về phía mấy chàng trai trẻ: “Triệt, mấy cậu nướng ít như vậy, làm sao đủ ăn.”

Mình nghe xong, liền mỉm cười gian xảo, đánh mắt về một phía. Trần Viện nướng theo hướng nhìn, trông thấy Luân đang một mình chiếm một bếp

nướng, trên đó chất đầy mấy xâu thức ăn. Trần Viện hiểu ý, liền giơ cho bọn họ một ngón tay cái. Lâm An An bên cạnh cũng mỉm cười. Mấy ngày nay tiếp xúc gần gũi bọn họ, cô cảm thấy Nam Nhi chính là năm chàng trai trẻ đầy sức sống chứ không hẳn là những người hoàn mỹ ưu nhã như hình tượng mà những người hâm mộ đắp nặn nên.

Chỉ một lát sau, mùi thức ăn thơm nức bắt đầu tỏa ra, Trần Viện thỏa mãn gấp thức ăn ra đĩa, một bên là thịt bò của cô, một bên là cánh gà của Lý Gia Thành.

Lý Gia Thành thấy vậy liền tiến đến cầm phần của mình lên, tiện tay lấy luôn xâu thịt bò trên đĩa của Trần Viện, đưa lên miệng cắn một cái: “Cảm ơn.” Sau đó cũng không trả lại, chậm rãi ăn cho đến hết.

Trần Viện đang định xù lông, nhưng nghĩ đến hình tượng hoàn mỹ của mình, liền dần lòng, cô cầm đĩa chạy đến hướng Luân, mấy người trẻ tuổi còn lại thấy thế cũng không chậm trễ nổi bước theo sau. Luân lúc này đã gấp xâu thịt cuối cùng trên bếp đặt vào đĩa, mỹ mãn nhìn ba đĩa thức ăn đầy ắp của mình.

“Luân, cho mình một xâu thịt đi.” Trần Viện đánh tiếng.

“Mình nữa.”

“Mình nữa.”

“Mình nữa.”

Luân giật mình, sau đó ôm thức ăn vào lòng như đang che chở trân bảo: “Không cho, các cậu tự nướng đi.”

Thức thấy thế liền nói: “Cậu nướng nhiều như vậy làm sao ăn hết.”

“Mình ăn bao nhiêu nướng bấy nhiêu, tuyệt đối không nhiều.” Luân tiếp tục che chở đám thức ăn của mình.

“Nhưng mà mấy thứ này giàu cholesterol, ăn nhiều như vậy cơ rất dễ bị nhão đó.” Minh Vũ nghiêm túc đưa ra nhận xét.

Về mặt của Luân dần rạn nứt, cậu phân vân, đưa tay lên sờ sờ bụng, do dự một hồi, cuối cùng quyết định giữ lại một đĩa, đau xót đẩy hai đĩa thức ăn còn lại ra: “Cho các cậu đây.”

Trần Viện nhanh chóng giật lấy hai xâu thịt nướng, sau đó hài lòng rời đi. Lý Nhã Hân cũng giành được hai cái cánh gà và một con tôm lớn. Ba Trần cùng mẹ Trần thấy đám trẻ vui đùa như vậy cũng lắc lắc đầu cười. Lý Gia Thành thấy hành động của Trần Viện, mày kiếm khẽ cau lại, sau đó đứng dậy, lấy một xâu thịt bò cùng ớt chuông để lên bếp nướng.

Trần Viện ăn hết thức ăn trên đĩa thì Lý Gia Thành liền đưa đến một xâu thịt khác, Trần Viện không muốn ăn quá no, lắc lắc đầu định từ chối, sau đó nhìn thấy vẻ mặt vô cùng thối của Lý Gia Thành thì không nói gì nữa, ngoan ngoãn tiếp nhận, đưa thịt lên miệng cắn. Lý Gia Thành lúc này mới hài lòng trở về ghế tựa.

Trần Viện ngồi bên cạnh Lý Gia Thành, nhìn thấy Lâm An An đang bơi dưới hồ, liền nói nhỏ với anh: “Tiếc thật, nếu chị ấy không biết bơi, còn có thể tạo một màn anh hùng cứu mỹ nhân cho anh phát huy.”

Lý Gia Thành không phản ứng, xem như không nghe thấy Trần Viện, dù sao thì đối với việc cô thường xuyên lái nhãi những chuyện không đâu cũng đã dần tập thành thói quen.

Trần Viện thấy phản ứng lạnh nhạt của anh thì mất hứng, không thèm quan tâm nữa. Cô cởi chiếc áo phông dài ngang đùi ra, bên trong là bộ đồ bơi hai mảnh màu đỏ nóng bỏng, phô bày từng tác da thịt trắng nõn mượt mà của cô.

Đám Minh Vũ thấy hành động của Trần Viện, liền huýt sao tỏ vẻ tán thưởng, Trần Viện liền đắc ý đứng dậy, đưa tay lên hất tóc, còn nháy mắt với bọn họ một cái. Lý Gia Thành đen mặt, đột nhiên có xúc động muốn lôi Trần Viện về phòng đóng cửa nhốt lại, không cho ai nhìn thấy. Ngay sau đó anh cũng chính bị suy nghĩ của mình hù dọa, liền xoay mặt đi không dám nhìn cô nữa.

Trần Viện chậm chậm bước xuống hồ, nhiệt độ nước rất nóng, đối lập với không khí se lạnh bên ngoài, thoải mái đến mức khiến cô không muốn bước lên. Bơi được mấy vòng, cô mới thỏa mãn đi lên. Lý Gia Thành thấy Trần Viện một thân ướt sũng, vẻ mặt ghét bỏ nhìn sang hướng khác, che dấu vết hầu đang không ngừng di động.

Trần Viện lên ghế ngồi co ro rên rì: “Hừ hừ, tại sao lúc này không thấy lạnh như vậy.”

Lý Gia Thành thấy vậy có chút đau lòng, đưa một cái khăn lớn cho Trần Viện, bảo cô lau khô nước trên người. Trần Viện nhanh chóng bắt lấy, sau khi trên người đã khô ráo cũng cảm thấy tốt hơn nhiều. Cô đứng dậy muốn đi nướng thêm một chút đồ ăn, liền thấy Lâm An An ở một phía hồ bơi dường như có điểm không đúng, Trần Viện hoảng hốt kéo Lý Gia Thành, chỉ tay về phía đó: “Không tốt, hình như chị ấy bị chuột rút.”

Lúc này tất cả mọi người đều đã xuống nước, hồ bơi lại rất rộng, Lâm An An bơi một hồi liền tách xa mọi người, hiện tại chỉ có Trần Viện là người đầu tiên phát hiện, cô kêu to lên, sau đó cùng Lý Gia Thành chạy thật nhanh về hướng đó. Trần Viện thật muốn vả miệng mình, ban đầu còn nói bậy nói bạ để Lý Gia Thành làm anh hùng cứu mỹ nhân, ai ngờ trở thành sự thật, nếu Lâm An An có mệnh hệ gì cô thật không biết phải làm thế nào. Lý Gia Thành chân dài sức lớn, chạy mấy bước đã vượt mặt Trần Viện, sắp đến gần chỗ của Lâm An An thì đột nhiên bên trong có một người đàn ông chạy ra, nhảy

ùm xuống nước bơi vội về phía Lâm An An. Người đó nhanh chóng kéo đưa cô ta lên mặt nước, sau đó mới trở về bờ hồ. Trần Viện cùng Lý Gia Thành chạy đến giúp người đó kéo Lâm An An lên, đặt cô nằm thẳng trên mặt đất. Lúc này Lâm An An vẫn chưa bất tỉnh, vừa lên bờ liền ho sặc sụa, phun hết nước trong bụng ra. Một lúc sau mới hoàn toàn bình phục, vội vàng cảm ơn người đã giúp mình.

Trần Viện bây giờ mới để ý, hóa ra người cứu Lâm An An không phải ai khác, mà chính là Albert Diệp. Quả nhiên là oan gia ngõ hẹp. Sau đó cô lại quay qua nhìn Lý Gia Thành với vẻ mặt trách cứ, tại sao anh không nhanh chân lên một chút, cuối cùng lại để Albert Diệp đoạt lấy cơ hội làm anh hùng cứu mỹ nhân.

Ba Trần mẹ Trần cùng đám Minh Vũ lúc này mới hoảng hốt chạy tới, mẹ Trần vội hỏi: “An An có sao không con? Sao lại bị như vậy?”

Lâm An An mỉm cười đáp: “Con không sao, đột nhiên lại bị chuột rút, bây giờ chân con vẫn chưa cử động được.”

Trần Viện nghe vậy, liền thúc vào hông Lý Gia Thành một cái, nhắc nhở anh phải nhanh chóng bắt lấy cơ hội phát huy. Lý Gia Thành cau mày nhìn cô, có vẻ không hiểu ý đồng đội cho mấy.

“Vậy để tôi đỡ cô lên ghế ngồi nghỉ một chút.” Albert Diệp nhanh chóng lên tiếng. Trần Viện nghe thấy liền bắt mắt lườm Lý Gia Thành một cái, cơ hội tốt như vậy lại để người khác giành mất. Lý Gia Thành lúc này muốn giả vờ không hiểu cũng không được, dờ khóc dờ cười không biết làm sao, cô nhóc này thật là, làm bà mai làm đến ghen luôn rồi.

“Không cần đâu, để tôi đỡ thôi.” Trần Viện nhanh chóng vọt đến thế chỗ Albert Diệp. Đùa à, đây là cây rụng tiền của cô, anh ta muốn chấm mút cũng phải xem mặt cô là ai chứ. Đám Minh Vũ cũng nhanh chóng tiến đến đỡ Lâm An An trở về ghế ngồi nghỉ.

Lâm An An tự xoa bóp bắp chân một hồi, chân đã có thể cử động được. Cô rồi rít cảm ơn Albert Diệp. Trần Viện nhìn thấy cảnh này chỉ biết nghiêng răng nghiêng lợi tròng Albert Diệp. Mấy tháng qua không thấy anh ta có hành động gì khiến cô cũng lo lắng, không nghĩ đến tên này đã quyết tâm nhúng chàm nghệ sĩ của cô. Không biết chuyện hôm nay có phải là do một tay anh ta sắp đặt, chẳng lẽ anh ta thân thông đến mức có thể khiến cho Lâm An An đột nhiên bị chuột rút?

Albert Diệp dường như cảm nhận được địch ý của Trần Viện, liền quay đầu lại nhìn cô, ánh mắt anh đột nhiên trở nên nóng bỏng, sau đó tự cường chế mình quay sang cười nói với Trần Bằng: “Không ngờ đến đây nghỉ ngơi vài bữa mà cũng gặp được gặp được chủ tịch Trần cùng gia đình.”

Trần Bằng ha hả cười: “Đúng vậy, thật trùng hợp, con gái được nghỉ phép ở trường nên tôi đưa cả nhà đến đây chơi vài bữa.”

Lý Gia Thành từ phía sau đi đến, cầm chiếc áo ban đầu bị Trần Viện cởi ra đưa cho cô: “Mặc vào đi, không phải ban này nói lạnh sao.”

“Không cần, bây giờ hết lạnh rồi.” Trần Viện vô tư đáp lại. Lý Gia Thành không hài lòng với câu trả lời này, liền cau mày khó chịu. Trần Viện thấy vậy đành mặc áo vào, không hiểu sao hôm nay về mặt của Lý Gia Thành lại thối đến thế.

Ba Trần mời Albert Diệp ở lại cùng ăn uống với mọi người, anh ta hiển nhiên là đồng ý. Trần Bằng, Albert Diệp cùng Lý Gia Thành, ba thương nhân tụ lại liền bắt đầu giả là nói chuyện từ đông sang tây. Còn Trần Viện thì hết sức đề cao cảnh giác, không để cho Albert Diệp thừa cơ hội phóng điện cùng Lâm An An.

Bữa tiệc kéo dài thêm một tiếng đồng hồ, ba Trần mẹ Trần sức già chịu không nổi, liền trở về nghỉ ngơi. Albert Diệp cũng cáo lui. Lúc này Trần Viện mới thờ phào nhẹ nhõm, cùng Lý Nhã Hân và Lâm An An xuống nước đùa đến điên với bọn Minh Vũ. Một lát sau thì hai cô gái nhỏ bị Lý Gia Thành cưỡng ép lôi về, với lý do hoa mỹ là ngâm nước lâu sẽ bị bệnh.

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Giành Nữ Chính Về Tay Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Cảm giác nguy cơ của Lý Gia Thành.

Tết âm lịch năm nay là cái tết đầu tiên Trần Viện được ở cùng người nhà chân chính của mình, cô rất trân trọng và hạnh phúc vì điều này. Quảng cáo của hãng thời trang Fonix cũng kịp thời tung ra đúng dịp cuối năm, tạo thành một quả bom oanh động đối với những người hâm mộ của Nam Nhi. Trong đoạn quảng cáo này, năm chàng trai trẻ đã thể hiện năm phong cách khác nhau, mỗi người mỗi vẻ, đều làm những người hâm mộ vô cùng thỏa mãn. Hiệu quả kéo theo đó chính là sản phẩm áo khoác mới nhất của Fonix ở thị trường nội địa luôn trong tình trạng cháy hàng, đối với kết quả này, phía công ty thời trang cũng vô cùng bất ngờ. Đây cũng là phát pháo đầu tiên báo hiệu trong tương lai, Nam Nhi trở thành những nghệ sĩ được các công ty nhắm đến nhiều nhất và có thù lao quảng cáo cao nhất.

Một việc nữa không thể không nhắc đến, đó chính là sự xuất hiện của Lâm An An trong đoạn quảng cáo này đã trở thành cột mốc đầu tiên trên con đường diễn nghệ của cô. Những người trên mạng bắt đầu truy lùng cô gái xinh đẹp đã tham gia trong video clip quảng cáo của Nam Nhi. Sau đó một số người tình mắt phát hiện ra cô từng xuất hiện trong một vài phân đoạn ngắn của một bộ phim truyền hình đang công chiếu vào dịp tết. Đa số mọi người đều có cái nhìn thiện cảm đối với Lâm An An, tuy nhiên vẫn có một số ít bộ phận những người không thích, họ cho rằng Luân mãi mãi là của Minh Vũ và Triệt. Lâm An An chính là kẻ thứ tư nửa đường xuất hiện, có tư cách gì cướp đi tiểu thụ của hai người bọn họ. Những fanfic ngắn về mối tình ngang trái của Luân, Minh Vũ và Triệt bắt đầu xuất hiện thêm nhân vật thứ tư là Lâm An An, hiển nhiên lúc này Lâm An An chính là nữ phản diện trong truyền

thuyết.

Trần Viện tham khảo xong vài mẫu truyện, trên trán cũng muốn lấm tấm mồ hôi. Trí tưởng tượng của con người quả thật là vô cùng vô tận, bề cong nhân vật chính không nói, bây giờ còn chuyển thành 3P, khẩu vị nặng không phải dạng vừa. Trần Viện cẩn thận copy đường link của vài trang tiểu thuyết, sau đó nhanh chóng gửi qua cho Luân, trên mặt còn lộ ra một nụ cười giảo hoạt. Nếu Lý Nhã Hân hiện tại ở đây, chắc chắn sẽ hô lên đây chính nụ cười của kẻ biến thái giết người hàng loạt.

Kỳ nghỉ tết qua đi, mọi người lại phải đối mặt với một học kỳ vô cùng căng thẳng. Cuộc thi đại học đã sắp tới, mặc dù Trần Viện khá tự tin nhưng cũng không dám lơ là. Thời gian cô đến công ty bị rút ngắn lại, hầu hết đều cùng ôn bài với Lý Nhã Hân và bọn Minh Vũ.

Cũng trong khoảng thời gian này, có một sự kiện khiến Trần Viện phải chú ý đến. Một bộ phim điện ảnh được công ty chú trọng chuẩn bị khởi quay để kịp ra mắt vào dịp hè, cũng có thể nói nó được dự định là một sản phẩm trọng điểm dùng để cạnh tranh với giải trí Thiên Thần trong dịp phim hè sắp tới. Tuy nhiên trước ngày bấm máy nửa tháng, một nữ diễn viên đóng vai thứ chính trong bộ phim bị tai nạn giao thông, phải nhập viện để điều trị. Điều cấp thiết hiện tại là cần một nữ diễn viên khác thế vai, những người đại diện trong công ty đang tìm mọi cách để nghệ sĩ của mình được nhận vai diễn này, Trần Viện cũng là một trong số đó.

“Vai diễn này không dễ, em nghĩ cô ấy sẽ đảm đương nổi sao?” Huỳnh Tấn Phát suy ngẫm một hồi, sau đó lên tiếng hỏi.

“Em thấy chị ấy rất có thiên phú về diễn xuất, thời gian qua hẳn đã tích lũy được khá khá kinh nghiệm rồi, cái chị ấy cần bây giờ là một cơ hội để bộc lộ nó ra.”

Huỳnh Tấn Phát vẫn không lên tiếng, tiếp tục trầm tư, một lúc sau mới nói: “Thời gian qua, Lâm An An chỉ nhận những vai nhỏ trong ba bộ phim truyền hình, gần đây nhất là quảng cáo của Fonix, nói về kinh nghiệm, anh e là cô ấy vẫn chưa đủ.”

Trần Viện cau mày, không cho là đúng: “Các đại diện khác đang tìm cách nhét nghệ sĩ của mình vào đoàn phim, chỉ có anh là làm ngược lại với người ta thôi. Em thấy chị ấy nhận ít vai diễn, nhưng cảm ngộ của chị ấy đối với nhân vật lại rất sâu sắc, anh nói không phải sao. Muốn có kinh nghiệm phải từ từ trải nghiệm mới có được, bộ phim này chính là một cơ hội tốt của chị ấy.” Trần Viện không lo lắng về việc Lâm An An không đảm đương nổi vai diễn này. Có nhiều việc so với người khác cô càng rõ ràng hơn, Lâm An An là một diễn viên trời sinh, cô tin rằng vai diễn này sẽ là một bước đệm giúp cô ấy nhanh chóng khẳng định tên tuổi của mình.

“Em nói cũng phải, nhưng làm sao để Lâm An An được nhận vai diễn? Hiện giờ một số quản lý cao tầng cũng đang rất chú trọng đến việc này, em muốn lợi dụng các mối quan hệ chỉ sợ không dễ.”

Trần Viện cũng biết chuyện này không đơn giản, con trai của phó chủ tịch cũng muốn để nghệ sĩ của anh ta nhận vai này, cô thật sự không thể lên tiếng được, nhưng chuyện gì cũng có cách giải quyết của nó: “Anh Tấn Phát, nhà đầu tư hợp tác với giải trí Ban Mai sản xuất bộ phim này là ai vậy?”

Huỳnh Tấn Phát lật tài liệu tra lại một chút rồi nói: “Là tập đoàn tài chính Wall-S.”

Trần Viện giật mình, đây không phải là công ty của Albert Diệp sao. Wall-S đầu tư vào điện ảnh sớm hơn hai năm so với dự định của cô. Đối với những thay đổi này, Trần Viện đã dần thích nghi với chúng, không còn lo lắng hay sợ hãi khi mọi chuyện đi lệch với quỹ tích vốn có của nó nữa. Nếu bộ phim này do Wall-S hợp tác đầu tư thì dễ rồi, không phải Albert Diệp vẫn luôn thêm thưởng Lâm An An sao, nếu để anh ta giới thiệu Lâm An An vào vai thứ chính chắc là không thành vấn đề. Nhưng cô sợ là anh ta không chịu không công ra sức, hoặc giả anh ta muốn đòi thêm một chút thù lao chẳng hạn. Cô vẫn luôn muốn giúp Lý Gia Thành theo đuổi Lâm An An, chẳng lẽ lần này vì vai diễn mà lại đẩy chị ấy vào ma trận của Albert Diệp ư?

“Anh nhớ hình như Albert Diệp với Lâm An An có một chút giao tình thì phải.” Huỳnh Tấn Phát đột nhiên lên tiếng.

Trần Viện gật gù đầu: “Không sai, hơn nữa anh ta còn có ý đồ với chị ấy, nếu như...” Trong tiểu thuyết, Albert Diệp thường xuyên dùng vai diễn và các loại uy hiếp để buộc chặt Lâm An An bên người mình. Cô biết quá rõ nhân cách của anh ta rồi, nếu lần này dâng môi lên đến miệng, anh ta không dại gì mà không ăn.

“Anh hiểu ý của em, vai diễn này là cơ hội của Lâm An An, nhưng cũng là thử thách của cô ấy, chúng ta nên hỏi ý kiến của cô ấy trước.”

Lâm An An ngồi đối diện với Trần Viện và Huỳnh Tấn Phát, có chút khó hiểu, hôm nay lúc cô đang dự lớp kịch nói trong trường, không hiểu sao lại bị hai người gọi đến đây.

“Chắc em cũng biết chuyện bộ phim ‘Phía sau ánh hào quang’ cần một diễn viên thay thế?” Huỳnh Tấn Phát hỏi.

Lâm An An gật đầu, cô có nghe các thực tập sinh trong ký túc xá bàn về việc này, nghe nói nữ diễn viên đóng vai thứ chính bị tai nạn giao thông khá nghiêm trọng, gãy xương đùi và xương sườn, thời gian khôi phục chắc là rất lâu.

“Đúng vậy, nếu để chị nhận vai đó, chị có thể diễn tốt được không?” Trần Viện không vòng vo, nói thẳng vào vấn đề.

Lâm An An kinh ngạc mở to miệng không khép lại được, sao đó mới lắp bắp nói: “Chị...vai đó...được sao?”

Trần Viện gật đầu: “Đúng vậy, nhưng muốn nhận vai này cũng không dễ, chúng ta cần phải làm một số việc.”

Sau đó Trần Viện bắt đầu nói về nhà đầu tư, nói về Albert Diệp, cuối cùng nói ra kết luận của mình: “Chúng ta nên đến gặp mặt Albert Diệp một lần, nếu anh ta đồng ý giúp thì chị có thể nhận được vai này. Nhưng em sợ chị không chấp nhận nên muốn hỏi ý kiến của chị trước.”

Lâm An An nghe Trần Viện nói cũng hiểu rõ được phần nào thế cục, cô rất vô tư nói: “Vậy cứ gặp đi, không sao đâu. Chị cảm thấy anh ta là người tốt, lần trước ở Sơn Hải còn cứu chị một mạng, chị cũng không bài xích anh ta. Chỉ sợ Albert Diệp không muốn đề cử chị thôi, dù sao chị vẫn là một diễn viên chưa có tên tuổi.”

Trần Viện nghe xong cũng không biết nói sao. Bạn nữ chính này ngây thơ đến thế là cùng, chẳng lẽ Lâm An An không nhớ lần đầu tiên hai người gặp mặt, Albert Diệp thẳng thừng đề nghị muốn bao nuôi cô ấy ba tháng hay sao?

Thấy Trần Viện không lên tiếng, Lâm An An có chút rụt rè nói: “Trần Viện, anh Tân Phát, tôi... tôi rất muốn thử sức một lần, tôi sẽ cố gắng hết sức, hai người giúp tôi được không?”

Trần Viện nhìn thấy được ngọn lửa đam mê mãnh liệt trong mắt của Lâm An An, cũng không biết phải làm sao, đành gật đầu đồng ý. Xin lỗi anh trai mặt than, lần này tôi đã làm chuyện có lỗi với anh rồi. Có trách cũng đừng trách tôi mà hãy trách tại sao anh không sớm đầu tư vào điện ảnh.

Lý Gia Thành vẫn không hay biết gì về chuyện đang diễn ra, bởi hiện tại đang có một vấn đề khiến anh rất đau đầu. Ba mẹ anh gọi điện thoại về, hỏi thúc anh tìm người yêu để sớm kết hôn. Anh nghĩ với số tuổi của mình mà kết hôn thì quá sớm, nhưng nếu vào lúc này tìm người yêu, hai người qua lại thêm vài năm nữa rồi đi đến hôn nhân là vừa. Vì thế mấy ngày qua anh luôn nghiêm túc suy ngẫm về mẫu người thích hợp làm người yêu của mình, nhưng không hiểu sao mỗi lần nghĩ đến chuyện này, trong đầu anh lại hiện lên hình bóng của cô nhóc Trần Viện, điều này khiến anh vô cùng hoảng loạn. Chẳng lẽ đạo này anh đói khát đến mức bạn của em gái mình cũng không tha? Hơn nữa quãng thời gian gần đây, số lần anh nghĩ đến cô bé ấy càng ngày càng nhiều. Chẳng lẽ do Trần Viện thường xuyên xuất hiện trước mặt anh, cho nên mỗi khi nghĩ về phụ nữ thì anh lại liên tưởng đến cô bé. Không đúng, nếu như vậy, người đầu tiên anh nghĩ đến phải là thư ký của mình, số lần anh gặp mặt thư ký so với Trần Viện còn nhiều hơn gấp trăm lần.

Lý Gia Thành xoắn xuýt vấn đề này mấy ngày trời mà không tìm ra nguyên nhân. Ký ức ủa về, dần dần xâu chuỗi lại với nhau, Lý Gia Thành nhận ra mỗi lần thấy Trần Viện gần gũi với người khác phái thì anh luôn cảm thấy vô cùng khó chịu. Còn những lúc cô bé ở bên cạnh anh huyền thuyên không ngừng miệng, anh luôn có một xúc động muốn... cắn vào cái miệng ấy, không sai, rất nhiều lần anh muốn cắn vào miệng Trần Viện để cô bé không thể huyền thuyên được nữa. Nếu như vậy, chẳng lẽ... anh đã thích Trần Viện? Như vậy có được không? Anh lớn hơn cô bé những tám tuổi, liệu có bị chê là già? Không đúng, Trần Viện rất ngốc, chỉ có những người đủ chững chạc như anh mới có thể bảo vệ được cô bé. Mấy thằng nhóc choai choai bằng tuổi Trần Viện lúc này chỉ biết ăn bám gia đình, mấy người có thể tự kiếm tiền được như anh, hơn nữa ngoại hình anh lại rất không tồi, gia thế cũng tốt, càng nghĩ càng thấy mình và Trần Viện chính là một cặp trời sinh.

Lý Gia Thành ngẫm nghĩ một hồi liền đứng dậy đi vào thư phòng. Anh lục trên kệ sách một buổi trời, cuối cùng cũng tìm thấy thứ bị mình vứt bỏ mấy tháng trước: ‘Cầm nang theo đuổi phụ nữ’ mà Trần Viện đã mua cho anh.

Lý Gia Thành thổi lớp bụi đóng trên mặt sách, sau đó ngồi xuống ghế chậm rãi đọc.

“...Theo phương pháp này, bạn nên hành động một cách chậm rãi, dần dần xâm chiếm cuộc sống của cô ấy, tạo cho cô ấy những thói quen có liên quan đến bạn. Ví dụ bạn kiên trì mỗi ngày vào một thời điểm cố định nhắn tin, hoặc gọi điện thoại trò chuyện cùng cô ấy, duy trì trong một khoảng thời gian dài, nó sẽ trở thành một thói quen, nếu không nhận được tin nhắn hoặc cuộc gọi từ bạn sẽ khiến cô ấy nhất thời không thích nghi được....”

Lý Gia Thành gật gật đầu. Quyển sách này viết không sai, anh nên bắt đầu từ đây. Nghĩ là làm, anh cầm điện thoại lên, bắt đầu soạn tin nhắn gửi cho Trần Viện.

Trần Viện lúc này đang cùng ăn tối với Albert Diệp và Lâm An An, đột nhiên điện thoại thông báo có tin nhắn đến, cô liền cầm lên đọc, sau đó một cảm giác tội lỗi vô hạn chiếm cứ tâm hồn cô. Là tin nhắn Lý Gia Thành gửi, chỉ vắn vẹn một câu: [Em đang làm gì vậy?]

Chẳng lẽ Lý Gia Thành biết cô sắp sửa đem nữ thần của anh ta dâng lên miệng cọp nên muốn truy hỏi? Chuyện này cô và Lâm An An chỉ mới quyết định lúc trưa, từ khi nào mà tin tức của anh ta lại linh thông đến mức này.

Trần Viện soạn lại một tin nhắn trả lời: [Tôi đang ăn tối với Albert Diệp.] Trần Viện không dám nói là có Lâm An An đi cùng, sợ anh ta sẽ phát hỏa chạy đến phá hư việc tốt của mình.

Chuông điện thoại vang lên, ngay lập tức được Lý Gia Thành bắt lấy, đọc xong tin nhắn, anh quả thật phát hỏa: [Em đi ăn tối cùng hắn để làm gì.]

Trần Viện cảm thấy vô cùng chột dạ, không dám nói nhiều, chỉ nhắn lại một câu:

[Không có gì, tôi có việc, có thời gian sẽ nói sau.] Có gì từ từ tính, cô sẽ tìm thời điểm thích hợp để giải thích với Lý Gia Thành.

Lý Gia Thành nghiêng răng nghiêng lợi nhìn điện thoại, tựa như nó là kẻ thù truyền kiếp của anh. Tại sao Trần Viện lại đi ăn tối với Albert Diệp? Anh đã dặn cô bé hạn chế qua lại với tên đó mà. Chẳng lẽ là hắn chủ động cưỡng ép Trần Viện đi cùng. Đừng tưởng anh không biết tên đó có ý đồ với Trần Viện, mỗi lần nhìn thấy cô bé là ánh mắt hắn liên sáng lóe lóe, người khác không biết, chẳng lẽ anh còn không nhìn ra. Con cáo già này lớn hơn Trần Viện những mười tuổi, đã già như vậy rồi mà còn không chịu an phận, muốn tìm cô non sao? Không được, việc này đã cho anh một hồi chuông cảnh tỉnh, phải nhanh tay lên nếu không thì mất vợ như chơi, chẳng phải Trần Viện luôn cãi nhai với anh điều này sao.

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Giành Nữ Chính Về Tay Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31: Đàm phán

“Thật ra đây là lần đầu tiên công ty tôi thử sức trong lĩnh vực điện ảnh, không biết xu hướng hiện tại của thị trường như thế nào, cũng không biết lợi nhuận từ ngành này có đáng để chúng tôi đầu tư lâu dài hay không.” Albert Diệp nhấp một ngụm rượu đỏ, sau đó chậm rãi nói.

“Nói về lợi nhuận, điện ảnh khó có thể so sánh với một số ngành tài chính khác, nhưng cũng không kém nhiều lắm, muối nhỏ thịt ít thì vẫn là thịt, tôi biết kinh phí của một bộ phim lớn so với tài chính hùng hậu của quý công ty chỉ là một hạt cát trên sa mạc, chỉ cần Diệp tổng chịu vứt một hạt là đã đủ để người trong giới chúng tôi kiểm com rồi.” Trần Viện cười hi hi nói.

“Trần Viện quá khách khí rồi, đừng gọi tôi là Diệp tổng nữa, đây cũng đâu phải ở công ty. Cứ gọi tôi là anh Diệp.”

Lại một tên nữa thích làm anh, Trần Viện thầm nghĩ như vậy: “Được rồi, anh Diệp hẳn là đã biết vai nữ thứ chính trong bộ phim sắp tới bị chấn thương rồi chứ?”

“Có nghe thư ký nhắc qua, sao vậy? Có ảnh hưởng nhiều đến bộ phim không?” Albert Diệp giả vờ thắc mắc hỏi, thật ra ngay từ đầu anh đã biết mục đích đến của Trần Viện. Cô nhóc này mỗi lần thấy anh đến gần Lâm An An thì lại bắt đầu xù lông như gà mẹ bảo vệ gà con, vậy mà hôm nay lại chủ động hẹn anh ăn tối, hơn nữa còn có Lâm An An đi cùng, không cần nghĩ cũng biết được hai người bọn họ đến là vì cái gì. Thật thú vị!

“Thật ra cũng không ảnh hưởng gì, chỉ cần tìm một người khác thế vào là được, dù sao bộ phim vẫn chưa bấm máy.”

“Ồ, vậy sao. Thật ra đối với chuyện phim ảnh này tôi thật sự không rành lắm.”

“Ha ha, không sao không sao, trước lạ sau quen. Nhưng mà... không biết anh Diệp có ý tưởng gì cho diễn viên thế vai này không?” Trần Viện ngập ngừng một hồi, cuối cùng cũng nói ra mục đích của mình.

Albert Diệp im lặng, nhìn thấy vẻ mặt của hai cô gái trở nên căng thẳng mới hài lòng nói tiếp: “Chuyện này... tôi thật sự không biết, chẳng phải để phía công ty giải trí lo liệu sẽ tốt hơn sao?”

Trần Viện đã nghe thấy được mùi âm mưu, những tên gian thương như Albert Diệp làm sao chịu buông tha bất kỳ lợi ích nào, lại còn giả vờ ngây thơ, thái độ của anh ta hiện tại không phải là đang há mồm, chờ cô dâng thức ăn lên tận miệng hay sao: “Anh Diệp nói rất đúng, nhưng ở góc độ là nhà đầu tư, anh cũng có quyền đóng góp ý kiến để đảm bảo khoản đầu tư của mình tạo ra lợi nhuận cao nhất, đúng không. Anh thấy .... Lâm An An như thế nào? Có phù hợp tiêu chuẩn của vai thứ chính kia không?”

Albert Diệp nhếch khóe miệng, nở một nụ cười nguy hiểm khiến Trần Viện phải rung mình. Anh không nói gì, chỉ chăm chú đánh giá Lâm An An đang ngồi bên cạnh. Albert Diệp anh tung hoành tình trường bao nhiêu năm nay, ai cũng biết khẩu vị của anh. Anh đặc biệt thích những cô gái thanh thuần, bất kể là từ trong tâm hồn hay chỉ có vẻ bề ngoài giả tạo, chỉ cần có vẻ thanh thuần anh đều thích. Lâm An An lại mang một vẻ đẹp vô cùng thuần khiết, thuần khiết đến mức khiến người ta nảy sinh dục vọng muốn vấy bẩn nó, đây cũng là nguyên nhân ngay lần đầu tiên gặp mặt anh liền muốn dây dưa với cô ta. Quả nhiên như anh đoán, cô gái này thật sự là một con mèo hoang chưa được thuần dưỡng, từ trước đến nay, cô ta là người duy nhất dám đánh anh. Anh thật tò mò, nếu con mèo hoang này bị cắt bỏ hết móng vuốt sẽ có bộ dạng như thế nào. Nhưng khi anh chưa bắt đầu triển khai kế hoạch để nắm lấy Lâm An An, thì bỗng nhiên lại xuất hiện một kẻ ngang đường, chính là Trần Viện đang ngồi đối diện anh. Nếu nói Lâm An An là một con mèo hoang có trái tim thuần khiết, thì Trần Viện chính là một con hồ ly giả hoạt. Không sai, chính là một con hồ ly nhỏ đáng yêu, gian xảo, mặc dù hiện tại có chút ngốc, nhưng ngôn hành, cử chỉ, lời nói đã biểu hiện trong tương lai, cô sẽ trở thành một lão hồ ly. Thật sự là rất thú vị.

Lâm An An thấy Albert Diệp không nói, chỉ chăm chú nhìn mình, đại não bắt đầu căng thẳng, hai bàn tay dưới bàn nỉu chặt lấy nhau, mồ hôi tuôn ra ướt đầm. Cô không hiểu ánh mắt của Albert Diệp có ngụ ý gì, cô chỉ sợ mình không đủ xuất sắc, không tạo được ấn tượng tốt với anh ta, anh ta sẽ không đồng ý giúp cô nhận vai này, dù sao anh ta là nhà đầu tư, ai lại muốn đem số tiền của mình đi mạo hiểm trên một người không danh không tiếng như cô. Còn Trần Viện thì có suy nghĩ khác, cô cho rằng Albert Diệp đang suy nghĩ làm thế nào để có thể một lần há miệng liền ngọam sạch Lâm An An. Cảm giác tội lỗi vô hạn dâng lên trong lòng, cô thật xin lỗi Lâm An An, thật xin lỗi Ký Gia Thành, mặc dù quyết định là ở Lâm An An, nhưng cô lại là người gián tiếp cột nơ dâng chị ấy lên trước mặt Albert Diệp.

Albert Diệp thấy biểu tình vô cùng sinh động của Trần Viện, xuyết chút nữa không nhịn được mà phì cười. Anh trấn định lại, gật gù nói: “Lâm An An sao, ngoại hình thì rất thích hợp, nhưng mà...”

Albert Diệp kéo dài âm cuối, khiến hai cô gái phải thót tim chờ đợi.

“...nếu chọn một diễn viên có tên tuổi, không phải sẽ tốt hơn sao?”

Trần Viện thầm khinh bỉ Albert Diệp một phen, rõ ràng đã dâng thức ăn lên tận tận miệng, bây giờ còn ra vẻ quân tử: “Anh Diệp nói cũng đúng, nhưng dù sao với tư cách của người quản lý, tôi muốn giới thiệu Lâm An An với anh một chút, mặc dù chị ấy vẫn chưa quá nổi tiếng, nhưng đã tham gia được vài bộ phim, còn từng quay một đoạn quảng cáo cùng với nhóm nhạc Nam Nhi, trên cơ bản cũng được khá nhiều người biết đến, hơn nữa kinh nghiệm diễn xuất của chị ấy cũng rất tốt. Lâm An An chính là một diễn viên tiềm năng trong tương lai, cái chị ấy cần bây giờ chỉ là một cơ hội để phát huy thôi.”

Albert Diệp gật gù lắng nghe, nhưng thật ra mắt vẫn đang chăm chú đánh giá Lâm An An. Trần Viện nhìn theo ánh mắt của Albert Diệp mà tâm trạng cũng căng lên như sợi dây đàn. Nếu không phải Lâm An An quá khao khát vai diễn, cô cũng không muốn đi đến bước này. Trần Viện là người quản lý trực tiếp, cũng như Nam Nhi, nếu Lâm An An càng nổi tiếng thì cô càng có lợi. Cô vẫn không quên mục đích của mình khi đến thế giới này, cô phải độc

hết sức để bảo vệ gia đình của mình, mà muốn như vậy thì cô phải cố gắng giành được càng nhiều thành tựu càng tốt. Vì vậy, nam phụ gì gì đó cứ coi như là mây bay, mây tháng qua cô cũng đã hào tâm tạo nhiều cơ hội cho anh ta, nếu anh ta không biết nắm bắt thì đành chịu, hơn nữa đây cũng là lựa chọn của Lâm An An, cô không có quyền can thiệp.

“Trần Viện nói cũng đúng, nhưng...tôi là thương nhân, tôi sẽ không làm bất kỳ điều gì mà không có lợi...”

Albert Diệp cố tình kéo dài âm cuối, Lâm An An nghe đến đây thì cúi đầu xuống, ánh mắt dần ảm đạm, ý của Diệp tổng là muốn từ chối cô, anh ta cho rằng đầu tư cho cô là không có lợi. Mặc dù có chút không cam lòng, nhưng cũng phải chấp nhận, ai bảo cô là một diễn viên không danh không tiếng.

Còn Trần Viện thì nghĩ khác, cô lý giải đây là lúc Albert Diệp ngã bài, có lẽ anh ta sẽ dùng vai diễn này để trói buộc Lâm An An, hiển nhiên, Lâm An An có đồng ý hay không thì cô cũng không xen vào được.

“...Nhưng tôi quyết định sẽ tin tưởng cô Lâm An An một lần, hy vọng cô sẽ không làm tôi thất vọng.” Albert Diệp nhìn thấy thần thái ảm đạm của hai người thì cười khê, sau đó mới nói hết câu của mình.

“Tôi hiểu mà, dù sao...Hả, Diệp tổng, ý anh là...” Lâm An An bây giờ có chút mơ màng, không biết có phải là mình đã nghe lầm hay không.

“Không sai, ý tôi là sẽ giới thiệu cô một chút với đạo diễn.”

Lâm An An không biết lúc nên diễn tả tâm trạng của mình như thế nào. Một giây trước cô tựa như vừa bị đập xuống địa ngục, một giây sau lại trở về thiên đàng, kiểu như vậy chắc có ngày chết sớm vì bệnh tim.

Trần Viện kinh ngạc mở to mắt: “Sao, ý anh là đồng ý giúp chị ấy?”

Albert Diệp thấy vẻ mặt khoa trương của Trần Viện, cảm thấy tâm trạng rất thoải mái, liền hào sảng cười: “Đương nhiên.”

“Chỉ...chỉ đơn giản như vậy thôi sao? Không có điều kiện kèm theo gì à?”

“Chẳng lẽ Trần Viện muốn tôi ra điều kiện sao, vậy được, tôi muốn...”

“Không không, ha ha... cảm ơn anh Diệp, nhất định không khiến anh thất vọng.”

Lâm An An ngồi bên cạnh Trần Viện cũng ríu rít gật đầu, cam đoan sẽ cố gắng hết sức.

Trần Viện lúc này đang rất bối rối, chẳng lẽ Albert Diệp trước khi đến đây đã cảm nhận kịch bản, tại sao hôm nay anh ta lại nói ra những điều không tưởng thế này. Chẳng phải mấy tháng trước gặp mặt Lâm An An anh ta còn lớn tiếng đòi bao chị ấy ba tháng sao? Vậy mà hôm nay lại đóng vai người tốt. Đây đúng là chuyện vô căn cứ, căn bản không phù hợp với tính cách anh ta. Hoặc giả anh ta đã đổi chiến lược theo đuổi, muốn đóng vai người tốt, làm anh hùng cứu mỹ nhân. Chẳng lẽ sự xuất hiện của cô trong thế giới này lại gián tiếp làm trình độ tán gái của các nhân vật thăng cấp lên một tầm cao mới? Không đúng, vậy tại sao Lý Gia Thành vẫn dậm chân tại chỗ, thậm chí còn có xu hướng trì độn hơn so với trong tiểu thuyết.

Đến khi trở về nhà, Trần Viện vẫn không thể tin tưởng chuyện vừa xảy ra, Albert Diệp vậy mà lại đơn giản đồng ý bỏ qua cơ hội tốt như vậy để bắt lấy Lâm An An. Nhưng như vậy cũng không có gì xấu, cô xem như đã không làm ra chuyện có lỗi với Lý Gia Thành. Nhưng phải công nhận chiêu này của Albert Diệp quá cao tay, biểu hiện cụ thể là ấn tượng của Lâm An An đối với anh ta đã thay đổi hoàn toàn, thậm chí trên đường trở về, chị ấy còn không ngớt miệng khen Albert Diệp là người tốt. Xem ra cơ hội của Lý Gia Thành càng ngày càng nhỏ rồi, cô cũng vô năng thay đổi được cốt truyện, có làm thế nào đi nữa thì Lâm An An cùng Albert Diệp vẫn là nam nữ chính.

Trần Viện không có nhiều thời gian để cảm thán vấn đề này, về đến nhà chưa được mười phút thì cô đã nhận được điện thoại của Lý Gia Thành gọi đến. Mặc dù lần này không xảy ra chuyện ngoài ý muốn gì, nhưng nếu phải trực tiếp đối mặt với Lý Gia Thành thì Trần Viện vẫn không tránh khỏi chột dạ. Vì vậy cô quyết định giả vờ như không nhìn thấy cuộc gọi đến, tắt chuông điện thoại rồi quăng vào học tủ, có gì mai tính.

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Giành Nữ Chính Về Tay Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Kế hoạch của Lý Gia Thành

Sáng hôm sau, Trần Viện đang trong trạng thái ngáy ngủ thì bị mẹ Trần dựng dậy, đêm qua cô thức tận khuya để nghĩ cách đối phó với Lý Gia Thành. Mặc dù Lâm An An vẫn chưa bị Albert Diệp nhúng chàm, nhưng hành động của cô lại không khác nào nổi giáo cho gặc, phản bội lại Lý Gia Thành. Ai...cũng đâu phải cô tình nguyện, chuyện đến gặp Albert Diệp là do Lâm An An quyết định.

Trần Viện từ trên giường ngồi dậy, vẫn còn đang trong trạng thái mơ ngủ: “...Mẹ, chuyện gì vậy, hôm nay là chủ nhật mà?”

“Con đó, sáng nay có hẹn đến nhà Nhã Hân ôn bài mà tới giờ vẫn chưa chịu dậy.” Mẹ Trần thương yêu điểm lên trán cô một cái.

Trần Viện vẫn còn ngáy ngủ, gật gật đầu kéo chăn ngồi dậy vào nhà vệ sinh. Sau khi bước xuống khỏi giường mới sực nhớ: “Mẹ, con đâu có hẹn với Nhã Hân!”

Mẹ Trần lườm Trần Viện một cái: “Mới bây lớn mà đã bắt đầu đàng trí rồi. Vào làm vệ sinh nhanh lên, Gia Thành đến đón con, vẫn đang chờ dưới phòng khách đó.” Sau đó bà vỗ vào mông Trần Viện một phát mới ra khỏi phòng.

Trần Viện nghe xong như sét đánh ngang tai, nuốt ực nước miếng xuống. Lý Gia Thành mới sáng sớm mà đã tìm đến cửa tính sổ với cô rồi, Trần Viện cảm thấy ngày mới của mình vừa bắt đầu mà đã vô cùng u ám.

Trần Viện chạy ào đến bàn học, mở học tủ cầm điện thoại lên xem, thì ra là điện thoại đã hết pin, Lý Gia Thành gọi không được mới đến tận đây gặp cô. Nhưng lúc tối pin vẫn còn đầy mà. Trần Viện nhanh chóng cắm sạc rồi khởi động máy, điện thoại vừa khởi động xong, âm áo cuộc gọi nhờ liên tục được gọi đến. Trên trán Trần Viện nổi lên mấy vạch đen, Lý Gia Thành này quả thật là trâu bò, liên tục gọi đến cho đến khi máy cô hết pin mới ngừng. Lần này cô đã đắc tội lớn với anh trai mặt than rồi, phải nhanh chóng xuống dưới nhà nhận lỗi, không thể để anh ta chờ lâu thêm nữa.

Trần Viện đi xuống lầu, ánh mắt như tia laser của ai đó nhanh chóng quét về phía cô. Trần Viện thấy Lý Gia Thành đang nhìn mình, khoe miệng không tự chủ nở một nụ cười nịnh nọt đi về hướng anh: “Hi hi, anh đến sớm thật.”

Lý Gia Thành không nể mặt Trần Viện, tiếp tục duy trì trạng thái áp suất thấp: “Ăn sáng ở đây hay ra ngoài ăn.”

“Ăn ở đây, ăn ở đây là được.” Trần Viện trong lòng thầm bĩu môi, nếu ăn dưới ánh mắt lảng trí của anh thì sớm muộn gì cũng chết vì ghen. Cô nhanh chóng vọt vào phòng ăn, bữa sáng đã được dọn sẵn trên bàn. Giải quyết xong xuôi, mặc dù không muốn nhưng Trần Viện vẫn phải ra gặp Lý Gia Thành.

“Tôi ăn xong rồi, chúng ta đi thôi.”

Lý Gia Thành nhìn Trần Viện một hồi, khiến tóc gáy cô muốn dựng ngược lên hết mới chịu lên tiếng: “Em có hẹn ôn bài với Nhã Hân, sao không mang tập sách theo.”

“Ha ha ... tôi quên, đi lấy ngay, ha ha.” Đến sáng nay cô mới biết mình có hẹn với Nhã Hân, Lý Gia Thành này thật là, cái lý do như vậy cũng có thể lấy ra.

Ba Trần ngồi trên sofa đọc báo, thấy Trần Viện cuống quýt chạy đi thì lắc đầu cười nói với Lý Gia Thành: “Con bé dạo này không biết đầu óc để đâu nữa, cậu thông cảm, sáng sớm đã làm phiền cậu đến đây rồi.”

Ba Trần rất có hảo cảm với Lý Gia Thành, mặc dù anh là một người thành công nhưng không kiêu ngạo, làm việc trầm ổn lại đáng tin tưởng. Hơn nữa lại là một người biết quan tâm đến gia đình, thương yêu em gái.

Lý Gia Thành thu liễm lại khí thế bức người ban nãy, mỉm cười nói: “Bác cũng đừng trách em ấy, em gái con cũng vậy, có lẽ do áp lực học tập quá lớn.”

Ba Trần gật đầu, chấp nhận đáp án của Lý Gia Thành. Mặc dù việc Trần Viện cố gắng học tập khiến ông rất vui mừng, nhưng thấy con mình lao tâm lao lực như vậy, ông vẫn không tránh khỏi đau lòng.

Trần Viện chào tạm biệt ba Trần cùng mẹ Trần, sao đó cùng Lý Gia Thành rời đi. Lý Gia Thành lái xe rời khỏi khuôn viên nhà Trần Viện, sau đó tìm một nơi cho phép đỗ xe và tắt vào.

“Ừ, anh dừng ở đây làm gì?”

Lý Gia Thành xoay qua nhìn chăm chú vào Trần Viện, gương mặt vẫn không có vẻ sáng sủa hơn lúc này. Trần Viện có chút chột dạ, liền quay mặt qua chỗ khác, không dám nhìn thẳng vào mắt anh.

Lý Gia Thành thấy Trần Viện có ý trốn tránh mình, đôi mày càng cau chặt lại: “Tại sao tối qua không nghe điện thoại?”

“Ha ha, xin lỗi, tôi qua...tôi qua mệt quá nên ngủ sớm, không biết anh gọi đến.” Trần Viện cảm thấy trốn tránh không có ý nghĩa, phải thẳng thắn đối chất mới là thiên đạo.

Nghe xong câu trả lời của Trần Viện, bộ não siêu việt của Lý Gia Thành tự động lọc lại, chỉ còn vang vọng một câu: “Tôi qua mệt quá. Tôi qua mệt quá...” “Tôi qua Albert Diệp làm gì Trần Viện mà lại khiến cô ấy mệt? Lý Gia Thành không thể lý giải được cảm giác muốn bùng nổ của mình hiện tại. Anh cố gắng áp chế sự xung động, gần giọng hỏi Trần Viện: “Tôi qua em gặp Albert Diệp làm gì?”

Cảm thấy nhiệt độ không khí có xu hướng ngày càng hạ thấp, Trần Viện rung mình: “Anh bình tĩnh, mọi chuyện không phải như anh nghĩ đâu.”

Cô biết anh đang nghĩ đến điều gì mà lại nói như vậy, Lý Gia Thành cảm thấy chỉ cần Trần Viện cho thêm một mồi lửa nữa thì anh sẽ bùng nổ ngay tại chỗ này: “Trả lời!”

Trần Viện đưa tay lên lau mồ hôi lấm tấm trên trán: “Ai...không phải tại tôi, là do Lâm An An muốn đến gặp Albert Diệp, tôi cũng không hề cưỡng ép chị ấy. Hơn nữa đêm qua Albert Diệp cũng không có yêu cầu gì quá đáng với Lâm An An mà, anh bình tĩnh một chút đi.”

Nghe xong lời Trần Viện, Lý Gia Thành cảm thấy có điều gì đó không thích hợp, tại sao lại có thêm Lâm An An ở đây?

“Nói rõ hơn một chút.”

“Nói tóm lại là không có gì cả, Albert Diệp là nhà đầu tư của bộ phim ‘Phía sau ánh hào quang’, Lâm An An muốn anh ta giới thiệu chị ấy vào vai thứ chính nên muốn tôi hẹn anh ta đến để hai bên gặp mặt. Nhưng anh yên tâm, Albert Diệp đã đồng ý giúp Lâm An An nhưng vẫn chưa có hành động gì với chị ấy cả.”

Khi biết mọi chuyện không như bản thân mình tự suy nghĩ, Lý Gia Thành thầm thở phào một hơi, tuy vậy anh vẫn không cho Trần Viện sắc mặt tốt: “Vậy tại sao lại không tìm tôi giúp mà lại tìm hấn ta.”

Nghe Lý Gia Thành nói, Trần Viện cũng không biết trả lời như thế nào: “...Tìm anh để làm gì? Anh có đầu tư vào bộ phim đó đâu.”

Lý Gia Thành cũng cảm thấy mình có chút vô lý, chuyện này căn bản anh không xen vào được, nhưng nếu Trần Viện muốn, anh sẵn sàng bỏ tiền ra làm một bộ phim hoàn toàn mới cho Lâm An An. Mà không đúng, tại sao anh lại phải làm phim cho Lâm An An, người anh muốn theo đuổi là Trần Viện mà. Nghĩ đến đây thì Lý Gia Thành liền thấy vô cùng rầu rĩ. Không biết anh đã nói bao nhiêu lần là mình không thích Lâm An An, mà Trần Viện lúc nào cũng tìm cách gán ghép anh với cô ta. Đây rõ ràng là ép duyên mà. Anh phải làm sao để Trần Viện từ bỏ cái ý tưởng điên rồ muốn là bà mai, chuyển sang làm cô dâu của anh đây? Chẳng lẽ phải thú nhận là anh thích cô ấy? Không được, trong sách nói phải kiên nhẫn, dục tốc bất đạt, hơn nữa đối với loại người tri độn như Trần Viện, càng đòi hỏi anh phải dành ra nhiều sự kiên nhẫn hơn.

“Vậy tại sao tôi qua không nghe điện thoại của tôi?”

“Tôi...” Trần Viện chột dạ sờ sờ mũi, không biết trả lời thế nào.

“Em có biết đêm qua tôi lo lắng mà không thể nào ngủ được.” Lý Gia Thành cũng không cảm nhận được trong lời nói của mình còn có điểm uất ức, giống như trẻ nhỏ muốn được dỗ dành.

Trần Viện không phát hiện ra điều đó, lúc này cô để ý thấy hai bông mắt của Lý Gia Thành đã thâm quầng lại, không còn vẻ đẹp trai ngời ngời như mọi ngày, cô nhất thời cảm thấy đau lòng, nhiều hơn hết chính là cảm động. Anh ta lo lắng cho Lâm An An đến mức không ngủ được, đây mới gọi là tình yêu đích thực chứ. Trần Viện cảm thấy vô cùng phi nhỏ hành động trốn tránh của mình đêm qua. Nếu lúc đó cô nhận điện thoại, giải thích với Lý Gia Thành rõ ràng, nói là Lâm An An vẫn chưa bị Albert Diệp làm gì thì sẽ không khiến anh ta tiêu tụy đến mức này. Cảm giác tội lỗi vô hạn một lần nữa trỗi dậy trong thâm tâm Trần Viện.

“Tôi...thôi được rồi, là lỗi của tôi, hôm nay anh muốn tôi làm gì cũng được, coi như thay lời xin lỗi.”

Lý Gia Thành nghe thấy những lời của Trần Viện, cảm giác uất ức thoáng chốc bị quét sạch, hai mắt sáng lờ lờ: “Em chắc chứ?”

Trần Viện gật đầu, cô là người đã nói thì sẽ làm, không bao giờ thất hứa: “Chỉ cần không phải phóng hỏa, giết người thì đều được.” Cô nghĩ mình phải tìm cách bù đắp lại cho Lý Gia Thành, nhất định sẽ cố gắng giúp anh ta và Lâm An An trở thành một đôi. Albert Diệp gì gì đó chỉ là mây bay, mây bay.

“Là em nói.” Lý Gia Thành nhận được lời xác nhận của Trần Viện thì đập chân ga, tăng tốc chạy đi.

Trần Viện thấy hành động vội vã của Lý Gia Thành thì cảm giác có chút không thích hợp, tựa như cô đang tự bán mình đi: “Anh...chúng ta đi đâu vậy?”

“Không phải em nói là tùy tôi sao.” Lý Gia Thành tâm trạng rất tốt, tựa như mùa xuân đang trở lại, không ngần ngại trả lời Trần Viện.

“Nhưng cũng phải cho tôi biết chúng ta đi đâu chứ.” Trần Viện bắt mắt bừa bãi nói.

Lý Gia Thành trầm ngâm một hồi mới lên tiếng: “Tôi...cũng không biết nữa.”

Bây giờ siêu não của anh đang tra lại thông tin những địa điểm dùng để hẹn hò, một dãy địa phương được anh liệt kê ra: nhà hàng, rạp chiếu phim, quán trà sữa, công viên trò chơi, trung tâm thương mại... Lý Gia Thành lắc đầu, anh và Trần Viện vẫn chưa đến mức độ hẹn hò, không thể làm cho cô ấy nghi ngờ được, như vậy không đúng với phương châm nước ấm nấu ếch mà trong sách đã nêu ra. Điều anh cần làm là phải dần dần xâm nhập vào cuộc sống của cô ấy, như vậy thì nên đi đến đâu đây... Đúng rồi.

Lý Gia Thành vừa nảy ra sáng ý, liền nhanh chóng quay đầu xe một trăm tám mươi độ, chạy băng băng theo chiều ngược lại.

Trần Viện bị hành động này của anh làm cho giật mình, hai tay níu chặt vào dây an toàn: “Này, chạy đi đâu vậy!”

“Đến công ty.” Bây giờ anh sẽ đưa Trần Viện đến công ty mình, Trần Viện làm bài tập, anh thì ngồi bên cạnh giải quyết công việc, dần dà tạo thành thói quen cho Trần Viện, nếu không có anh bên cạnh thì không thể tập trung học bài được. Lý Gia Thành trong nội tâm không khỏi đắc ý về sự thống thái của mình.

Bonus một đoạn chương sau nha, cả nhà thông cảm, dạo này rất bận không có thời gian viết, qua tuần sau thì rảnh lại rồi.

“Tôi qua em không chịu nghe điện thoại của tôi.”

Trần Viện ngơ ngác, sau đó gật gật đầu: “Đúng vậy.”

“Khiến tôi cả đêm không ngủ được.”

Trần Viện vẫn không hiểu được ý của Lý Gia Thành, tiếp tục ngơ ngác: “Cho nên?”

“Em phải chịu trách nhiệm đối với giấc ngủ của tôi.”

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Giành Nữ Chính Về Tay Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Hẹn hò nơi công sở.

Phòng làm việc của Lý Gia Thành nằm ở tầng trên cùng của tòa cao ốc, rộng gấp đôi phòng làm việc của ba Trần, dùng gam màu lạnh làm màu trang trí chủ đạo, chủ yếu là trắng và xám, tuy vậy vẫn không tạo cảm giác âm u và áp bức, ngược lại khiến người ta cảm thấy nó bùng bùng năng lượng. Nơi này quả nhiên có khí thế của một tập đoàn tài chính toàn cầu. Trần Viện đứng trước bức tường thủy tinh chịu lực, phóng tầm mắt nhìn bao quát cả thành phố, nếu là người nhất gan, chắc chắn sẽ cảm thấy chân run lẩy bẩy khi đứng ở nơi này. Cách bố trí của căn phòng đã biểu hiện rõ, chủ nhân của nó là một người mạnh mẽ và có tham vọng nắm giữ vô cùng mãnh liệt.

“Phòng làm việc của anh thật tuyệt!” Trần Viện ôm sát mặt kính, nhìn xuống phía dưới đường phố, cảm thán kêu lên.

Lý Gia Thành thấy hành động đáng yêu của cô thì nhếch khóe miệng cười.

Trần Viện lấy lại tinh thần, xoay người về phía Lý Gia Thành hỏi: “Anh đưa tôi đến đây để làm gì?”

“Tôi còn một số công việc cần giải quyết.” Lý Gia Thành không cần suy nghĩ, nói ra câu trả lời của mình.

Trần Viện gật gật đầu, quả nhiên là công ty quốc tế có khác, ngay cả chủ nhật cũng không thể nghỉ ngơi. Chẳng bù với ba Trần, có hôm thì bận túi bụi, có bữa thì rảnh rỗi chẳng có chuyện gì để làm. Nhưng Lý Gia Thành làm việc lại mang cô đến đây để làm gì? Chẳng lẽ anh ta muốn cô hôm nay làm phụ tá kiểm chân sai vật bung trà rót nước? Cũng được thôi, đây là những chuyện mà cô hay làm cho ba Trần, không phải tự khen chứ cô cũng có thể xưng là người chuyên nghiệp trong lĩnh vực này.

“Ngồi xuống đây đi.” Lý Gia Thành ngồi lên sô pha, vỗ vỗ vị trí bên cạnh.

Trần Viện ngoan ngoãn ngồi xuống.

“Em uống gì?”

Trần Viện có chút ngơ ngác, không phải đây là lời thoại của cô sao?

“...Gì cũng được.”

“Vậy uống sữa tươi đi.” Lý Gia Thành suy ngẫm một hồi liền phát biểu. Sau đó đứng dậy đẩy cửa bước ra khỏi phòng. Trước khi đi còn dặn cô ngồi chờ anh một lát.

Trần Viện không hiểu mô tê gì, chỉ biết nhìn theo bóng lưng Lý Gia Thành. Không để cô đợi lâu, Lý Gia Thành đã trở lại, trên tay anh là một ly sữa tươi lớn, tay còn lại cầm tách cà phê thơm nức. Anh đặt sữa lên bàn rồi nói với Trần Viện: “Em ngoan ngoãn ngồi ở đây ôn bài, tôi làm việc một chút.”

Trần Viện máy móc gật đầu, nhìn theo Lý Gia Thành cho đến khi anh trở về bàn làm việc và ngồi xuống. Thấy Trần Viện vẫn yên lặng, không có xu hướng hợp tác, Lý Gia Thành cau mày: “Sao em không lấy sách vở ra học đi?”

“À, lấy ngay lấy ngay.” Trần Viện không hiểu hôm nay Lý Gia Thành ăn trúng cái gì mà giống như động kinh vậy. Thôi không cần phải để ý nữa, cô mở ba lô lấy sách ra, bắt đầu xem bài.

Nhìn thấy Trần Viện ngoan ngoãn nghe lời. Lý Gia Thành hài lòng gật đầu, bắt đầu tìm công việc để làm, như vậy mới giống với kế hoạch ban đầu của anh chứ. Thật ra Lý Gia Thành chẳng có việc gì gấp cần phải giải quyết cả, chẳng qua anh chỉ muốn tạo ra không khí hòa hợp theo kế hoạch của mình thôi. Ừm để xem, bảng lương cần phải ký, thôi bỏ qua, phát lương trễ một hai ngày mấy người kia cũng không chết đói. Cái này... Xét duyệt kinh phí công tác, để sau đi, tiền lương công ty cao như vậy, chắc không thiếu mấy đồng đi lại ăn uống. Đề án khu đô thị mới phía tây, ừm, để xem xét một chút.

Cứ như vậy, Trần Viện và Lý Gia Thành mỗi người một việc, thế mà không khí trong phòng lại hòa hợp đến kỳ lạ. Trần Viện làm bài tập hóa học, thỉnh thoảng lại quét mắt về phía Lý Gia Thành, cô cảm thấy anh ta lúc này lại càng đặc biệt có sức quyến rũ. Quả nhiên đàn ông khi tập trung làm việc và khi quét thẻ thanh toán cho phụ nữ là đẹp trai nhất.

Lý Gia Thành cảm thấy hôm nay tâm trạng anh đặc biệt tốt, chỉ thoáng một cái đã đã giải quyết hết những việc tồn đọng trong nửa tháng tới, đương nhiên không tính đến bảng lương và kinh phí các loại cần xét duyệt. Nhìn về phía Trần Viện, thấy cô đang chăm chú xem sách, đôi mày liễu thảnh thơi lại như có điều đang suy nghĩ càng khiến cho người ta cảm thấy yêu thương. Lý Gia Thành đứng dậy đi về hướng của cô.

Trần Viện đang vật lộn với một phương trình hóa học, đột nhiên cảm nhận được một bên sô pha bị thụng xuống, hóa ra là Lý Gia Thành. Cô cười với anh một cái, sau đó lại quay đi bận việc của mình. Lý Gia Thành có chút không vui, anh cảm thấy mình tuyệt đối đẹp trai hơn quyển sách đó.

“Trần Viện.”

“Hừm.” Nghe thấy Lý Gia Thành kêu, cô lơ đãng đáp lại.

“Ngồi thẳng lên.”

Cô rất hợp tác, thẳng lưng lên, mắt vẫn dán chặt vào quyển sách. Đột nhiên cảm thấy bên đùi có chút nặng, Trần Viện cúi xuống nhìn, hóa ra là cái đầu xù của Lý Gia Thành, cô hoảng hốt đứng dậy, khiến Lý Gia Thành bất mãn cau mày.

“Anh... làm gì vậy?”

Lý Gia Thành vô cùng bình tĩnh, tựa như việc vừa rồi không phải do anh làm: “Tôi qua em không chịu nghe điện thoại của tôi.”

Trần Viện ngơ ngác, sau đó gật gật đầu: “Đúng vậy.”

“Khiến tôi cả đêm không ngủ được.”

Trần Viện vẫn không hiểu được ý của Lý Gia Thành, tiếp tục ngơ ngác: “Cho nên?”

“Em phải chịu trách nhiệm đối với giấc ngủ của tôi.”

Trần Viện thấy cũng có lý, nhưng cũng đâu nhất thiết phải gồi lên chân của cô mới ngủ được, chân cô tuyệt đối không mềm bằng gối nằm.

Không để Trần Viện phải xoắn xuýt lâu, Lý Gia Thành liền lên tiếng: “Ngồi xuống.”

Trần Viện máy móc ngồi xuống, Lý Gia Thành lúc này mới hài lòng kê đầu lên đùi cô, nhắm mắt lại. Ừm... cảm xúc thật tốt, sau này, anh sẽ trưng dụng chỗ này của cô để gối đầu.

Trần Viện có chút không được tự nhiên, dịch dịch mông để tìm chỗ ngồi thoải mái nhất, Lý Gia Thành đối với điều này có chút bất mãn, liền lên tiếng: “Ngồi yên, không được quấy rầy giấc ngủ của tôi.”

“A... được.” Trần Viện nhận được lệnh, liền ngồi thẳng sống lưng không dám cử động.

Chưa đến năm phút, cô đã chịu không được không khí kỳ quái này, lấy tay chọt chọt lên mặt anh gọi: “Này.”

“Hừm.” Lý Gia Thành nhướn mày, cổ họng phát ra âm thanh từ tính có chút biếng nhác, hai mắt thì vẫn nhắm chặt.

“Tôi đang học bài, anh nằm như thế làm sao tôi học được.”

Lý Gia Thành không có xu hướng cử động, chỉ mở mắt ra nhìn Trần Viện: “Em đang học cái gì?”

“Ừm... hóa học.”

Lý Gia Thành với tay qua bàn, lấy quyển sách đã được lật sẵn: “Cái này phải không?”

Trần Viện gật gật đầu, xem như trả lời, Lý Gia Thành đưa sách cho cô, sau đó nhắm mắt lại: “Học đi.”

Trần Viện không biết phải nói thế nào, ý cô là anh nằm một đống ở đây, làm sao cô tập trung học cho được. Nhưng nhìn cái người đang có vẻ không muốn hợp tác bên dưới, Trần Viện đành im miệng, ngồi yên mở sách ra xem. Mặc dù cô cảm giác tình huống giữa cô và Lý Gia Thành hiện tại có chút không đúng, nhưng cũng không biết không đúng ở điểm nào, cho nên đành bỏ qua.

Lúc Trần Viện không còn chú ý đến việc này nữa, Lý Gia Thành đang hưởng thụ nằm bên dưới đột nhiên mở mắt, sau đó mỉm cười đắc ý.

Lý Gia Thành ban đầu chỉ định trêu chọc Trần Viện một chút, không nghĩ đến mình thật sự ngủ quên. Anh đã có một giấc ngủ ngắn nhưng lại rất sâu. Khi giật mình tỉnh dậy mới phát hiện ra mình vẫn còn gối đầu trên chân của Trần Viện. Trần Viện lúc này cũng nghiêng người tựa lên sô pha ngủ vù vù, chỉ sợ có động đất cũng không hề hay biết.

Lý Gia Thành có chút luyến tiếc bật người ngồi dậy, xem đồng hồ thì đã hơn mười giờ sáng. Anh chăm chú nhìn gương mặt đang ngủ say, càng nhìn càng thấy đáng yêu, hận không thể cắn lên một ngụm. Nhưng Lý Gia Thành là người rất có tiết chế và theo chủ nghĩa hoàn mỹ, anh sẽ không để bất kỳ điều gì làm ảnh hưởng đến kế hoạch của mình, đặc biệt là sự xung động của đàn ông lúc mới ngủ thức dậy. Nhưng nếu nhẹ nhàng một chút chắc là Trần Viện sẽ không giật mình đâu nhỉ? Nghĩ là làm, Lý Gia Thành đưa tay lên, vuốt vuốt mặt của Trần Viện vài cái, cảm nhận được làn da non mềm và mịn màng của

cô mới thỏa mãn cười đứng dậy.

Thấy Trần Viện còn đang ngủ say, anh cúi người đỡ cô nằm xuống ghế. Trần Viện bị quấy rầy có chút bất mãn, khóe miệng khẽ cong lên như muốn nói gì đó, sau cùng vẫn ngủ say như chết. Thấy bộ dạng như thế của Trần Viện, Lý Gia Thành cũng không kiềm được bật cười. Anh ngồi bên cạnh ngắm nghía cô một hồi, chợt nhớ đến một tình tiết trên bộ phim truyền hình mà em gái anh hay xem lúc tám giờ. Lúc này chẳng phải anh nên lấy áo khoác lên người Trần Viện sao, khi Trần Viện tỉnh dậy nhất định sẽ thấy cảm động về sự quan tâm săn sóc của anh. Lý Gia Thành gật gù, phim truyền hình cũng không phải là vô bổ. Chỉ có điều sáng nay trời nóng quá, Lý Gia Thành lúc ra ngoài chỉ mặc áo sơ mi, không cầm theo áo ngoài.

Ngẫm nghĩ một chút, Lý Gia Thành đứng dậy, đi về hướng một cánh cửa đẩy ra, bên trong chính là phòng nghỉ của anh, có giường ngủ, có toilet và một tủ quần áo âm tường. Lý Gia Thành mở tủ, cầm một cái áo khoác ngoài màu xám, trùm kín lên người của Trần Viện. Anh đứng dậy nhìn ngắm tác phẩm đã hoàn thành của mình sau đó mới hài lòng đi về phía bàn làm việc, lật danh bạ chọn nhà hàng cho bữa trưa.

Năm phút sau, Trần Viện vốn đang trong trạng thái có động đất cũng không dậy liền giật mình thức giấc, nguyên nhân vì nóng quá chịu không nổi. Trần Viện mở mắt nhìn ra, đưa tay lên lau mồ hôi chảy dài trên trán, sau đó ngồi dậy. Lý Gia Thành đã sớm phát hiện Trần Viện thức dậy, anh nhìn về phía cô, đang quan sát xem cô sẽ cảm động vì sự săn sóc của anh đến mức nào.

Trần Viện đến lúc này mới phát hiện, áo khoác của Lý Gia Thành đang trùm kín người cô, Trần Viện bực bội, phóng tia mắt tóe lửa nhìn về Lý Gia Thành. Cái người này trung dụng cặp chân cô cả buổi sáng, bây giờ cô mới chộp mắt ngủ được một chút cũng kiểm chuyện phá đám. Trời nóng như vậy mà còn muốn khoác áo cho cô, không phải cố ý thì là gì nữa.

Lý Gia Thành phát hiện ánh mắt Trần Viện có chút không đúng, không phải lúc này cô ấy nên cảm động sao, như thế nào lại nhìn anh như nhìn kẻ thù vậy?

“Sao thế?” Lý Gia Thành có chút lo lắng hỏi.

Trần Viện bất mãn, nhăn mặt bĩu môi: “Nóng muốn chết.” Sau đó còn vươn tay lên lau mồ hôi đọng trên cổ để minh họa cho lời nói của mình.

Lý Gia Thành không biết phải làm sao, hình như anh đã tính toán sai rồi. Quả nhiên mấy cái phim truyền hình gì gì đó là không thể tin tưởng được, về sau phải kêu Nhã Hân hạn chế xem mấy thứ đó lại.

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Giành Nữ Chính Về Tay Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Hẹn hò nơi công sở.

Để cấp cứu hình tượng đang bị suy giảm của mình, Lý Gia Thành lên tiếng đề nghị Trần Viện đến một nhà hàng Ý để ăn trưa.

“Không đi, ra đường giờ này nóng phát điên luôn, anh gọi thức ăn đến đây đi.”

Lý Gia Thành có chút thất vọng vì Trần Viện từ chối ý tốt của mình, nhưng anh vẫn rất phong độ hỏi ý của cô, sau đó gọi điện thoại đặt món. Thấy Trần Viện vẫn đang kêu gào than nóng, Lý Gia Thành rất tri kỷ, cầm điều khiển hạ nhiệt độ trong phòng xuống.

Sau khi ăn trưa xong, Lý Gia Thành muốn tiếp tục kế hoạch chung sống hòa hợp của mình, chỉ tiếc là người kia lại không chịu phối hợp. Lý Gia Thành bảo Trần Viện lấy sách ra học, Trần Viện thì la hét đòi nhân quyền, nói cô muốn nghỉ ngơi, không muốn học nữa.

Lý Gia Thành thấy Trần Viện đã học từ sáng đến giờ, cũng không nỡ ép cô nên ngồi xuống bên cạnh, hai người cùng nhau trò chuyện. Trần Viện lúc này ôm bụng no căng, tựa lưng lên ghế lim dim mắt như một con mèo lười biếng. Thấy bộ dạng đáng yêu và không hề phòng bị người khác của cô, Lý Gia Thành cảm thấy nội tâm vô cùng ngứa ngáy, hận không thể kéo cô vào lòng thân vùi cái.

“Lý Gia Thành, anh làm việc xong chưa?” Trần Viện hỏi.

“Cũng tương đối, có gì không?” Lý Gia Thành trả lời.

“Lúc nào công ty anh cũng có nhiều công việc như vậy hay sao?”

Đương nhiên là không, anh bỏ tiền ra thuê người ta đến để làm việc chứ đâu phải để họ làm ông chủ, người bận rộn phải là bọn họ chứ không phải anh: “Ừm, do công ty có rất nhiều hạng mục phải đầu tư, lĩnh vực cũng rất đa dạng.”

Trần Viện gật đầu đồng ý, ai nói người giàu là sướng, muốn nhận được bao nhiêu thì phải bỏ ra bấy nhiêu. Cứ bình bình như nhà cô vẫn là tốt nhất, không phải chịu nhiều áp lực về kinh tế, cũng không mất thời gian dành cho gia đình và bản thân.

Lý Gia Thành thấy Trần Viện không nói gì nữa thì cũng im lặng ngồi cạnh cô, cảm giác hai người được ở gần nhau như thế này thật tốt. Mặc dù hôm qua anh mới phát hiện ra mình thích Trần Viện, nhưng nếu suy nghĩ kỹ lại, có lẽ anh đã có tình cảm với cô lâu rồi, chỉ tại bản thân anh không nhận ra. Trần

Viện là một cô gái tốt, xinh đẹp, lương thiện, tính tình thì hoạt bát sáng sủa, người như cô bé chắc là được rất nhiều cậu nhóc thích. Vừa nghĩ đến đây, tâm tình của anh cũng bắt đầu trầm xuống. Phải hồi kỳ Nhà Hán lại xem trong lớp có tên nào có suy nghĩ không an phận với vợ anh không. Lý Gia Thành càng nghĩ càng lo lắng, không biết Trần Viện có chê anh già hay không? Mặc dù anh chỉ hơn cô tám tuổi, nhưng so với đám trẻ choai choai kia, anh rõ ràng thiếu sức sống hơn nhiều. Hơn nữa Trần Viện là một người thích náo nhiệt, mà anh thì ngược lại, không thích ồn ào, lẽ đâu cô ấy không để anh vào mắt thì sao? Dẫn đo một hồi, Lý Gia Thành lên tiếng nói.

“Trần Viện, em... thích mẫu đàn ông như thế nào?”

Trần Viện lìm dim hai mắt, nghe thấy Lý Gia Thành nói xong thì tròn mắt há mồm.

Lý Gia Thành thấy phản ứng thái quá của Trần Viện, nghĩ là mình đã nói sai, liền sửa lời lại: “Ý tôi là... phụ nữ thích những người đàn ông như thế nào.”

Trần Viện lúc này mới vỡ lẽ, mỉm cười giảo hoạt. Lý Gia Thành hiện tại không có nhiều lợi thế như Albert Diệp, đến bây giờ anh mới chịu tìm hiểu điều này không phải là quá muộn rồi sao. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, Trần Viện vẫn cảm thấy có lỗi với Lý Gia Thành, để bù đắp lại lỗi lầm của mình, Trần Viện quyết định phải xuất hết vốn gốc của mình ra, lần này nhất quyết phải để Lý Gia Thành tu luyện thành công bí pháp theo đuổi nữ chính.

“Ừm... Thật ra điều này cũng rất mơ hồ, không thể định nghĩa được. Đa số phụ nữ đều nói là thích mẫu đàn ông tốt. Nhưng tốt là tốt như thế nào mới được chứ? Điều này phải phụ thuộc vào khẩu vị của từng người nha. Anh trước tiên phải xem đối tượng của mình là ai mới xác định được sở thích của cô ta.” Trần Viện giống như bị Lý Gia Thành bấm trúng công tắc nói, liên tục tung ra những lý luận cao thâm.

Trần Viện ngẫm nghĩ một hồi, đang tìm từ ngữ để đúc kết lại tính cách của Albert Diệp. Đây chính là mẫu người tiêu biểu mà Lâm An An thích: “Nói thế nào nhỉ, phụ nữ bây giờ rất kỳ lạ, không thích người tốt, chỉ thích trai hư thôi. Càng hư hỏng càng thích. Hơn nữa còn phải là người bá đạo, có dục vọng độc chiếm mạnh mẽ. Ừm... phải có một chút ích kỷ, một chút nhỏ nhen, một chút độc ác.” Quả thật hình tượng của Albert Diệp trong lòng Trần Viện vô cùng nát bét, chỉ có thể tổng kết được bấy nhiêu đó, à mà còn một điểm nữa: “Nhất định phải là người chung tình, nếu đã thực sự yêu một người thì sẽ một mực chung thủy với người đó.” Đây chính là điểm sáng duy nhất trong tính cách của Albert Diệp.

Lý Gia Thành càng nghe càng si ngốc, chỉ có kẻ điên mới đi thích mẫu người biến thái như vậy, lời của Trần Viện thật sự khiến người khác nghi hoặc: “Khoan đã, đây thật sự là mẫu người mà em thích?”

Trần Viện nhìn Lý Gia Thành, sau đó lắc lắc đầu: “Không phải, tôi đâu có điên.”

“Nhưng em vừa nói...”

“Đây là mẫu người Lâm An An thích, đâu phải tôi.”

Lý Gia Thành nghe đến đây, khóe miệng bắt đầu giật giật. Tại sao lúc nào Trần Viện cũng treo Lâm An An bên miệng, thật sự là biết cách phá hỏng bầu không khí. Lý Gia Thành quyết định không động đến chuyện này nữa, thời gian còn dài, anh sẽ tự mình tìm hiểu. Thế nhưng người bên cạnh thì không nghĩ vậy, càng nói càng hăng.

“Được rồi, hôm nay tôi sẽ dốc hết tâm huyết, chỉ anh sát chiêu để cưa đổ nữ chính.” Trần Viện dẫn đo một hồi, quyết định nói ra bí mật của Lâm An An: “Ừm... nói khó không khó, dễ không dễ, chỉ cần anh kéo được Lâm An An lên giường, tiến hành cọ xát trao đổi tình cảm nhiều lần là ok. Chẳng phải trong tiểu thuyết đã nói ‘nếu không chiếm được trái tim em, tôi sẽ chiếm đoạt cơ thể của em’ sao, yên tâm đi, chỉ cần hai người ở bên cạnh nhau, tình cảm có thể từ từ bồi đắp. Việc này đối với người chưa có kinh nghiệm như anh thì hơi khó, trước hết anh nên tự bỏ túi về phương diện đó đó, tôi không nói anh cũng tự hiểu mà, hí hí. Mấy lời thoại dạng như ‘cứ kêu đi, có kêu đến khan cổ cũng không ai đến cứu em đâu’, ‘cơ thể em vĩnh viễn thành thật hơn cái miệng của em’ gì gì đó là không thể thiếu, phải thể hiện sự bá đạo, độc tôn của mình. Một khi người đàn ông đã ở vị trí tối cao, sự bá đạo của họ sẽ không khiến phụ nữ chán ghét, ngược lại càng thêm hấp dẫn họ, Lâm An An không sớm thì muộn cũng mê một anh, hơn nữa...”

“Trần Viện!” Lý Gia Thành càng nghe càng thấy không được, trên trán cũng nổi đầy gân xanh, gằn giọng ngăn Trần Viện lại.

Những thứ Trần Viện vừa nói chính là lời thoại hàng thật giả thật của Albert Diệp cùng Lâm An An khi hai người tiến hành hoạt động trao đổi tình cảm trên giường. Cô tin chắc nếu Lý Gia Thành làm giống như vậy, thu phục Lâm An An sẽ là chuyện trong lòng bàn tay. Trần Viện đang hăng say chia sẻ kinh nghiệm của mình với Lý Gia Thành, đột nhiên bị anh lớn tiếng quát, cô giật mình ngậm miệng lại, phát hiện ra không khí xung quanh có gì đó không đúng. Nhìn thấy gương mặt như trứng thối của Lý Gia Thành, cô cũng không biết nguyên nhân vì đâu, chẳng phải mới vừa rồi còn rất vui vẻ sao?

“Em học mấy thứ đó ở đâu?”

“A... ờ... trong tiểu thuyết.” Trần Viện có chút căng thẳng, hình như những lời vừa rồi của cô hơi đi quá giới hạn thì phải.

“Chẳng phải tôi đã nói em không nên đọc mấy thứ linh tinh đó nữa sao?” Nhiệt độ xung quanh Lý Gia Thành càng ngày càng thấp.

Trần Viện chột dạ, đưa tay lên sờ sờ mũi: “Hết... hết đọc lâu rồi. Anh làm gì hung dữ vậy.”

Câu nói của Trần Viện đã kéo lại sự trấn tĩnh của Lý Gia Thành. Có lẽ vừa rồi anh hơi lớn tiếng với cô, không biết có làm cô ấy giận không. Lúc này anh có chút mất bình tĩnh, chỉ tại Trần Viện nói ra những thứ không phù hợp với độ tuổi của mình, cô ấy vẫn chưa đủ mười tám tuổi mà. Quả nhiên mấy cái tiểu thuyết linh tinh kia không phải là thứ tốt đẹp gì.

“Em vẫn còn nhỏ, không nên đọc mấy thứ đó.” Lý Gia Thành hạ giọng nói, giống như đang dỗ ngọt trẻ em.

Trần Viện thấy Lý Gia Thành đã bình thường trở lại, cũng không nói nhiều, chỉ liếc anh một cái, nhìn anh ta hôm nay cứ như bị động kinh vậy, chắc là do vẫn còn chịu kích thích từ việc hôm qua. Cô cũng rất thông cảm với anh, yếu đơn phương không phải là chuyện dễ dàng gì a.

Hành động của cô trong mắt Lý Gia Thành chính là đang giận dỗi, trong lòng anh thầm cuống quýt không biết làm sao, nhưng ngoài mặt vẫn biểu hiện trấn định như không có việc gì. Một lúc sau, Trần Viện mới nhích lại vỗ vỗ vai Lý Gia Thành: “Thôi không nói chuyện này nữa, sau này tôi sẽ cố gắng giúp anh.”

Lý Gia Thành không để ý đến lời nói của Trần Viện, thấy cô không giống như đang giận dỗi thì trong lòng thầm thở phào một hơi, xem ra anh vẫn chưa bị trừ điểm.

“Được rồi, anh còn làm việc không?” Trần Viện không hề hay biết tranh đấu trong nội tâm Lý Gia Thành, lo đang hỏi anh.

“Còn chứ, đến chiều mới xong.” Lý Gia Thành dứt khoát đáp, kế hoạch chung sống hòa hợp của anh vẫn đang tiến hành, đâu thể bỏ ngang được.

“Em tiếp tục học đi.” Anh tích cực nhắc nhở Trần Viện.

Trần Viện không chịu hợp tác, lắc đầu nguầy nguậy: “Không học đâu, buồn ngủ quá, đêm qua không ngủ được gì hết.”

“Chẳng phải em nói đêm qua ngủ sớm nên không nghe thấy điện thoại của tôi sao?” Lý Gia Thành nhanh chóng bắt được sơ hở trong lời nói của Trần Viện.

“Chẳng phải là vì sợ anh truy hỏi chuyện ăn tối với Albert Diệp nên mới nói dối sao.”

Trần Viện không chút để tâm trả lời, sau đó đưa tay lên che miệng ngáp dài một cái.

“Có muốn vào phòng nghỉ của tôi nằm một lát không?” Lý Gia Thành cũng đau lòng Trần Viện, không muốn ép cô tiếp tục học nữa.

“Không sao đâu, chợp mắt ở đây một lát là được, chút nữa thức dậy học tiếp.”

“Vậy... có muốn gối lên chân tôi không?” Lý Gia Thành chân thành đề nghị.

Trần Viện bị câu nói của anh chọc cho trờ tráo mắt, không hiểu nổi hôm nay Lý Gia Thành ăn trúng cái gì nữa.

Thấy vẻ mặt mờ mịt của Trần Viện, anh tốt bụng lên tiếng giải thích: “Lúc này tôi gối lên chân em ngủ.”

“Cho nên.” Trần Viện lên tiếng.

“Bây giờ để em ngủ trên chân tôi, có qua có lại.”

Trần Viện suýt nữa bị cái lý luận có qua có lại của Lý Gia Thành làm cho sặc nước miếng, cô không nể mặt thẳng thừng từ chối: “Không cần, của anh cứng muốn chết, không thoải mái chút nào.”

Lý Gia Thành bị câu nói của Trần Viện kích thích máu xông tới não, anh tuyệt đối không thừa nhận mình đã suy nghĩ câu nói của Trần Viện theo chiều hướng khác. Anh có chút thất vọng khi Trần Viện không chấp nhận lời đề nghị thiện chí của mình, nhưng cũng không để ý nhiều lắm, dù sao thời gian vẫn còn dài.

Trần Viện lật người lên sô pha nhắm mắt lại ngủ, sau đó dường như nhớ ra điều gì, cô bật người ngồi dậy, hậm hực nhìn về phía Lý Gia Thành: “Cảm anh không được khoác áo lên người tôi nữa đó.” Nhận được cái gật đầu đồng ý của anh, lúc này cô mới an tâm chợp mắt.

Không lâu sau, Trần Viện đã nhanh chóng đi vào giấc ngủ. Lý Gia Thành ngồi trên bàn làm việc, nhìn về phía cô, trong mắt hiện lên một tia ôn nhu khó nắm bắt. Trần Viện không hề có sự phòng bị đối với anh, có thể an tâm ngủ ngon lành trước mặt anh, chứng tỏ cô ấy rất tin tưởng anh không phải sao. Anh cũng không phải là không có hy vọng.

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Giành Nữ Chính Về Tay Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Chuẩn bị cho kỳ thi

Kể từ sau ngày đến phòng làm việc của Lý Gia Thành, Trần Viện xuất phát từ cảm giác tội lỗi và muốn bù đắp, hiện tại vô cùng tích cực trong việc giúp đỡ Lý Gia Thành giành người yêu.

Trong buổi họp hàng tháng tập đoàn NewTime tại trụ sở chính của chi nhánh Châu Á, các cán bộ cao tầng đã có mặt đầy đủ trong phòng họp, ai nấy đều nín thở chờ đợi đến lượt báo cáo của mình. Mọi người đều thừa nhận tổng giám đốc của bọn họ là một người ôn hòa, không bao giờ lớn tiếng mắng

mở hoặc chèn ép ai, mỗi khi có người phạm sai lầm tổng giám đốc sẽ nhắc nhở hoặc xử phạt một cách công bằng và chính trực, nhưng không hiểu tại sao mỗi khi đối mặt với vị tổng giám đốc này, lại nảy sinh cảm giác căng thẳng và vô cùng áp bách.

Vị tổng giám đốc trong truyền thuyết này hiện tại đang ngồi trên ghế chủ tọa, tựa lưng ra sau, một tay đặt trên thành ghế, rũ mắt xuống chăm chú lắng nghe báo cáo của phòng kinh doanh. Về nghiêm túc và uy nghiêm của anh làm cho những người xung quanh bị lây nhiễm không khí trang trọng trong phòng họp, mọi người đều tỉ mỉ lắng nghe người báo cáo, không một ai dám trò chuyện hoặc làm việc riêng. Nhưng thực chất, ánh mắt của vị tổng giám đốc vô cùng coi trọng công việc này đang dừng tại chiếc điện thoại đặt bên dưới mặt bàn.

[Người gửi: Trần Viện.

‘Khi cô ấy nổi điên, hãy hôn cô ấy.

Khi cô ấy không nổi điên, cũng không được quên việc hôn cô ấy.

Khi cô ấy buồn bã, tuyệt đối phải hôn.

Khi cô ấy và bạn cãi nhau, tốt nhất là nên hôn.’

Đọc kỹ chưa, đây chính là chân lý đó, phải học thuộc nằm lòng, không được quên.]

Lý Gia Thành nhìn tin nhắn gửi đến thì dở khóc dở cười. Thật sự bó tay với cô nhóc này, như vậy mà cũng nghĩ ra được. Nhưng thứ này có thật sự dùng được không? Đạo gần đây Trần Viện vẫn hay gửi mấy tin nhắn linh tinh này cho anh. Mặc dù không phải là tin nhắn tình cảm như ý anh muốn, nhưng đây cũng là một bước tiến triển đúng không.

Trưởng phòng kinh doanh vừa kết thúc phần trình bày, nhìn lên thì bất gặp khóe miệng đang nhếch lên của tổng giám đốc, anh liền cảm thấy lông tóc như muốn dựng ngược. Nếu không phải anh hoa mắt thì hình như vị tổng giám đốc mặt than này đang mỉm cười, nụ cười quý dị kia là ý tứ gì? Chẳng lẽ anh ta không hài lòng với bảng báo cáo của phòng kinh doanh? Vị trưởng phòng kinh doanh này hiện tại đang vô cùng lo lắng cho bát cơm của mình.

Lý Gia Thành thấy mọi người đều im lặng, liền ngẩng đầu lên, nhìn trưởng phòng kinh doanh nói: “Sao không báo cáo tiếp đi.”

“Tổng...tổng giám đốc, tôi... tôi báo cáo xong rồi.” Trưởng phòng kinh doanh đang cực kỳ căng thẳng, trái tim như muốn treo lên cuống họng.

Lý Gia Thành nhường mảy, trở về gương mặt than không biểu hiện: “Vậy à, rất tốt, đến phòng kế hoạch báo cáo về đề án khu đô thị mới phía Tây đi, tôi muốn nghe phương án quy hoạch cụ thể.”

Trưởng phòng kinh doanh ngơ ngác ngồi xuống. Như vậy là xong rồi sao? Vậy nụ cười lúc nãy của tổng giám đốc là như thế nào? Chẳng lẽ gặp xui xẻo không phải là phòng kinh doanh mà là phòng kế hoạch?

Trần Viện không hề hay biết chuyện của Lý Gia Thành, sau khi hoàn thành nghĩa vụ của quân sư thì cô tiếp tục lấy sách ra xem. Thời Gian của cô hiện tại rất gấp rút, vừa ôn thi đại học, vừa làm quân sư cho anh trai mặt than, thỉnh thoảng lại chạy đến trường quay xem Lâm An An quay phim.

Sau buổi gặp mặt Albert Diệp, y như rằng ngày hôm sau trong công ty lan truyền tin tức nội bộ về diễn viên được chọn cho vai bị thiếu trong bộ phim ‘Phía sau ánh hào quang’, nói rằng đó là Lâm An An. Đương nhiên điều này khiến cho Bùi Minh Đức vô cùng bất mãn, dẫu sao thì Lâm An An cũng là một người chưa có nhiều kinh nghiệm, muốn để cô đảm nhận một vai lớn như vậy quả thật là một điều mạo hiểm, mà quan trọng hơn hết, nữ diễn viên dưới tay anh ta là ứng cử viên có cơ hội lớn nhất để nhận vai này cuối cùng lại bị đẩy đi. Nhưng có bất mãn thế nào đi nữa thì cũng không làm được gì, dù sao đây cũng là người do nhà đầu tư đề cử.

Không lâu sau, bộ phim chính thức được bấm máy. ‘Phía sau ánh hào quang’ là một bộ phim điện ảnh nói về giới giải trí. Câu chuyện xoay quanh hai cô ca sĩ Lâm Anh và Hoài Mộng. Chàng nhạc sĩ nghèo Minh Trí có người yêu là một cô gái mù xinh đẹp mang giấc mộng làm ca sĩ. Dưới sự phấn đấu và bảo bọc của Minh Trí, Hoài Mộng dần dần chạm được tay vào giấc mơ đó. Gương mặt xinh đẹp cùng giọng hát hay đã khiến khán giả có thiện cảm với cô, mà hơn thế nữa, đôi mắt mù lòa càng làm người ta cảm phục vì nghị lực của cô ấy. Chính vì thế, một đường tiến vào giới giải trí của Hoài Mộng vô cùng thuận lợi. Tuy nhiên, lòng tham của con người là vô đáy, khi đã đạt được danh vọng, người ta lại muốn có nhiều hơn thế. Sau khi phẫu thuật thành công, đôi mắt được trả lại ánh sáng, cô ca sĩ đã chối bỏ cuộc tình gắn bó với mình trong những năm tháng gian khổ, dấn thân vào con đường thượng lưu mà nhiều người hằng mơ ước. Chàng nhạc sĩ bị phụ tình, đem tất cả tổn thương dồn vào những sáng tác của mình, với những tác phẩm tuyệt vời lột tả chân thực những nỗi đau trong tình yêu, Minh Trí đã trở thành một hiện tượng trên internet, và ngay sau đó, những tác phẩm của anh được các ca sĩ và nhà sản xuất săn lùng. Danh vọng của anh đã khiến cô người yêu cũ ngày nào phải ngóay đầu nhìn lại. Phía sau cuộc sống xa hoa đưa đẩy trong giới thượng lưu mà cô hằng mơ ước, chính là sự mệt mỏi và chơi vơi. Nhiều đêm nằm trong căn nhà to lớn trống trải, trái tim cô lại trôi về khoảng thời gian hai người từng chen chúc trong căn phòng trọ nhỏ hẹp. Nhưng gương vỡ há có thể dễ lành. Sau khi nổi tiếng, Minh Trí đã tìm được tình mới, chính là người được mệnh danh là nữ hoàng nhạc pop trong giới, Lâm Anh. Kể từ đó, Hoài Mộng đã gặp được đối thủ lớn của đời mình. Một bên là ngôi sao vừa mới nổi được nhiều người yêu thích, một bên là nữ hoàng đã chiếm lĩnh giới âm nhạc ba năm, đây là một cuộc chiến không cân sức, tuy nhiên nó vẫn diễn ra, và diễn ra vô cùng quyết liệt. Trong giới giải trí này, không phân biệt người tốt hay kẻ xấu, chỉ có người chiến thắng và kẻ bại trận. Hiển nhiên chỉ là một ngôi sao mới nổi, Hoài Mộng không thể nào đấu lại Lâm Anh, cái giá của những tham vọng mà cô phải trả chính là sự cô đơn và lụi bại. Bộ phim này đã lột tả những khía cạnh u ám và đen tối nhất của giới giải trí. Chiều trò câu khách, scandal, đại gia chống lưng, ném đá dẫu tay... tất cả đều được thể hiện một cách chân thực trong bộ phim này. Đối với người trong giới giải trí, tình yêu và danh vọng là những thứ không thể bước song hành, thậm chí ngay cả khi đứng trên đỉnh cao của vinh quang, tình yêu cũng là vật ngoài tầm với, đây chính là cái giá phải trả cho sự nổi tiếng. ‘Phía sau ánh hào quang’ phản ánh những chủ đề nóng bỏng được giới trẻ yêu thích, chính vì thế giải trí ban mai đã chọn nó trở thành bộ phim trọng điểm trong kỳ phim hè sắp tới.

Trong bộ phim này, Lâm An An sẽ nhận vai nữ ca sĩ Hoài Mộng. Trần Viện khá lo lắng vì đây là một vai không dễ, nhưng cô cứ tự an ủi bản thân rằng

Lâm An An là một diễn viên thiên phú, chắc chắn sẽ thể hiện tốt vai này. Tuy nhiên, do là một diễn viên không danh tiếng, Lâm An An được nhận vai Hoài Mộng cũng tạo ra không ít khúc mắc với người trong tổ làm phim, bọn họ cho rằng Lâm An An không có tài năng, là thể loại bán thân để đổi lấy vai diễn, giành được vai trong phim này tất cả là nhờ người chống lưng. Nhưng họ nói cũng không sai, Lâm An An thật sự đã ôm một gốc cây lớn, cực lớn. Mặc dù vậy nhưng họ cũng không trực tiếp biểu hiện sự bất mãn của mình ra bên ngoài, dù sao người đại diện của Lâm An An là Huỳnh Tấn Phát. Huỳnh Tấn Phát từ khi trở thành người đại diện của Nam Nhi, cũng đã bắt đầu có chút danh tiếng trong giới, những nghệ sĩ cũng phần nào nể mặt, hơn nữa anh ta lại còn có quan hệ mật thiết với Trần Viện, nói không chừng là người thừa kế của giải trí Ban Mai trong tương lai.

Tuy là nói như vậy, nhưng không phải ai cũng đều nể mặt Huỳnh Tấn Phát, tiêu biểu là Hoàng Nghi, diễn viên đảm nhận vai nữ chính Lâm Anh. Cô ta hiện tại là một nữ diễn viên hạng A mới nổi vài năm nay, rất có danh tiếng, mức độ kiêu ngạo theo đó tăng lên, không để ai vào mắt. Hoàng Nghi cho rằng Lâm An An không cùng đẳng cấp với cô, căn bản không xứng nhận vai thứ chính. Chính vì vậy cô ta luôn hoặc công khai, hoặc ngầm ngầm chèn ép Lâm An An. Hai nữ diễn viên chính không ưa nhau đã trở thành bí mật công khai trong đoàn phim, đây cũng là bữa ăn ngon cho cánh nhà báo, họ liên tục mai phục để đào bới thông tin từ hậu trường. Đạo diễn đối với việc này cũng nhắm mắt coi như không thấy. Mấy người kia quảng cáo miễn phí cho bộ phim của ông, ông còn ý kiến gì nữa.

Trần Viện cũng biết những hành động quá phận của Hoàng Nghi nhưng cô không muốn ra mặt. Đây chính là một trong những bài học mà Lâm An An phải đối mặt nếu muốn sinh tồn trong giới giải trí. Còn đối với cô diễn viên kiêu căng kia, nếu học không xong việc khiêm nhường, bao dung với người khác, bị đào thải khỏi giới chỉ là chuyện sớm muộn.

Hơn nữa cô cũng không có nhiều thời gian để quan tâm. Trần Viện hiện tại đang trong khoảng thời gian nước sôi lửa bỏng của thời học sinh. Kỳ thi đại học đã đến gần, Trần Viện mặc dù đã từng thi một lần, cô tự tin nhưng không từ phụ, thời gian gần sát, lịch học của cô càng dày đặc, trừ lúc đến trường, hầu hết thời gian cô và Nhà Hân đều chạy sang bọn Minh Vũ để ôn thi. Không khí khẩn trương và căng thẳng cũng lây sang những người phụ huynh. Mẹ Trần ba Trần thấy Trần Viện gây sọc đi thì đau lòng không thôi. Lý Gia Thành thì khỏi phải nói, hóa đau thương thành động lực, tích cực đóng vai trò đưa rước và làm người giao thức ăn của mẹ Trần cho bọn nhỏ, anh ta tích cực đến nỗi Trần Viện cũng cảm thấy quái lạ, không phải trước kia Lý Gia Thành nói công ty anh ta có rất nhiều việc sao?

Sau thời gian dài chờ đợi, cuối cùng đám Trần Viện cũng đợi đến lúc Huỳnh Tấn Phát tung sát chiêu, một tháng trước khi thi, anh ta ném ra một bộ đề, mỗi môn thi được anh soạn thành hai đề gồm nhiều dạng khác nhau. Không dám nói chắc mười phần, nhưng bảy tám phần thì không ngoa. Huỳnh Tấn Phát nói đây chính là những dạng bài thi có khả năng cho ra cao nhất, những phần còn lại thì trông chờ vào năng lực của từng người. Đám Trần Viện nhận được bộ đề này thì nâng niu như trân bảo. Thiếu điều muốn tôn lên làm thánh vật, lòng kính, mỗi ngày thắp ba nén hương khấn vái.

Cùng vào thời gian này, giải trí Thiên Thần cũng bắt đầu rò rỉ thông tin bộ phim chiếu hè, đối thủ sắp tới của 'Phía sau ánh hào quang', nghe phong phanh hình như là một bộ phim nói về đề tài thương nghiệp, chuyển thể từ một bộ tiểu thuyết trọng sinh đình đám của một tác giả khá nổi tiếng trên mạng, đây quả thật là một lợi thế lớn của giải trí Thiên Thần, bộ phim chưa bắt đầu chiếu mà đã có một lượng fan đông đảo. Hơn nữa đây có thể xem là một thể loại khá mới lạ đối với thị trường phim nội địa, chắc chắn sẽ giành được nhiều sự chú ý. Tuy nhiên Trần Viện cũng không có quá nhiều thời gian để lo lắng việc này, hiện tại cô đang vô cùng bận bịu vì phải đối mặt với kỳ thi sắp tới.

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Giành Nữ Chính Về Tay Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Ngày công chiếu

Kỳ thi đại học rốt cuộc đã đến. Ngày cuối cùng, lúc bước ra khỏi phòng thi, mọi người đều thở phào nhẹ nhõm. Qua cuộc thi này, các bạn trẻ càng trở nên vô cùng sùng bái Huỳnh Tấn Phát. Giống với những gì anh đã nói, đề thi có cấu trúc giống với bộ đề mà anh ta ra đến bảy tám phần, có thể nói cuộc thi này đối với bọn Minh Vũ là vô cùng nhẹ nhàng, hai phần còn lại không có trong phần ôn tập cũng đều được bọn họ giải quyết gọn ghẽ, có điều đúng hay không cũng là một vấn đề. Trần Viện bước ra khỏi trường thi, thần thái vô cùng sáng lạng. Các môn thi cô đều hoàn thành khá xuất sắc. Thủ khoa có lẽ không thể được, nhưng thi đỗ là điều cô nắm chắc trong lòng bàn tay. Lý Nhà Hân thì có chút rầu rĩ, ngoài những phần có cấu trúc giống với bộ đề của Huỳnh Tấn Phát, còn lại cô đều bỏ trống không biết làm.

Kỳ thi đại học năm nay kết thúc cũng là lúc bộ phim 'Phía sau ánh hào quang' đi đến chặng cuối cùng trong khâu tuyên truyền và chuẩn bị đến ngày công chiếu. Điều khiến người khác chú ý hơn chính bộ phim 'Cột mốc số phận' của giải trí Thiên Thần cũng công chiếu cùng ngày với 'Phía sau ánh hào quang'. Đây có thể nói là một sự tuyên chiến của giải trí Thiên Thần giành cho giải trí Ban Mai.

Ngày đầu tiên công chiếu 'Phía sau ánh hào quang' Trần Viện cũng tham dự với tư cách là khán giả. Xuyên suốt 120 phút của bộ phim, không hiểu sao Trần Viện lại có chút cảm giác không như ý. Rõ ràng cô đã từng đọc qua kịch bản phim, nội dung rất hấp dẫn, nhưng khi diễn lên màn ảnh lại không mang lại hiệu ứng như mong đợi. Cả bộ phim được bao phủ bởi màu sắc trắng lợt và xa hoa, nhưng diễn xuất của các diễn viên lại không lột tả hết những mâu thuẫn nội tâm nhân vật mà biên kịch muốn gửi gắm vào tác phẩm. Đặc biệt là người đóng vai nữ chính Hoàng Nghi, cô đã làm rất tốt khi thể hiện được những khúc chiết sâu sắc, u ám đen tối của giới giải trí, nhưng lại không làm người khác nhận ra được sự bất đắc dĩ, không thể không làm khác được của cô. Một bộ phim từ đầu đến cuối, chỉ toàn những người phụ nữ xinh đẹp tâm địa rắn rết, thủ đoạn, bất chấp mọi thứ để có được sự nổi tiếng, không có lấy một người được xem như là lương thiện thì làm sao khiến khán giả thỏa mãn cho được. Mặc dù nó phản ánh đúng với hiện thực, nhưng đâu có như thế cũng làm người ta khó chấp nhận.

Về phần diễn xuất của Lâm An An, Trần Viện có chút ngỡ ngàng. Trong tiểu thuyết từng nói Lâm An An là một người trời sinh để làm diễn viên, chỉ có cô chọn vai chứ không có việc vai chọn cô. Nhưng qua bộ phim, Trần Viện có thể nhận ra đây là một linh mới, diễn xuất mặc dù ổn nhưng vẫn còn một

vài chỗ non kém, không lột tả hết những cảm xúc của nhân vật. Trên tổng thể cô đã hoàn thành rất tốt vai diễn của mình, nhưng Trần Viện vẫn thấy thiếu một chút gì đó. Cuối cùng vấn đề là ở đâu, tại sao mọi thứ ngày càng đi xa khỏi quỹ đạo. Tâm Trần Viện mỗi lúc một trầm trọng, cô không biết rốt cuộc mình làm đúng hay sai, nhưng bộ phim này quả thật không như mong đợi của cô.

Buổi trình chiếu kết thúc, khán giả và cánh nhà báo đều có nhiều ý kiến trái chiều, có chê có khen, người thích người không thích. Trần Viện tự an ủi bản thân, có vẻ cô đã quá soi mói, nếu đánh giá ngay bây giờ còn quá sớm, còn phải chờ kết quả từ phòng vé nữa. Trong giới điện ảnh, đôi khi lại có nghịch lý là một bộ phim bị mọi người chê lại có doanh thu phòng vé vô cùng tốt, nguyên nhân của nghịch lý này rất nhiều, đôi khi do diễn viên trong phim là một người có rất nhiều fan hâm mộ, do kịch bản được chuyển thể từ một bộ tiểu thuyết nổi tiếng, hoặc oái oăm hơn chính là khán giả nghe đồn phim dở nên muốn tận mắt xem nó dở đến nhường nào để khi trở về còn biết đường mà khoác lác cùng người khác.

Ngày công chiếu đầu tiên, sau khi nhận được báo cáo từ các phòng vé, nhà sản xuất liền thở một hơi nhẹ nhõm. Doanh thu ngày thứ nhất quả thật là sát với dự đoán ban đầu của họ, chứng tỏ nhà sản xuất đã thành công trong khâu tuyên truyền, nếu tiếp tục duy trì phong độ, hoàn vốn là chuyện không phải lo lắng, nhưng hoàn vốn lại không phải là mục tiêu mà nhà sản xuất đã đặt ra. Họ rất kỳ vọng vào bộ phim này, trông đợi nó sẽ gây ra được tiếng vang trong giới điện ảnh năm nay, hơn thế nữa là đánh bại bộ phim 'Cột mốc số phận' của giải trí Thiên Thần.

Sau buổi công chiếu, các phóng viên trở về bắt đầu múa bút. Có những người rất ủng hộ, họ nói bộ phim này phản rất sâu sắc về thực trạng của giới giải trí, những góc cạnh đen tối được đạo diễn và các diễn viên bóc trần, phơi bày dưới ánh mắt của công chúng, bộ phim đã giáng một đòn mạnh đến những con người chỉ mãi mê chạy theo ánh hào quang mà đánh mất bản chất vốn có của mình. Có người thì nói càng về sau, sắc thái của bộ phim càng u ám, cái kết không được như trông đợi, nam chính nữ chính đều không đến được với nhau. Cũng có người nói nữ chính còn ác hơn cả thứ chính, không tạo được nhiều tình cảm cho khán giả bằng vai thứ chính. Ngoài ra cũng có người đánh giá vào diễn xuất của nhân vật, họ cho rằng vai diễn của Lâm An An từ đầu đến cuối rất tốt, nhưng vẫn có một số phân đoạn thiếu chiều sâu, nhưng may mắn là những ý kiến đó rất ít.

Trần Viện đêm đó càn quét tất cả các trang mạng, cảm thấy phản ứng của khán giả không quá tồi tệ như những gì mình nghĩ thì âm thầm thở ra. Với những nhận xét của người xem, chắc chắn những ngày sau phòng vé sẽ không đến nỗi ế ẩm, công ty không cần lo lắng đến vấn đề không thể hoàn vốn. Nhưng không hiểu sao cô vẫn một dự cảm bất an. Có lẽ ngày mai cô nên đi xem phim 'Cột mốc số phận' một lần, biết người biết ta trăm trận trăm thắng mà, hơn nữa bộ phim này cũng nhận được phản ứng tích cực từ khán giả.

Trần Viện vừa đặt laptop lại, điện thoại liền vang lên.

"Mình đây, phim chiếu sao rồi? Có hay không? Mình phải sang đây với ba mẹ, không thể đi coi, tiếc thật." Là giọng của Lý Nhã Hân qua điện thoại. Sau khi thi đại học xong, cô liền bị anh trai đóng gói gửi sang Mỹ để bầu bạn với ba mẹ. Hôm nay bắt đầu công chiếu bộ phim có Lâm An An đóng, mấy buổi họp báo công chiếu này chắc chắn có nhiều người nổi tiếng đến tham gia, Lý Nhã Hân vì điều này mà tiếc nuối không thôi.

"Ừm, cũng tạm." Trần Viện trả lời, giọng điệu không khỏi có chút rầu rĩ.

"Sao trả lời ỉu xiu vậy? Phim dở à?" Lý Nhã Hân không để ý, vô tình xát muối vào trái tim Trần Viện.

"Không, chẳng qua là không như mình trông đợi thôi."

"Vậy có bị lỗ vốn không? Cậu có bị ảnh hưởng gì không?"

"Mới ngày đầu làm sao biết lỗ hay lãi, hơn nữa nếu có lỗ thì cũng không phải do mình gây ra, cái gì mà ảnh hưởng với không ảnh hưởng." Trần Viện phun trào, thật sự muốn cho Lý Nhã Hân một trận, tại sao cứ nói lời xui xẻo.

"Ặc, vậy à, sao mình biết được. Mà có lỗ cũng chẳng sao, kinh phí bộ phim đó cũng chẳng bao nhiêu, có gì lần sau cậu kêu anh mình đầu tư cho cậu một bộ phim thiết hoành tráng, cỡ holywood cũng được." Giọng điệu chẳng màn quan tâm của Lý Nhã Hân làm Trần Viện phải nghiến răng nghiến lợi. Quả nhiên con nhà tài phiệt có khác, mở miệng ngậm miệng đều muốn dùng tiền để chết người ta.

"Hừ, chắc gì anh cậu muốn đầu tư vào điện ảnh, hơn nữa phải có kịch bản hay thì nhà đầu tư mới chịu bỏ tiền chứ, cậu làm như mọi chuyện đều dễ dàng như ăn bánh vậy."

"Mình nói thật mà, chỉ cần cậu lên tiếng, không chừng anh mình sẽ đồng ý ngay." Lý Nhã Hân cao giọng nói, cứ như sợ người ta cho rằng mình nói dối.

"Hừ, cậu làm như mặt mũi mình lớn lắm vậy. Không nói chuyện này nữa, nói chuyện cậu đi, từ lúc thi đại học xong bạch mã hoàng tử của cậu có động tĩnh gì chưa?" Trần Viện sực nhớ ra điều này, liền nhanh chóng truy hỏi.

"À...cước điện thoại quốc tế đắt lắm, mình tắt máy nhé." Lý Nhã Hân cố tình đánh trống lảng.

"Này, sao lời nói của cậu mâu thuẫn thế,...này...này." Đáp trả lại lời của Trần Viện là tiếng tút dài trong điện thoại.

Cô quăng điện thoại lên giường, nằm xuống suy nghĩ. Theo lời của Nhã Hân, chẳng lẽ Lý Gia Thành thật sự đang có ý định tấn công vào điện ảnh? Anh ta đây là muốn chính thức khiêu chiến với Albert Diệp? Chắc chắn, sức mạnh tình yêu thật sự là khiến người ta hâm mộ, khiến những người cô đơn như cô phải thổn thức a.

Sau khi trò chuyện với Lý Nhã Hân, những áp lực và lo lắng của Trần Viện cũng dần tiêu thất. Bộ phim không bị lỗ thì cô còn lo lắng cái gì nữa. Thậm chí nếu không thể hoàn vốn thì đó cũng đâu phải là do cô gây ra, cô chẳng qua chỉ là giới thiệu diễn viên của mình cho nhà đầu tư, nhà đầu tư mới là người đứng ra đưa Lâm An An vai diễn này, hơn nữa vai của Lâm An An cũng không phải là nữ chính. Thành bại của một bộ phim đâu phải chỉ do một vai thứ chính định đoạt.

Sau hơn hai tuần công chiếu, doanh thu của 'Phía sau ánh hào quang' đã chính thức hoàn vốn, đối với một bộ phim bình thường, đây có thể nói là thành công. Nhưng so với kỳ vọng của nhà sản xuất thì kém hơn rất nhiều, hơn nữa càng về sau, doanh thu phòng vé càng giảm. So với tình hình tấp nập phía bên bộ phim 'Cột mốc số phận' thì 'Phía sau ánh hào quang' ảm đạm hơn rất nhiều. Có thể nói mùa hè này giải trí Thiên Thần đã thắng lớn. 'Cột mốc số phận' thắng ngay từ đầu bởi kịch bản mới mẻ, hấp dẫn, tiếp đến là dàn diễn viên hùng hậu, đều là những minh tinh đình đám trong giới giải trí hiện tại, không thể không nhắc đến đó chính là đội ngũ fan hâm mộ của vị tác giả tiểu thuyết online kia. Trần Viện đang cân nhắc đến việc gọi ý ba Trần sau này nên chuyển thể một số tiểu thuyết nổi tiếng thành phim điện ảnh và truyền hình.

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Giành Nữ Chính Về Tay Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Đối đầu gay gắt.

Hai tuần tiếp theo, khi thời gian công chiếu 'Phía sau ánh hào quang' kết thúc, Trần Viện phải đối mặt với chuyện mà cô vẫn luôn lo lắng, đó chính là sự lên án từ cha con nhà phó chủ tịch Bùi Minh Thắng. Thậm chí trong cuộc họp tổng kết hàng quý, Bùi Minh Thắng còn lên tiếng chỉ trích Trần Viện đã lợi dụng quyền hạn của công ty, tùy ý sắp xếp diễn viên vào bộ phim trọng điểm của công ty.

Trần Bằng đối với việc Bùi Minh Thắng trách mắng bảo bối của mình thì vô cùng bất mãn. Chủ tịch Trần là một người vô cùng bao che khuyết điểm, con gái của ông phạm sai lầm thì chỉ có ông mới có quyền mắng con bé, còn người ngoài thì đừng hòng động đến một sợi lông của con ông. Mà đằng này Trần Viện cũng chưa thể nói là phạm sai lầm. Bị đánh bại bởi giải trí Thiên Thần là do nguyên nhân từ nhiều phía, đâu phải chỉ riêng bởi một vai thứ chính. Hơn nữa đây cũng là rủi ro thường gặp của những nhà làm phim, đâu ai có thể biết trước được khán giả sẽ có thái độ như thế nào đối với những sản phẩm của mình. Vậy tại sao lại đem tất cả tội lỗi đều đổ lên đầu của con gái ông.

Trần Bằng bị Bùi Minh Thắng chạm vào vảy ngược, trở nên vô cùng nóng nảy, đáng vẻ bình tĩnh, tươi cười tiểu lý tàng đao mọi khi đều tiêu thất không còn một mảnh, hai người đàn ông trung niên trong phòng họp gắt gỏng với nhau không thua gì hàng cá ngoài chợ. Các cán bộ cao cấp trong phòng họp chỉ biết im lặng, đây là cuộc chiến của những ông chủ lớn, bọn họ không nên xen vào, chỉ nên đứng một bên để xem thời thế.

Trần Viện với tư cách là trợ lý chủ tịch nên cũng được tham dự vào buổi họp tổng kết quý này. Thấy ba Trần tức giận đỏ mặt tía tai, cô ngồi bên cạnh liền cầm lấy tay ông trấn an. Ba Trần lúc này mới bình tĩnh lại một chút. Dưới sự chỉ trích công khai của Bùi Minh Thắng, Trần Viện cũng vô cùng tức giận. Việc đưa Lâm An An vào bộ phim này quả thật là thất trách trong tính toán của cô, lần này cô thúc đẩy thời gian đưa Lâm An An lên màn ảnh sớm đã gây trở ngại cho Lâm An An trong nghiệp diễn xuất, 'Phía sau ánh hào quang' có thể sẽ trở thành một ti vết trong cuộc đời diễn nghệ của cô ta. Nhưng nếu nói giải trí Ban Mai thua giải trí Thiên Thần là do cô thì cô hoàn toàn không phục.

"Phó chủ tịch Bùi, chú nói việc này là do lỗi của cháu, vậy cháu muốn hỏi một chút, lỗi của cháu là lỗi gì?" Trần Viện cung kính nói, nhưng vẫn không kém phần kiên định.

Bùi Minh Thắng thấy Trần Viện lên tiếng thì có chút giật mình, sau đó thì cảm thấy rất tức giận, đám tiểu bối không biết trời cao đất rộng này, từ khi nào lại dám lên mặt chất vấn ông. "Là lỗi gì cô còn không biết sao? Chẳng phải là cô lợi dụng quyền hạn trợ lý chủ tịch đưa vai diễn quan trọng cho một diễn viên không danh tiếng, không kinh nghiệm, khiến cả bộ phim bị ảnh hưởng thì cũng đâu đến mức thua thảm bại trước giải trí Thiên Thần như vậy."

"Cháu muốn đính chính lại một chút. Phó chủ tịch Bùi nói cháu lợi dụng quyền hạn, vậy cháu lợi dụng quyền hạn khi nào, ai có thể chứng minh cháu đã lợi dụng quyền hạn của công ty. Là cháu cưỡng ép đạo diễn, cưỡng ép tổ làm phim, cưỡng ép bộ phận sản xuất phải nhận Lâm An An vào vai thứ chính sao? Cháu không có, việc cháu làm chỉ là giới thiệu nghệ sĩ của công ty cho nhà đầu tư. Là do nhà đầu tư vừa mất với diễn viên cháu đem đến, họ cảm nhận được tiềm năng của diễn viên này, họ cảm thấy diễn viên này có thể mang lại lợi nhuận cao nhất cho khoản đầu tư của họ, vì vậy họ mới tiến cử Lâm An An với đạo diễn. Lâm An An được tham gia bộ phim này hoàn toàn là do sự chọn lựa của nhà đầu tư, vậy cho cháu hỏi cháu đã lợi dụng quyền hạn công ty ở chỗ nào?"

Bùi Minh Thắng thấy Trần Viện đối đáp sắc bén như vậy thì cũng đỏ mặt tía tai, bị một đứa đáng tuổi con cháu mình chất vấn, ông chưa bao giờ cảm thấy xấu hổ như vậy. Bùi Minh Đức ngồi bên cạnh ông cũng thấy vô cùng không vừa mắt Trần Viện. Ban đầu anh dự đưa diễn viên của mình nhận vai này, mọi chuyện có thể nói là nắm chắc trong lòng bàn tay, nhưng không ngờ đến phút cuối cùng lại xuất hiện một Lâm An An. Anh đối với chuyện này cũng hậm hực không thôi. Hôm nay cuối cùng cũng trông thấy Trần Viện ngả ngửa, anh thoải mái không thể tả. Nhưng không nghĩ đến cô ta còn to gan đứng lên đối chất với ba của anh, chẳng những vậy mà còn chiếm thế thượng phong. Một người hiếu thắng như Bùi Minh Đức, luôn được người khác tôn là ông trời con thì sao có thể chấp nhận được điều này.

"Đã vậy mà cô còn chống chế, nếu cô không đi giới thiệu một diễn viên quen cho nhà sản xuất thì họ cũng đâu đề cử cô ta với đạo diễn. Bộ phim lần này bị phim của giải trí thiên thần đánh bại, không phải lỗi do cô thì do ai." Bùi Minh Đức không chịu được Trần Viện đắc ý, liền câu gắt phàn bác.

"Lỗi của tôi? Tôi làm chính là muốn tranh thủ vai diễn cho nghệ sĩ của mình, thử hỏi người quản lý nào mà không muốn nghệ sĩ dưới tay mình có được vai tốt. Chẳng phải trợ lý Bùi cũng ba phen bốn bận tiến cử nghệ sĩ của anh với đạo diễn sao. Đây là việc mà bất kỳ người quản lý nghệ sĩ nào cũng sẽ làm, vậy thử hỏi lỗi của tôi là chỗ nào? Lỗi của tôi là giao thiệp rộng hơn trợ lý Bùi, cao tay hơn trợ lý Bùi, đánh chủ ý vào nhà đầu tư mà không phải là đạo diễn của bộ phim?" Trần Viện không chút nhường nhịn, đánh thép đánh thẳng vào mặt mũi của Bùi Minh Đức.

Bùi Minh Đức như mèo bị dẫm phải đuôi, mắt bình tĩnh nói: "Nói gì đi nữa thì công ty cũng bị thiệt hại, cô cũng phải chịu trách nhiệm trong đó."

Trần Viện giận quá hóa cười, cô đã từng thấy người vô lý, nhưng chưa từng thấy ai vô lý đến mức không cần mặt mũi như Bùi Minh Đức. Công ty bị thiệt hại, một nhân viên nho nhỏ như cô phải chịu trách nhiệm, không hiểu anh ta lấy đâu ra đạo lý lớn như thế: "Đề nghị trợ lý Bùi cẩn thận lời nói. Anh nói công ty bị thiệt hại là thiệt hại như thế nào. 'Phía sau ánh hào quang' sau hai tuần công chiếu thì hoàn vốn, hai tuần còn lại lãi ròng 40%, sau khi phân chia với nhà đầu tư thì giải trí Ban Mai chiếm được 50% trong số đó, tương đương với 470 triệu đồng. Mặc dù không thể sánh được với dự đoán ban đầu, nhưng nó hiển nhiên vẫn là lợi nhuận. Như vậy công ty của chúng ta đã thiệt hại chỗ nào? Về phần thua giải trí Thiên Thần, nguyên nhân cũng từ nhiều phía, theo đánh giá khách quan của chuyên gia phê bình, phóng viên và khán giả, 'Cột mốc số phận' hơn 'Phía sau ánh hào quang' ở điểm nội dung kịch bản cùng với hiệu ứng ăn theo tác phẩm nổi tiếng. Thử hỏi một trợ lý nho nhỏ như tôi phải chịu trách nhiệm như thế nào khi kịch bản phim của công ty không xuất sắc bằng công ty đối thủ?"

"Cô..." Bùi Minh Đức bị Trần Viện nói đến cứng họng, không thể thốt nên lời. gương mặt anh ta đỏ bừng, tức giận mà không thể phát tiết được. Bùi Minh Thắng thấy mình và con trai đều bị Trần Viện át đi thì vô cùng mất mặt nhưng không biết phải nói thế nào, càng nói càng vô lý, cũng đành im lặng. Trần Bằng ngồi bên cạnh thấy con gái mình uy phong như vậy, không tránh khỏi có chút tự hào, ông mỉm cười đắc ý.

Những cổ đông còn lại trong hội đồng quản trị thì không có ý kiến gì. Họ đầu tư vào công ty này là vì lợi nhuận. Bộ phim hề vừa rồi rõ ràng đã đem lại lợi nhuận cho bọn họ, họ còn có ý kiến gì nữa. Đối với tranh chấp của những người cầm quyền trong công ty họ cũng chỉ bằng quang xem xét, không đưa ra lập trường. Có kịch hay phải biết im lặng thường thức, không phải sao.

Sau khi kết thúc báo cáo doanh thu và lợi nhuận trong quý, tiếp đến là thông qua kế hoạch kinh doanh cùng định hướng phát triển trong quý tới, cuộc họp cũng chấm dứt trong không khí vô cùng căng thẳng. Không biết là do ai đã loan truyền, cuộc đối đầu trong buổi họp hiện tại đã trở thành đề tài bàn tán chung của mọi người trong công ty. Người ta đồn đãi nhau rằng trợ lý Trần, ái nữ của chủ tịch mặc dù còn rất trẻ và xinh đẹp nhưng lại là hóa thân của hoa anh túc độc, độc ở đây là độc mồm độc miệng. Trong cuộc họp tổng kết hàng quý, hai cha con nhà phó chủ tịch bị cô ấy nói đến á khẩu, không thể phản bác nữa lời, nghe đầu phó chủ tịch lúc đó tức đến mức muốn lên máu, tắc nghẽn mạch máu não, là nhờ trợ lý Bùi nhanh tay lấy thuốc cho ông uống, nếu không là đã có án mạng xảy ra. Bởi vậy mới nói, nhìn người là không thể nhìn bề ngoài, hoa hồng đẹp nhưng lại có gai a, chạm vào liền chảy máu.

Bất kể bên ngoài người ta có đồn đãi thế nào, Trần Viện một chút cũng không mảy may để tâm đến. Hiện tại cô đang một mình kiểm điểm lại bản thân. Mặc dù trong lúc họp lý lẽ của cô rất hùng hồn, rất xác thực, khiến cho những người đang muốn bỏ đá xuống giếng kia phải ngậm miệng lại. Nhưng một sự thật không thể chối cãi, chính là việc cô đã dờ thủ đoạn để khiến Lâm An An nhận được vai diễn Hoài Mộng. Trên tổng thể, bộ phim 'Phía sau ánh hào quang' thua 'Cột mốc số phận' không phải là lỗi do cô, nhưng không thể phủ nhận diễn xuất của Lâm An An cũng là một điểm trừ của bộ phim đó. Phải chăng ngay từ lúc đầu cô không nên quá tin tưởng Lâm An An, diễn xuất của cô ta không hề xuất sắc như những gì mà tiểu thuyết đã miêu tả?

Không đứng trước khi trách móc người khác, cô phải nên xem xét lại bản thân mình. Việc để Lâm An An nhận vai chính là do một tay cô khơi mào, chỉ vì một quyền tiểu thuyết nói trước những điều chưa diễn ra đã khiến cô tự tin một cách mù quáng, khiến cô quên đi xuất thân của mình. Sự xuất hiện của cô tại thế giới này đã là một nghịch lý. Lẽ ra Trần Viện ngay lúc này vẫn còn đang u u mê mê trong những hộp đêm ồn ào hỗn tạp, là cô đã làm thay đổi mọi thứ, vậy thì cô có tư cách gì trách mọi chuyện thời thời khắc khắc đều chệch đi khỏi quỹ đạo ban đầu. Chỉ vì sự thành công nho nhỏ của ban nhạc Nam Nhi đã khiến cô dương dương tự đắc, tự tin đến mức tự phụ, không xem ai ra gì, thậm chí cô còn quên đi chính mình đã làm thay đổi diễn biến vốn có của sự việc. Đáng ra tại thời điểm này, Lâm An An còn phải bôn ba giữa hộp đêm và phim trường để bươn chải cuộc sống, tích lũy vốn sống cho nghiệp diễn xuất sau này. Là cô đã tự ý xuất hiện, kéo Lâm An An về giải trí Ban Mai, đẩy cho cô một vai nặng ký, thậm chí còn không mảy may quan tâm cô ấy đã đủ khả năng hay chưa mà vẫn mù quáng tin tưởng vào những điều không thể xảy ra lúc hiện tại. Như vậy cô còn có tư cách gì mà oán trách Lâm An An, có tư cách gì mà oán trách số phận.

Có lẽ những ngày gần đây, cuộc sống quá thoải mái, quá thuận lợi khiến cô quên mất mục đích của kiếp sống thứ hai này. Cái cô cần làm chính là bảo vệ gia đình, bảo vệ người thân của mình. Muốn làm như vậy, cô phải dựa vào năng lực bản thân để thể hiện bản lĩnh thật sự của mình. Mà không phải trông chờ vào một quyền tiểu thuyết hư vô nào đó, tự cho mình là người có bản tay vàng, muốn nhanh chóng thao túng tất cả. Lòng tham không đáy răn nuốt voi. Việc cô cần làm hiện tại, chính là dọn dẹp lại những tham vọng ngông cuồng trong đầu, phải thời thời khắc khắc nhớ rõ câu dục tốc bất đạt.

"Cốc cốc cốc." Không để Trần Viện phải sầu não lâu, cửa phòng đột nhiên có người gõ.

"Vào đi."

Ba Trần đẩy cửa bước vào, trông thấy bóng dáng đơn bạc của con gái thì đau lòng vô hạn. Đứa con gái này là bảo bối của ông, nửa điểm tổn thương ông cũng không muốn nó phải chịu, vậy mà sáng nay, người khác bắt nạt con bé ngay trước mặt mình mà ông không thể làm gì khác. Lúc đó ông cảm thấy vô cùng bất lực. Sự nỗ lực của Trần Viện ông đều nhìn thấy trong mắt. Con bé giống ông, có nghị lực, có dã tâm, có tham vọng, làm việc lưu loát và quyết đoán. Thử hỏi những người cùng tuổi có mấy ai có khả năng như con bé. Dẫu sao con bé vẫn còn nhỏ, đôi lúc hơi hấp tấp là chuyện không thể tránh khỏi, nhưng có như vậy đi chăng nữa ông cũng rất sẵn lòng đi phía sau con gái mình để dọn dẹp tàn cuộc. Ông không cần con gái mình thật xuất sắc, ông chỉ muốn con bé an an ổn ổn, hạnh phúc sống hết cuộc đời này, chính vì vậy, Trần Viện từ nhỏ đã được nuôi như một đóa hoa trong lồng kính, bây giờ con bé muốn thoát ra khỏi cái lồng kính đó, tự đứng vững trên đôi chân của mình, ông còn trông đợi gì hơn nữa.

"Ba." Thấy ba Trần đến, Trần Viện lên tiếng gọi. Ba Trần lúc sáng nhận ra tâm trạng của cô không tốt, bây giờ chắc là muốn đến an ủi cô. Ba Trần quả nhiên rất tri kỷ, Trần Viện cảm động không thôi.

Trần Bằng ngồi lên giường Trần Viện, giơ tay lên vuốt tóc cô: "Sao vậy con gái, không vui à?"

Nghe ba Trần hỏi vậy, Trần Viện đột nhiên cảm thấy khóe mắt cay cay, những ủy khuất và bất lực trong lòng như muốn trào ra. Nhưng cuối cùng cô vẫn kiềm lại được, cô không muốn mọi người phải lo lắng cho mình.

"Đâu có, con chỉ cảm thấy hơi bức bối thôi." Trần Viện bĩu môi nói, sau đó nằm xuống gối lên chân ba Trần. Cảm giác có người thân để dựa dẫm thật tốt.

Trần Bằng thấy con gái làm nũng chỉ mỉm cười, cung chiều vuốt tóc cô: "Con đừng nghĩ nhiều, mấy lời khó nghe kia cứ xem như chó sủa bậy đi."

Trần Viện giật giật khoe môi, ba Trần quả thật là không phúc hậu chút nào, còn rửa người ta là chó nữa. Nhưng quả thật lời này rất hợp ý cô: "Bùi Minh Thắng mà nghe được lời này của ba, chắc lên máu thật quá."

"Hừ, lão ta chẳng qua là đang ganh tỵ ba có một đứa con tốt, muốn kiếm cớ để chọc khoáy thôi." Nghe Trần Viện nhắc đến Bùi Minh Thắng, Trần Bằng lại một trận cảm thấy khó chịu.

Trần Viện mỉm cười, có chút bất đắc dĩ: "Chỉ có ba mẹ là nghĩ con tốt thôi, người khác thì không đâu." Trong mắt ba mẹ, con cái của mình lúc nào cũng là nhất, Trần Viện sâu sắc cảm nhận được điều này, cô thầm cảm ơn số phận may mắn của mình đã đưa cô đến đây.

Trần Bằng không cho là đúng: "Sao lại không, con chỗ nào không tốt, ngoan ngoãn, xinh đẹp, học giỏi, lại có năng lực, ba thấy mấy đứa nhỏ cùng tuổi có đứa nào qua con đâu."

Trần Viện nghe vậy thì không nhịn được bật cười: "Sao con thấy ba giống như đang mèo khen mèo dài đuôi vậy?"

"Ba đâu có khen, ba chỉ nói sự thật, ba cảm thấy con gái của ba là tốt nhất, con không cần phải quan tâm mình như thế nào trong mắt người khác."

Trần Viện nghe thấy những lời của ba Trần, trong lòng từng con rung động. Ba luôn yêu thương cô vô điều kiện, chẳng cần quan tâm cô trở thành như thế nào, trong mắt ông cô vẫn là tốt nhất. Khóe mắt hơi xót xa, Trần Viện chớp chớp để dòng nước trong mắt không chảy ra ngoài: "Ba, ba cung chiều con như vậy, không sợ con trở nên vô pháp vô thiên, không ai trị nổi sao?"

"Ha ha, con gái của ba ngoan như vậy, làm sao có thể vô pháp vô thiên, ba chỉ cần con sống vui vẻ là được rồi, cứ làm những gì mình muốn."

Trần Viện cố nén xúc động, bật cười: "Ha ha, là ba nói đấy nhé, sau này con mà quậy tung lên, lật ngược cả công ty, đến lúc đó ba đừng có mà hối hận."

Trần Bằng sùng nịch nhìn con gái, vuốt nhẹ mái tóc cô: "Được thôi, cứ chơi cho đã, ba sẽ theo sau dọn dẹp cho con."

Trần Viện cảm thấy bản thân vô cùng may mắn. Kiếp trước mồ côi, vẫn luôn ao ước có một gia đình thuộc về bản thân mình, cuối cùng ông trời đưa cô đến đây, cho cô một người cha và một người mẹ hết mực yêu thương mình, cuộc đời còn gì viên mãn hơn thế nữa.

"Ba... sau này gặp được người giống như ba vậy con mới lấy làm chồng."

"Ha ha, không phải ai cũng may mắn như mẹ con đâu." Ba Trần cười đáp lời.

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Giành Nữ Chính Về Tay Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Chuyện xấu liên tiếp đến.

Chuyện xấu liên tiếp đến.

Cùng lúc đó, tại ký túc xá, Lâm An An cũng ôm tâm tình thấp thỏm và bất an. Sự kiện xảy ra trong phòng họp đã được mọi người truyền miệng nhau, đến tai Lâm An An cũng là điều có thể hiểu được. Cô nghĩ rằng mọi rắc rối của Trần Viện là do cô gây ra. Nếu ban đầu cô không một mực muốn vai diễn, Trần Viện cũng không tiến cử cô với Diệp tổng.

Có được vai diễn Hoài Mộng quả thật là một miếng bánh lớn đối với cô, thế nhưng cô lại không biết trân trọng. Thú thật thì sau khi xem lại bộ phim hoàn chỉnh của mình, Lâm An An không tránh khỏi thất vọng. Diễn xuất của cô không hoàn toàn xuất sắc như cô mong đợi. Lâm An An cảm thấy vô cùng hối hận. Rõ ràng là cô không có năng lực, vậy mà cứ khẳng khái muốn vai diễn, chính vì thế mới liên lụy đến những người nâng đỡ cô.

Từ lúc ký hợp đồng chính thức với giải trí Ban Mai, Lâm An An cũng cảm nhận được tâm tính của mình thay đổi. Chỉ với ba mớ thành tích nhỏ bé mà đã bắt đầu tự mãn và thỏa mãn với bản thân. Cô nghĩ rằng có Trần Viện phía sau nâng đỡ, mình cũng sẽ như Nam nhi, nhanh chóng vươn đến đỉnh cao của sự nghiệp. Suy nghĩ đó khiến cô bị mờ mắt, quên mất sự kiên trì và cố gắng trước đây, cô trở nên lười nhác và ỷ lại, luôn cho rằng Trần Viện sẽ vô điều kiện giúp mình. Nhưng Lâm An An lại quên một điều vô cùng quan trọng, cũng là điều cốt lõi nhất, Trần Viện cũng là một thương nhân. Em ấy chấp nhận đầu tư cho cô là bởi vì nhìn thấy được giá trị trong tương lai của cô, thấy được thứ cô mang lại xứng đáng với những gì ban đầu em ấy bỏ ra. Nếu như cô là một phế vật, kỹ năng diễn xuất chỉ dậm chân mãi một chỗ thì cô dựa vào cái gì để yêu cầu Trần Viện nâng đỡ mình.

Lâm An An bị chính suy nghĩ của mình dọa sợ, cô rất lo lắng sau bộ phim này mình sẽ bị thất sủng, không còn được Trần Viện cùng Huỳnh Tấn Phát chăm chút như lúc đầu nữa. Không được, cô phải cố gắng chăm chỉ hơn trước gấp mười lần, cô phải để Trần Viện thấy mình là một viên ngọc tốt, chỉ cần có cơ hội là có thể tỏa sáng chứ không phải một người vô dụng, ngay cả một vai thứ chính cũng diễn không xong. Cô muốn làm một diễn viên thực thụ, cô không thể tưởng tượng được cuộc sống sau này của mình nếu không được đóng phim sẽ trở nên như thế nào.

Nghĩ là làm, Lâm An An đứng bật dậy, chạy ào vào nhà tắm, đứng trước gương tập biểu cảm. Bài tập này là do cô vô tình nghe lóm được của một tiền bối trong khi đóng phim. Đứng trước gương để diễn tả tất cả những cảm xúc hi vọng ái ố mà bản thân có thể nghĩ ra được, một động tác lặp lại năm mươi đến một trăm lần cho đến khi cảm thấy nó hoàn mĩ nhất. Nếu duy trì luyện tập mỗi ngày, khi đóng phim, chỉ cần nắm bắt được nội tâm của nhân vật thì diễn xuất trên gương mặt cũng sẽ bắt gặp tự động điều chỉnh đến trạng thái tốt nhất. Lâm An An cảm thấy cách này nghe có vẻ rất tốt, chỉ là cô chưa từng thử qua. Từ hôm nay cô sẽ bắt đầu tiến hành bài tập này. Cô nhất định phải chứng minh cho Trần Viện thấy năng lực của bản thân.

Chuyện này vừa trôi qua không được bao lâu, cuộc sống vốn yên ổn của Trần Viện lại một lần nữa bị khuấy động.

"A lô, con nghe đây ba." Trần Viện ngồi phía sau xe, vai kẹp điện thoại, một tay cầm túi xách, một tay lục tìm đồ đạc bên trong.

"Con đã ra khỏi nhà chưa?" Tiếng bên đầu máy của ba Trần đột nhiên có chút gấp gáp.

"Rồi ạ, đang chuẩn bị đến công ty, sáng nay con ngủ quên, sao ba không gọi con dậy đi cùng!" Trần Viện bất mãn chu môi.

"Con nghe ba nói, bây giờ nói với bác Lý quay xe trở lại vào nhà, hôm nay con không được ra ngoài."

Trần Viện ngạc nhiên, khó hiểu tại sao hôm nay ba Trần lại kỳ lạ như vậy. Không để cô phải thắc mắc lâu, ngay sau đó, không biết từ đâu đến, đột nhiên xuất hiện một đám người hùng hổ chạy đến, vây quanh xe Trần Viện đang ngồi. Vẫn chưa kịp phản ứng, đám người này bắt đầu giơ máy ảnh lên bấm không ngừng tay, đèn flash chớp tắt liên tục khiến Trần Viện phải nhúc nhủ đầu hoa mắt, cô vội vàng hỏi thúc tài xế: "Bác Lý, quay xe trở vào nhà nhanh lên."

Bác Lý cũng bị tình huống này làm cho ngẩn người, khi được Trần Viện nhắc nhở mới hoàn hồn lại, nhưng bây giờ có phản ứng thì cũng muộn. Bác Lý nhìn đám ký giả vây quanh chiếc xe như kiến bu đường, muốn tiến không được, muốn lùi cũng không xong, miệng mấp máy mà không nói nên lời: "Làm... làm sao đây."

"Viện, Viện, con còn nghe máy không?" Ba Trần thấy phía bên Trần Viện im lặng không trả lời, lo lắng kêu lên.

"Con đây ba, xuất hiện nhiều phóng viên lắm, xe không nhúc nhích được, tại sao lại như vậy?" Trần Viện nhìn đám đông bên ngoài, cau mày trả lời.

Trần Bằng nghe thấy, tâm tư liền trầm xuống, ông lại một lần nữa không bảo vệ được con gái của mình: "Bây giờ con gọi điện cho bảo an khu vực, để họ giải tán đám ký giả này, khi trở về ba sẽ nói rõ cho con."

Trần Viện gật đầu cúp máy, sau đó gọi điện thoại cho ban quản lý khu biệt thự. Nơi này vốn dĩ rất an ninh, tuần tra kiểm soát gắt gao chặt chẽ. Vậy mà hôm nay lại để nhiều phóng viên trà trộn vào như vậy, quả thật phải phản ánh gay gắt một phen.

Sau khi báo lại cho phía quản lý, Trần Viện lúc này mới có tâm tình đánh giá đám phóng viên bên ngoài xe. Trần Viện có chút không kiên nhẫn, nhưng cũng không hề tỏ ra bất mãn đối với những người kia. Cô vốn từng là một phóng viên, hiểu được sự vất vả và khắt khe của người theo nghề này. Những người phóng viên bất kể ngày đêm, dãi nắng dầm mưa để có được những thước tin mới nhất, hấp dẫn nhất cho dân chúng, đánh đổi lại chính là sự khinh thường, ghét bỏ của người khác, còn đặt cho bọn họ cái tên là chó săn. Trần Viện nhìn đám đông bên ngoài, trong mắt lóe lên một cổ hoài niệm. Không lâu trước đây, cô cũng đứng trong đám đông này, cô từng cùng đồng nghiệp theo dõi những chính khách, mai phục xung quanh nhà họ, cô liên tục chụp ảnh họ, đặt câu hỏi về những tin đồn tham nhũng có liên quan đến họ, cuối cùng bị vệ sĩ và cảnh sát của họ đuổi đi.

Nghĩ đến đây, Trần Viện đột nhiên mỉm cười. Thời thế xoay chuyển, mọi chuyện lúc này bị đảo ngược lại, hiện tại cô lại là người bị đám phóng viên vây lấy, sau đó cho nhân viên an ninh đến để đuổi họ về. Trước kia chỉ có mình làm phiền người ta, bây giờ mới được trải nghiệm cảm giác bị phóng viên làm phiền, quả thật là thú vị. Có lẽ vì bản chất nhà giàu mới nổi cộng với yêu thích nổi tiếng của cô quá mạnh mẽ, cho nên đối với việc này, ngoài một chút không kiên nhẫn, Trần Viện lại cảm thấy rất phấn khích. Bị phóng viên vây thành thế này chính là đãi ngộ của hàng ngũ siêu sao nhà, như thế nào cô lại thăng cấp lên làm siêu sao rồi.

Con người Trần Viện khờ dại, trong đầu liên tục bỏ qua những câu chuyện máu chó, ân oán tình thù nơi hào môn. Chẳng lẽ ba Trần có tình nhân, bị phóng viên phát hiện, sau đó đưa con gái đáng thương của ông bị kéo vào cuộc chiến tranh giành gia sản với đứa con riêng bên ngoài, cuối cùng trở thành tâm điểm chú ý của mọi người. Trần Viện bị suy nghĩ của mình dọa sợ, lắc lắc đầu cố gắng để suy nghĩ kinh khủng này biến mất.

Hay là một siêu sao nổi tiếng nào đó đối với Trần Viện vừa gặp đã yêu, không phải cô thì không kết hôn. Hoặc giả ông hoàng dầu mỏ nào đó ở Trung Đông động lòng vì nhan sắc của thiên kim công ty giải trí Ban Mai, lập lời thề nhất định phải bắt cô về làm hôn thê. Trần Viện gật gật đầu, cũng có khả năng lắm chứ, kiếp trước cô không dám nhận, nhưng kiếp này cô rất tự hào vỗ ngực nói rằng ta đây là đại mỹ nhân, không đến mức chìm sa cá lặn thì cũng phải là hoa nhường nguyệt thẹn nha.

Không lâu sau, đám đông xung quanh xe Trần Viện được nhân viên bảo an giải tán đi, lúc này bác Lý mới có thể quay xe trở vào nhà. Mẹ Trần thấy Trần Viện thì rất ngạc nhiên, hỏi liệu có phải cô đã để quên thứ gì không. Trần Viện giải thích ngắn gọn với mẹ, sau đó gọi điện thoại cho ba Trần.

"Con mở máy tính lên đi, ba đã gửi mấy trang web sang cho con rồi đấy."

Trần Viện theo lời ông nhấp vào những đường link được gửi qua tin nhắn, đều là mấy trang báo giải trí nổi tiếng trên mạng. Trông thấy tiêu đề của những bài viết này, Trần Viện bị dọa thiếu chút nữa là sặc nước miếng chết ngay tại chỗ. Nào là 'Nam Nhi liệu có thực sự đi lên bằng tài năng?', 'Hé lộ bí mật

của trưởng nhóm Nam Nhi.', 'Nam Nhi trở thành quán quân Tài năng âm nhạc là nhờ hậu trường vững chắc'... Thậm chí còn có những cái giật gân hơn, ví dụ như: 'Hé lộ người tình bí mật vị thành niên của trưởng nhóm Nam Nhi.'

Nội dung của những bài báo này chủ yếu nói Nam Nhi được nổi tiếng là nhờ vào mối quan hệ bất chính của Minh Vũ cùng với một cô gái có thân thế lớn, thậm chí họ còn điều tra ra được thân phận của Trần Viện là con gái chủ tịch giải trí Ban Mai. Ngạc nhiên hơn nữa, để chứng minh cho tính xác thực của thông tin này, bọn họ còn đăng lên cả ảnh chụp.

Trần Viện kéo trang web xuống, nhìn mấy bức ảnh được những phóng viên này gắn mác là tình tứ. Tấm ảnh đầu tiên là cảnh cô cùng Minh Vũ thân mật trong bể bơi, Trần Viện nhanh chóng nhận ra đây là ở khu nghỉ dưỡng Sơn Hải, lúc cả bọn cùng nhau nghịch dưới nước. Điều quan trọng hơn hết là bức ảnh này được phóng gần và cắt bỏ phần lớn, chỉ giữ lại phần cô và Minh Vũ đứng cạnh nhau tóe nước, quả thật trông rất...tình tứ. Tấm ảnh tiếp theo chụp vào lúc trời tối, tại nơi bọn Minh Vũ đang ở. Trong hình cô đang đứng trước cổng nhà, đối diện với Minh Vũ, rõ ràng là chụp lúc cô vừa ôn bài cùng bọn họ xong, chuẩn bị ra về, vậy mà bức ảnh lại chú thích là cô đến đây để qua đêm cùng Minh Vũ. Bên dưới còn có thêm mấy tấm ảnh tương tự nữa, chủ yếu là cô ở cùng đám Nam Nhi và Nhã Hân, sau đó lại bị người ta cố ý cắt ghép, chỉnh sửa gây hiểu lầm. Trần Viện tức muốn phun máu, đây rõ ràng là bịa đặt, vô đạo đức. Cô từng làm phóng viên, điều khiến cô căm hận nhất chính là những người thấy không có cớ, nói dối đặt điều nhằm thu hút độc độc giả, không có đạo đức cùng tự tôn của người làm báo, chính vì những con người như vậy mới khiến phóng viên trong mắt người khác trở thành những kẻ dối trá, không đáng tin tưởng.

Trần Viện cố gắng áp chế nộ khí của mình, lấy lại bình tĩnh, đây không phải là lúc để tức giận. Cô cầm điện thoại lên gọi: "Ba, con xem xong rồi, bắt đầu từ khi nào vậy?"

"Sáng nay đến công ty, ba thấy ánh mắt của mọi người nhìn ba có chút khác lạ, hỏi trợ lý thì mới biết được nguyên nhân. Đại khái tin đồn này bắt đầu lan truyền trên mạng từ khuya hôm qua."

Trần Viện trầm mặc giây lát, sau đó lại lên tiếng: "Ba, có thể tra được chúng xuất phát từ đâu không?"

Mặc dù Trần Viện đầu óc rất tốt, nhưng Trần Bằng vẫn nhận ra thấy được tâm trạng tồi tệ của cô: "Tạm thời thì chưa, nhưng con đừng quá tức giận, là ba bảo vệ con không tốt. Con mấy ngày nay nên ở nhà, không cần phải ra ngoài, những tin đồn dạng này trong giới không thiếu, dăm ba bữa người ta sẽ quên thôi, cứ để ba giải quyết."

"...Dạ." Trần Viện muốn nói gì đó rồi lại thôi, cuối cùng mới đáp ứng một tiếng rồi cúp máy.

Ngay sau đó, điện thoại lại một lần nữa đổ chuông, là Huỳnh Tấn Phát gọi đến.

"Trần Viện, em đã biết tin sáng nay chưa?"

"Em vừa mới biết. Anh Tấn Phát, phía bên anh như thế nào?"

"Phóng viên mai phục xung quanh rất nhiều, mấy tên nhóc còn đang ở trong nhà, không dám bước chân ra đường."

Trần Viện nghe xong, trong lòng lại trầm xuống.

Huỳnh Tấn Phát do dự một lát, cuối cùng lên tiếng: "Trần Viện, em thấy chúng ta có nên ra mặt không?"

Trần Viện trầm mặc giây lát, sau đó lắc đầu: "Hiện tại chúng ta đang ở trong tâm bão, nếu có phản ứng nhất định sẽ bị người khác nói là có tật giật mình. Em nghĩ nên đợi qua vài ngày nữa, chờ tin tức lắng xuống mới bắt đầu ra mặt."

"...Nhưng...nếu chờ thêm nữa, chỉ sợ tình huống càng ngày càng bất lợi."

"Em biết, nhưng bây giờ chúng ta có thanh minh cũng chỉ là nói suông. Cần phải có chứng cứ xác thực mới chứng minh được Nam Nhi là trong sạch."

Huỳnh Tấn Phát nghe xong lời của Trần Viện, liền vội vã nói: "Em nghĩ ra được cách gì à?"

Trần Viện do dự một hồi mới cất tiếng: "...Cách thì có, nhưng em không biết là có thực hiện được hay không."

"Cách gì, em cứ nói đi, anh nhất định cố gắng giúp." Đây là lời nói thật lòng của Huỳnh Tấn Phát, từ khi trở thành người quản lý của Nam Nhi, cuộc sống của anh đã thay đổi rất nhiều, cụ thể nhất chính là phương diện vật chất. Tiền lương của anh được trích phần trăm trên thù lao của Nam Nhi, hơn nữa anh thật sự rất thích công việc quản lý này, anh không muốn nhóm nhạc mà anh tự tay dẫn dắt lại bị hủy hoại một cách oan ức như vậy.

"Mấy tấm ảnh đăng trên mạng đều là bị cắt ra từ những bức ảnh sinh hoạt tập thể của mọi người, anh thấy có đúng không. Nếu tra ra được IP của người phát tán ảnh thì sẽ tìm được ảnh gốc, đó chính là bằng chứng tốt nhất rồi. Chỉ là... em không có cách nào tìm được IP của người kia."

Huỳnh Tấn Phát nghe xong, hai mắt liền phát sáng: "Cách này tốt lắm, em cứ yên tâm. Về phần IP anh sẽ lo liệu."

Trần Viện kinh ngạc trừng to mắt: "Anh Tấn Phát, đừng nói là anh cũng là thần đồng tin học nha."

Huỳnh Tấn Phát nghe thấy liền bật cười: "Em nghĩ nhiều rồi, anh có người bạn khá rành về mấy thứ này, anh sẽ nhờ cậu ấy giúp."

Trần Viện lúc này mới nghĩ ra, Huỳnh Tấn Phát là thiên tài, vậy bạn anh ấy cũng là thiên tài thì đâu có gì lạ, người ta vẫn hay nói vật hợp theo loài mà.

Chương 39: Chuyện xấu liên tiếp đến 2

Chuyện xấu liên tiếp đến

Ngày tiếp theo, đúng như dự đoán của Huỳnh Tấn Phát cùng Trần Viện, tình huống scandal ngày càng xấu đi, thậm chí một bộ phận không nhỏ fan hâm mộ quay lưng lại với Nam Nhi, họ nói rằng hành động của Nam Nhi chính là bán thân để có được danh tiếng, nếu Minh Vũ không rời khỏi nhóm thì họ sẽ vĩnh viễn không nhìn tới những tác phẩm của Nam Nhi, cũng không sử dụng những sản phẩm mà Nam Nhi làm đại diện quảng cáo.

Một bộ phận khác thì một mực bảo vệ Nam Nhi, họ nói rằng Minh Vũ là người trưởng thành, việc cậu ta có bạn gái hay không là do cậu ta quyết định, người ngoài làm sao có quyền phê phán. Hơn nữa ngay từ lúc đầu, người hâm mộ đến với Nam Nhi là bởi tài năng của họ chứ đâu phải là vì bọn họ là người độc thân, không có bạn gái.

Trần Viện cũng không tránh khỏi bị kéo vào cuộc chiến của dư luận này. Có người chê bai cô, mắng chửi cô, nói cô không xứng với Minh Vũ, nói cô dùng tiền để bao trai, chỉ thiếu chút nữa nói cô trở thành Vô Tắc Thiên hoang dâm vô độ. Trần Viện cảm thấy oan ức không thể tả nổi. Ít nhất cũng phải cho cô chấm dứt mấy chàng đẹp trai kia chút ít rồi hãy nói như vậy chứ, đằng này cô và bọn họ hoàn toàn thanh bạch a, oan uổng vô cùng.

Trong ngày hôm đó, Huỳnh Tấn Phát liên tục nhận được điện thoại hủy show diễn cùng với đề nghị hủy hợp đồng quảng cáo từ các phía, đám Minh Vũ cũng bị dọa sợ một trận, cuối cùng Trần Viện phải gọi điện trấn an, bọn họ mới bình tĩnh lại được. Tuy nhiên những chàng trai trẻ vẫn không dấu được sự hoang mang của mình. Đây là lần đầu tiên trong đời bọn họ phải đối mặt với một vấn đề lớn như vậy, thậm chí nếu không giải quyết được, con đường tương lai của bọn họ trong giới giải trí xem như bị chặn đứt.

IP của người phát tán tin tức vẫn chưa điều tra được, Trần Viện lại phải đối mặt với một việc khác. Đó là những hình ảnh trong quá khứ của cô bị phát tán trên mạng với tốc độ chóng mặt. Các tiêu đề dạng như: 'Bạn gái dân chơi của trưởng nhóm Nam Nhi', 'Hé lộ cuộc sống sa đọa của bạn gái ca sĩ Minh Vũ' hoặc là 'Những đêm tiệc tùng trụy lạc của thiên kim công ty giải trí Ban Mai'. Bên dưới là mấy tấm ảnh chụp lúc Trần Viện còn giao du với đám bạn ăn chơi kia, bối cảnh là lúc cô đang tụ tập tiệc tùng rượu chè cùng đám bạn họ, hoặc tại vũ trường, hoặc tại nhà riêng, nói chung rất hỗn tạp và sa đọa.

Phản ứng của công chúng đối với vấn đề cá nhân của cô cũng rất phong phú. Có người chê bai, dè bĩu nói cô là dân chơi, là một đứa con phá của. Có người cười trù, bảo đó là chuyện bình thường của đám con nhà giàu. Nhưng phản ứng dữ dội nhất vẫn là đám người hâm mộ của Nam Nhi. Họ la hét bảo rằng cô không xứng với Minh Vũ, cô là cóc ghẻ đòi ăn thịt thiên nga, nói cô là đĩa muối đeo chân hạc, nói cô là.....

Tâm Trần Viện càng lúc càng trầm xuống, đến lúc này cô không muốn cũng không thể không thừa nhận có một bàn tay phía sau sắp đặt sẵn những việc này. Nếu nói scandal của Nam Nhi là do phóng viên tung ra để câu khách thì cô có thể tin tưởng, nhưng những tin tức về cô là như thế nào. Những tấm ảnh này đã được chụp hơn một năm trước, một bộ phận nhỏ là đám Trần Viện tự chụp, phần lớn còn lại rõ ràng là có người theo dõi chụp được. Là ai cho người theo dõi cô, sau đó lại thiết kế ra cái bẫy này để hãm hại cô?

Trần Viện nhận thấy sự việc nghiêm trọng ngoài sức tưởng tượng của cô. Những bức ảnh này sẽ làm hỏng thanh danh của cô. Nhưng điều này không quan trọng, cô không phải minh tinh, không sợ danh tiếng bị phá hủy. Cái làm cô lo lắng chính là người đứng phía sau thao túng màn kịch này. Nếu hẳn đã có thể cho người theo dõi cô, vậy làm hại cô cũng là việc trong tầm tay. Chuyện này đã gióng lên một hồi chuông cảnh báo trong lòng Trần Viện. Từ lúc được sống lại cho đến bây giờ, đây là lần đầu tiên Trần Viện có được cảm giác nguy cơ về sinh mạng. Nhất định phải tra ra được người đã phát tán những hình ảnh này, nếu cứ để hằn nhằn bên ngoài một ngày, Trần Viện một ngày không yên tâm.

Mặc dù lo lắng, nhưng Trần Viện biểu hiện bên ngoài lại vô cùng bình tĩnh, cô không muốn khiến cho ba mẹ mình phải lo lắng. Cứ chờ đến khi Huỳnh Tấn Phát tra ra được địa chỉ IP của tên kia thì cho nói cho ba Trần cũng không muộn. Hôm đó Trần Viện cũng liên tục nhận được điện thoại an ủi và chia buồn từ bạn bè và người quen biết. Cô nhận ra một số người thật sự lo lắng lắng cho cô giống như Lý Nhã Hân, Lâm An An, còn một số gọi đến chỉ để xem kịch vui, xem cô hiện tại đã bị tin đồn đã bại chưa. Trần Viện đối với việc này thật sự không để tâm đến, những người không thật tâm với mình, tức giận họ chỉ làm ảnh hưởng đến tâm tình của mình mà thôi. Trong thời gian chờ đợi tin tức phía bên Huỳnh Tấn Phát, Trần Viện một mực ở nhà không bước ra đường, thư giãn đến triệt để, không quan tâm gì đến mọi chuyện xung quanh, hết ăn lại chơi game, chơi mệt thì lăn ra ngủ. Mỗi ngày trôi qua thư thái đến cực điểm.

Nhưng một người khác lại không hề cảm thấy thoải mái như Trần Viện, đó là Lý Gia Thành. Anh vốn không theo dõi những tin tức trong giới giải trí, nhưng những tin liên quan đến Trần Viện lại được anh nắm bắt nhanh hơn ai hết.

Lý Gia Thành hiện tại đang ngồi tại phòng làm việc, cau mày nhìn những tấm ảnh trong quá khứ của Trần Viện. Anh thật không nghĩ đến cô bé trước kia lại có cuộc sống như thế này. Anh hoàn toàn không thể nhận ra được người trong hình và Trần Viện là một. Cảm giác Trần Viện mang đến cho anh là một cô bé sáng sủa, hoạt bát, mặc dù có chút giao hoạt ranh mãnh nhưng lại không làm mất đi sự thuần khiết và trong sáng, cô bé có cuộc sống rất tích cực và lành mạnh, làm sao giống với cái người ăn chơi sa đọa trong hình. Lý Gia Thành cảm thấy rất kinh ngạc, xem ra sự hiểu biết của anh về Trần Viện

vẫn còn rất ít.

Suy tư một hồi, Lý Gia Thành quyết định đánh một cuộc điện thoại cho cô em gái phía bên kia đại dương của mình.

Nhận được điện thoại của anh trai mặt than nhà mình, Lý Nhã Hân liền thành thật kể lại chuyện trước kia của Trần Viện: "Trần Viện ngày trước rất lười, không thường xuyên đến lớp học, chỉ biết tụ tập chơi bời cùng đám con nhà giàu. Có một lần cậu ấy bị dụ dỗ dùng chất kích thích, sau đó bị sốc thuốc suýt mất mạng, thế mà đám bạn kia sợ liên lụy bỏ chạy hết, không một ai ở lại. Sau lần đó, Trần Viện dường như thay đổi thành một người hoàn toàn khác. Cắt đứt liên lạc với đám bạn cũ, thường xuyên đi học, hơn nữa thành tích cũng tốt lên nhiều. Cậu ấy còn nói là mình sẽ thi đậu đại học A nữa. Nói tóm lại là cậu ấy giống như trở thành một người khác vậy."

Lý Gia Thành chăm chú nghe em gái mình kể chuyện, trong lòng không tránh khỏi ần ần đau. Sự thay đổi của Trần Viện là rất tốt, nhưng cô hẳn là rất khổ sở mới có thể làm ra được quyết định như vậy. Mà bây giờ, quá khứ Trần Viện muốn quên đi lại một lần nữa bị đào lên, làm sao mà cô bé chịu nổi cú sốc này. Lý Gia Thành lần đầu tiên cảm thấy hối hận vì gặp được Trần Viện quá muộn, phải chi anh xuất hiện sớm hơn, ngăn cản Trần Viện giao du với đám người kia thì cô ấy hiện tại sẽ không phải chịu đựng những tổn thương này. Lý Gia Thành đột nhiên cảm thấy rất bất mãn với việc ba mẹ đem anh sang Mỹ nuôi từ nhỏ, nếu anh ở lại đây, biết đâu đã sớm gặp Trần Viện, sau đó đem cô ấy trở thành con dâu nuôi từ bé, không chừng bây giờ đã kết hôn rồi, đỡ được biết bao nhiêu thời gian.

Hiện tại Lý Gia Thành cảm thấy rất lo lắng cho Trần Viện, không biết cô bé có vượt qua được cú sốc này không. Người ta nói nữ sinh tuổi mới lớn cảm xúc rất bất thường, lại rất dễ dàng suy nghĩ tiêu cực. Không được, anh phải nhanh chóng đến xem Trần Viện, không thể để cô một mình lúc này, anh lo lắng không biết cô sẽ có hành động dại dột gì hay không.

Vừa nghĩ đến điều này, Lý Gia Thành trở nên vô cùng hoảng hốt. Anh nhanh chóng rời khỏi công ty, lái xe đến nhà Trần Viện.

Mai Bảo Phụng ở nhà, trông thấy Lý Gia Thành đến thì rất ngạc nhiên, hiện tại vẫn còn đang trong giờ làm việc, chẳng lẽ có việc gì quan trọng?

"Chào dì, con trông thấy mấy tin tức về Trần Viện trên mạng nên có chút lo lắng, muốn đến xem em ấy một chút, em ấy có sao không?" Thái độ của Lý Gia Thành đối với Mai Bảo Phụng tốt gấp mười lần so với người khác, anh đã xác định đây là mẹ vợ tương lai của mình, lấy lòng mẹ vợ là một trong những nhiệm vụ quan trọng nhất.

Mai Bảo Phụng nghe thấy mấy lời này thì vô cùng cảm động, bây giờ hiếm thấy một người đàn ông nào lại chu đáo và săn sóc như Lý Gia Thành. Bởi Trần Viện là bạn tốt của Lý Nhã Hân, cho nên thẳng bệ liền xem con gái bà như em gái ruột mình mà đối đãi. Đàn ông tốt như vậy không phải dễ tìm, phải chi bà có thêm một đứa con gái nữa lớn tuổi hơn Trần Viện một chút, chắc chắn sẽ gả nó cho Lý Gia Thành. Mai Bảo Phụng trong lòng thầm hối tiếc một phen.

"Con theo dì, con bé cả ngày nay ở trong phòng không chịu ra ngoài, dì cũng không có cách."

Những lời nghe vào tai của Lý Gia Thành có nghĩa là Trần Viện suốt ngày giam mình trong phòng, không chịu ăn uống, không chịu trò chuyện với ai, đang có xu hướng tự tử. Nghĩ đến đây, bàn tay anh bắt đầu xiết chặt lại, hai chân tự động bước nhanh hơn. Anh hiện tại đang rất lo lắng, muốn gặp mặt Trần Viện ngay lập tức.

Hai người đứng trước cửa phòng Trần Viện, Mai Bảo Phụng gõ cửa mấy lần vẫn không thấy trả lời. Bà lắc đầu, cảm thấy con gái bảo bối của mình ngày càng không có tiền đồ, không có gì làm liên chạy vào phòng chơi game, hết ăn rồi nằm, chẳng mấy chốc sẽ béo thành con heo, không ai thèm lấy. Bà thật sự rất lo lắng vì điều này.

"Con vào trong đi, cửa không khóa đâu, đi đi lấy chút nước uống cho con." Nói xong bà liền xoay người đi xuống lầu. Mai Bảo Phụng không suy nghĩ nhiều, bà xem Lý Gia Thành như anh trai của Trần Viện nên cũng chẳng có gì có kị, liền đi nghị anh tiến vào phòng của con gái mình.

Lý Gia Thành đẩy cửa bước vào, đưa mắt tìm kiếm bóng dáng khiến mình phải lo lắng. Ngay sau đó liền trông thấy Trần Viện đang nằm sấp trên giường, mặt dán vào laptop, trên đầu thì đeo một cái headphone thật lớn, có lẽ vẫn không chú ý đến sự xuất hiện của anh. Lúc này anh mới thở phào nhẹ nhõm. Trông bộ dáng này của Trần Viện, có chút nào gọi là suy sụp, là anh đã suy nghĩ quá nhiều. Trần Viện là một người rất lạc quan, như thế nào lại dễ dàng gục ngã như vậy.

Thấy Trần Viện vẫn không chú ý đến mình, Lý Gia Thành cố gắng tìm một chút cảm giác tồn tại. Anh đành hắng mấy tiếng, cuối cùng Trần Viện mới gian nan rời mắt khỏi laptop ngẩng đầu lên. Trông thấy Lý Gia Thành ở đây, Trần Viện có chút kinh ngạc nhưng cũng không để ý mấy.

"...Tôi đọc được tin trên mạng, muốn đến xem em một chút."

Trần Viện không để tâm lắm, vươn tay vỗ vỗ một vị trí bên cạnh mình ra hiệu để Lý Gia Thành ngồi xuống rồi nói: "Anh chờ một chút, tôi chơi xong cái này đã." Sau đó lại chăm chú dán mắt vào màn hình.

Lý Gia Thành trông thấy hành động của Trần Viện, nhịp tim gia tốc tăng nhanh. Trần Viện đây là đang mời anh cùng lên giường? À không...là mời anh ngồi xuống giường của cô ấy. Không ngờ cô ấy không hề đề phòng anh đến như vậy, hoặc giả cô từ lâu đã vô cùng tin tưởng anh, không xem anh là người ngoài. Lý Gia Thành như mở cờ trong bụng, theo lời Trần Viện, chậm rãi đi đến giường ngồi xuống bên cạnh cô.

Nếu để Trần Viện biết được suy nghĩ này của Lý Gia Thành, không biết cô sẽ cười thành cái dạng gì. Kịp trước cô là một phóng viên quen, ở trong căn phòng cho thuê 25 mét vuông, phòng ngủ, phòng khách, nhà bếp gộp lại làm một, làm gì có khái niệm phân biệt này nọ. Suy nghĩ của cô rất đơn giản, trong phòng cô, nơi ngồi thoải mái nhất là chiếc giường, cô liền mời anh ngồi lên đó. Lý Nhã Hân vào phòng cô chơi cũng đều chạy lên giường ngồi, cô thật sự không để ý nhiều như vậy.

Lý Gia Thành cố gắng điều chỉnh lại nhịp tim, lúc này anh mới có tâm trạng đánh giá Trần Viện. Hôm nay cô mặc chiếc váy ở nhà có hình hello kitty màu hồng. Mái tóc tùy ý xõa ra, có chút rối nhưng lại càng làm tăng thêm vẻ biếng nhác và đáng yêu. Căn phòng của Trần Viện toàn bộ đều màu hồng, sáng sủa và đáng dễ thương, giống như tính cách của cô vậy, chẳng những vậy còn có mùi thơm rất dễ chịu, khác hẳn với phòng ngủ của anh. Lý Gia Thành đang nghiêm túc suy nghĩ xem phòng cưới sau này của hai người có nên sửa thành màu hồng hay không, Trần Viện có vẻ rất thích màu này.

Sau một hồi chiến đấu kịch liệt, tổ đội của Trần Viện cũng đã hoàn thành phó bản trong game. Sau khi chia nhau vật phẩm được thưởng, cô mới hài lòng đăng xuất, rồi ngồi dậy nhìn Lý Gia Thành vẫn còn đang đắm chìm trong ảo tưởng về cuộc sống sau hôn nhân: "Anh đến đây làm gì vậy?"

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Giành Nữ Chính Về Tay Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40: Quan tâm

Chương 40: Quan tâm

"Anh đến đây làm gì vậy?"

Lý Gia Thành bị Trần Viện kéo về thực tế, anh có chút thất thần nhìn cô, sau đó lên tiếng: "Tôi thấy tin về em trên mạng, muốn đến đây xem em một chút."

Trần Viện nhướn nhướn mày, sau đó xoay laptop về hướng Lý Gia Thành: "Anh nói là mấy thứ này à?" Trên màn hình là những bài viết về Trần Viện đã được cô mở trước đó.

Lý Gia Thành gật đầu, chăm chú quan sát vẻ mặt của Trần Viện, thấy cô thật sự không có bất kỳ biểu hiện buồn bã nào tâm trạng treo cao của anh lúc này mới thật sự buông xuống.

Tuy vậy anh vẫn muốn an ủi cô, đây là một cơ hội rất tốt để biểu hiện, làm sao anh có thể bỏ qua được: "Em vẫn ổn chứ?"

Trần Viện nhún vai, vẫn giữ vẻ mặt cà lơ phớt phơ như thường ngày: "Ồn hơn bao giờ hết, ăn no, ngủ kỹ, chơi thả ga, đã nạp ra một vòng rồi, tôi đang định giảm cân đây."

Lý Gia Thành nghe xong, liền đưa mắt quan sát kỹ Trần Viện từ trên xuống dưới. Anh thấy cô chẳng có thay đổi gì, à không, vòng một có vẻ to hơn một chút, rất đẹp, anh rất thích. Sau khi kết thúc việc đánh giá, Lý Gia Thành không hề keo kiệt liền đưa ra nhận xét: "Đừng giảm cân, em bây giờ trông rất đẹp, trước kia gầy lắm."

Nghe thấy lời khen của Lý Gia Thành, Trần Viện có chút ngượng ngùng, đưa tay lên sờ mũi. Cô biết mình là đại mỹ nhân, nhưng cũng không cần khen trước mặt người ta như vậy a, người ta rất thẹn thùng.

Nhìn gương mặt nhỏ nhắn của Trần Viện vì ngượng ngùng mà nhiễm lên một tầng hồng nhạt, trông cô càng thêm mê người. Lý Gia Thành suýt chút nữa không kiềm được mà in đôi môi mình lên đó. Anh lúng túng quay mặt sang hướng khác.

Ngay lúc đó, mẹ Trần đẩy cửa vào, khiến không khí lúng túng này nhanh chóng bị thổi đi. Trần Viện nhanh chóng chạy đến bưng khay nước mà mẹ Trần đang cầm, sau đó cười hi hi cảm ơn bà.

Mẹ Trần liếc xéo cô một cái, sau đó yêu chiều vỗ một cái thật kêu vào mông cô: "Vào nói chuyện với anh con một lát, đừng có mà chơi game nữa. Suốt ngày chỉ biết ăn rồi nằm, sắp thành con heo rồi."

"Tuân lệnh, lão phật già." Trần Viện cười nịnh nọt mẹ Trần, sau đó bưng khay đặt lên kệ tủ cạnh giường, lấy một ly cam ép đưa cho Lý Gia Thành.

Trần Bảo Phụng thấy vậy mới hài lòng đi ra khỏi phòng, cũng không quên dặn dò: "Gia Thành chơi với em một chút nha con, con bé mấy ngày nay chỉ lẩn quẩn trong nhà cũng chán lắm rồi."

Lý Gia Thành máy móc gật đầu. Bây giờ tâm trí anh vẫn còn dừng lại tại thời khắc mẹ Trần Viện bước vào, sau đó vỗ vào mông của cô một cái. Anh nghe rất rõ, âm thanh thật vang. Có vẻ nơi đó của cô ấy độ đàn hồi rất tốt. Anh không thể dừng lại việc tưởng tượng cảm xúc của bàn tay mình nếu được đặt lên đó. Nhưng mà hình như có điều gì đó không đúng. Tại sao mẹ Trần lại có hành động đó trước mặt người ngoài như anh, hơn nữa còn dễ anh trong phòng ngủ của Trần Viện, sau đó bảo anh chơi với cô ấy.

Chẳng lẽ mẹ Trần không xem anh là đàn ông? Hoặc giả bà hoàn toàn nhận định anh không phải là người ngoài? Lý Gia Thành đối với việc này không biết là đáng mừng hay đáng lo.

Lý Gia Thành nhấp một ngụm nước trái cây, cố gắng thu lại suy nghĩ miên man của mình, nhưng đôi mắt vẫn không thể kiểm soát được mà hướng về nơi đây đã nào đó của Trần Viện.

Trần Viện dường như trông thấy Lý Gia Thành có chút kỳ lạ, liền cất tiếng nói: "Anh sao vậy, nước trái cây không hợp khẩu vị à?"

Lý Gia Thành trong lòng có chút chột dạ, cảm giác tựa như một đứa trẻ làm việc xấu bị bắt quả tang, nhưng may mắn gương mặt than đã giúp anh nguy trang rất tốt, Trần Viện không hề phát hiện ra điều gì bất thường. Anh nhanh chóng quăng đi những suy nghĩ tồi tệ kia, nói vào chính sự: "Không có, còn chuyện tin đồn của em cùng thằng nhóc kia, em dự định giải quyết như thế nào?"

Nhắc đến việc này, Lý Gia Thành liền cảm thấy máu chạy ngược lên não. Anh biết những tin đồn kia không đúng sự thật, nhưng anh vẫn không kiểm được mà tức giận. Trần Viện của anh tốt đẹp như thế, ngoài anh ra còn có ai có thể xứng với cô ấy, đây là điều hoàn toàn không có căn cứ, vậy mà đám người ngu ngốc bên ngoài vẫn tin tưởng và bàn tán âm lên. Thật sự là khó có thể tha thứ.

"Anh Tấn Phát đã nhờ bạn truy tìm ID của người phát tán những tin tức đó, nếu bắt được tên ấy, lấy lại ảnh gốc thì tốt rồi, mọi chuyện sẽ được giải quyết."

Lý Gia Thành đồng ý, thật ra ban đầu anh cũng có ý tưởng này. Những bức ảnh trên mạng đều bị phóng gần, cắt ghép và chỉnh sửa, chỉ cần tìm thấy ảnh gốc, mọi người liền nhìn ra được vấn đề, chỉ tiếc nhân tài của anh trong lĩnh vực công nghệ thông tin quá ít ỏi, không ngờ Trần Viện cũng trùng hợp nghĩ đến cách này, anh và cô ấy đúng là trời sinh một cặp mà.

Trần Viện lại tiếp tục nói: "Nhưng mà... còn một chuyện khác nghiêm trọng hơn."

Lý Gia Thành thấy gương mặt Trần Viện trở nên nghiêm túc, nhanh chóng hỏi: "Chuyện gì?"

Cô nhích lại ngồi cạnh anh, quay màn hình laptop qua rồi chỉ lên đây và nói với anh: "Anh xem, tấm này, tấm này...tấm này nữa, rõ ràng là được người ta chụp từ xa. Điều này thuyết minh rằng có người theo dõi tôi và chụp lại, hơn nữa là đã theo dõi từ hơn một năm trước."

Nghe đến đây, đôi mày kiếm của Lý Gia Thành bắt đầu cau lại, anh không hề nghĩ đến việc này. Nhưng khi thấy Trần Viện chỉ ra, anh mới cảm thấy những bức hình này không thích hợp. Là ai đã cho người theo dõi Trần Viện, người đó có ý đồ gì với cô ấy, chẳng lẽ là muốn làm hại cô ấy. Lý Gia Thành cảm thấy được sự nghiêm trọng của vấn đề này, anh nhất định sẽ tìm cách giúp Trần Viện giải quyết hết thảy những rắc rối, nhưng trên hết, phải khiến cô bé an tâm, vô tư mà sống, mọi việc đều có anh sau lưng gánh vác.

Về quan điểm này, Lý Gia Thành cùng ba Trần có thể xem như không mưu mà hợp.

"Em đừng nghĩ nhiều quá. Biết đâu là phóng viên muốn moi móc đời tư của những người giàu có, hoặc giả người bị theo dõi là những người còn lại trong hình chứ không phải em. Đừng lo, tôi sẽ giúp em giải quyết."

Gương mặt Trần Viện vẫn không thả lỏng, cô chỉ lẩm bẩm trong miệng: "Hy vọng là như thế." Cô không muốn để ba mẹ biết chuyện này, bởi cô sợ sẽ làm họ lo lắng. Nhưng không hiểu sao cô lại lựa chọn nói cho Lý Gia Thành. Có lẽ bởi vì cô không có cảm giác an toàn, cần một người đáng tin cậy để chia sẻ, mà Lý Gia Thành lại chính là người đó.

"ID của tên đó đã tìm được chưa?"

"Vẫn chưa." Trần Viện lắc lắc đầu.

"Khi tìm được, nhất định phải cho tôi biết, tôi sẽ thay em giải quyết việc còn lại."

Nghe xong những lời này, nếu nói Trần Viện không cảm động thì là giả: "Sao anh lại tốt với tôi như vậy chứ!" Trần Viện cảm thán nói.

Thấy vẻ mặt cún con của Trần Viện, Lý Gia Thành mỉm cười sùng nịch, anh đưa tay lên vuốt vuốt mái tóc rối của cô. Cảm giác mềm mịn trên tay còn tuyệt vời hơn cả những gì anh tưởng tượng. "Bởi vì em xứng đáng được như vậy."

Nghe được những lời này, Trần Viện cũng ngơ ngẩn nhìn Lý Gia Thành, quên mất bàn tay đang làm loạn trên đầu mình. Chẳng lẽ anh trai mặt than mấy ngày nay đang luyện tiểu thuyết Quỳnh Giao? Bằng không những lời sến súa này anh ta học được từ đâu chứ? Hơn nữa hình như anh ấy áp dụng nhằm đối tượng rồi. Những lời tương tự như vậy phải nói với nữ chính mới đúng. Dẫu biết vậy, Trần Viện cũng không thể kiềm chế được trái tim già nua mình ngay khoảnh khắc ấy đột nhiên trở nên rộn ràng. Quả nhiên những lời đường mật lúc nào cũng có tác dụng đối với phụ nữ, bất kể già hay trẻ.

Trần Viện hít sâu một hơi, cố gắng áp chế trái tim phản bội đang chạy loạn trong lồng ngực, cô vươn tay vỗ vỗ vai Lý Gia Thành, theo cách mà cô vẫn hay làm đối với anh: "Anh thật là tri kỷ của tôi nha." Nam phụ mặt than trong truyền thuyết quả nhiên là một người có tâm hồn bao dung, mọi chuyện đều muốn lo lắng thay cô. Chuyện này qua đi, cô nhất định sẽ báo đáp Lý Gia Thành xứng đáng, phải khiến cho Lâm An An phải chết mê chết mệt anh ta.

Nhưng không hiểu sao khi nghĩ đến việc Lý Gia Thành và Lâm An An sẽ đến với nhau, Trần Viện lại có cảm giác bức bối và chua xót một cách khó hiểu. Chẳng lẽ đây chính là cảm giác của những bà mẹ khi già con gái mình đi?

Lý Gia Thành không hề hay biết về thế giới nội tâm vô cùng phong phú của Trần viện. Hiện tại anh đang vô cùng hưởng thụ cảm giác khi được tiếp xúc thân mật với người mình yêu. Bàn tay anh vẫn tiếp tục trượt trên sợi tóc dài đen mượt của Trần Viện, cảm nhận được sự mềm mại và mùi hương thoang thoảng của nó. Anh cảm thấy những người phụ nữ có mái tóc dài và thẳng là đẹp nhất, giống như Trần Viện của anh vậy.

"Này, anh có thời làm rối tung tóc của tôi không." Trần Viện lúc này mới cảm giác được hành động của Lý Gia Thành. Cô bắt đầu kêu lên. Lý Gia Thành có chút luyến tiếc nhưng vẫn rút tay về. Anh biết mình không thể vội vã, dựa hải xanh không ngọt.

Không khí im lặng tiếp tục bao trùm giữa hai người, Lý Gia Thành muốn nói gì đó để phá vỡ sự yên lặng này. Anh liếc nhìn qua màn hình laptop, trông thấy những bức ảnh bị công khai của Trần viện trên đó. Anh đột nhiên có chút tò mò về quá khứ của cô.

Lý Gia Thành do dự một lát, cuối cùng chỉ vào chúng và nói với Trần Viện: "Người này...thật sự là em sao?" Nếu trước kia anh sẽ tuyệt đối không hỏi như vậy, nhưng sau khi gặp Trần Viện, trông thấy cô rất ôn, không có vẻ gì là đau khổ khi quá khứ bị vạch trần, anh mới an tâm mà hỏi câu này.

Trần Viện nhướn mày, cười nói: "Sao vậy? Là tôi mà, không giống sao?"

Lý Gia Thành suy nghĩ một lúc, không biết phải trả lời thế nào để không khiến Trần Viện hiểu lầm. Trần Viện thấy vẻ do dự xuất hiện trên gương mặt than vắn năm bất biến của Lý Gia Thành, liền thoải mái cười nói: "Ai mà không có một thời tuổi trẻ bông bột, có gì kỳ lạ đâu."

Lý Gia Thành do dự một hồi, sau đó tiếp tục hỏi: "Vậy ... chuyện em dùng chất kích thích, sau đó bị sốc thuốc là thật hay giả?" Anh thật sự tò mò về quá khứ của Trần Viện. Anh có thể cho người đi điều tra, nhưng anh lại càng muốn được nghe nó từ miệng của Trần Viện hơn.

Trần Viện gật gật đầu, sau đó lục lại ký ức rồi bắt đầu kể: "Hôm ấy là sinh nhật của Lan Phuong, là nhỏ tóc vàng trong hình đó, chúng tôi đến hộp đêm để chơi. Sau đó người mặc áo đen này, tên là Đông, cậu ấy nói là chơi như thế này không vui, hỏi tôi có muốn vui hơn nữa không, tôi bảo có. Cậu ấy liền nháy mắt với mọi người, rồi đưa tôi một viên thuốc màu trắng. Vừa trông thấy tôi liền biết nó là thứ gì. Ban đầu tôi có chút do dự, không dám thử, bọn họ thấy vậy liền khích bác tôi, khiến máu anh hùng của tôi trời dậy. Nhanh chóng quăng viên thuốc vào miệng rồi nốc vào một cốc rượu. Sau đó tôi cảm thấy rất khó thở, giống như khí quản bị ai đó túm chặt lại, tôi ngã quỵ xuống, vờn tay lên cầu xin bọn họ gọi xe cấp cứu. Tôi thấy vẻ mặt hoảng hốt của bọn họ, rồi bọn họ bỏ chạy không còn một ai. Cuối cùng tôi ngất đi, tỉnh lại thì thấy mình đang ở trong bệnh viện." Trần Viện kể chuyện xưa của mình với vẻ mặt không cảm xúc, tựa như đang kể lại chuyện của một người xa lạ. Mà thật sự thì cô ấy vẫn đang kể lại chuyện của người khác, của một 'Trần Viện' đã không còn trên đời.

Lý Gia Thành im lặng lắng nghe tất cả, cảm thấy đau lòng không thôi. Không nghĩ đến Trần Viện của anh lại phải trải qua những giây phút khủng khiếp như vậy. Thật may mắn khi cô ấy vẫn còn sống và ngồi ngay trước mặt anh.

Lý Gia Thành lạnh lùng liếc nhìn tấm ảnh trên laptop, anh hỏi Trần Viện: "Hiện tại em còn liên lạc với bọn họ không?"

Trần Viện lắc đầu, bữu môi nói: "Không, nghỉ chơi lâu rồi."

Anh chỉ vào cậu thanh niên mặc quần áo đen trong tấm ảnh, sau đó lên tiếng: "Là thằng này để em uống thuốc phải không? Tôi sẽ bắt nó trả giá."

Trần Viện đột nhiên cảm thấy rung mình, lời thoại này sao mà quen thuộc quá. Nhưng thú thật, đối với bọn họ cô cũng không có chút hận ý nào, dẫu sao người bị hại cũng không phải là cô, hơn nữa nhờ vậy cô mới có thể đến được nơi này, được ban cho những thứ mà kiếp trước cô không bao giờ có được.

"Không cần đâu, mọi chuyện đã qua rồi, tôi cũng không muốn nhắc lại. Thật ra tôi đối với bọn họ cũng không còn hận. Sau này không liên lạc nữa là tốt rồi." Đùa à, ba của tên Đông này là giám đốc của đài truyền hình lớn, không nên đắc tội. Dù sao nhà cô cũng kinh doanh trong giới giải trí, lợi dụng được thì cứ lợi dụng.

Nghe thấy lời bộc bạch của Trần Viện, Lý Gia Thành vô cùng xúc động. Trần Viện của anh mặc dù có chút giao hoạt, nhưng vẫn là người có trái tim lương thiện, cô ấy vậy mà lại chấp nhận bỏ qua cho những người đã tổn thương mình.

"Nhưng cũng phải để cho bọn chúng một bài học vì đã tổn thương em, tôi không muốn bỏ qua dễ dàng như vậy. Cô gái tóc vàng này chính là nguyên nhân của mọi việc đúng không, tôi sẽ không để cô ta yên ổn."

Trần Viện trong lòng xoắn xuyết một hồi. Không biết anh trai mặt than ăn trúng thứ gì mà tích cực đến như vậy, nhưng mẹ của Lan Phuong là chủ của một tờ báo giải trí nổi tiếng, sau này có thể lợi dụng mối quan hệ trước kia để nhờ vả, không thể xé rách mặt nhau như vậy được nha.

"Không cần đâu, cậu ấy cũng không cố ý. Tôi không để ý thật mà."

Lý Gia Thành vẫn khẳng khái không đồng ý. Chuyện cũ của Trần Viện khiến anh rất khó chịu, anh cần một người để giải tỏa sự bức bối này.

Trông thấy ánh mắt cố chấp Lý Gia Thành, Trần Viện cũng hết cách. Cô đưa mắt nhìn một chàng trai mặc vét xanh đậm trong ảnh, nhà người này hình như kinh doanh một chuỗi bán lẻ trong thành phố. Không lớn cũng không nhỏ, xem như không liên quan đến giới giải trí, đành chọn người này vậy. Dù sao mấy ngày nay cô bị nhốt ở nhà cũng thật bức bối, xem như người này xui xẻo đi.

Xác định xong mục tiêu, Trần Viện nhanh chóng chỉ cho Lý Gia Thành thấy: "Người này chính là chủ mưu, tất cả là do cậu ấy bày ra, những người khác khi đến quán bar mới biết được kế hoạch này." Cô cũng không vu oan cậu ta, lần này xem như trút giận thay 'Trần Viện' kia.

Lý Gia Thành quắc mắt nhìn theo hướng Trần Viện chỉ: "Là thằng nhóc mặc áo xanh kia?"

Trần Viện gật gật đầu: "Cậu ấy tên Tú, nhà có một chuỗi cửa hàng bán lẻ trong thành phố."

Là chủ mưu sao. Muốn hãm hại Trần Viện của anh, anh nhất định không để thằng nhóc đó yên ổn.

Thấy vẻ mặt của Lý Gia Thành, Trần Viện đột nhiên cảm thấy cậu nhóc kia thật đáng thương. Lương tâm đột nhiên trĩu nặng, Trần Viện kéo kéo vạt áo của Lý Gia Thành: "Anh...có làm gì thì cũng nhẹ tay thôi, thật ra tôi đã không còn tức giận nữa."

Lý Gia Thành lại một lần cảm thấy sự lương thiện của Trần Viện, cô ấy tốt đẹp như vậy, thử hỏi làm sao anh không yêu cho được. Chuỗi cửa hàng bán lẻ thì sao, nếu anh động tay chân một chút, cắt đứt nguồn cung của bọn họ trong một tháng chắc sẽ có trò hay để xem.

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Giành Nữ Chính Về Tay Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Minh oan

Ngay ngày hôm sau, Trần Viện nhận được tin tốt từ Huỳnh Tấn Phát. Cúp điện thoại, cô nhanh chóng gọi cho Lý Gia Thành. Nửa tiếng sau, anh đã có mặt nhà Trần Viện, hai người lên đường đến chỗ Huỳnh Tấn Phát.

Xe vừa ra khỏi nhà, Trần Viện dán sát mặt vào cửa kính, đảo mắt nhìn xung quanh như đang tìm kiếm ai đó: "Sao hôm nay không thấy phóng viên đâu hết nhỉ. Tiếc thật!"

Lý Gia Thành lái xe, nhướn mày thắc mắc: "Sao lại tiếc, em không sợ bọn họ làm phiền à?"

"Không phiền. Ngược lại rất phấn khích, cảm giác giống như trở thành siêu sao vậy, hi hi." Trần Viện thành thật trả lời. Bản chất nhà giàu mới nổi của cô có đánh chết cũng không bỏ được.

Xe chạy được ba mươi phút đã đến nơi. Lý Gia Thành cho xe chạy vào biệt thự rồi hai người cùng bước xuống, đi vào trong nhà. Bên trong có Huỳnh Tấn Phát, đám Minh Vũ cùng một người đàn ông lạ mặt.

Thấy hai người đã đến, Huỳnh Tấn Phát liền đứng dậy đón tiếp: "Giới thiệu với mọi người một chút, cậu ấy là Brian Nguyễn, bạn của tôi lúc ở Mỹ, người mà tôi đã nhờ giúp đỡ."

Trần Viện cẩn thận quan sát anh chàng Brian này, anh ta có vẻ là con lai, tóc và mắt đều là màu đen, nhưng dáng người cao lớn và khuôn mặt góc cạnh, đậm nét đặc trưng của người phương tây. Anh ta có đôi mắt hẹp dài và sâu thẳm, sống mũi cao ngất cùng cặp môi mỏng quyến rũ chết người. Ừm, ngoại hình chỉ thua Lý Gia Thành một chút.

Mọi người chào hỏi nhau, sau đó đi thẳng vào vấn đề.

"Ảnh của Trần Viện và Minh Vũ, cùng với ảnh trước kia của Trần Viện được phát tán từ một máy tính. Người này chắc là không nghĩ đến việc sẽ có người điều tra IP của mình nên cũng không đổi máy tính." Bryan vừa nói, vừa chìa mảnh giấy đã được anh ghi lại ra. Lý Gia Thành nhanh chóng tiếp nhận. Trần Viện ngồi bên cạnh chồm qua nhìn, nhìn một hồi vẫn không hiểu là gì, liền quyết định phốt lò nó.

"Anh có tìm ra được vị trí cụ thể của tên đó không?" Lý Gia Thành cầm mảnh giấy, cau mày hỏi.

Bryan lắc đầu: "Không tra được, chỉ biết hắn ở trong thành phố này."

Lý Gia Thành cẩn thận đặt mảnh giấy vào túi áo, sau đó nói: "Được rồi, mọi chuyện còn lại cứ để tôi sắp xếp. Tất cả sẽ nhanh chóng được giải quyết."

Đám Minh Vũ lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, Luân lên tiếng: "Tốt quá, mấy hôm nay mình ngay cả máy tính cũng không dám bật. Mấy người kia nói chuyện thật là biết cách đã thương người."

Trần Viện bật cười: "Lần này xem như tạo scandal hâm nóng tên tuổi đi."

Minh Vũ cũng cười nói: "Xem ra sau này mấy fanfic về chúng ta lại xuất hiện thêm nhân vật mới rồi."

Trần Viện nhanh tay chụp lấy một cái gối trên sofa ném về phía Minh Vũ và găm giữ: "Câm miệng cậu lại, mình không muốn làm người thứ ba giữa cậu tiểu thụ của cậu đâu."

Luân đang an vị trên ghế, nghe thấy lời của Trần Viện liền xù lông: "Ai nói tôi là tiểu thụ tôi đốt nhà người đó. Ông đây là đàn ông, từ trên xuống dưới đều là đàn ông."

Thức ngã lưng về phía sau cười to: "Trần Viện thậm chí còn chưa nhắc đến tên cậu, cậu liền đứng lên tự nhận mình là tiểu thụ." Ngay sau đó, mọi người cũng bật cười khoái trá. Chỉ duy nhất một người không chịu hòa hợp với không khí vui vẻ này. Đó là Lý Gia Thành.

Lý Gia Thành thấy Trần Viện cười đùa thoải mái cùng mấy chàng trai trẻ, anh lại đặc biệt cảm thấy ngứa răng. Nhất là đối với Minh Vũ. Thằng nhóc này ngoại trừ trẻ tuổi hơn anh một chút, còn lại đem ra so sánh chẳng có chỗ nào bì được anh. Vậy mà lại có tin đồn tình cảm với Trần Viện, đúng là quá tiện

nghe cho cậu ta mà. Cũng may cho cậu ta, tất cả chỉ là tin đồn, nếu như là sự thật, anh chắc chắn sẽ không để mấy thằng nhóc này yên ổn.

Mọi người cùng nhau trò chuyện một hồi, Lý Gia Thành lên tiếng muốn ra về để giải quyết chuyện còn lại. Trần Viện có chút tiếc nuối liền lên tiếng: "Hay là anh đi trước đi, tôi ở lại chơi một lát rồi về." Mấy ngày nay chỉ ở quanh quẩn trong nhà, cô cũng muốn mốc meo lên rồi. Đám Minh Vũ do scandal nên lịch trình tạm thời bị đóng băng, mọi người đã lâu không có dịp ở cùng nhau, cô thật sự rất luyến tiếc khi ra về.

Lý Gia Thành đương nhiên không hài lòng đối với những lời này của Trần Viện, anh cau mày, phóng ánh mắt hàn băng ngàn năm về phía những chàng trai trẻ. Đám Minh Vũ cũng có chút luyến tiếc Trần Viện, nhưng sau khi trông thấy gương mặt đặng đặng sát khí của Lý Gia Thành, liền ngoan ngoãn im miệng. Triệt rất thức thời lên tiếng: "Trần Viện về đi, bọn mình mấy ngày nay rảnh rồi, nên anh Tấn Phát sắp xếp thêm lịch tập luyện, một lát nữa bọn mình phải sang phòng tập thể hình rồi."

Trần Viện rầu rĩ gật đầu, Lý Gia Thành thì híp mắt hài lòng với sự thức thời của mấy chàng trai trẻ. Hai người một trước một sau bước ra khỏi phòng. Lý Gia Thành đưa Trần Viện về nhà rồi trở lại công ty. Việc quan trọng bây giờ là phải tìm ra chủ nhân của IP này để truy hỏi tung tích của những bức ảnh kia.

Hai ngày sau, Trần Viện nhận được thông báo của Lý Gia Thành là đã tìm được người phát tán tin tức, anh dặn cô không cần lo lắng, mọi việc còn lại cứ để anh giải quyết. Trần Viện đương nhiên cũng rất tò mò Lý Gia Thành dùng cách nào để tìm được người kia, nhưng anh lại không trả lời, bảo là làm xong mọi chuyện sẽ đến nói rõ cho cô biết.

Hiệu suất làm việc của Lý Gia Thành quả nhiên không thể coi thường được. Đêm hôm đó, một số trang báo giải trí có danh tiếng trên mạng đã đăng bài đính chính về tin đồn tình cảm của Minh Vũ và Trần Viện. Kèm theo đó là những tấm ảnh gốc từng bị cắt xén và chỉnh sửa trước kia. Những bức ảnh này được chụp từ xa, nhìn từ góc chụp có thể nhận thấy chúng được thực hiện một cách lén lút bởi một phóng viên nào đó. Hiển nhiên, những bức ảnh này ghi lại những cảnh vui đùa của những người bạn thân, không hề trông thấy một chút gì gọi là gian tình như những bài báo trước kia từng nói. Trong ảnh là những người trẻ tuổi tràn ngập sức sống của tuổi thanh xuân, họ là những người bạn tốt của nhau, cùng nhau chia sẻ những khoảnh khắc vui vẻ.

Đây chính là minh chứng hùng hồn nhất, chứng tỏ tin đồn trước kia là giả tạo. Những bức ảnh trước kia được xem là chứng cứ về việc hẹn hò của Trần Viện và Minh Vũ cũng là ảnh được chỉnh sửa cắt ghép.

Chưa dừng lại đó, sáng ngày hôm sau, trang bìa các tờ báo giải trí cũng đăng tin minh oan cho Nam Nhi. Ngoài ra, những tờ báo này còn sơ lược lại quá trình phát triển của Nam Nhi, từ khi còn là một band nhạc đường phố, sau đó được Trần Viện phát hiện rồi bồi dưỡng. Bọn họ còn cho biết 'Cô ấy là món quà từ thượng đế' chính là bài hát những chàng trai trẻ viết cho Trần Viện. Hiển nhiên, hình tượng của Trần Viện lúc này hoàn toàn thay đổi, từ một đứa con nhà giàu hư hỏng trở thành một cô gái trẻ có chí cầu tiến, là trợ lý của chủ tịch công ty giải trí Ban Mai.

Hơn thế nữa, những bài báo này cũng bật mí đôi chút về gia thế không tầm thường của những chàng trai trong nhóm Nam Nhi. Đây quả thật là một tin tức chấn động đối với những người hâm mộ Nam Nhi. Thử hỏi những chàng trai vừa phong độ, vừa lịch thiệp, vừa tài năng, lại còn có gia thế lẫy lừng. Chẳng những vậy, họ lại không hề dựa vào gia đình mà dùng chính đôi chân của mình để tạo nên tên tuổi trong giới giải trí, đây là những bạch mã hoàng tử chính hiệu trong lòng các thiếu nữ.

Đối với người hâm mộ Nam Nhi, đây quả thật là một ngày đáng để chúc mừng bởi thần tượng của bọn họ đã được minh oan, chẳng những vậy, hình tượng của Nam Nhi trong mắt bọn họ lại cao hơn một bậc, tất nhiên là do gia thế sau lưng bọn họ.

Những người trước kia thông qua dư luận bỏ đá xuống giếng, phê phán hành động của Nam Nhi lúc này chỉ biết ngậm miệng lại. Thậm chí một vài nghệ sĩ trên trang cá nhân của mình công khai chỉ trích Nam Nhi không phải đi lên bằng thực lực của, trang cá nhân của họ hiện tại cũng bị Fan của Nam Nhi oanh tạc, đến mức phải tạm thời khóa lại. Trần Viện đối với việc này cũng âm thầm đổ mồ hôi, fan cuồng như thế này, không biết là chuyện tốt hay xấu nữa.

Khỏi hải nhất là những người hâm mộ Nam Nhi trước kia la hét đòi khai trừ Minh Vũ khỏi nhóm, bây giờ xoay mặt ca ngạo, tăng bốc những chàng trai này không thôi. Trần Viện lắc đầu ngán ngẩm, quả nhiên là miệng lưỡi thế gian.

Bận rộn nhất chính là Huỳnh Tấn Phát, anh liên tục nhận được điện thoại đề nghị mời biểu diễn của các chương trình ca nhạc, ngoài ra còn có các công ty trước kia hủy hợp đồng đại diện, bây giờ họ muốn tiến hành đàm phán, ký lại hợp đồng với Nam Nhi. Đối với những người này, Huỳnh Tấn Phát chỉ khéo léo từ chối. Nguyên nhân một phần là do Huỳnh Tấn Phát có chút tức giận đối với bọn họ, một phần là do Trần Viện từng nói sau khi có kết quả thi đại học, đám Minh Vũ sẽ không thiếu công ty tìm đến để làm người đại diện sản phẩm, chẳng những vậy, thù lao chỉ sợ là trước kia cũng không theo kịp. Chính vì vậy, Huỳnh Tấn Phát mới an tâm từ chối những người kia. Cảm giác quả thật có chút khoái trá.

Sau scandal lần này, vị trí của Nam Nhi trong giải trí Ban Mai có thể nói là nước lên thuyền lên. Phía công ty còn lên kế hoạch để Nam Nhi lưu diễn trong phạm vi toàn miền Nam trong mùa hè năm nay, nhận được tin này, bọn Minh Vũ khỏi phải bàn, đương nhiên là vui đến mức lăn lộn mấy ngày không ngủ được.

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Giành Nữ Chính Về Tay Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 42: Chân tướng?

Tại tòa cao ốc tập đoàn NewTime, Trần Viện ngang nhiên ngồi trên ghế tổng giám đốc của Lý Gia Thành, cau đôi mày liễu như có điều đang suy nghĩ.

"Ý của anh là tất cả chỉ là trùng hợp?"

Lý Gia Thành cũng không có bất kỳ ý kiến gì về hành động chiếm chỗ ngồi của Trần Viện. Mấy tháng qua, anh vẫn thường xuyên đưa cô đến chỗ làm, việc này đã thành thói quen, mà Trần Viện cũng không hề coi mình là người ngoài, lúc hưng trí liền trực tiếp đuổi anh ra mà giành ghế ngồi, cô nói ở phòng tổng giám đốc, ngồi ghế tổng giám đốc mới là khí phách. Lý Gia Thành đương nhiên chiều ý cô, tuy nhiên nếu cô đề nghị để hai người ngồi cùng thì anh sẽ càng ưng ý hơn.

"Đúng vậy. Thật ra một năm trước, hần đã từng theo dõi và chụp ảnh ăn chơi của nhiều người khác, chủ yếu là đám con cháu nhà giàu. Chỉ là khi trở về thì không dám đăng vì sợ bị đắc tội với người khác. Không lâu trước đây, hần từ miệng người trong giới nhận được tin Nam Nhi đến Sơn Hải quay quảng cáo, sau đó liền trà trộn vào để săn tin, về sau thì em cũng biết rồi đấy."

Chân mày Trần Viện vẫn không giãn ra: "Thật sự chỉ đơn giản như vậy sao?"

Lý Gia Thành lúc này đang đứng tựa vào bên cạnh bàn, liền đi đến gần Trần Viện, đưa tay lên vuốt tóc cô, hành động tự nhiên đến mức tựa như anh đã làm việc này hàng ngàn lần: "Em đọc tiểu thuyết quá nhiều rồi, lấy đầu ra nhiều người muốn hãm hại em như vậy. Yên tâm đi, tất cả đã có tôi chống đỡ."

Lý Gia Thành tuy là nói vậy, nhưng khi xoay mặt sang hướng khác, ánh mắt anh lại đột ngột trở nên lạnh lẽo. Mọi chuyện tất nhiên là không đơn giản như những gì anh đã nói, chẳng qua anh không muốn Trần Viện quá lo lắng. Việc này anh sẽ tự mình giải quyết, nhanh chóng tìm ra xem ai là người dám đánh chủ ý lên Trần Viện của anh.

Trần Viện ngẩng đầu nhìn anh, rầu rĩ nói: "Hy vọng là như vậy."

Im lặng một hồi lâu, cô mới nói tiếp: "Nhưng dù sau việc này cũng rất cảm ơn anh, anh xử lý rất tốt."

"Không cần cảm ơn, đừng xem tôi là người ngoài. Hơn nữa tôi chỉ có thể giúp em giải quyết được tin đồn tình cảm, còn chuyện trước kia của em..."

Trần Viện khoác tay: "Chẳng sao cả, không phải anh đã cho người gỡ mấy tấm ảnh đó xuống hết rồi sao. Hơn nữa tôi không phải là nghệ sĩ, tiếng tốt hay xấu cũng chẳng sao. Chỉ có điều, hi hi, sau này chắc khó lấy chồng." cô vừa nói vừa cười, tỏ vẻ không quan tâm.

Lý Gia Thành gật gù, cảm thấy đây không hẳn là việc xấu, điểm tốt của Trần Viện chỉ cần để mình anh biết, mấy tên khác tốt nhất là cách xa một chút, như vậy sẽ bớt được rất nhiều tình địch."

"Nhưng cũng chưa chắc, chẳng phải người ta thường nói phụ nữ không hư, đàn ông không thương hay sao. Tính tình tôi như vậy, biết đâu lại làm mê chết một đám đàn ông." Trần Viện gãi gãi cằm, suy luận. Quả thật nói về trình độ tự luyện, Trần Viện hạng nhì thì không ai dám xưng hạng nhất.

Lý Gia Thành cau mày, không biết cô nhóc lấy đâu ra những câu thành ngữ kỳ quái như vậy? Nhưng có thật là như thế không, chẳng lẽ tình địch không giảm mà lại còn tăng lên? Anh lắc lắc đầu, cố gắng không nhắc đến đề tài này nữa.

"Kết quả thi đại học khi nào mới có?"

"Vài ngày nữa là có rồi, chỉ cần vào trang web trường, nhập số báo danh sẽ tra nhanh thôi, còn phiếu báo điểm có lẽ sẽ gửi về trường trung học sau."

"Em có hồi hộp không?"

"Không, tôi tự tin lắm." Trần Viện cười đáp lời, ngay sau đó, vẻ mặt liền xui xuống. "Nhưng mà Nhã Hân nói cậu ấy làm bài không tốt."

Trần Viện do dự một lát, cuối cùng mở miệng hỏi: "...Nếu Nhã Hân thi rớt, ba mẹ anh thật sự bắt cậu ấy sang Mỹ sao?"

Thấy vẻ mặt rầu rĩ của Trần Viện, tâm Lý Gia Thành một mảnh trở nên mềm mại, tay anh vẫn đặt trên tóc cô, nhẹ nhàng vuốt: "Em đừng lo lắng, tôi sẽ thuyết phục ba mẹ, nếu Nhã Hân không thi đỗ, tôi sẽ tìm cho con bé một trường đại học tốt trong nước."

Trần Viện nghe xong liền nín cười rục rịch: "Thật sao, anh có nói tin mừng này cho Nhã Hân chưa?"

Lý Gia Thành lắc đầu thay câu trả lời.

"Vậy tôi phải nhanh chóng báo cho cậu ấy biết mới được, mấy ngày nay Nhã Hân cứ rầu rĩ suốt." Trần Viện nói xong thì đứng dậy có ý muốn tạm biệt Lý Gia Thành. Thấy thế anh liền cau mày hỏi: "Em định đi đâu?"

"Về nhà, sáng nay đi vội quá không mang điện thoại theo, giờ về gọi cho Nhã Hân."

Lý Gia Thành cảm giác mình bị Trần Viện vắt chanh bỏ vỏ, dùng xong liền quăng đi, ừm khuất không thể tả, tuy vậy anh vẫn lên tiếng: "Giờ này chắc Nhã Hân đang ngủ, tối rồi em hãy gọi. Đợi tôi làm việc xong, trưa đưa em đi ăn."

Lúc này vội quá nên cô quên mất, chỗ cô và Nhã Hân bị lệch mới giờ. Lúc này mà gọi, chỉ sợ cô nhóc kia lại gắt gỏng, làm ơn mắc oán. Nhưng cô vẫn có chút ý kiến: "Ồ chỗ anh chán chết, chẳng có gì làm."

"Trong phòng nghỉ có laptop của tôi, em lấy chơi một chút, đến trưa chúng ta cùng đi ăn."

"Vây tốt quá." Trần Viện nghe xong liền vui vẻ, lách bạch đi vào phòng nghỉ Lý Gia Thành lấy laptop, mở học tủ đặt đầu giường lấy thêm bộ sạc, quen thuộc như nhà của mình. Lý Gia Thành nhìn thấy bóng dáng bận rộn của cô, khóe miệng bất giác cong lên một nụ cười tràn ngập nhu tình.

Kể từ sau khi tin đồn tình cảm của Trần Viện và Minh Vũ được sáng tỏ, những người hâm mộ vẫn rất tò mò về mối quan hệ của cô cùng Nam Nhi. Hơn nữa, việc gia thế của bọn họ bị tiết lộ, cả đám Nam Nhi như được phủ lên một tấm màn huyền bí, khiến nhiều người muốn tìm hiểu về quá khứ của bọn họ. Ngay lúc ấy, Trần Viện đột nhiên xuất hiện một ý nghĩ, tại sao cô không viết một kịch bản dành riêng cho Nam Nhi, một kịch bản nói về hành trình phấn đấu trên con đường âm nhạc của bọn họ. Nói về những khó khăn mà bọn họ phải vượt qua cùng những điều mà bọn họ phải đánh đổi để có thể trở thành ca sĩ như hiện tại. Trần Viện đã bị suy nghĩ này thôi thúc mấy ngày qua, đến hôm nay cô quyết định thực hiện nó.

Hiện tại trong đầu cô đã dần hình thành được nội dung xuyên suốt của bộ phim. Tuy nhiên Trần Viện trước giờ chưa từng viết kịch bản phim bên cũng không biết bắt đầu từ đâu. Nhân tiện có máy tính ở đây, cô liền lên mạng tìm hiểu cách viết kịch bản và tham khảo một số kịch bản ngắn được chia sẻ miễn phí.

Trần viện dùng cả một buổi sáng để lên mạng, cũng đã nắm được sơ bộ về cách thức viết kịch bản. Ngày mai cô sẽ đến công ty tìm một vài kịch bản của những biên kịch chuyên nghiệp để tham khảo, sau đó mới bắt đầu viết. Cô chăm chú đến mức thời gian trôi qua cũng không ý thức được, đến khi Lý Gia Thành gọi mới biết đã đến giờ ăn trưa. Sau đó cô gấp máy lại, hai người cùng rời khỏi phòng làm việc.

Mấy ngày sau, kết quả thi của các trường đại học được đồng loạt công bố. Như trong dự đoán của Trần Viện, cô thi đỗ với thành tích rất cao, đám Minh Vũ cũng không tệ, mặc dù điểm không bằng Trần Viện nhưng cũng xem là thành tích tốt. Bất ngờ hơn, Lý Nhã Hân cũng thi đỗ, mặc dù điểm cậu ấy có thể nói là xém rớt, nhưng đây có thể nói là kết quả ngoài mong đợi. Ít nhất hơn một năm trước đây, đám người Minh Vũ cùng Nhã Hân tuyệt đối sẽ không nghĩ đến việc tự mình thi đỗ vào trường đại học danh tiếng như hiện tại.

Ba Trần mẹ Trần đối với kết quả thi của Trần Viện vui khỏi phải bàn, Trần Bằng thậm chí hận không thể đăng lên bảng thông báo trong công ty về việc con gái bảo bối của mình thi đỗ đại học A.

Sau khi nhận được giấy báo trúng tuyển của Minh Vũ, Minh và Triệt, Huỳnh Tấn Phát không do dự chụp lại rồi đăng lên fanpage của những chàng trai này. Mọi người đều cố gắng hết sức trong một quãng thời gian dài, không phải là vì giây phút này sao.

Tin tức thành viên Nam Nhi đều thi đỗ đại học A được truyền ra, quả nhiên tạo thành một cơn đại chấn đối với người hâm mộ. Bọn họ hết lời ca ngợi, tăng bốc về những anh chàng này, khiến cho những cậu chàng vui vẻ không thôi. Ngay cả Luân và Thức cũng héch mui đắc ý, mặc dù người đỗ đại học không phải là bọn họ. Thức còn nói rằng đây là khởi đầu tốt, chứng tỏ năm sau cậu và Luân cũng sẽ thi đỗ như bọn Minh Vũ.

Đối sự tăng bốc của fan hâm mộ dành cho Nam Nhi, có nhiều người bêu môi khinh

thường, chẳng phải chỉ là đỗ đại học thôi sao, đâu phải là chuyện gì to tát. Đương nhiên những ý kiến tương tự như vậy ngay lập tức bị fan dùng nước miếng nhấn chìm. Không có gì to tát, vậy thì cứ thử thi vào đại học A xem có ngã chổng vó hay không, đây là đại học A đó, trường đại học trọng điểm của quốc gia, nằm trong top 100 trường đại học đứng đầu thế giới.

Cũng có người cho rằng kết quả này không đáng tin. Đại học A chứ không phải rau cải ngoài chợ, đám Nam Nhi làm sao có thể thi một lượt liền đỗ hết, chắc chắn là có gian lận, bọn họ chắc là dùng tiền để được nhận vào trường đại học. Những bình luận như thế này lại tiếp tục bị fan hâm mộ nhấn chìm. Chẳng phải là thấy người ta quá xuất sắc liền hâm mộ, ganh tị, hận hay sao. Có giỏi thì cứ thử quãng tiền xem có được nhận vào đại học A hay không.

Sau khi công bố kết quả thi đại học, hình tượng của Nam Nhi lại càng cao thêm một bậc, các bậc phụ huynh đối với việc con cháu mình si mê thần tượng giỏi giang như vậy cũng không còn cảm giác khó chịu, ngược lại còn bảo con mình phải cố gắng học theo Nam Nhi, học tập thật tốt để sau này còn đỗ vào đại học A. Tên tuổi của Nam Nhi lúc này có thể nói là như mặt trời giữa ban trưa, điều này khiến các công ty từng hủy hợp đồng quảng cáo với Nam Nhi tiếc hận không thôi. Trong giới showbiz, muốn tìm một người có ngoại hình xuất sắc rất dễ, muốn tìm một người có gia thế đồ sộ cũng dễ, muốn tìm một người thông minh, có học thức cũng không khó. Tuy nhiên, muốn tìm một người hội tụ đủ ba yếu tố trên quả thật là khó hơn lên trời. Nam Nhi vừa lúc lại là ứng cử viên sáng giá đó, chẳng những không chỉ có một người, mà là một đám người ưu tú, quả thật là một hình tượng sáng giá không gì bằng.

Huỳnh Tấn Phát mấy ngày nay đều phải bận rộn tiếp điện thoại từ các công ty về việc đề nghị ký hợp đồng làm người đại diện sản phẩm. Đám Minh Vũ đối với việc này vui đến mức đi ngủ cũng mỉm cười. Tuy nhiên Huỳnh Tấn Phát chọn lựa rất kỹ, cuối cùng chỉ nhận lời ký hợp đồng với một hãng đồng hồ đeo tay nổi tiếng và một công ty thời trang, sản phẩm đại diện là Áo phực của hãng này. Anh không muốn nhận quá nhiều hợp đồng, dù sao bọn họ còn phải luyện tập cho tour lưu diễn sắp tới, nếu vất kiệt sức Nam Nhi, sau này sẽ không còn ai kiếm tiền đùm anh nữa. Đối với quan điểm này, có lẽ Trần Viện và Huỳnh Tấn Phát không mưu mà hợp, bọn họ có thể xem như là một nhà tư bản khôn ngoan và có đạo đức.

Cũng trong thời điểm này, Huỳnh Tấn Phát nhận lời để Nam Nhi tham gia phỏng vấn trong một buổi giao lưu ngôi sao. Đây là một talk show được chiếu hàng tuần khá nổi tiếng gồm nhiều nghệ sĩ tham gia. Có thể nói đây là lần đầu tiên Nam Nhi chính thức ra mặt trước công chúng sau scandal vừa qua, cũng là lần đầu tiên Nam Nhi nhận lời tham gia những chương trình như thế này từ khi bước chân vào giới giải trí.

Chương 43: Trò chuyện cùng ngôi sao

“Xin chào mừng quý khán giả đã đến với chương trình ‘Trò chuyện cùng ngôi sao’, tôi là Mộng Quỳnh, sẽ cùng đồng hành với các nghệ sĩ trong chương trình ngày hôm nay.” Nữ MC xinh đẹp, cười tươi xuất hiện trên màn ảnh.

“Chương trình tuần này, chúng ta rất hân hạnh khi mời đến nữ diễn viên Tinh Khôi... ca sĩ Thi Thi... ca sĩ Joanie...” Sau mỗi màn giới thiệu của nữ MC, các nghệ sĩ lần lượt xuất hiện trên màn hình, mỉm cười chào khán giả.

“Và sự xuất hiện cuối cùng, không phải là một người, mà là năm người, đây là năm chàng trai trẻ lịch thiệp, phong độ đã từng làm mưa làm gió trong bảng xếp hạng âm nhạc trong năm vừa qua. Chắc quý vị cũng đoán được họ là ai... Vâng, xin giới thiệu đến quý vị và các bạn, Nam Nhi.”

Năm chàng trai lần lượt xuất hiện trước ống kính. Bọn họ không mặc quần áo thời trang, chỉ thủy chung đóng một thân Âu phục lịch lãm và đắt tiền, những bộ quần áo này là do hãng thời trang đã ký hợp đồng đại diện với Nam Nhi tài trợ. Mặc dù một thân Âu phục khiến đám Minh Vũ có vẻ chừng chạc hơn so với tuổi thật, nhưng không thể phủ nhận được thông qua đó, bọn họ toát ra được sức quyến rũ của những người đàn ông, vừa chính chắn, lại còn vương nét ngây ngô. Sự mâu thuẫn này quả thật làm mê mẩn biết bao nhiêu trái tim thiếu nữ. Ngay cả những bà cô cũng chặc lưỡi hết lời khen ngợi, đây là mẫu con rể lý tưởng của các bà.

Sau khi các nghệ sĩ lần lượt an vị, MC liền bắt đầu trò chuyện và chào hỏi từng người.

Nữ MC rất chuyên nghiệp, lại có khiếu hài hước nên không khí của chương trình cũng rất vui nhộn và dễ chịu.

“Trước khi trò chuyện cùng Nam Nhi, chị xin chúc mừng Minh Vũ, Triệt, và Minh đã hoàn thành tốt kỳ thi đại học vừa qua. Có vẻ đây là lần đầu tiên các em tham gia vào một buổi trò chuyện như thế này nhỉ?”

Minh Vũ đại diện nhóm, nở một nụ cười nho nhã rồi nói: “Cám ơn lời chúc mừng của chị, khoản thời gian trước, bọn em còn phải ôn thi đại học, nên ngoài việc đi diễn và phát hành album, quản lý cũng không xếp thêm lịch trình khác cho bọn em. Đây quả thật là lần đầu tiên bọn em tham gia những chương trình như thế này nên có chút lóng ngóng, nếu có gì sơ sót xin các vị tiền bối ở đây bỏ qua cho.”

Tinh Khôi liền cười nói: “Các cậu đừng lo lắng, tôi thật sự không có sức miễn dịch đối với những mỹ nam.” Cô vừa dứt lời, mọi người cũng bật cười sáng khoái, không khí trong trường quay cũng dễ chịu hơn rất nhiều.

Tinh Khôi là một nữ diễn viên rất nổi tiếng, cô ta đã sắp bước vào hàng băm nhưng ngoại hình vẫn được chăm chút và bảo dưỡng rất tốt, trông không kém gì những cô gái trẻ ngoài hai mươi. Cô nổi tiếng là một người hào sảng và vui tính, cũng là khách mời quen thuộc của những chương trình như thế này.

MC là một người rất chuyên nghiệp, nhanh chóng nắm bắt được đề tài và khiến mọi người cùng nhau trò chuyện xoay quanh nó. Một lát sau, có vẻ như đã được sắp xếp trước, MC liền nhắc lại tin đồn tình cảm trước đây của Minh Vũ và Trần Viện.

“Những người có theo dõi tin tức giải trí cũng biết, không lâu trước đây từng xuất hiện một lời đồn không đúng sự thật về Minh Vũ và một cô gái, không biết lúc nhận được tin này em có cảm nhận như thế nào?”

MC hỏi xong, đám Nam Nhi cũng có chút ngạc nhiên, những chương trình như thế này nếu không có thỏa thuận trước sẽ không hỏi đến những vấn đề nhạy cảm, tuy nhiên Minh Vũ vẫn bình tĩnh đối đáp: “Lúc nhận được tin tức, không chỉ riêng em mà tất cả mọi người đều rất ngạc nhiên bởi đây là chuyện hoàn toàn không có khả năng xảy ra.

Bọn em đều có một thời gian khủng hoảng khi nghĩ rằng tất cả mọi người đều quay lưng với mình. Cũng may cuối cùng chân tướng cũng được phơi bày, mọi người không còn hiểu lầm nữa.”

Minh ngồi bên cạnh cũng gật gù đồng ý: “Lúc ban đầu trông thấy tin tức Minh Vũ cùng Trần Viện hẹn hò, bọn em còn cười cậu ấy một trận, không nghĩ đến mọi việc càng về sau lại càng phát triển theo chiều hướng xấu đi, khoảng thời gian đó, nói thật bọn em thậm chí còn không dám lên mạng, không dám bước chân ra khỏi nhà.”

Những lời này của Nam Nhi quả thật kéo được sự đồng tình của mọi người. Bọn họ chỉ là những chàng trai trẻ vừa dấn thân vào giới giải trí. Chưa được bao lâu lại trở thành tâm điểm chỉ trích của dư luận, nhưng lỗi không phải do bọn họ mà là do một phóng viên thiếu đạo đức gây ra. Nếu đặt mình vào vị trí đó, thử hỏi có mấy ai có thể chịu đựng được.

“Qua lời nói, có vẻ các em và Trần Viện rất thân thiết với nhau nhỉ?” MC tiếp tục hỏi.

Minh Vũ nghe xong, chân mày thoáng chút cau lại, nếu không nhìn chăm chú chắc chắn sẽ không nhận thấy.

“Đúng vậy, cậu ấy là bạn tốt của bọn em.” Là Luân nhanh miệng trả lời.

MC nhanh miệng muốn tiếp tục đào sâu vào vấn đề, nhưng Triệt lại tìm tránh sang chuyện khác. Trong lòng cậu cũng không khỏi cảm thán một phen. Cô MC quả nhiên lợi hại, nói tới nói lui một hồi, suýt nữa mấy việc riêng tư cũng bị cô ấy moi ra. Thật ra không phải là các cậu không muốn nhắc đến vấn đề này, chẳng qua vì việc này có liên quan đến Trần Viện, nếu không có sự đồng ý của cô ấy, các cậu cũng không muốn đề cập đến.

MC không đào được thêm tin gì, biết rằng mình cũng có chút quá phận, cuối cùng liền chuyển sang đề tài khác, nói về mẫu hình lý tưởng của các nghệ sĩ.

Thi Thi và Joanie khi được hỏi về điều này, hai người đều tỏ vẻ ngượng ngùng chia sẻ, thỉnh thoảng còn lén lút đưa mắt sang nhìn đám Nam Nhi một phen. Dù sao đi nữa các cô cũng là những cô gái trẻ, đối mặt với những thanh niên xuất sắc như vậy làm sao không thẹn thùng được. Hơn nữa từ khi gia thế của Nam Nhi bị phát hiện, bọn họ liền trở thành người tình trong mộng của không biết bao nhiêu người. Các cô mặc dù là ca sĩ nổi tiếng, nhưng đã là phụ nữ, ai lại không muốn tìm một bến đỗ bình yên. Nam Nhi ai cũng có ngoại hình xuất sắc, gia thế hiển hách, dĩ nhiên trở thành những đối tượng tốt mà bọn họ muốn hướng đến, những cô gái đã dâng thân vào chốn showbiz, ai không nuôi giấc mộng đổi đời, tiến vào hào môn.

Diễn viên Tinh Khôi thì trả lời một cách hài hước, cô nói rằng hình mẫu lý tưởng trước kia của mình là một người đàn ông chính chắn, đủ mạnh mẽ để tạo được cảm giác an toàn, nhưng sau khi gặp mặt Nam Nhi, cô liền đổi sở thích, muốn tìm một phi công trẻ. Mọi người một lần nữa bật cười. Đám Minh Vũ cũng sáng khoái cười to.

Đột nhiên âm thanh của Thức vang lên: “Tai của Luân đỏ lên hết rồi, chị Tinh Khôi còn nói nữa chắc là nó bốc cháy luôn đấy.”

Lúc này mọi người mới để ý nhìn sang hướng Luân, máy quay cũng hướng về quay cận mặt cậu, quả thật hai tai cậu đỏ như quả cà chua. Luân ngại ngùng đưa tay lên bịt lại: “Làm gì có, đừng... đừng nhìn nữa.”

Mọi người lại một lần nữa cười khoái trá. Tinh Khôi thấy vậy vẫn không buông tha: “A, hóa ra Luân là một người hay ngại ngùng. Nào, đến, nói chị nghe xem Luân của chúng ta thích mẫu người như thế nào?”

Luân nghe hỏi xong, trong đầu liền xuất hiện ngay hai chữ ‘ngực to’. Nhưng làm sao cậu dám mở miệng nói như vậy. Trong đầu suy nghĩ xem phải đáp lại thế nào, liền có người cắt ngang: “Cậu ấy chắc là thích phụ nữ có cơ bụng.” Là Minh Vũ nói.

Luân liền nhanh chóng phản bác: “Này, làm gì có!”

Mọi người nghe xong cũng kinh ngạc, sở thích như thế này cũng quá quái lạ đi.

Thấy vẻ mặt mọi người như vậy, Luân liền bồi rối giải thích: “Không phải như vậy đâu, mọi người đừng nghe cậu ấy nói.”

Minh nhanh chóng lên tiếng: “Sao lại không, chẳng phải cậu rất thích cơ bụng sao, cậu ấy thường xuyên đứng trước gương, vén áo lên ngắm cơ bụng, thậm chí thỉnh thoảng còn lăm bằm tự hỏi cơ bụng của ai mà lại đẹp đến như vậy. Cậu thích cơ bụng đến thế, sao không tìm luôn một cô gái có cơ bụng cho có đời?”

Minh nói xong, mọi người sững sốt trong giây lát, sau đó liền không nể mặt mà cười to. Luân trong lòng thầm nghĩ rằng nghiêng lợi tức giận. Những người này thật không biết thương thức là gì hết, cậu thích là mẫu phụ nữ ngực to, ngực to a, tìm một em gái vạm vỡ về để chơi đùa vật hay làm gì.

Mọi người sau khi cười no nê, MC lại lên tiếng: “Được rồi, không cười chàng trai nhỏ của chúng ta nữa, nào, nói xem Luân của chúng ta thích mẫu người như thế nào.”

Luân lúc này hai tai còn đỏ ửng, suy ngẫm một hồi liền nói: “Em thích những cô gái thông minh, hoạt bát, tính tình hài hước, um... hết rồi.” Thật ra phần ba chấm chính là hai chữ ‘ngực to’.

Tinh Khôi lúc này mới lên tiếng: “Lớn tuổi hơn em có được không?”

“Lớn hơn một chút cũng không sao, ha ha.” Luân cười nói.

“A, như vậy thì chị có cơ hội rồi.”

Luân nghe xong liền giật mình, sống lưng cũng cứng đơ.

MC liền cười nói: “Tinh Khôi phải nghe kỹ lời cậu ấy nói, là lớn hơn một chút, chị đừng có mà tàn phá mầm non tương lai của đất nước.”

Tinh Khôi nghe xong liền phản bác: “Mộng Quỳnh nói hơi quá rồi, chị cũng chỉ mới hai mươi một tuổi là vài chục tháng mà thôi.”

Mọi người đều tiếp tục duy trì không khí vui vẻ và hòa hợp cho đến khi kết thúc buổi ghi hình. Đạo diễn rất vui vẻ, ông cảm buổi ghi hình này tốt ngoài mong đợi của mình, chắc chắn tuần này, ‘Trò chuyện cùng ngôi sao’ sẽ có lượt xem tăng vọt.

Sau đó, mọi người cũng không vội ra về mà ngồi tại chỗ nghỉ ngơi trong chốc lát. Hai cô ca sĩ trẻ lúc này mới có cơ hội để tiếp cận Nam Nhi.

Joanie đưa cho Triệt một chai nước suối, sau đó ngồi xuống bên cạnh mấy chàng trai.

Triệt nhận lấy, sau đó khách sáo lên tiếng: “Cám ơn chị.”

“Cậu cũng đừng gọi mình là chị, tuổi chúng ta không chênh lệch nhiều, mình gia nhập showbiz sau các cậu, đáng lẽ phải gọi các cậu một tiếng tiền bối mới đúng.”

Triệt vẫn như cũ, nở một nụ cười vô cùng phong độ: “Thế cũng được, nhưng không cần gọi bọn mình là tiền bối gì đâu, làm sao bọn mình dám nhận.”

Thi Thi lúc này mới tiến đến gần, không dấu vết liếc nhìn Joanie một cái, sau đó quay sang đám Nam Nhi cười rộ lên, chìa ra một quyển sổ xinh xắn: “Các cậu ký tên cho mình nhé, em gái mình là fan ruột của Nam Nhi đó.” Thi Thi năm nay 18 tuổi, bằng với ba người Minh Vũ, cô ra mắt khán giả vào hai năm trước khi vừa tròn 16, lúc ấy cô là thành viên trong một nhóm nhạc nữ, tuy nhiên con đường nghệ thuật không được suông sẻ cho mấy, cuối cùng phải rã nhóm. Từ khi tách ra hát solo đến giờ, cũng phải ăn không ít quả đắng mới có thể có được chút thành tích như hôm nay. Trước kia, nhìn thấy Nam Nhi một đường thẳng tắp tiến vào giới giải trí, không bao lâu sau liền thăng tiến như điều gặp gió, khiến cô không biết bao lần phải ganh tỵ và oán hận. Nhưng sau khi biết được gia thế của những thành viên trong Nam Nhi, hình tượng của bọn họ trong lòng cô liền thay đổi 180 độ. Bây giờ đối với cô, bọn họ là những tồn tại khiến cô phải ước ao, khiến cô phải ngưỡng mộ. Bọn họ đều là những người có ngoại hình xuất sắc, tư chất hơn người, gia cảnh hiển hách, chọn bất kỳ ai trong Nam Nhi cũng đều là người đàn ông lý tưởng để hẹn hò. Cô dù có nhiều kinh nghiệm đi chăng nữa thì cũng chỉ là một cô gái 18 tuổi, những cô gái ở độ tuổi này ai mà chẳng có tư xuân. So với những cô gái bình thường khác, cô chỉ hơn bọn họ là có chút tâm kế thôi, nhưng nếu như không có tâm kế, làm sao có thể lăn lộn trong giới giải trí phức tạp này.

Minh Vũ vui vẻ đáp ứng, nhận lấy quyển sổ ký tên vào, sau đó chuyển cho những người còn lại.

“Cám ơn các cậu nhé, em mình mà trông thấy thứ này chắc sẽ vui đến cả tuần mất.”

“Ồ, không biết từ khi nào cô lại mọc ra thêm một cô em gái nhỉ?” Joanie băng quơ nói, nhưng ngữ điệu trong lời nói đã thể hiện rõ sự châm chọc của cô.

Ánh mắt Thi Thi trở nên lạnh lùng, thoáng chốc lướt qua người Joanie, nhưng chưa đến một giây sau đó, liền nở nụ cười dịu dàng: “Là em họ của mình, con bé hôm qua hay tin mình sẽ ghi hình cùng Nam Nhi liền đến nhà mình nài nỉ cho bằng được, nó nói muốn đem chữ ký của Nam Nhi lên lớp để khoe với bạn học.”

Joanie á khẩu, không biết phản bác như thế nào, liền dứt khoát phớt lờ đi, tươi cười trò chuyện cùng với mấy chàng trai: “Trước kia chưa từng gặp qua các cậu, mình còn nghĩ các cậu là những người nghiêm túc, khó gần. Hôm nay có dịp tiếp xúc, hóa ra các cậu lại vui tính như vậy!”

“Đúng vậy đó, các cậu hình như ở cùng một chỗ phải không? Trước kia mình còn trong nhóm nhạc cũng ở cùng với các thành viên khác, thật sự rất vui. Bây giờ chỉ sống một mình, nghĩ lại khoảng thời gian trước thật sự hoài niệm.” Lưu Thi Thi cũng không chịu thua kém, lập tức tiếp lời Joanie.

Hai cô gái trẻ gương mặt tươi cười, bên trong sóng ngầm trời dấy mãnh liệt.

Đám Nam Nhi mặc dù còn trẻ, nhưng bọn họ đều là người lớn lên chốn hào môn, lẽ nào không hiểu được mục đích của những cô gái này. Cả bọn trong lòng đều vô cùng chán ghét, nhưng ngoài mặt vẫn biểu hiện vô cùng phong độ là lịch thiệp, kiên nhẫn bồi hai mỹ nữ trò chuyện. Cho đến khi Huỳnh Tấn Phát xuất hiện cả đám mới thờ phào nhẹ nhõm. Quả thật muốn làm một quý ông hoàn mỹ không phải là chuyện dễ dàng gì.

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Giành Nữ Chính Về Tay Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 44: Viết kịch bản

“Phù, một chết đi được, hai cô gái đó cứ bám dai như đũa.” Thức ngã người tựa vào ghế than thở.

Huỳnh Tấn Phát lái xe, miệng tùm tùm cười: “Nhớ kỹ thỏa thuận ban đầu, ba năm không được có bạn gái.”

Minh bữu môi nói: “Em mới không thèm tự trói mình sớm như vậy đâu.”

“Phải không, hay đợi đến vài ngày nữa liền lăn lộn kêu khóc đòi cưới vợ.” Minh Vũ ngồi bên cạnh giễu cợt.

Luân ngồi ở ghế cuối xe, bực bội nói: “Hai cô gái kia, chẳng phải lúc đầu đánh chủ ý lên Minh Vũ với Triệt ư, tại sao về sau lại cứ bám dính mình không buông vậy chứ. Thật bực bội.”

“Chẳng phải tại vì thấy mặt cậu ngọc ngọc dễ dụ sao.” Thức nhếch miệng cười nói. “Hai cô gái đó cũng được, chỉ bằng cậu chọn đại một cô đi.”

“Hừ! Vất vả lắm mới được người nhà cho đi hát, bây giờ dắt thêm một đứa con dâu ca sĩ về, ông già ở nhà không cắt đầu mình xuống làm banh đá mới là lạ.” Thức bữu môi nói, gia đình giống như các cậu, muốn tự do trong hôn nhân không phải là chuyện dễ dàng.

Sau khi trở về, vừa lúc Trần Viện tìm đến Huỳnh Tấn Phát để bàn bạc về việc làm phim cho Nam Nhi. Huỳnh Tấn Phát cảm thấy ý kiến này rất tốt. Đám Minh Vũ cũng vô cùng phấn khích và trông đợi, chỉ là:

“Bọn mình chỉ biết hát, nếu diễn không tốt làm hỏng bộ phim thì sao?” Minh Vũ so với những chàng trai khác bình tĩnh hơn, ngay lập tức nhìn thấy vấn đề tồn tại.

Trần Viện trước đó đã suy nghĩ nhiều về vấn đề này, ngay lập tức trả lời: “Đừng lo, đây là bộ phim nói về các cậu, các cậu chẳng cần phải trình diễn kỹ năng diễn xuất xuất thần nhập hóa gì, chỉ cần làm giống với con người chân thật của mình là được. Cái này gọi là phim cũng như đời, đời cũng như phim. Hơn nữa dự định của mình, đây sẽ là một bộ phim thương mại, chỉ đặt mục tiêu vào lợi nhuận mà không phải là các giải thưởng điện ảnh, nên các cậu cũng đừng tạo áp lực cho bản thân.”

Đám Minh Vũ nghe Trần Viện giải thích cũng gật gù đồng ý. Bọn họ mặc dù không phải là diễn viên, nhưng nếu diễn lại con người thật của mình thì không phải là chuyện khó.

“Vậy bản em định thuê người nào viết?” Huỳnh Tấn Phát hỏi.

“Hừm, sao phải thuê, để em viết.” Trần Viện nhướn mày trả lời, cô cũng quên mất việc này.

“Cái gì, cậu làm có được không? Nếu viết xong công ty không đồng ý quay thì sao?” Minh ngạc nhiên hỏi.

“Sao lại không, nếu công ty không chịu quay thì mình sẽ tìm nhà tài trợ khác, việc này cứ để mình lo liệu.”

“Ý của Minh là lỡ kịch bản cậu viết dở quá, không ai chịu đầu tư thì sao.” Luân trực tiếp mở miệng đả thương người.

Trần Viện nhướn mày, chớp lấy cái gối bên cạnh ném mạnh về phía Luân: “Đừng có khinh thường mình. Mình thi văn kém 0,5 điểm nữa là đạt điểm tối đa rồi nhé.”

Tuy vậy Huỳnh Tấn Phát vẫn có chút lo lắng: “Liệu em có làm được không, vẫn là nên nhờ người khác viết thôi.”

Trần Viện khóc không ra nước mắt, tại sao không một ai tin tưởng cô hết vậy: “Cứ để em làm cho, sau khi hoàn thành sẽ đưa mọi người xem. Nếu thật sự không tốt thì nhờ người khác viết cũng không muộn. Dù sao mùa hè này bọn họ còn phải đi lưu diễn, đâu thể quay sớm được.”

Mọi người gật đầu xem như đồng ý, tuy vậy bọn họ vẫn chuẩn bị tinh thần tìm một biên kịch giỏi để viết kịch bản. Trần Viện thấy ánh mắt không tin tưởng của mọi người, trong lòng sục sôi chiến ý. Lần này cô nhất định phải để bọn họ tâm phục khẩu phục.

Cô cố nén đau thương trong lòng, lên tiếng: “Này, các cậu hãy kể lại chuyện trước kia cho mình nghe, mình biết rõ thì mới viết thật hay được.”

Đám Minh Vũ ánh mắt ngờ vực, tuy vậy vẫn thành thật kể lại tỉ mỉ, từ chuyện trèo tường trốn đi hát, cho đến bị người nhà đánh vì phát hiện, thậm chí còn bị gia đình cấm túc hàng tháng trời, không một xu dính túi vì nhất quyết muốn làm ca sĩ. Trần Viện càng nghe càng say mê. Trần Viện biết người nhà Nam Nhi không muốn con mình làm ca sĩ, nhưng không ngờ đến bọn họ lại có phản ứng kịch liệt như vậy. Nam Nhi có thể nhận được sự đồng thuận từ gia đình như hôm nay quả thật là một hành trình gian nan. Trần Viện nắm chắc, nếu chuyện này làm thành phim sẽ thu hút không ít khán giả.

Sau khi tìm hiểu rõ về mỗi người, đêm đó Trần Viện bắt tay vào viết kịch bản. Tuy nói mục đích của phim là thương mại, nhưng Trần Viện không muốn cho ra đời một bộ phim hời hợt, câu khách nhờ vào dàn diễn viên nổi tiếng cùng với những tình tiết gây cười nhột nhột. Ở quốc nội, có không ít bộ phim như thế, nội dung nhạt nhẽo, vô vị, nhưng lại ăn khách bởi những diễn viên tham gia là ngôi sao lớn. Cô muốn kịch bản mình viết phải thật sâu sắc. Đây sẽ là một bộ phim nói về những chàng trai trẻ bẽ gãy gối xiềng mà số phận đã áp đặt cho bọn họ từ khi vừa ra đời bằng niềm đam mê âm nhạc cháy bỏng. Qua bộ phim, thông điệp muốn truyền đến mọi người chính là: chỉ cần có niềm đam mê cùng sự kiên trì, sẽ không có gì ngoài tầm với.

Trần Bằng sau khi biết tin Trần Viện đang viết một kịch bản phim. Ông đối với việc này cũng không có ý kiến gì. Chỉ là có chút lo lắng con gái bảo bối của mình phải lao tâm lao lực. Con nhà người ta thì đại học xong liền nghỉ ngơi, du lịch thư giãn, chẳng như con bé suốt ngày kiếm việc để bận rộn. Nhiều lúc ông cũng cảm thấy xót xa, nhưng tính tình con bé ông rõ hơn ai hết, một khi đã quyết định việc gì, có dùng chín trâu mười hổ kéo cũng không thay đổi được.

Trong quãng thời gian Nam Nhi lưu diễn, cũng là lúc Trần Viện chuyên tâm cho kịch bản của mình. Trong quá trình viết, cô không cố tình giấu diếm mà vẫn thường xuyên đưa cho ba Trần xem và góp ý. Dù sao ông cũng lăn lộn trong giới mấy chục năm, mặc dù không phải là đạo diễn, nhưng nhãn lực không thua kém gì bọn họ. Những ý kiến của ba Trần quả thật đóng góp một phần không nhỏ trong kịch bản của cô. Tuy vậy, cũng không ít lần ông có những nhận xét thật sự rất cảm tính.

“Con gái, tại sao con lại khiêm tốn như vậy? Con phải khiến cho bản thân mình trở nên vĩ đại hơn, lớn lao hơn, để những người nói xấu con trước kia phải ngậm miệng lại chứ. Ví dụ đoạn này, con không cần nhắc đến việc ba giúp đỡ và ủng hộ con. Phải viết là ba phản đối kịch liệt.”

Khóe môi Trần Viện giật giật, một hồi sau mới lên tiếng: “Ba à, như vậy có phô trương quá không?”

Mẹ Trần ngồi bên cạnh lắc đầu liên tục: “Không phô trương, không phô trương. Con xem, đoạn này con nên viết thế này: ba con kịch liệt phản đối, sau cùng con vẫn cãi lời, tiếp tục làm trái lời ba. Ba con giận quá, liền đuổi con ra khỏi nhà. Sau khi rời đi, con liền gặp gỡ một anh chàng tài phật đẹp trai và được anh ta cho thuê phòng ở tạm trong căn biệt thự của mình. Hai người ở gần nhau, lâu ngày sinh tình, cuối cùng trở thành một đôi.”

Hai cha con Trần Viện liếc nhìn nhau, Trần viện nuốt ực nước miếng xuống: “Mẹ đang nói nghiêm túc sao?”

Mai Bảo Phượng thấy thái độ của chồng con. Liền sửa miệng: “Sao vậy? Ý kiến này không hay à? Vậy đổi lại đi, như thế này: Ba con ban đầu không đồng ý để con bồi dưỡng nghệ sĩ, nhưng trước sự kiên quyết của con, ba mẹ đã ra một điều kiện. Ba sẽ đồng ý để con làm gì mình muốn nếu con chấp nhận đính hôn với một người môn đăng hộ đối. Mặc dù con rất chán ghét anh ta, nhưng vì đam mê của mình nên đành cắn răng chấp nhận. Vì thế, mặc dù đã đính hôn nhưng con vẫn rất lạnh lùng với anh ta, còn anh ta lại một lòng yêu con. Về sau con bị tấm chân tình của anh ta làm cho cảm động, hai người quyết định đến với nhau...”

“Sau đó có ai bị ung thư không mẹ?” Trần Viện chen ngang.

Mẹ Trần phui tay không cho là đúng: “Thời buổi nào rồi con ung thư nữa con gái, phải là kết thúc có hậu mới hợp thời trang. Thế nào, ý kiến của mẹ có hay không?”

Hai cha con Trần Viện lại nhìn nhau. Trần Viện lặng lẽ rút tập kịch bản trong tay Trần Bằng: “Ý kiến của ba mẹ rất tốt, con sẽ xem xét lại, khuya rồi, con ngủ nha.” Nói xong cô nhanh chóng vọt lên phòng ngủ.

Nam Nhi kết thúc chuyến lưu diễn cũng là lúc Trần Viện hoàn thành kịch bản của mình. Ba Trần sau khi xem xong thì nhận xét: “Ừm, kịch bản rất khá, nếu là ba, ba sẽ đầu tư vào phim này. Nhưng cũng phải đem ra cho mọi người xét duyệt một lần nữa. Ba cũng không muốn con lại bị mọi người nói là lạm dụng quyền hành. Con cũng hiểu mà.”

Trần Viện cười gật đầu, sau khi nhận được lời phê duyệt từ ba Trần, cô vui sướng mang kịch bản đến chỗ bọn Minh Vũ.

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Giành Nữ Chính Về Tay Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45: Nhập học

Đám Minh Vũ sau khi lật xem hết tập kịch bản trên tay, cả bọn đều há hốc miệng.

“Cái này... thật sự là cậu tự viết?” Triệt dùng ánh mắt không thể tin được hỏi.

Trần Viện bày ra vẻ mặt kiêu ngạo, ngẩng cao đầu, đưa tay lên vuốt tóc: “Còn phải hỏi.”

Huỳnh Tấn Phát cũng cười gật đầu: “Kịch bản này khá lắm, chỉ cần quay thành phim, chắc chắn sẽ không khiến chúng ta thất vọng.”

“Đó là đương nhiên, em chỉ lo mấy tên ngốc này sẽ làm hỏng phim mà em viết thôi.” Trần Viện tiếp tục bày ra vẻ mặt muốn ăn đòn.

Thức này giờ vẫn im lặng, đột nhiên lên tiếng: “Trần Viện, trước kia vì giúp bọn mình mà cậu đã bị chủ tịch cảm tức sao.”

Mấy chàng trai trẻ cũng chăm chú nhìn Trần Viện, ánh mắt long lanh biểu hiện nội tâm các cậu đang vô cùng cảm động.

Trần Viện thấy phản ứng của mọi người, liền ngại ngùng đưa tay lên vuốt vuốt mũi, nhìn sang hướng khác lảng tránh ánh mắt của mọi người: “Không nghiêm trọng như vậy đâu, các cậu đừng nghĩ nhiều.”

Thái độ của Trần Viện lại khiến cho những chàng trai càng thêm khảng định về đáp án của mình. Luân ngáp ngừng chốc lát rồi lên tiếng: “...Thật ra... bọn mình dạo này kiếm được rất nhiều tiền, cậu...cậu nếu không có tiền tiêu mình có thể giúp đỡ chút ít.”

Khóe môi Trần Viện hơi giật giật, cô cũng không biết phải giải thích như thế nào. Cô chỉ viết theo chủ ý của ba Trần thôi mà.

Huỳnh Tấn Phát ngồi bên cạnh tùm tùm cười. Người khác không biết còn anh lần sao có thể không rõ, chính anh được chủ tịch đích thân nhấn nhủ, bảo rằng phải dốc hết lực để giúp đỡ Trần Viện, thậm chí ông ấy ban đầu còn không vừa mắt anh, muốn tìm cho Trần Viện một người đại diện có kinh nghiệm dày dặn. Nếu nói trên đời này, ai là người ủng hộ Trần Viện vô điều kiện, đáp án không ai khác, đó chính là chủ tịch Trần.

“Em đã để chủ tịch xem cái này chưa?” Huỳnh Tấn Phát lên tiếng, xua tan sự lúng túng của Trần Viện.

“Xem rồi, ba nói kịch bản rất tốt. Chỉ là ba không thể tự quyết định, nếu không lại ầm ĩ như lần trước thì phiền lắm.”

Mọi người gật đầu đồng ý.

“Vậy bao giờ mới bắt đầu quay phim?” Minh nôn nóng hỏi, bọn họ cũng rất trông chờ vào bộ phim này.

“Cũng chưa rõ, chắc là không nhanh đâu. Các cậu cũng biết muốn quay một bộ phim đâu phải là chuyện dễ dàng.” Trần Viện nhún vai nói.

“Được rồi, thời gian qua các cậu đã vất vả, cho phép các cậu về nhà nghỉ phép. Thủ tục nhập học tôi sẽ thay các cậu thu xếp.”

Mấy chàng trai trẻ nghe xong, liền vui sướng hoan hô. Không để bọn họ phải vui vẻ lâu, Huỳnh Tấn Phát lại tiếp tục.

“Một tuần sau trở lại làm việc. Luân và Thức sẽ tiếp tục lịch học phụ đạo, năm sau đến lượt hai đứa thi đại học rồi, không thể để thua kém đàn anh được.”

Hai chàng trai trẻ nghe xong, đồng loạt bĩu môi bất mãn. Ba người còn lại thì cười hề hề trên nỗi đau người khác.

“Ba người các cậu nữa, đừng vội cười. Thi đại học rồi không phải là xong đâu. Nhất định không được lơ là bài học trên lớp. Thời gian tới có lẽ sẽ rất bận, nhưng không ai được phép bỏ dỡ chuyện học tập.”

“Yes sir!” Năm người đồng loạt lên tiếng.

Thời gian chậm chậm trôi qua, chẳng mấy chốc đã đến ngày nhập học. Lý Nhã Hân đã trở về từ hai ngày trước đó. Hôm nay, cô cùng Trần Viện đến trường đại học để làm thủ tục nhập học. Ban đầu mẹ Trần cũng muốn đi cùng nhưng Trần Viện lại không để bà theo. Cô ít gì cũng đã một lần học đại học, làm thủ tục đăng ký cũng chẳng phải việc khó khăn. Hơn nữa cô và Nhã Hân là học sinh trong thành phố, không cần phải đăng ký ký túc xá nên lại càng đơn giản hơn.

Sau khi làm thủ tục đăng ký, các tân sinh viên được những anh chị khóa trên hướng dẫn đến vị trí lớp học để sinh hoạt. Lý Nhã Hân học khoa ngoại ngữ, Trần Viện thì học khoa Quản Trị Kinh Doanh, hai người đành tạm thời tách ra. Khi đến lớp học, Trần Viện còn phát hiện ra thêm vài người quen nữa, đó chính là Nguyễn Bác Học và bạch mã hoàng tử của Lý Nhã Hân, Hồ Anh Tuấn.

Ba người nhận ra nhau, nhanh chóng tiến đến cùng trò chuyện rôm rã, cho đến khi có người phụ trách vào sinh hoạt về các việc cần làm trước khi vào học, sau đó là bầu ra bí thư chi đoàn cùng lớp trưởng. Trần Viện đối với những thứ này không mấy hứng thú. Cô đã xác định từ trước mình sẽ không dành 100 phần trăm thời gian cho trường đại học, hiện tại cô có rất nhiều chuyện muốn làm, hơn nữa cô cũng đã từng một lần học đại học, chỉ cần chú trọng đến những môn chuyên ngành. Những môn đại cương, đợi đến lúc thi đối phó cũng không ảnh hưởng. Cô cũng có đủ vốn luyện để tự tin về điều đó.

Buổi sinh hoạt kết thúc, mọi người chuẩn bị ra về, Nguyễn Bác Học liền đề nghị: “Hôm nay cũng không còn việc gì, hay chúng ta cùng nhau đi dạo một chút. Đã lâu rồi bọn mình không gặp nhau.”

Trần Viện ngẫm nghĩ một chút, dạo này cô thật sự rất bận rộn. Thư giãn một bữa cũng không tồi. Sau khi Trần Viện đồng ý, Hồ Anh Tuấn hai mắt sáng rực, liền vội vàng nói: “Cậu đến cùng Nhã Hân à, hay chúng ta cùng chờ cậu ấy rồi hãy đi.”

Trần Viện gật đầu đáp ứng, cũng không quên ý vị thâm trường liếc nhìn Hồ Anh Tuấn một cái. Khiến cậu phải ngượng ngùng xoay sang hướng khác.

Sau khi đã đủ mặt, bốn người cùng nhau lên xe của Nguyễn Bác Học. Trần Viện tò mò hỏi:

“Bác Học, cậu đã có bằng lái rồi à?”

“Đúng vậy, lúc đủ 18 tuổi mình đã đăng ký thi.”

Trần Viện nhìn con xe thể thao chói mắt của Nguyễn Bác Học, trong lòng thầm nghĩ mình cũng nên tậu một chiếc. Kiep trước cô là một phóng viên quen, làm gì đủ tiền mua xe, lâu lâu mới được sử dụng xe của tòa soạn để đi làm việc công. Bây giờ có điều kiện rồi, nhất định không thể bạc đãi bản thân.

“Được rồi, chúng ta đi đâu đây các quý cô.”

Hồ Anh Tuấn ngồi ghế phụ lái, xoay người ra phía sau hỏi ý kiến hai cô gái, trên mặt vẫn trưng lên nụ cười tỏa nắng. Lý Nhã Hân nhìn thấy, hai má hồng chốc đỏ ửng, lắp bắp trả lời: “Đi... đi đâu cũng được.”

Trần Viện ngồi bên cạnh lườm Lý Nhã Hân một cái, thật là không có tiền đồ. Gặp trai đẹp thì ngay cả lưỡi cũng nuốt mất.

“Các cậu có đề nghị gì hay không?” Trần Viện lên tiếng.

Nguyễn Bác Học liền trả lời: “Vậy đến Sky đi, ở đó không tồi đâu.”

“Sky?” Lý Nhã Hân cau mày.

“Là một hội sở cao cấp thuộc sở hữu của gia đình Bác Học, đến đó không sợ chán đâu.” Hồ Anh Tuấn lên tiếng giải thích.

Trần Viện khi nghe cái tên này, trong đầu cũng thoáng qua một chút ký ức. Sky là một hội sở tư nhân cao cấp, là nơi tụ tập thư giãn của những người có danh phận và địa vị. Phải có thể thành viên mới được vào. Trần Viện trước kia đã vài lần dùng thẻ của ba Trần để đến đó. Sky quả thật là một chỗ thư giãn không tồi.

Xe đi ra khỏi trung tâm thành phố, chạy hơn hai mươi phút nữa thì đến nơi. Nguyễn Bác Học dừng xe, ngay sau đó đã có người đến tiếp đón, đưa mọi người vào bên trong.

Nguyễn Bác Học thì thầm vào tai người phục vụ, cô ta gật đầu sau đó rời đi.

Bốn người sau một hồi thảo luận, quyết định đến hồ nước phía sau hội sở câu cá. Ban đầu Nguyễn Bác Học đề nghị mọi người cùng chơi vài môn thể thao, nhưng trước đó bọn họ cũng không chuẩn bị trang phục và dụng cụ, cuối cùng đành quyết định đi câu cá. Đương nhiên nếu không thích chơi thể thao, cũng có thể chọn vào quán bar uống rượu hoặc nghe nhạc chẳng hạn.

Sky quả thật là một nơi rộng lớn và xa hoa. Kiến trúc bên trong được thiết kế sang trọng nhưng không quá hoa lệ, cầu kì, khiến người ta cảm thấy rất thoải mái mà không có cảm giác vàng son chói ngợp. Khuôn viên bên ngoài được xanh hóa vô cùng hoàn mỹ, tạo thành một khung cảnh tươi mát và u nhã, hoàn toàn đối lập với sự oi bức và ngột ngạt trong thành phố. Đám người dừng chân tại một đình nghỉ mát ven hồ, ở đó có đặt sẵn bàn ghế để ngồi. Nhân viên phục vụ nhanh chóng mang dụng cụ câu cá cùng thức uống đến.

Trần Viện tựa vào ghế, bên cạnh là chiếc cần câu đã được buông dây, cô nhấp một ngụm nước trái cây, đón nhận từng cơn gió mát hiu hiu thổi lên mặt, thoải mái đến híp mắt.

“Bác Học, nơi này của cậu không tồi, quả thật là một chỗ thư giãn tuyệt vời.”

Bác Học mỉm cười, ngay lúc đó, cô gái phục vụ mà họ gặp lúc mới vào lại xuất hiện, trong tay cầm một cái hộp nhỏ. Nguyễn Bác Học nhận lấy, sau đó mở ra, cầm hai tấm thẻ bên trong đưa cho Trần Viện cùng Lý Nhã Hân.

“Đây là thẻ thành viên của Sky, các cậu nhận đi. Dùng thẻ này sẽ được giảm giá 20% khi sử dụng các dịch vụ tại đây.”

Trần Viện cười híp mắt đánh giá tấm thẻ trên tay, xem ra cái này còn cao cấp hơn cái của ba Trần, ít nhất khi đi cùng ba, cũng không nghe nói đến việc giảm giá.

“Vậy mình không khách sáo.” Trần Viện cười hi hi cất tấm thẻ vào ba lô. Lý Nhã Hân cũng không ngại ngần, sáng khoái nhận lấy.

Bốn người rôm rả trò chuyện một lúc, sau đó đến nhà hàng bên trong hội sở để ăn trưa. Còn chưa kịp gọi món, điện thoại Trần Viện đã vang lên.

Trần Viện kéo điện thoại ra, nhìn lên màn hình, sau đó lại nhìn sang Lý Nhã Hân. Là Lý Gia Thành gọi, nhưng tại sao anh ta không gọi cho em gái mình mà lại gọi cho cô?

Mặc dù thắc mắc, nhưng cô vẫn nhấn nút nhận cuộc gọi: “Tôi nghe.”

“Hai đứa đã sinh hoạt xong chưa, để tôi đến đưa về?” Lý Gia Thành đầu dây bên kia trả lời.

Trần Viện nhún mày nhìn vào đồng hồ đeo tay, anh trai này cũng biết quan tâm em gái thật, đã gần hai giờ rồi mới gọi điện thoại hỏi thăm: “Không cần đâu, bọn tôi đã xong từ lâu rồi.”

“Vậy hai đứa đã về nhà rồi à?” Lý Gia Thành có chút thất vọng trả lời. Hôm nay là ngày đầu tiên Trần Viện vào trường đại học, mà anh lại phải tham dự một cuộc họp quan trọng, nên không có cơ hội để ghi điểm với cô. Vốn định xong việc sẽ đi đón hai cô gái nhỏ để cứu vớt lại hình tượng, nhưng không ngờ cuộc họp lại kéo dài đến tận bây giờ.

“Không có, bọn tôi ra ngoại ô chơi, một lát nữa sẽ trở về.”

Lý Gia Thành liếc cau mày: “Bọn em ra tận ngoài đó để làm gì, có ai đi cùng không?”

“Bọn tôi đến hội sở Sky, đi cùng với bạn học.”

Bạn học nào? Là nam hay nữ? Trần Viện mới đến trường một buổi sáng mà đã làm quen được bạn mới rồi sao?

“Anh đừng lo lắng, bọn tôi đi cùng với Bác Học và Anh Tuấn, một lát nữa đảm bảo mang Nhã Hân nguyên vẹn trở về.” Trần Viện thấy Lý Gia Thành trầm mặc, nghĩ rằng anh ta đang lo lắng cho Lý Nhã Hân, nên nhanh chóng giải thích.

Đôi mày kiếm Lý Gia Thành cau chặt đến mức có thể kẹp chết một con ruồi. Anh Tuấn, Bác Học, gọi nghe sao mà thân thiết quá. Mấy thằng nhóc này là con nhà ai, mới ngày đầu đi học mà đã muốn quyến rũ bạn học rồi, thật là không thể tha thứ được. Hôm nay là do anh sơ sẩy, vợ anh, em gái anh đều là những cô gái xinh đẹp, chỉ cần lơ là một chút liền bị người khác dòm ngó, sau này phải trông coi cẩn thận hơn.

“Hai đứa ở đó chờ tôi đến đón.” Lý Gia Thành giọng điệu mệnh lệnh nói.

“Không cần đâu, một lát...” Trần Viện chưa nói hết câu, đầu dây bên kia đã cúp máy.

Trần Viện bĩu môi, quay sang nhìn Lý Nhã Hân: “Lúc nãy đi chơi, cậu chưa xin phép anh trai à?”

Lý Nhã Hân ngơ ngác lắc đầu: “Sao vậy, anh hai tìm mình?”

“Ừm, nghe nói chúng ta ra ngoại thành chơi, anh ta có vẻ rất không vui, bảo hai đứa mình chờ anh ta đến rước.”

Lý Nhã Hân nghe xong, nuốt ực nước miếng, đầu óc bắt đầu căng thẳng. Không giống với Trần Viện, cô luôn thần phục tuyệt đối dưới uy nghiêm của anh trai mất thân nhà mình: “Sao lại như vậy, trước giờ anh hai có khi nào quản lý mình gắt gao như vậy đâu.”

--- ----- BỔ SUNG THÊM -----

Có bạn hỏi mình về lịch post. Mình cũng trả lời luôn. Truyện này một tuần mình sẽ đăng ít nhất hai chương, ngày cụ thể thì không có. Viết xong chương nào thì xào chương ấy. Cảm ơn các nàng đã ủng hộ.

Chương 45: Nhập học

Đám Minh Vũ sau khi lật xem hết tập kịch bản trên tay, cả bọn đều há hốc miệng.

“Cái này... thật sự là cậu tự viết?” Triệt dùng ánh mắt không thể tin được hỏi.

Trần Viện bày ra vẻ mặt kiêu ngạo, ngẩng cao đầu, đưa tay lên vuốt tóc: “Còn phải hỏi.”

Huỳnh Tấn Phát cũng cười gật đầu: “Kịch bản này khá lắm, chỉ cần quay thành phim, chắc chắn sẽ không khiến chúng ta thất vọng.”

“Đó là đương nhiên, em chỉ lo mấy tên ngốc này sẽ làm hỏng phim mà em viết thôi.” Trần Viện tiếp tục bày ra vẻ mặt muốn ăn đòn.

Thức này giờ vẫn im lặng, đột nhiên lên tiếng: “Trần Viện, trước kia vì giúp bọn mình mà cậu đã bị chủ tịch cảm tức sao.”

Mấy chàng trai trẻ cũng chăm chú nhìn Trần Viện, ánh mắt long lanh biểu hiện nội tâm các cậu đang vô cùng cảm động.

Trần Viện thấy phản ứng của mọi người, liền ngại ngùng đưa tay lên vuốt vuốt mũi, nhìn sang hướng khác lảng tránh ánh mắt của mọi người: “Không nghiêm trọng như vậy đâu, các cậu đừng nghĩ nhiều.”

Thái độ của Trần Viện lại khiến cho những chàng trai càng thêm khẳng định về đáp án của mình. Luân ngáp ngừng chốc lát rồi lên tiếng: “...Thật ra... bọn mình dạo này kiếm được rất nhiều tiền, cậu...cậu nếu không có tiền tiêu mình có thể giúp đỡ chút ít.”

Khoe môi Trần Viện hơi giật giật, cô cũng không biết phải giải thích như thế nào. Cô chỉ viết theo chủ ý của ba Trần thôi mà.

Huỳnh Tấn Phát ngồi bên cạnh tùm tùm cười. Người khác không biết còn anh lần sao có thể không rõ, chính anh được chủ tịch đích thân nhấn nhủ, bảo rằng phải dốc hết lực để giúp đỡ Trần Viện, thậm chí ông ấy ban đầu còn không vừa mắt anh, muốn tìm cho Trần Viện một người đại diện có kinh nghiệm dày dặn. Nếu nói trên đời này, ai là người ủng hộ Trần Viện vô điều kiện, đáp án không ai khác, đó chính là chủ tịch Trần.

“Em đã để chủ tịch xem cái này chưa?” Huỳnh Tấn Phát lên tiếng, xua tan sự lúng túng của Trần Viện.

“Xem rồi, ba nói kịch bản rất tốt. Chỉ là ba không thể tự quyết định, nếu không lại ầm ĩ như lần trước thì phiền lắm.”

Mọi người gật đầu đồng ý.

“Vậy bao giờ mới bắt đầu quay phim?” Minh nôn nóng hỏi, bọn họ cũng rất trông chờ vào bộ phim này.

“Cũng chưa rõ, chắc là không nhanh đâu. Các cậu cũng biết muốn quay một bộ phim đầu phải là chuyện dễ dàng.” Trần Viện nhún vai nói.

“Được rồi, thời gian qua các cậu đã vất vả, cho phép các cậu về nhà nghỉ phép. Thủ tục nhập học tôi sẽ thay các cậu thu xếp.”

Mấy chàng trai trẻ nghe xong, liền vui sướng hoan hô. Không để bọn họ phải vui vẻ lâu, Huỳnh Tấn Phát lại tiếp tục.

“Một tuần sau trở lại làm việc. Luân và Thức sẽ tiếp tục lịch học phụ đạo, năm sau đến lượt hai đứa thi đại học rồi, không thể để thua kém đàn anh được.”

Hai chàng trai trẻ nghe xong, đồng loạt bĩu môi bất mãn. Ba người còn lại thì cười hề hề trên nỗi đau người khác.

“Ba người các cậu nữa, đừng vội cười. Thi đại học rồi không phải là xong đâu. Nhất định không được lơ là bài học trên lớp. Thời gian tới có lẽ sẽ rất bận, nhưng không ai được phép bỏ dở chuyện học tập.”

“Yes sir!” Năm người đồng loạt lên tiếng.

Thời gian chậm chậm trôi qua, chẳng mấy chốc đã đến ngày nhập học. Lý Nhã Hân đã trở về từ hai ngày trước đó. Hôm nay, cô cùng Trần Viện đến trường đại học để làm thủ tục nhập học. Ban đầu mẹ Trần cũng muốn đi cùng nhưng Trần Viện lại không để bà theo. Cô ít gì cũng đã một lần học đại học, làm thủ tục đăng ký cũng chẳng phải việc khó khăn. Hơn nữa cô và Nhã Hân là học sinh trong thành phố, không cần phải đăng ký ký túc xá nên lại càng đơn giản hơn.

Sau khi làm thủ tục đăng ký, các tân sinh viên được những anh chị khóa trên hướng dẫn đến vị trí lớp học để sinh hoạt. Lý Nhã Hân học khoa ngoại ngữ, Trần Viện thi học khoa Quản Trị Kinh Doanh, hai người đành tạm thời tách ra. Khi đến lớp học, Trần Viện còn phát hiện ra thêm vài người quen nữa, đó chính là Nguyễn Bác Học và bạch mã hoàng tử của Lý Nhã Hân, Hồ Anh Tuấn.

Ba người nhận ra nhau, nhanh chóng tiến đến cùng trò chuyện rôm rã, cho đến khi có người phụ trách vào sinh hoạt về các việc cần làm trước khi vào học, sau đó là bầu ra bí thư chi đoàn cùng lớp trưởng. Trần Viện đối với những thứ này không mấy hứng thú. Cô đã xác định từ trước mình sẽ không dành 100 phần trăm thời gian cho trường đại học, hiện tại cô có rất nhiều chuyện muốn làm, hơn nữa cô cũng đã từng một lần học đại học, chỉ cần chú trọng đến những môn chuyên ngành. Những môn đại cương, đợi đến lúc thi đối phó cũng không ảnh hưởng. Cô cũng có đủ vốn liếng để tự tin về điều đó.

Buổi sinh hoạt kết thúc, mọi người chuẩn bị ra về, Nguyễn Bác Học liền đề nghị: “Hôm nay cũng không còn việc gì, hay chúng ta cùng nhau đi dạo một chút. Đã lâu rồi bọn mình không gặp nhau.”

Trần Viện ngẫm nghĩ một chút, dạo này cô thật sự rất bận rộn. Thư giãn một bữa cũng không tồi. Sau khi Trần Viện đồng ý, Hồ Anh Tuấn hai mắt sáng rực, liền vội vàng nói: “Cậu đến cùng Nhã Hân à, hay chúng ta cùng chờ cậu ấy rồi hãy đi.”

Trần Viện gật đầu đáp ứng, cũng không quên ý vị thâm trường liếc nhìn Hồ Anh Tuấn một cái. Khiến cậu phải ngượng ngùng xoay sang hướng khác.

Sau khi đã đủ mặt, bốn người cùng nhau lên xe của Nguyễn Bác Học. Trần Viện tò mò hỏi:

“Bác Học, cậu đã có bằng lái rồi à?”

“Đúng vậy, lúc đủ 18 tuổi mình đã đăng ký thi.”

Trần Viện nhìn con xe thể thao chói mắt của Nguyễn Bác Học, trong lòng thầm nghĩ mình cũng nên tậu một chiếc. Kiếp trước cô là một phóng viên quen, làm gì đủ tiền mua xe, lâu lâu mới được sử dụng xe của tòa soạn để đi làm việc công. Bây giờ có điều kiện rồi, nhất định không thể bạc đãi bản thân.

“Được rồi, chúng ta đi đâu đây các quý cô.”

Hồ Anh Tuấn ngồi ghế phụ lái, xoay người ra phía sau hỏi ý kiến hai cô gái, trên mặt vẫn trưng lên nụ cười tỏa nắng. Lý Nhã Hân nhìn thấy, hai má bỗng chốc đỏ ửng, lắp bắp trả lời: “đi... đi đâu cũng được.”

Trần Viện ngồi bên cạnh lờm Lý Nhã Hân một cái, thật là không có tiền đồ. Gặp trai đẹp thì ngay cả lưỡi cũng nuốt mất.

“Các cậu có đề nghị gì hay không?” Trần Viện lên tiếng.

Nguyễn Bác Học liền trả lời: “Vậy đến Sky đi, ở đó không tồi đâu.”

“Sky?” Lý Nhã Hân cau mày.

“Là một hội sở cao cấp thuộc sở hữu của gia đình Bác Học, đến đó không sợ chán đâu.” Hồ Anh Tuấn lên tiếng giải thích.

Trần Viện khi nghe cái tên này, trong đầu cũng thoáng qua một chút ký ức. Sky là một hội sở tư nhân cao cấp, là nơi tụ tập thư giãn của những người có danh phận và địa vị. Phải có thẻ thành viên mới được vào. Trần Viện trước kia đã vài lần dùng thẻ của ba Trần để đến đó. Sky quả thật là một chỗ thư giãn không tồi.

Xe đi ra khỏi trung tâm thành phố, chạy hơn hai mươi phút nữa thì đến nơi. Nguyễn Bác Học dừng xe, ngay sau đó đã có người đến tiếp đón, đưa mọi người vào bên trong.

Nguyễn Bác Học thì thầm vào tai người phục vụ, cô ta gật đầu sau đó rời đi.

Bốn người sau một hồi thảo luận, quyết định đến hồ nước phía sau hội sở câu cá. Ban đầu Nguyễn Bác Học đề nghị mọi người cùng chơi vài môn thể thao, nhưng trước đó bọn họ cũng không chuẩn bị trang phục và dụng cụ, cuối cùng đành quyết định đi câu cá. Đương nhiên nếu không thích chơi thể thao, cũng có thể chọn vào quán bar uống rượu hoặc nghe nhạc chẳng hạn.

Sky quả thật là một nơi rộng lớn và xa hoa. Kiến trúc bên trong được thiết kế sang trọng nhưng không quá hoa lệ, cầu kì, khiến người ta cảm thấy rất thoải mái mà không có cảm giác vàng son chói ngợp. Khuôn viên bên ngoài được xanh hóa vô cùng hoàn mỹ, tạo thành một khung cảnh tươi mát và u nhã, hoàn toàn đối lập với sự oi bức và ngột ngạt trong thành phố. Đám người dừng chân tại một đình nghỉ mát ven hồ, ở đó có đặt sẵn bàn ghế để ngồi. Nhân viên phục vụ nhanh chóng mang dụng cụ câu cá cùng thức uống đến.

Trần Viện tựa vào ghế, bên cạnh là chiếc cần câu đã được buông dây, cô nhấp một ngụm nước trái cây, đón nhận từng cơn gió mát hiu hiu thổi lên mặt, thoải mái đến híp mắt.

“Bác Học, nơi này của cậu không tồi, quả thật là một chỗ thư giãn tuyệt vời.”

Bác Học mỉm cười, ngay lúc đó, cô gái phục vụ mà họ gặp lúc mới vào lại xuất hiện, trong tay cầm một cái hộp nhỏ. Nguyễn Bác Học nhận lấy, sau đó mở ra, cầm hai tấm thẻ bên trong đưa cho Trần Viện cùng Lý Nhã Hân.

“Đây là thẻ thành viên của Sky, các cậu nhận đi. Dùng thẻ này sẽ được giảm giá 20% khi sử dụng các dịch vụ tại đây.”

Trần Viện cười híp mắt đánh giá tấm thẻ trên tay, xem ra cái này còn cao cấp hơn cái của ba Trần, ít nhất khi đi cùng ba, cũng không nghe nói đến việc giảm giá.

“Vậy mình không khách sáo.” Trần Viện cười hì hì cất tấm thẻ vào ba lô. Lý Nhã Hân cũng không ngại ngần, sảng khoái nhận lấy.

Bốn người rôm rả trò chuyện một lúc, sau đó đến nhà hàng bên trong hội sở để ăn trưa. Còn chưa kịp gọi món, điện thoại Trần Viện đã vang lên.

Trần Viện kéo điện thoại ra, nhìn lên màn hình, sau đó lại nhìn sang Lý Nhã Hân. Là Lý Gia Thành gọi, nhưng tại sao anh ta không gọi cho em gái mình mà lại gọi cho cô?

Mặc dù thắc mắc, nhưng cô vẫn nhấn nút nhận cuộc gọi: “Tôi nghe.”

“Hai đứa đã sinh hoạt xong chưa, để tôi đến đưa về?” Lý Gia Thành đầu dây bên kia trả lời.

Trần Viện nhú mày nhìn vào đồng hồ đeo tay, anh trai này cũng biết quan tâm em gái thật, đã gần hai giờ rồi mới gọi điện thoại hỏi thăm: “Không cần đâu, bọn tôi đã xong từ lâu rồi.”

“Vậy hai đứa đã về nhà rồi à?” Lý Gia Thành có chút thất vọng trả lời. Hôm nay là ngày đầu tiên Trần Viện vào trường đại học, mà anh lại phải tham dự một cuộc họp quan trọng, nên không có cơ hội để ghi điểm với cô. Vốn định xong việc sẽ đi đón hai cô gái nhỏ để cứu vớt lại hình tượng, nhưng không ngờ cuộc họp lại kéo dài đến tận bây giờ.

“Không có, bọn tôi ra ngoài ô chơi, một lát nữa sẽ trở về.”

Lý Gia Thành liền cau mày: “Bọn em ra tận ngoài đó để làm gì, có ai đi cùng không?”

“Bọn tôi đến hội sở Sky, đi cùng với bạn học.”

Bạn học nào? Là nam hay nữ? Trần Viện mới đến trường một buổi sáng mà đã làm quen được bạn mới rồi sao?

“Anh đừng lo lắng, bọn tôi đi cùng với Bác Học và Anh Tuấn, một lát nữa đảm bảo mang Nhã Hân nguyên vẹn trở về.” Trần Viện thấy Lý Gia Thành trầm mặc, nghĩ rằng anh ta đang lo lắng cho Lý Nhã Hân, nên nhanh chóng giải thích.

Đôi mày kiếm Lý Gia Thành cau chặt đến mức có thể kẹp chết một con ruồi. Anh Tuấn, Bác Học, gọi nghe sao mà thân thiết quá. Mấy thằng nhóc này là con nhà ai, mới ngày đầu đi học mà đã muốn quyến rũ bạn học rồi, thật là không thể tha thứ được. Hôm nay là do anh sơ sẩy, vợ anh, em gái anh đều là những cô gái xinh đẹp, chỉ cần lơ là một chút liền bị người khác dòm ngó, sau này phải trông coi cẩn thận hơn.

“Hai đứa ở đó chờ tôi đến đón.” Lý Gia Thành giọng điệu mệnh lệnh nói.

“Không cần đâu, một lát...” Trần Viện chưa nói hết câu, đầu dây lên kia đã cúp máy.

Trần Viện bĩu môi, quay sang nhìn Lý Nhã Hân: “Lúc này đi chơi, cậu chưa xin phép anh trai à?”

Lý Nhã Hân ngơ ngác lắc đầu: “Sao vậy, anh hai tìm mình?”

“Ừm, nghe nói chúng ta ra ngoài thành chơi, anh ta có vẻ rất không vui, bảo hai đứa mình chờ anh ta đến rước.”

Lý Nhã Hân nghe xong, nuốt ực nước miếng, đầu óc bắt đầu căng thẳng. Không giống với Trần Viện, cô luôn thần phục tuyệt đối dưới uy nghiêm của anh trai mặt than nhà mình: “Sao lại như vậy, trước giờ anh hai có khi nào quản lý mình gắt gao như vậy đâu.”

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Giành Nữ Chính Về Tay Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46: Phản đối

Bốn người ăn xong bữa trưa, Lý Gia Thành cũng vừa lúc tới nơi. Trần Viện có chút tiếc nuối. Không khí nơi này rất thoải mái, cô vốn muốn ở lại chơi đến chiều mới về. Nhưng nhìn vẻ mặt âm u của Lý Gia Thành cùng đôi mắt cún con của Nhã Hân, cô đành phải lên xe, theo hai anh em bọn họ vào thành phố.

Nguyễn Bắc Học cùng Hồ Anh Tuấn chưa định về, nhưng cả hai rất lịch sự, tiễn cô và Nhã Hân ra đến tận xe. Không biết có phải cô nhìn lầm hay không, lúc trông thấy hai người bọn họ, sắc mặt Lý Gia Thành đã thối lại càng thối hơn.

Ba người lên xe, Lý Nhã Hân trông thấy gương mặt đờ đờ sát khí của anh trai nhà mình, nuốt ực nước miếng, chui tọt ra ghế sau ngồi. Cô cũng thắc mắc không thôi. Trước kia anh trai rất quan tâm cô, nhưng cũng không quan tâm đến mức này. Cô chẳng qua ra ngoài chơi cùng với bạn một chút thôi, tại sao lại khiến anh ấy tức giận như vậy? Trần Viện thấy hành động rụt cò của Lý Nhã Hân thì bĩu môi, sau đó ngồi vào vị trí bên cạnh cô ấy.

“Mấy đứa chạy loạn đến đây, sao không báo cho anh một tiếng.” Lý Gia Thành lên tiếng. Anh cũng không lý giải được tâm tình lúc này của bản thân. Khi biết Trần Viện cùng em gái mình đến Sky cùng với hai đứa con trai, anh đã cảm thấy khó chịu. Cho đến khi trông thấy mặt mũi của hai thằng nhóc kia, lại càng khiến anh khó chịu hơn. Nhất là cái cậu đeo mắt kính, vừa nhìn thấy trong lòng anh liền bốc lên ngàn ngạt cảm giác nguy cơ. Cậu nhóc đó đáng người cao ráo, thuộc loại thư sinh nho nhã, mặt mũi cũng tạm tạm, so với anh vẫn còn thua xa. Nhưng biết đâu được Trần Viện lại thích cái thể loại thư sinh nhu nhược này?

Trần Viện nghe xong lời của Lý Gia Thành liền phớt lờ, cô nghĩ đây là chuyện nội bộ nhà họ Lý, mình không tiện xem vào. Lý Nhã Hân thì khác, lúc Lý Gia Thành vừa trầm giọng hỏi, hai tay cô ấy đã ướt đầm mồ hôi, cảm giác vô cùng căng thẳng. Cô đưa tay, kéo kéo vạt áo Trần Viện, phóng qua một ánh mắt cầu cứu.

Trần Viện bĩu môi không quan tâm, nhưng chỉ một lát sau cũng không thể chống đỡ được ánh mắt cún con của Lý Nhã Hân, liền lên tiếng: “Chỉ đi dạo một chút, có đi đâu xa đâu. Nhã Hân cũng vừa về nước, tôi với cậu ấy lâu ngày không gặp mặt, muốn tụ tập trò chuyện chút thôi mà.”

Do Trần Viện lên tiếng, vẻ mặt Lý Gia Thành cũng hòa hoãn hơn, dù sao anh cũng không thể để mất điểm trước mặt cô: “Vay hai thằng nhóc kia là ai?”

“À, là bạn học chung hồi trung học, các cậu ấy bây giờ học cùng khoa với tôi, cũng thật trùng hợp.” Trần Viện cười hi hi đáp lời, cũng không chú ý mấy đến vẻ mặt không vui của Lý Gia Thành. Quả thật đối với cô mà nói, Lý Gia Thành chỉ là một con hổ giấy.

Lý Gia Thành nhìn vào gương chiếu hậu, chăm chú quan sát vẻ mặt của Trần Viện. Lúc cô nói về hai người kia, trên mặt cũng không có biểu hiện gì đặc biệt. Có lẽ thật sự chỉ là bạn bình thường, lúc này anh mới thở phào một trận. Về mặt cũng không còn tối tăm như lúc đầu.

Xe bon bon chạy trên đường, không khí bên trong xe cũng trầm mặc đến kỳ quái. Cuối cùng là Trần Viện lên tiếng để xua tan sự yên tĩnh này: “Nhã Hân, lúc nào có thời gian, tụi mình đăng ký thi lấy giấy phép lái xe đi.”

Lý Nhã Hân ngẫm nghĩ một chút, rồi gật đầu: “Cũng được, nhưng mình chưa biết lái.”

“Không có gì đâu, để mình tập cho cậu.” Trần Viện nói.

Lý Nhã Hân nhũn mày, dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn Trần Viện: “Cậu... cũng như mình thôi mà.”

Cô thật sự biết lái xe, nhưng đó là chuyện kiếp trước. Kiếp này quả thật cô chưa từng cầm lái qua. Trần Viện có chút chột dạ nói: “Mình chơi nhiều game đua xe lắm, nếu lái xe thật chắc cũng tương tự thôi. Ha ha.” Nguy hiểm thật, suýt chút nữa là lộ tẩy.

Lý Nhã Hân trực tiếp bĩu môi khinh bỉ, còn Lý Gia Thành thì chỉ biết lắc đầu cười khi nghe câu trả lời của Trần Viện. Cô nhóc này thật là, cái gì cũng nói được. Chơi game đua xe với lái xe làm sau có thể liên hệ với nhau như vậy được.

“Hai đứa muốn lấy giấy phép lái xe cũng tốt, Trần Viện thích xe gì, anh sẽ tặng em một chiếc.” Lý Gia Thành rộng rãi nói.

“Không cần đâu, để ba mua cho tôi là được rồi.” Trần Viện từ chối, đối với nhà cô, đây cũng là chuyện dễ dàng, hơn nữa tặng xe cho bạn của em gái, nghe cũng thật khoa trương, dù sao cũng là xe hơi, không phải là cái trống.

“Không sao, lần trước sinh nhật không tặng quà cho em, xem như là quà sinh nhật muộn đi.” Lý Gia Thành không để Trần Viện từ chối, tiếp tục lên tiếng.

Lý Nhã Hân bên cạnh cảm thấy có gì đó không đúng, dường như anh trai nhà cô đã quên sự hiện diện của cô: “Anh hai, em nữa.” Cô vội vàng điểm danh, sợ Lý Gia Thành bỏ sót.

“Ừm, Nhã Hân cũng có, đến lúc đó muốn mua xe gì thì cứ nói với anh.” Lý Gia Thành gạt mình lên tiếng, suýt chút nữa anh đã quên ở đây còn có em gái mình.

Lý Nhã Hân vui vẻ hoan hô một tiếng. Trần Viện cũng không có ý kiến gì. Đối với Lý Gia Thành, một chiếc xe chỉ như cọng lông chân của anh thôi, nên nếu cô có nhận cũng không có bất kỳ áp lực tâm lý gì. Bất quá sau này tạo nhiều cơ hội để anh ta tiếp xúc với Lâm An An một chút.

Cùng lúc này, tại phòng họp công ty giải trí Ban Mai lại diễn ra một cuộc tranh cãi gay gắt giữa các cán bộ thượng tầng.

“Tôi không đồng ý! Tùy tiền cảm một kịch bản rồi muốn công ty bỏ tiền ra làm phim cho mấy thằng nhóc đó. Chủ tịch Trần, con gái ông ngày càng có khí phách rồi, muốn xem công ty như sân chơi ở nhà sao!” Bùi Minh Thắng lớn tiếng phản đối.

Trần Bằng vừa nghe Bùi Minh Thắng mĩa mai con gái mình, trong lòng liền trầm xuống: “Phó chủ tịch Bùi, ông chú ý lại lời nói của mình. Sao lại lời con gái tôi vào đây. Hiện tại chúng ta đang họp bàn chọn ra kịch bản cho mùa chiếu tết. Tôi muốn đề cử kịch bản mà tôi thấy có tiềm năng nhất thì có gì là sai.”

Bùi Minh Thắng không chịu yếu thế, tiếp tục lên tiếng: “Còn không phải bởi vì kịch bản là do Trần Viện viết sao. Lần trước là muốn đẩy cô diễn viên kia lên, lần này lại đến Nam Nhi. Con gái ông thật không biết điểm dừng. Tiền của công ty chứ đâu phải là giấy vụn, muốn quăng như thế nào thì quăng sao. Nếu là các người, các người có dám ném tiền vào một kịch bản do một người chưa đến hai mươi tuổi viết không?” Câu cuối cùng, là Bùi Minh Thắng nói với những người còn lại trong phòng họp.

Mọi người nghe xong, gật gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

“Sự lựa chọn của tôi hoàn toàn là đứng trên lập trường của công ty, danh tiếng của Nam Nhi hiện tại như mặt trời giữa ban trưa, nếu bộ phim dựa vào điều này, chỉ ít không cần phải lo lắng về doanh thu. Hơn nữa Phó chủ tịch Bùi, ông chưa từng đọc qua kịch bản, làm sao biết đầu tư vào nó là quăng tiền.”

Những người còn trong phòng họp lại một lần nữa gật gật đầu. Chủ tịch Trần nói cũng có lý.

“...” Bùi Minh Thắng nhấp máy miệng, muốn phản pháo, nhưng lại bị Trần Bằng cướp lời.

“Chưa tới hai mươi tuổi thì sao? Chưa tới hai mươi tuổi thì không thể viết kịch bản à? Chúng ta đều có tuổi, phải biết đạo lý không nên coi thường người trẻ tuổi chứ. Kịch bản này tôi đã đọc qua, tôi lựa chọn nó cũng dựa trên quan điểm khách quan, vì nó là một phim đáng để đầu tư. Quan điểm của phó chủ tịch Bùi như thế nào tôi không thể chi phối, nhưng ít nhất khi đưa ra nhận xét về việc gì cũng nên có cái nhìn tổng quát về nó. Phó chủ tịch Bùi ngoại trừ tên của kịch bản, ông đã biết một chút gì về nội dung của nó hay chưa mà đã đánh giá.”

Bùi Minh Thắng vẫn không chịu thua: “Được, cứ xem như đây là một kịch bản tốt đi, vậy Nam Nhi thì sao. Bọn họ là ca sĩ chứ không phải diễn viên, chưa từng tham gia đóng phim. Thậm chí nếu họ không có năng khiếu diễn xuất mà vẫn cố miễn cưỡng, bộ phim này không phải trở thành phế phẩm sao.”

Bùi Minh Thắng dừng lại lấy hơi một chút rồi tiếp tục: “Chủ tịch Trần, ông là chủ tịch của công ty, ông hoàn toàn có quyền quyết định các quyết sách của công ty, nhưng chúng tôi cũng phải có quyền nêu ra ý kiến của mình. Nếu ông vẫn duy trì quyết định của ông mà không muốn tiếp nhận ý kiến của chúng tôi, chúng tôi cũng không thể nói được gì.” Câu cuối cùng, Bùi Minh Thắng cố tình nói chậm rãi nhấn mạnh từng chữ, muốn chặt ý niệm của Trần Bằng.

Trần Bằng tức giận không thể tả. Điều mà Bùi Minh Thắng nói quả thật rất hợp lý khiến ông không thể phản bác được. Thật sự thì đầu tư vào kịch bản này vẫn có điểm phiêu lưu, tuy nhiên ông có đủ quyền hành để quyết định chọn nó. Nhưng bởi câu nói của Bùi Minh Thắng, nếu ông kiên trì chọn kịch bản của Trần viện, sẽ khiến mọi người nói mình là kẻ độc tài, không chịu nghe ý kiến của người khác. Tuy nhiên đây cũng không phải là chuyện ông quan tâm. Nói trắng ra, công ty này là sản nghiệp của ông, ông muốn làm gì cũng không đến lượt bọn họ ý kiến, dù cho công ty đã được cổ phần hóa, nhưng những cổ đông kia so với ông vẫn chẳng đáng là gì. Ông chỉ e ngại sau chuyện này, con gái của mình lại phải chịu thêm nhiều chỉ trích không đáng. Chuyện lần trước đã đủ khiến con bé không vui rồi, ông không muốn con gái mình phải chịu thêm bất kỳ tổn thương nào nữa.

Trần Bằng cuối cùng trầm mặt xuống, nghiêng răng nói: “Tất cả mọi người bỏ phiếu biểu quyết đi.”

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Giành Nữ Chính Về Tay Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47: Phó đạo diễn Hồ Phong

“Ba xin lỗi, kịch bản của con...” Trần Bằng nói đến đây thì im lặng, vẻ mặt rầu rĩ và tự trách.

Sau khi thống nhất ý kiến, mặc dù vẫn có người đồng ý chọn kịch bản của Trần Viện, nhưng đa số đều phủ quyết. Bọn họ đều nhận thấy đây là một ý tưởng rất hay, nhưng cũng rất mạo hiểm, nếu chọn làm bộ phim chủ đạo cho mùa chiếu tết thì không nắm chắc được phần thắng khi so đấu với giải trí Thiên Thần. Kết quả cuối cùng dựa theo đa số, kịch bản được chọn có đề tài về bóng đá, mang tên ‘Trận cầu thế kỷ’ do một biên kịch khá có danh tiếng viết. Đây quả thật là một đề tài mới lạ đối với thị trường phim trong nước, hứa hẹn sẽ gây háo hức được thành tích tốt.

Trần Viện vỗ vỗ bàn tay của ông an ủi: “Ba, không sao cả, con hiểu mà.”

Chiều nay, khi cuộc họp vừa kết thúc, cô đã nhận tin kịch bản của mình không được chọn. Tuy nói không thất vọng là giả, nhưng dù sao cô cũng hiểu được lý do. Thứ nhất cô còn trẻ, không thể khiến người khác tin tưởng vào kịch bản của mình được. Thứ hai, đề tài của “Trận cầu thế kỷ” rất mới lạ, rất đáng để đầu tư. Mặc dù cô cũng khá tự tin về kịch bản của mình, nhưng cô không phải là người tự phụ, tay mơ như cô quả thật không thể so sánh với những người chuyên nghiệp được. Hơn nữa, giải trí Ban Mai là sản nghiệp của nhà cô, cô ngu ngốc gì mà lại cản trở công ty kiếm tiền.

“Ban đầu ba đã nói là sẽ quay phim này cho con, nhưng cuối cùng lại không được, là ba đã thất hứa.” Trần Bằng vẫn tiếp tục tự trách bản thân.

“Ba, đâu phải là lỗi của ba. Hơn nữa ‘Trận cầu thế kỷ’ lại là một kịch bản rất hay. Nếu như đầu tư chắc chắn sẽ không khiến chúng ta thất vọng. Con cũng muốn công ty giành được nhiều lợi ích hơn nữa.” Trần Viện an ủi. Cô biết ba Trần hoàn toàn có quyền hạn để chọn kịch bản của cô. Sở dĩ ông không làm như thế là vì sợ đề cô một lần nữa trở thành tâm điểm của dư luận, bị đưa lên đầu sóng ngọn gió. Tâm ý của ba làm sao cô không nhận ra được.

“Ba biết con rất kỳ vọng vào kịch bản này...”

Thấy ba Trần vẫn còn đang tự trách mình, Trần Viện cắt lời ông: “Thật sự không sao mà, ba đừng lo. Bây giờ không quay được thì sau này quay. Con có thể chờ.”

Trần Bằng trầm mặc một hồi mới lên tiếng: “Thật ra nếu con muốn chế tác ngay cũng không phải không thể.”

Trần Viện ngạc nhiên mở to mắt. Kịch bản lần này là tâm huyết của cô, hơn ai hết, cô thật sự mong muốn nó được trở thành một bộ phim thực thụ.

Thấy ánh mắt nóng bỏng của Trần Viện, Trần Bằng mỉm cười từ ái, chậm rãi giải thích: “Con có thể rút kịch bản lại, tự mình tìm đạo diễn và nhà đầu tư để chế tác. Đương nhiên như thế thì con sẽ vất vả hơn so bởi vì phải lo rất nhiều việc, nhưng nếu con thật sự muốn thực hiện bộ phim này, ba sẽ hỗ trợ hết sức có thể.”

Với khả năng kinh tế của bản thân, Trần Bằng hoàn toàn có thể dùng tài sản cá nhân của mình để đầu tư cho bộ phim của Trần Viện. Nhưng ông lại không làm thế. Ông cảm thấy con gái mình là một người rất có năng lực, đã vậy thì cứ để cho con bé rèn luyện và mài dũa thêm. Nếu cứ tiếp tục trải sẵn đường đi cho con gái mình, đối với sự phát triển trong tương lai của con bé hoàn toàn không có lợi. Guom phải mài mới sáng, ông hiểu rõ đạo lý này.

Hai mắt Trần Viện sáng lên, cô mừng rỡ nói: “Phải ha, sao con không nghĩ đến điều này nhỉ. Ba quả nhiên sáng suốt.”

“Ừm, nếu con muốn thì ba có thể giới thiệu con với một vài đạo diễn rất khá.”

Trần Viện nghe ba Trần nói liền hớn hờ đáp ứng, nhưng sau đó liền có chút ngập ngừng: “Nhưng lỡ mấy đạo diễn đó không để kịch bản của con vào mắt thì sao?”

“Sao lại tự ti như vậy, con phải tin tưởng vào bản thân mình chứ. Kịch bản của con rất tốt, điều này ba có thể khẳng định. Con không tin bản thân thì cũng phải tin tưởng vào con mắt của ba chứ.” Quả thật khi xem lại kịch bản hoàn chỉnh của Trần Viện, ông có chút không tin nổi. Bởi nó được viết vô cùng hoàn hảo, logic và rất có chiều sâu, hoàn toàn không thể nhận ra đây là tác phẩm của một cô bé mười tám tuổi. Nếu không phải ông cùng đồng hành với Trần Viện suốt của quá trình cô viết thì không chừng đã nghi ngờ cô copy kịch bản của người khác rồi. Đương nhiên nếu ông biết được bên trong thân xác con gái mình là một tâm hồn già nua thì sẽ không còn suy nghĩ như vậy nữa.

Trần Viện trầm mặc trong giây lát, sau đó cô nắm chặt tay lại có vẻ như đã quyết tâm: “Vậy thì con sẽ thử sức một lần, ba phải ủng hộ con nha.”

Trần Bằng cười sùng nịnh: “Đó là đương nhiên. Ba sẽ giới thiệu một vài đạo diễn cho con, nhưng họ có chấp nhận chế tác kịch bản này hay không phải dựa vào sức của con đó.”

Ngày hôm sau, ba Trần lấy ra danh sách các đạo diễn cho Trần Viện xem. Trong đó, đa phần là những người có số má tiếng tăm trong giới giải trí. Mà những đại nhân vật như thế này thường mắt cao hơn đầu, họ làm sao để mắt đến cái kịch bản nhỏ nhỏ của cô, hơn nữa cô không muốn họ đồng ý hợp tác với cô là vì nể mặt ba Trần. Trần Viện rất tự tin nhưng không tự phụ, cô biết mình chỉ là một người tập tễnh mới vào nghề, nếu so với những biên kịch chuyên nghiệp thì mình chẳng là cái đinh gì. Ba Trần nói là muốn giới thiệu cô với những đạo diễn này, nhưng không có nghĩa là ông đảm bảo bọn họ chấp nhận chế tác kịch bản của cô. Vì vậy, cô phải chọn ra người có khả năng nhất đồng ý hợp tác với mình.

Trần Viện xem một lượt, ánh mắt chợt dừng lại trên một cái tên ‘Hồ Phong’, người này chỉ mới ba mươi mấy tuổi, vẫn còn là một phó đạo diễn, chưa có cơ hội lên làm đạo diễn chính lần nào. Nhưng còn một điểm đáng lưu ý là anh ta đã học đạo diễn ở Mỹ và từng làm việc trong những phim trường ở Hollywood. Người này có nền tảng tốt, cái mà anh ta thiếu chính là một cơ hội để thể hiện bản thân mình. Nếu mình mời người này làm đạo diễn cho kịch bản của mình, hẳn là anh ta sẽ đáp ứng.

“Người này nha.” Trần Viện vừa nói tay vừa chỉ vào cái tên ‘Hồ Phong’ trên giấy.

Trần Bằng nhìn theo ngón tay của cô, như có điều đang suy nghĩ: “Hồ Phong sao, người này cũng được, nhưng dù sao cậu ta vẫn chưa có kinh nghiệm làm đạo diễn chính, con xem, đạo diễn Huy Vũ, người này từng đạt rất nhiều giải thưởng, sao con không chọn.” Trần Bằng theo thói quen, luôn muốn dành những thứ tốt đẹp nhất cho Trần Viện.

“Điều này con đương nhiên biết, nhưng ba xem, đạo diễn nổi tiếng như vậy, liệu họ có chấp nhận mạo hiểm nhận chế tác kịch bản của một đứa nhóc như con sao. Thành phẩm tốt thì không nói, nếu không tốt danh tiếng liền bị kéo xuống. Con không chắc ông ấy sẽ đồng ý chế tác kịch bản của con. Ba xem, Hồ Phong làm phó đạo diễn đã lâu, kinh nghiệm chưa chắc gì thua kém những đạo diễn chính, bây giờ chỉ cần cho anh ta một cơ hội, anh ta chắc chắn sẽ đáp ứng con. Hơn nữa con tin tưởng vào trực giác của mình, người này sẽ không làm con thất vọng.”

Trần Bằng thấy Trần Viện giải thích có đầu có đuôi, có vẻ cũng hợp lý nên không quản cô nữa. Dù sao con bé cũng là người có chủ kiến, ông không tiện xen vào. Lần này ông quyết định để con gái mình phát huy hết khả năng của nó.

Trần Viện ngay sáng hôm sau liền hẹn gặp mặt Hồ Phong tại nhà riêng của anh ta. Đó là một căn hộ chung cư không lớn lắm, khoảng 30 mét vuông. Tầng trệt là nhà bếp cùng phòng khách, phía trên còn có một căn gác lửng.

Trần Viện lần đầu tiên bước vào liền bị sự hỗn độn bên trong làm cho kinh ngạc, quần áo bẩn vắt lung tung trên sofa, bàn ăn cùng quầy bếp chén bát chất ngổn ngang. Cô nuốt ực nước miếng, đây quả nhiên là hình mẫu điển hình của người đàn ông độc thân.

Hồ Phong đón Trần Viện vào trong, chợt ý thức được sự bẽ bộn của căn phòng liền ngượng ngùng, nhanh chóng gom quần áo bẩn trên sofa, vò lại thành một cục rồi vứt lên một cái ghế còn lại.

Hai người ngồi xuống, Hồ Phong có ý hỏi Trần Viện muốn uống gì. Cô liếc nhìn vào căn bếp lộn xộn kia, sau đó lắc lắc đầu: “Không cần đâu, tôi vừa uống nước xong, bây giờ chúng ta nói vào việc chính đi.”

Hồ Phong gật đầu, không còn khách khí nữa. Trưa hôm qua anh nhận được một cuộc điện thoại của chủ tịch Trần công ty giải trí Ban Mai, ông ta có ý mời anh làm đạo diễn cho một bộ phim. Anh năm hai mươi ba tuổi đã tốt nghiệp khóa đạo diễn của một trường đại học tại Mỹ, sau đó vào Hollywood để làm việc. Nhưng nơi đó cạnh tranh quá mức khốc liệt, hơn nữa mọi người lại có xu hướng bài xích người phương Đông. Bốn năm sau, anh rời Hollywood, về nước để tìm cơ hội phát triển. Quả thật khi trở về, con đường làm nghệ thuật của anh trở nên thuận lợi hơn nhiều. Hơn mười năm làm phó đạo diễn, giờ đây điều anh trông đợi nhất chính là một cơ hội để khẳng định bản thân mình. Cho nên lời mời của chủ tịch Trần quả thật là một miếng bánh lớn từ trên trời rơi xuống. Anh mừng rỡ muốn nhanh chóng đồng ý ngay. Nhưng khi nghe chủ tịch Trần nói kịch bản này là do một biên kịch trẻ tuổi viết, anh liền do dự không dám đáp ứng.

Thật ra vòng lần quần trong giới giải trí rất nhỏ hẹp, anh mấy hôm trước đã nghe phong phanh về việc ái nữ của chủ tịch Trần đột nhiên hứng trí liền viết một kịch bản muốn chế tác thành phim. Việc này đã gây tranh cãi khá ầm ĩ trong giới giải trí Ban Mai. Về cô gái trong truyền thuyết này anh đã nghe nói đến rất nhiều, tiếng tốt cũng có mà tiếng xấu cũng không kém. Hơn thế nữa, chủ tịch Trần lại yêu đứa con gái này hơn sinh mạng, cô muốn gì ông cũng chiều theo, cho nên lần này chủ tịch Trần muốn giúp cô ta quay phim cũng là chuyện có thể hiểu được.

Hồ Phong muốn trở thành đạo diễn là chuyện đương nhiên, nhưng không có nghĩa là anh ta chấp nhận mạo hiểm để chế tác một kịch bản không ra gì. Nếu phim anh làm ra không chất lượng, đồng nghĩa với việc con đường sự nghiệp của anh bị chấm dứt. Chủ tịch Trần dường như nhận ra sự do dự của Hồ Phong nên cũng không cưỡng ép, chỉ nói là sau hôm nay sẽ có người mang kịch bản đến cho anh xem, nếu anh chấp nhận thì tốt, không thì cũng chẳng sao. Hồ Phong nghe vậy mới thở phào nhẹ nhõm, sau đó đáp ứng. Tuy nói là xem kịch bản, nhưng anh cũng không dám trông đợi vào kịch bản này. Biên kịch mười tám tuổi thì viết được cái gì ra hồn. Đã thế thì sau khi xem xong kịch bản, anh sẽ khéo léo tìm cách từ chối vậy. Dù sao đây cũng là con gái cưng của chủ tịch giải trí Ban Mai, không chừng còn trở thành người thừa kế, là nhân vật không thể đắc tội được.

Trần Viện thấy Hồ Phong đưa mắt đánh giá mình, cũng không hề ngại ngùng đánh giá lại anh ta. Hồ Phong khoảng ba bốn ba lăm tuổi, gương mặt khá nam tính và dễ nhìn, nhưng ưu điểm của bản thân đã bị sự lộm thuộm của anh ta phá hủy không còn gì. Bây giờ cô mới hiểu nguyên nhân anh ta đến giờ vẫn chưa có vợ.

Nếu Hồ Phong nghe được tiếng lòng của Trần Viện hẳn là sẽ khóc vô cùng thương tâm. Anh đây là một lòng theo đuổi nghệ thuật, nghệ thuật chân chính, phụ nữ gì đó chỉ là phù du.

Hai người trừng mắt nhìn nhau một hồi, Trần Viện mới ho nhẹ một cái, lên tiếng: “Phó đạo diễn Hồ, mục đích tôi đến hôm nay chắc có lẽ anh cũng biết. Đây là kịch bản của tôi.” Trần Viện đẩy quyền kịch bản về hướng của Hồ Phong.

Hồ Phong nhận lấy. Kịch bản được mang tên ‘Khát vọng’, ừm, tên khá hay. Nghe nói đây là một kịch bản viết về hành trình phấn đấu trở thành nghệ sĩ của nhóm nhạc đình đám Nam nhi. Quả là một ý tưởng tốt, nhưng ý tưởng thôi vẫn chưa đủ, một kịch bản hay không chỉ dựa vào ý tưởng mà phải có bố cục và diễn biến hấp dẫn. Đây hiển nhiên không phải là một yêu cầu dễ dàng.

Hồ Phong giờ kịch bản ra xem, càng xem càng chăm chú, càng kích động. Đây hoàn toàn không phải là một kịch bản rác rưởi trong lời đồn đại, trái lại nó rất hấp dẫn và được viết vô cùng logic. Anh thật sự không thể tin được đây là tác phẩm của một cô nhóc mười tám tuổi. Mặc dù vẫn có chút lỗi nhỏ, có lẽ nguyên nhân là do cô chưa có kinh nghiệm viết kịch bản, nhưng về phần nội dung, đây thật sự là một kịch bản đáng để đầu tư. Cộng thêm hiệu ứng người nổi tiếng, nếu Nam Nhi có thể diễn xuất tốt, anh đảm bảo sẽ khiến bộ phim này trở thành một cây rụng tiền cho nhà đầu tư. Nếu anh có thể làm đạo diễn cho bộ phim này, chắc chắn về sau sẽ tiền đồ vô lượng.

Trần Viện thấy Hồ Phong chăm chú xem kịch bản mà không còn để ý gì đến xung quanh, trong lòng âm thầm tán thưởng đây là một người chuyên nghiệp. Một tiếng sau, Hồ Phong vẫn chưa nhắc đầu ra khỏi kịch bản, Trần Viện có chút hồi hộp, liền lên tiếng gọi. Gọi mấy lần vẫn không thấy anh ta có phản ứng, giống như đang chìm vào thế giới riêng của mình vậy. Cô đành ngồi tiếp tục chờ. Thêm một giờ nữa, Hồ Phong mới nhắc đầu ra khỏi kịch bản, kích động nói: “Cô Trần, kịch bản rất tốt. Tôi đồng ý chế tác kịch bản này.”

Trần Viện thấy vẻ mặt hưng phấn của Hồ Phong, trong lòng cũng khá khởi mừng: “Tốt quá, vậy đạo diễn Hồ xem kịch bản này có điểm nào cần chỉnh lại không?”

“Ừm... cũng có vài chỗ cần điều chỉnh. Để tôi xem lại một lần nữa rồi cùng thảo luận với cô.”

“Vậy thì tốt, đạo diễn Hồ cứ gọi tên tôi là được rồi, đừng khách sáo.”

“Được thôi, vậy Trần Viện cứ gọi anh là anh Hồ, đừng thêm chữ đạo diễn vào làm gì, nghe xa lạ quá. À đúng rồi, bộ phim này em đã tìm được nhà đầu tư chưa? Là giải trí Ban Mai sao?”

Trần Viện lắc lắc đầu: “Không phải là giải trí Ban Mai. Anh xem lại rồi dự báo kinh phí cho tôi, chuyện này tôi có thu xếp riêng.”

Hồ Phong biết được điều này, trong lòng không khỏi cảm thấy bồn chồn. Chẳng lẽ Trần Viện vẫn chưa tìm được nhà đầu tư. Nếu vậy thì làm sao có đủ kinh phí chế tác phim. Hồ Phong càng nghĩ càng lo lắng, khó lắm mới có được một kịch bản ưng ý mời anh làm đạo diễn, anh thật không muốn kế hoạch này chết ngay từ khi còn là trứng nước.

Xoắn xuyết một hồi, Hồ Phong lại cảm thấy mình lo lắng chuyện không đâu. Trần Viện nói việc này để cho cô ấy thu xếp, vậy thì anh quan tâm để làm gì. Chỉ cần làm phim cho thật hay là được. Trần Viện tìm đến anh là đã được sự đồng ý của chủ tịch Trần, đương nhiên ông ta sẽ không để Trần Viện phải đau đầu chuyện kinh phí.

Chương 48: Nhà đầu tư

Suy nghĩ của Hồ Phong cũng không hoàn toàn đúng. Về chuyện kinh phí, ba Trần hoàn toàn không nhắc đến với Trần Viện, cô ngầm hiểu là ba Trần đang thử thách mình, nhưng cô cũng sẽ không vì điều đó mà đau đầu. Thật may mắn là cô quen biết một cái đuôi bự. Mà cái đuôi bự này lại một lòng si mê Lâm An An. Nếu như để Lâm An An nhận vai nữ chính, Lý Gia Thành chắc chắn sẽ vô điều kiện đồng ý đầu tư vào ‘Khát vọng’. Trần Viện thầm nghĩ vậy.

Khi nộp kịch bản vào giải trí Ban Mai, Trần Viện còn đang đau đầu làm cách nào để đẩy vai Thiên Di cho Lâm An An. Bây giờ thì tốt rồi, kịch bản nằm trong tay cô, nhà đầu tư thuộc phe cô, cô muốn chọn ai thì người khác cũng không thể chen miệng vào.

Theo những gì Huỳnh Tấn Phát báo cáo lại, cô biết được Lâm An An dạo gần đây có rất nhiều cố gắng, diễn xuất cũng trở nên cứng cáp hơn, tiến bộ đến thần tốc. Điều này làm Trần Viện khắp khối vui mừng, khiến cho mỗi khi nghĩ đến Lâm An An cô đều có cảm giác tựa như tiền bạc đang chảy ào ào vào túi.

Trần Viện không suy nghĩ nhiều, liền lập tức gọi điện thoại cho Lâm An An.

Lâm An An hiện tại đang ở phim trường, ngồi chờ lượt diễn của mình, ngay lúc đó thì nhận được điện thoại của Trần Viện. Khi nhìn thấy cái tên đang lấp lóe trên màn hình, cô ngay lập tức cảm nhận tim mình bang bang đập liên hồi.

Quãng thời gian qua, cô đã cố gắng rất nhiều, từ học tập đến rèn luyện không xao nhãng điều gì. Nhưng sau bộ phim ‘Phía sau ánh hào quang’, số lần Trần Viện liên lạc với cô trở nên ít hẳn đi. Mặc dù Huỳnh Tấn Phát thỉnh thoảng có sắp xếp cho cô một vài vai phụ, nhưng trong lòng cô vẫn không tránh khỏi khủng hoảng, cô có cảm giác như mình đã bị thất sủng, từ nay về sau sẽ không được Trần Viện chăm chút nữa.

Nếu Trần Viện biết được suy nghĩ này của Lâm An An, chắc chắn sẽ ngửa cổ lên trời kêu oan ức. Lâm An An là cây vàng cây bạc của cô, cô ủng hộ trong tay còn không kịp, làm sao có thể lạnh nhạt cho được. Chẳng qua thời gian trước cô bận đến chân không chạm đất, nào là chuyện scandal, rồi đến kịch bản. Ngay cả bản thân còn lo chưa xong, còn có thể nghĩ đến ai.

Lâm An An nhận điện thoại, giọng nói có chút run rẩy: “A lô.”

“Chị An An à, chị đang ở đâu vậy?”

“Chị... đang ở phim trường.”

“Vậy à, dạo này chị thế nào rồi?” Trần Viện hỏi bằng giọng quơ một câu không đầu vào đâu.

Như thế nào là như thế nào, câu hỏi này phải trả lời như thế nào mới phải đây. Chẳng lẽ Trần Viện đang thử cô, nếu cô trả lời tốt thì sẽ một lần nữa có được sự sủng ái của Trần Viện.

Lâm An An xoắn xuýt thật lâu, cuối cùng đáp lại: “Chị rất tốt, dạo này chị rất cố gắng luyện tập diễn xuất.” Trả lời thế có được không nhỉ, như vậy mới biểu hiện được sự nỗ lực của cô.

Trần Viện cũng không có suy nghĩ nhiều như Lâm An An, cô chỉ vô thức hỏi một câu xã giao thôi. Thấy Lâm An An nói vậy trong lòng cô cũng cảm thấy yên tâm, Thomas Edison cũng đã nói ‘thiên tài một phần trăm là cảm hứng và chín mươi chín phần trăm là mồ hôi’

“Vậy thì tốt quá, em có vai chính cho chị này, là kịch bản của em viết, chị có nhận không?”

“Hả! Vai chính!” Lâm An An kinh ngạc kêu to, đôi mắt nhìn giật mình cùng khó chịu của mọi người trong phim trường. Lâm An An lúc này mới nhận ra bản thân đã quá kích động, liền ngượng ngùng cười tỏ vẻ xin lỗi, sau đó cầm điện thoại đi đến một góc khuất.

“Đúng vậy, nhưng cũng không hẳn. Là kịch bản viết về Nam Nhi, bọn họ mới là nhân vật chính. Nhưng vai dành cho chị cũng chiếm một phần rất quan trọng.” Trần Viện giải thích.

Lâm An An cố gắng kiềm nén tâm tình kích động, nói: “Chị nhận, chị đương nhiên nhận. Trần Viện cảm ơn em nhiều.”

“Hi hi, có gì mà cảm ơn. Chị cố gắng luyện tập diễn xuất. Lần này ra quân nhất định là phải thành công đấy.”

“Được, chị sẽ cố hết sức.” Lâm An An nắm chặt tay, trong lòng âm thầm hạ quyết tâm nhất định sẽ hoàn thành xuất sắc vai diễn mới này.

Sau khi cúp máy, Lâm An An vẫn còn rơi vào trạng thái lâng lâng, cảm giác cả người như đang ở trên chín tầng mây. Là cô đang mơ sao? Trần Viện nói

có một vai chính cho cô, đây quả thật là một món quà vô cùng bất ngờ. Mặc dù ‘Khát vọng’ là kịch bản do Trần Viện viết nhưng cô không hề xem thường nó. Cô biết Trần Viện là một người có năng lực, nếu không chắc chắn điều gì thì em ấy sẽ không thực hiện. Cho nên lần này được nhân vai chính trong ‘Khát vọng’, đối với Lâm An An mà nói, đó chính là một cơ hội lớn cần phải nắm chặt.

Trần Viện nói chuyện với Lâm An An xong, lại một lần nữa nhấn vào một dây số khác, gọi cho Lý Gia Thành. Mặc dù cô biết sự có mặt của Lâm An An trong dự án sẽ làm cho khả năng chấp nhận đầu tư của Lý Gia Thành càng cao, nhưng dù sao người ta vẫn là ông chủ lớn, cô phải thể hiện thành ý của mình thì đôi bên mới hợp tác vui vẻ được chứ.

Lý Gia Thành đang ở phòng làm việc, bên cạnh là vị thư ký toàn năng không gì không làm được. Vị thư ký toàn năng lúc này đang đứng bên cạnh báo cáo lịch công tác buổi chiều và ngày tiếp theo thì đột nhiên chiếc điện thoại trên bàn đổ chuông.

Lý Gia Thành liếc qua, thấy được tên người gọi, không cần chờ nhắc mấy lần: “Tôi nghe.”

“Tôi Trần Viện đây, anh đang ở đâu đó?”

“Đang ở văn phòng, em có việc gì à?”

“Không có gì thì không gọi cho anh được sao. Chiều nay anh có việc không, tôi đến đó chơi nhé.” Đề nghị của Trần Viện nếu rơi vào tai người khác chắc chắn sẽ khiến họ suy nghĩ miên man, nhưng thực chất đối với hai người Trần Viện, đây là việc hết sức bình thường và hiển nhiên.

Lý Gia Thành nghe xong, đôi mắt thoáng qua tia sáng lấp lánh, có vẻ anh rất hài lòng về đề nghị này của Trần Viện: “Được thôi, chiều nay tôi cũng không có việc gì quan trọng.”

“À quên, anh đã ăn trưa chưa?” Trần Viện nhìn đồng hồ, thấy đã mười giờ trưa liền hỏi.

“Chưa.”

“Vậy đừng đi ăn nhé, tôi sẽ mang bữa trưa đến đây.”

Lý Gia Thành cúp máy, vẫn duy trì vẻ mặt lãnh cảm của mình, nhưng thực chất trong lòng đang cuồn cuộn. Là cuộc gọi của Trần Viện, cô ấy rất hiếm khi chủ động gọi cho anh, trừ khi có việc cần thiết. Điều này luôn khiến anh rầu rĩ không thôi. Đôi lúc anh cảm thấy hoài nghi quyền cầm nang của mình chỉ viết những thứ lừa đảo, không muốn tin tưởng vào nó nữa, chỉ bằng cứ trực tiếp bày tỏ với Trần Viện cho rồi. Nhưng cuối cùng anh vẫn kiềm chế lại, không thể để cùi dòn ba năm thiêu một giờ. Quả nhiên quyết định của anh là không sai lầm, Trần Viện của anh đã bắt đầu nhớ đến anh. Hôm nay còn muốn làm ‘cơm hộp tình yêu’ mang đến cho anh nữa.

Lý Gia Thành âm thầm cảm thán một phen, chợt nhớ bên cạnh còn có thư ký của mình liền hoàn hồn lại, ngay sau đó anh liền nhận ra vẻ mặt kỳ quái của cô, tựa như cô ấy vừa gặp ma vậy.

“Cô báo cáo tiếp đi.”

Vị nữ thư ký toàn năng không gì không biết vẫn còn đang trong trạng thái mơ hồ, cô đây là bị boss hù dọa. Không hiểu sao sau khi nhận được điện thoại, boss của cô lại có vẻ mặt vô cùng quái dị, không diễn tả nổi, vui không phải, buồn không phải, cao hứng không phải, thất vọng không phải, nhìn khóe miệng khẽ nhếch lên của đại boss, cô cảm thấy nó âm hiểm thế nào ấy. Chẳng lẽ đại boss của cô đang chuẩn bị tính kế ai?

Nữ thư ký bị tiếng kêu của Lý Gia Thành làm giật mình, sau đó nhanh chóng làm nốt công việc của mình, cô hiện tại muốn nhanh chóng rời khỏi căn phòng này: “... Tám giờ ngày mai xuống công xưởng kiểm tra tình hình sản xuất, hai giờ chiều có cuộc họp về việc triển khai dự án mới, sáu giờ có hẹn ăn tối cùng với Phan tổng công ty vật liệu xây dựng, hết rồi ạ.”

Lý Gia Thành gạt đầu hài lòng: “Được rồi, cô ra ngoài đi.”

Nữ thư ký thở phào nhẹ nhõm, xoay người đi như bay, nhưng chưa tiến được ba bước cô liền bị gọi lại.

“Khoan đã, thư ký Lê.”

Thư ký Lê không hiểu sao lại cảm thấy giật mình, tóc gáy cũng dựng đứng: “Có việc gì thưa tổng giám đốc?”

Lý Gia Thành ngập ngừng một hồi mới lên tiếng: “À, không có gì. Chỉ là... cô thấy hôm nay tôi thế nào?”

Thư ký Lê bị câu hỏi của Lý Gia Thành dọa không nhẹ. Tại sao đại boss lại hỏi cô một câu mập mờ như vậy? Chẳng lẽ anh ta có ý với cô? Không được nha, cô đã có bạn trai rồi, bốn tháng nữa thì kết hôn, cô có chết cũng không dám đánh chủ ý vào đại boss nhà giàu đẹp trai của mình, chỉ cần nghĩ đến việc mỗi ngày đều phải đối diện với gương mặt lạnh như tiền kia cũng đủ dọa người rồi.

Lý Gia Thành thấy cô ta vẫn không đáp lời, có vẻ mặt kiên nhẫn: “Sao không trả lời?”

Thư ký Lê nhận ra Lý Gia Thành không hài lòng, đột nhiên hoảng hốt. Cô có cảm giác tiền lương của mình sẽ giảm đi theo từng cái nhíu mày của đại boss, vì vậy liền vội vã thì triển vọt mông ngựa thần công: “Tổng giám đốc hôm nay rất đẹp trai, anh tuấn, mặt mũi sáng lạng, phong độ ngời ngời, ai nhìn thấy cũng phải ngóay đầu lại.”

Lý Gia Thành dường như rất hài lòng về câu trả lời này, lại tiếp tục hỏi: “Cô cảm thấy cà vạt này có hợp với màu áo sơ mi của tôi không?”

Thư ký Lê muốn tiếp tục vuốt mông ngựa, nhưng cảm thấy nếu vuốt nhiều quá sẽ vuốt tới đuôi ngựa, liền nhanh chóng sửa miệng lại. Cô là người khôn ngoan, rất biết cách nói chuyện khiến người khác vui lòng: “Rất hợp ạ, chiếc cà vạt trơn màu xám nhạt phối trên nền áo sơ mi đen rất tương đồng, tạo cảm giác thoải mái, dễ chịu. Nhưng nếu tổng giám đốc thay nó bằng một chiếc cà vạt sọc chéo nâu đỏ, sẽ càng tạo điểm nhấn hơn, khiến có người khác càng có cảm giác nam tính và mạnh mẽ.” Thư ký Lê rất hài lòng về câu trả lời của mình, cô khen tổng giám đốc, nhưng lại nêu lên ý kiến khác hoàn thiện hơn. Cô quả thật là thiên tài mà.

Lý Gia Thành gật gù đầu, cảm thấy thư ký của mình nói rất đúng, sau đó lên tiếng:

“Được rồi, cô ra ngoài đi. Lát nữa, nếu có một cô gái trẻ tới tìm thì cứ để cô ấy trực tiếp vào phòng tôi.”

Thư ký Lê lúc này mới vỡ lẽ, hóa ra tổng giám đốc là đang chờ người tình bé nhỏ xuất hiện. Vậy mà lại khiến cô suy nghĩ lung tung, lo bóng lo gió.

Sau khi thư ký Lê ra khỏi phòng, Lý Gia Thành cũng đứng dậy, tiến vào phòng nghỉ riêng của mình. Anh mở tủ quần áo âm tường ra, tìm một chiếc cà vạt sọc chéo hai màu nâu và đỏ. Nhanh chóng tháo chiếc cà vạt trên cổ mình xuống rồi đeo nó lên. Lý Gia Thành đứng trước gương chỉnh sửa lại mái tóc mình một chút, sau đó trầm mặc nhìn hình ảnh phản chiếu trong gương, ừm, càng nhìn càng thấy đẹp trai. Lúc này anh mới hài lòng trở về bàn làm việc chờ đợi vợ bé nhỏ mang ‘com hộp tình yêu’ đến.

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Giành Nữ Chính Về Tay Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Do dự

Lý Gia Thành ở văn phòng đợi khoảng hơn một giờ thì có người gõ cửa. Anh đột ngột ngồi thẳng người dậy, đưa tay chỉnh lại cà vạt cho ngay ngắn, sau đó mới trầm giọng lên tiếng: “Vào đi.”

Cửa phòng bị đẩy ra, Trần Viện ló đầu vào nhìn. Nhìn thấy Lý Gia Thành cô liền cười tươi rồi giơ hai hộp com trong tay lên ngụ ý khoe khoang. Lý Gia Thành nhìn biểu hiện đáng yêu của cô, dù trên gương mặt không có biểu tình gì, nhưng trong ánh mắt lại là một mảnh ôn nhu tràn ngập.

“Anh xong việc chưa?” Trần Viện tiến vào, đặt hai hộp com lên bàn rồi hỏi.

“Trưng đối, cũng không có việc gì gấp.”

“Anh đói chưa, chúng ta ăn trưa nhé.”

Lý Gia Thành gật đầu. Đứng dậy cầm hai hộp com đến phía sofa. Trần Viện cũng lững thững đi theo phía sau.

Sau khi com được đặt lên bàn, Trần Viện cẩn thận mở ra, mùi hương ngào ngạt phieu dàng trong không khí. Com trắng bên trong còn bốc khói nghi ngút, bên cạnh còn có sườn sốt chua ngọt, mực xào thập cẩm, salad trộn, trứng cuộn, cùng một phần canh nóng. Không quá nhiều món, vừa đủ hai người ăn.

Lý Gia Thành nhìn hộp com được trang trí tinh xảo, trong lòng chợt cảm thấy vô cùng mỹ mãn. Cuối cùng sự phấn đấu của anh đã gặt hái được thành công rồi, còn nhanh hơn cả mong đợi.

Trần Viện thấy Lý Gia Thành đắm chiều nhìn com trong hộp, không có xu hướng động đũa, liền chủ động gấp một một cọng sườn để vào hộp của anh: “Anh ăn thử đi, có hợp khẩu vị không.”

Lý Gia Thành hí híp mắt, có vẻ rất hài lòng vì sự phục vụ chu đáo của Trần Viện.

Nhanh chóng thưởng thức mỹ vị: “Ừm, rất ngon. Là em làm sao?” Hóa ra vợ anh còn có tài nấu nướng như vậy, người anh nhìn trúng quả nhiên không tầm thường.

Trần Viện đưa tay lên sờ sờ mũi: “A... cái này... là đi giúp việc nấu.” Cô vừa nói vừa chăm chú quan sát vẻ mặt Lý Gia Thành. Thấy trong mắt anh thoáng qua một tia thất vọng, liền cười hi hi lấy lòng: “Tại sáng nay tôi có việc nên về nhà hơi trễ, nhưng mà anh xem, thức ăn là do tôi xếp vào hộp, còn nữa, anh nhìn trứng cuộn này, là tôi đích thân cắt đấy.” Trần Viện có chút chột dạ. Nếu muốn thể hiện lòng thành thì phải đích thân xuống bếp mới đúng chứ, là cô suy nghĩ không chu đáo, lần sau nhất định phải bù đắp lại cho Lý Gia Thành, bằng không cô sẽ có cảm giác tội lỗi.

Lý Gia Thành nhìn lát trứng Trần Viện gấp cho mình, vết cắt rất sắc bén và dứt khoát, không làm ảnh hưởng tạo hình của miếng trứng, lát cắt trơn phẳng hiện ra từng miếng đậu cô ve cùng cà rốt vô cùng đẹp mắt, hẳn là Trần Viện tốn không ít tâm tư khi cắt trứng cuộn cho anh. Anh chậm rãi bỏ lát trứng vào miệng trứng, ừm, mùi vị rất tuyệt, hẳn là nhờ một phần vào người cắt có kỹ thuật tốt.

Thấy vẻ mặt hài lòng của Lý Gia Thành, tâm trạng thấp thỏm mới buông xuống, nhanh chóng bỏ một miếng trứng vào miệng, nhìn thái độ của Lý Gia Thành, nó có vẻ rất ngon. Kỳ quái, tại sao lúc ở nhà cô có ăn thử, cũng chỉ tương đối chứ đâu đến mức mỹ vị.

Hai người anh một miếng tôi một miếng, nhanh chóng giải quyết hết bữa trưa. Trần Viện lúc này liền bật dậy chạy đến rót cho Lý Gia Thành một ly nước lọc. Lý Gia Thành không biểu tình đón lấy, trong lòng cao hứng đến nở hoa. Trần Viện của anh thật là sẵn sàng và chu đáo, không cần anh mở miệng cũng biết anh đang khát nước. Lẽ nào khi yêu nhau, người ta đều tâm linh tương thông như vậy?

Lý Gia Thành một hơi uống cạn ly nước, không phụ lòng Trần Viện, một giọt cũng không chừa. Trần Viện sau đó lại đón lấy ly, đặt lên bàn. Cô nhìn anh, cảm thấy có chút ngại ngùng không biết mở miệng thế nào. Chẳng lẽ vừa ăn xong liền lên tiếng nhờ vả người khác, như vậy không tốt chút nào, sẽ khiến Lý Gia Thành hiểu lầm rằng cô có việc cần giúp đỡ nên mới trở nên nhiệt tình, nhưng sự thật cũng không khác như vậy là mấy.

Trần Viện bối rối nhìn Lý Gia Thành, sau đó nhìn xuống ngón tay mình, rồi lại nhìn Lý Gia Thành, mấp máy miệng nhưng lại không lên tiếng. Lý Gia Thành là cáo già đã tu luyện thành tinh, làm sao không nhìn ra Trần Viện có chuyện muốn nói. Trần Viện đây là bị làm sao? Biểu hiện hôm nay của cô ấy vô cùng kỳ quặc, chủ động liên lạc với anh, đem cơm trưa đến cho anh, lại vô cùng sẵn sàng anh, bây giờ cô ấy mang bộ dạng muốn nói rồi lại thôi, rốt cuộc là vì cái gì? Chẳng lẽ là như anh nghĩ sao?

Lý Gia Thành trong lòng âm thầm kinh hãi, lẽ nào Trần Viện muốn tỏ tình với anh? Đây là chuyện tốt ngoài mong đợi, sự việc tiến triển nhanh gấp mấy lần kế hoạch ban đầu, có lẽ sự chân thành của anh đã khiến Trần Viện cảm động. Tuy vậy, nếu để Trần Viện tỏ tình có tốt không đây? Việc này đáng ra nên để anh chủ động mới thích hợp chứ, anh cũng đã chuẩn bị sẵn một vài màn tỏ tình vô cùng lãng mạn, đúng kiểu yêu thích của nữ sinh thời đại này. Vậy cuối cùng là có nên giành lại quyền chủ động hay không? Lý Gia Thành đấu tranh nội tâm một hồi, sau cùng quyết định không làm gì cả, cứ để Trần Viện tỏ tình với mình. Dù sao trên đời này có mấy người đàn ông có điểm phúc như anh, nhận được lời tỏ tình từ cô gái mình yêu.

Lý Gia Thành đè nén nội tâm kích động, cố gắng thể hiện vẻ mặt bản thân cho là phong độ nhất – mặt than. Anh có chút trịnh trọng chỉnh lại cà vạt, cuối cùng ho nhẹ một tiếng rồi nói: “Em có chuyện gì muốn nói sao?”

Trần Viện đang cúi đầu nhìn móng tay, nghe thấy lời của Lý Gia Thành liền ngẩng lên, trên mặt thoáng chút rối rắm: “Cái này... ngưng ngưng quá, không biết phải nói sao nữa.”

Ừm, nữ sinh đối với chuyện chủ động tỏ tình này đương nhiên không tránh khỏi xấu hổ, Lý Gia Thành vô cùng thấu hiểu, trong lòng cũng không khỏi thêm mấy phần yêu thương và trông đợi: “Đừng ngại, em cứ nói đi.”

“Chuyện là... ừm... công ty anh có định đầu tư vào điện ảnh không?” Trần Viện do dự một lát, vẫn là lên tiếng.

Hừm, đầu tư điện ảnh? Cùng chuyện tỏ tình có liên quan gì nhau sao? Trần Viện là đang vòng vo cái gì? Chẳng lẽ cô ấy đang dùng phương pháp ẩn dụ để thể hiện tình yêu của mình.

Thật ra, với đầu óc của Lý Gia Thành, đã có thể sớm đoán ra mục đích của Trần Viện. Chuyện cô viết kịch bản anh cũng biết được đôi chút, hiện tại cô ấy lại đến đây ân cần, đương nhiên là kiếm nhà đầu tư rồi. Chẳng qua là do anh là quan tâm quá hóa loạn, bị tình yêu làm mù mịt đầu óc, những chuyện có liên quan đến Trần Viện đều khiến anh cảm thấy bối rối.

“Là như vậy, chuyện tôi viết kịch bản anh cũng biết rồi đó... công ty anh có muốn đầu tư không?”

‘Xoảng’ Đây là âm thanh trái tim vỡ vụn của Lý Gia Thành. Hóa ra là như thế. Khiến anh cao hứng cả buổi, cuối cùng là vì cô ấy có chuyện cần anh giúp đỡ. Lý Gia Thành cảm thấy vô cùng thất vọng. Anh dành nhiều tình cảm cho Trần Viện như vậy, cuối cùng vẫn không đổi lại được cái ngoáy nhìn của cô ấy. Cô đối với anh vẫn vô tâm, chưa bao giờ chủ động liên lạc cho anh. Mỗi lần gặp mặt nhau, luôn là anh chủ động hẹn trước. Lý Gia Thành đột nhiên cảm thấy tâm tình bản thân đang ở trạng thái rơi tự do, không khỏi có chút bị thương, cảm giác chán nản và hụt hẫng trào dâng trong lòng. Liệu những cố gắng của anh là đúng hay sai? Tại sao đến tận bây giờ Trần Viện đối với anh vẫn một mực vô tình. Anh rút cuộc nên tiếp tục cố gắng, hay là dừng lại trước khi rơi vào hố sâu vạn trượng.

Trần Viện thấy Lý Gia Thành trầm mặc, ánh mắt lại có chút phức tạp, không hiểu sao lại cảm thấy hơi lo lắng. Cô chụp lấy cánh tay anh, lay nhẹ: “Gia Thành, anh sao vậy?”

Lý Gia Thành bị Trần Viện đánh thức trong muôn vàn bi thương, ngẩng đầu lên nhìn. Trông thấy đôi chứa đựng lo âu của cô, một đôi mắt hắc bạch phân minh, trong veo, sạch sẽ, tựa như chưa từng bị vấy bẩn, đột nhiên cảm thấy bản thân thật mực cười. Anh ngồi đây bi thương là bi thương cái gì, chẳng phải kế hoạch ban đầu vạch ra, phải tốn hết mấy năm mới có thể có được Trần Viện, hiện tại đã mới bao lâu mà anh lại cảm thấy thất vọng chứ. Hơn nữa bây giờ anh nói muốn dừng lại là dừng được sao, anh vốn đã hăm vào quá sâu rồi, có lẽ ngoài Trần Viện ra, trái tim anh không còn có thể chứa được bất kỳ ai khác. Như thế thì anh còn do dự, còn đau khổ để làm gì, trước kia làm thế nào thì bây giờ vẫn tiếp tục làm thế đó thôi.

Còn chuyện kịch bản điện ảnh của Trần Viện, cô ấy tìm đến anh giúp đỡ là vì xem anh là người thân cận, anh cao hứng còn không kịp, còn bi thương làm cái quái gì chứ. Hơn nữa, nếu Trần Viện không nhờ đến anh, anh vốn còn định chủ động đề nghị đầu tư cho cô ấy nữa mà.

Kết quả là Lý Gia Thành chìm trong đau thương chưa đầy năm phút, ngay sau đó lại đứng khỉ bưng bưng, tiếp tục hành trình truy vợ.

“Tôi không có gì, ừm, chuyện kịch bản của em, tôi sẽ đầu tư.” Nếu đã quyết định thì anh cũng không có gì do dự, huống chi đây là cơ hội tốt để anh thân cận với Trần Viện.

Trần Viện nghe thấy đáp án của Lý Gia Thành cũng ngây ngẩn một phen. Chỉ đơn giản vậy thôi á? Cô vẫn chưa thi triển hết năng lực vuốt mông ngựa

của mình mà. Vốn nghĩ lần này Lý Gia Thành sẽ nhanh chóng đáp ứng đầu tư, nhưng không nghĩ nhanh đến mức cô vẫn chưa mở miệng thuyết phục thì anh đã gạt đầu rồi.

“Thật... thật không? Anh đồng ý? Anh vẫn chưa xem kịch bản mà.”

“Đương nhiên.” Lý Gia Thành vẻ mặt không cho là đúng, lời nói của anh chẳng lẽ không đáng tin như vậy.

Nhận được câu nói khẳng định của Lý Gia Thành, hai mắt Trần Viện cũng trở nên sáng lấp lánh: “Tốt quá, cảm ơn anh.” Cơ duyên như chợt nhớ ra điều gì, liền mở ba lô lấy ra một tập hồ sơ: “Công ty anh định đầu tư mấy phần, để tôi cho anh xem dự toán kinh phí.”

Lý Gia Thành lên tiếng cắt ngang: “Không cần thiết, tôi sẽ đầu tư toàn bộ, dự toán kinh phí em cứ gửi lại trợ lý của tôi.”

Trần Viện lúc này cũng muốn choáng váng. Biết rằng công ty của các người rất nhiều tiền, nhưng cũng không cần khoa trương như vậy chứ. Nhắm mắt một cái liền quảng mười ra làm phim, ngay cả dự toán kinh phí cũng không thêm liếc một cái. Lỡ đầu kinh phí bộ phim này không phải là vài tỷ mà là vài trăm tỷ thì sao. Trần Viện trong lòng thấm hút hà một phen. Xem ra ba Trần cần phải cố gắng cày thêm mới mong bằng chị bằng em được. Nghĩ thì nghĩ như vậy, nhưng tâm Trần Viện cũng không tránh khỏi một trận vui vẻ, kinh phí cả bộ phim chỉ chớp mắt một cái liền lo liệu xong, cái này có thể xem là khỏi đầu thuận lợi không nhỉ.

Trần Viện cao hứng cười híp mắt, móng vuốt vươn tới chớp lấy một bàn tay của Lý Gia Thành: “Cảm ơn anh nha, cảm ơn nhiều.”

Lý Gia Thành khiêu mi, cúi đầu nhìn xuống hành động của Trần Viện. Bàn tay còn lại lặng lẽ đặt lên bàn tay nhỏ nhắn của Trần Viện, nhẹ nhàng vuốt ve làn da non mịn của cô. Thời điểm thích hợp mà không ăn đậu hũ thì chính là kẻ ngu dốt, mà Lý Gia Thành lại là người cực kỳ thông minh, nên anh càng thấu triệt đạo lý này. Chỉ tội nghiệp Trần Viện đáng thương, bị người ta chiếm tiện nghi mà vẫn cười tít mắt.

“Không cần cảm ơn, chúng ta không phải người ngoài.” Lý Gia Thành nói, khóe miệng vô thức câu lên một nụ cười.

“Thích thích.” Trần Viện hoảng hốt đặt một tay lên ngực mình, bên trong tựa như có một con nai đang nhảy nhót, vô cùng hỗn loạn. Lực sát thương của nụ cười kia quá mãnh liệt đi, đây chẳng lẽ là ‘nhất tiêu khuynh thành’ trong truyền thuyết.

“Lý Gia Thành, anh vừa mới cười. Chúa ơi, đẹp trai chết người luôn. Nghe này, về sau không được gặp ai cũng cười loạn như vậy nghe chưa.” Trần Viện không hiểu sao đột nhiên lại thốt ra những lời như thế, cô cảm thấy anh chỉ nên cười trước mặt một mình cô. Lý Gia Thành mà trút bỏ bộ mặt than của mình, không biết sẽ khiến bao nhiêu thiếu nữ bị bắt làm tù binh, cô làm vậy là vì cứu vớt cuộc đời của những cô gái kia, ừm, nhất định là như vậy.

Lý Gia Thành nghe được lời này của Trần Viện, không khỏi cảm thấy cao hứng. Anh biết mình rất đẹp trai, Trần Viện bị anh mê hoặc cũng là chuyện đương nhiên, nếu cô ấy thích nhìn anh cười, sau này anh sẽ cười với cô nhiều hơn. Nhưng trước mắt, anh phải nhanh chóng rút ngắn thời gian thực hiện kế hoạch truy vớ của mình mới được, chứ cứ theo cái đà này, Trần Viện chờ được nhưng anh thì chờ không được rồi. Phải chuyển sang giai đoạn hai thôi.

“Chuyện đầu tư, tôi sẽ cho trợ lý bàn bạc với em, thời gian tới tôi có việc rời khỏi đây.”

Trần Viện không biết tại sao lại cảm thấy có chút mất hứng: “Anh có việc gì, đi đâu, bao giờ mới về?”

Lý Gia Thành cảm nhận được giọng điệu của Trần Viện không khác gì một cô vợ đang thăm vấn chồng mình, liền vui vẻ trả lời từng câu một: “Tôi đi công tác, ở Mỹ, khoảng nửa tháng rồi về.” Thật ra anh chỉ sang tổng bộ ở bên Mỹ dự một cuộc họp, khoảng một tuần là xong việc. Nhưng một tuần thì quá ngắn, có lẽ không đủ để Trần Viện chủ động nhớ nhung anh, nên anh không do dự ở lại thêm một tuần nữa. Đây chính là bước thứ hai trong kế hoạch của anh.

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Giành Nữ Chính Về Tay Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 50: Âm mưu

Trần Viện từ sau ngày gặp Lý Gia Thành, liền trở lại cuộc sống bận rộn. Vấn đề vốn đầu tư đã được giải quyết ổn thỏa, tiếp đến chính là tìm nhà sản xuất, chế tác, chọn diễn viên cùng những công việc linh tinh trước khi bắt đầu bấm máy. Đây là bộ phim đầu tiên Hồ Phong được làm đạo diễn chính nên cũng bỏ ra không ít tâm huyết, Trần Viện dưới sự giúp đỡ của anh, những công việc chuẩn bị cũng được tiến hành thuận lợi hơn, tuy nhiên cô vẫn bận đến mức chân không chạm đất, cơ hồ mấy ngày liền vẫn chưa bước chân đến trường học. Mẹ Trần thấy vậy cũng không ít lần oán giận chồng mình không chịu giúp đỡ con gái bảo bối của bà. Trần Bằng những lúc đó chỉ biết cười hi hi lấy lòng.

Trần Viện mặc dù bận rộn như vậy, nhưng không hiểu sao mỗi buổi tối vẫn cảm thấy có chút trống trải, không thích ứng. Lẽ nào là do công việc có áp lực nên tâm lý cũng bị dồn nén. Tình trạng này vẫn kéo dài đến khi cô dần nhận ra nguyên nhân của sự trống trải này. Lý Gia Thành từ khi sang Mỹ thì không hề liên lạc với cô. Điện thoại hay nhắn tin đều không thấy. Trần Viện càng nghĩ càng bức mình. Anh ta trước kia mỗi ngày đều gọi điện hỏi han cô này nọ, nếu không thì cũng nhắn tin chúc ngủ ngon. Vậy mà lần này đi tận một tuần rồi vẫn không thấy tăm hơi.

Trần Viện nằm úp sấp trên giường, trừng mắt nhìn điện thoại, tựa như nếu cô tiếp tục trừng như vậy thì nó sẽ đổ chuông. Hừ, bận gì mà bận đến mức một cuộc điện thoại cũng không đánh tới, thật là quá phận mà. Được rồi, nếu anh không gọi thì thôi, tôi cũng không thêm chờ nữa. Trần Viện thầm nghĩ như vậy, sau đó liền lật người, kéo chăn trùm kín cả đầu, vươn tay tắt đèn ngủ.

Nhưng chỉ năm phút sau, cô liền tức chần bật dậy.

Trần Viện cảm thấy không vui, ở nơi khác, cũng có một người khó chịu không kém. Lý Gia Thành ngồi trong phòng làm việc, đưa mắt nhìn ra phía ngoài cửa sổ, trong lòng rầu rĩ không thôi. Đã một tuần rồi anh vẫn chưa được trò chuyện với Trần Viện, cảm thấy nhớ đến không thể tả. Dù công việc bận rộn ngập đầu, nhưng chỉ cần lơ lửng ra vài phút, anh lại không thể kiềm chế bản thân nghĩ về cô. Đã bao nhiêu lần anh muốn bất chấp mọi thứ, gọi điện thoại cho cô, chỉ vì được nghe giọng của cô, nhưng cuối cùng vẫn kiềm nén lại được.

Đúng vậy, anh hiện tại đang tiến sang giai đoạn hai của kế hoạch truy vạ. Theo kế hoạch đã đề ra, anh phải tạm thời cắt đứt liên lạc với Trần Viện một thời gian ngắn. Trần Viện trước đó đã được anh tạo thành một thói quen là hằng ngày đều giữ liên lạc với anh. Nhiều thì trò chuyện dăm ba phút, ít thì hỏi han vài câu hoặc đôi ba tin nhắn. Nếu như sự duy trì này đột ngột bị cắt đứt sẽ khiến cô không thích ứng được, sau đó sẽ nhớ nhung anh, nhận ra được sự quan trọng của anh, cuối cùng sẽ chủ động liên lạc với anh. Lý Gia Thành lúc đọc quyển cảm nang theo đuổi bạn gái của Trần Viện mua đã không ngừng tấm tắc khen tác giả của quyển sách này, người này khẳng định là một bậc thầy sát gái, cũng là một nhà tâm lý học tài giỏi, nếu không ít nhất cũng là một người am hiểu sâu sắc về tâm lý học. Cách theo đuổi người yêu như thế này cũng là một dạng ám thị trong tâm lý học, nếu được vận dụng tốt sẽ đem lại hiệu quả bất ngờ, Lý Gia Thành vẫn rất tin tưởng vào kế hoạch của mình, chỉ ít là cho đến hôm nay.

Nhưng bây giờ lòng tin của anh đang dao động. Đã một tuần trôi qua mà Trần Viện vẫn không liên lạc gì với anh, Lý Gia Thành nghi ngờ kế hoạch của mình vạch ra căn bản không có hiệu quả. Nếu không tại sao Trần Viện một chút phản ứng cũng không có, mà bản thân anh thì nhớ cô đến phát điên rồi.

Lý Gia Thành trừng mắt nhìn chiếc điện thoại trên tay mình, do dự không thôi. Muốn được nghe giọng nói của Trần Viện, nhưng lại sợ làm hỏng kế hoạch, anh phân vân không biết phải làm sao. Sau cùng cũng làm ra một quyết định, kế hoạch gì đi đó đi chết đi. Vợ của anh anh muốn trò chuyện ai có thể cản được.

Lý Gia Thành vừa lấy lại hùng tâm tráng chí, quyết định gọi điện cho Trần Viện thì điện thoại đột ngột đổ chuông. Khi nhìn thấy cái tên hiện trên màn hình, trái tim anh như muốn nhảy ra ngoài. Lý Gia Thành cố gắng kiềm nén kích động nhấn vào nút trả lời: “Trần Viện.” Giọng nói của anh có chút run rẩy.

Trần Viện nghe thấy Lý Gia Thành, không hiểu sao cảm thấy ỳ ỳ khuất không thể tả: “Cả tuần nay anh làm gì mà không thấy mặt mũi đâu hết vậy?”

Lý Gia Thành cong cong khóe miệng, hiện lên một nụ cười thỏa mãn.

“Bên này công việc có chút rắc rối, anh hơi bận, em có khỏe không?”

Trần Viện bĩu môi bất mãn: “Không khỏe, sắp chết rồi.”

Lý Gia Thành không kiềm được bật cười, anh chắc chắn Trần Viện vẫn không nhận ra được bản thân đang làm nũng với anh, đương nhiên anh đối với hành động này của cô rất là hưởng thụ: “Sao vậy, tại công việc nhiều quá, anh xin lỗi, sau này sẽ tranh thủ mỗi ngày gọi cho em.”

Trần Viện không hiểu sao cảm thấy có chút chột dạ liền lớn tiếng nói: “Ai cần anh mỗi ngày gọi, à không phải, anh có gọi điện thoại hay không có liên quan gì đến em, hừ.”

“Được rồi, em không cần nhưng anh cần được chưa.” Lý Gia Thành giọng điệu dễ dàng nói.

“Bao giờ anh mới về, anh đừng quên mình là chủ đầu tư của bộ phim đó, vậy mà không thấy mặt mũi đâu hết.” Trần Viện hỏi xong câu này hai má cũng nóng lên một cách kỳ lạ.

“Chắc khoảng một tuần nữa mới xong. Trần Viện nhớ anh à?” Lý Gia Thành tâm tình vui sướng, giọng nói cũng đặc biệt trở nên trầm lắng và quyến rũ.

“Ai nhớ anh, đừng có tưởng bở.”

“Ừm, em không nhớ anh, là anh nhớ em được chưa.”

Trần Viện nghe thấy lời này, đột nhiên cảm thấy có chút ỳ ỳ khuất. Hừ, nói nhớ cô mà cả tuần không thấy tăm hơi đâu cả, ai mà tin được.

“Em đang làm gì vậy.” Lý Gia Thành vẫn ôn tồn hỏi.

“Không có gì, đang chuẩn bị ngủ.”

Lý Gia Thành có chút không nỡ nhưng cuối cùng vẫn lên tiếng: “Vậy em ngủ ngon, đừng thức khuya quá.”

Lý Gia Thành dặn dò thêm vài câu bảo Trần Viện chú ý sức khỏe, không cần phải làm việc quá sức, sau đó mới cúp máy. Trần Viện ngo ngoàng nhìn điện thoại một hồi lâu, sau đó nhắm mắt ngủ. Khóe miệng vô thức cong lên một nụ cười ngọt ngào. Hoàn toàn không nhận ra rằng cuộc trò chuyện vừa rồi của hai người mức độ ám muội đã vượt xa mối quan hệ giữa những người bạn bình thường.

Lý Gia Thành sau khi nhận được điện thoại của Trần Viện, tâm trạng trở nên vô cùng tốt, nhìn cái gì cũng vừa mắt, ngay cả cô lao công người da màu

anh cũng thấy da cô ấy hôm nay đặc biệt sáng bóng. Vốn dĩ anh đang nghi ngờ kế hoạch của mình vạch ra không có hiệu quả, nhưng một cú điện thoại của Trần Viện đã hoàn toàn phủ định lại sự do dự đó, điều này chứng tỏ quyền sách kia rất đáng tin tưởng, chỉ cần anh nhất nhất tiến hành trình tự theo hướng dẫn trong đó, ngày bắt Trần Viện về tay mình sẽ không xa nữa.

Công việc phía bên Mỹ đã được anh giải quyết chín phần mười, vốn dĩ ngày mai là anh đã có thể trở về để gặp mặt Trần Viện, nhưng Lý Gia Thành vẫn cố gắng áp chế ham muốn này. Xa nhau một tuần, khoảng thời gian này vẫn tương đối ngắn, thêm một tuần nữa mới tốt. Không phải người ta vẫn hay nói tiểu biệt thắng tân hôn hay sao. Thôi được rồi, anh với Trần Viện mặc dù vẫn chưa có tân hôn nhưng cũng sẽ không lâu nữa đâu.

Alex tiến vào phòng tổng giám đốc, anh là bạn thân của Lý Gia Thành, cũng là trợ lý thay mặt Lý Gia Thành phụ trách công việc ở phía bên Mỹ. Alex trông thấy vị tổng giám đốc anh tuân thủ sai, phong độ không ai sánh được của mình đang ngồi ở bàn làm việc, trên mặt hiện lên một nụ cười... ừm... phải nói thế nào nhỉ, là nụ cười có chút ngốc thì khoe miệng hung hăng co rút. Là thiên tài phương nào có thể khiến cho tổng giám đốc than của anh ngồi đây ngây ngốc cười như vậy? Tổng giám đốc đây là đang tư xuân sao? Là con gái nhà ai mà lại xui xẻo như vậy. Nhưng nói thế nào đi nữa thì đây cũng là một tin mừng, phải nhanh chóng báo cho bác Lý biết mới được. Người bạn tốt này của anh bao nhiêu năm qua không hề để mắt đến bất kỳ cô gái nào, à, cả đàn ông của không. Anh vốn còn lo lắng Lý Gia Thành bị lãnh cảm, nhưng giờ thì yên tâm rồi, cuối cùng cậu ta cũng đến mùa sinh sản.

“Hi, trông mặt cậu ngu thật.”

Lý Gia Thành phát hiện sự xuất hiện của Alex, liền thu hồi nụ cười trên mặt của mình: “Cậu vào không biết gõ cửa sao.”

“Tôi có gõ, là tại cậu đang bận tư tưởng nên không nghe thấy.”

Lý Gia Thành ho một tiếng rồi nói: “Công việc sao rồi?”

“Hoàn thành, đây là báo cáo, cậu xem đi.” Alex đưa tập hồ sơ trong tay ra. Sau đó lại tiếp tục nói: “Công việc ở đây xong rồi, bao giờ thì cậu trở lại chi nhánh.”

Lý Gia Thành nhướng mày nhìn Alex: “Ba mẹ còn chưa đuổi tôi đi, không đến lượt cậu ý kiến đâu.”

“Chắc chắn, ý tốt lại bị người khác hiểu lầm, không phải là tôi lo cậu đi lâu quá, người yêu bị thằng khác ẵm đi mất sao.”

Lý Gia Thành cau mày lườm Alex một cái, sau đó chăm chú nhìn vào những con số nhỏ xíu trên bảng báo cáo trong tay: “Ừm, làm tốt lắm. Cuối tháng thưởng cậu thêm lương một tháng lương nữa.” Lý Gia Thành hôm nay tâm trạng rất tốt, không do dự phát thêm tiền thưởng cho nhân viên.

Alex nghe thấy thì có chút kinh ngạc, nhưng sau đó liền treo trên mặt nụ cười cả lợ phát phơ: “Chắc chắn, đoán trúng rồi, cậu đang tư xuân phải không. Là con cái nhà ai nói tôi nghe một chút. Hai bác ở nhà đã biết chưa, họ mà biết chắc vui mừng lắm. Mấy ngày trước họ còn hỏi tôi có phải cậu ở phương diện đó đó có vấn đề không mà đến giờ vẫn chưa chịu tìm con dâu cho bọn họ.”

Lý Gia Thành càng nghe càng thấy không được, cuối cùng lên tiếng: “Hiện tại biến khỏi đây, hoặc là chuyện tiền thưởng đừng có nhắc tới nữa.”

Alex nghe xong lời này liền xoay người bước đi sau khi bật một tràng cười trên cọt. Khi đi đến bàn thư ký bên ngoài, anh còn hào phóng tặng cho cô thư ký tóc vàng thân hình nóng bỏng một cái nháy mắt.

“Baby, tâm trạng thật tốt, có gì vui sao?” Cô thư ký tóc vàng hỏi.

“Đương nhiên vui, được thưởng một tháng lương, cô không có việc gì thì vào phòng tổng giám đốc lượn vài vòng đi, không chừng cũng được thưởng đấy.”

“Really?” Cô thư ký kinh ngạc hỏi.

“Sure!” Alex nhướng nhướng mày trả lời rồi đi sau khi tặng cho cô thư ký tóc vàng này một cái hôn gió.

Alex vừa rời khỏi, cô liền chạy ào đến máy pha cà phê, tập trung làm một ly cà phê thơm ngon nhất, thưởng một tháng lương, việc tốt như vậy không thể bỏ qua.

Lý Gia Thành không hay biết chuyện đám nhân viên đang mơ tưởng đến tiền thưởng, hiện tại anh đang bức bối vì lời nói của Alex. Nói một người đàn ông phương diện kia có vấn đề rõ ràng lãng nhục một cách trắng trợn. Anh sợ dĩ trước giờ không chạm đến phụ nữ là vì chưa gặp đúng người, hiện tại Trần Viện đã xuất hiện, đương nhiên anh sẽ lấy lại cả vốn lẫn lời, đem sự nhần nhện hai mươi sáu năm qua bộc phát hết, đến lúc đó xem xem còn ai dám nói anh có vấn đề nữa.

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Giành Nữ Chính Về Tay Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Tăng vốn đầu tư.

“Không nghĩ đến hôm nay Diệp tổng lại có nhã hứng mời tôi đi ăn trưa, thật là vinh hạnh.” Trần Viện nói xong, đưa ly rượu đỏ lên môi nhấp một ngụm, động tác vừa ưu nhã, vừa xinh đẹp.

Sáng nay lúc đang thảo luận với đạo diễn Hồ Phong về vấn đề kinh phí, Trần Viện bỗng nhiên nhận được lời mời ăn trưa từ Albert Diệp. Thời gian gần đây cô bận đến mức gần như quên mất nhân vật vô cùng lợi hại này. Hơn nữa đối với Lâm An An anh ta cũng vô cùng an phận, chưa thấy có động tĩnh gì, Trần Viện thỉnh thoảng vẫn có chút thắc mắc, nhưng sau đó cũng ném chuyện này ra sau đầu.

“Không không, người cảm thấy vinh hạnh là tôi mới đúng chứ, Trần Viện đừng gọi tôi là Diệp tổng, nghe xa lạ quá, cứ kêu một tiếng anh Diệp là được rồi.” Albert Diệp mỉm cười, gương mặt anh tuấn dường như càng thêm tỏa sáng khiến người khác phải ngơ ngẩn nhìn. Trần Viện cũng có chút thất thần, nhưng chưa đến một giây sau liền cup mắt tiếp tục thưởng thức bữa trưa. Cô thường xuyên tiếp xúc với Lý Gia Thành, xem như cũng đã có chút sức đề kháng đối với mỹ nam, hơn nữa theo so sánh của cô, Lý Gia Thành mặc dù rất ít cười, nhưng mỗi khi cười lên thì đẹp hơn Albert Diệp nhiều.

Albert Diệp tinh mắt, thấy Trần Viện thất thần nhìn anh, mặc dù thời gian rất ngắn nhưng trong lòng vẫn có một chút đắc ý: “Bít tết ở đây làm rất khá, em ăn nhiều một chút. Salad đi kèm cũng không tệ.”

Trần Viện xiên một miếng thịt đưa lên miệng, chậm rãi thưởng thức. Động tác tao nhã mà không mất đi sự phóng khoáng, xem vào mắt cũng là một loại cảnh đẹp ý vui: “Ừm, rất ngon. Thịt bò độ chín vừa phải, không chế lửa rất tốt, thịt mềm và vẫn giữ được độ ẩm, nước sốt rất đặc trưng. Tôi đặc biệt thích những loại nước sốt có hương vị đậm đà như thế này.” Trần Viện không tiếc lời khen ngợi, đại nhân vật như Albert Diệp mời cô đi ăn, cô cũng phải cho người ta mặt mũi chứ. Hơn nữa bít tết ở đây thật sự rất ngon, lần sau nhất định phải mang Lý Gia Thành đến để anh ta khao cô một bữa.

“Em thích thì tốt rồi, ăn nhiều một chút. Ở đây món tráng miệng cũng rất ngon.” Albert Diệp thấy Trần Viện thích thức ăn ở đây, cảm thấy miếng thịt bò trong miệng cũng thơm hơn nhiều.

Hai người yên lặng ăn, thỉnh thoảng trò chuyện vài câu cho đến khi bữa ăn kết thúc. Trần Viện cầm khăn chậm rãi lau sạch khóe môi, sau đó lên tiếng: “Anh Diệp hẹn tôi đến đây chắc không đơn giản là muốn ăn trưa thôi, có phải không?”

“Cũng không phải việc gì quan trọng. Nghe nói em đang kêu gọi đầu tư cho một bộ phim mới?” Albert Diệp cười nói.

Trần Viện nhướn nhướn mày, người này tin tức cũng linh thông thật. Cô vốn định tìm thêm vài nhà đầu tư nữa cho ‘Khát vọng’, nhưng Lý Gia Thành đã nhận ôm thầu toàn bộ nên cô không đề cập lại chuyện này nữa. Hôm nay Albert Diệp hỏi đến vấn đề này để làm gì? Chẳng lẽ anh ta có ý định đầu tư? Không đúng nha, người này thích làm việc lớn, hơn nữa không có lợi ích sẽ không làm, sao có thể đề mắt đến cái kịch bản nhỏ của cô, trừ khi anh ta có mục đích khác. Có khi nào anh ta biết chuyện Lâm An An cũng có tham gia vào bộ phim này? Đạo diễn Hồ Phong vẫn chưa chính thức tuyển chọn diễn viên, cho nên đây cũng là tin tức nội bộ, không có mấy người biết. Nếu ngay cả tin tức kín đáo như vậy mà Albert Diệp cũng nắm được thì người này quá đáng sợ rồi.

“Quả thật là như vậy, anh Diệp tin tức thật linh thông.”

Albert Diệp nhướn mày nói: “Vậy không biết Trần Viện có đề mắt đến công ty của chúng tôi không?”

Đoán trúng rồi, Albert Diệp quả thật là muốn chen vào một chén canh: “Anh Diệp nói ngược rồi, công ty của anh tài đại khí thô, anh đề mắt đến kịch bản của tôi chính là vinh hạnh của tôi mới đúng chứ.”

“Trần Viện đừng khách sáo, chỉ là tôi cảm thấy kịch bản của em rất có tiềm năng nên khá hứng thú.”

Trần Viện không nói gì, chỉ mỉm cười nhìn Albert Diệp, một lúc sau mới lên tiếng: “Cám ơn anh Diệp đã thưởng thức, thật ra kịch bản này khi chế tác thành phim chỉ có quy mô hạng trung, nếu thật sự có tiềm năng thì lợi nhuận cũng không quá cao. Đại nhân vật như anh Diệp lẽ nào lại đề ý đến chút tiền lẻ này.” Trần Viện băng quơ nói, thật ra cô muốn biết mục đích lần này của Albert Diệp là gì, mặc dù biết rằng muốn moi chuyện từ miệng lão hồ ly này còn khó hơn lên trời nhưng cô vẫn muốn thử.

“Em nói quá rồi, tôi làm sao dám tự nhận mình là đại nhân vật. Hơn nữa tiền ít hay nhiều thì cũng là tiền, chúng ta đều là thương nhân, có ai chê tiền nhiều hơn đâu. Nhưng em nói cũng đúng, thật ra so với lợi nhuận, tôi lại càng có hứng thú với người trong đoàn làm phim hơn.” Albert Diệp nhếch miệng nói, vẻ mặt trông rất muốn ăn đòn.

Trần Viện thâm hừ lạnh một tiếng, nói tới nói lui vẫn là vị phụ nữ, cô chắc chắn mùi phần người Albert Diệp nhắc đến là Lâm An An, tên ôn thần này nếu bên cạnh không có phụ nữ thì sẽ bị chết vì ghen mất. Mặc dù trong lòng ngàn vạn lần phỉ nhổ, nhưng bên ngoài Trần Viện vẫn treo trên miệng nụ cười tươi rói: “Vây à, không biết người nào lại có diễm phúc như vậy, được anh Diệp đề mắt đến. Lại nói, anh Diệp thật sự khiến cho người khác phải hâm mộ, vừa anh tuấn, vừa giàu có, bên cạnh lại chẳng bao giờ thiếu bóng hồng, mấy ngày trước hình như anh vẫn còn hẹn hò với một nữ diễn viên xinh đẹp mà, sao bây giờ lại đề mắt đến người trong đoàn làm phim rồi.”

“Ồ, hóa ra Trần Viện lại quan tâm đến những tin tức về tôi như vậy!” Albert Diệp tỏ vẻ ngạc nhiên nói.

Hừ, anh cho rằng anh quý giá lắm sao, ảnh hẹn hò của hai người treo đầy trên mặt báo kia kia, không muốn nhìn thấy cũng không được. Trần Viện trong lòng thâm nhủ vậy.

“Đương nhiên, đại nhân vật như anh Diệp, tôi muốn không chú ý cũng không được, hơn nữa anh cũng từng hợp tác với giải trí Ban Mai, quan tâm nhau một chút cũng là điều nên làm mà.” Trần Viện nói, giọng điệu có chút mỉa mai.

Albert Diệp nhếch miệng cười, thông thả nói: “Trần Viện cũng biết người như chúng ta tuy rằng bên ngoài hào nhoáng, rực rỡ, nhưng thực chất lại là

những người rất cô đơn, vì vậy tôi mới muốn tìm người ở bên cạnh để lấp đầy sự cô đơn đó.”

Trần Viện nhắc cốc nước lên nhấp một ngụm, thầm chặc lưỡi, phong lưu mà cũng viện được cái có uớt át, mỹ lệ như vậy.

Albert Diệp vẫn tiếp tục: “Cho nên khi nào Trần Viện cảm thấy cô đơn thì có thể cân nhắc đến tôi một chút. Hai chúng ta có thể an ủi lẫn nhau.” Albert Diệp nói xong, khóe miệng khẽ nhếch lên một nụ cười sâu xa, tràn ngập sự xâm chiếm.

Trần Viện nghe thấy những lời này, ngụm nước vừa nuốt vào cổ họng cũng muốn trào ngược ra, bất chấp hình tượng tao nhã, đoan trang mà ho sặc sụa.

Albert Diệp nhìn phản ứng của cô, cảm thấy thật buồn cười, anh rút chiếc khăn tay trong áo ra đưa tới. Cô nhóc này còn trong sáng hơn anh nghĩ nhiều.

Trần Viện từ chối, cầm lấy khăn ăn chùi sạch miệng: “Không cần, cảm ơn anh.” Nghĩ thật hay, cô có muốn tìm người an ủi cũng không đến lượt anh ta. Hừ, tên ngựa giống này có lẽ được lắp chế độ tự động phóng điện, chỉ cần gặp phụ nữ thì chế độ này liền khởi động, bất kể già trẻ lớn bé.

“Em không sao chứ?” Albert Diệp hỏi.

Trần Viện lắc lắc đầu: “Không sao, không ngờ anh Diệp lại vui tính như vậy.”

Albert Diệp nhướn nhướn mày, cũng không nói gì nữa.

“Về phần kịch bản, rất cảm ơn anh Diệp đã đề mắt đến kịch bản của tôi, đáng tiếc vốn đầu tư chúng tôi đã huy động đủ, lần này không có cơ hội được hợp tác với quý công ty rồi.” Trần Viện biết được mục đích của Albert Diệp rồi, cũng không cần dây dưa nhiều với anh ta nữa, liền nói đến việc chính.

“Em đừng vội từ chối, theo tôi được biết bộ phim này tổng kinh phí là 10 tỷ. Đối với một bộ phim về âm nhạc, đây là một con số tương đối phù hợp. Nhưng em nghĩ sao nếu chúng ta chú tâm đầu tư nhiều hơn vào khâu hiệu ứng sân khấu cùng với âm nhạc trong phim. Hơn nữa khi tiến hành chế tác, tiền bạc rộng rãi một chút sẽ khiến mọi người đỡ phải chịu nhiều áp lực, hiệu quả của bộ phim cũng sẽ tốt hơn. Quan trọng hơn hết là sau khi chế tác hoàn thành, tiếp đến chính là tuyên truyền, em cũng biết khâu này rất quan trọng, có thể quyết định sự thành bại của một tác phẩm, nếu có đầy đủ điều kiện, tuyệt đối không nên làm qua loa.”

Trần Viện đảo đảo mắt, cảm thấy lời nói của Albert Diệp rất có lý. Lúc dự trù kinh phí cho ‘Khát vọng’, Hồ Phong mang trong lòng suy nghĩ là Trần Viện một thân một mình bốn ba tìm nhà đầu tư, nên những khâu nào tiết kiệm được anh ta sẽ cố sức tiết kiệm. Nếu như kinh phí được nói lỏng ra đương nhiên là việc tốt từ trên trời rơi xuống. Theo lời của Albert Diệp, nếu như kinh phí dồi dào, thiết kế sân khấu cùng hiệu ứng âm thanh ánh sáng trong phim sẽ được nâng cấp lên, bộ phim cũng sẽ được phủ thêm một tầng hào quang mới. Trần Viện bị suy nghĩ này làm cho đầu óc nóng bừng bừng không kiềm chế được.

Cơ mà chuyện này cũng thật ly kỳ, người ta làm phim phải bốn ba vất vả tìm nhà đầu tư, ba phen bảy bận tốn biết bao nước miếng mới gom đủ kinh phí. Còn cô thì ngược lại, ngày đầu ra quân đã giải quyết xong hết thảy. Sau đó lại có người chủ động tìm đến muốn đưa thêm tiền. Chuyện này nếu để người khác biết được chắc là sẽ ganh tỵ chết mất, nhưng mà biết sao được, đây là do ăn ở.

Mặc dù biết mục đích của Albert Diệp chính là tiếp cận Lâm An An, nhưng người ta lại đến đưa tiền cho mình, không nhận chính là đồ ngốc. Trần Viện trong lòng đưa ra một quyết định, tiền đầu tư này nhất định phải lấy. Còn chuyện Lý Gia Thành sao, thật có lỗi, tình yêu phải vượt qua thử thách mới là tình yêu đích thực. Chuyện tình cảm của anh ta và Lâm An An tiến triển với tốc độ chậm kinh hồn, hay nói trắng ra là dậm chân tại chỗ. Một công cô cố gắng tạo điều kiện để anh ta và Lâm An An tiếp xúc, vậy mà tên ngốc này vẫn trơ như khúc gỗ, hoàn toàn không có cảm giác nguy cơ. Lần này có sự tham gia của Albert Diệp cũng tốt, để Lý Gia Thành nhận ra Lâm An An cũng là bánh trái thơm ngon, vượt tay liền bị đoạt mất, để xem lúc đó anh ta còn thông thả như bây giờ nữa không. Chuyện tình cảm cũng như phản ứng hóa học vậy, cần phải có chất xúc tác mới có thể phát sinh ra chất mới. Albert Diệp lần này xem như là một loại chất xúc tác đi, có như vậy thì Lâm An An và Lý Gia Thành hai người họ mới thành một đôi được... hai người họ thành một đôi, hai người họ thành một đôi... Thật khó hiểu, mỗi lần nghĩ đến việc này cô lại cảm thấy lồng ngực dường như bị nén chặt lại.

“Anh Diệp nói rất đúng. Hiếm khi được công ty lớn như anh đề mắt đến, tôi cảm thấy thật vinh hạnh. Vậy cho hỏi quý công ty có thể đầu tư bao nhiêu cho bộ phim này?”

Albert Diệp nắm bắt từng biểu cảm trên gương mặt Trần Viện, anh có thể chắc chắn cô sẽ đồng ý hợp tác. Thực ra sau khi Wall – S đầu tư cho ‘Phía sau ánh hào quang’ Albert Diệp đã không còn mặn mòi với ngành này, mặc dù ít gặp rủi ro nhưng lợi nhuận thì không đáng kể. Anh biết đến kịch bản ‘Khát Vọng’ cũng rất tình cờ, sau lần hợp tác cùng giải trí Ban Mai, công ty vẫn thường xuyên nhận được lời kêu gọi đầu tư điện ảnh từ các nhà sản xuất khác, trong một lần trợ lý anh tiếp chuyện với nhà sản xuất, vô tình biết được việc tranh cãi trong giải trí Ban Mai, cụ thể là con gái chủ tịch viết kịch bản rồi muốn đem nó chế tác thành phim, sau đó bị từ chối.

Albert Diệp vốn không quan tâm đến việc này, nhưng khi nghe nhắc đến tên Trần Viện cũng bắt giác chú ý hơn. Anh nhớ rất rõ tiểu hồ ly này, một cô nhóc xinh đẹp và vô cùng giao hoạt, một thời gian dài không chú ý, không ngờ bây giờ cô ấy đã nghịch đến chuyện viết kịch bản. Xuất phát từ lòng hiếu kỳ, anh cho người tìm cách lấy được kịch bản của Trần Viện, sau khi xem qua anh cũng thật bất ngờ. Ai có thể tin được một cô nhóc chưa đến hai mươi đã viết được một kịch bản tốt như thế. Albert Diệp cảm thấy kịch bản này nếu bỏ tiền ra chắc chắn sẽ không chịu lỗ, hơn nữa lại có một cô nhóc biên kịch vô cùng thú vị. Nghĩ thế, Albert Diệp cũng không do dự, liền quyết định đầu tư cho ‘Khát vọng’.

“Công ty chúng tôi có thể bỏ ra năm tỷ, hơn nữa hằng thời trang của chúng tôi cũng muốn tài trợ trang phục cho diễn viên trong phim. Trần Viện thấy thế nào?”

Trần Viện nghe thấy con số này, tròn mắt khê đảo, trong lòng thầm hít hà một hơi. Albert Diệp cũng vậy, Lý Gia Thành cũng vậy, nhếch mép một cái liền quăng ra tiền tỷ, thật là khiến cho người ta phải cắn khắn mà ghen tỵ. Nếu có thêm năm tỷ, việc chế tác phim sẽ được thuận lợi hơn nhiều. Nhưng vốn

đầu tư càng cao, áp lực hoàn vốn càng lớn, Trần Viện không khỏi cảm thấy lo lắng. Đắn đo một hồi, Trần Viện vẫn quyết định nhận khoản đầu tư này.

“Như vậy thì còn gì bằng, cảm ơn anh Diệp đã xem trọng chúng tôi. Lần này chúng tôi nhất định sẽ không khiến anh thất vọng.”

“Hy vọng là như vậy, chiều nay tôi sẽ cho trợ lý đến bàn chuyện hợp đồng với em.” Dù biết rằng Trần Viện nhất định sẽ đồng ý, nhưng khi nghe chính miệng cô nói ra điều này, trong lòng Albert Diệp vẫn cảm thấy có chút cao hứng, nhanh chóng muốn thúc đẩy lần hợp tác này.

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Giành Nữ Chính Về Tay Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Thay đổi kế hoạch.

Sau buổi gặp mặt cùng Albert Diệp, Trần Viện nhanh chóng gọi điện thoại cho Hồ Phong để báo cho anh tin tức mới nhất.

“Anh Phong, anh làm gì vậy?”

“Đang sắp xếp lại công việc, em có việc gì sao?” Hồ Phong trả lời qua điện thoại.

“Nếu có thêm 5 tỷ, anh nghĩ có thể bỏ trí lại các cảnh quay của bộ phim không? Ý em là có người muốn đầu tư thêm 5 tỷ vào ‘Khát vọng’.” Trần Viện không vòng vo, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề.

Hồ Phong phía bên kia đầu dây giạt mình khi nghe được điều này, miệng há to đến mức có thể nhét vào một quả trứng: “Cái gì, 5 tỷ, em nói thật sao?”

Trần Viện mặc dù không trông thấy, nhưng vẫn tưởng tượng ra được bộ dáng hiện tại của Hồ Phong, trong lòng thầm cảm thấy buồn cười. Ít nhiều gì khi nghe được con số này từ Albert Diệp, phản ứng của cô cũng tốt hơn anh ta nhiều.

“Đúng vậy, là Wall-S, bọn họ muốn tài trợ 5 tỷ, cùng với trang phục của diễn viên. Anh xem nếu như vậy, kinh phí của bộ phim có bị đẩy lên quá cao không.” Trần Viện hỏi.

“Không cao, không cao. Anh còn đang lo không đủ tiền để tìm nhà thiết kế sân khấu cùng với các hiệu ứng sân khấu. Nếu có thêm tiền thì tốt rồi, chúng ta nhất định sẽ chế tác ra một bộ phim tốt nhất. Số còn lại phải chăm chút cho khâu tuyên truyền và quảng bá phim, 5 tỷ không nhiều đâu, vừa đủ.” Hồ Phong cao hứng muốn hồng rồi, nhanh chóng đáp lại lời Trần Viện. Tựa như nếu anh chậm một chút thì cô sẽ từ chối khoản đầu tư đó.

“Em vốn còn lo kinh phí cao quá sẽ khó hoàn vốn nữa, anh nói vậy thì em yên tâm rồi.” Trần Viện thở phào nhẹ nhõm nói.

“Tại sao em lại đặt mục tiêu thấp vậy, chỉ ở mức hoàn vốn thôi à.” Hồ Phong trêu cợt nói.

“Hi hi, dù sao đây cũng là lần đầu tiên em viết kịch bản, không bị lỗ vốn là may rồi, làm sao dám nghĩ nhiều.”

“Tin anh đi, anh rất tin tưởng vào kịch bản này.”

“Hy vọng là vậy.”

Hai người nói thêm vài câu, định cúp máy thì Hồ Phong chợt nhớ ra một chuyện: “Đúng rồi, ngày mai sẽ bắt đầu casting chọn diễn viên, em đến cùng chọn với anh luôn đi.”

Trần Viện ngẫm một chút mới trả lời: “Vai chính đã chọn hết rồi, những vai còn lại anh lo đi, em tin tưởng anh mà. Ngày mai em phải đến trường, từ lúc nhập học đến giờ em vẫn chưa đến đó lần nào.” Nói xong thì có chút ngượng ngùng, đưa tay lên sờ sờ mũi.

“Ồ, vậy thôi, em cứ đi học đi.”

Sau khi gọi cho Hồ Phong, Trần Viện do dự không biết có nên nói việc này với Lý Gia Thành hay không. Nếu không nói bây giờ thì sớm muộn gì anh ta cũng biết. Nhưng nếu anh ấy biết người đầu tư là Albert Diệp chắc là sẽ tức giận lắm. Dù sao Albert Diệp cũng là một đối thủ nặng ký, nếu như tạo điều kiện thuận lợi để anh ta tiếp cận Lâm An An, Lý Gia Thành chắc gì còn cơ hội, nói sao đi nữa người ta cũng là nam chính với nữ chính mà.

Trần Viện đắn đo một hồi, quyết định đem việc này nói sớm cho Lý Gia Thành biết, dù sao anh cũng là nhà đầu tư của bộ phim. Thôi được rồi, đêm nay sẽ gọi cho anh ta.

Tại một tòa cao ốc trong trung tâm thành phố New York, có một người đàn ông đang vô cùng đặc ý nhìn chiếc điện thoại đồ chuông trên bàn của mình. Người này không ai khác đó chính là Lý Gia Thành. Thấy tên của Trần Viện hiện lên màn hình điện thoại, anh cảm thấy tất cả những cố gắng của mình trước đây đều xứng đáng. Anh và Trần Viện ngày càng thân mật, ngày anh chính thức bắt được cô sẽ không còn xa nữa.

Lý Gia Thành nhấp một ngụm nước, đằng hắng mấy tiếng để đảm bảo giọng nói của mình đang ở trạng thái dễ nghe nhất. Anh hiện tại đang có cảm giác không khác gì một cậu học trò nhỏ mới tập tành yêu đương.

“Anh nghe.” Lý Gia Thành nhắc máy, ôn nhu nói.

“Gia Thành, anh làm gì đó.”

Nghe thấy giọng nói thỏ thẻ trong điện thoại, tâm trạng Lý Gia Thành đột nhiên tốt không thể tả.

“Anh đang ở công ty, giải quyết một số việc.”

“Em gọi giờ này có phiền anh không, hay khi nào anh có thời gian gọi lại cho em cũng được.” Trần Viện ngập ngừng nói, cô cảm thấy có chút phạm phông khi phải nói với Lý Gia Thành về chuyện của Albert Diệp.

Lý Gia Thành nghe vậy thì hoảng hốt, nhanh chóng ngăn Trần Viện lại: “Không phiền đâu, mình nói chuyện một chút cũng chẳng sao. Em đang làm gì vậy?”

“Em chuẩn bị đi ngủ, nhưng em muốn nói chuyện với anh một chút rồi mới ngủ.” Câu trả lời của Trần Viện khiến Lý Gia Thành hài lòng đến cực điểm, chứng tỏ được sức hút mạnh mẽ của anh, khiến Trần Viện không trò chuyện với anh thì sẽ không ngủ được vì nhung nhớ.

Trần Viện ngập ngừng chốc lát rồi lên tiếng: “Chuyện này... không biết là tốt hay xấu nữa, nhưng chắc là chuyện tốt. Ừm... anh Hồ Phong nói muốn tăng vốn đầu tư của ‘Khát vọng’ thêm 5 tỷ nữa.”

“Sao vậy, 10 tỷ không đủ?” Lý Gia Thành hỏi.

“Không phải không đủ, chỉ là anh ấy muốn đầu tư thêm vào các cảnh quay cùng với hoạt động tuyên truyền.”

“Vậy được rồi, anh sẽ gọi cho trợ lý, bảo cậu ấy soạn thêm hợp đồng mới.” Lý Gia Thành gật gù đầu nói, có vẻ cảm thấy chuyện này không quá quan trọng.

Trần Viện có chút bối rối không biết phải nói như thế nào: “Không, không cần đâu, thật ra 5 tỷ này đã có người đầu tư rồi.”

Lý Gia Thành cau mày: “Là ai?”

“Là... là Wall-S.”

Lý Gia Thành nghe thấy cái tên này, liền bật người đứng dậy: “Không được, em không được hợp tác với công ty đó, 5 tỷ này cứ để anh lo.”

“Nhưng mà... nhưng mà...” Trần Viện vẫn chưa nói xong đã bị Lý Gia Thành cắt lời.

“Không nhưng nhị gì hết, ngày mai trợ lý của anh sẽ mang hợp đồng đến, à không, đêm nay, em chờ một chút, anh sẽ gọi cậu ấy.”

“A, dừng, việc này... lúc chiều đã ký xong hợp đồng với Wall-S xong rồi.” Trần Viện nhanh chóng lên tiếng.

“Cái gì, ai cho phép em làm như vậy!”

Nghe thấy giọng Lý Gia Thành đột ngột cao lên, Trần Viện cảm thấy có chút chột dạ, những vằn mạnh mẽ: “Anh làm gì lớn tiếng quá vậy, tại sao em phải cần người khác cho phép?”

Lý Gia Thành cũng nhận ra bản thân mất kiểm chế nên thu liễm lại: “Anh xin lỗi, anh không có ý, nhưng tại sao em không nói việc tăng kinh phí với anh trước, 5 tỷ anh vẫn có năng lực để đầu tư mà.”

Thấy Lý Gia Thành dịu giọng dỗ dành, Trần Viện cũng không làm căng nữa: “Không phải là em không muốn tìm anh. Thật ra việc này cũng rất bất ngờ, phía Wall-S rất có thành ý, đích thân CEO đến tìm em đề nghị góp vốn đầu tư. Ban đầu em cũng không chấp nhận, nhưng người ta lại thành tâm như vậy, hơn nữa giải trí Ban Mai và Wall-S cũng từng hợp tác với nhau, cho nên em không muốn cũng phải nể mặt, biết đâu sau này hai bên còn hợp tác lâu dài.”

Chân mày Lý Gia Thành cau chặt lại, càng nghe càng thấy không ổn: “CEO của Wall-S, ý em là Albert Diệp?”

“Đúng vậy.” Trần Viện có chút trốn tránh trả lời.

“Hắn tìm em khi nào, hai người gặp nhau ở đâu, lúc đó còn có ai khác nữa?” Lý Gia Thành nghe đến tên này, hồi chuông cảnh báo trong lòng bỗng dưng reo lên. Chết tiệt! Tên cáo già này dám thừa dịp anh không có ở nhà liền muốn nhảy ra phỗng tay trên của anh, hẳn xem anh là thằng đàn sao? Hừ, muốn giành vợ với anh à, mơ tưởng.

Trần Viện bị Lý Gia Thành hỏi một lúc ba câu, không biết phải trả lời như thế nào, có chút lúng túng nói: “A... Là trưa nay, anh Diệp hẹn em ăn trưa rồi nhắc đến việc muốn hợp tác...”

Lý Gia Thành nghe đến đây liền cao giọng hỏi: “Ăn trưa, chỉ có em và hân?”

‘Pặc’, cây bút máy trong tay trái Lý Gia Thành nháy mắt liền bị gãy làm đôi. Chết tiệt, còn dám hẹn vợ của anh đi ăn trưa, lại chỉ có hai người. Vừa gặp buổi trưa, buổi chiều liền ký hợp đồng, giao dịch chớp nhoáng như vậy, không phải do tên cáo già kia sắp đặt thì là gì. Đáng thương Trần Viện của anh, cô ấy còn quá non nớt, làm sao nhận ra được sự xấu xa của Albert Diệp, bị hân dụ dỗ mà không hề hay biết. Việc này không thể trách cô ấy được, nếu như anh về sớm hơn thì đã có thể ngăn cản Albert Diệp rồi.

Bị sự xuất hiện bất ngờ của Albert Diệp kích thích, Lý Gia Thành nhanh chóng quyết định thay đổi kế hoạch của mình.

“Em chờ đó cho anh.” Lý Gia Thành bỏ lại một câu trước khi ngắt điện thoại.

Trần Viện ngơ ngác nhìn lên màn hình, cảm thấy khó hiểu vì câu nói của Lý Gia Thành. Chờ là chờ thế nào? Anh ấy có việc một lát nữa sẽ gọi lại, hay ý anh là cô chờ anh trở về nước. Anh ấy rõ ràng nói cuối tuần mới có thể trở về được mà, lẽ nào chỉ vì Albert Diệp có ý định với Lâm An An, liền ngay cả công việc anh cũng bỏ mặc. Suy nghĩ này cứ lẩn quẩn trong đầu khiến Trần Viện khó chịu không thôi, hừ, một đám đàn ông chỉ vì một người phụ nữ mà làm loạn cả lên, thật là không có nguyên tắc, không có tiền đồ mà. Lâm An An thật sự tốt đến như vậy sao? Quả nhiên là hồng nhan họa thủy.

Lý Gia Thành sau khi kết thúc cuộc nói chuyện điện thoại với Trần Viện, liền nhấc điện thoại nội bộ lên: “Alex, cậu vào đây một lát.”

Chưa đến hai phút sau, một chàng lãng tử tóc vàng, mắt xanh biếc đã xuất hiện trước mặt Lý Gia Thành.

“Cậu thu xếp công việc ở tổng bộ, một tiếng sau báo cáo lại cho tôi. Gọi cho phi công làm thủ tục xin đường bay. Cho người thu dọn hành lý giúp tôi, tôi muốn trở về chi nhánh bên châu Á nhanh nhất có thể.”

Alex nghe thấy thì ngạc nhiên hỏi: “Không phải cậu nói cuối tuần mới về sao?”

“Có việc đột xuất, cậu nhanh làm đi, tranh thủ trong chiều hôm nay hoàn tất.”

“Còn ba mẹ cậu thì sao?” Alex tiếp tục hỏi.

“Cậu không cần quan tâm, tôi sẽ nói với họ sau.”

Alex mặc dù còn thắc mắc nhưng vẫn nhanh chóng xoay người đi làm việc. Một giờ qua đi, anh trở lại, trong tay là báo cáo kết quả công tác và túi hành lý được người giúp việc đưa tới. Hai tiếng sau, Lý Gia Thành có mặt trên chiếc máy bay tư nhân của mình, trở về tiếp tục hành trình truy vạ.

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Giành Nữ Chính Về Tay Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Casting

Kế hoạch đến trường vào ngày hôm sau của Trần Viện chính thức bị hủy bỏ bởi một cuộc điện thoại bất ngờ của Lý Nhã Hân.

“Cho mình một lý do chính đáng khi gọi mình vào giờ này.” Trần Viện cảm điện thoại đưa lên tai, lim dim hai mắt, cau gắt trả lời.

“Ngày mai cậu có cùng đạo diễn Hồ Phong đi chọn diễn viên không?”

“Không có, mình định đến trường.”

Lý Nhã Hân nghe vậy liền hỏi hả nói: “Không được, cậu đừng đến trường, đi cùng đạo diễn Hồ Phong đi.”

“Diễn viên chính chọn xong hết rồi, có mặt mình hay không cũng không quan trọng, chủ yếu là từ lúc nhập học đến giờ mình vẫn chưa đến trường lần nào.”

“Haiz, cậu nghỉ học nhiều như vậy rồi, nghỉ thêm một ngày nữa cũng không chết đâu.”

Trần Viện cau mày nói: “Đừng nói với mình cậu gọi đến chỉ vì muốn mình nghỉ học.”

“Không phải không phải. Ngày mai cậu phải đi cùng đạo diễn Hồ Phong chọn diễn viên mới được.” Lý Nhã Hân rồi rít trả lời.

“Tại sao?”

“Tại vì... ngày mai mình cũng đi casting nữa.” Lý Nhã Hân áp ứng, lí nhí nói.

“Cái gì?” Trần Viện tung chăn bật dậy, bị câu nói của Lý Nhã Hân làm tỉnh ngủ hoàn toàn.

“Mình... ngày mai mình sẽ đi casting, vai Bảo Ngọc.”

Nhân vật Bảo Ngọc là bạn thân của nữ chính Thiên Di, cũng là nhân vật được Trần Viện chuyển đổi từ Lý Nhã Hân ngoài đời thực, tuy nhiên đây chỉ là tuyến nhân vật phụ, thời lượng xuất hiện rất ít.

“Cậu... muốn làm diễn viên sao?” Trần Viện ngáp ngừng một chút mới hỏi lại.

“Không có, mình chỉ muốn diễn vai Bảo Ngọc thôi. Mình không muốn để người khác nhận vai này, lỡ họ làm vấy bẩn hình tượng của mình thì sao? Chỉ có mình mới có thể lột tả hết được bản chất của bản thân mình, đó là sự cao quý và quyến rũ giống như nữ thần Venus.”

Trán Trần Viện ngay lập tức nổi lên ba vạch đen. Cô nhớ rõ là mình đã đưa kịch bản cho Nhã Hân xem qua, con mắt nào của cậu ấy nhìn thấy vai Bảo Ngọc là một người cao quý và quyến rũ vậy, nữ thần Venus chắc chắn sẽ khóc thét nếu biết một cô nhóc chỉ cao hơn 1m50 nói rằng hai người giống nhau. Quả nhiên mỗi người đều có một chấp niệm riêng của mình.

“Vậy cậu đã nói chuyện này cho anh cậu chưa, anh ta có cho phép cậu đóng phim không?”

“Vẫn chưa, đợi anh hai về mình sẽ nói, nhưng chắc anh sẽ không ngăn cản đâu. Ngày mai cậu nhất định phải đến đó.”

Trần Viện day day trán: “Mình có đến cũng không giúp được gì cho cậu đâu, anh Hồ Phong mới là người chọn diễn viên, mình không có kinh nghiệm trong việc này.”

“Cậu không cần làm gì cả, chỉ cần tiếp sức cho mình là đủ rồi, mình nhất định sẽ làm được.” Lý Nhã Hân nắm chặt bàn tay, quyết tâm bưng bưng nói.

“Ặc, cậu chắc chắn?” Trần Viện nghi hoặc hỏi.

Thấy giọng điệu Trần Viện có chút không tin tưởng, cô liền muốn khẳng định bản thân mình: “Đương nhiên, cậu không nhớ lúc học cấp ba mình đã từng tham gia vở kịch Romeo và Juliet sao, mình diễn cũng tốt lắm chứ bộ.”

Bà cô của tôi ơi, cái đó là cây nhà lá vườn, làm sao có thể so sánh với chế tác phim chuyên nghiệp được. Tuy nghĩ vậy nhưng Trần Viện vẫn không nói ra, cô chỉ nhắc nhở: “Được rồi, mai mình sẽ đi cùng cậu, bây giờ thì ngủ đi, thức khuya quá sẽ biến thành gấu trúc, đến lúc đó không ai dám cho cậu đóng phim đâu.”

“Oh, biết rồi, ngày mai mình sẽ gọi cho cậu.”

Trần Viện ngắt điện thoại, trần trọc một lúc mới ngủ thiếp đi.

Ngày hôm sau, Trần Viện gọi cho Hồ Phong để thông báo về việc thay đổi kế hoạch của mình, Hồ Phong chỉ có chút ngạc nhiên, sau đó nhắc lại thời gian và địa điểm của buổi casting cho cô.

Trần Viện đi cùng với Lý Nhã Hân đến nơi diễn ra buổi casting sớm hơn giờ quy định, khi đến cổng khách sạn, hai người tạm thời tách nhau ra. Trần Viện vào trong phụ Hồ Phong làm công tác chuẩn bị, Lý Nhã Hân thì đến phòng chờ để nhận mẫu diễn thông tin cá nhân.

“Trần Viện, em đến rồi à, nhanh lại đây.” Hồ Phong vừa trông thấy Trần Viện liền lớn tiếng gọi lại.

“Anh Hồ Phong, anh đến lâu chưa, ngại quá, đáng lẽ em phải đến sớm giúp đỡ mọi người.” Trần Viện cười nói.

“Nói gì vậy, em là biên kịch và producer, đâu cần phải lo những chuyện này. Sao bây giờ lại đổi ý đến đây rồi, không phải em muốn đi học sao?”

“Một người bạn của em hôm nay cũng đến thử vai, em muốn xem cậu ấy một chút.”

Hồ Phong ngẩng đầu lên khỏi đồng giấy tờ nhìn Trần Viện: “Bạn em tên gì, muốn thử vai nào, anh sẽ xem xét cẩn thận một chút.”

Trần Viện suy nghĩ chốc lát rồi trả lời: “Cậu ấy tên Lý Nhã Hân, muốn thử vai Bảo Ngọc, cậu ấy cũng là Bảo Ngọc ngoài đời thực đó.” Cô chỉ có thể giúp Lý Nhã Hân được đến đó, nếu được chọn hay không phải dựa vào năng lực của cậu ấy thôi.

Hồ Phong nghe vậy liền kinh ngạc: “Thật sao, sao em không nói trước với anh, nói cô ấy không cần casting nữa, trực tiếp nhận vai là được rồi.” Anh sáng khoái đáp ứng, dù sao Bảo Ngọc chỉ là một vai phụ, xuất hiện trong vài phân đoạn ngắn, cũng không đòi hỏi kỹ năng diễn xuất quá cao, đã vậy thì trực tiếp nhận cô ấy cho rồi, xem như giúp đỡ Trần Viện một lần, hơn nữa theo anh được biết cô bạn này của Trần Viện chính là em gái của Lý Gia Thành, cũng là nhà đầu tư chính của bộ phim, nể mặt mũi nhà đầu tư nhận một diễn viên phụ cũng là chuyện đương nhiên.

Trần Viện bối rối xua tay: “Không cần, không cần đâu. Anh cứ làm như bình thường, cậu ấy cũng không có dự định đi cửa sau đâu. Hơn nữa em không muốn phá hỏng bộ phim này.”

Thấy Trần Viện đã nói vậy, Hồ Phong cũng không nhắc lại nữa, cảm thấy cô gái Lý Nhã Hân này cư xử rất đúng mực. Làm đạo diễn như anh sợ nhất

chính là nhà đầu nhét diễn viên lung tung vào bộ phim, nếu họ diễn được thì tốt, diễn không được cũng phải cắn răng chịu đựng, đũa không được, quay tiếp cũng không xong.

Về phía Lý Nhã Hân, sau khi tách ra khỏi Trần Viện, dưới sự hướng dẫn của nhân viên khách sạn, cô đến một phòng chờ lớn. Vẫn chưa đến giờ nhưng người đến thử vai đã rất đông, còn có một vài khuôn mặt khá quen thuộc trên màn ảnh mà cô cũng biết đến. Lý Nhã Hân nuốt ực nước miếng xuống, có vẻ cô đã nghĩ mọi chuyện quá đơn giản.

Lý Nhã Hân bước đến một góc của phòng chờ, nơi đặt một chiếc bàn dài cùng với những mẫu giấy diễn thông tin ở đó, khi đi ngang qua một đám người toàn những cô gái trẻ tuổi vóc người cao ráo cùng với những đôi giày cao gót trên chân họ, cô lại càng thấy mình nhỏ bé. Cô nhanh chóng cầm lấy một tờ giấy, ngồi xuống diễn thông tin cá nhân của mình vào, sau đó yên lặng ngồi ở một góc.

Không lâu sau, Lý Nhã Hân cảm thấy vị trí gần mình có một người ngồi xuống. Cô ngẩng đầu lên nhìn và vô cùng kinh ngạc.

“Lê Lan Mỹ!”

“Lý Nhã Hân!”

Hai người gần như kêu lên cùng một lúc.

“Mày tới đây để làm gì.”

“Mày tới đây để làm gì.”

Cả lại lại cùng nhau nói. Lý Nhã Hân bức bối liếc mắt nhìn cô gái bên cạnh mình. Không ai khác chính là hồ ly tinh Lê Lan Mỹ, hôm nay cô ta mặc một chiếc váy jean ngắn bó sát cùng với một chiếc áo quây cúp ngực màu đỏ, phô bày trọn vẹn vẻ đẹp đầy đặn của một người phụ nữ. Lý Nhã Hân hừ lạnh một tiếng, có chết cô cũng không thừa nhận mình vô cùng ganh tị với cái vòng một super king size kia.

Lê Lan Mỹ cũng lườm Lý Nhã Hân một cái, liếc mắt nhìn vào tờ giấy trên tay của Lý Nhã Hân.

“Ha ha, chỉ bằng mày cũng dám đến đây thử vai sao. Nghĩ xem có đạo diễn nào sẽ đi chọn một đứa lùn như mày vào phim của bọn họ.”

Lý Nhã Hân bị chọc đến vẩy ngược, liền trở thành một con cún xù lông: “Mày nói ai lùn, tao lùn thì sao, đỡ hơn mày, đồ hồ ly tinh. Tốt nhất là mày nên biến khỏi đây, đây là một bộ phim về âm nhạc, không phải là phim tiên hiệp, không có vai cho hồ ly tinh đâu.”

Lý Nhã Hân vừa nói, vừa liếc nhìn tờ giấy trên tay của Lê Lan Mỹ, trông thấy vai diễn cô ta muốn thử liền cười khẩy: “Mày cũng muốn thử vai Bảo Ngọc à, bỏ cuộc đi là vừa. Vai này là Trần Viện viết về tao, tao chính là người thích hợp nhất, ngoài ra thì không còn ai khác, biết chưa.”

“Cái gì, mày nói phim này là do Trần Viện viết kịch bản?” Lê Lan Mỹ giật mình hỏi.

“Ha, uống công mày đến để thử vai, ngay cả biên kịch là ai cũng không biết.” Lý Nhã Hân chế giễu.

Lê Lan Mỹ nhận được câu trả lời, cả người liền đông cứng. Cô chỉ biết phong phanh về tin tức của bộ phim ‘Khát vọng’, nghe đâu bộ phim này viết về hành trình phấn đấu của Nam nhi. Thiết nghĩ Nam nhi hiện tại là một nhóm nhạc đình đám, bộ phim này sau khi hoàn thành nhất định sẽ rất hút người xem, cho nên cô mới quyết định đến đây để thử vai, nếu được đóng phim này biết đâu sẽ nổi tiếng sau một đêm, hơn nữa trước kia cô còn là bạn cùng lớp của Minh Vũ nữa, nếu fan của Nam Nhi biết được chắc chắn sẽ ủng hộ cô. Nhưng làm sao ngờ tới kịch bản này là do Trần Viện viết. Lê Lan Mỹ do dự không biết nên ở lại hay quay về, phải biết cô và Trần Viện là kẻ thù không đội trời chung, hơn nữa cô cũng có chút sợ con nhỏ đó, đặc biệt là khi nó nhìn chằm chằm vào cô và nhếch miệng cười, tựa như một giây sau đó nó sẽ xông lên và xé cô ra thành một nghìn mảnh.

Lê Lan Mỹ đắn đo một hồi, cuối cùng vẫn quyết định ở lại tham gia casting. Cô biết bản thân mình lớn lên rất xinh đẹp, với gương mặt như thế này mà không lăn lộn trong giới giải trí chính là phí phạm của trời cho. Đáng ghét là ba lại không chịu bỏ tiền ra làm phim cho cô, nếu không cô đâu phải ở đây mà xem sắc mặt của người khác.

“Hừ, vai diễn viết về mày thì sao, nhìn mày từ trên xuống dưới có chỗ nào giống một diễn viên, nói mày là trẻ con đi lạc người ta còn dễ tin hơn, cái đồ phát dục muộn. Nói cho mày biết, vai Bảo Ngọc chắc ắt là của tao rồi.” Lê Lan Mỹ mạnh miệng nói.

Lý Nhã Hân bị chọc đúng chỗ đau, giận đến mức máu xông lên não: “Mày...mày nói ai là đồ phát dục muộn, phim này là do...”

Lý Nhã Hân chưa nói hết câu, cửa phòng chờ đã bị đẩy ra, một người phụ nữ mặc áo xanh khoảng ba mươi tuổi lớn tiếng nói: “Tất cả mọi người để bảng thông tin cá nhân lên khay này, một lát gọi tên ai thì người đó tiến vào để thử vai.”

Lý Nhã Hân và Lê Lan Mỹ đồng thời lườm nhau một cái, sau đó lựa chọn im lặng, đi đến phía người phụ nữ áo xanh kia, đặt tờ giấy trên tay lên khay.

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Giành Nữ Chính Về Tay Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54: Thảo luận kịch bản

Buổi casting phim diễn ra khá thuận lợi, người tham gia được đưa một đoạn kịch bản ngắn sau đó diễn lại cảnh đó. Sau khi kết thúc, các vai diễn trong phim cũng được chọn khá đầy đủ.

“Anh Hồ Phong, như vậy liệu có ổn không, nếu cậu ấy thực sự không đạt yêu cầu thì anh không cần phải miễn cưỡng chọn.” Trần Viện lúng túng nói.

“Không đâu, cô ấy làm rất tốt. Sự ngây thơ và đáng yêu là bản chất thật của cô ấy nên cô ấy rất nhanh chóng hòa nhập vào vai diễn. Em yên tâm đi, anh không chọn người theo cảm tính đâu.”

Trần Viện nghe thế cũng thở phào nhẹ nhõm: “Vậy thì tốt quá, cảm ơn anh.”

“Sao lại cảm ơn anh, là do bạn em diễn tốt nên mới được chọn thôi.”

Trần Viện mỉm cười, buổi sáng nhìn thấy người đến casting rất đông, Trần Viện còn lo lắng cho Lý Nhã Hân, nhưng bây giờ thì tốt rồi, nếu cậu ấy biết được tin này chắc chắn sẽ rất vui mừng.

Điều ngạc nhiên hơn, hôm nay Trần Viện lại trông thấy một người quen trong lúc casting, đó là Lê Lan Mỹ học cùng cấp ba. Trần Viện không muốn cũng phải công nhận rằng Lê Lan Mỹ lớn lên rất đẹp, nếu không làm diễn viên thì thật uổng cho gương mặt đó. Cô ta mặc dù đến thử vai của Bảo Ngọc, nhưng cuối cùng lại bị Hồ Phong giao cho một vai phụ khác, đó là vai một nữ sinh kiêu kỳ và ngỗ ngược trong trường học.

Thời gian nhanh chóng trôi qua, công tác chuẩn bị trước khi quay phim cũng dần hoàn thành. Trần Viện trong thời gian này thường xuyên đến trường hơn, bởi cô biết khi bắt đầu bấm máy thì lịch trình của cô sẽ bị gắn chặt với đoàn làm phim, muốn thoát thân cũng khó.

Lý Gia Thành sau chuyến công tác ở Mỹ thì được Lý Nhã Hân thông báo chuyện cô muốn đóng phim. Anh ban đầu có chút giật mình và ngạc nhiên, nhưng sau đó vẫn không phản đối, chỉ dặn dò cô không được lơ là việc học. Ngoài ra, mỗi khi có thời gian rảnh thì anh lại tìm cách dính lấy Trần Viện, thậm chí dính đến tận nhà của cô, với lý do vô cùng chính đáng: thảo luận kịch bản. Ngay cả ba mẹ Trần cũng nhận ra có chuyện khác thường, chỉ có một người thần kinh thô đến giờ vẫn không phát hiện.

Mai Bảo Phụng đưa mắt nhìn vào cánh cửa phòng đang đóng chặt, do dự một chút mới lên tiếng: “Ông xã, anh nói xem thằng nhóc Gia Thành có phải là để mắt đến con gái mình không?”

Trần Bằng gấp quyển sách lại, có chút suy tư nói: “Có lẽ là vậy.”

Mai Bảo Phụng khẽ thở dài một tiếng: “Đứa nhỏ đó cái gì cũng tốt, chỉ có điều lớn hơn con gái mình nhiều quá, làm sao mà được.”

Trần Bằng nhìn vợ cau mày, không cho là đúng: “Hai đứa cách nhau chỉ tám tuổi, đâu có nhiều. Hơn nữa người như vậy mới có thể bảo vệ tốt con gái của mình.”

“Không phải đâu, lớn hơn ba bốn tuổi thì không sao, còn nhiều hơn nữa thì chính là cách biệt thế hệ đó, sẽ rất khó hòa hợp với nhau.” Mai Bảo Phụng nhanh miệng phản đối.

“Hừm, cách biệt thế hệ, em là đang chê anh già sao? Anh lớn hơn em đến mười tuổi.” Trần Bằng híп mắt nhìn vợ, tà tà mỉm cười hỏi.

Mai Bảo Phụng biết mình lỡ lời, liền nhanh chóng sửa miệng lại: “Không phải không phải. Chọn chồng phải chọn người chừng chặc, mạnh mẽ mới có thể làm chỗ dựa vững chắc chứ.”

“Vậy mới phải, con gái mình mặc dù làm việc rất có năng lực, nhưng tính tình vẫn còn trẻ con, nếu lại tìm một thằng chồng trẻ con về, sinh thêm một đứa nhỏ, ba đứa trẻ chụm lại, đứa nào chăm đứa nào đây.” Trần Bằng chậm rãi nói, trong giọng nói còn chứa đựng sự lo lắng. Đáng thương tám lòng cha mẹ, họ vĩnh viễn không yên tâm về con cái của mình bất kể chúng có trưởng thành hay chưa.

Mai Bảo Phụng gật gật đầu, cảm thấy lời của chồng mình rất có lý: “Ông xã, vậy ý anh là chấp nhận Gia Thành làm con rể sao?”

Trần Bằng hừ lạnh một tiếng: “Còn phải xem thằng nhóc đó cố gắng đến mức nào nữa.”

Đây chính là gián tiếp thừa nhận.

Mai Bảo Phụng sau khi gỡ bỏ khúc mắc về tuổi tác của Lý Gia Thành, cẩn thận suy xét lại một lượt, cảm thấy đứa con rể này càng nhìn càng thích, hận không thể ngay lập tức gả con gái ra ngoài: “Con gái mình hình như vẫn chưa nhận ra tình cảm của Gia Thành thì phải, anh xem em có nên nói chuyện này với con bé không?”

“Không cần đâu, cứ để mọi chuyện diễn ra tự nhiên. Trần Viện không nhận ra là vì thằng nhóc đó chưa đủ cố gắng. Hừ, nếu thích con gái của chúng ta không chịu ra sức thì ráng mà chịu, con của mình lớn lên xuất sắc như vậy, gả sớm thì chỉ có lợi cho thằng nhóc kia.” Thâm tâm Trần Bằng cảm thấy rất mâu thuẫn. Khách quan mà nói, Lý Gia Thành đúng thật là một người rất tốt, giàu có, chừng chặc, lại sống rất lành mạnh và đứng đắn. Nếu giao phó con

gái của mình cho một người như vậy thì ông có thể an tâm. Nhưng mỗi khi nghĩ đến đứa con gái mà ông vất vả nuôi mấy chục năm trời sắp bị người ta bắt đi mất, không hiểu sao lại cảm thấy vô cùng khó chịu, ngay cả Lý Gia Thành có tốt như thế nào đi chăng nữa ông cũng thấy thật chướng mắt.

Lý Gia Thành hoàn toàn không hề hay biết mình đã trở thành nhân vật sỏ đen cần giám sát của Trần Bằng. Lúc này anh đang ở cùng Trần Viện trong phòng nhà cô, vô cùng nghiêm túc làm công việc chính đáng: thảo luận kịch bản.

“Trần Viện, em nói kịch bản này thật sự không cần sửa lại sao?” Lý Gia Thành cau mày hỏi.

Trần Viện ngạc nhiên, “Sao lại phải sửa, em và anh Hồ Phong đã chỉnh lại nhiều lần rồi, anh thấy không ổn à?”

“Không phải không ổn, nhưng còn một vài chỗ không thích hợp.” Lý Gia Thành ngẫm nghĩ chốc lát rồi phát biểu.

Trần Viện chau mày thắc mắc: “Chỗ nào không thích hợp?”

Lý Gia Thành không biết phải trả lời như thế nào, thật ra kịch bản này đã rất tốt. Chỉ là : “...Tại sao trong kịch bản của em lại không có anh?”

Trong các tuyến nhân vật phụ, ngay cả Lý Nhã Hân, em gái anh cũng xuất hiện, vậy thì anh ở đâu? Anh cũng không phải thiết tha gì một cảnh ngắn trong phim, nhưng nó lại phản ánh được trọng lượng của anh trong lòng Trần Viện. Nếu trong lòng của cô có anh, chắc chắn sẽ có bóng dáng của anh trong tác phẩm của cô ấy, đằng này ngay cả người xa lạ nhất cũng xuất hiện, mà chồng tương lai của Trần Viện lại không thấy đâu.

Trần Viện nhìn Lý Gia Thành bằng một ánh mắt kì dị: “Anh... phim này nói về âm nhạc, đâu phải là thương giới đâu mà lại có anh.”

“Vậy lại sao lại có Nhã Hân, ý anh là vai Bảo Ngọc.”

Trần Viện vươn tay đập lên trán, cảm thấy Lý Gia Thành càng lớn càng sống thật lù, Vị tổng giám đốc anh minh thần võ của ngày xưa đâu mất rồi, người hiện tại ngồi ở đây ngay cả một vai phụ cũng so đo với em gái của mình.

“Bởi vì Bảo Ngọc là bạn thân của Thiên Di nên mới xuất hiện. Hơn nữa vai chính trong phim này là nhóm nhạc The Bolt, cho nên những nhân vật phụ cũng phải xoay quanh The Bolt chứ không phải là Thiên Di.”

Lý Gia Thành nghe Trần Viện giải thích, cảm thấy cũng có lý. Anh không xuất hiện trong kịch bản này bởi vì anh không có bất kỳ liên quan nào với Nam Nhi, chứ không phải vì trong lòng Trần Viện không có anh. Nhưng có điều...

“Còn cái kết cũng không ổn. Tại sao Thiên Di lại có bạn trai trong trường đại học? Cái kết này tầm thường quá.” Nếu anh không xuất hiện trong kịch bản, tốt nhất Trần Viện trong kịch bản cũng không được có người yêu.

“Sao lại tầm thường, tình yêu thời đại học không phải là rất đẹp sao. Cuối phim, The Bolt và những người bạn của bọn họ đều có một khởi đầu tốt đẹp, như thế sẽ khiến người xem được thỏa mãn.”

Lý Gia Thành vẫn không cho là đúng: “Tại sao nhất định phải có bạn trai, không phải có rất nhiều kết thúc tốt đẹp khác em có thể chọn lựa hay sao.”

Thấy Lý Gia Thành vẫn kiên trì, Trần Viện vừa khó hiểu vừa bức bối: “Tại sao lúc trước anh không chịu đọc kịch bản, để mọi người chuẩn bị sắp hoàn tất đến nơi mới ý kiến này ý kiến nọ.” Cô vừa cau mày vừa bĩu môi nói.

Lý Gia Thành nhận ra Trần Viện không vui, cũng không tiếp tục nhắc đến vấn đề này với cô nữa. Sau này đích thân anh bàn lại với đạo diễn là được rồi.

“Em đừng giận, anh chỉ thắc mắc một chút thôi, em không thích nghe thì anh không nói nữa. Được không?”

“Hừ!” Trần Viện bắt chéo hai tay trước ngực, quay đầu sang chỗ khác, không chịu nhìn Lý Gia Thành.

Lý Gia Thành nhìn Trần Viện, trông cô lúc này đặc biệt giống một con mèo nhỏ đang xù lông, cảm thấy thích thú không chịu được. Tuy vậy anh cũng không dám tiếp tục chọc cô giận. Anh nhích lại gần, vươn tay lên vuốt nhẹ tóc cô: “Đừng giận nữa, tối anh dẫn em đi ăn có được không?”

Thực ra Trần Viện cũng cảm nhận được bản thân có chút vô lý, nhưng lỡ phóng lao rồi thì phải theo lao, bây giờ Lý Gia Thành cho cô một bậc thang cô liền nhanh chóng nắm bắt. Tuy vậy cô vẫn không muốn cho anh sắc mặt tốt. Trần Viện bắt lấy tay anh, phui ra khỏi tóc mình, hừ lạnh một cái mới lên tiếng: “Em ăn cho anh nghèo luôn.”

“Ha ha ha. Được rồi, tối nay em phải cố gắng nhiều đó. Muốn ăn cho anh nghèo cũng không phải dễ đâu.” Lý Gia Thành bật cười sáng khoái. Khoảnh khắc anh cười lộ lên, ngay cả Trần Viện cũng phải ngây người.

Từ khi cô quen biết Lý Gia Thành cho đến giờ, vẫn chưa từng thấy anh nở nụ cười thoải mái đến như vậy. Nhìn nụ cười sáng sủa của anh, cô có cảm giác cả người như được cơn mưa xuân gội rửa, tươi mới và thanh sáng. Cô vươn tay lên, che chắn lồng ngực tựa như có một con nai đang chạy loạn, thẳm mẳng bản thân không có tiền đồ, càng già càng xuống dốc, trông thấy mỹ nam cười liền vứt bỏ hết tiết tháo.

Lý Gia Thành thấy Trần Viện đặt tay lên lồng ngực, liền thu lại nụ cười, lo lắng hỏi: “Em sao vậy, không khỏe chỗ nào sao?”

Trần Viện đưa tay lên sờ sờ mũi: “Không có, không nói đến chuyện này nữa. Được rồi, tối nay em sẽ không ăn món ngon nhất, chỉ gọi món đắt nhất, nhất định phải khiến anh hối hận vì dẫn em đi ăn.”

Xác nhận Trần Viện thực sự không có gì, Lý Gia Thành mới an tâm trở lại, cố tình phớt lờ ánh mắt cảnh cáo của Trần Viện, tiếp tục vươn tay lên vuốt nhẹ mái tóc dài đen mượt: “Vây bây giờ anh sang đón em nhé.” Thật ra anh rất muốn ở lại với Trần Viện đến tối rồi mới đưa cô đi ăn, nhưng không hiểu tại sao gần đây ba của cô luôn nhìn anh với ánh mắt đầy địch ý, khiến anh muốn ở một mình với Trần Viện lâu hơn một chút cũng không được.

Trần Viện gật đầu thay câu trả lời. Khẽ lườm cánh tay của Lý Gia Thành một chút nhưng vẫn không có ý phui nó ra. Lý Gia Thành vui vẻ mỉm cười, vừa hưởng thụ cảm xúc mềm mại trên bàn tay, vừa suy nghĩ về kế hoạch hẹn hò tối nay. Đúng vậy, hai người đêm nay sẽ có một đêm hẹn hò đúng nghĩa, không có người thứ ba, không có công việc, chỉ có bữa tối dưới ánh nến cùng âm nhạc du dương.

Lý Gia Thành đang vô cùng hưởng thụ với trí tưởng tượng của mình, chợt nhớ ra Albert Diệp cũng từng đi ăn riêng với Trần Viện thì cả người bỗng chốc trở nên khó chịu: “Trần Viện, hôm nay Albert Diệp có gọi cho em không, có đề nghị gì quá phận hay không?”

Trần Viện cau mày nhìn Lý Gia Thành, nói: “Anh mà hỏi lại vấn đề này nữa thì tối nay đi ăn một mình luôn đi.”

Thật ra Trần Viện không có ý làm mình làm mẩy. Nhưng Lý Gia Thành từ khi đi công tác về, ngày nào cũng hỏi cô những câu tương tự như: Hắn có gọi cho em không, hắn có hẹn gặp em không, hắn có liên lạc với em không... Mỗi ngày một hai lần cũng không nói, đằng này anh ta lại liên tục hỏi với tần số kinh hoàng, khiến người có tính tình tốt như Trần Viện cũng phải bực bội.

Lý Gia Thành biết điều ngậm miệng, không nhắc lại chủ đề này nữa. Khó lắm mới có dịp hẹn hò cùng Trần Viện, anh cũng không muốn vì những kẻ không đầu làm hỏng nó.

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Giành Nữ Chính Về Tay Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 55: Tình địch mới?

Sau một thời gian dài chuẩn bị, ‘Khát vọng’ cuối cùng cũng chính thức bấm máy. Quảng thời gian này đối với Trần Viện chính là những ngày bận rộn nhất, nhưng cũng là những ngày mới mẻ và thú vị nhất. Cô mặc dù đã từng đến tham quan các phim trường, nhưng chưa bao giờ có được cảm giác như hiện tại. Khi nhìn thấy từng đoạn, từng đoạn trong kịch bản của mình được ghi hình lại, dường như trong lòng cô cũng thỏa mãn một cách kỳ lạ.

Ở phim trường luôn có những xung đột nhỏ, những khoảnh khắc dở khóc dở cười khiến cuộc sống bận rộn của Trần Viện càng thêm phong phú. Ví dụ như cuộc chiến của Lý Nhã Hân và Lê Lan Mỹ cứ tưởng như là một cuộc chiến không có hồi kết, không ai ngờ tới cuối cùng mối quan hệ của hai người lại chuyển đổi sang một hình thức vô cùng kỳ lạ.

“Lê Lan Mỹ, hôm nay mày không có cảnh quay, mày lại đến đây để làm gì.” Lý Nhã Hân đang được nhân viên trang điểm make up lại, nhìn thấy Lê Lan Mỹ xuất hiện liền lập tức xù lông.

“Không có vai thì không đến được sao, mình đến để trau dồi thêm kinh nghiệm diễn xuất mà.”

“Hừ, đừng tưởng tao không biết trong bụng mày nghĩ gì.” Lý Nhã Hân khịt mũi nói.

Lê Lan Mỹ cười nịnh nọt nói: “Mình có nghĩ gì đâu. Cậu hôm nay đến phim trường sớm như vậy, đã ăn gì chưa. Mình có mang đến bánh bao và sữa đậu nành này, có muốn ăn không?”

“Không cần đâu, tao không muốn trứng độc chết.”

“Cậu đừng nói như vậy, chúng ta dù gì cũng là bạn học nhiều năm, sao mình có thể làm thế.” Lê Lan Mỹ cau mày bắt mẫn.

“Tao biết tông mày đang nghĩ gì, nhưng tốt nhất là nên từ bỏ đi, mày không có cơ hội đâu.” Lý Nhã Hân vẫn tiếp tục không cho Lê Lan Mỹ mặt mũi.

Lê Lan Mỹ tức đến dậm chân, định phản bác, nhưng ngay sau đó lại bất ngờ lên tiếng: “A, hình như là tiếng của Diệp tổng, hay quá, Diệp tổng đến rồi, chắc là một lát nữa anh Gia Thành cũng sẽ đến.” Nói xong chạy ừ ra khỏi phòng thay đồ, khiến Lý Nhã Hân phải cắn môi tức giận.

Đừng thắc mắc vì câu nói của Lê Lan Mỹ. Albert Diệp và Lý Gia Thành, hai ông bự này từ khi bắt đầu bấm máy đã có vẻ rất hứng thú với ‘Khát vọng’, trong thời gian quay phim, hai người vẫn thường xuyên xuất hiện tại phim trường. Sự quan tâm ngoài sức tưởng tượng của bọn họ đối với bộ phim này càng khiến cho đội ngũ làm phim cảm thấy vô cùng áp lực, nhưng cũng không ai dám lên tiếng phản đối. Chỉ có Trần Viện mới biết được nguyên nhân khiến bọn họ nể nễ như vậy thôi. Albert Diệp thì khỏi phải nói, mỗi lần xuất hiện thì y như rằng bám lấy Lâm An An ve vãn không buông, thậm chí ngay trước mặt Trần Viện cũng không chịu thu liễm. Mỗi lần như vậy, Trần Viện phải tự mình ra mặt dằn xếp thì anh ta mới chịu yên phận, nhếch miệng cười vài cái, ngay hôm sau thì đâu lại vào đó, tiếp tục cắn không buông Lâm An An. Trần Viện xuất phát từ suy nghĩ bảo vệ vợ tương lai của Lý Gia Thành, hơn nữa hiện tại cô không muốn những tin đồn tình cảm làm ảnh hưởng xấu đến sự nghiệp của Lâm An An nên không thể để chị ấy cùng Albert Diệp dây dưa, càng về sau thì đây lại trở thành một loại bản năng, chỉ cần thấy Albert Diệp chuẩn bị bám lấy Lâm An An, thì cô liền tự động chuyển đổi sang chế độ gà mẹ.

Còn Lý Gia Thành dạo này cũng có thay đổi tích cực hơn nhiều, cụ thể là mỗi khi Albert Diệp có mặt tại phim trường, ngay sau đó anh ta cũng liền xuất hiện để trông chừng, mười lần cũng không bỏ sót lần nào, Trần Viện nghĩ có lẽ Lý Gia Thành đã cải tay trong trong đoàn làm phim, nếu không làm sao anh ta lại linh thông tin tức như vậy.

Tuy nhiên sự thay đổi tích cực như thế, trong mắt một số người lại trở nên méo mó, nhất là đối với một vài cô gái có tố chất tâm lý hơi đặc biệt, còn được gọi là hủ nữ. Đúng vậy, sự đề phòng của Lý Gia Thành đối với Albert Diệp qua miệng của bọn họ liền trở thành anh điên cuồng theo đuổi Albert Diệp, thế không phải Albert Diệp thì không lấy chồng... ặc, không sai, là không lấy chồng, chính tại Trần Viện đã nghe bọn họ nói như vậy. Trần Viện nhớ như in ngày đó, lúc cô nghe được cuộc trò chuyện kỳ quái này, ngum cả phê trong miệng cô với tốc độ ánh sáng nhanh chóng phọt lên mũi. Lý Gia Thành quan tâm vô lung và hỏi han cô. Trần Viện thế chết cũng phải cắn răng nhin cười, không dám nhắc đến lời đồn đãi khiến người khác phải mơ màng đó.

Cuộc chiến truy tìm tình yêu là một cuộc chiến trường kỳ và đầy gian khổ, hiện tại ngoài Lý Gia Thành và Albert Diệp, còn có một gương mặt mới tham gia vào cuộc chiến này, đó chính là Lê Lan Mỹ.

Lê Lan Mỹ đối với Lý Gia Thành chưa đến mức vừa gặp đã yêu, nhưng cũng không khác gì cho lắm. Hiện tại cô vẫn đang điên cuồng theo đuổi Lý Gia Thành, mặc kệ ánh mắt anh ta nhìn cô không khác gì nhìn một người chết. Nhưng Lê Lan Mỹ cứ như con gián đập hoài không chết, như cô đại dâm mãi không ngã, vẫn tiếp tục kiên trì hành trình làm tan chảy trái tim băng giá của Lý Gia Thành, bên cạnh đó còn một mực lấy lòng Lý Nhã Hân. Lê Lan Mỹ triển khai tấn công mãnh liệt, hận không thể thông báo cho cả thế giới Lý Gia Thành là người mà cô thích. Cô ta thể hiện trắng trợn đến mức Trần Viện cũng cảm thấy ngứa răng. May mắn là Lý Gia Thành đối với Lê Lan Mỹ ngoài chán ghét và không kiên nhẫn ra thì không còn gì khác, Trần Viện vì điều này cũng cảm thấy an ủi đôi chút.

Tình cảnh hôm nay cũng không khác gì những lần trước, hai mươi phút sau khi Albert Diệp xuất hiện, Lý Gia Thành cũng lật đật chạy đến. Lê Lan Mỹ vừa nhìn thấy anh, hai mắt lập tức hiện lên tim hồng, tung tăng bay đến như một chú bướm nhỏ.

“Anh Gia Thành, anh đến rồi à!”

Trần Viện bĩu môi, thật là một câu nói vô nghĩa, nếu Lý Gia Thành không đến vậy người đang đứng đó là quý sao.

Lê Lan Mỹ nhào đến bên người Lý Gia Thành, thân thiết bắt lấy cánh tay của anh, nhưng lại bị anh nhanh người tránh được, sau đó làm như không thấy lướt qua người cô, tiếp tục đi tới.

Lê Lan Mỹ bị Lý Gia Thành xem như người vô hình vẫn không cảm thấy mất mặt, tiếp tục tiến công. Lý Gia Thành xoay người nhìn vào cánh tay của mình đang bị một bộ móng vuốt đỏ chót chộp lấy, cau mày khó chịu. Cảnh này rơi vào mắt Trần Viện khiến cô nóng ruột không thể tả, hận không thể chạy đến kéo con hồ ly tinh kia ra, đập một trận để nó chừa thói quynh rũ đần ông.

“Cút!” Âm thanh trầm thấp của Lý Gia Thành vang lên, ầm ầm sự tức giận và chán ghét, khiến không khí xung quanh cũng muốn đông lại.

Trần Viện trong lòng âm thầm vỗ tay, nói rất hay. ‘Cút!’ đây chắc chắn sẽ là câu nói hay nhất trong ngày hôm nay.

Lê Lan Mỹ bị khí thế của Lý Gia Thành dọa sợ, mặc dù không cam tâm nhưng vẫn không dám tiếp tục bám vào anh. Lặng lẽ buông tay ra, nhìn theo bóng lưng cao ngất của anh mà cắn môi, vừa xấu hổ vừa tức giận. Mấy ngày qua cô luôn dùng thân phận bạn của Lý Nhã Hân để xuất hiện trước mặt của anh, mặc dù anh đối với cô rất lạnh nhạt nhưng vẫn không cố tình đẩy cô ra xa, đây chẳng phải là gián tiếp thừa nhận cô sao! Đến hôm nay Lê Lan Mỹ mới quyết định tiến thêm một bước nữa trong mối quan hệ của hai người, muốn khiến hai người càng thêm thân cận hơn, nhưng không ngờ đáp lại cô là tình cảnh xấu hổ như thế này, Lê Lan Mỹ thật sự cảm thấy không cam lòng.

Lần đầu tiên gặp mặt, Lê Lan Mỹ đã bị Lý Gia Thành hoàn toàn thu hút. Anh là một người đàn ông anh tuấn, xuất thân hiển hách, năng lực phi thường, mặc dù có chút xa cách và lạnh lùng, nhưng nó lại càng khiến cô cảm thấy anh hấp dẫn. Trong tiểu thuyết không phải hay nói những người như vậy một khi đã yêu thì sẽ yêu vô cùng sâu đậm hay sao. Theo Lê Lan Mỹ được biết, Lý Gia Thành cho đến hiện tại vẫn chưa có người yêu, chứng tỏ người định mệnh của anh vẫn chưa xuất hiện. Lê Lan Mỹ một lượt ngắm nghía lại bản thân, cảm thấy mình từ trên xuống dưới chỗ nào cũng xứng với Lý Gia Thành, hai người quả thật là trời sinh một cặp. Nếu hai người thật sự trở thành một đôi đương nhiên là chuyện tốt không gì sánh bằng. Không nói những thứ khác, chỉ nói đến ngoại hình Lý Gia Thành, nếu có một người bạn trai đẹp mã như vậy, chắc chắn sẽ khiến đám bạn kia ganh tỵ đến chết mất. Hơn nữa Lý Gia Thành lại là người có tiền, là loại có tiền mà gia đình cô không thể nào sánh được. Phía sau Lê Lan mặc dù là châu báu Lê thị, nhưng ba cô cũng chỉ là dòng thứ, bất quá chỉ nắm giữ một chức giám đốc chi nhánh nho nhỏ, nếu Lý Gia Thành yêu cô, anh ta chắc chắn sẽ vung tiền giúp cô làm phim, đến lúc đó, cô không muốn nổi tiếng cũng không được.

Suy nghĩ đó xuất hiện, càng làm cho Lê Lan Mỹ cảm thấy trong lòng nóng rực, Nếu Lý Gia Thành vẫn chưa có người yêu, vậy cô sẽ trở thành người yêu của anh ấy. Cô tin chắc bề ngoài lạnh lùng của anh rồi sẽ bị sự nhiệt tình của cô làm tan chảy. Lê Lan Mỹ chính đồn suy nghĩ của mình lại, hít sâu một hơi, nắm chặt nắm tay, quyết tâm kiên trì sự theo đuổi của mình. Cô biết dưa hái xanh không ngọt, lần này là do cô quá hấp tấp rồi, về sau sẽ rút kinh nghiệm.

Lý Gia Thành sau khi thoát khỏi ma trảo của Lê Lan Mỹ, liền một đường đi thẳng về phía Trần Viện. Gương mặt anh vẫn một mực lạnh tanh, nhưng Trần Viện lại nhận ra trong ánh mắt anh lại hàm chứa ý cười. Đây là đang cười với cô sao, hừ, cóc cần.

Lý Gia Thành ngồi xuống bên cạnh Trần Viện, cô liền hừ lạnh một tiếng, cúi đầu xuống xấp hồ sơ không thèm nhìn anh. Lý Gia Thành thấy vậy thì có chút sốt ruột, nhưng trong lòng lại ầm ầm vui mừng, Trần Viện đây là đang ghen sao? Mấy ngày gần đây, mỗi khi anh đến phim trường, Lê Lan Mỹ vẫn luôn lẩn quẩn bên người anh. Thú thật anh cũng không để ý mấy, ngoài Trần Viện và một số người quan trọng ra, những người khác trong mắt anh luôn ở trạng thái trong suốt, không cần thiết phải để mắt tới. Nhưng không nghĩ đến hôm nay cô ta lại to gan muốn đến chiếm tiện nghi của anh. Giờ thì tốt rồi, cô ta đã được thoát khỏi danh sách người vô hình của Lý Gia Thành, thăng cấp thành nhân vật cần chú trọng, chỉ xếp sau Albert Diệp.

Lý Gia Thành nhận ra Trần Viện đang ghen, mặc dù cảm thấy rất vui nhưng cũng không dám mạo hiểm. Dù sao hai người hiện tại vẫn chưa xác lập mối quan hệ, nếu khiến Trần Viện hiểu lầm, biết đâu cô ấy về sau sẽ không thêm đề ý đến anh nữa, cho nên việc đầu tiên sau khi ngồi xuống chính là lên tiếng mình oan cho mình.

“Khụ, cô gái kia thật phiền phức.” Lý Gia Thành nói.

Trần Viện ngược mặt lên, liếc anh một cái: “Hừ, còn trách ai, không phải do anh trâu hươu mà ra sao.”

“Anh không có, anh chưa từng nói chuyện với cô ta.” Lý Gia Thành trịnh trọng nói, tựa như sợ Trần Viện bỏ sót từ nào.

Trần Viện lườm anh, không trả lời. Không nói chuyện thì không trêu chọc được à, ai bảo anh lớn lên đẹp trai quá làm gì, suốt ngày ăn mặc chải chuốt như vậy, không phải là muốn gián tiếp trêu chọc con gái nhà người khác sao.

Thấy Trần Viện vẫn chưa buông tha chuyện này, Lý Gia Thành lại tiếp tục nói: “Cô ta xấu lắm, không đẹp bằng em.” Cho nên người như cô ta sẽ không đời nào lọt vào mắt của anh.

Trần Viện bất ngờ nhận được lời khen của Lý Gia Thành, mặc dù có chút không liên quan đến chủ đề hai người đang bàn luận, nhưng trong lòng vẫn không kiềm được cảm thấy vô cùng thoải mái. Ngẩng đi ngẩng lại thấy Lý Gia Thành nói cũng không sai, cô lớn lên xinh đẹp, hơn nữa còn thông minh, vui tính, người gặp người thích, Lê Lan Mỹ chỉ có cái bao da bên ngoài, làm sao có thể so sánh với cô được.

Thấy vẻ mặt hòa hoãn của Trần Viện, Lý Gia Thành thâm thở ra một hơi. Quyền cảm nang quả thật nói không sai, phụ nữ bất kỳ độ tuổi nào đối với lời khen về ngoại hình đều không có sức miễn dịch.

Hồ Phong sau khi cùng Albert Diệp nói gì đó, liền trở về vị trí bên cạnh Trần Viện, đưa loa cầm tay lên miệng nói lớn: “Mọi người về vị trí, chuẩn bị cảnh thứ 27.”

Mọi người nghe thấy, liền lục tục bận rộn, người nào về chỗ của người nấy. Trần Viện nhìn theo hướng đi của Albert Diệp, thầm kêu một tiếng không tốt. Anh đang đi về hướng phòng thay đồ, mà Lâm An An hình như vẫn đang ở đó để make up. Trần Viện có chút nóng ruột nhìn qua hướng Lý Gia Thành, sau cùng quyết định nhóm người đứng dậy, nhưng lại bị Lý Gia Thành nhanh tay bắt lấy cánh tay, kéo cô ngồi xuống.

“Em ở đây đi, để anh.” Nói rồi liền đi thẳng về phía phòng thay đồ.

Trần Viện nhìn theo bóng lưng của Lý Gia Thành, thầm bĩu môi một cái. Có cần phải sốt sắng đến như vậy không, anh đến trễ một chút Albert Diệp cũng không thể đem Lâm An An ăn mất.

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Giành Nữ Chính Về Tay Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Cuộc nói chuyện giữa hai người đàn ông.

Lý Gia Thành theo hướng Albert Diệp đi về phía phòng thay đồ. Vừa tiến vào trong đã trông thấy Albert Diệp ngồi một bên bàn trang điểm, có vẻ đang nói gì đó với Lâm An An.

Lâm An An thấy Lý Gia Thành tiến vào, liền nhanh chóng chào hỏi, Albert Diệp thì vẫn ngồi yên, khẽ đưa mắt về phía sau lưng Lý Gia Thành như đang tìm kiếm gì đó.

Lý Gia Thành bắt được ánh mắt của Albert Diệp, thầm hừ lạnh một cái.

“Chào Diệp tổng.” Lý Gia Thành nói.

Albert Diệp nhướng mày, sao đó mỉm cười nói: “Lý tổng, không phải đạo diễn Hồ đang quay phim sao, anh vào đây để làm gì?”

Vô nghĩa, anh vào được chẳng lẽ tôi vào không được sao. Lý Gia Thành nhanh miệng trả lời: “Trời nắng, tôi vào tìm cho Trần Viện một cái mũ. Da em ấy mỏng, nếu ở ngoài nắng lâu sẽ bị tổn thương.” Lý Gia Thành cảm thấy mình sẵn sàng Trần Viện đến nhường nào, cái tên Albert Diệp này cùng lắm chỉ muốn chơi đùa, làm sao có thể sánh được với anh. Muốn giành vợ cùng anh sao, thật là không biết lượng sức. Nói chẳng ngoa chứ cuộc chiến này vẫn chưa bắt đầu mà kết quả anh đã nắm chắc rồi. Lý Gia Thành trong lòng thầm nhủ.

Albert Diệp ánh mắt đầy ý vị nhìn Lý Gia Thành: “À...”

Lâm An An trang điểm xong thì ra ngoài chuẩn bị cho cảnh quay. Trong phòng thay đồ chỉ còn lại hai người, Lý Gia Thành và Albert Diệp.

Albert Diệp thấy Lý Gia Thành vẫn đứng yên, lên tiếng nói: “Lý tổng có gì muốn tâm sự với tôi sao?”

Lý Gia nhìn xung quanh không còn ai khác, thẳng thừng nói với Albert Diệp: “Tôi cũng không vòng vo nhiều, tôi chỉ muốn nói một điều, Diệp tổng đừng làm phiền đến Trần Viện nữa, cô ấy không phải là đối tượng để anh chơi đùa đâu.”

Albert Diệp nhếch miệng cười: “Lý Tổng lúc nào thì trông thấy tôi làm phiền đến Trần Viện?” Anh biết rõ tâm ý của Lý Gia Thành đối với Trần Viện, nhưng như vậy thì đã sao, chẳng ảnh hưởng gì đến sự hứng thú của anh đối với Trần Viện.

Lý Gia Thành hừ một tiếng, nhếch miệng nói: “Anh nghĩ hành động ấu trĩ của anh có thể qua mắt tôi được sao.” Lý Gia Thành cũng không phải vu cáo oan uổng cho Albert Diệp. Hắn biết rõ Trần Viện rất dễ bụng chuyện của Lâm An An, cho nên mỗi lần xuất hiện, tên đàn ông lẳng lơ này luôn tìm cách quấy rầy Lâm An An, sau đó mượn cớ tiếp xúc Trần Viện. Lý Gia Thành trong lòng thầm khinh bỉ việc làm này của Albert Diệp, trông chẳng khác gì một thằng nhóc đang tìm cách thu hút sự chú ý từ người khác.

Albert Diệp bị người khách vạch trần cũng chẳng có cảm giác lúng túng hay xấu hổ, trên miệng vẫn duy trì nhếch lên một nụ cười: “Ấu trĩ thì đã sao. Anh không cảm thấy vẻ mặt tựa như gà mẹ muốn bảo vệ gà con của cô ấy rất đáng yêu sao. Thật sự là chọc người ta yêu thích”.

Lý Gia Thành nghe đến đây, lập tức bốc khói đầu: “Tôi đã nói rồi, Trần Viện không phải là đối tượng chơi đùa của anh, tốt nhất là nên cách xa cô ấy một chút.”

“Ha ha, Lý tổng đã là gì của Trần Viện mà ra lệnh cho tôi như vậy. Hay nói theo cách khác, anh có tư cách gì mà bảo tôi cách xa Trần Viện.” Đến lúc này, hai người triệt để xé rách mặt nhau.

Tư cách gì? Đương nhiên là chồng tương lai, anh không lên tiếng thì còn ai có quyền lên tiếng. Nhưng bây giờ vẫn chưa phải, Lý Gia Thành đối với điều này vẫn ảo não không thôi: “Tôi không muốn nhiều lời. Chỉ cần anh biết một điều, Trần Viện không phải là một món đồ chơi, lúc anh hứng thú thì giành lấy, không hứng thú thì vứt đi, cô ấy xứng đáng với những điều tốt đẹp nhất. Còn nếu anh muốn có suy nghĩ nghiêm túc cùng cô ấy thì anh lại càng không có tư cách, cô ấy không phải là hạng phụ nữ mà anh vẫn hay đùa đây đâu.” Lý Gia Thành dứt lời, xoay người tiến vào trong phòng chứa trang phục, lấy một cái mũ rộng vành rồi rời đi, vừa đi vừa suy nghĩ có lẽ nên mua cho Trần Viện một cái mới, anh làm sao có thể để cô ấy đội chung mũ với người khác.

Những lời vừa rồi của Lý Gia Thành không phải là có ý si nhục đối thủ, điều anh nói chính là sự thật. Không lâu trước đây, cụ thể là mấy ngày trước, trên các tờ báo giải trí còn ầm ĩ đưa tin Diệp tổng, tổng giám đốc tập đoàn Wall-S mua biệt thự và siêu xe tặng một cô ca sĩ nào đó. Thử hỏi một người có cuộc sống bừa bãi như Albert Diệp muốn tiếp cận Trần Viện thì làm sao anh an tâm cho được.

Lý Gia Thành cảm nhận được Albert Diệp đánh chủ ý lên Trần Viện chỉ là hứng thú nhất thời, nếu anh ta thật tâm yêu thương Trần Viện thì làm sao có thể đùa đùa cùng người phụ nữ khác, nói trắng ra là anh ta đánh đồng Trần Viện với những người phụ nữ kia, là hạng phụ nữ bất cứ lúc nào cũng có thể dùng thân thể để đánh đổi lấy thứ họ muốn. Lý Gia Thành chỉ cần nghĩ đến Trần Viện tốt đẹp của anh bị người khác mơ tưởng thì liền cảm thấy khó chịu không thôi.

Albert Diệp nhìn Lý Gia Thành rời đi, anh mất trở nên sâu xa tựa như đang có điều suy nghĩ. Rốt cuộc anh đối với Trần Viện là ôm ấp tâm tư gì anh cũng không nắm chắc. Chỉ là đối với cô gái này, Albert Diệp đặc biệt cảm thấy hứng thú, cô ấy không phải là người thanh thuần, lương thiện, cũng chẳng phải dạng xảo trá, điêu ngoa. Ở Trần Viện, anh bắt gặp được sự linh động, hoạt bát và đầy sức sống của một cô gái trẻ, nhưng cô ấy lại không có vẻ ngây thơ như một cô bé chưa trải đời, mà trái lại rất sắc sảo và tinh tế, sự đối lập này có tình lại tạo nên nét cuốn hút riêng của Trần Viện, khiến anh cảm thấy tò mò và muốn tìm hiểu nhiều hơn.

Nhưng nếu đem Trần Viện đối xử như những tình nhân trước đây của anh thì không thỏa đáng, mặc dù gia đình cô ấy trong giới thượng lưu chỉ ở bậc trung, nhưng Trần Viện lại không giống những tiểu thư giàu có khác chỉ biết ái mộ hư vinh, lúc nào cũng nghĩ đến chuyện trèo cao. Cô là một cô gái có nghị lực, dám làm dám chịu, thời gian tiếp cận với cô càng dài, anh càng hiểu sâu sắc điều này. Đúng như Lý Gia Thành nói, Trần Viện xứng đáng với những thứ tốt đẹp nhất, anh không thể vì hứng thú nhất thời mà chà đạp một cô gái tốt như vậy. Nhưng nếu là nói nghiêm túc yêu đương, lấy hôn nhân làm tiền đề thì chắc chắn anh không muốn, anh không tin vào tình yêu, cũng cảm thấy bản thân còn quá trẻ, không muốn tự buộc mình sớm như vậy, anh lại càng luyện tiếu việc chỉ chọn một cây mà bỏ cả rừng cây. Albert Diệp rất mâu thuẫn, không biết mình nên đối xử với Trần Viện như thế nào, anh nên tiếp tục làm thợ săn, hay vẫn là thu tay lại? Lần đầu tiên trong đời Albert Diệp cảm thấy bản thân mình lại lương thiện đến như vậy, vì suy nghĩ cho một cô nhóc mà phải cân nhắc, đắn đo.

Trần Viện ở bên ngoài phim trường, trông ngóng về hướng phòng thay đồ, Lâm An An đã đi ra mà Lý Gia Thành cùng Albert Diệp lại không thấy đâu, đầu óc không kiềm chế được mà miên man suy nghĩ về ‘cuộc nói chuyện giữa hai người đàn ông’ đang diễn ra trong kia.

Tình huống một: Lý Gia Thành vừa tiến vào phòng thay đồ, trông thấy Albert Diệp đang khi dễ Lâm An An, máu đột ngột xông lên não, nhào đến, nắm cổ áo Albert Diệp đánh tới tấp. Cơ bắp của Albert Diệp cũng không phải dễ trưng bày, ngay sau đó liền phản kích. Hai người đánh nhau thành một đoàn, thế người không từ thì ta vong.

.....

Tình huống hai: Lý Gia Thành đi đến trước mặt Albert Diệp, ánh mắt van nài nói:

“Tôi cầu xin anh hãy buông tha cho Lâm An An, cô ấy là tất cả của tôi, không có cô ấy tôi không thể sống nổi.”

Albert Diệp đứng tựa lưng vào tường, bắt chéo chân, vẻ mặt nhàn nhã nói: “Tại sao tôi phải buông tha cho Lâm An An, tôi và cô ấy mới là một đôi, anh chỉ là nam phụ thôi.”

“Tại sao nhất định phải là Lâm An An, xung quanh anh không thiếu gì phụ nữ. Còn tôi, tôi chỉ có mỗi cô ấy thôi.”

“Thì đã sao? Tôi không muốn nhắc lại một lần nữa, tôi và cô ấy là trời sinh một cặp. Dạng nhân vật như anh chỉ có thể đứng bên trong cánh gà, nhỏ nước mắt nhìn chúng tôi hạnh phúc thôi.” Albert Diệp không ngần ngại sát muối vào vết thương của Lý Gia Thành.

Lý Gia Thành nghe vậy, tức giận nắm chặt nắm đấm: “Anh là mam phụ hay nam chính, bây giờ nói ra thì quá sớm, tôi sẽ khiến anh hối hận vì quyết định ngày hôm nay.”

“Được, tôi sẽ chờ.” Albert Diệp nhếch mép cười.

Lý Gia Thành nhìn về mặt muốn ăn đòn của Albert Diệp, hừ lạnh một tiếng, phui tay áo rồi đi.

.....

Tình huống ba: Lý Gia Thành hùng hổ xông đến, quát thẳng vào mặt Albert Diệp:

“Anh sẽ không bao giờ có được Lâm An An.”

Albert Diệp bị sự xuất hiện bất ngờ của Lý Gia Thành làm giật mình, có chút ngơ ngác hỏi: “Tại sao?”

Lý Gia Thành im lặng giây lát, trong mắt tràn ngập thâm tình: “Bởi vì tôi yêu anh.”

Albert Diệp bị câu nói này dọa đến câm nín. Lý Gia Thành thấy thế, vội vàng nói: “Không được sao? Lâm An An có chỗ nào tốt, chẳng lẽ trong lòng anh thật sự không có vị trí nào dành cho tôi sao?”

.....

Trần Viện giật mình, lắc lắc đầu, bị suy nghĩ của mình dọa không nhẹ. Bỏ não nhiều quá thành ra hại não, có lẽ gần đây cô nghe chị em hủ nữ đồn đãi quá nhiều, thành ra suy nghĩ cũng có chút lệch lạc. Trần Viện cố gắng tập tinh thần vào cảnh quay trên màn hình, cố gắng không để trí tưởng tượng của mình bay xa hơn nữa.

Không lâu sau đó, Lý Gia Thành lại một lần nữa xuất hiện bên cạnh Trần Viện. Trần Viện tầm mắt trốn tránh, không dám nhìn về phía anh, tựa như chỉ cần để Lý Gia Thành nhìn vào mắt liền bị anh đọc được những suy nghĩ mờ ám của cô. Không để Trần Viện phải bối rối lâu, liền cảm giác được có thứ gì đó đang chụp lên đầu mình.

“Trời nắng lắm, em đội đỡ. Ngày mai anh mua cái mới cho em.” Lý Gia Thành đội mũ lên cho Trần Viện, tiện tay chỉnh sửa lại chút tóc rối của cô.

Trần Viện đối với sự quan tâm của Lý Gia Thành rất cảm động, cô lên tiếng: “Anh tri kỷ như vậy, sau này gả đi rồi thì thật đáng tiếc.”

Lý Gia Thành nghe vậy, khoe miệng khê giật giật, nhưng nghĩ đến Trần Viện dần dần nhận ra tầm quan trọng của anh, bao nhiêu bất mãn liền tiêu tán, suy nghĩ một chút liền nói: “Nếu tiếc thì anh gả cho em. Được không.”

Lần này đến lượt Trần Viện phải cứng miệng, không biết phải phản ứng thế nào. Cha mẹ ơi, đây là lần đầu tiên cô nghe Lý Gia Thành nói đùa, cơ mà đùa kiểu này chẳng vui chút nào. Trần Viện đỏ mặt xoay đầu đi, giả vờ bận rộn.

Đêm hôm đó, Trần Viện thật sự nằm mộng thấy Lý Gia Thành mặc áo cưới gả vào nhà mình, chẳng những vậy anh còn trở thành hình mẫu con dâu lý tưởng, com bung nước rót hầu hạ cô, cô thỉnh thoảng không hài lòng liền vung chân đá anh mấy cái.

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Giành Nữ Chính Về Tay Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 57: Vấn đề bạn nhảy

‘Khát vọng’ đã đi được nửa chặng đường, mà Trần Viện cảm thấy mối tình tay ba giữa Lý Gia Thành – Lâm An An – Albert Diệp ngày càng không ổn, đặc biệt là thái độ của Lâm An An đối với Albert Diệp khiến Trần Viện có chút dao động về suy nghĩ của mình. Cho nên cô quyết định thẳng thắn trò chuyện cùng Lâm An An.

“Chị An An, em có chuyện muốn hỏi. Vấn đề có chút riêng tư, nhưng hy vọng chị sẽ không trách.”

Lâm An An có chút căng thẳng nhìn Trần Viện, lờ mờ đoán được cô sắp hỏi điều gì: “Được, em hỏi đi.”

“Ừm...dạo gần đây, chị và Albert Diệp có vẻ thân mật?” Trần Viện ngập ngừng nói.

“Không... không có, chị và Diệp tổng không có gì với nhau cả.”

“Chị cảm thấy Albert Diệp là người như thế nào?” Trần Viện đột ngột hỏi.

“A...” Lâm An An nghe xong câu này, kinh ngạc kêu lên, sau đó mới ấp úng trả lời “...Diệp tổng rất tốt.”

Lâm An An cúi đầu, hai má đỏ ửng như cô gái nhỏ mới biết yêu. Trần Viện thấy biểu hiện này của cô ấy, trong lòng thầm kêu không ổn. Cô tin rằng hai người hiện tại chưa có gì, nhưng có lẽ không lâu nữa sẽ có, chỉ ít thì Lâm An An có vẻ như đã bị con công đực lăng lợ kia hớp mất hồn rồi. Trần Viện cảm thấy chuyện này thật không logic, đáng lẽ theo kịch bản, Lâm An An phải bị Albert Diệp cưỡng ép, bị ngược lên bờ xuống ruộng, sau đó mới nảy sinh tình cảm với anh ta, nhưng bây giờ hoàn toàn trái ngược, Albert Diệp chưa làm gì, mà chỉ cần nhắc đến tên hắn thì Lâm An An liền trở thành cô gái e thẹn mới lớn. Lẽ nào đây chính là hào quang của nam chính, có làm cách nào đi nữa cũng không thể thay đổi được sức quyền rũ khủng bố của anh ta.

Lâm An An đã như vậy rồi, Lý Gia Thành liệu vẫn còn cơ hội sao? Trần Viện tự hỏi, nhưng trong lòng đã có sẵn đáp án. Cô do dự một chút rồi nói: “Vậy chị cảm thấy anh Gia Thành thế nào?”

Lâm An An cau mày khó hiểu nhìn Trần Viện, cảm thấy câu hỏi này thật chẳng liên quan gì cả, nhưng cô vẫn nghiêm túc suy nghĩ rồi trả lời: “Lý tổng ít nói, trông có vẻ rất nghiêm túc.” Ý của cô là người này khiến người khác cảm thấy rất áp lực và khó gần gũi.

Trần Viện nghe được nhận xét của Lâm An An về Lý Gia Thành và Albert Diệp khác nhau một trời một vực, trong lòng thầm nghĩ Lý Gia Thành cuối cùng cũng đã bị knock out rồi. Không hiểu sao Trần Viện bỗng dưng lại cảm thấy nhẹ nhõm một cách kỳ lạ, xen vào đó còn có khó xử và áy náy.

Cô vốn đã hứa với Lý Gia Thành là sẽ giúp anh ấy giành lấy nữ chính, ai ngờ đầu chưa lộn lành thành lộn què, chưa gì hết mà Lâm An An đã muốn gói mình lại rồi tự dâng bản thân lên cho Albert Diệp rồi. Chẳng lẽ có làm như thế nào đi nữa cũng không thể thay đổi được quỹ tích đã định sẵn từ đầu sao, kể cả tương lai của cô và Lý Gia Thành?

Trần Viện lo lắng không biết Lý Gia Thành biết được chuyện này sẽ phản ứng như thế nào. Thất vọng? Buồn bã? Chán nản? Trần Viện không hy vọng Lý Gia Thành trở nên như thế, nghĩ đến việc anh không vui, cô liền cảm thấy khó chịu. Nhưng sự thật đã bày ra như vậy, làm sao có thể thay đổi được.

“Trần Viện, Trần Viện.” Lâm An An thấy Trần Viện ngẩn người, kêu mấy lần mà vẫn không lên tiếng liền lay nhẹ cánh tay của cô.

“Hả?” Trần Viện bị lay, giật mình hỏi.

“Em sao vậy, chị kêu mà em không nghe thấy.”

“À, không sao.” Trần Viện suy nghĩ quá nhập tâm, liền đem mọi chuyện quên hết.

Sau một hồi đắn đo, Trần Viện cuối cùng cũng làm ra một quyết định. Tìm cho Lý Gia Thành một mối tốt hơn, còn chuyện của Lâm An An và Albert Diệp cô sẽ không tiếp tục xen vào, nhưng không phải là lúc này.

“Chị An An, chị và Albert Diệp có quan hệ như thế nào đi nữa em cũng không có tư cách xen vào. Nhưng giai đoạn này chị nên cân nhắc kỹ một chút, chị chỉ mới được khán giả chú ý đến, hơn nữa ‘Khát vọng’ cũng được rất nhiều người lưu tâm. Em không hy vọng những tin đồn xấu tựa như cặp kè với đại gia làm ảnh hưởng đến tên tuổi của chị cùng với bộ phim. Chỉ ít cũng nên đợi đến khi công chiếu, chị cũng biết tin đồn có thể giết chết tất cả thiện cảm của khán giả giành cho nghệ sĩ. Đương nhiên đây chỉ là đề nghị của em thôi, chị có thể suy xét, đồng ý hay không em cũng sẽ không ép buộc.”

Trần Viện hiện tại đã không còn ý muốn tác hợp Lâm An An với Lý Gia Thành, nhưng trong thời gian này, nếu tên tuổi của Lâm An An bị ảnh hưởng, chắc chắn sẽ liên lụy đến ‘Khát vọng’, hơn nữa công chúng luôn có xu hướng ưu ái những nghệ sĩ trẻ độc thân hơn, do đó không gian phát triển của bọn họ cũng sẽ lớn hơn, Trần Viện không hy vọng sự nghiệp của Lâm An An vừa mới bắt đầu mà đã bị cái người đàn ông bá đạo kia kiềm hãm lại.

Lâm An An hiểu ý tốt của Trần Viện, không suy nghĩ nhiều liền nói: “Trần Viện yên tâm đi. Chị hiểu được những lời của em, chị sẽ không để chuyện tình cảm ảnh hưởng đến công việc đâu. Hiện tại chị vẫn chưa nghĩ đến việc quen bạn trai.”

Trần Viện mặc dù nói không ép buộc Lâm An An, nhưng khi nghe được câu khẳng định này cũng thấy thở phào nhẹ nhõm: “Tin tức ở phim trường rất bảo mật, nhưng không hiểu sao mấy ngày nay lại rò rỉ một vài hình ảnh hậu trường của ‘Khát vọng’, rốt cuộc không biết là ai làm.”

Lâm An An nghe Trần Viện nói, hoảng hốt kêu lên: “Vậy à, chuyện này có nghiêm trọng lắm không? Có tra ra được là ai làm chưa?”

“Không sao, chỉ là vài tấm ảnh trong trường quay thôi, có thể là nhân viên hoặc diễn viên chụp lại. Anh Hồ Phong đã cho người điều tra. Mấy ngày này chị cẩn thận chút, nhất là ngôn hành cử chỉ, quan hệ cùng các đồng nghiệp, đừng để bị người khác bắt được điểm yếu.”

Lâm An An gật đầu: “Được, em đừng lo, chị sẽ cẩn thận.”

Trần Viện định nói thêm điều gì đó, nhưng sự xuất hiện bất ngờ của một nhân vật làm cô phải ngậm miệng lại.

“An An, Trần Viện, hai người cũng ở đây à?” Albert Diệp tỏ vẻ ngạc nhiên nói.

Trần Viện nhún vai, đúng là một câu nói vô nghĩa.

“Đúng vậy, Diệp tổng hôm nay lại đến phim trường sao.” Lâm An An đáp lời.

Trần Viện bĩu môi, lại thêm một câu nói vô nghĩa.

“Đúng vậy, sao lại ở đây, hôm nay em không có cảnh quay sao?” Albert Diệp hỏi Lâm An An, ánh mắt như có như không quét về phía Trần Viện.

“Phân đoạn của tôi vừa quay xong nên vào đây trò chuyện với Trần Viện một chút.”

“Vậy sao? Hai người nói chuyện gì vui vẻ, nói cho tôi nghe với.” Albert Diệp cười nói, tỏ vẻ rất thân thiết.

Trần Viện trong lòng thầm khinh bỉ tên Albert Diệp này lại chuyển sang chế độ tự động phóng điện.

“Không có gì quan trọng, chỉ nói chút chuyện phiếm thôi. Trái lại anh Diệp có vẻ thời gian gần đây rất rảnh rỗi, hôm nay anh lại không đi làm sao.” Trần Viện mỉa mai nói, cổ tình nhún nhún từ ‘lại’.

“Ồ, không ngờ Trần Viện lại quan tâm đến tôi như vậy. Trợ lý của tôi sẽ giúp tôi thu xếp công việc, cảm ơn em đã lo lắng.” Albert Diệp tỏ vẻ kinh ngạc, sau đó mỉm cười nói.

Lo lắng cái đầu anh, lỗ tai nào của anh nghe được là tôi đang lo lắng, thật đúng là ảo tưởng sức mạnh. Trần Viện trong lòng thầm mắng Albert Diệp mấy tiếng.

Albert Diệp nhìn thấy khóe miệng Trần Viện khẽ co rút, cảm thấy vừa đáng yêu, vừa buồn cười. Anh nhìn sang Lâm An An, vẻ như đang có chuyện phải suy nghĩ: “Thật ra tôi cũng không rảnh rỗi gì mấy, đang có một việc khiến tôi phải đau đầu đây.”

Lâm An An quan tâm hỏi: “Chuyện gì khiến Diệp tổng phải đau đầu, rất phức tạp sao?”

“Cũng không thể gọi là phức tạp. Chỉ là ngày kia công ty tôi sẽ tổ chức tiệc kỷ niệm ngày thành lập chi nhánh châu Á, nhưng đến hôm nay tôi vẫn chưa tìm được bạn nhảy.” Albert Diệp vẻ như rất ảo não nói.

“A, không thể nào, Diệp tổng như vậy, chắc chắn không thể nào thiếu bạn nhảy được.” Lâm An An có chút kinh ngạc kêu lên, cô không phải là không có chút hiểu biết gì về tình sử dày đặc của Albert Diệp.

Albert Diệp bật cười: “Sao lại không thể, chẳng phải đến hiện tại tôi vẫn chưa tìm được hay sao. Hay là... An An hôm đó làm bạn nhảy của tôi nhé.” Albert Diệp nói, đầu mắt khẽ quét về phía Trần Viện.

Trần Viện nghe được câu này, tia mắt sắc lẹm bắn về phía Albert Diệp. Lâm An An thì khó xử, không biết phải lựa chọn như thế nào. Nếu cô xuất hiện cùng Diệp tổng ở những buổi tiệc như vậy, chắc chắn sẽ bị dính vào tin đồn tình cảm với anh ta. Nhưng dù sao đi nữa Albert Diệp cũng đã nhiều lần giúp đỡ cô, lời từ chối cô không thể nói ra miệng được. Lâm An An cuống quýt đưa mắt sang cầu cứu Trần Viện.

Trần Viện bắt được tín hiệu từ Lâm An An, vờ ho mấy tiếng mới nói: “Ngại quá, chuyện này có vẻ không thích hợp. Hay là anh Diệp tìm người khác có được không?”

Albert Diệp vẻ mặt không cho là đúng nói: “Có gì không thích hợp. An An cũng chưa có người yêu, làm bạn nhảy với tôi một lần cũng không sợ ai hiểu lầm.”

Đúng rồi, người bạn trai chưa xuất hiện đó không hiểu lầm, nhưng cả thiên hạ đều sẽ hiểu lầm. Trần Viện thầm bĩu môi khinh bỉ.

“Chuyện này... vấn đề không phải là chỗ đó. Anh cũng biết chị An An chỉ mới có chút danh tiếng thôi, nếu như xuất hiện những tin đồn tình cảm thì không hay cho mấy.”

Albert Diệp gật đầu tỏ vẻ đồng ý: “Trần Viện nói cũng đúng. Nhưng đây chỉ là đi dự một buổi tiệc bình thường, như thế nào lại liên quan đến tin đồn tình cảm?” Sau đó lại quay sang nhìn Lâm An An: “Hay là An An không muốn đi dự tiệc cùng tôi? Nếu vậy tôi cũng không miễn cưỡng em nữa.”

Lâm An An cuống lên, vẫy tay liên tục: “Không phải không phải. Tôi không có ý như vậy...”

“Vậy là em đồng ý với tôi?” Albert Diệp cắt lời Lâm An An, đôi mắt lại như có như không lướt qua Trần Viện.

Trần Viện thấy Albert Diệp vẫn cố tình làm khó Lâm An An, chịu không nổi nữa liền lên tiếng: “Xin lỗi anh Diệp, không phải chị An An muốn từ chối anh, nhưng anh cũng biết miệng lưỡi của cánh nhà báo lợi hại thế nào, chuyện không họ cũng có thể nói thành có. Hơn nữa ‘Khát vọng’ hiện tại đang rất được chú ý, chúng ta phải cẩn thận hơn ai hết, không thể để bất cứ sai sót nào làm hỏng bộ phim được. Mong anh Diệp thông cảm.”

Lâm An An thấy Trần Viện giải thích có tình có lý như vậy, trong lòng thầm thở phào nhẹ nhõm, cô không muốn làm cho Diệp tổng hiểu lầm là mình không muốn giúp anh ta.

Albert Diệp giọng tiếc nuối nói: “Đã vậy thì tôi cũng không cưỡng cầu nữa.” Sau đó vẻ mặt đầy ảo não: “Haizzz, vậy tôi phải tìm đâu ra bạn nhảy đây.”

Trần Viện thấy Albert Diệp đã chịu buông tha chuyện này, trong lòng cũng thở phào một trận. Đáng tiếc là Lý Gia Thành đã đi công tác, nếu không anh ấy chắc chắn sẽ kịp thời xuất hiện, một đao chém chết con công đực này.

“A, hay là Trần Viện làm bạn nhảy của tôi có được không?” Albert Diệp đột nhiên nói.

Trần Viện giật mình, bỗng dưng có cảm giác như nằm cũng trúng đạn. Chuyện vốn không có liên quan gì đến cô, cuối cùng lại trở thành như vậy. Lời từ chối trong miệng Trần Viện chưa kịp nói ra, liền bị Albert Diệp chặn ngang.

“Ừm, tại sao tôi lại không sớm nghĩ ra nhỉ, tối hôm đó tôi còn mời đến Rowan Vheris, chắc là em sẽ có hứng thú gặp anh ấy. Như thế nào?”

Trần Viện kinh ngạc tròn to mắt, miệng mở há to đến mức có thể nhét vào một quả trứng: “Anh nói cái gì... Rowan Vheris, là... là đạo diễn Rowan Vheris sao?” Cũng chính là vị đạo diễn danh tiếng ở Hollywood.

“Đúng vậy, tôi và Rowan có chút giao tình, lần này Rowan sang đây du lịch, sẵn tiện mời anh ấy đến.” Albert Diệp nhẹ nhàng trả lời, tựa như nhân vật lấy lòng kia chỉ là anh hàng xóm nhà bên.

“Trần Viện đồng ý làm bạn nhảy của tôi?” Albert Diệp mỉm cười, đặt ra một câu hỏi mang đầy giọng điệu khẳng định.

Trần Viện nhìn sang Lâm An An, rồi lại nhìn sang Albert Diệp: “Được, nhưng mà tôi dẫn bạn theo có được không?” Chuyện tốt như vậy, nhất định phải để Lâm An An có cơ hội cựa xát. Chỉ cần chị ấy không phải làm bạn nhảy của Albert Diệp là được. Mặc dù không chắc lọt vào mắt của đạo diễn Vheris, nhưng sau này gặp bạn bè trong nghề, khoác lác vài câu, nói tôi đã từng dự tiệc cùng đạo diễn Vheris cũng rất có mặt mũi.

Albert Diệp dường như cũng đoán ra được suy nghĩ của Trần Viện, chỉ cười nói: “Được thôi, tôi sẽ gửi thiệp mời cho em, em muốn đưa cho ai cũng được.”

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Giành Nữ Chính Về Tay Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Rowan Vheris

Trần Viện hai ngày tới làm bạn nhảy của Albert Diệp là chuyện đã định, cô cũng không suy nghĩ nhiều, trong lòng chỉ cảm thấy có chút may mắn vì Lý Gia Thành lại sang Mỹ công tác, nếu không thì cô sẽ chết vì chột dạ mất. Cơ mà cô cũng không hiểu sao mình lại cảm thấy chột dạ nữa.

“Con làm bạn nhảy của Diệp tổng?” Ba Trần nghe Trần Viện thông báo, ngạc nhiên hỏi.

“Dạ, là tiệc kỷ niệm thành lập chi nhánh châu Á.” Trần Viện ngồi ngay ngắn trả lời.

“Ba cũng có thiệp mời, con muốn đến thì cứ nói với ba, đâu cần phải làm như vậy.” Trần Bằng ánh mắt có chút phức tạp nói, thời gian qua ông thả lỏng Trần Viện chơi đùa, không nghĩ đến con bé đã chơi đùa tới Albert Diệp. Phải biết rằng người đàn ông này không phải thứ tốt lành gì, so ra thì Lý Gia Thành vẫn tốt hơn nhiều.

Trần Viện kinh ngạc mở miệng: “Sao! Ba cũng có thiệp mời?” Cô đột nhiên có cảm giác tựa như bản thân bị sụp đổ, nhưng nghĩ đi nghĩ lại không biết là sụp đổ ở chỗ nào.

“Đúng vậy, sao bỗng dưng lại làm bạn nhảy của Diệp tổng, Gia Thành nó có biết chuyện này không?” Trần Bằng có chút lo lắng hỏi.

“Con không nói cho anh ấy biết, nhưng mà chuyện này cũng đâu có gì quan trọng, chẳng qua chỉ làm bạn nhảy thôi mà, ba đừng lo lắng. Ba biết không, buổi tiệc hôm đó sẽ có Rowan Vheris tham dự nữa đó, anh Diệp nói sẽ cho con thêm một thiệp mời, lúc ấy con sẽ dẫn chị An An theo.”

Lần này đến lượt Trần Bằng kinh ngạc, thốt không nên lời.

Trần Viện thấy vẻ mặt của ba Trần, đặc ý nói: “Đúng vậy, chính là đạo diễn Rowan Vheris đến từ Hollywood.”

Trần Bằng nghe thấy cái tên này, bao nhiêu suy nghĩ lo lắng nhất thời bay đi hết, trong lòng chỉ còn lại kích động và chút ít khâm trọng. Rowan Vheris, đã là người trong giới giải trí thì không ai không biết đến cái tên này, đặc biệt là trong vài năm trở lại đây. Đạo diễn Vheris được vinh danh là đạo diễn xuất sắc nhất và giành được giải quả cầu vàng năm 2013 do hiệp hội báo chí nước ngoài ở Hollywood trao tặng, có trong tay hai bộ phim được đề cử giải Oscar. Đừng nhìn bằng lý lịch mỏng này mà khinh thường, hãy nhìn vào độ tuổi của đạo diễn Vheris, anh ta vẫn chưa đến 35 tuổi mà đã đạt được thành tích như thế, về sau chắc chắn tiền đồ vô lượng, hiện tại anh chính là một trong những đạo diễn hàng đầu ở Hollywood được các nhà sản xuất săn đón.

“Cái này, con chắc chắn chứ?” Trần Bằng một lần nữa muốn khẳng định điều này.

“Chắc chắn, là chính miệng anh Diệp nói. Anh ta còn nói mình cùng đạo diễn Vheris có giao tình.”

Trần Bằng gật gật đầu, căn cơ nhà họ Diệp chủ yếu ở Mỹ, nếu có giao tình với những người như vậy cũng có thể giải thích được.

“VẬY NGÀY HÔM ĐÓ CON NHỚ CHUẨN BỊ CHO TỐT, PHẢI THỂ HIỆN THẬT TỐT TRƯỚC MẶT ĐẠO DIỄN VHERIS.” TRẦN BẰNG DẶN DÒ TRẦN VIỆN, MẶC DÙ ĐỐI VỚI VỊ ĐẠO DIỄN NÀY ÔNG KHÔNG ÔM TÂM TƯ GÌ, NHƯNG DÙ SAO NGƯỜI TA CŨNG CÓ DANH TIẾNG Ở HOLYWOOD, ÔNG KHÔNG THỂ LÀM MẤT MẶT NGƯỜI CỦA GIỚI ĐIỆN ẢNH NƯỚC NHÀ ĐƯỢC.

TRẦN VIỆN ĐỔ MỒ HÔI, NGHE GIỌNG ĐIỆU CỦA BA TRẦN CÔ CẢM THẤY KHÔNG KHÁC GÌ MÌNH SẮP THAM GIA TUYỂN TÚ: NỮ NHÌ CON NHỚ HÔM ĐÓ PHẢI ĂN VẬN TRANG ĐIỂM THẬT XINH ĐẸP, NHẤT ĐỊNH PHẢI BIỂU HIỆN THẬT TỐT TRƯỚC MẶT HOÀNG THƯỢNG.

“ĐỪNG RỒI, CON NÓI CON SẼ DẪN LÂM AN AN THEO À?”

“Dạ.”

“ĐƯỢC RỒI, VẬY HÔM ĐÓ HAI ĐỨA CỨ TỚI SALON TRANG ĐIỂM CHO THẬT ĐẸP, BA SẼ CHO TRỢ LÝ ĐẾN ĐÓN.”

“LÀ CHÚ HẢI HÀ BA?”

“KHÔNG PHẢI, BA CHƯA NÓI VIỆC NÀY VỚI CON SAO, CHÚ HẢI ĐÃ ĐƯỢC BA THẮNG CHỨC THÀNH GIÁM ĐỐC SẢN XUẤT, TRỢ LÝ MỚI HIỆN TẠI LÀ ĐỖ TRỌNG BÌNH.”

TRẦN VIỆN NGHE THẤY CÁI TÊN NÀY, LIỀN GIẬT MÌNH ĐỨNG THẲNG DÂY: “CÁI GÌ, ĐỖ TRỌNG BÌNH!”

“ỪM, NGƯỜI NÀY CON CŨNG GẶP QUA RỒI, TRƯỚC KIA LÀM Ở BỘ PHẬN KINH DOANH. SAO CON LẠI KINH NGẠC NHƯ VẬY.”

TRẦN VIỆN CẢM THẤY BẢN THÂN HƠI LUỒNG CUỒNG, LIỀN NHANH CHÓNG NGỒI XUỐNG, CAU MÀY NÓI: “BA, KHÔNG PHẢI TRƯỚC KIA CON TỪNG NÓI NGƯỜI NÀY KHÔNG ĐÁNG TÍN TƯỜNG, SAO BA LẠI TRỌNG DỤNG HẮN TA?”

TRẦN BẰNG BẬT CƯỜI, ĐIỂM NHỆ LÊN TRÁN CÔ: “CÔ NHÓC NÀY, KHÔNG BIẾT HỌC Ở ĐÂU MÀ ĐA NGHI QUÁ. BA NHÌN NGƯỜI CHẴNG LẼ KHÔNG BẰNG CON. NHIỆM VỤ CỦA CON BÂY GIỜ LÀ PHẢI TẬP TRUNG VÀO BỘ PHIM CÙNG VỚI BỮA TIỆC SẮP TỚI, ĐỪNG LO LẮNG NHIỀU QUÁ.”

TRẦN VIỆN TRONG LÒNG RỐI RẮM, KHÔNG BIẾT PHẢI GIẢI THÍCH THẾ NÀO. CHẴNG LẼ NÓI RẰNG CÔ KHÔNG PHẢI ‘TRẦN VIỆN’ NÀY, MÀ LÀ TRẦN VIỆN KHÁC, NÓI RẰNG THẾ GIỚI NÀY THỰC CHẤT CHỈ LÀ MỘT QUYỀN TIỂU THUYẾT. ĐƯƠNG NHIÊN CÔ KHÔNG THỂ NÓI NHƯ VẬY. ĐỖ TRỌNG BÌNH NÀY ĐÓNG KỊCH QUÁ GIỎI, NGAY CẢ LÃO LÀNG NHƯ BA TRẦN CÒN QUA MẶT ĐƯỢC, NẾU CÔ KHÔNG BIẾT ĐƯỢC CHUYỆN VỀ SAU, CHẮC CHẴN CŨNG SẼ BỊ BỘ DÁNG TÍNH ANH CỦA HẮN TA LỪA GẠT.

KHÔNG CÓ CÁCH NÀO VẠCH TRẦN ĐƯỢC BỘ MẶT THẬT CỦA ĐỖ TRỌNG BÌNH, TRẦN VIỆN CHỈ CÓ THỂ CHÚ Ý ĐẾN ANH TA NHIỀU HƠN. CÔ NẮM CHẶT BÀN TAY LẠI, TỰ THỂ VỚI LÒNG SẼ KHÔNG ĐỂ TÊN KHÔN KIA PHÁ HỦY GIA ĐÌNH CỦA CÔ.

BẤT KỂ TRẦN VIỆN CÓ ĐỀ PHÒNG ĐỖ TRỌNG BÌNH NHƯ THẾ NÀO THÌ TỐI THỨ BẢY CÔ VẪN PHẢI CÙNG ANH TA VÀ BA TRẦN ĐI DỰ TIỆC. TRẦN VIỆN THEO CHỦ TRƯỞNG DỊCH ĐỘNG TA BẮT ĐỘNG, NẾU ĐỖ TRỌNG BÌNH MUỐN LẤY LÒNG GIA ĐÌNH CÔ, VẬY CÔ SẼ HỢP TÁC, TỎ RA VÔ CÙNG CÓ THIỆN CẢM VÀ TÍN TƯỜNG ANH TA, ĐỂ XEM ANH TA RỒT CƯỚC LÀ MUỐN NHƯ THẾ NÀO.

XE VỪA ĐẾN NƠI, TRẦN BẰNG, ĐỖ TRỌNG BÌNH CÙNG LÂM AN AN TIẾN VÀO TRONG, CÒN TRẦN VIỆN THÌ ĐƯỢC TRỢ LÝ CỦA ALBERT DIỆP ĐÓN, ĐỢI MỘT LÁT NỮA MỚI CÙNG XUẤT HIỆN VỚI ANH ẤY. TRẦN VIỆN ĐỐI VỚI VIỆC NÀY CŨNG KHÔNG ĐỂ Ý MẤY, CHỈ BỮA MÔI NÓI NHỮNG NGƯỜI NHÀ GIÀU NÀY THẬT ĐỂ Ý ĐẾN NHỮNG LỄ TIẾT RỪM RÀ.

TRẦN VIỆN HÔM NAY TRANG ĐIỂM ĐẶC BIỆT LỘNG LÃY, CÔ MẶC MỘT CHIẾC VÁY ĐUÔI CÁ MÀU ĐỎ, THÂN TRÊN BÓ SÁT THỂ HIỆN RÕ TỪNG ĐƯỜNG CONG MỀ NGƯỜI, CHIẾC VÁY ĐƯỢC THIẾT KẾ HỜ LƯNG, ĐỂ LỘ TẮM LƯNG TRẦN TRẮNG MỊN BÓNG LOÁNG NHƯ MỠ DÊ. TRẦN VIỆN TRƯỚC GIỜ CHƯA BAO GIỜ THỬ LỄ PHỤC MÀU ĐỎ, KHÔNG NGỜ ĐẾN MÀU SẮC TIỀN ĐIỂM NÀY MẶC LÊN NGƯỜI CÔ LẠI TẠO NÊN MỘT VẸ ĐẸP HOÀN TOÀN KHÁC, MẤT ĐI VẸ NGẬY NGỒ VÀ NON NÓT CỦA MỘT CÔ GÁI MỚI LỚN, THAY VÀO ĐÓ LÀ SỰ RỰC RỠ VÀ QUYẾN RŨ NHƯ MỘT ĐÓA HỒNG, KHIẾN AI NHÌN THẤY CŨNG PHẢI NGOÁY DẦU LẠI... THÔI ĐƯỢC RỒI, TRẦN VIỆN BIẾT MÌNH TỰ KHEN BẢN THÂN MÌNH HƠI QUÁ, NHƯNG CÔ VẪN CẢM THẤY RẤT HÀI LÒNG VỚI THIẾT KẾ CỦA STYLIST HÔM NAY, ÍT NHẤT CŨNG SẼ KHIẾN ALBERT DIỆP ĐỨNG CẠNH CÔ PHẢI Ừ RỦ VÌ CHỈ CÓ THỂ LÀM NÊN. TRẦN VIỆN ĐẮC Ý NGHĨ.

BUỔI TIỆC BẮT ĐẦU HƠN PHÂN NỬA THỜI GIAN, TRẦN VIỆN ĐỨNG CẠNH ALBERT DIỆP, MIỆT MÀI NGÓNG TRÔNG VỀ PHÍA CỬA HỘI TRƯỜNG.

“NÀY, SAO ĐẾN GIỜ VẪN CHƯA THẤY, ANH CÓ CHẮC LÀ ĐẠO DIỄN VHERIS SẼ ĐẾN KHÔNG?”

ALBERT DIỆP NHÌN VỀ MẶT NÓN NÓNG CỦA TRẦN VIỆN, MỈM CƯỜI NÓI: “ANH ẤY SẼ ĐẾN.”

TRẦN VIỆN BỮA MÔI, KHÔNG NÓI GÌ THÊM NỮA.

KHÔNG LÂU SAU ĐÓ, NGƯỜI TRẦN VIỆN NGÀY ĐÊM TRÔNG NGÓNG CUỐI CÙNG CŨNG XUẤT HIỆN. TRẦN VIỆN NHÌN NGƯỜI ĐÀN ÔNG GƯƠNG MẶT GÓC CẠNH ĐẦY NAM TÍNH TRƯỚC MẶT, ĐÔI MẮT SÂU, DÀI HẸP VÀ XANH BIẾC CÙNG VỚI MÁI TÓC NÀU ĐỎ BÔNG BÈNH KHIẾN VẸ NGOÀI CỦA ANH TA CÀNG THÊM HÚT HỒN. TRẦN VIỆN TRONG LÒNG THẦM CHẠC LƯỠI, NGƯỜI BÊN NGOÀI SO VỚI TRONG ẢNH CÒN ĐẸP HƠN GẤP MẤY LẦN. ROWAN VHERIS NÀY KHÔNG CHỈ NỔI DANH VÌ TÀI NĂNG, MÀ CÒN ĐƯỢC NGƯỜI TA BIẾT ĐẾN LÀ MỘT PLAYBOY CHÍNH HIỆU, VỚI NGOẠI HÌNH XUẤT SẮC, XUẤT THÂN HIỂN HÁCH CÙNG VỚI NGHỀ NGHIỆP HIỆN TẠI, TRẦN VIỆN CHỈ CẦN DỪNG ĐẦU NGÓN CHÂN CŨNG ĐOÁN RA ĐƯỢC ANH TA LẰNG NHẰNG ĐẾN MỨC NÀO, NHƯNG MÀ ĐÂY CŨNG KHÔNG PHẢI LÀ CHUYỆN CÔ MUỐN QUAN TÂM.

“HI ROWAN, ANH ĐẾN MỤN.” ALBERT DIỆP TIẾN LÊN ÔM LẤY NGƯỜI TRƯỚC MẶT, TRONG LỜI NÓI CŨNG KHÔNG CHỨA CHÚT THÁI ĐỘ TRÁCH CỨ NÀO.

“TRAFFIC.” ROWAN VHERIS CƯỜI Tươi, NHỆT TÌNH ÔM LẠI ALBERT DIỆP, VIỆN MỘT LÝ DO LUÔN ĐƯỢC ĐA SỐ NGƯỜI ỪA CHUỘNG.

TRẦN VIỆN THẦM NGHĨ QUẢ NHIÊN LÀ VẬT HỢP THEO LOẠI, HAI NGƯỜI NÀY VỪA NHÌN LIỀN BIẾT LÀ BẠN TỐT CỦA NHAU, NGAY CẢ ĐỜI SỐNG TÌNH CẢM CŨNG TƯƠNG TỰ.

“Tiểu thư xinh đẹp này là ai đây, còn không mau giới thiệu với tôi.” Rowan Vheris nhìn Trần Viện, sau đó hỏi.

Albert Diệp cười, đưa tay khoác lên bả vai Trần Viện: “Giới thiệu với anh, Trần Viện, bạn nhảy của tôi đêm nay.”

“Awesome, looks really yummy.” Rowan Vheris hài hước trêu đùa một câu.

Trần Viện nghe thấy trên trán liền hiện ba vạch đen, dường như cô nghe không hiểu.

“Xin chào Trần tiểu thư, tôi là Rowan Vheris, hân hạnh được gặp mặt.” Rowan Vheris nói bằng tiếng Anh.

“Chào đạo diễn Vheris, nghe danh đã lâu, hôm nay mới được gặp mặt.” Trần Viện dùng Anh ngữ lưu loát đáp lời, nói xong, lịch sự vờn bàn tay ra trước.

Rowan Vheris nhẹ nhàng bắt lấy, cúi người đặt một nụ hôn lên mu bàn tay Trần Viện. Trần Viện vốn muốn cùng bắt tay với anh ta, cuối cùng lại bị hành động này làm giật mình, may mắn cô cũng không thể hiện ra ngoài. Dù sao đây cũng chỉ là lễ tiết bình thường của người phương tây.

“Nghe nói lần này đạo diễn Vheris đến đây là để du lịch phải không?” Trần Viện hỏi.

“Đúng vậy, tôi muốn thư giãn một chút, tiện thể tìm hiểu thêm về phong tục Việt Nam.”

“Ồ, thật sao. Quốc gia chúng tôi tuy nhỏ, nhưng cũng có rất nhiều điểm đặc sắc riêng, hy vọng anh sẽ có một chuyến du lịch vui vẻ.”

Rowan Vheris cười nói: “Cám ơn lời tốt lành của Trần tiểu thư.”

Sau đó Albert Diệp cùng Rowan Vheris nói đùa mấy câu, Trần Viện thì đưa mắt nhìn xung quanh tìm kiếm, cuối cùng trông thấy ba người Trần Bằng đang tiến tới, cô liền mỉm cười rục rịch.

Cũng may đây là một buổi tiệc của thượng giới, đa số những người đến đây đều là người làm kinh doanh, không mấy ai nhận ra Rowan Vheris, cho nên cơ hội để ba Trần và Lâm An An được tiếp xúc với Rowan Vheris sẽ nhiều hơn.

“Chào đạo diễn Vheris, tôi là Trần Bằng, ngưỡng mộ đã lâu, rất hân hạnh được gặp mặt cậu.”

“Xin chào, ngài Trần cũng biết tôi sao?” Rowan Vheris chìa tay ra bắt lấy bàn tay của Trần Bằng, rất ngạc nhiên vì tại buổi tiệc như thế này lại có người nhận ra mình, dù sao đi nữa đây cũng không phải là nước Mỹ.

Albert Diệp lúc này mới lên tiếng: “Giới thiệu với anh, chủ tịch Trần là chủ tịch công ty giải trí Ban Mai, bên cạnh là nữ diễn viên nổi tiếng Việt Nam Lâm An An, còn đây...” Anh mắt anh dừng lại trên người đàn ông còn lại.

“Tôi là Đỗ Trọng Bình, trợ lý của chủ tịch Trần.”

Rowan Vheris lịch sự bắt tay từng người, khi đến trước mặt Lâm An An thì lặp lại động tác vừa làm với Trần Viện, hôn lên mu bàn tay của cô. Lúc này anh mới hiểu tại sao những người này nhận ra anh, hóa ra là người trong nghề. Ánh mắt Rowan Vheris dừng trên người Lâm An An lâu hơn một chút, thăm cảm thán hôm nay vận khí thật tốt, vừa ra đường liền gặp được hai mỹ nữ phương đông. Mặc dù không nóng bỏng và cuồng dã như phụ nữ phương tây, nhưng lại mang theo một ý vị khác.

Năm người sau khi giới thiệu lẫn nhau, sau đó cùng nhau rôm rã trò chuyện cho đến khi kết thúc buổi tiệc, Trần Viện cảm thấy ngày hôm nay trôi qua cũng không tệ lắm. Hơn nữa từ miệng của Rowan Vheris Trần Viện nhận được một thông tin khá là đáng giá, anh ta dự định làm một bộ phim lấy bối cảnh tại Việt Nam.

Trần Viện lúc trở về vẫn luôn suy nghĩ về điều này, đã lấy bối cảnh ở Việt Nam thì chắc chắn ít nhiều sẽ cần đến sự góp mặt của diễn viên trong nước, nếu diễn viên giải trí Ban Mai may mắn nhận được vai trong bộ phim này thì tốt không gì bằng. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, Phim Mỹ lấy bối cảnh tại Việt Nam, ngoài đề tài chiến tranh ra thì còn đề tài gì khác. Nếu thực sự là như thế thì chưa chắc diễn viên Việt Nam góp mặt vào phim này là chuyện tốt. Dù gì đây cũng là một đề tài tương đối nhạy cảm. Người Mỹ làm phim về chiến tranh ở Việt Nam cũng không ít, còn có một vài bộ phim phản ánh sâu sắc về nỗi đau của người dân Việt Nam trong thời kỳ bị đô hộ. Nhưng dù sao đi nữa họ cũng là người Mỹ, xuất phát từ quan điểm và góc nhìn của quốc gia xâm lược cho nên dù có phê phán thì vẫn tương đối nhân đạo hóa hình tượng người lính Mỹ.

Trần Viện cau mày suy tư thần thờ một lúc lâu, sau đó đột nhiên bật cười. Đạo diễn Vheris làm phim là chuyện của người ta, liên quan gì đến cô mà cô phải đau đầu. Hơn nữa bộ phim này chắc gì nói đến đề tài chiến tranh. Cô cảm điện thoại lên xem giờ, thấy đã khuya, liền gửi cho Lý Gia Thành một tin nhắn rồi mới mỹ mãn trùm chăn ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Giành Nữ Chính Về Tay Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 59: Tin đồn mới.

Sáng hôm sau, Trần Viện dậy sớm đến phim trường, tiếp tục làm con ong chăm chỉ, nhưng không hiểu sao khi vừa đặt chân đến nơi, ánh mắt mọi người đều đồng loạt hướng về phía cô. Trần Viện cau mày, tự cảm nhận được có điều gì đó bất thường nhưng vẫn không nói ra miệng. Ngay cả đạo diễn Hồ Phong cũng nhìn cô mỉm cười một cách thần bí, Trần Viện chịu không nổi tình huống này, cuối cùng cũng phải lên tiếng.

“Anh Hồ Phong, rốt cuộc là chuyện gì, tại sao mọi người lại nhìn em như vậy?”

Hồ Phong vẫn tiếp tục mỉm cười, không trả lời, tỏ vẻ bí hiểm. Trần Viện bĩu môi, chẳng lẽ tất cả đạo diễn đều là người lập dị như vậy sao?

Đợi đến lúc Trần Viện sắp bùng nổ thì cứu tinh của cô liền xuất hiện, đó là Lý Nhã Hân.

“Trần Viện, có chuyện rồi, cậu xem nè.” Cô vừa nói, vừa chìa quyền tạp chí ra cho Trần Viện xem.

Trần Viện liếc nhìn lên, đập vào mắt cô làm tấm ảnh cô ăn mặc vô cùng lộng lẫy đứng cạnh Albert Diệp, kèm theo tiêu đề là ‘Bạn gái mới của tổng giám đốc tập đoàn Wall-E’.

“Còn đây nữa này.” Lý Nhã Hân cầm điện thoại, mở thêm mấy trang web đưa đến trước mặt Trần Viện.

Trần Viện đọc sơ qua mấy bài, thờ dài một hơi, đây là chuyện cô đã dự đoán trước, cũng may trong ảnh không phải là Lâm An An. Trần Viện không hoàn toàn là người trong giới giải trí, mặc dù trước kia từng bị dính chút tin đồn với Nam Nhi nhưng vẫn chưa tính là người nổi tiếng. Sở dĩ lần này bị đưa tin đình đám như vậy là do mấy tuần trước người ta còn kể cho nhau nghe chuyện Albert Diệp mua nhà và siêu xe cho một cô ca sĩ nổi tiếng, nhưng hiện tại xuất hiện bên cạnh anh lại là một người phụ nữ khác. Câu hỏi đặt ra chính là ai mới là kẻ thứ ba. Có người nói Trần Viện là kẻ thứ ba xen vào mối quan hệ của hai người kia, cũng có người nói Albert Diệp và Trần Viện vốn có hôn ước với nhau, nhưng lại bị cô ca sĩ kia chen chân vào, về sau Albert Diệp lãng tử hồi đầu, bỏ người tình trở về cùng vị hôn thê. Nói tóm lại, Trần Viện bị kéo vào việc này, tất cả là nhờ vào hào quang của cô ca sĩ kia.

Lý Nhã Hân thấy Trần Viện thờ dài mà không nói liền hỏi.

“Cậu không sao chứ?”

“Sao với trắng gì, cậu xem, tấm này chụp không đúng góc độ, nhìn mình kém sắc hẳn, còn tấm này, chụp kiểu gì mà nhìn chân mình ngắn ngủn, thật là không chuyên nghiệp gì hết.”

Lý Nhã Hân dùng ánh mắt như nhìn người ngoài hành tinh nhìn Trần Viện: “Điều cậu quan tâm là cái này hả?”

Trần Viện lúc này mới mỉm cười nói: “Chứ mình phải làm sao. Mình cũng chẳng phải diễn viên hay ca sĩ, người ta có nói thế nào thì mặc kệ, qua vài bữa họ lại quên mất ấy mà, cậu không nhớ chuyện lần trước sao.”

Lý Nhã Hân thấy Trần Viện nói cũng hợp tình hợp lý, nhưng vẫn còn chút lo lắng: “Cậu không sợ mấy tin này bị anh hai thấy được à? Không sợ ảnh hưởng lắm sao?”

Trần Viện nghe Lý Nhã Hân nói liền sựng người, đột nhiên cảm thấy chột dạ không thể tả. Nhưng Lý Gia Thành hiện tại còn ở Mỹ, hơn nữa anh ấy cũng không thường xem tin tức về giải trí, chắc là sẽ không biết được đâu nhỉ.

Thấy vẻ mặt của Trần Viện, Lý Nhã Hân liền mỉm cười đắc ý. Trần Viện ngay lập tức ngạnh miệng nói: “Thấy thì đã sao, nếu chuyện này là thật đi nữa thì chẳng ai có thể làm gì được, mình và anh Diệp trai chưa vợ gái chưa chồng quen nhau là chuyện bình thường, hơn nữa đây vốn chỉ là lời đồn đãi.”
Ừm, đúng vậy, có gì phải chột dạ, cô mới không có chột dạ.

Lý Nhã Hân dùng vẻ mặt kỳ quái nhìn Trần Viện: “Cậu thật sự nghĩ như vậy?”

Trần Viện nghiêm trọng gật mạnh đầu.

“Tới bây giờ cậu vẫn chưa nhận ra sao?”

“Hừm, nhận ra cái gì?” Trần Viện có chút ngơ ngác hỏi.

Lý Nhã Hân đưa tay lên vỗ trán, ngán ngẩm nói: “Cậu ngốc chết đi được.”

Trần Viện vẫn tiếp tục không hiểu chủ đề hiện tại của câu chuyện: “Rốt cuộc là chuyện gì?”

Lý Nhã Hân xua xua tay: “Thôi không có gì, mình đi xem kịch bản, chút nữa là tới cảnh của mình rồi.” Nói xong liền phui mông đi.

Rốt cuộc là Nhã Hân muốn nhắc đến chuyện gì, Trần Viện lúc này cảm giác như có cái gì đó đang chặn ngang cổ họng, có lẽ ai cũng có thể hiểu được cảm giác khi có người nói với mình một câu như thế này: “Tao kể cho mày nghe một bí mật, nhưng mày phải hứa là không được nói cho ai khác. À mà thôi, chuyện này mày không nên biết.” Trần Viện nhìn theo bóng lưng của Lý Nhã Hân, dùng ánh mắt mà lãng trí cô ấy.

Nhìn xuống quyền tạp chí đang cầm trên tay, Trần Viện thờ dài một hơi, sau cùng vẫn quyết định gọi cho Lý Gia Thành. Có lẽ Lý Gia Thành cũng nhận

ra đây chỉ là tin đồn nhảm, nhưng ai nói trước được, hai người là đồng minh của nhau, không thể vì chút khúc mắc nhỏ mà gây nên hiểu lầm

Trần Viện gọi mấy lần, lần nào cũng chuyển sang hộp thư thoại, trong lòng nóng như lửa đốt. Chẳng lẽ Lý Gia Thành đã đọc được tin này, anh ấy thật sự hiểu lầm là cô cùng Albert Diệp đang hẹn hò cho nên giận dữ, sau đó tất nhiên không muốn nói chuyện với cô.

Trần Viện không cam tâm, gọi thêm một lần nữa. Aizzz, tại sao lại tắt máy, anh ấy giận thật sao? Người bị lên báo là cô chứ đâu phải Lâm An An, anh ấy giận là giận cái gì chứ. Chẳng lẽ Lý Gia Thành nghĩ cô đang đứng cùng chiến tuyến với kẻ thù của anh ấy nên giận? Ừm, rất có khả năng. Nhưng bây giờ anh ấy lại tắt máy, làm sao cô có thể giải thích được.

Trái tim Trần Viện đột ngột treo cao một cách khó hiểu, suốt ngày hôm nay cô cố gắng gọi cho Lý Gia Thành nhưng vẫn không thành công, hỏi Lý Nhã Hân thì cậu ấy chỉ lắc đầu, giờ tay lên làm động tác cắt cổ, khiến Trần Viện cuồng quýt như kiến bò trong chảo nóng.

Đến tối khi trở về nhà vẫn chưa có tin tức gì của Lý Gia Thành, tâm trạng Trần Viện trở nên cực kỳ tệ. Ba mẹ Trần nhìn vẻ mặt như đưa đám của cô, tưởng rằng cô bị tin đồn làm ảnh hưởng, thành ra hai người phải tốn hơn một giờ đồng hồ để khuyên nhủ, an ủi, trấn an Trần Viện. Trần Viện sau khi thoát khỏi ma trào của ba mẹ, liền chạy vào phòng tắm ngâm nước nóng để giảm bớt căng thẳng. Tắm rửa xong, nhìn đồng hồ đã hơn chín giờ, cô một lần nữa gọi vào số của Lý Gia Thành, vẫn tắt máy.

Cô mặc kệ tóc ướt, nằm ngửa trên giường mà trần trọc, trần trờ. Có lẽ vì hôm nay quá áp lực, Trần Viện lăn lộn một hồi liền ngủ thiếp đi lúc nào không hay biết cho đến khi bị tiếng chuông điện thoại đánh thức.

Trần Viện vươn tay tìm điện thoại, nhấn trả lời rồi đưa lên tai, ngáy ngủ nói: “A lô.”

“Em đang ngủ sao?” Giọng nói trầm thấp có vẻ hơi khàn vang lên đầu dây bên kia.

Trần Viện bật dậy, mở to mắt, con buồn ngủ không còn sót lại một mảnh: “Anh gia

Thành?”

“Ừm, em xuống dưới đi, anh anh đang ở trước nhà em.”

Sau khi ngắt máy, Trần Viện mất gần năm phút để nhìn điện thoại. Là do cô nằm mơ hay là sự thật, hình như vừa rồi cô nhận được điện thoại của Lý Gia Thành, anh ấy còn nói là đang ở trước nhà cô. Lúc này anh ấy phải ở bên Mỹ mới đúng chứ, như thế nào lại xuất hiện ở đây. Trần Viện phải kiểm tra nhật ký cuộc gọi lại hai lần mới đảm bảo không phải là mình ngủ mơ. Nhìn vào đồng hồ, thấy đã hơn mười một giờ, Trần Viện bật dậy, mặc áo khoác rồi nhanh chóng chạy xuống lầu. Khi đi ngang qua phòng ba mẹ, cô còn đặc biệt nhón chân không dám gây ra tiếng động.

Mở cổng lớn, nhìn thấy một dáng người mờ ảo đang tựa vào xe. Trong đêm tối, bóng dáng ấy càng có vẻ cao lớn và vững chắc, nhưng không hiểu sao Trần Viện lại cảm thấy nó có chút tiêu điều.

Từ lúc Trần Viện xuất hiện, ánh mắt Lý Gia Thành gắt gao bắt giữ lấy cô, cố gắng kiềm chế xúc động muốn kéo cô vào lòng, miệng mấp máy nhưng không nói được nên lời.

“Em vào trong xe đi, sương khuya lạnh lắm.” Anh mở cửa xe để Trần Viện ngồi vào.

Sau khi hai người đã ngồi ngay ngắn trong xe, Trần Viện trông thấy khuôn mặt của Lý Gia Thành có chút hốc hác, đôi mắt trũng sâu hằn lên tia máu, trên cằm còn lúng phúng một ít râu chưa kịp cạo.

“Anh...”

“Em...”

Hai người đồng thời lên tiếng.

“Em nói trước đi.”

Trần Viện gật đầu, sau đó hỏi: “Anh về lâu chưa?”

“Vừa về tới, đáp máy bay xong liền đến gặp em.”

Không hiểu sao nghe được những lời này, Trần Viện lại cảm thấy xúc động. Cô không biết phải nói gì, đành ừm một tiếng.

“Em không có gì để nói với anh sao?”

Trần Viện suy ngẫm một chút: “Ừm, anh chưa kịp tắm sao? À không, anh vẫn chưa cạo râu à?” Cô nói xong liền ngậm miệng lại, cảm thấy bản thân có vẻ rất có năng khiếu trong việc phá hỏng bầu không khí, đáng lẽ lúc này phải hỏi ‘Anh bay lâu như vậy có mệt không?’ hoặc là ‘Anh đã ăn gì chưa?’ mới đúng chứ.

Không chỉ Trần Viện có suy nghĩ này, người ngồi bên cạnh cô cũng vậy: “Đây là điều mà em muốn nói?”

“Không, không phải.” Trần Viện lắc đầu nguầy nguậy.

“Thôi được rồi, vậy để anh nói, em đang hẹn hò với Albert Diệp à?” Ánh mắt Lý Gia Thành có chút phức tạp nhìn Trần Viện, trái tim treo tí lên cao, thẳm cầu nguyện đáp án là điều mà anh muốn nghe.

“Không phải, là hiểu lầm thôi, em với anh Diệp không có gì hết. Là do cánh nhà báo nói quá lên đó, chỉ là hiểu lầm.” Trần Viện cuống quýt xua tay nói.

Lý Gia Thành nghe được đáp án này, thờ phào một hơi, tâm trạng cuối cùng cũng buông xuống: “Vậy còn mấy tấm ảnh?”

“Hôm qua là tiệc kỷ niệm thành lập chi nhánh của Wall-S, Albert Diệp mời em làm bạn nhảy, chỉ có vậy thôi à.”

Lý Gia Thành lúc đến đây ôm tâm trạng của người thua cuộc, nhưng không ngờ kết quả lại không phải như những gì anh nghĩ, thùng dấm vốn bị lật đổ cả ngày nay rốt cuộc cũng có cơ hội bốc mùi chua lết.

“Hắn mời em làm bạn nhảy em liền đồng ý à? Vậy hắn kêu em chết em có chết không?”

Lý Gia Thành xung động nói. Chết tiết, tên khốn kia thừa dịp anh không có mặt liền muốn làm loạn. Anh vẫn còn chưa có cơ hội làm bạn nhảy với Trần Viện, vậy mà cô ấy ngay dịp anh không ở nhà liền đi thông đồng với tên kia, hơn nữa còn ăn mặc xinh đẹp đến như thế. Phải biết rằng Trần Viện đi chơi với anh vẫn chưa bao giờ mặc quần áo xinh đẹp như vậy.

Trần Viện bị Lý Gia Thành quát có chút giật mình, lí nhí giải thích: “Anh ta một hai muốn mời chị An An làm bạn nhảy. Chị ấy khó xử không biết làm thế nào để từ chối em mới đi thay chữ bộ.” Đúng vậy, là do anh không có mặt ở đây, cô phải thay mặt anh bảo vệ chị dâu, lý do này vô cùng chính đáng. Có chết cô cũng không thừa nhận mình đến đó là để gặp Rowan Vheris.

Lý Gia Thành lúc này thật sự tức giận. Một điều cũng Lâm An An, hai điều cũng Lâm An An, cho đến bao giờ cô ấy mới thôi lôi kéo Lâm An An vào chuyện của hai người đây.

“Lâm An An có nhận lời hay không thì liên quan gì đến em, em việc gì phải đi thay cô ấy.” Lý Gia Thành lớn tiếng, gằn giọng hỏi, âm thanh khiến người khác nhận ra được sự giận dữ của anh.

Trần Viện vốn là người ăn mềm không ăn cứng, thấy Lý Gia Thành lớn tiếng với mình, cũng không nể nang gì, liền cường ngạnh cãi lại: “Anh sao lại la em, em đã làm gì sai chứ. Bởi vì anh thích Lâm An An nên em mới giúp chị ấy, nếu là người khác, có cầu xin em cũng không thêm liếc mắt đến.”

Lý Gia Thành không biết đã bao nhiêu lần nói với Trần Viện là anh không có tình cảm gì với Lâm An An, nhưng dù thế nào đi nữa cô ấy vẫn nhận định điều ngược lại. Rốt cuộc chấp niệm này của Trần Viện là từ đâu mà có?

“Anh nói lần cuối cùng, anh không thích Lâm An An, em đừng có mở miệng là lôi kéo cô ấy vào mối quan hệ của hai chúng ta.”

“Anh đừng có chối cãi, anh không thích chị An An thì thích ai. Em rõ ràng là giúp anh, cuối cùng lại phải hứng chịu cơn tức giận của anh, rốt cuộc anh muốn...”

Trần Viện chưa nói hết, liền bị một đôi tay rắn chắc như vũ bão giật mạnh về phía trước. Lý Gia Thành siết chặt vòng tay kéo cô vào lòng, mạnh mẽ áp chặt môi mình lên môi của cô. Trần Viện ngay thời khắc đó cả người liền đông cứng, thông tin truyền về não tạm thời gián đoạn.

Lý Gia Thành vì xúc động nhất thời không kiềm chế được, sau khi nhận ra hành động trong lúc nóng nảy của mình, anh cũng không hề hối hận, tiếp tục làm nụ hôn đầu tiên của hai người trở nên sâu hơn. Anh cắn mạnh lên môi Trần Viện như đang trừng phạt sự bướng bỉnh của cô. Trần Viện bị đau liền vô thức kêu lên. Lý Gia Thành chớp lấy thời cơ, mạnh mẽ tiến công vào trong khoang miệng ngọt ngào của cô, nhanh chóng cuống lấy chiếc lưỡi của cô tham lam mút lấy. Lý Gia Thành không biết đã bao nhiêu lần thực hành cùng Trần Viện hôn nhau trong trí tưởng tượng, nhưng khi trực tiếp áp dụng vào thực tế vẫn không tránh khỏi có chút trức trặc ban đầu, anh không kiềm chế được lực đạo, vô ý khiến Trần Viện đau. Trần Viện bị cơn đau kéo về hiện thực, lúc này mới phát hiện ra đôi môi nhỏ của mình đã hoàn toàn bị ai kia chiếm lĩnh.

“Ừm... Ừm....”

Cô giấy giữa muốn đẩy Lý Gia Thành ra nhưng anh nào để cho cô được như ý. Cái ôm của Lý Gia Thành càng siết chặt lại, một tay đưa ra sau trụ lấy gáy của cô, cường ngạnh chiếm đoạt lấy từng góc ngách trong miệng cô. Trần Viện giấy giữa vô dụng, chỉ có thể bị động nhận lấy sự tấn công này.

Cảm nhận được Trần Viện đã buông lỏng, Lý Gia Thành cũng không mạnh mẽ cường ép cô nữa, anh nói lỏng vòng tay, dịu dàng trần trọc, dây dưa môi với cô. Lý Gia Thành rõ ràng là một học sinh giỏi, chỉ qua một lần sai sót đã nhanh chóng nắm bắt toàn bộ nhịp điệu giữa hai người. Anh liếm lên cánh môi của cô, nhẹ nhàng gặm nhấm nó, sau đó chậm rãi dò xét vào sâu hơn. Trần Viện lúc này đã hoàn toàn chìm đắm trong nụ hôn của Lý Gia Thành, cả người gần như thoát lực chỉ có thể dựa vào cánh tay và lồng ngực của anh để chống đỡ.

Không biết nụ hôn này kéo dài bao lâu, chỉ biết khi Lý Gia Thành rời khỏi đôi môi của Trần Viện, cô liền liều chết mà hít thở.

Lý Gia Thành nhìn gương mặt không biết là vì ngượng ngùng hay vì thiếu dưỡng khí mà trở nên đỏ bừng của Trần Viện, trong lòng thương tiếc không thôi. Anh dịu dàng vuốt ve một bên má của cô: “Ngốc quá, em thở bằng mũi chứ đâu phải bằng miệng.”

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Giành Nữ Chính Về Tay Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 60: Bày tỏ

Lý Gia Thành nhìn gương mặt không biết là vì ngượng ngùng hay vì thiếu dưỡng khí mà trở nên đỏ bừng của Trần Viện, trong lòng thương tiếc không thôi. Anh dịu dàng vuốt ve một bên má của cô: “Ngốc quá, em thở bằng mũi chứ đâu phải bằng miệng.”

Trần Viện sau khi lấy lại được nhịp thở của mình, liền nhanh chóng đẩy Lý Gia Thành ra xa, cô đưa tay lên che miệng mình, mở to mắt nhìn Lý Gia Thành, ánh mắt tràn ngập sự kinh ngạc cùng mờ mịt.

“Anh...anh...vừa làm cái gì?”

“Hôn em.” Lý Gia Thành vẻ mặt đương nhiên nói, rõ ràng hai người vừa mới hôn nhau thật lâu, cuối cùng cô lại hỏi anh một câu như vậy, chẳng lẽ là do anh hôn giỏi quá khiến đầu óc của cô cũng bị choáng váng luôn rồi.

“Không...không phải, ý em làm tại sao anh lại hôn em?” Trần Viện cảm giác đầu óc của mình hiện tại đang giăng mờ mịt sương mù.

Lý Gia Thành đối với câu hỏi của Trần Viện, rất kiên nhẫn giải thích: “Trùng phạ em, sau này không được nói anh thích Lâm An An nữa, người anh thích là em.”

“À...” Trần Viện gật gật đầu, sau đó lại cảm thấy có gì đó không đúng. ‘Người anh thích là em.’ Hình như cô vừa nghe thấy câu này.

Trần Viện kinh ngạc, đưa tay lên che cái miệng đang há to của mình. Lý Gia Thành thích cô, không thể nào? So với việc người ngoài hành tinh cùng người địa cầu ký kết hiệp ước hòa bình thì chuyện này còn hoang đường hơn.

“Anh...anh nói giỡn hả?” Trần Viện nghi hoặc hỏi.

“Có cần anh dùng hành động để chứng minh không?” Lý Gia Thành vừa nói xong liền chồm về phía Trần Viện, giơ hai tay lên như muốn bắt lấy cô.

“Không cần không cần!” Trần Viện xua xua tay, dịch người ra phía sau. Cô mới không muốn bị chiếm tiện nghi một lần nữa. “VẬY...anh là đang tỏ tình với em sao?” Ôi cha mẹ ơi, chuyện này nghe sao mà hoang đường quá.

Lý Gia Thành cau mày ngẫm nghĩ: “Cứ cho là vậy đi.” Nói đúng hơn chính là khẳng định quyền sở hữu.

“Anh tỏ tình thì chỉ cần nói là thích em, sao lại hôn em, như vậy rất không lễ phép nha.” Trần Viện bất mãn nói.

“Tại sao anh lại không thể hôn em, anh hôn bạn gái của mình thì có gì mà không lễ phép.” Lý Gia Thành không cho là đúng.

“Cái gì, ai nói em là bạn gái của anh!” Trần Viện bị dọa thét lên.

Lý Gia Thành nhăn mặt: “Anh vừa mới nói là anh thích em.” Như vậy còn không tính là bạn gái thì như thế nào mới tính.

“Anh thích em thì đã sao. Anh phải hỏi em có đồng ý làm bạn gái của anh hay không, hoặc ít nhất cũng phải hỏi em có thích anh hay không mới được chứ.” Trần Viện nhanh chóng giải thích, cảm giác tự dung trở thành bạn gái của người khác khiến cô không thể nào chấp nhận được.

“Không cần hỏi, em thích anh mà.” Lý Gia Thành như chém đinh chặt sắt mà nói.

“Em không có thích anh.” Trần Viện vẫn không cam tâm, cô một lòng muốn tác hợp Lý Gia Thành với Lâm An An, như thế nào lại thích anh chứ, thật là chuyện hoang đường.

“Em có.”

“Em không có.”

Lý Gia Thành chăm chú nhìn vào hai mắt của Trần Viện, lúc trước anh còn không nắm chắc, nhưng bây giờ thì anh có thể chắc chắn một điều là Trần Viện rất thích anh.

“Em không thích anh, tại sao lúc nãy anh hôn lại không đẩy ra.” Lý Gia Thành nêu ra bằng chứng của mình.

“Em có, là do anh kéo em lại.” Trần Viện không ngần ngại bác bỏ bằng chứng của anh.

“Đó là phản ứng tự nhiên của em thôi, nhưng sau đó em vẫn không đẩy anh ra, ngược lại còn rất hưởng thụ khi được anh hôn.” Lại thêm một bằng chứng nữa.

Trần Viện ngẫm lại lời nói của Lý Gia Thành, có vẻ đúng là như thế. Nhớ đến nụ hôn vừa rồi, hình như không cô cũng không có chút chán ghét nào, ngược lại còn cảm thấy rất thích, lúc ấy cả người cô trở nên tê dại, lâng lâng như đang ở chín tầng mây, a a... cô đang nghĩ cái gì vậy nè.

“Em... em không có!” Trần Viện vẫn ngạnh miệng cãi.

“Vậy chúng ta làm lại lần nữa.” Lý Gia Thành thật sự có ý định hôn Trần Viện, trừng phạt cái miệng không thành thật này của cô.

“Không, không cần.” Trần Viện tránh né Lý Gia Thành như tránh né ôn dịch.

“Em... em cần thời gian suy nghĩ.”

Lý Gia Thành thờ dài, cô gái khâu thị tâm phi này thật là, rõ ràng là thích anh như vậy mà vẫn không chịu đối mặt với tình cảm của mình. Anh kéo ống tay áo lên, nhìn đồng hồ.

“Vậy anh cho em 15 phút.”

“Này, làm gì có ai như anh chứ, ít nhất cũng phải ba ngày, không đúng, một tuần.” Trần Viện như con nhím xù lông nói.

Lý Gia Thành trầm tư suy ngẫm một hồi, cảm thấy những thủ tục này thật phiền phức, nhưng rốt cuộc vẫn thuận theo Trần Viện. Ai bảo anh thích cô đến như vậy chứ, haizzz, thật là không có biện pháp.

“Thôi được rồi, em trở về suy nghĩ đi, ngày mai phải trả lời anh.”

“Ba ngày.” Trần Viện lại trả giá.

“15 phút.” Lý Gia Thành không hề nhân nhượng, chẳng phải Trần Viện nói đàn ông thời

khắc thích hợp nên bá đạo một chút mới tốt sao.

Trần Viện thấy thái độ kiên quyết của Lý Gia Thành, đành iu xiu: “Được rồi, ngày mai thì ngày mai.”

Trần viện nói xong, liền mở cửa xe muốn đi vào nhà nhưng cánh tay lại bị Lý Gia Thành bắt lấy: “Em muốn suy nghĩ thế nào cũng được, nhưng câu trả lời anh chấp nhận chỉ có một.”

Cái gì chứ, đây có nghĩa là cô có muốn làm bạn gái của anh hay không thì kết quả vẫn như nhau sao? Trần Viện dậm chân nói: “Cái anh này, làm gì có ai bá đạo như anh chứ.” Sau đó hờn dỗi muốn giặt tay mình ra.

Lý Gia Thành nhìn vẻ mặt đáng yêu của cô, không nhịn được mà mỉm cười. Anh kéo Trần Viện vào lòng, dịu dàng đặt một nụ hôn lên trán cô: “Ngủ ngon, ngày mai nhớ trả lời sớm cho anh.” Sau đó mới bằng lòng thả cô đi.

Trần Viện sau khi được phóng thích, liền nhanh chóng ra khỏi xe, chạy như bay vào nhà. Lý Gia Thành nhìn theo bóng dáng nhỏ nhắn đang lon ton chạy, đưa tay lên day day môi của mình, cảm thấy chuyện hôm nay thật sự là gạt hái ngoài ý muốn. Ừm, cảm giác khi hôn nhau thật sự rất tuyệt, nhưng kỹ thuật của Trần Viện còn chưa tốt lắm, sau này anh đành phải nhờ công giúp cô tập luyện thêm, aizz, thật là không có biện pháp, ai bảo anh cứng chiều cô quá làm gì, ngoài anh ra còn ai có thể lo lắng cho cô nhiều như vậy chứ.

Trần Viện sau khi an ổn nằm trong chăn, trái tim trong lồng ngực vẫn không ngừng nhảy nhót. Cô đưa tay lên mân mê cánh môi của mình, cảm giác của nụ hôn kia dường như vẫn chưa tan biến hết. Lý Gia Thành thích cô, chuyện này bắt đầu từ lúc nào? Cô thông minh như vậy, đáng lẽ phải nhận ra từ sớm chứ.

Trần Viện chậm rãi mình tưởng lại những khoảnh khắc khi hai người chung đụng trước kia. Anh có vẻ rất thích thân cận cùng cô, thích vuốt tóc cô, anh cũng chỉ mỉm cười với mình cô, từ lúc hai người gặp nhau đến giờ, cô đối với Lý Gia Thành luôn là muốn gì được nấy, anh sẽ vô điều kiện đáp ứng những yêu cầu của cô, chưa từng làm điều gì trái ý muốn của cô. Trần Viện lúc này mới vỡ lẽ ra Lý Gia Thành đối đãi với cô cùng người khác bất đồng, thậm chí chuyện này đã bắt đầu từ rất sớm.

Nhưng tại sao anh ấy lại thích cô? Người anh ấy thích là Lâm An An mới đúng chứ. Chẳng lẽ sự xuất hiện của cô đã khiến tình cảm của anh ấy thay đổi, không thích nữ chính nữa, đổi khẩu vị sang nữ phụ cận bả?

Nhưng cũng không đúng, nữ phụ cận bả đã không còn, cô hiện tại chính là là nữ phụ xinh đẹp, thông minh, tài giỏi, vui tính, lương thiện, nhân ái, bao dung. Cho nên Lý Gia Thành có thích cô cũng là chuyện có thể suy đoán được.

Như vậy còn cô, cô có thích anh không. Trần Viện đưa tay lên, sờ sờ hai má nóng rực của mình, cảm thấy làm bạn gái của Lý Gia Thành cũng không có gì không tốt. Anh là tủy người rất chung thủy, hơn nữa anh đối với cô rất ôn nhu và săn sóc. Mặc dù khi cùng người khác, Lý Gia Thành luôn duy trì thái độ lạnh lùng và xa cách, nhưng như vậy càng tốt, những người phụ nữ khác sẽ không dám mơ tưởng đến anh. Thử tưởng tượng một chút, một người vừa đẹp trai, vừa giàu có, vừa chung thủy, lại còn có có chế độ tự động phòng ngự tiểu tam, đương nhiên đây là không tính Lê Lan Mỹ, Lê Lan Mỹ chỉ là hạng tép riu, không thể tính là tiểu tam, Lý Gia Thành chẳng phải là hình mẫu trong mơ của các cô gái sao.

Nếu thế thì làm bạn gái của anh cũng là việc không tệ nhỉ. Thật ra từ lúc đến thế giới này, Trần Viện vẫn chưa từng nghĩ đến việc tìm người yêu. Cô đơn giản chỉ muốn sống thật tốt, hưởng thụ trọn vẹn cuộc sống gia đình mà trước đây cô chưa từng có được, nhưng bây giờ Lý Gia Thành lại khiến cho cô

cảm thấy rung động. Đã vậy thì cùng anh xác lập mối quan hệ, biết đâu chừng việc có bạn trai lại khiến cho cuộc sống của cô càng thêm phong phú và hoàn mỹ.

Cô có đồng ý qua lại với Lý Gia Thành đi nữa thì cũng đừng hiểu lầm là vì cô rất thích anh, thật ra cô chỉ có một chút xíu cảm động thôi, nhưng biết làm sao được, người ta thích mình như vậy, nếu không đáp lại thì thật là có lỗi. Xem, lúc này Lý Gia Thành còn nói đáp án mà anh ấy chấp nhận chỉ có một, chẳng phải có nghĩa là nếu cô từ chối anh, anh sẽ rất đau khổ sao. Cô lương thiện như vậy, làm sao có thể nhìn người khác vì mình mà tự dẫn vật bản thân, cho nên đành phải ra tay cứu vớt cuộc đời của Lý Gia Thành. Aizzz, ai bảo cô lớn lên vừa xinh đẹp vừa nhân hậu như vậy làm gì.

Trần Viện nằm trên giường lăn lộn, trên mặt còn thoáng một nụ cười có chút ngây ngốc. Cô đang suy nghĩ xem ngày mai nên trả lời Lý Gia Thành thế nào. Nhắn tin hay là gọi điện cho anh ấy đây? Như vậy thì có chút không tiện. Hay là cô đích thân đến gặp, nói với anh là cô cho anh cơ hội làm bạn trai của mình, ừm, như cứ như vậy đi. Cô quyết định như vậy không phải là vì nôn nóng gặp mặt Lý Gia Thành đâu, chẳng qua cô không muốn anh ấy phải bị dày vò đau khổ thôi. Nhìn xem chuyện tin đồn của cô và Albert Diệp chỉ mới xảy ra có một ngày mà anh ấy đã tiêu tụy như thế, nếu tiếp tục kéo dài thời gian thêm thì Lý Gia Thành còn dày vò bản thân đến mức nào nữa. làm một người bạn gái ôn nhu, sẵn sàng như cô không phải là điều dễ dàng gì.

Trần Viện nằm tự kỷ thêm một lúc lâu, liếc nhìn điện thoại đã thấy hơn một giờ sáng. Không được, phải đi ngủ ngay, thức khuya sẽ trở thành mất gấu trúc. Cô hiện tại đã có bạn trai, không còn là người độc thân nữa, gương mặt này đã trở thành tài sản chung của hai người, không thể tùy tiện bạc đãi được. Cô mới không phải là sợ Lý Gia Thành chê cô xấu rồi trả hàng đâu.

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Giành Nữ Chính Về Tay Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Ghen

Trần Viện một đêm ngủ muộn, sáng sớm tinh dậy thần khí vẫn thanh sáng như thường, thậm chí so với mọi ngày còn phần chấn hơn. Ba mẹ Trần thấy thế không khỏi vui mừng, cuối cùng con gái bảo bối của mình cũng vượt qua được bóng ma tâm lý, không uổng công hai người dành cả buổi tối để làm công tác tư tưởng với Trần Viện.

Trần Viện cũng không quản hai vị phụ huynh nghĩ như thế nào, chỉ chuyên tâm vào bữa sáng sau đó mới có thể đến gặp vị bạn trai mới nhậm chức của mình. Cô đắn đo một lúc lâu, sau cùng mới quyết định không báo trước cho Lý Gia Thành, ai bảo hôm qua anh ấy không nói không rằng liền xuất hiện trước mắt cô, tốt thôi, hôm nay cô sẽ tập kích lại, xem như là lãnh đạo khảo sát đột xuất, để xem Lý Gia Thành có đang làm chuyện gì lén lút sau lưng cô không.

Trần Viện vừa ăn vừa ảo tưởng đến đủ loại phản ứng của Lý Gia Thành khi nghe được câu trả lời của cô, nhưng nghĩ tới nghĩ lui, dường như cô còn quên việc gì đó, là gì nhỉ? Đúng rồi, chẳng lẽ sáng sớm cô liền chạy đến gặp Lý Gia Thành, lỡ đâu anh ấy cho rằng cô thích anh đến mức không thể chịu đựng hơn được nữa, phải nhanh chóng đến gặp anh thì sao? Đàn ông chính là loại động vật áp dụng thuần thực nhất câu nói được voi đòi tiên. Nếu hai người vừa mới bắt đầu thôi mà cô đã cho anh vài phần sắc mặt như vậy, về sau anh liền trèo lên đầu cô ngồi, đàn ông là không thể cứng chiều.

Lại tiếp tục, khi đến gặp Lý Gia Thành, cô phải nói gì với anh đây? Phải nghĩ kĩ xem nói như thế nào mới có thể biểu được biểu hiện được tâm ý của mình một cách chân thành nhưng không được quá bị lộ.

“Anh Gia Thành, em thích anh muốn chết rồi, em sẽ làm bạn gái của anh nha~ !” Cái này đương nhiên là không được.

“Gia Thành, đêm qua em đã suy nghĩ rất nhiều về những lời mà anh nói. Mặc dù anh là một người đàn ông không tệ, nhưng so với một cô gái thông minh, xinh đẹp, sâu sắc, thấu hiểu, thiện lương, nhân hậu... như em thì cũng không thể nói là xứng đôi. Nhưng anh đã thích em nhiều đến mức không có em không thể sống nổi, em cũng không còn cách nào khác, đành phải ủy khuất bản thân mình chấp nhận anh thôi.” Như thế cũng không được, quá thành thật, đôi khi trong chuyện tình cảm, thẳng thừng nói vào sự thật sẽ làm tổn thương người khác, phải uyển chuyển hơn mới tốt.

“Lý Gia Thành, tôi cho anh ba tháng thử việc, nếu vẫn không lọt vào mắt tôi thì anh chuẩn bị tâm lý thôi việc đi, không yêu đương gì nữa hết.” Ừm, cái này được nha, vừa khí phách, vừa mạnh mẽ, lại có thể để Lý Gia Thành hiểu được thái độ của cô, không dám ỉ vào sự sùng ái của cô mà kiêu ngạo.

Trần Viện thu xếp tâm tư lại một lúc, đúng 9 giờ đứng dậy xuất phát đến công ty Lý Gia Thành. Còn chuyện ở phim trường à? Quên đi, cô vắng một buổi cũng không phải không quay được, huống hồ sáng sớm cô đã điện thoại thông báo với Hồ Phong.

Trần Viện vừa đến nơi, tâm lý lại tiếp tục giằng co. Cô nên thông tri với quầy lễ tân trước hay trực tiếp dùng thang máy chuyên dụng của Lý Gia Thành lên gặp anh ấy, dù gì mặt mà thang máy anh đã sớm nói cho cô biết. Trần Viện miên man suy nghĩ, không biết phải quyết định thế nào, liền bị một cuộc trò chuyện cắt ngang.

“Này, chị nói cô gái đó có phải là diễn viên không? Trông thật xinh đẹp, chẳng lẽ là bạn gái của tổng giám đốc.”

Trần Viện nghe được câu này, liền dựng lỗ tai lên vô thức tiến gần về phía hai nhân viên lễ tân đang trò chuyện.

“Bạn gái của sếp không phải là người khác sao, cái cô vẫn hay đến cùng sếp đấy.”

“Ai biết được, chắc là chia tay rồi, hôm nay là bạn gái mới, chị nói xem hai cô này ai đẹp hơn.”

“Khó mà nói, mỗi người mỗi vẻ, nhưng tôi thích cô trước kia hơn. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, những người như tổng giám đốc thật khiến người ta ganh tỵ, vừa có tiền, vừa có diện mạo, phụ nữ bên cạnh cũng không thiếu, hơn nữa người nào người này đều miễn chê.”

Trần Viện không thể nào tin được vào những gì mình đã nghe thấy. Hôm qua Lý Gia Thành còn bày tỏ với cô, nói thích cô, khiến cô một đêm không an giấc. Sự xuất hiện của anh đã khiến nội tâm vốn an bình của cô bị khuấy đảo, khiến cô cảm thấy rung động vì sự chân thành của anh. Cả đêm qua cô không kiềm chế được tâm trạng kích động và rạo rực của mình, sáng sớm đã vội vã chạy đến gặp anh, muốn để anh thấy được tâm ý của mình. Vậy mà chào đón cô lại là chuyện gì, Lý Gia Thành có bạn gái mới. Thật nực cười, người đàn ông hôm qua còn thâm tình nói thích cô, hôm nay lại vui vẻ ôm ấp tình yêu mới, rốt cuộc cô chiếm vị trí nào trong lòng anh đây? Trần Viện mặc dù muộn màng nhưng vẫn nhận ra được bản thân đã thích Lý Gia Thành nhiều lắm, cô phải làm thế nào trước sự phản bội của anh đây? Trốn đi thật xa, đến một nơi không ai thấy được, một mình gặm nhấm nỗi buồn, chậm rãi thích ứng cuộc sống không có Lý Gia Thành, không có sự quan tâm và săn sóc của anh. Sau đó sẽ sống những chuỗi ngày dài còn lại của cuộc đời trong cô đơn và hoài niệm. Chỉ nghĩ đến thôi cũng cảm thấy thật thương tâm... mới là lạ.

Nghe thật buồn cười, cô đâu phải đang đóng phim Hàn Quốc. Tại sao người chạy trốn là cô mà không phải là đôi gian phu dâm phụ kia. Được rồi, cô sẽ chống mắt lên xem Lý Gia Thành to gan đến mức nào mà dám qua mặt cô thông đồng cùng người phụ nữ khác, tốt nhất anh ta nên cầu trời khấn phật mọi chuyện chỉ là hiểu lầm, nếu không có hai Lý Gia Thành cũng sẽ không chịu nổi được sự phẫn nộ của cô.

Trần Viện hùng hổ tiến đến quầy lễ tân: “Các chị vừa nói ai đến tìm Lý Gia Thành? Tên gì? Đã bao lâu rồi?”

Hai cô gái bị bộ dạng của Trần Viện làm cho hoảng sợ, lắp bắp không nói nên lời.

“Tại sao không trả lời?” Trần Viện nhún mày, cao giọng hỏi.

“Là... là... Lê... Lê cái gì nhỉ, đúng rồi, Lê Lan Mỹ. Cô ấy vừa đến khoảng hai mươi phút trước.”

Trần Viện nghe thấy cái tên này, trong mũi khê hừ một tiếng. Quả nhiên là hồ ly tinh, đi đến đâu cũng không quên được việc quyến rũ đàn ông. Trần Viện nói cảm ơn một tiếng rồi tiến về phía thang máy chuyên dụng của Lý Gia Thành. Nhất định phải cho Lê Lan Mỹ một bài học, để cô ta biết được người nào nên trêu chọc, người nào không nên. Còn Lý Gia Thành cũng không thể tha, nơi nơi trêu hoa ghẹo nguyệt.

Hai cô gái ở quầy lễ tân nhìn theo bóng lưng của Trần Viện, chớp chớp mắt.

“Chị nói xem chúng ta có nên ngăn cản cô ấy lại không?”

“Không được, đây là chuyện riêng của sếp.”

“Vậy phải làm thế nào bây giờ?”

Hai cô gái nhìn nhau, tròng mắt khê đảo, sau đó hai người tự hiểu ý, móc điện thoại di động ra.

“A lô, anh Thắng hà, nghe nói anh đang lên tầng trên cùng giao hồ sơ đúng không? Em kể cho anh nghe một chuyện...”

“A lô, chị Thu, sáng nay chị đã quét dọn phòng tổng giám đốc chưa? Rồi hả, nhanh trở lại đó tiếp tục dọn, có trò hay để xem, đúng vậy, đúng vậy, nhanh đi, xong chuyện nhớ kể lại cho em nghe đó.”

Hai cô gái đồng loạt cúp máy, ăn ý quay lại nhìn nhau mỉm cười, công việc lễ tân thật sự rất nhàm chán, lâu lâu mới có tin bất quải, nếu không chịu đi nghe ngóng thì chính là đồ ngốc..

Trần Viện không hề hay biết mình sắp trở thành nhân vật chính trong câu chuyện bất quải nơi công sở sắp tới. Cô hiện tại đang khí thế ngất trời cười thang máy đến tầng cao nhất của tòa nhà. Trần Viện siết chặt nắm tay, nghiêng răng nghiêng lợi, thầm thề với lòng là sẽ cho Lê Lan Mỹ một trận nhớ đời, để cô ta không còn dám mơ tưởng đến người đàn ông của cô nữa. Còn Lý Gia Thành cũng không thể dễ yên, cô là bạn gái của anh chứ không phải người đàn chanh chua, suốt ngày phải theo sau thu dọn nợ đào hoa cho anh.

Nếu Lê Lan Mỹ biết được suy nghĩ của Trần Viện, chắc chắn sẽ khóc lóc kêu oan. Cô ở nơi này cũng khổ sở không chịu nổi, ngồi tại phòng chờ hơn 15 phút mới được thư ký dẫn vào gặp Lý Gia Thành, cứ tưởng cuối cùng cũng đạt được mục đích, nào ngờ Lý Gia Thành ngay cả đầu cũng không buồn ngẩng lên nhìn cô, trực tiếp đưa tay ra dấu để cô ngồi ở sofa tiếp tục đợi.

Người ta nói không sai, đàn ông khi tập trung làm việc và khi quẹt thẻ trả tiền cho phụ nữ là đẹp trai nhất. Lê Lan Mỹ ngày người nhìn Lý Gia Thành, một hồi sau thấy anh vẫn không có ý ngẩng đầu lên nhìn mình, cô cắn môi, trong lòng không khỏi ân ân một chút khó chịu.

Chẳng lẽ phải ngồi đây đợi đến giờ tan sở? Đương nhiên là không, Lê Lan Mỹ có một ưu điểm, theo kiểu văn nghệ gọi là kiên trì, bền bỉ, nói trắng ra là mặt dày không ai sánh kịp. Liếc nhìn thấy ấm trà trên bàn, hai mắt cô chột lóe sáng. Thử đạo cụ này không phải vẫn thường hay xuất hiện trên phim truyền hình hay sao. Anh luyện chữ, em bên cạnh mài mực, rót trà cho anh, trong lúc vô ý, em lỡ làm nước trà dấy vào áo anh. Em hoảng hốt cuống quýt rút khăn thấm ra giúp anh lau, hai ta vô tình chạm tay nhau, trong giây phút mất đối mắt, tay chạm tay, tình yêu như ngọn lửa nhỏ bắt đầu nhen nhóm. Chắc chắn, quả là một sáng kiến tuyệt vời, Lê Lan Mỹ thầm nghĩ.

Nghĩ là làm, Lê Lan Mỹ đứng dậy rót một tách trà, cầm lấy rồi tiến về phía Lý Gia Thành.

Lý Gia Thành ngay từ đầu đã chú ý đến hành động của Lê Lan Mỹ, cô gái này vốn nằm trong danh sách nhân vật cần đặc biệt quan tâm của Lý Gia Thành, vị trí chỉ đứng sau Albert Diệp. Ban đầu anh không hề có ý định tiếp cô, để thư ký chuyển lời rằng anh đang bận. Nhưng ai ngờ cô gái này thấy khó không lùi, tiếp tục ngồi ở phòng chờ để đợi anh. Đã vậy thì anh cũng không cần phải viện lý do nữa, trực tiếp cho cô vào để nói chuyện rõ ràng, dù gì đi nữa thì anh cũng xem như là hoa đã có chủ, à không, chủ đã có hoa, không thể dây dưa bắt mình cùng người phụ nữ khác, đặc biệt lại là người phụ nữ mơ tưởng đến sắc đẹp của anh. Nếu để Trần Viện hiểu lầm, có đem hai Lê Lan Mỹ ra xử bắn cũng không thể đền lại được cho anh.

Nhìn thấy Lê Lan Mỹ tiến lại gần, Lý Gia Thành vờ như không hề hay biết, thực chất trong lòng đã dựng lên hàng rào phòng thủ, mặc dù không biết cô ta đang dự định làm gì, nhưng Lý Gia Thành nhìn rõ một tia toan tính trong mắt cô.

Lê Lan Mỹ thấy Lý Gia Thành vẫn một mực chăm chú lên màn hình máy tính, không hề nhận ra cô đang đến gần, nội tâm không khỏi đắc ý. Như thế càng tốt, nếu có thể làm anh ấy giết mình, cô càng dễ dàng giành cánh đánh rơi tách trà. Nhưng thực tế so với tưởng tượng thì tàn khốc hơn nhiều, khi Lê Lan Mỹ chỉ còn cách Lý Gia Thành hai bước, anh bất ngờ ngẩng đầu dậy, dùng ánh mắt ‘triu mến’ nhất có thể để nhìn cô. Lê Lan Mỹ bị anh nhìn, thân thể vô thức co rút lại, có chút run rẩy, tóc gáy cũng dựng ngược lên, không khí xung quanh tựa như bị hạ thấp xuống vài độ. Lê Lan Mỹ hoảng sợ, hai chân đông cứng, không nghe theo lời của bản thân nữa, tiến không được, lùi cũng không xong, chỉ có thể đứng trơ một chỗ. Không khí căng thẳng và lúng túng chưa kéo dài được ba giây, cửa phòng đột ngột bị mở ra. Lê Lan Mỹ thở phào nhẹ nhõm, thầm cảm ơn vị cứu tinh xuất hiện rất kịp lúc, có điều lúc này mà nói cảm ơn vẫn còn hơi sớm, vì người xuất hiện đúng dịp không phải lúc nào cũng là cứu tinh.

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Giành Nữ Chính Về Tay Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Bắt gian.

Trần Viện vừa tung cửa bước vào, đập vào mắt chính là cảnh tượng Lê Lan Mỹ tay cầm ly trà, đứng sát vào Lý Gia Thành, hai người thâm tình nhìn nhau, liếc mắt đưa tình, không khí tràn ngập ám muội màu hồng phấn.

Trần Viện từ xưa đến nay luôn là người không để bản thân chịu thiệt, huống hồ đứng trước tình cảnh như thế này, cô hùng hổ xông vào, cao giọng hỏi:

“Hai người đang làm cái gì vậy hả?”

Lý Gia Thành từ lúc nhìn thấy Trần Viện, nào còn có tâm trạng chú ý đến người khác, hai mắt anh gắt gai bắt lấy cô, trong lòng rạo rực vui sướng. Trần Viện hẳn là đến đây để trả lời anh, đúng là một chuyện đáng được ăn mừng, cuối cùng cách mạng cũng đã thành công. Anh đứng dậy, tiến về phía Trần Viện, bỏ lại Lê Lan Mỹ vẫn đang đứng như tượng phía sau.

“Em đến rồi, mau lại đây.” Lý Gia Thành mỉm cười, kéo tay Trần Viện đi về phía sofa.

Trần Viện suýt nữa bị nụ cười vô tội của Lý Gia Thành đã bại, nhưng may mắn là cô vẫn còn giữ được ý chí của mình, rút tay ra khỏi tay của Lý Gia Thành, cô đến đây là để bắt gian, không phải đến bàn luận chuyện yêu đương.

“Hai người đang làm cái gì?” Trần Viện vẻ mặt nghiêm túc hỏi.

Lý Gia Thành cau mày, bất mãn liếc nhìn về phía Lê Lan Mỹ, cô gái này thật không biết lễ phép, thấy bạn gái anh đến gặp anh còn không biết tránh đi chỗ khác.

“Không làm gì cả.” Anh ngắn gọn trả lời.

Trần Viện làm sao chấp nhận được đáp án này: “Cô ấy đến đây để làm gì?” cô chỉ về phía Lê Lan Mỹ nói.

Ánh mắt Lý Gia Thành nhìn Lê Lan Mỹ càng thêm lạnh lẽo, thật là một cái bóng đèn lớn, còn dám đứng đây cản trở anh cùng Trần Viện bồi dưỡng tình cảm.

“Không biết.” Anh lại tiếp tục trả lời ngắn gọn.

Trần Viện mấp máy môi, muốn tiếp tục truy vấn chuyện này, nhưng lại bị Lý Gia Thành cắt ngang.

“Đừng quan tâm đến những người không liên quan, toàn chuyện bao đồng, đến đây nói chuyện với anh.” Tay Trần Viện một lần nữa lại bị anh kéo đi.

Trần Viện cau mày nhìn Lý Gia Thành, trông anh lúc này ngây thơ vô tội đến mức khiến cho người ta phải ngỡ rằng nhân vật xuất hiện trong cảnh tượng ám muội vừa rồi là một người hoàn toàn khác, không liên quan gì đến anh. Bị anh kéo đi, Trần Viện trong lòng một mảnh hỗn loạn và rối rắm. Rốt cuộc là sao? Minh đến đây là để bắt gian mà, như thế nào qua miệng Lý Gia Thành lại trở thành lo chuyện bao đồng.

Ngay lúc Trần Viện còn đang bối rối, chưa kịp phác tác quyền uy của chính thất thì đã có người thay cô làm việc đó rồi.

“Đứng lại!” Lê Lan Mỹ nhìn chăm chăm vào hay bàn tay đang nắm chặt lấy nhau kia, khó chịu như bị kim đâm vào mắt.

“Hai người buông tay ra.” Cô lại tiếp tục bá đạo ra lệnh.

Lý Gia Thành có vẻ không hề để lời của Lê Lan Mỹ vào tai, chỉ đứng đưng nhìn cô ta một cái, hoàn toàn không có ý định buông tay Trần Viện ra.

Trần Viện thì ngược lại, không được bình tĩnh như anh. Lê Lan Mỹ không phải đang đùa với cô chứ? Bạn gái chính thức là cô đây vẫn chưa kịp phát uy mà cô ta lại dám phát uy ngược lại, đúng là chuyện nực cười mà. Trần Viện xem như là bị Lê Lan Mỹ chọc giận đến triệt để, cô nắm tay Lý Gia Thành chặt hơn, hất mặt khiêu khích nhìn về phía Lê Lan Mỹ.

“Mày có tư cách gì kêu người khác buông tay.” Trần Viện không nể mặt nói.

Lê Lan Mỹ vốn đang bị ánh mắt băng lãnh của Lý Gia Thành trấn trụ, nghe thấy Trần Viện khiêu khích liền phát điên như gà bị chọc tiết, cô giậm chân tức tối nói: “Người hỏi câu này phải là tao, mày có tư cách gì nắm tay anh Gia Thành.”

Trần Viện giận quá hóa cười, cô nhếch miệng nói: “Tư cách gì à? Đương nhiên là bạn gái, là người yêu đó.” Cô cố tình kéo dài âm cuối để chọc tức Lê Lan Mỹ.

“Hừ, đồ cóc ghè đòi ăn thịt thiên nga, nói khoác không biết ngượng, còn không mau buông tay anh Gia Thành ra.”

Trần Viện chớp chớp mắt, cảm thấy mình thật vô tội, rõ ràng Lý Gia Thành mới là người nắm tay cô.

“Không tin sao?” Trần Viện hỏi, giật tay ra khỏi gọng kiềm của Lý Gia Thành, ngay sau đó liền vòng hai tay lên cổ anh, rướn người đặt một nụ hôn thật kêu lên má Lý Gia Thành.

Trước ánh mắt sững sờ của mọi người, Trần Viện xoay người, nhướng mày đắc ý nhìn Lê Lan Mỹ: “Đã tin chưa.”

Lý Gia Thành bất ngờ bị tập kích có chút ngỡ ngàng, nhưng rất nhanh sau đó, anh liền cong khóe miệng, trong lòng không tránh khỏi có điểm ngọt ngào. Trần Viện đối với anh nhiệt tình như vậy, anh không thể không biểu hiện một chút chân thành của mình đối với cô. Nhanh như chớp, Trần Viện lại bị Lý Gia Thành kéo vào lòng, ấn thật mạnh môi của mình lên môi cô.

Trần Viện giật mình, theo quán tính đẩy Lý Gia Thành ra, nhưng nghĩ đến ở đây vẫn còn một khán giả, cô thôi vung vẩy, hợp tác với hành động của Lý Gia Thành.

Cảm nhận được cánh môi cô hé mở, Lý Gia Thành liền mạnh mẽ tiến công vào, khề mút lấy chiếc lưỡi ngọt ngào của cô, cùng nó chơi đùa đến quên trời đất, hoàn toàn không vì sự có mặt của người khác mà ngại ngùng.

Trần Viện ban đầu vốn chỉ muốn chọc tức Lê Lan Mỹ, nhưng ai ngờ về sau cô lại bị chính nụ hôn của Lý Gia Thành làm cho mê muội, hoàn toàn đắm chìm vào cảm xúc vừa xa lạ, vừa quen thuộc mà anh mang lại. Cô choàng tay ra phía sau cổ Lý Gia Thành, cả người mềm nhũn tựa vào anh, ngây ngô hôn đáp lại. Nhận thấy động tác nho nhỏ này của Trần Viện, Lý Gia Thành như mở cờ trong bụng, càng mạnh mẽ cuồng quét trong miệng cô.

Lê Lan Mỹ bị cảnh tượng trước mắt làm cho ngây ngốc: “Các người...”

Cảm thấy không thể nhìn thêm được nữa, cô bặm chặt môi, dậm chân xuống sàn rồi tức tối bỏ đi, lúc bước ra còn vô cùng lịch sự đóng sầm cửa phòng lại. Đám gián điệp bên ngoài thấy có động tĩnh lớn như vậy liền hưng phấn không thôi. Oa... Bạn gái của tổng giám đốc thật mạnh mẽ, vừa đến chưa được mười phút mà tiểu tam đã bị đánh bại đến toi bởi hoa lá, chỉ biết ôm mặt khóc bỏ chạy. Chắc chắn, quả nhiên nhìn người không thể nhìn bề ngoài, trông cô bạn gái của tổng giám đốc xinh đẹp, yếu điệu như vậy, hóa ra lại là một nhân vật vô cùng lợi hại. Sau việc này, tại công ty của Lý Gia Thành, Trần Viện xem như là nổi tiếng sau một đêm, lời đồn đãi có đủ loại, nhưng chủ yếu người ta đều nói cô lợi hại như thế nào, buru hân như thế nào. Đợi đến lúc Trần Viện nghe được cũng không biết nên khóc hay nên cười, nhưng việc đó sau này lại giúp đỡ Trần Viện không ít, cụ thể là một vài cô gái trẻ không muốn yên phận trong công ty cũng trở nên ngoan ngoãn hẳn ra, cái này có thể xem như là việc vui đi?

Trần Viện hiển nhiên không biết mình lại sắp trở thành nhân vật phong vân. Nghe được tiếng cửa đóng sầm lại, cô mới choàng tỉnh khỏi cơn mê. Đẩy mạnh Lý Gia Thành ra, Trần Viện thầm mắng bản thân không có tiền đồ, cư nhiên bị nụ hôn của Lý Gia Thành mê hoặc.

Bất ngờ bị Trần Viện đẩy ra, Lý Gia Thành không khỏi có chút thất vọng. Bây giờ anh đã hoàn toàn thấu triệt câu nói lòng tham không đáy, trước kia chỉ cần được ở cạnh Trần Viện anh đã vô cùng thỏa mãn, nhưng hiện tại, mỗi lần gần gũi cô anh lại muốn được nhiều hơn, nhiều hơn nữa. Anh ôm Trần Viện vào lòng, vùi mặt vào mái tóc mềm mại của cô, khề hít thật sâu để áp chế sự xao động trong lòng. Anh không thể vội vàng được, nếu dọa Trần Viện sợ chạy mất thì biết tìm ai để bắt đền đây.

“Anh buông em ra.” Trần Viện cau mày, dùng sức thoát ra khỏi vòng ôm của Lý Gia Thành. Cô vẫn còn chưa thăm vãn anh, vậy mà cái người này lại không có chút tự giác nào của một phạm nhân.

“Sao vậy.”

“Hừ, còn dám hỏi em như vậy sao, anh nói đi, lúc này hai người đang làm cái gì trong phòng?”

Lý Gia Thành nghe thấy Trần Viện lại nhắc đến chuyện vừa rồi, trong lòng có chút không thoải mái, thành kiến đối với Lê Lan Mỹ lại tăng thêm một tầng.

“Anh không làm gì cả.”

“Không làm gì mà đứng sát vào nhau như vậy, anh nói thật đi, đừng hòng qua mặt em.” Trần Viện tiếp tục hạch sách.

“Là cô ta chủ động đến gần anh, anh chẳng hề để ý đến cô ấy.” Lý Gia Thành rồi rầm giải thích, anh thật sự lo lắng Trần Viện sẽ hiểu lầm mình.

“Người ta chủ động tiếp cận, còn anh thì bị động tiếp nhận đúng không, anh đang trách em đến quá sớm, phá hỏng chuyện tốt của anh chứ gì. Em xuất hiện không đúng lúc, là lỗi của em, được thôi, vậy em sẽ đi về.”

Thật sự thì sau khi nói ra những lời đó, Trần Viện hận không thể vấp vào miệng mình một cái ngay lập tức. Chính cô cũng nhận ra bản thân mình vô lý, chuyện chẳng có gì mà cô lại làm âm ỉ như một người phụ nữ chanh chua. Lý trí của cô đâu, hình tượng của cô đâu, thật là mất mặt quá đi, Trần Viện hối hận không thể tả. Nhưng đã phóng lao thì phải theo lao, cô đành phối hợp với lời nói của mình, xoay người bước đi, trong lòng thâm niệm cho Lý Gia Thành giữ cô lại.

Lý Gia Thành không hề hay biết nội tâm đang tranh đấu gay gắt của Trần Viện, khi thấy cô định rời đi, anh liền cuống quýt giữ chặt tay cô lại: “Em đừng đi, chúng ta xem lại băng ghi hình đi.”

Hành động của Lý Gia Thành làm cho Trần Viện thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng có bậc thang cho mình leo xuống, nhưng lời anh nói khiến cô phải nhún mày khó hiểu: “Băng ghi hình gì?”

Giải đáp thắc mắc của Trần Viện, Lý Gia Thành chỉ tay về một góc phòng, nơi được trang bị camera giám sát: “Băng ghi hình của camera này, anh và cô ta chẳng làm gì cả.”

Nhìn vẻ mặt trinh tiết liệt nữ của Lý Gia Thành, Trần Viện vừa chột dạ, vừa thấy có lỗi với anh. Cô đương nhiên biết hai người bọn họ không có làm gì, nhưng tại cái miệng nhanh hơn bộ não, cô biết làm sao được: “Không cần đâu, em tin anh rồi.”

Trần Viện không truy cứu chuyện này nữa, Lý Gia Thành thở phào một hơi, thật ra camera đó đã bị anh tắt từ lâu, ai lại tình nguyện bản thân thời thời khắc khắc bị theo dõi, cho nên nếu có lên hỏi thượng đế cũng không tìm được băng ghi hình.

“Nhưng chỉ lần này thôi đó, nếu có lần sau thì, hừ hừ.” Trần Viện khịt mũi nói.

Thấy vẻ mặt khoa trương của cô, Lý Gia Thành cong khóe miệng, ôn nhu cười. Trần Viện ngẩng người nhìn nụ cười của anh, một lúc sau mới hoàn hồn lại. Cô đưa tay lên sờ hai má nóng hổi của mình: “Cười cái gì, có gì buồn cười đâu.”

Khóe miệng Lý Gia Thành vẫn chưa có dấu hiệu buông xuống: “Em đang ghen.”

Trần Viện như con mèo nhỏ bị giẫm phải đuôi, lập tức xù lông: “Ai thêm ghen, con mắt nào của anh thấy em ghen, anh ghen thì có.”

Nụ cười của Lý Gia Thành ngày càng rực rỡ: “Ừm, là anh ghen.” Nói xong, anh cúi người xuống, một lần nữa in môi mình lên môi của cô.

Trần Viện bị tập kích bất ngờ, hoảng hốt đẩy anh ra: “Đừng mà, ở đây có camera giám sát đó.”

Lý Gia Thành đứng hình, cảm giác tự lấy đá đập chân mình thật khó chịu, nhưng ngay sau đó anh liền nhanh trí: “Vào phòng nghỉ đi, ở đó không có lắp camera.”

Trần Viện không nể tình, đâm thật mạnh vào ngực anh: “Đầu óc anh suốt ngày chỉ nghĩ đến những chuyện đó thôi sao.”

Bị Trần Viện nói trúng tim đen, Lý Gia Thành ngượng ngùng sờ mũi: “Vậy em ở đây chơi với anh, một lát nữa cùng nhau ăn trưa, đợi buổi chiều tan sở thì đi xem phim, được không?” Lý Gia Thành hỏi, đây không phải là chuyện mà những đôi tình nhân hay làm sao, anh với Trần Viện nhất định phải trải qua một buổi hẹn hò đúng nghĩa với Trần Viện.

“Buổi chiều không được, em phải đến phim trường.” Trần Viện rầu rĩ nói, thật ra đề nghị của Lý Gia Thành cũng khiến cô rất động tâm.

“Em lỡ nghỉ rồi thì nghỉ cả ngày luôn có sao đâu, xem như là đi bàn công việc với nhà đầu tư đi.” Lý Gia Thành ân cần hiến kế.

“Thôi được rồi, chỉ lần này thôi đó.” Trần Viện khoa trương thờ dài nói, nể tình hôm nay hiểu lầm anh, cô liền chiều anh một lần, cũng chỉ có cô mới sùng anh như vậy thôi, Trần Viện thâm nghĩ.

Hai người đi đến nhận thức chung, liền hi ha cười nói, tựa như trước đó chưa từng xảy ra việc gì, cũng chẳng ai chủ động nhắc chuyện Trần Viện đáp ứng hay không đáp ứng làm bạn gái của Lý Gia Thành, bởi vì không cần nói, bọn họ cũng đều đã rõ tâm ý của đối phương.

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Giành Nữ Chính Về Tay Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Hẹn hò.

Bắt đầu một ngày hẹn hò đúng nghĩa, Lý Gia Thành kéo Trần Viện đến bàn làm việc của mình, anh ngồi xuống chiếc ghế tựa king size, sau đó vỗ vỗ lên đùi: “Em ngồi ở đây đi.”

Trần Viện nhìn hành động của Lý Gia Thành, giật giật khóe môi: “...Tại sao em phải ngồi đó.”

Lý Gia Thành dùng vẻ mặt đương nhiên trả lời: “Những người yêu nhau vẫn luôn ngồi như vậy.”

Không đợi Trần Viện nhiều lời, anh mạnh tay lôi cô vào lòng. Trần Viện lần đầu tiên dùng tư thế này khi gần gũi với Lý Gia Thành, có chút ngượng ngùng không quen.

“Thật sao? Làm sao anh biết được?” Đùng nghĩ cô là tay mơ mà muốn qua mặt cô nha.

“Trên phim nói vậy.” Lý Gia Thành ngẫm nghĩ một chốc lại bổ sung thêm: “Là bộ phim truyền hình 8 giờ mà Nhã Hân hay xem đó.”

Trần Viện nghe vậy liền bật cười, không nghĩ Lý Gia Thành lại ngây thơ đến như vậy, đến mức phải theo dõi phim truyền hình để học hỏi kinh nghiệm yêu đương: “Phim ảnh chỉ là hư cấu thôi, chẳng lẽ yêu nhau thì suốt ngày cứ phải ngồi trong lòng người yêu.”

Lý Gia Thành không cho là đúng: “Làm phim là phải dựa vào thực tế, không phải tất cả đều là hư cấu.”

Trần Viện không phải là lần đầu trải nghiệm qua sự cố chấp của Lý Gia Thành, cho nên cô cũng không nhắc đến đề tài phim ảnh này nữa: “Thôi được rồi, anh buông em ra đi, em ngồi như thế này sao anh làm việc được.”

“Anh làm được.” Lý Gia Thành vừa nói xong, tay trái vòng quanh người Trần Viện, ôm lấy eo cô, tay phải thì cầm tập tài liệu trên bàn để chứng minh điều đó.

“Nhưng như thế này rất bất tiện, anh cũng không thoải mái làm việc.”

“Không sao, anh rất thoải mái. Anh làm sao có thể để em ngồi một mình chờ anh làm việc được.”

Khóe môi Trần Viện lại một lần nữa run rẩy, lý luận cùn như thế này không biết anh ấy nhặt ở đâu ra nữa: “Trước giờ vẫn luôn là như vậy mà, có gì không đúng đâu.”

“Trước kia khác, bây giờ khác.” Lý Gia Thành vươn tay vuốt tóc Trần Viện, lại điểm một nụ hôn lên trán cô: “Ngoan, ngồi yên đợi anh làm việc, buổi trưa sẽ cho em ăn.” Nói rồi liền chăm chú nhìn vào hồ sơ trên tay.

Trần Viện ngồi yên lặng trong lòng Lý Gia Thành, ngẫm nghĩ câu nói của anh hình như có gì đó không đúng, nhưng lại chẳng biết không đúng chỗ nào.

“Khoan đã, anh làm việc rồi em biết làm gì, chẳng lẽ phải ngồi thế này đến trưa.” Bé ngoan Trần Viện phát biểu.

Lý Gia Thành buông công việc trên tay xuống, cầm lấy điện thoại của mình đưa cho cô: “Em lên mạng hoặc chơi game gì cũng được.” Lý Gia Thành gạt gạt đầu, có vẻ rất hài lòng về sắp xếp của mình, sau đó lại tiếp tục xem văn bản.

Trần Viện vọc điện thoại được khoảng mười phút thì ngẩng đầu lên, vẻ mặt khổ bức hỏi Lý Gia Thành: “Gia Thành, ngồi như thế này anh thoải mái thật sao?”

Lý Gia Thành nhìn xuống bảo bối đang ngồi trong lòng mình, gật gật đầu thay câu trả lời.

“Nhưng mà em mỏi quá.” Vừa mỏi lưng, vừa mỏi hông, chẳng lẽ khi yêu nhau, người ta thích hành hạ nhau theo kiểu này sao? Trần Viện bắt đầu ở trong lòng Lý Gia Thành uốn éo, cựa quậy, muốn tìm một tư thế thoải mái nhất.

Hành động của Trần Viện khiến toàn thân Lý Gia Thành đông cứng. Một vài bộ phận nào đó trong cơ thể bắt đầu rục rịch không chịu nghe lời.

Trần Viện đang ngồi, đột nhiên cảm thấy có gì đó cứng rắn cọ xát phía dưới hông mình, cô sững sờ nhìn Lý Gia Thành. Với tâm hồn già nua này, nếu Trần Viện còn không hiểu chuyện gì đang xảy ra thì đâm đầu vào đầu hủ chết quách cho rồi. Cô hoảng hốt nhích người, hồng tránh né vật kia. Hành động này lại càng góp phần châm thêm lửa nóng trên người Lý Gia Thành, anh đưa tay ôm chặt cô lại: “Ngồi yên, đừng cử động.” Cảm nhận được giọng nói trở nên khàn đục của anh, cô không dám nhiều lời, ngồi yên một chỗ không động đậy.

Nhưng dường như mọi chuyện luôn không đi theo chiều hướng mà người ta mong muốn, mặc dù Lý Gia Thành rất cố gắng áp chế, nhưng vật kia vẫn có xu hướng tiếp tục trưởng lớn. Cả hai đều đỏ mặt, Lý Gia Thành vì ghen, còn Trần Viện là vì ngượng.

Trần Viện ngẩng đầu lên nhìn Lý Gia Thành, ngập ngừng nói: “Hay...hay là anh để em xuống đi, em muốn dùng laptop của anh một chút.”

Lý Gia Thành trên trán nổi gân xanh, cực lực khắc chế thẳng em không yên phận của mình. Nghe được đề nghị của Trần Viện, trong lòng có chút luyến tiếc cũng không tha, nhưng cuối cùng vẫn gật đầu đồng ý.

Trần Viện nhận được thánh chỉ, vội vã tụt khỏi người anh, chạy nhanh vào phòng nghỉ đóng sầm cửa lại. Lý Gia Thành tiếc nuối nhìn theo bóng lưng cô, cúi đầu trừng mắt nhìn hạ thân đang đung lều bên dưới, tất cả là do mày không chịu an phận.

Tựa lưng vào cửa, Trần Viện đưa tay lên che trái tim đang đập loạn của mình, hai má cô nóng rực như sắp bị thiêu chín, rõ ràng vừa rồi là cô bị Lý Gia Thành trắng trợn chiếm tiện nghi, cho nên người đáng xấu hổ phải là anh ấy chứ sao lại là cô được. Dù là như vậy, Trần Viện lúc này cũng không dám đi ra ngoài để gặp mặt anh, cô ngã lên giường, vùi gương mặt đỏ rực vào gối, không dám ngẩng lên, đến tận lúc này cô vẫn còn cảm nhận được cảm giác vừa nóng rực, vừa cứng rắn ở giữa hai chân mình lúc ban nãy.

Không biết là do đêm qua thức khuya hay vì mệt mỏi, Trần Viện úp mặt lên gối, đơn phương xấu hổ chưa được mười phút liền thiếp đi. Lý Gia Thành ngồi trong phòng làm việc chờ một lúc lâu, không thấy Trần Viện bước ra, trong lòng thoáng chút lo lắng, chẳng lẽ cô bị anh dọa sợ nên không muốn gặp mặt anh nữa? Áp chế tâm trạng bất an, Lý Gia Thành đứng dậy tiến về phía phòng nghỉ. Vừa đẩy cửa ra, nhìn thấy Trần Viện bên trong đang nằm úp sấp trên giường, nghiêng mặt vào gối, ngủ vô cùng thom ngot. Một bên mặt cô bị ép vào gối, khiến cái miệng nhỏ vô thức vênh lên, trông đáng yêu không thể tả, ít nhất trong mắt Lý Gia Thành là như thế.

Thấy cảnh tượng này, Lý Gia Thành khóe môi ẩn hiện một nụ cười ôn nhu. Anh ngồi xuống bên cạnh, đỡ lấy Trần Viện và sửa lại tư thế cho cô, sau đó cẩn thận kéo chăn đắp lên người cô. Trần Viện bị anh nháo vẫn không tỉnh dậy, chỉ mơ màng lèm bèm gì đó, Lý Gia Thành thấy thế, vươn tay lên nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc của cô, động tác của anh có lẽ khiến cho Trần Viện cảm thấy thoải mái, chỉ thấy cô ưm một tiếng, sau đó tiếp tục ngủ vùi. Nhìn gương mặt đang ngủ say như thiên sứ, Lý Gia Thành dịu dàng đặt một nụ hôn lên trán cô, ân cần chỉnh lại điều hòa đến nhiệt độ thích hợp nhất rồi mới ra khỏi phòng.

Trần Viện ngủ một giấc đến tận trưa, đợi khi Lý Gia Thành trở lại đánh thức, cô mới tỉnh dậy. Trần Viện ngơ ngác nhìn xung quanh, thấy được gương mặt của Lý Gia Thành, đôi mắt ngập sương mù của cô mới lấy lại được tiêu cự. Đánh một cái ngáp thật dài, Trần Viện đuổi người, trườn về phía Lý Gia Thành, gối đầu lên chân anh tiếp tục lịm đi.

Lý Gia Thành nhìn hành động đáng yêu của cô, nhin không được mỉm cười. Anh vỗ nhẹ vào lưng cô rồi nói: “Dậy thôi, anh đưa em đi ăn trưa.”

Trần Viện râm rì ừ hừ một tiếng, vẫn không chịu động dậy. Lý Gia Thành bật cười, nâng người cô dậy, gọn gàng bế trọn cô vào lòng. Anh cúi người, cọ mũi mình lên mũi cô: “Trưa lắm rồi, dậy thôi con mèo lười biếng.”

Đến lúc này Trần Viện mới chậm rãi mở mắt ra. Từ lúc bị Lý Gia Thành đánh thức, cô đã sớm tỉnh, chỉ là không muốn động thôi. Có người yêu để làm gì chứ, đương nhiên là để làm nũng rồi.

Hai người khênh khênh ta ta một hồi, Trần Viện mới bị Lý Gia Thành đóng gói lên xe, chở đến nhà hàng, chuyện xấu hổ lúc sáng liền bị quăng ra sau đầu.

Đầu buổi chiều hôm đó, Lý Gia Thành lại tiếp tục kiên quyết tha Trần Viện vào lòng, vừa ôm cô vừa làm việc. Dưới dâm uy của anh, Trần Viện không thể không phục tùng, nhưng Lý Gia Thành kiên trì chưa được hai mươi phút thì việc này cũng bị tan rã trong xấu hổ. Lý Gia Thành thở dài, phim truyền hình tám giờ quả nhiên là không thể tin tưởng được.

Trần Viện đến lúc này mới được thả ra, ngồi một bên sofa nghịch laptop, chốc chốc lại trộm ngắm, à không, công khai ngắm Lý Gia Thành. Thình thoảng Lý Gia Thành nhìn về phía cô, tầm mắt hai người chạm vào nhau, anh hào phóng tặng cho cô một nụ cười sáng rỡ, khiến Trần Viện phải nóng mặt quay đi.

Ba giờ chiều, Lý Gia Thành công khai trốn việc, hào hứng đưa bạn gái đi xem phim. Hai người một đường rồi đi, nhận không ít ánh mắt ‘hâm mộ’ của người trong công ty.

Đám nhân viên nhìn theo bóng lưng của đôi trai tài gái sắc, âm thầm xuýt xoa. Chắc chắn, bạn gái tổng giám đốc quả nhiên lợi hại, buổi sáng còn dám trước mặt sếp đánh đuổi tiêu tam, đến chiều liền có thể đồ sếp vui vẻ như vậy, quả nhiên là cao thủ.

Đến rạp chiếu phim, Lý Gia Thành một thân tay trang nghiêm túc cùng với Trần Viện xinh đẹp động lòng người thu hút không ít sự chú ý của người khác. Trần Viện nhận ra điều đó, đầu cũng ngẩng cao hơn, có người yêu đẹp trai thật là có mặt mũi, cô dám chắc đám phụ nữ xung quanh đang cắn khắn hàm mộ, ghen tỵ, hận cô đến chết thôi.

Lý Gia Thành lúc trưa đã tham khảo trước trên mạng, trùng hợp thấy được bài viết của một nam sinh, cậu ta chia sẻ rằng: lần đầu tiên đi xem phim cùng bạn gái, tốt nhất nên chọn phim kinh dị. Khi đến những cảnh đáng sợ, cô ấy sẽ chủ động chui vào lòng bạn. Bạn chỉ việc ôm lấy và an ủi cô ấy, biểu hiện bạn là một người vô cùng can đảm, tạo cho cô ấy cảm giác an toàn khi ở bên cạnh bạn. Lý Gia Thành xem hết bài viết, gật gù cảm thấy rất có lý, vì vậy anh cũng không đắn đo lựa chọn nhiều, chỉ vào một poster phim: “Xem phim này.”

Trần Viện nhìn theo tay anh, không cho là đúng, lần đầu tiên hẹn hò, hai người phải xem phim tình cảm suýt mướt mới đúng chứ: “Phim kinh dị thường không có nhiều nội dung, xem chán lắm.”

Lý Gia Thành thấy Trần Viện nói cũng không sai, nhưng anh vẫn một mực kiên trì: “Xem phim kinh dị đi, trên mạng nói đi chơi với người yêu phải xem phim kinh dị.”

Trần Viện nghe vậy liền bật cười khanh khách, cảm thấy bạn trai của mình thật ngây thơ, chắc chắn anh ấy lại đi tham khảo mấy lời khuyên nhảm nhí của mấy cậu nam sinh rồi. Nhưng thôi, nể tình anh dễ tâm như vậy, cô liền chiều anh một lần, ai bảo cô rộng lượng như vậy làm gì chứ.

Lý Gia Thành mua hai vé suất bốn giờ, sau khi tiến vào rạp phim, anh liền kéo Trần Viện về phía mình, choàng tay qua ôm lấy vai cô. Trần Viện bị chiếm tiện nghi, quay sang nhử mày nhìn anh, chỉ thấy anh nở nụ cười trấn an: “Không sợ, có anh ở đây.”

Trần Viện bấu môi, ai mà sợ chứ, phim còn chưa bắt đầu chiếu nữa kia mà. Tuy vậy cô vẫn tựa vào vai anh, khóe môi ỉn ỉn câu lên một nụ cười rất khề.

Mười lăm phút sau, Trần Viện ánh mắt dò dẫm nhìn lên màn hình, che miệng ngáp một cái thật dài, sau đó bóc một hạt bắp rang bơ bỏ vào miệng nhai nhóp nhép. Lý Gia Thành ngồi bên cạnh, vành mắt đỏ ửng, long lanh như sắp khóc. Đùng hiểu lầm là anh đang bị bộ phim làm cảm động, thực ra là anh đang vận dụng kỹ năng ‘ngáp không mở miệng’ của nhà họ Lý mà thôi. Nói sao đi nữa thì phim này cũng là do anh chọn, không thể vứt hết mặt mũi mà công khai ngáp như Trần Viện được.

Ba mươi phút sau, Trần Viện bị đá bại, ngã gục trên vai Lý Gia Thành mà ngủ, đột nhiên một tiếng thét thê thảm từ trong phim vang lên khiến cô giật mình. Lý Gia Thành rất sẵn sóc dùng một tay che tai Trần Viện lại để cô không bị quấy rầy. Anh hiện tại đã triệt để bỏ qua bộ phim này, chỉ chuyên tâm hưởng thụ cảm giác ôm mỹ nhân trong ngực. Trần Viện hiện tại cũng có thể xem như là ngủ cùng anh đi?

Bộ phim kết thúc, Trần Viện mơ màng bị Lý Gia Thành lay tỉnh, cô nhìn lên màn ảnh: “O, hết phim rồi sao?”

“Ừm.” Lý Gia Thành dùng giọng mũi trả lời.

Không nghĩ đến cô lại ngủ gật ở đây, Trần Viện liếc nhìn Lý Gia Thành, trông thấy anh không có vẻ gì là giận dỗi liền thở phào một hơi, hình như hôm nay cô ngủ hơi nhiều thì phải: “Kết thúc như thế nào?”

Lý Gia Thành ngắn gọn đáp lại: “Chết hết.”

Trần Viện ngẫm nghĩ, lại gật gật đầu: “Cả đám đều là não phẳng, chết đáng.”

Đạo diễn bộ phim mà nghe được lời bình từ hai người này, chắc chắn sẽ ôm chầm khóc một ngày một đêm.

Mặc dù bộ phim không được như ý, nhưng Lý Gia Thành vẫn cảm thấy rất ngọt ngào, ít nhất anh và Trần Viện vẫn có một điểm chung, hai người đều không thích phim kinh dị.

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Giành Nữ Chính Về Tay Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Cơ hội.

Ngày hẹn hò đầu tiên kết thúc trong hoàn hảo, Lý Gia Thành mỹ mãn đưa người đẹp về nhà.

“Được rồi, anh đừng ở đây đi.”

Lý Gia Thành theo lời Trần Viện đỗ xe vào lề, lúc này Trần Viện mới hi hi cười nói: “Em tự vào được rồi, tạm biệt.”

Lý Gia Thành không dấu vết cau mày: “Đề anh đưa em vào nhà.”

Trần Viện nghe vậy vội vàng xua tay: “Không được, không được.”

“Sao lại không, đừng nghịch ngợm nữa, vào nhà thôi.” Lý Gia Thành rướn người qua muốn tháo dây an toàn cho cô, Trần Viện lại tiếp tục lắc đầu nguầy nguậy:

“Không được, lỡ ba mẹ thấy anh rồi nghi ngờ hai chúng ta thì sao?”

Nghi ngờ? Nghi ngờ chuyện gì? Lý Gia Thành khó hiểu.

Dường như hiểu được suy nghĩ của Lý Gia Thành, Trần Viện kiên nhẫn giải thích: “Nếu ba mẹ thấy mình đi cùng nhau, họ nghi ngờ hai đứa mình hẹn hò với nhau thì sao đây.”

Lý Gia Thành hiểu được ý của Trần Viện, khóe miệng có chút nhếch lên: “Cũng tốt thôi, anh vốn định ra mắt hai bác mà.”

“Á, đừng, đừng. Em... Em... chưa chuẩn bị tâm lý.” Trần Viện áp ứng, hai vành tai giấu sau mái tóc đỏ ửng, chỉ nghĩ đến việc công bố chuyện tình cảm của mình với ba mẹ thôi đã khiến cô cảm thấy xấu hổ đến chết rồi.

Lý Gia Thành lại cau mày, cảm thấy phụ nữ thật phức tạp, chuyện này thì cần quái gì phải chuẩn bị tâm lý chứ. Nghĩ đến đây anh không khỏi có chút không cam tâm, chẳng lẽ Trần Viện lại muốn giấu giếm chuyện tình cảm của hai người bọn họ.

Thấy vẻ mặt không cam lòng của Lý Gia Thành, Trần Viện lại khuyên nhủ: “Việc này... hay là mình nên đợi một thời gian, anh phải để em nói trước vài tiếng với ba mẹ, chứ nếu anh bây giờ đột ngột xuất hiện trước mặt họ, lỡ họ nhất thời không chấp nhận được thì sao.”

Lý Gia Thành đương nhiên không cho là đúng, có con rẻ tốt như anh người ta cầu còn không kịp, ba mẹ Trần Viện làm sao không chấp nhận cho được. Hơn nữa trước khi bày tỏ, ý tứ của anh đối với Trần Viện ngoại trừ cô ra thì cả thiên hạ đều biết, lẽ nào ba mẹ cô ấy lại không nhìn ra.

Thấy Lý Gia Thành vẫn tỏ vẻ không đồng ý, Trần Viện quyết định tung ra sát chiêu. Cô tháo dây an toàn, nhào về phía Lý Gia Thành, ôm chặt cánh tay anh, thỏ thẻ bên tai: “Thật mà, em vẫn chưa chuẩn bị tâm lý, đợi vài ngày nữa em sẽ nói với ba mẹ, đến lúc đó sẽ dẫn anh về ra mắt chính thức, nha...”

Trần Viện bên tai nỉ non, khiến trong lòng Lý Gia Thành ngứa ngáy như bị mèo cào, anh không nhịn được, kéo cô vào lòng hôn thật sâu. Cũng không biết nụ hôn kéo dài bao lâu, chỉ biết khi buông Trần Viện ra, khuôn mặt của hai người đều đỏ bừng, anh vùi đầu vào mái tóc thơm ngát của cô, khẽ nói: “Phải nhanh lên đó, đừng để anh đợi lâu.”

Trần Viện sau khi thành công bán rẻ nhan sắc của mình, lững thững đi vào nhà. Lý Gia Thành ngồi trong xe, lặng lẽ dõi theo bóng dáng cô cho đến khi khuất hẳn, thầm cảm ơn có người yêu thật tốt, thật đáng thương cho những kẻ cô đơn, không hiểu sao anh có thể sống được trong hai mươi mấy năm trôi mà không có Trần Viện.

Lý Gia Thành trở về nhà, chờ đến khi đã an ổn trong chăn, hai người lại ôm điện thoại anh em em em một hơn một giờ mới hài lòng đi ngủ.

Sáng hôm sau, Trần Viện thức dậy tinh thần phấn chấn phi dương, một đường đến phim trường nhìn thấy cái gì cũng đều thuận mắt, ngay Lê Lan Mỹ cô cũng thấy có vẻ đẹp hơn mọi ngày, đương nhiên nhận xét đó phải dựa trên tiền đề là không ai đẹp bằng TRẦN VIỆN.

Lý Nhã Hân trông thấy Trần Viện tinh thần không sai, liền mon men lại gần cười bí hiểm: “Hôm qua anh hai về trễ, trông anh ấy có vẻ rất vui.” Nói xong thì thúc vào tay Trần Viện một cái.

Trần Viện sờ sờ mũi. Có chút ngượng ngùng, không biết phải trả lời như thế nào, chẳng lẽ Lý Nhã Hân đã biết hết? : “...Vậy à.”

“Vậy à? Cậu chỉ trả lời vồn vện một câu như vậy thôi sao.” Lý Nhã Hân đương nhiên không hài lòng với câu nói qua loa của Trần Viện.

“Nhanh chóng khai báo trước khi mình tiến hành tra khảo.” Lý Nhã Hân hung hăng giơ tay lên đe dọa.

TRẦN VIỆN phiền muộn, không biết phải nói thế nào: “Tra khảo cái đầu cậu. ...cậu nghĩ thế nào thì như thế đó đi.”

Nghe được lời này của Trần Viện, Lý Nhã Hân mở to mắt không thể tin được: “Chẳng lẽ...tôi qua anh hai mình đã rape cậu!!! Ôi trời ơi, anh hai giỏi quá.”

TRẦN VIỆN trợn mắt nhìn Lý Nhã Hân, không nương tình vỗ thật mạnh vào ót của cô: “Trong đầu cậu chỉ nghĩ đến mấy chuyện đó thôi sao. Về rửa não lại đi, hôm qua...hai đứa mình chỉ hẹn hò.” Không hiểu tại sao khi nhắc đến hai chữ hẹn hò, gương mặt cô liền đỏ ửng một mảnh.

Hai mắt Lý Nhã Hân trở nên sáng lấp lánh, tiến vào trạng thái thu thập bát quái: “Vậy hai người đã đi đâu, làm gì?” Có suy nghĩ nát óc Lý Nhã Hân cũng không tưởng tượng được bộ dáng của anh trai uy nghiêm của mình khi hẹn hò sẽ như thế nào.

“Ừm...đi ăn trưa, sau đó xem phim...” Trần Viện ngẫm nghĩ một chốc lại bổ sung: “Bọn mình xem phim kinh dị, đến đoạn đáng sợ anh Gia Thành liền ôm mình vào lòng, an ủi mình.” Mặc dù không đứng lắm nhưng cứ xem là như vậy đi.

Trần Viện lại tiếp tục: “Sau đó bọn mình đi ăn tối, anh ấy chở mình đến nhà hàng Ý, gọi món mình thích nhất...” cô bắt đầu luyện huyền đồng dài kể. Những cô gái mới yêu lần đầu mỗi khi nhắc đến người mình yêu hai mắt đều sáng lấp lánh, Trần Viện cũng là một trong số đó.

Lý Nhã Hân say mê nghe Trần Viện kể, càng nghe càng hâm mộ, không ngờ đến anh trai mặt than của mình khi đối diện với bạn gái còn có một mặt ôn nhu như thế. Phải chi anh hai đối với cô cũng dịu dàng như với Trần Viện thì tốt rồi, Lý Nhã Hân ngẫm nghĩ một chút, sau đó rung mình lắc lắc đầu, thôi, anh hai cứ tiếp tục uy nghiêm như trước là tốt rồi, không cần phải thay đổi, sức chịu đựng của cô rất kém.

Trần Viện xả máy hát một buổi trời, chợt nhớ ra một chuyện: “Này, chuyện anh Gia Thành thích mình...cậu đã biết từ trước rồi à?”

Lý Nhã Hân bĩu môi khinh thường: “Nói cậu ngu ngốc cậu không chịu tin, anh hai thích cậu, người có mắt đều nhìn thấy rõ ràng.”

Trần Viện sờ mũi, đây có tính là gián tiếp bị chửi có mắt như mù không đây: “Đó là do các tế bào thần kinh của mình phải bận rộn lo cho chính sự, hiểu chưa.”

Lý Nhã Hân bĩu môi không cho là đúng: “Bây giờ cậu xem như là chị dâu của mình, sau này phải nhìn nhìn sắc mặt của mình mà sống đấy biết chưa, nếu làm phật lòng em chồng thì...hừ hừ” nói xong cô giơ tay lên làm động tác cắt cổ.

Trần Viện lại không nể mặt, tiếp tục đánh một phát vào ót Lý Nhã Hân: “Chưa

nghe câu này hử, trường tẩu như mẹ, không có ba mẹ cậu ở đây, mình phải thay họ dạy dỗ cậu, ngoan ngoãn một chút cho mình.”

Hai cô gái trẻ kể tung người hứng đùa giỡn thành một đoàn, Lê Lan Mỹ đi ngang qua lờm Trần Viện, rồi lại liếc Lý Nhã Hân, sau cùng hừ lạnh một tiếng mới rời đi.

Lý Nhã Hân mĩa mai nói: “Mấy hôm trước còn nịnh nọt mình lắm cơ, hôm nay lại trở mặt 180 độ, đúng là hồ ly tinh.”

“Đó là do cậu đã hết giá trị lợi dụng, hiểu chưa.”

“Nó nghĩ ai cũng ngu ngốc dễ dàng bị lợi dụng như vậy sao.” Lý Nhã Hân khịt mũi nói.

Trần Viện định nói gì đó, nhưng thấy đạo diễn ra dấu liền thôi: “Về vị trí, chuẩn bị cảnh tiếp theo.”

Ngày quay kết thúc, Trần Viện trở về nhà, không nghĩ đến ba mẹ lại dành cho cô một bất ngờ lớn khác.

“Con gái, hai ngày nữa ba mẹ đi vắng nhà khoảng 1 tuần, con ở nhà một mình ngoan ngoãn nha.”

Trần Viện ngạc nhiên hỏi: “Ba mẹ đi đâu?”

Mẹ Trần ngập ngừng ấp úng, ba Trần thấy vậy cười ha ha đáp: “Ba mẹ sang Pháp du lịch trăng mật.”

“A...không thể nào, hai người đi chơi vui vẻ bỏ con ở nhà một mình.” Trần Viện vờ làm nũng mếu máo nói.

Mai Bảo Phụng thấy con gái như vậy, do dự nói: “Cái này tại ba con, tự nhiên nổi hứng lên liền đòi đi chơi, ba nó, hay là...mình dẫn con gái theo đi.”

Trần Bằng nghe vợ nói xong, tròn to mắt lên nói: “Làm sao được, tôi chỉ đặt tua cho hai người, con gái...”

Trần Viện cười hì hì, xua tay nói: “Thôi, con không đi đâu, nếu không lại có người mất hứng.”

Trần Bằng cười ha ha vuốt tóc cô: “Con gái ngoan, ba mẹ lâu lắm rồi không đi chơi riêng với nhau, sau này sẽ bù lại cho con, được không?”

“Vậy cũng tạm được, nhưng mà...” Trần Viện kéo dài âm cuối, Trần Bằng liền chen vào: “Đi chơi về ba mẹ sẽ mua quà cho con nha.”

“Thôi được rồi, ba mẹ đi chơi vui vẻ, nhớ chụp ảnh lại để con xem đó.”

Mai Bảo Phụng nhanh miệng đáp ứng, sau đó lại dặn dò: “Ba mẹ đi, con ở nhà ngoan ngoãn, nếu không thích ngủ một mình thì kêu Nhã Hân qua, hoặc sang nhà con bé ngủ cũng được.”

Trần Bằng gật mạnh đầu phụ họa. Phải thu xếp cho con gái ổn thỏa thì ông mới có thể yên tâm hưởng thụ chuyến du lịch hai người được.

Trần Viện khê đảo con nguoi, qua ngủ với Nhã Hân sao, như vậy có nghĩa là ngủ chung nhà với bạn trai đương nhiệm của cô. Nghĩ đến điều này khiến trái tim của cô bỗng dưng đập loạn như có con nai đang chạy: “Được rồi, để con nói với Nhã Hân trước.”

Nói đến đây, Trần Bằng vốn cảm thấy có gì đó không ổn, nhưng nghĩ mãi không ra là không ổn ở chỗ nào nên đành cho qua.

“Ba đi du lịch, công việc sắp xếp như thế nào?” Trần Viện nhanh chóng nắm bắt lấy vấn đề quan trọng.

“Công việc có chủ Hải của con với Trọng Bình thay ba giải quyết.”

Đỗ Trọng Bình, nghe nói đến cái tên này, đôi mắt Trần Viện chợt lóe qua một tia sáng kỳ dị, cô do dự muốn nói gì đó, nhưng rồi lại thôi. Ba Trần cũng không chú ý đến phản ứng không bình thường của cô, bởi ông còn đang cùng vợ mình bàn luận về chuyến đi sắp tới, bận đến khí thể ngút trời.

Chuyến du lịch trăng mật của ba mẹ Trần rốt cuộc cũng đến, hôm đó Trần Viện đích thân ra sân bay tiễn hai vị phụ huynh của mình. Sau khi đã yên vị trên máy bay, Trần Bằng mới sực nhớ ra một chuyện: “Bà xã, con bé Nhã Hân ở cùng anh trai của nó phải không?”

Mai Bảo Phụng gật đầu: “Đúng vậy.”

Không đúng, nếu vậy ông kêu con gái mình sang ngủ với Nhã Hân chính tạo cơ hội cho thằng nhóc Gia Thành kia rồi. Thật là, tại sao trước kia ông không nghĩ đến việc này chứ.

Mai Bảo Phụng cũng nhận ra điều này, hoan hỉ kêu lên: “Vậy thì tốt quá, xem như tạo cơ hội cho hai đứa nhỏ gần gũi, nhanh chóng phát sinh tình cảm” Con rể tốt như Lý Gia Thành, bà mong rước về càng sớm càng tốt.

Trần Bằng nhìn vợ thờ dài, lác lác đầu, tiếc rên sát không thành thép. Chuyện đã lỡ thì đành vậy, ông phải tin tưởng vào con gái của mình, con bé còn rất ngây thơ, chưa hiểu gì về tình yêu, chắc chắn sẽ không bị thằng nhóc Lý Gia Thành kia dễ dàng gạt đi như vậy đâu.

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Giành Nữ Chính Về Tay Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 65: Gần gũi.

Đúng như những gì Trần Bằng lo lắng, Lý Gia Thành hiện tại đang rình con gái của ông như hổ rình mồi, biết tin cô sắp đến nhà anh ngủ, trong lòng anh vui sướng và nôn nao không thể tả. Sau khi tan làm, anh một mạch chạy đến phim trường đón hai cô gái trẻ. Chỉ còn vài ngày nữa bộ phim ‘Khát vọng’ chính thức đóng máy, chuyển sang giai đoạn chế tác hậu kỳ, nên công việc so với trước đây gấp rút hơn nhiều. Hai cô gái bước ra khỏi trường quay, về mặt phong trần một mồi, Lý Gia Thành trông thấy đau lòng không thôi.

Vì đã không còn sớm, ba người quyết định dùng bữa tối bên ngoài rồi mới trở về. Khi đến nhà, Lý Gia Thành thật săn sóc cầm giúp Trần Viện chiếc ba lô nhỏ của cô.

Lý Nhã Hân liếc nhìn đồng hồ, thấy đã hơn chín giờ liền nói: “Trần Viện, cậu vào phòng mình tắm trước đi, xong thì đến mình.”

Lý Gia Thành nghe thế, hần giọng: “Nhã Hân em tắm sớm đi, tắm trễ quá sẽ bị bệnh.”

Lý Nhã Hân như nhận được thánh chỉ, gật đầu lia lịa, trong lòng thần thức không thôi. Anh hai quả nhiên là một người vô cùng quan tâm và săn sóc em gái.

Lý Gia Thành tiếp tục lên giọng anh trai lớn phân công: “Trần Viện thì sang phòng khác tắm, các em không cần phải chờ nhau. Trễ lắm rồi.”

Trần Viện không có dị nghị gì, nhanh chóng đáp ứng: “Cũng được, anh đưa ba lô cho em đi, phòng tắm nào còn trống?”

Nhìn thấy bốn con mắt vô cùng thuần khiết của hai cô gái nhỏ, Lý Gia Thành không khỏi có chút chột dạ lảng tránh: “Vào phòng anh đi.”

“A...” Trần Viện không hiểu sao lại đỏ mặt, ngượng ngùng nói: “...cái này, nhà còn thừa mấy phòng khách mà, để em sang đó cũng được.”

Lý Gia Thành dứt khoát phủ quyết: “Gần đây không có khách đến nên không cho người dọn dẹp. Hai đứa đừng dùng dằng nữa, mau đi tắm” Ngay sau đó anh kéo tay Trần Viện, dẫn cô vào phòng mình.

Lý Nhã Hân tròn mắt nhìn theo bóng lưng hai người, cuối cùng mới bừng tỉnh một điều: Anh hai thật nham hiểm!!!

Ngồi một mình trên giường, lắng nghe tiếng nước róc rách khê truyền ra từ trong phòng tắm, Lý Gia Thành cảm thấy cơ thể nóng rang. Anh thậm chí có thể tưởng tượng ra từng đường nét cơ thể tuyệt mỹ của Trần Viện được dòng nước bao bọc. Mỹ nhân ngay trước mặt mà không làm được gì, nổi thống khổ vô cùng ngọt ngào này mấy ai thấu hiểu được.

Không để Lý Gia Thành phải chịu dày vò lâu, mười lăm phút sau Trần Viện cuối cùng cũng bước ra khỏi phòng tắm. Về mặt mồi do một ngày làm việc vất vả dường như đã bị dòng nước cuốn đi, gương mặt Trần Viện lúc này lại có thêm vài phần biếng nhác và mị hoặc. Cô mặc một chiếc váy ngủ có hình gấu pooh đáng yêu, mái tóc ướt sũng xỏa sau vai, một vài sợi nghịch ngợm áp vào hai bên má. Lý Gia Thành ánh mắt nóng bỏng dán chặt vào người Trần Viện, khẽ quét từ đầu đến đôi chân trần trắng nõn của cô. Trông thấy ánh mắt của Lý Gia Thành, hai má cô trở nên đỏ ửng ngượng ngùng.

Cố gắng áp chế sự xao động trong lòng, Lý Gia Thành đứng dậy tiến đến chỗ Trần Viện kéo cô về phía mình.

“Sao không lau tóc cho khô, em lại giường ngồi đi, để anh lấy máy sấy.”

Trần Viện bấu môi làm nũng: “Không sấy tóc đâu, nóng chết.”

Lý Gia Thành bật cười, khẽ điểm lên mũi cô: “Vậy thì dùng khăn lau, em chờ một chút.”

Trần Viện ngoãn ngoãn nghe lời ngồi xuống giường, nhìn Lý Gia Thành bận rộn. Chỉ một chốc sau, anh từ trong tủ lấy ra một cái khăn khô ráo rồi quay lại bên cạnh cô. Trần Viện không được báo trước, bất ngờ bị nhấc bổng lên rồi lại được anh đặt lên đùi. Đến hiện tại cô đã quá quen thuộc với hành động này của anh nên chỉ cười khúc khích hợp tác, tìm tư thế thích hợp và thoải mái nhất rồi yên vị. Lý Gia Thành lúc này mới vươn tay, trùm khăn lên mái tóc đen mượt của cô, dịu dàng mà sát.

Mỹ nhân trong ngực, hương thơm thoang thoảng truyền vào mũi, Lý Gia Thành hít thật sâu vào. Anh nhận ra đây là mùi sữa tắm Trần Viện vẫn thường dùng, có hương dâu tây ngọt ngào và dễ chịu. Anh quyết định kể từ hôm nay, dâu tây sẽ là loại trái cây mà anh thích nhất.

“Hai bác lần này đi bao lâu?” Lý Gia Thành tìm đề tài trò chuyện.

Trần Viện chu môi, ủy khuất nói: “Đi những một tuần, bỏ em ở nhà một mình thôi.”

Lý Gia Thành khẽ nhếch khóe miệng: “Vậy thật tốt.”

“...” Trần Viện cảm thấy tâm hồn của hai người thỉnh thoảng có chút không đồng điệu.

“Còn công việc ở công ty thì sao? Bộ phim đóng máy em sẽ trở lại làm việc à?” Lý Gia Thành tiếp tục hỏi.

“Công việc ở công ty ba tạm thời giao cho trợ lý.” Trần Viện trầm ngâm một chút rồi tiếp tục: “Em phải đến trường, sắp đến kiểm tra học kỳ rồi, em vẫn chưa đi học buổi nào cả. Việc công ty cứ để anh ta xử lý.”

Lý Gia Thành không dấu vết cau mày: “Trợ lý của ba em? Đỗ Trọng Bình sao?”

“Đúng vậy, anh cũng biết anh ta à?”

Đáy mắt Lý Gia Thành thoáng qua một tia sáng kỳ dị, nhưng ngay sau đó hoàn toàn biến mất: “Chỉ biết một ít thôi, người này...em cảm thấy thế nào?”

Trần Viện buong mi, suy nghĩ về câu hỏi của Lý Gia Thành: “Anh ta...là nhân vật cần đặc biệt quan tâm.” Trần Viện đương nhiên biết Đỗ Trọng Bình là người như thế nào, tuy nhiên cô không có cách nào nói với người khác được, bởi những điều cô biết hoàn toàn chưa xảy ra.

“Đã vậy mà em vẫn dám để anh ta phụ trách công việc thay bác, yên tâm đến trường sao?”

Trần Viện khẽ nhếch miệng, khóe mắt lóe lên một tia sáng: “Như vậy mới tốt chứ!”

Lý Gia Thành không kiềm được, khóe môi ẩn hiện một nụ cười ôn nhu như nước. Anh vốn còn đang lo lắng Trần Viện chưa đủ lớn, chưa biết đề phòng những người xung quanh, nhưng không ngờ cô lại biết rõ hết thảy. Cô gái nhỏ của anh vừa thông minh, vừa giảo hoạt như thế, hỏi làm sao anh không mê đắm cho được.

Sau khi lau khô tóc cho Trần Viện, anh xoay người cô lại đối diện với mình, rồi ôm cô vào lòng. Trần Viện mỉm cười, dụi đầu vào lồng ngực anh, cảm thấy những khoảnh khắc như thế này thật đáng trân trọng. Tuy nhiên...

“Này, hình như anh chưa tắm thì phải.” Việc Trần Viện giới nhất chính là phá hỏng bầu không khí.

Lý Gia Thành có chút ngượng ngùng nói lòng vòng tay ra. Ôm người yêu thơm ngát thế này mà bản thân lại bốc mùi thì thật là một chuyện đáng xấu hổ. Anh bế Trần Viện đặt xuống giường, khẽ nói: “Anh đi tắm, em chờ một chút.”

Trần Viện cười hi hi xua tay: “Anh tắm đi, muộn rồi, em sang ngủ với Nhã Hân luôn.”

“Đừng, anh tắm nhanh lắm, chơi với anh một chút rồi hãy về ngủ.”

“A...” Trần Viện băng quơ đáp ứng. Chơi? Chơi cái gì, chẳng lẽ chơi trò tạo em bé? Trần Viện bị suy nghĩ không thuần khiết của mình dọa sợ, hai má trở nên nóng rực.

Lý Gia Thành đương nhiên không biết nội tâm đang dậy sóng của Trần Viện, anh hiện tại đang dùng vận tốc ánh sáng để đi vào phòng tắm, chỉ sợ ra trễ một giây Trần Viện sẽ chạy mất.

Lần này đến lượt Trần Viện ngồi ngơ ngẩn trên giường, lắng nghe tiếng nước chảy trong phòng tắm, vị trí của hai người một lần nữa đổi cho nhau. Tâm hồn già nua của cô lại bắt đầu bay bổng. Cô biết rất rõ thân hình của bạn trai mình hoàn mỹ đến cỡ nào. Lần mở tiệc nướng ở bể bơi sân thượng, nhìn thấy Lý Gia Thành mặc quần bơi mà ánh mắt của cô không cách nào dứt ra được. Anh có một bờ vai rộng, lồng ngực săn chắc, làn da màu đồng đầy nam tính, tám múi cơ bụng rắn rỏi tuyệt đẹp, còn có vòng ba ... chắc chắn, vòng ba của Lý Gia Thành không chệch vào đâu được, còn có...A a a, cô đang nghĩ cái gì vậy. Trần Viện hoảng hốt, không ngờ cô lại có tiềm chất háo sắc đến như vậy. Hai kiếp xử nữ đã khiến cô lưu lạc tới mức dục cầu bất mãn như thế này rồi ư!

Không được, không thể tiếp tục như thế này. Nếu cứ tiếp tục ngồi ở đây, cô chắc chắn không thể kiềm được mà nghĩ lung tung. Rút rề của mình đâu? E then của mình đâu? Thật là không biết xấu hổ!

Trần Viện nhìn vào cánh cửa phòng tắm đang đóng chặt, nuốt ực nước miếng một hơi, sau đó lớn tiếng nói: “Anh Gia Thành, em buồn ngủ quá, em trở về phòng Nhã Hân ngủ trước nha.” Nói xong cô liền một mạch chạy đi, ngay cả đầu cũng không dám quay lại.

‘Cạch’ một tiếng, cửa nhà tắm bị mở ra, một bóng người nhanh như chớp đuổi theo kéo lấy tay Trần Viện lại.

Trần Viện bị tập kích bất ngờ, cả người nghiêng về sau, đổ trọn vào lòng Lý Gia Thành. Sau một hồi thất thần, cô bối rối đẩy anh ra. Trần Viện lúc này mới nhận thức rõ ràng tình hình hiện tại. Cuộc đào thoát của cô xem như hoàn toàn thất bại. Nhìn lại Lý Gia Thành, cô không khỏi hít một ngụm hơi lạnh. Mái tóc anh vẫn còn ướt sũng, những giọt nước trượt qua chiếc cằm cương nghị xuống cổ, lăn dài trên cơ ngực rắn chắc và đầy nội lực, Lý Gia Thành để trần nửa thân trên, Trần Viện có thể quan sát rõ ràng từng múi cơ màu đồng mạnh mẽ trên bụng anh. Phía dưới hông được anh hờ hững quấn lên chiếc khăn tắm, theo từng cử động, nó dường như muốn trượt ra khỏi vị trí hiện tại của mình.

Cô đỏ mặt xoay đầu, ánh mắt lại vẫn như có như không quét về phía Lý Gia Thành: “Anh...sao anh không mặc quần áo vào.”

Thấy Trần Viện đặc biệt hứng thú đối với thân thể của mình, Lý Gia Thành nhếch miệng cười đắc ý, anh mắt không ít công sức để có được thân hình như thế này, xem ra cũng rất xứng đáng. Anh không nhiều lời, lại kéo Trần Viện vào lòng: “Ai bảo em không nghe lời, ở lại cùng anh một chút rồi hãy về ngủ.”

Bị buộc dán chặt vào lồng ngực trần trụi của Lý Gia Thành, Trần Viện không kiềm được run rẩy, cô gần như cảm nhận được nhiệt độ và nhịp đập con tim của anh: “A...anh mặc quần áo vào trước đã...”

Lý Gia Thành vờ như không nhận ra sự khẩn trương của Trần Viện, tiếp tục trêu đùa: “Mặc làm gì, không phải em rất thích nhìn anh như thế này sao.”

Trần Viện túm quần kêu lên: “Ai...ai thích nhìn anh.”

Lý Gia Thành khiêu mi: “A, phải không? Anh nhớ không lầm em đã từng nói bộ phận đẹp nhất của đàn ông chính là cơ bụng. Xem xem anh có đạt yêu cầu của em không.” Lý Gia Thành nói xong, nắm lấy bàn tay mềm mại không xương của cô đặt lên bụng mình.

‘Hít...’ Trần Viện lại hít thêm một ngụm khí lạnh. Lý Gia Thành đây là đang trố trợn dùng mỹ nhân kế với cô đúng không. Hừ, anh đang xem thường lòng kiên định của cô sao? Mơ tưởng! Anh nghĩ cô sẽ bị những thứ trần tục này làm cho mê muội sao? Mơ tưởng! Trần Viện một lần nữa thầm mắng anh, một lần nữa chăm chú nghiên cứu cảm xúc dưới bàn tay của mình, làn da của Lý Gia Thành không hề mịn màng như da phụ nữ, nhưng cảm xúc nó mang lại cho Trần Viện cũng tuyệt diệu, cô gần như cảm nhận được sự rắn chắc và dẻo dai của từng múi cơ dưới lớp da màu đồng mạnh mẽ này, thậm chí còn có thể tưởng tượng ra được quy luật vận động của nó khi Lý Gia Thành di chuyển. Trần Viện nuốt một ngụm nước miếng, không nhìn được ngẩng lên bụng Lý Gia Thành một cái, chắc chắn, bạn trai của cô đúng là hàng cực phẩm, cô đúng là nhặt được báu vật rồi.

Lần này đến lượt Lý Gia Thành bị điểm huyết, anh hiện tại đã nhận lấy hậu quả của việc đùa quá trớn. Từng tác da trên cơ thể, nơi được Trần Viện tiếp xúc trở nên nóng bỏng và tê dại như bị điện giật, toàn thân trở nên khô nóng và khao khát, biểu hiện trực tiếp nhất chính là cậu em trai không an phận đang dựng lều bên dưới.

Trần Viện may mắn không hề hay biết mình đang đùa với lửa, cô vẫn còn đang hăng say thưởng thức ‘bộ phận đẹp nhất của người đàn ông’. Đột nhiên bàn tay bị đè lại, Trần Viện ngẩng đầu bất mãn nhìn Lý Gia Thành, thứ đầu tiên cô nhìn thấy là gương mặt đỏ ửng và căng cứng của anh, thậm chí còn có không ít mồ hôi đang cắt lức chảy trên trán. Trần Viện nghi hoặc, lại tựa hồ như đã nghĩ ra điều gì đó, cô liền cúi đầu xuống để xác nhận. Đến khi nhìn thấy cái lều không nhỏ bên dưới, cô mới giật mình rút tay lại. Đến lúc này còn không hiểu chuyện gì đang xảy ra thì thật xin lỗi hai kiếp người của cô rồi.

“Em...ha ha... em về ngủ... nha.” Nói xong liền xoay người bỏ chạy về phía cửa.

Nhưng khi xét về giá trị thể lực, Trần Viện làm sao sánh được Lý Gia Thành, chưa rồi đi được hai bước cô đã bị Lý Gia Thành bắt lại: “Cô bé, em không thể vô trách nhiệm như vậy được.”

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Giành Nữ Chính Về Tay Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 66: Kích động.

Sau khi bị rơi vào gọng kềm của Lý Gia Thành, cô bất ngờ bị anh nhấc bổng lên. Lý Gia Thành bế ngang Trần Viện, tha cô thẳng đến giường ngủ. Trần Viện hoàn toàn không kịp phản ứng, trong đầu chỉ còn âm thanh ong ong. Cho đến khi cả cơ thể được đặt lên tấm chăn mềm mại cô mới lấy lại được tinh thần của mình, Trần Viện vừa định lên tiếng lại bị một ngọn núi lớn đồ ập lên người.

Giây phút cơ thể Lý Gia Thành bao trùm lấy Trần Viện, anh cảm thấy hơi thở mình dồn dập hơn bao giờ hết, anh nhanh chóng tìm thấy đôi môi mềm của cô, gấp gáp mút lấy. Trần Viện bị hành động mạnh mẽ của anh làm đau, khẽ rên lên. Âm thanh này rơi vào tay của Lý Gia Thành như ma chú, khiến anh càng thêm điên cuồng, anh đặt tay sau gáy Trần Viện, kéo sát khoảng cách giữa hai người, tham lam đưa lưỡi vào tuần tra từng góc ngách trong khoang miệng cô. Sự phản kháng yếu ớt của Trần Viện dần dần bị ngọn lửa đam mê giữa hai người thay thế, cô vòng tay ra trước ôm lấy cổ anh, mút thật mạnh chiếc lưỡi bá đạo đang càn quét trong miệng mình, nhiệt tình đáp trả. Hai người hôn nhau thật nồng nhiệt, thật lâu, cho đến khi một cánh tay không an phận của Lý Gia Thành chạm vào mép váy Trần Viện, nhẹ nhàng vuốt ve bắp đùi non mịn của cô. Trần Viện bị Lý Gia Thành hôn đến đầu óc quay cuồng, hoàn toàn không nhận ra được hành động mờ ám của Lý Gia Thành, hoặc có nhận ra đi nữa thì nó lại càng làm cô thêm điên cuồng. Bàn tay to chạm rãi dò xét bên trong cơ thể cô cho đến khi chạm vào một bên đầy đặn tràn đầy sức sống, Lý Gia Thành cảm giác bản thân như sắp nổ tung, gấp gáp đẩy lớp áo lót vướng víu của cô lên cao, vội vàng nắm chặt lấy vật mà anh vẫn hằng tôn thờ và khao khát. Có nằm mơ anh cũng không thể tưởng tượng ra được cảm xúc mềm mại và đàn hồi vô cùng tuyệt mỹ này. Anh buông tha cho đôi môi của Trần Viện, sau đó liền vùi đầu lên ngực cô, cách lớp váy ngủ mà tham lam mút lấy.

Trần Viện bị hành động cuối cùng này của Lý Gia Thành kéo trở về hiện thực, cô hoảng sợ đẩy anh ra, nhưng có vẻ điều này vẫn không có tác dụng. Trần Viện cố dần xuống sự sợ hãi, kêu lên: “Anh Gia Thành, anh nghe em nói, anh Gia Thành.”

Tia lý trí cuối cùng còn sót lại của Lý Gia Thành phát huy tác dụng, anh ngẩng đầu lên nhìn cô, ánh mắt nhuốm đầy màu tình dục.

Thấy Lý Gia Thành đã nghe được mình, cô liền nhanh chóng lên tiếng: “Anh nghe em nói, chúng ta không thể làm như vậy.”

Bàn tay Lý Gia Thành giấu sau lớp áo của Trần Viện vẫn không ngừng xoa bóp đỉnh núi mềm mại kia, anh bất mãn chất vấn: “Tại sao?”

“A...” Trần Viện cảm thấy vị trí giữa hai người trong trường hợp này có chút không đúng, rõ ràng người bị chiếm tiện nghi là cô, cô chẳng những không được quyền phản đối mà còn phải tận tâm giải thích giải tỏa bất mãn của Lý Gia Thành sao? Tuy là vậy, cô vẫn rất kiên nhẫn nói: “...Hai chúng ta đều là người phương Đông, em nghĩ chuyện này chỉ nên làm vào ngày kết hôn thôi.” Trần Viện vẫn luôn là người rất truyền thống, chưa bao giờ dám nghĩ đến những chuyện thể này phát sinh trước hôn nhân.

Đôi mày cau chặt của Lý Gia Thành lúc này mới giãn ra, anh nói có chút gấp gáp: “Em đừng lo, anh lớn lên từ nhỏ ở Mỹ, anh sẽ không để ý đâu.” Nói

xong anh lại cúi đầu xuống tiếp tục chiến đấu.

Trần Viện đen mặt, kéo đầu anh ra khỏi ngực mình, anh không để ý nhưng mà em để ý được chưa, tại sao vào những lúc quan trọng, Lý Gia Thành luôn hiểu sai trọng tâm của vấn đề nhỉ?

“Anh...anh dừng lại, ý em là chuyện này chỉ nên làm sau khi kết hôn, không phải ngay lúc này.” Trần Viện lại tiếp tục khuyên nhủ.

Lý Gia Thành anh mắt chợt lóe sáng, chẳng lẽ Trần Viện đang nhắc nhở anh cầu hôn cô ấy? Tốt quá! Đây đúng là thu hoạch ngoài ý muốn mà. Trần Viện của anh hoàn mỹ như thế, chắc chắn người theo đuổi không ít, biện pháp tốt nhất là đem cô ấy cột chặt lên người mình, để cả thiên hạ đều biết cô là người của anh.

Lý Gia Thành lúc này mới chịu rút tay ra khỏi váy Trần Viện, anh ngồi dậy, trịnh trọng nâng cô đối diện với mình. Trần Viện thấy anh cuối cùng cũng chịu dừng lại, thờ dài một hơi, nhưng chưa nhẹ nhõm được bao lâu thì...

“Ngày mai chúng ta kết hôn đi.”

Cái gì! Trần Viện tròn mắt, há to miệng nhìn Lý Gia Thành: “Anh...anh vừa nói cái gì?”

Lý Gia Thành đắc ý, nhìn về mặt của Trần Viện, chắc chắn là kinh hi không nói nên lời, anh rất hào phóng mà lặp lại: “Ngày mai chúng ta kết hôn đi.”

“Không thể nào, kết hôn là một chuyện rất phức tạp, phải để cha mẹ hai bên lo liệu mới được chứ.”

Lý Gia Thành lại cau mày không cho là đúng: “Có gì phức tạp, em chỉ cần đem hộ khẩu theo là được rồi, mình đăng ký kết hôn trước, chờ ba mẹ em về lại tính chuyện nghi thức sau.”

Cái này chính là đám cưới mĩ ăn liền trong truyền thuyết sao? Nhưng mà không được, Trần Viện còn rất trẻ, hơn nữa cô chỉ mới đặt chân vào giới giải trí, vừa phát hiện ra tân đại lục này, vẫn chưa lẫn lộn đủ, làm sao có thể chôn mình vào nấm mồ hôn nhân được.

“Em còn nhỏ lắm, chưa lấy chồng được đâu.” Trần Viện phân trần.

“Không nhỏ, em đủ tuổi kết hôn rồi.” Lý Gia Thành phản bác.

“Em vẫn chưa học xong.”

“Kết hôn xong em lại đi học tiếp.”

“Không đâu, nếu có gia đình nhất định sẽ bị phân tâm, học không giỏi, không tốt nghiệp được, sau này trở thành người thất học, không có bằng cấp, không có nghề nghiệp.”

“Anh nuôi em”

Thấy Lý Gia Thành lại bắt đầu nổi lên tật cố chấp, Trần Viện quyết định tung sát chiêu. Cô nhào vào lòng anh, khoe mắt ửng hồng, nức nở nói: “Em còn nhỏ lắm, chưa chuẩn bị tâm lý để lập gia đình, em còn muốn đi học, muốn đi chơi, nếu có chồng rồi sẽ có nhiều chuyện để lo lắng hơn, em còn chưa muốn đâu.”

Thấy đôi mắt đỏ hoe của Trần Viện, Lý Gia Thành đau lòng không thôi, anh nhẹ giọng dỗ dành: “Không sao hết, anh sẽ thay em lo lắng tất cả, em muốn học thì học, muốn chơi thì chơi, kết hôn hay không cũng chẳng có gì thay đổi hết.”

“Không muốn, kết hôn và chưa kết hôn làm sao giống nhau được. Em còn phải đi học, phải đi làm. Ít nhất...ít nhất cũng phải đợi đến khi...tốt nghiệp mới được.” Trần Viện khoe mắt ướt át, dụi đầu vào lồng ngực Lý Gia Thành ỉ ôi.

Lý Gia Thành đối với bộ dạng này của Trần Viện luôn không có sức chống cự, đành phải gạt đầu chấp thuận: “Thôi được rồi, vậy thì đợi em tốt nghiệp.”

Dù là vậy anh vẫn có chút không cam tâm: “Nhưng chúng ta phải đính hôn

trước.” Lý Gia Thành ra yêu sách, nếu chưa được làm chồng thì ít nhất cũng phải trở thành hôn phu của Trần Viện.

Trần Viện thờ dài, như vậy cũng tốt, bạn trai cô đẹp trai như vậy, khó tránh sẽ có ong bướm vây chung quanh, đính hôn xem như là mua trước một phần bảo hiểm đi: “Được rồi, cái này để em về nói với ba mẹ.”

Lý Gia Thành lúc này mới hài lòng đem Trần Viện ôm vào lòng. Trần Viện cúi đầu tựa vào ngực anh, lại phát hiện thêm một chuyện động trời. Chiếc khăn tắm vốn dĩ còn quấn trên hông Lý Gia Thành không biết từ lúc nào đã rơi xuống, anh hiện tại đang trong tình trạng hoàn toàn lỏa lồ, Trần Viện thậm chí còn nhìn thấy rõ ràng vật to lớn ở giữa hai chân anh đang ngẩng đầu dửng dưng nhìn mình, vô cùng chân thật, vô cùng sinh động...

“A...a...a...a...a...a...” Trần Viện hoảng hốt, theo bản năng thét to lên, đẩy Lý Gia Thành ra.

Lý Gia Thành nhú mày, nhìn xuống thẳng em trai của mình, rồi lại nhìn về mặt Trần Viện, sau đó nhếch miệng cười đắc ý. Trần Viện đây là đang bị kích thước của anh làm cho hoảng sợ chứ gì.

“Anh...anh đừng qua đây.” Trần Viện giơ tay ngăn Lý Gia Thành lại gần, tụt khỏi giường: “Em...em...đi về ngủ.” Nói xong liền biến mất khỏi phòng.

Nhìn theo bóng như chạy nhanh như con thỏ nhỏ đang hoảng sợ, lại nhìn xuống vật to lớn đang vuron cò kháng nghị bên dưới, Lý Gia Thành thở dài. Nếu Trần Viện không đồng ý, anh chắc chắn sẽ không bao giờ ép buộc cô, chẳng biết phải chờ đến bao giờ mới có thể ăn cô vào bụng đây. Anh lắc đầu cười khổ, đứng dậy đi thẳng vào phòng tắm, không lâu sau, bên trong liền vọng ra tiếng nước chảy cùng âm thanh ồ ồ thờ dốc.

Ở một căn phòng khác, Trần Viện ngồi ngay ngắn trên giường, đối diện với đôi mắt như tia laze của Lý Nhã Hân.

Lý Nhã Hân khoanh tay, đi vòng quanh Trần Viện thu thập chứng cứ. Thứ nhất, đôi môi sưng đỏ ướt át; thứ hai, váy áo xốc xếch; thứ ba, đi chân trần, bỏ cả dép lê. Thu hoạch khá phong phú, điều này khiến Lý Nhã Hân phấn khích không thôi. Cô xoa xoa hai bàn tay, về mặt hèn mọn xấu xa xán về phía Trần Viện: “Nói mình nghe đi, hồi nãy cậu và anh hai làm gì vậy?”

Trần Viện đỏ mặt xoay sang chỗ khác, không dám đối diện với ánh mắt bắt quái của Lý Nhã Hân: “Chẳng làm gì cả.”

Lý Nhã Hân tiếp tục không buông tha: “Làm sao có thể, thành thật khai báo trước khi mình sử dụng nghiêm hình.”

“Chẳng có gì, mình tắm rồi trò chuyện với anh Gia Thành một chút thôi.” Trần Viện ánh mắt lảng tránh nói.

“A...” Lý Nhã Hân kéo dài âm thanh, khóe miệng nhếch lên một nụ cười thần bí: “Trò chuyện! Trò chuyện về vấn đề gì mà mình lại nghe thấy cậu thét vừa to, vừa phấn khích như vậy?”

Trần Viện tròn mắt, trần trối nhìn Lý Nhã Hân. Ai mà ngờ được căn biệt thự cao cấp này lại có hệ thống cách âm tệ đến như vậy chứ. Hơn nữa phòng hai anh em nhà bọn họ cũng không phải cách vách, làm sao Lý Nhã Hân có thể nghe được tiếng thét của cô? Chẳng lẽ âm thanh lúc này của cô rất lớn? Cái này thật không khoa học nha! Trần Viện trầm nghĩ ngàn nghĩ chắc chắn cũng sẽ không suy đoán được Lý Nhã Hân ban nãy đã áp sát tai vào cửa phòng Lý Gia Thành để nghe lén động tĩnh giữa hai người.

Trần Viện then quá hóa giận, chụp cái gối bên cạnh ném về phía Lý Nhã Hân, sau đó nằm xuống kéo chăn trùm kín đầu. Lý Nhã Hân nhanh tay chụp được, cười hi hi chui vào chăn của Trần Viện: “Nè, đừng ngủ, kể mình nghe hồi nãy anh hai làm gì mà cậu kêu to phấn khích như vậy?” Lý Nhã Hân càng nghĩ càng thấy ám muội, cảm thấy anh hai của mình quả nhiên là lợi hại, nhanh như vậy đã bắt được Trần Viện rồi.

Trần Viện ngồi dậy, hung ác trừng mắt với Lý Nhã Hân. Cái gì mà phấn khích. Bôi nhọ! Hoàn toàn là bôi nhọ! Rõ ràng lúc này cô bị dọa đến sợ hãi mới kêu lên, qua miệng Lý Nhã Hân liền trở thành chuyện mờ ám: “Không được dùng từ loạn như vậy, mình ban nãy là kêu to sợ hãi, biết chưa!” Trần Viện nói xong lại nằm xuống nhắm mắt.

“A...” Lý Nhã Hân kinh ngạc há to miệng. Anh hai khiến Trần Viện hoảng sợ! Không ngờ tình huống bên trong phòng so với cô suy đoán còn mãnh liệt hơn nhiều. Lý Nhã Hân trong đầu liên tục bỏ não ngàn lẽ một hình ảnh thiếu nhi không nên nhìn.

“Này...khoan hãy ngủ, cậu chưa nói hết mà, anh hai đã làm gì mà cậu phải hoảng sợ. Này, này.” Thấy Trần Viện đã nhắm mắt, Lý Nhã Hân lay cánh tay của cô.

Trần Viện hé mắt, đe dọa: “Cậu còn lèm bèm nữa, mình kêu anh Gia Thành lấy lại con xe mới của cậu!”

Lý Nhã Hân trừng mắt nhìn Trần Viện, trong lòng thầm nghĩ Trần Viện thật to gan, dám ức hiếp em chồng như cô. Anh hai nhất định phải hung ác hơn nữa, khiến cho Trần Viện một ngày, à không, ba ngày ba đêm không thể xuống giường, để Trần Viện chữa cái tật xấu này.

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Giành Nữ Chính Về Tay Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 67: Liên hoan

‘Khát vọng’ cuối cùng cũng chính thức đóng máy. Sau cảnh phim cuối cùng, Trần Viện vô cùng hào phóng thết đãi mọi người một trận ra trò, thậm chí Triệt còn tạm đóng cửa một club của gia đình cậu trong đêm nay để phục vụ riêng cho mọi người. Tham dự buổi liên hoan gồm có các diễn viên và tất cả các nhân viên trong đoàn làm phim. Thành phần quan trọng khác không thể thiếu chính là nhà tài trợ. Với mức độ ‘quan tâm đặc biệt’ của nhà đầu tư đối với bộ phim, đại diện tham dự không ai khác chính là hai ông lớn Lý Gia Thành cùng Albert Diệp.

Trong những ngày cuối cùng trước khi đóng máy, Lý Gia Thành có thể nói là một thân hoành hành ngang dọc ở phim trường, công khai thể hiện quyền sở hữu của mình đối với Trần Viện. Điều này khiến Trần Viện cảm thấy đau đầu không thôi vì đặc tính chiếm hữu mãnh liệt của anh, nhưng trong lòng không tránh khỏi ần ần một chút ngọt ngào. Chuyện hai người đang hẹn hò hiện tại xem như là một bí mật được công khai. Bí mật là bởi vì cả hai chưa từng lên tiếng thừa

nhận, nhưng bầu không khí vô cùng ngọt ngào màu hồng phấn giữa bọn họ chói lóa đến mù mắt những người xung quanh, hơn nữa Lý Gia Thành biểu hiện rõ ràng đến mức hận không thể đóng dấu tên mình lên người Trần Viện, để cả thế giới biết cô là bạn gái của anh. Đến lúc này mọi người mới vỡ lẽ,

hóa ra Lý tổng và Diệp tổng là tình địch chứ không phải là... cái kia như trong truyền thuyết, khiến cho chúng hủ đau lòng thương tiếc không thôi, không biết có bao nhiêu người khóc ướt khăn tay, thậm chí Trần Viện là hồ ly tinh phá hoại tình cảm giữa hai người đàn ông trong mộng của họ.

Những ngày này, duy nhất một điều không thay đổi, đó là chỉ cần có mặt Albert Diệp, chắc chắn ngay sau đó Lý Gia Thành sẽ xuất hiện và quẩn lầy Trần Viện một tác không rời. Mỗi lần Albert Diệp xấn lại gần như có như không trêu ghẹo Lâm An An, đặc tính gả mẹ của Trần Viện vừa nổi lên liền bị Lý Gia Thành vượt cho xẹp xuống, Albert Diệp muốn tiếp cận Trần Viện, ngay tức khắc bên cạnh cô liền xuất hiện kỹ sư mặt đen Lý Gia Thành, thậm chí anh còn không ngần ngại thể hiện những hành động thân mật với cô trước mặt Albert Diệp, can rờ đến mức người vốn can rờ như Albert Diệp cũng phải ngửa răng.

Cho đến tận bữa tiệc liên hoan ngày đóng máy, Albert Diệp cuối cùng cũng tranh thủ được một chút thời gian để trò chuyện riêng lẻ với Trần Viện, nguyên nhân đương nhiên là vì Lý Gia Thành đến muộn.

Thấy Trần Viện đứng tựa lưng vào quầy bar, cười híp mắt nhìn đám đông đang náo động trên sàn nhảy, Albert Diệp không tiếng động tiến đến gần cô. Anh khẽ nghiêng ly rượu, chạm nhẹ vào thành cốc Trần Viện, lúc này cô mới phát hiện anh đã đứng cạnh mình. Albert nhướn mày ra hiệu, đưa ly rượu lên khoe môi uống. Trần Viện mỉm cười, cũng cảm ly của mình lên nhấp một ngụm.

“Hai người đang qua lại?” Là một câu hỏi, cũng là một câu trần thuật.

Trần Viện bị hỏi bất chợt, có chút ngỡ ngàng: “A... Đúng vậy.” Nói xong, cô vô thức mỉm cười rục rờ.

Nhìn thấy nụ cười ngọt ngào của Trần Viện, Albert Diệp không dấu vết cau mày, một vị trí nào đó trong lồng ngực tựa như đang bị bóp nghẹn. Cô thích Lý Gia Thành đến vậy sao? Chỉ cần nhắc đến hắn ta cô liền mỉm cười hạnh phúc như thế?

“Tiếc thật, vậy là tôi hết cơ hội rồi!” Albert Diệp thở dài, vờ như rất thương tâm mà nói.

Trần Viện khẽ bĩu môi, cái tên đàn ông lẳng lơ này lại bắt đầu phóng điện loạn xạ rồi. Đã quen với vẻ mặt này của Albert Diệp, Trần Viện cũng không ngần ngại nói đùa: “Đúng vậy, tôi bây giờ là hoa đã có chủ rồi, anh Diệp nên tìm nữ chính của mình đi thôi.”

Albert Diệp bật cười, tiếng cười trầm thấp vang lên, quyến rũ và đầy sức quyến rũ, đủ để khiến các cô gái mê mẩn không muốn rời: “Vậy là Trần Viện chưa nghe chân lý này rồi, cao thủ là phải biết đánh chủ cướp hoa.”

“Phải không...” Trần Viện trầm nghĩ nếu Lý Gia Thành nghe được câu này của Albert Diệp chắc chắn vẻ mặt sẽ cực kỳ đặc sắc, tương tự như thế, cô không kiềm được liền bật cười: “Cũng phải xem chủ là người như thế nào mới được chứ.”

Nhớ đến vẻ mặt cay cú như khi ăn ớt của Lý Gia Thành mỗi khi anh đến gần Trần Viện, Albert Diệp cũng không nhịn được nhếch miệng cười. Mặc dù trong chuyện tình cảm, hai người có thể xem như là tình địch của nhau, nhưng Albert Diệp lại thật sự tán thưởng con người của Lý Gia Thành, sự thông minh sắc sảo và sự quyết đoán của anh trong công việc đều khiến người khác phải ngưỡng mộ. Có lẽ trước kia có nghĩ vớ đầu Albert Diệp cũng sẽ không nghĩ ra một người mệnh danh là mặt than trong thương giới như Lý Gia Thành khi nói chuyện yêu đương lại còn có một mặt trẻ con như thế, quả nhiên nhìn người không thể nhìn bề ngoài.

“Lý Gia Thành người này thật hẹp hòi, em qua lại với anh ta sẽ mệt mỏi lắm đấy.” Albert Diệp lại nhấp một ngụm rượu rồi nói.

Trần Viện xụ mặt, dám nói xấu bạn trai cô trước mặt cô, hừ hừ.

“Tôi nói thật đấy, mỗi lần tôi tới gần em, cậu ta liền găm gù như con cún đang canh giữ cục xương. Nếu có một cuộc bình chọn, cậu ta có thể trở thành người đàn ông ghen tị nhất hành tinh.”

Trần Viện rất muốn phát cáu với Albert Diệp, nhưng khi liên tưởng hình ảnh của Lý Gia Thành cùng với con cún canh giữ cục xương, cô cũng không nhịn được mà bật cười, quả thật giống nhau đến bất ngờ.

“Nếu sau này không chịu nổi sự hẹp hòi của cậu ta, đừng quên cân nhắc đến tôi. Đảm bảo với em một điều, tôi là người đàn ông rộng rãi nhất thế giới.” Albert Diệp vẫn tiếp tục duy trì vẻ mặt bốn cột của mình nói.

Trần Viện nhướn mày, không hề để lời nói của anh trong lòng: “Hay là thôi đi, vẫn là để nữ chính của anh cân nhắc anh, không đến lượt tôi rồi.” Nói xong cô đánh mặt về phía sau lưng Albert Diệp ra dấu.

Albert Diệp theo cô ngoáy đầu lại nhìn, là Lâm An An một thân váy liền màu xanh nhạt đang đi tới.

“Tôi không thể làm kỳ đà cản mũi hai người được, tạm thời rút quân thôi.” Trần Viện dí dỏm nói rồi rời đi. Nam phụ của cô, cô đã giải cứu, còn nam chính và nữ chính, cứ để hai người bọn họ ngược nhau đi.

Nhìn theo bóng lưng của Trần Viện, Albert Diệp trong lòng không tránh khỏi có chút khổ sở. Có lẽ chiến thuật của anh đã sai lầm ngay từ bước đầu tiên. Anh vốn không hề có ý định nghiêm túc với Trần Viện, thói quen thích bốn cột với tình cảm đã khiến anh không nhận ra được cảm xúc chân thật của mình. Cho đến khi nhận ra cô đã vượt khỏi tầm tay, lúc đó anh mới biết những gì anh mong muốn từ cô không chỉ là một mối quan hệ hời hợt và chóng vánh. Nhưng tất cả đã muộn màng.

Albert vẫn luôn do dự mình có nên vì bản thân tranh thủ, dùng thủ đoạn cướp lại Trần Viện từ tay Lý Gia Thành hay không. Cho đến hôm nay, khi thấy được nụ cười ngọt ngào của Trần Viện khi nhắc đến Lý Gia Thành, anh bắt cô lúc ấy sáng lấp lánh như vì sao trên bầu trời, có lẽ ngoài Lý Gia Thành ra

nó không thể dung nhập thêm bất kỳ ai khác. Anh đã đi rất nhiều nơi, thấy rất nhiều người, có thể Trần Viện không phải là cô gái xinh đẹp nhất mà anh đã từng gặp, nhưng Trần Viện lại là người khiến anh cảm thấy đặc biệt nhất. Sự tinh tế cùng khôn khéo, sự hoạt bát và ngây thơ, hai điều cứ tưởng mâu thuẫn nhưng đặt trên người Trần Viện lại hòa hợp đến kỳ lạ, tạo nên một sức quyến rũ riêng biệt khiến người khác không nhận được phải đến gần cô. Trong mắt anh, Trần Viện là cô gái có nụ cười đẹp nhất, nó rạng rỡ và ấm áp như ánh nắng ban mai, mỗi lần ở cạnh cô, anh không hiểu sao bản thân lại thư thái và thoải mái một cách kỳ lạ, chính vì thế, anh muốn nụ cười như thế này vẫn mãi ở trên môi của Trần Viện, không dung bất kỳ điều gì làm cô bị tổn thương.

Albert Diệp quyết định buông tay khi bản thân chưa quá lún sâu, có lẽ tình yêu của anh dành cho Trần Viện không thể sánh bằng Lý Gia Thành giành cho cô, chỉ ít xét ngay từ mục đích ban đầu, anh đã không có đủ tư cách để có được cô. Dừng lại đúng lúc và để thời gian giúp bản thân tìm lối thoát, anh tin rằng dù tình yêu có lớn cách mấy cũng không thắng nổi thời gian, hướng chỉ đối với Trần Viện, anh vẫn chưa đến mức không có cô thì không sống nổi. Xét về phương diện này, anh vẫn còn lý trí hơn Lý Gia Thành nhiều, chỉ cần dùng đầu ngón chân cũng đoán ra tên này về sau chắc chắn sẽ bị vạ đề đầu cười cô, ngay cả đầu cũng không ngóc lên nổi. Nhiều năm làm đối thủ cạnh tranh trên thương trường, đôi lúc anh cũng không nhận được ghét bỏ bộ mặt than của Lý Gia Thành, nghĩ đến viễn cảnh thế thảm về sau của anh ta, anh không nhận được trong lòng từng trận thoải mái.

Trần Viện nếu nghe được tiếng lòng của Albert Diệp, chắc chắn sẽ gào thét minh oan. Cô chính là mẫu phụ nữ truyền thống đậm chất á đông, yêu chồng thương con, chăm lo cho gia đình. Cái gì mà đề đầu cười cổ chồng, hừ hừ, bôi nhọ, hoàn toàn là bôi nhọ. Cô mới không có như vậy!

Lý Gia Thành kết thúc buổi họp, dùng tốc độ nhanh nhất đến gặp Trần Viện. Hôm nay đoàn phim mở tiệc liên hoan tại hộp đêm, không cần nghĩ cũng biết hộp đêm chính là nơi hoạc môn bay loạn xạ, Trần Viện của anh lại ngây thơ như thế, phải ở ngay sát bên cạnh cô anh mới có thể an tâm được.

“Anh đến rồi!” Vừa nhìn thấy Lý Gia Thành, Trần Viện liền hớn hờ đến đón.

Lý Gia Thành dịu dàng hôn nhẹ lên má cô nói: “Chơi vui không?”

Trần Viện ban đầu có điểm không thích ứng, nhưng hiện tại đã quá quen với hành động tuyên bố chủ quyền của Lý Gia Thành nên cũng không còn để tâm nữa: “Chờ anh đến mới vui.” Thời gian dài tiếp xúc, cô hiểu được Lý Gia Thành luôn không có cách chống cự được với những lời nói ngọt ngào của mình.

Trần Viện quả nhiên đoán đúng, khi nghe cô trả lời xong, Lý Gia Thành nội tâm như nở hoa, ngọt ngào không thể tả. Hai người trở lại quầy bar, Lý Gia Thành gọi một ly rượu rồi cùng cô tiếp tục trò chuyện.

“Anh đã ăn gì chưa mà uống rượu?” Trần Viện cau mày lo lắng hỏi.

“Có ăn trước buổi họp.” Lý Gia Thành mỉm cười, theo thói quen vuốt tóc cô. Đang định nói gì đó, liền bị một đám đông tiến đến cắt ngang.

“Trần Viện, bọn mình lên sàn nhảy đi.” Người nói chính là Luân, theo sau cậu chính là quân đoàn Nam Nhi.

Trần Viện hào hứng gật đầu, nhưng sau đó lại quay sang nhìn Lý Gia Thành. Lý Gia Thành có chút không cam lòng, nhưng nhìn thấy đôi mắt cún con của Trần Viện, tâm không kiềm được mà mềm nhũn: “Đi thôi, anh cũng chưa nhìn thấy em nhảy lần nào.”

Trần Viện cười híp mắt gật đầu, sau đó theo chân đám Minh Vũ lên sàn nhảy. Nam Nhi hiện tại chính là thần tượng quốc dân, luận về hát và nhảy, trong đám đông nơi này không ai dám đứng ra nhận là hơn các cậu, chính vì thế, một đường tiến đến giữa sàn nhảy, mọi người đều chủ động dạt sang hai bên để chào đón. Đúng lúc này, DJ đổi sang một ca khúc vô cùng sôi động. Âm nhạc dồn dập, các chàng trai trẻ cũng buông thả bản thân mà chuyển động thân thể theo giai điệu. Trần Viện cũng không bị rút lại phía sau, vì đã có một chút cùn trong người, lá gan cô lớn thêm không ít, cô yếu điệu lác lác thân thể hòa mình vào âm nhạc. Đi theo đám Nam Nhi một thời gian dài, Trần Viện cũng mura dầm thấm đất, dù kỹ thuật nhảy của cô không xuất sắc đến mức có thể biểu diễn trên sân khấu, nhưng ở những nơi thế này thì dư sức đối phó. Ban đầu động tác của cô có chút trúc trắc, nhưng rất nhanh sau đó Trần Viện đã hoàn toàn có thể không chế được cơ thể của mình. Kỹ thuật của cô đương nhiên không bằng đám Nam Nhi, nhưng nếu xét về độ mềm mại tinh tế thì cơ thể đàn ông không cách nào sánh bằng phụ nữ. Từng chuyển động, từng cái lắc hông uốn lượn, cô không ngần ngại thể hiện ra sức quyến rũ của mình.

Đám đông chung quanh nhìn những chàng trai, cô gái trẻ và xinh đẹp vô cùng nhiệt tình trên sàn nhảy, không nhận được mà hò hét cổ vũ, chốc lát sau, hầu hết mọi người đều tràn lên sàn nhảy, điên cuồng thả mình trong âm nhạc.

Lý Gia Thành nhìn cảnh tượng này, hai con ngươi không nhận được bốc lên ngọn lửa giận. Anh chắc chắn Trần Viện không hề nhận ra được bản thân cô lúc này xinh đẹp liêu nhân đến nhường nào. Một Trần Viện kinh tâm động phách như vậy, đáng lẽ chỉ nên xuất hiện trước mặt anh, vậy mà đám người kia dám trắng trợn không kiên nhẫn nhìn cô. Lý Gia Thành hận không thể móc hết mắt của những người có mặt trong đêm nay. Con giận của Lý Gia Thành chắc chắn sẽ không dừng lại trên người Trần Viện, cô là người vô tội, tất cả là do mấy thằng nhóc kia, dám rủ rê Trần Viện của anh, chuyện hôm nay anh sẽ ghi nhớ trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Giành Nữ Chính Về Tay Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Liên hoan.

Bản nhạc kết thúc, Trần Viện cùng bè lũ của cô rùng rần kéo nhau rời sàn nhảy, trở về phía quầy bar. Lý Gia Thành đang trong trạng thái hàn băng vạn năm khi thấy Trần Viện, liền chuyển thoát một cái mỉm cười ấm áp như gió xuân, tựa như cái người lạnh lùng vừa rồi không hề tồn tại.

“Có một không?” Lý Gia Thành rút khăn mùi xoa trong ngực ra lau mồ hôi lấm tấm trên trán cô, ôn nhu hỏi, đôi mắt lại khẽ lướt về hướng những chàng trai trẻ phía sau một cách âm trầm.

“Không một, chỉ hơi nóng thôi.” Trần Viện hì hì cười, vô cùng hưởng thụ hành động săn sóc của Lý Gia Thành.

“Vào phòng VIP nghỉ một lát rồi kiểm gì chơi tiếp đi.” Triệt đề nghị.

“Được đó, hay là chơi nói thật hoặc thử thách đi.” Minh Vũ đồng ý nói.

Mọi người đều thống nhất, cùng nhau kéo vào phòng. Sau khi vào trong, Lý Gia Thành, Albert Diệp, Huỳnh Tấn Phát và đạo diễn Hồ Phong ngồi một góc trò chuyện, nhường lại không gian cho đám người trẻ tuổi náo loạn. Người tham gia cũng không nhiều, Trần Viện, Nam Nhi, Lý Nhã Hân, Lâm An An cùng hai cô diễn viên khá thân với Lâm An An.

“Khoan đã, còn thiếu còn thiếu.” Trần Viện nói xong, cầm lấy một cái cốc uống bia, đổ vào hai phần rượu, năm phần bia, ba phần nước ngọt: “Đây là hình phạt cho người bỏ cuộc, đảm bảo chỉ cần một cốc liền ngã ngay tại chỗ, ha ha ha.”

Cả bọn hồ hồ đáp ứng, ngồi vây thành vòng tròn. Lý Nhã Hân làm người bắt đầu, đặt chai bia rỗng vào trung tâm vòng tròn, bắt đầu quay. Vòng đầu tiên, mũi chai hướng về phía Minh Vũ.

“Minh chọn nói thật.” Minh Vũ lên tiếng, đặt bàn tay vào máy phát hiện nói dối.

Lý Nhã Hân cao hứng nói: “Được rồi, cậu mở hàng nên mình chọn câu đơn giản thôi. Nụ hôn đầu tiên vào năm mấy tuổi?”

Minh Vũ mỉm môi, khẽ liếc nhìn Huỳnh Tấn Phát, nhận được ánh mắt cảnh cáo của anh, liền rút tay ra khỏi máy phát hiện nói dối, chớp lấy ly độc được do Trần Viện pha chế, bịt mũi uống một hơi. Đùa à, cậu bây giờ chính là thần tượng quốc dân nha, làm sao có thể trả lời loạn vấn đề này được, cậu mà phát ngôn bậy một tiếng, chắc chắn lúc trở về Huỳnh Tấn Phát sẽ xé cậu ra thành trăm mảnh. Có người đại diện buru hân thật là một điều khổ tâm.

Minh Vũ uống cạn cốc độc được, sắc mặt tái xanh, nôn khan mấy lần mới trở lại bình thường, sau đó cậu liền dùng ánh mắt như dao găm để lăng trì Trần Viện. Trần Viện đắc ý đón nhận ánh mắt thù hận của Minh Vũ, vẻ mặt hả hê. Minh Vũ bị chọc tức, tiếp tục pha một ly khác dành cho người xui xẻo phía sau.

Đến lượt Trần Viện quay, mũi chai hướng về phía Thức.

“Minh chọn nói thật.” Thức nói xong, rất tự giác đặt tay lên máy phát hiện nói dối.

Trần Viện nhếch miệng cười nham hiểm, hỏi: “Lần cuối cùng cậu tè dầm là khi nào?”

Mọi người nghe thấy câu hỏi của Trần Viện, đồng loạt hướng về phía Thức, ngay cả đội quân người cao tuổi đang ngồi một góc phòng cũng không ngoại lệ.

Ánh mắt mọi người đều chú mục về mình, Thức lúng túng nói: “Minh...minh... làm sao mình nhớ được chứ...A a a a.” Chưa nói hết câu, năm ngón tay liền bị một dòng điện chạy qua, khiến Thức giật mình la lớn. Đồng thời đèn trên máy phát hiện nói dối cũng nhấp nháy.

“A...cậu nói dối, mau khai thật xem nào, có gì mà ngại ngần chứ.” Luân nói.

“Minh...minh bỏ cuộc, mình uống rượu.” Thức muốn rút tay ra khỏi máy, nhưng đề tài này thật hấp dẫn, không ai muốn buông tha.

“Có gì phải ngại chứ, nói thật xem nào, ai lúc nhỏ không từng tè dầm.” Minh Vũ chen vào.

Trần Viện nhanh trí mở miệng hỏi: “Sao cậu lại không dám trả lời, chẳng lẽ đến tận năm cuối tiểu học cậu vẫn còn tè dầm?”

Thức giật mình, xù lông cãi: “Làm gì có...A a a.” Bàn tay chưa kịp rút ra khỏi máy phát hiện nói dối, một lần nữa bị giật điện.

Mọi người nhìn nhau, sau đó đồng loạt ôm bụng cười nghiêng ngả: “Ha ha ha ha ha, năm cuối tiểu học... ha ha... vẫn còn tè dầm, là lớp năm...ha ha ha.”

Huỳnh Tấn Phát ngồi trong hội người cao tuổi, vươn tay đập lên trán than thở, khoe miệng xuất hiện một nụ cười ản nhĩn. Haizzz, thần tượng quốc dân a, tin này phải nhanh chóng phong tỏa mới được.

Bí mật bị phanh phui, Thức thẹn quá hóa giận, quệt mồ hôi chạy vào toilet. Bỏ lại phía sau một trận tiếng cười vang dội.

“Nhanh nhanh nhanh, tới mình quay đây.” Tú Vy lên tiếng, đặt chai bia vào giữa, quay thật mạnh. Cô chính là một trong hai cô diễn viên đi cùng Lâm An An. Lần này mũi chai hướng về phía Luân.

“Minh chọn nói thật.”

Tú Vy suy nghĩ một chút rồi hỏi: “Hiện tại cậu có thích ai không?”

Luân mím môi, gật đầu: “Có!”

“A... ai nha, ai nha?” Trần Viện và Lý Nhã Hân hứng thú kêu lên.

Luân đột nhiên im lặng, ánh mắt chăm chú nhìn về phía Trần Viện, vẻ mặt muốn nói lại thôi. Lý Gia Thành đang cùng người khác uống rượu nhưng vẫn luôn chú ý tình hình phía bên Trần Viện, thấy biểu hiện kỳ lạ của Luân, trong lòng thầm kêu không tốt, đôi mắt như dao găm hướng thẳng về phía chàng trai trẻ.

Đang hưng trí dào dạt đùa giỡn với chiến hữu, Minh Vũ đột nhiên cảm thấy da gà từng trăn nổi lên, cậu quay đầu nhìn về phía góc phòng, bắt gặp một đôi mắt âm trầm đang hướng đến đây. Minh Vũ nuốt ực nước miếng, xoay sang nhìn Luân, người vẫn còn đang dùng vẻ mặt ‘thâm tình’ nhìn Trần Viện. Cậu lúc này mới giật mình, không dám tiếp tục trêu đùa, vội như không phát hiện điều gì, vươn tay đập lên vai Luân nói: “Mỗi lần chỉ trả lời một câu hỏi thôi, xong lượt của Luân rồi.”

Bị Minh Vũ ngăn cản, Luân cũng không muốn nhắc lại vấn đề này nữa, rầu rĩ nhìn Trần Viện rồi im lặng.

Hầu hết không ai cảm thấy có gì khác thường, trừ Lý Gia Thành và một số người biết chuyện, nên không khí cuộc chơi vẫn rất hào hứng. Thật ra mà nói, không biết cũng là một loại hạnh phúc.

Đến lượt cô diễn viên còn lại tên Khánh Vân đi cùng Lâm An An quay. Lần này người bị nhắm trúng chính là Trần Viện.

“Minh chọn thử thách.” Trần Viện sáng khoái quyết định, cô là một người có nhiều bí mật, không thể chọn nói thật được.

Khánh Vân đắn đo, không biết nên chọn thử thách như thế nào. Cô không muốn làm khó Trần Viện, hay nói thẳng ra là không dám. Cô cũng là nghệ sĩ trong giải trí Ban Mai, Trần Viện trong công ty là cấp trên của cô, hơn nữa còn có khả năng là người thừa kế, nhất định không được đắc tội, mà trái lại còn phải nịnh nọt vuốt mông. Hay là để cô ấy hát một bài, lúc này nhìn Trần Viện nhảy đẹp như vậy, chắc là hát cũng không tồi, thử thách thế này cũng không tính là khó.

“Trần Viện hãy hát một bài đi.”

“Hít.....” Khánh Vân vừa dứt lời, một trận hút khí vang dội cất lên, đám Nam Nhi cùng Lý Nhã Hân đồng loạt dùng ánh mắt như dao găm nhìn về phía cô. Khánh Vân có chút lo lắng, cô đã làm gì sai sao?

Trần Viện nghe được thử thách của mình, hưng phấn đáp: “Được thôi, các người rửa tai chờ nghe tôi hát.” Nói xong liền chạy đến máy bấm chọn bài hát. Lý Gia Thành vẫn một mực nhìn Trần Viện, đôi mắt dịu dàng đầy hứng thú mà quan sát cô.

Không để mọi người chờ đợi lâu, chưa đến một phút sau, âm nhạc vang lên, kèm theo đó là tiếng ca thánh thót của Trần Viện.

“La la la la.....Ngày tình yêu đến bất chợt...Em nhận ra rằng.....”

Thật khó mà tin được, giọng nói Trần Viện rất ngọt ngào và trong trẻo, nhưng không hiểu sao tiếng hát của cô lại có sức xuyên thấu đến như vậy.

“Ừm...um...um...hãy nói em nghe rằng anh nhớ em...um...um...um...”

Nhạc vừa vụt tắt, Trần Viện từ trong trạng thái phiêu du mở mắt ra, chờ đợi tiếng vỗ tay của mọi người. Nhưng chào đón cô là một sự tĩnh lặng đến đáng sợ, đám người bên dưới mặt mày xanh lét, khó coi như đang bị tảo bón. Nụ cười trên môi cô dần biến mất.

Khánh Vân hiện tại đã hiểu tại sao khi cô yêu cầu Trần Viện hát, mọi người lại nhìn cô đầy thù hận như vậy. Ai lại đoán ra được một cô gái nũng nịu có giọng nói thỏ thẻ tựa chim vàng anh như Trần Viện lại có giọng ca đến cả Jaian cũng phải chào thua làm đệ tử, cái này thật là không khoa học nha. Quả nhiên không ai là hoàn mỹ, điều này khiến cô thật sự cảm thấy an ủi.

Thấy Trần Viện không vui, Lý Gia Thành quyết định trái lương tâm, khéo môi run rẩy vài cái mới cong lên thành một nụ cười miễn cưỡng, “Bộp bộp bộp.” Âm thanh vỗ tay đơn độc của anh vang lên trong căn phòng yên tĩnh.

Trần Viện xúc động không thôi, nhào vào lòng Lý Gia Thành nũng nịu: “Chỉ có

anh là tốt nhất, bọn họ không ai thêm vỗ tay.”

“Đừng buồn, là bọn họ không biết thương thức.” Lý Gia Thành ôn nhu vuốt tóc cô nói.

Albert Diệp ngồi bên cạnh giật giật khóe miệng. Giờ anh mới biết tại sao một sát thủ tình trường như mình lại bại trong tay Lý Gia Thành, ít nhất trong trường hợp vừa rồi, anh không thể nhanh chóng bán đứng lương tâm mà hòa theo Trần Viện như thế.

Nổi ám ảnh qua đi, đám người trẻ tuổi lại tiếp tục trò chơi của mình, Minh Vũ cầm chai rỗng, quay thật mạnh, cuối cùng người bị bắt là Triệt.

Triệt đảo mắt suy xét, cảm những người đi trước chọn nói thật trảng cảnh thật thê thảm, cuối cùng cậu ra quyết định: “Minh chọn thử thách.” Thử thách

vừa rồi của Trần Viện khá dễ dàng, cậu nghĩ chắc mình cũng không đến nỗi nào đâu.

Minh Vũ nham hiểm cười: “Cậu ra ngoài mời khách đi.”

“Mời khách là sao?” Triệt cau mày khó hiểu.

“Trong phim cổ trang, mấy cô gái thanh lâu mời khách như thế nào thì cậu mời như thế ấy.” Minh Vũ rất kiên nhẫn giải thích.

“A... Không thể nào.” Triệt đau khổ kêu lên, tại sao thử thách ban nãy của Trần Viện vô cùng dễ dàng, đến lượt cậu lại...

Trần Viện nghe mùi ngon, bon chen góp vui: “Đúng rồi, phải cảm khăn vẩy vẩy mới giống. Ai có khăn tay mau lấy ra cho cậu ấy mượn.”

Mọi người lắc đầu: “Mình chỉ đem khăn giấy thôi.”

Trần Viện bật dậy, lật đật chạy đến Lý Gia Thành, vạch áo anh, kéo chiếc khăn mùi xoa ra rồi mang đi. Nhìn thấy bóng dáng bận rộn của cô, anh chỉ có thể lắc đầu, sùng nịch mỉm cười.

“Đây này, cầm lấy.” Trần Viện nhét khăn vào tay Triệt. “Nhanh đi mời khách đi.

Nếu làm không đạt thì phải làm lại đây.”

Triệt lắp bắp: “Mình... mình bỏ cuộc có được không?”

Minh Vũ nhún vai, đẩy ly độc được về phía cậu: “Được thôi, mời!”

Triệt nuốt ực một ngụm nước miếng, hỗn hợp trong ly này là do Minh Vũ trước mặt mọi người pha chế, ngoài những thành phần mà Trần Viện để vào ban đầu, còn có thêm tương ớt và muối ăn. Đắn đo giây lát, cậu siết chặt nắm tay, vẻ mặt đầy bi tráng tiến về phía cửa.

Mở cửa ra, tựa vào khung cửa chờ đợi. Một lát sau, có hai người nam, là nhân viên phụ trách bộ phận ánh sáng trong đoàn làm phim đi ngang qua, Triệt hít sâu một hơi, cầm khăn tay bằng ngón cái và ngón trỏ, giơ lên hoa lan chỉ, bắt đầu vẩy vẩy: “Anh đẹp trai, vào đây chơi đi, đảm bảo cực kỳ thoải mái nha, vào đây nha~~~”

Hai người bị Triệt làm cho giật mình, nhìn cậu trân trối. Triệt hoàn thành nhiệm vụ, đóng sầm cửa lại quay trở vào. Xong rồi, cả đời anh minh thần võ của cậu bị hủy rồi, hoàn toàn bị hủy rồi.

“Ha ha ha... ha ha ha... ha ha ha...” Tiếng cười vang dội như sấm vang lên, mọi người đều không giữ hình tượng, ôm bụng cười lăn lộn. Ngay cả Thức vừa rồi bị lộ bí mật cũng cảm thấy khoái trá hơn nhiều, rốt cuộc cũng có người xui xẻo hơn cậu.

Đám người ngồi trong góc phòng cũng không kiềm được bật cười, trong lòng thầm cảm thán tuổi trẻ thật tốt.

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Giành Nữ Chính Về Tay Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: Mờ ám.

Trong khi mọi người đang chơi đùa vui vẻ, tại tòa cao ốc giải trí Ban Mai lại là một cảnh tượng hoàn toàn khác. Tầng trên cùng, trong căn phòng làm việc rộng lớn của chủ tịch đã hoàn toàn bị bóng đêm che phủ, chỉ còn sót lại ánh sáng leo lét của màn hình máy tính. Bóng dáng cao lớn tựa vào cạnh bàn, cặp mắt kính thỉnh thoảng lóe sáng trong bóng tối.

“Mọi chuyện đâu vào đấy rồi.” Người đàn ông nói chuyện qua điện thoại.

“Ông yên tâm, tôi có tay chân phía ngân hàng, ngày chuyển tiền sẽ được điều chỉnh lại thành ngày mà ông ta trở về.”

Cúp máy, người đàn ông chậm rãi tiến về phía chiếc ghế xoay phía sau bàn làm việc, dịu dàng vuốt ve nó tựa như tình nhân của mình, nhưng có lẽ điều này không thể thỏa mãn được anh ta, cuối cùng anh ngồi lên nó, trên miệng lóe lên một nụ cười âm lãnh.

Tại hộp đêm, nơi đoàn làm phim ‘Khát Vọng’ đang tổ chức liên hoan, mọi người vẫn đang miệt mài buông thả bản thân. Lý Gia Thành ngoại trừ hai lần ra ngoài nghe điện thoại, thời gian còn lại hầu như đều ở cạnh Trần Viện, nhìn cô chơi đùa vui đến quên trời đất.

Tiệc tàn là khi đồng hồ đã điểm 12 giờ. Lý Gia Thành đảm nhiệm chức vú em, đưa hai cô gái nhỏ nửa say nửa tỉnh về nhà. Nhìn Trần Viện bị Lý Gia Thành xách đi, Luân đứng phía sau khẽ bĩu môi.

Minh Vũ xuất hiện bên cạnh, đập tay vào vai cậu: “Bỏ cuộc đi, cậu chơi không lại anh ta đâu.”

“Hừ, đồ trâu già gặm cỏ non đó mình cóc cần so đo.”

Thấy phản ứng của Luân, Minh Vũ bật cười, cũng nhìn theo bóng lưng Trần Viện. Ở độ tuổi của các cậu, làm sao tránh khỏi những rung động đầu đời, hơn nữa Trần Viện lúc nào cũng ở bên cạnh họ. Cô hoàn mĩ như vậy, tốt đẹp như vậy, luôn chọn người ta yêu quý, nếu không thích cô thì chắc chắn tính hướng có vấn đề. Nhưng tất cả chỉ nên dừng lại ở đó thôi, không nên tiến xa hơn nữa, như thế bọn họ sẽ mãi mãi là bạn tốt của nhau. Trần Viện đã tìm được một nửa của mình, bọn họ sẽ luôn bên cạnh cô và chúc phúc.

Sau khi đến nhà, anh giao dứt khoát giao Lý Nhã Hân cho giúp việc, còn anh thì tự tay chiều cổ cô vợ tương lai của mình.

Thật ra Trần Viện vẫn chưa đến mức say không biết gì, chỉ là đầu choáng váng đến lợi hại, một đường ra xe cùng với vào nhà hoàn toàn dựa vào Lý Gia Thành dìu đỡ. Sau khi Lý Nhã Hân đã được người đưa đi, Lý Gia Thành cũng không e de gì, bế thốc Trần Viện lên, mang cô vào phòng ngủ của mình.

Lý Gia Thành lần đầu tiên đích thân chiều cổ cho người say, tay chân vẫn còn chút luống cuống. Trần Viện hiện tại ngay cả đi cũng không nổi, không thể trông đợi vào việc cô tự tắm được, anh đành phải mang nước ấm ra giúp cô lau người.

Lý Gia Thành chỉ dám lau sơ mặt, tay chân và cổ của Trần Viện, không dám mạnh động nhiều vì sợ bản thân mình không trụ được. Làm xong, anh mở tủ quần áo của mình tìm đồ thay cho cô. Dừng hỏi tại sao quần áo của Trần Viện lại ở trong tủ của Lý Gia Thành, mặc dù cô mấy ngày nay kiên trì ngủ với Lý Nhã Hân, nhưng anh vẫn cường ngạnh giữ ba lô quần áo của cô lại và xếp hết vào tủ của mình.

Đứng ngẩn ngía một hồi, Lý Gia Thành quyết định chọn một cái váy ngủ không tay màu hồng, có hình đầu tây dễ thương. Thật ra gu thời trang thường nhật của Trần Viện rất ôn, nhưng đối với đồ ngủ của cô thì Lý Gia Thành không biết phải phát biểu như thế nào. Mỗi lần chọn áo ngủ cho cô, anh luôn có cảm giác tựa như người cha tìm quần áo cho con gái. Tất cả váy ngủ của Trần Viện không cái nào là không có những họa tiết hoạt hình ấu trĩ, thậm chí nếu đem tất cả bày ra, không chừng sẽ khiến người khác sinh ra ảo tưởng lạc vào disney land. Tuy vậy anh không hề có cảm giác chán ghét nào, ngược lại vô cùng hứng thú, cảm thấy Trần Viện mặc lên người những chiếc váy đáng yêu đó đặc biệt xinh đẹp, như một cô bé vĩnh viễn không trưởng thành. Nhiều lúc Lý Gia Thành cảm thấy hoảng hốt vì suy nghĩ của bản thân mình, chẳng lẽ anh có tiềm chất biến thái sao?

Lý Gia Thành hít một hơi thật sâu, bắt đầu thay áo cho Trần Viện, sau khi cởi hết đồ vừa mặc của cô ra, anh đắn đo suy nghĩ xem có nên cởi luôn áo lót hay không. Nghe nói mặc cái này khi ngủ rất khó chịu, lâu ngày còn sinh bệnh nữa. Do dự một hồi, Lý Gia Thành cảm thấy sức khỏe của Trần Viện vẫn là quan trọng nhất. anh nhắm mắt lại, dùng tốc độ nhanh nhất để cởi áo lót và thay váy ngủ cho cô. Thật ra anh không phải là chính nhân quân tử gì. Anh chỉ sợ là khi mình mở mắt ra nhìn, kiểm lòng không được mà xử bắn Trần Viện ngay tại chỗ thôi.

Trần Viện khi say rất tốt tính, không nôn mửa hay sinh sự gì, chỉ nằm yên ngây ngô cười, lại vô cùng hợp với Lý Gia Thành, anh kêu nhấc tay liền nhấc tay, kêu nhấc chân liền nhấc chân, hoàn toàn không có vẻ vờn nanh múa vuốt như ngày thường.

Lo cho Trần Viện xong, Lý Gia Thành cũng thay quần áo, nhảy lên giường, ôm Trần Viện vào lòng, chuẩn bị nhập mộng. Thấy cô vẫn còn mở mắt, anh dịu dàng đặt lên trán cô một nụ hôn rồi hỏi: “Sao chưa ngủ?”

Trần Viện bĩu môi: “Em chóng mặt.”

“Có nhiều không, muốn uống trà giải rượu không?” Anh lo lắng hỏi.

“Hi hi.” Trần Viện chỉ ngây ngô cười đáp lại.

“Sao lại cười, có nhưc đâu không?”

“Hi hi.” Trần Viện không có ý định hợp tác, tiếp tục cười ngốc.

Lý Gia Thành lắc đầu mỉm cười, cảm thấy Trần Viện lúc này đặc biệt đáng yêu, nhưng mà anh nào biết đây chỉ mới là bắt đầu.

“Nhả ra, đừng ngậm ngón tay anh.” Lý Gia Thành rùng mình, ngón tay bị Trần Viện ngậm vào miệng tê dại như bị điện giật.

“Hi hi.”

Ma men Trần Viện vẫn chưa có ý định an phận, bàn tay trườn vào bên trong áo Lý Gia Thành, bắt đầu vuốt ve những khối cơ của anh.

Lý Gia Thành cả người căng cứng, cô áp chế xao động trong lòng, trầm giọng cảnh cáo: “Lấy tay ra, nếu không đừng trách anh!”

“Hi hi.” Cô vẫn ngây ngô cười đáp hai tiếng, bàn tay lại không yên phận mò lên trên vuốt ve lồng ngực trắng kiện của anh, vô tình trêu chọc phải điểm nhô lên đầy nhạy cảm, cô lúc này dường như tìm được một lục địa mới, liền mẫn mê vuốt ve nó, vui vẻ ngất trời.

Trong vòng một nốt nhạc, quân tử Lý Gia Thành chính thức hóa sói, anh lật người đè lên Trần Viện, cúi đầu xuống ngậm lấy môi cô. Tiến vào khoang miệng thơm ngát còn thoang thoảng hương rượu, anh điên cuồng mút lấy chiếc lưỡi thơm tho của cô. Trần Viện khẽ kêu lên một tiếng, choáng tay ôm lấy cổ anh, nhiệt tình hôn đáp trả. Lý Gia Thành một tay đỡ lấy gáy Trần Viện, ngang tàng càn quấy trong miệng cô, cô cũng không chịu thua kém, học theo anh, vờn đầu lưỡi của mình vào miệng anh hòng tìm kiếm gì đó. Hai người bị cơn làm mê mẩn đầu óc, dây dưa, trần trọc không rời. Bàn tay còn lại của Lý Gia Thành dịu dàng mon trón khắp cơ thể cô, thoát đi chiếc váy vướng víu, ngay cả quần áo của mình anh cũng cởi ra nốt, hai thân thể trần trụi quấn

lấy nhau, dục vọng nguyên thủy nhất của loài người trỗi dậy.

Rời khỏi đôi môi Trần Viện, Lý Gia Thành vùi đầu vào mái tóc mượt mà của cô, tham lam hít lấy, anh dịu dàng hôn lên gáy cô, hôn lên cổ cô, cuối cùng vùi mặt thật sâu vào bầu ngực căng tràn của cô, há miệng ngậm lấy điểm hồng hào mà anh vẫn hằng ao ước. Một bên còn lại anh bị bàn tay thô to của anh nắm lấy, không nể nang mà xoa nắn, vuốt ve.

“Ừm...” Trần Viện khẽ rên lên, cảm giác vừa tê dại, vừa ngứa ngáy xa lạ này như một cơn thủy triều ập đến, khiến cô không kiềm được mà vận vẹo thân thể.

Tiếng kêu của Trần Viện như một liều thuốc kích thích Lý Gia Thành, khiến động tác của anh càng thêm điên cuồng và mãnh liệt. Anh dùng răng, nhẹ nhàng cắn lấy nụ hoa kiều ngạo và cứng rắn của cô. Bị anh cắn, Trần Viện cảm thấy đau, nhưng nhiều hơn hết chính là sự tê dại và kích thích. Cô thờ dốc, vươn tay ôm lấy đầu của Lý Gia Thành, kéo sát nó vào ngực mình tựa như đang đòi hỏi nhiều hơn nữa.

Chôn mặt vào khe ngực mê người của cô, điên cuồng liếm láp, nhưng Lý Gia Thành vẫn cảm thấy không đủ. Hạ thân cứng rắn nóng bỏng bên dưới luôn nhắc nhở anh rằng anh muốn cô nhiều hơn nữa, nhiều đến mức có thể khiến cô hoàn toàn thuộc về anh.

Lý Gia Thành ngẩng đầu lên nhìn Trần Viện lúc này hai mắt vẫn còn mê mang không tiêu cự, anh cuối đầu nói bên tai cô: “Viện, cho anh nhé em, cho anh nhé!”

Đôi mắt mông lung nhuốm đẫm tình dục của Trần Viện cuối cùng cũng lấy lại tiêu cự, cô phát hiện ra Lý Gia Thành, liền ngây ngô cười: “Hi hi.”

Lý Gia Thành gấp đến độ trán xuất lấm tấm mồ hôi, đè nén lửa nóng trong lồng ngực, cắn răng nói: “Em không trả lời, anh xem như là đồng ý.”

“Hi hi.” Trần Viện tiếp tục ngây ngốc nhìn, vươn bàn tay sờ một bên má của anh.

Mọi phòng tuyến của Lý Gia Thành trong giây phút này đều sụp đổ. Trần Viện thuần khiết như vậy, tin tưởng anh như vậy, anh làm sao có thể nhân lúc cô nửa mê nửa tỉnh mà chiếm đoạt cô. Anh rất sợ khi tỉnh dậy cô sẽ hận anh, không còn cần anh nữa.

Lý Gia Thành rời khỏi người Trần Viện, ngồi một bên vô đầu: “Chết tiệt!”

Nhìn vào hạ thân cứng rắn như thép bên dưới, gương mặt anh hiện lên sự quẫn bách. Cúi người xuống hôn lên khóe mắt còn mơ hồ của Trần Viện, anh thì thầm bên tai cô: “Em giúp anh nha.”

“A...hi hi.” Trần Viện mê man nhìn anh, cuối cùng vẫn là cất lên hai tiếng kêu thần thánh.

Lý Gia Thành lần này hạ ngoan tâm, dứt khoát nói: “Em không trả lời, liền tính là đồng ý.” Nói xong, anh cầm lấy bàn tay nhỏ nhắn không xương của cô đặt lên dục vọng cực đại của mình.

“Ừm...” Khi được bàn tay mềm mại, non mịn của cô chạm vào, Lý Gia Thành cảm thấy kích thích đến mức không thể kiềm chế được nữa, anh sung sướng kêu lên, suy nghĩ duy nhất trong đầu anh là: tại sao đều là tay, nhưng cảm xúc lại khác nhau đến thế.

Anh cầm lấy tay cô, cùng nhau chuyển động lên xuống. Trần Viện đang mơ mơ màng màng cũng nhận ra được hành động kỳ lạ của Lý Gia Thành, ngây ngô nhìn anh, sau đó dường như cảm thấy trò chơi này thật thú vị, liền vô cùng hợp tác giúp anh xoa nắn vuốt ve.

Lý Gia Thành thờ dốc, cổ họng vô thức phát ra tiếng rên trầm khàn đầy gọi cảm. hai mươi phút sau, dưới sự dẫn dắt nhiệt tình của anh, Trần Viện đã hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ của mình. Trong giây phút phóng thích, Lý Gia Thành cảm thấy dường như tất cả lỗ chân lông đều giãn ra, thoải mái đến cực điểm. Anh nhắm mắt hưởng thụ khoái cảm tốt cùng mà bản thân mình chưa từng trải qua, thậm chí nếu sau này được cùng Trần Viện tiến thêm một bước nữa thì sẽ tuyệt vời đến mức nào đấy.

Lý Gia Thành nhắm mắt hưởng thụ dư âm tuyệt vời này, sau khi từ chín tầng mây thoát ra, nhìn lại Trần Viện, anh suýt nữa không trụ được. Tình dịch của anh sau khi phóng thích tất cả đều bắn vào người Trần Viện, dính lên bầu ngực căng tràn của cô, lên gương mặt trắng nõn của cô. Cô lấy tay chạm vào chất lỏng, dùng ánh mắt mờ mịt để tìm tòi nghiên cứu, khi phát hiện ra Lý Gia Thành đang chăm chú nhìn mình, cô ngẩng đầu lên cười cong khóe mắt.

Lý Gia Thành ngay thời khắc đó, lại cứng rắn.

“Chết tiệt!” Anh thào rủa bản thân, sau đó một lần nữa cầm tay Trần Viện đặt vào, mây trôi nước chảy hành sự.

Trần Viện say rượu, nháo một lúc liền trụ không được mà ngủ thiếp đi, hoàn toàn mặc kệ cái người vẫn đang cầm tay cô mà làm loạn. Cả đêm không biết Trần Viện bị anh lấn đến lấn đi bao nhiêu lần, sáng mai ngủ thức dậy, tay phải chắc chắn sẽ bị rút gân.

Lý Gia Thành sau khi hoàn thành chuyện xấu của mình, thỏa mãn thu dọn tàn cục, dọn dẹp hiện trường, giúp Trần Viện lau sạch cơ thể rồi mặc váy vào cho cô, còn bản thân thì vẫn trần trụi mà ôm cô nhập mộng.

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Giành Nữ Chính Về Tay Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Siêu thị

Theo khe cửa sổ, ánh nắng len lỏi vào căn phòng rộng lớn, chiếu lên khuôn mặt của đôi uyên ương đang còn say giấc. Bên trên chiếc giường trắng muốt, hai người ôm lấy nhau, cơ thể dán chặt tựa như không thể tìm ra kẽ hở.

Có lẽ bị ánh nắng quá nhiều, đôi mày thanh tú của Trần Viện khẽ nhíu lại, mơ màng mở mắt ra. Cô đưa tay lên xoa vầng trán, cảm giác đầu tiên chính là đau đầu như búa bổ. Cũng đúng thôi, hôm qua cô uống nhiều như vậy, say đến cả đi đường cũng phải dựa vào Lý Gia Thành dìu, sáng nay không nhức đầu mới là chuyện không bình thường. Khoan đã, cô ở đây, vậy còn bạn trai cô đâu?

Trần Viện lúc này mới hoàn toàn tỉnh ngủ, cô ngẩng người khi phát hiện ra có một bàn tay to lớn đang bá đạo đặt trên ngực mình, hơn nữa... hơn nữa chủ nhân của nó còn nằm dán sát vào cô, ôm chặt lấy cô.

“A!!!!” Trần Viện thét lên. Cô phải làm gì đây, phải làm gì đây? Đúng rồi, theo kịch bản, lúc này cô nên cho Lý Gia Thành một đạp để anh lăn xuống giường.

Chỉ có điều, xét về giá trị thể lực, Trần Viện hoàn toàn không đấu lại Lý Gia Thành, huống chi đêm qua cô còn uống nhiều rượu như vậy. Lý Gia Thành cau mày mở mắt ra, giữ lấy cái chân đang đạp loạn của cô lại, dùng chân của mình đè lên, một bàn tay đặt bên ngực Trần Viện theo bản năng nhẹ nhàng xoa nắn. Anh cúi đầu hôn lên đỉnh đầu cô, bất đắc dĩ nói: “Ngoan, nằm thêm chút nữa đi, cả đêm qua anh chẳng ngủ được gì cả.” Nói xong liền nhắm mắt lại.

Trần Viện hút một ngụm khí lạnh, cả người như bị điểm huyệt. Hình như bạn trai cô cảm nhận kịch bản thì phải, chẳng phải lúc này anh nên nói là: ‘Đừng lo lắng, anh sẽ chịu trách nhiệm với em’ hay sao. Sau tất cả những những gì anh làm với cô, câu đầu tiên anh thốt lên chính là bảo cô nằm yên cho anh ngủ. Chẳng lẽ đàn ông đều như vậy, lúc chưa chiếm được thì khát cầu, chiếm được rồi liền vứt bỏ, ngay cả nam phụ si tình như Lý Gia Thành cũng không ngoại lệ sao? Chưa đến năm giây, trong lòng Trần Viện đã ngổn ngang trăm bề cảm xúc, giật mình, mờ mịt, bị thương, đau khổ. Chỉ cần nghĩ đến việc Lý Gia Thành đã làm với cô tối qua, Trần Viện không thể che dấu trái tim hốt hoảng của mình.

Chờ một chút! Tối qua cô và anh đã làm gì nhỉ? Trần Viện cố gắng nhớ lại, cuối cùng thờ phào một hơi. May quá, chưa làm gì cả! Không đúng, như thế cũng không tính là chưa làm, phải gọi là làm nửa vời mới đúng. Trần Viện càng nghĩ thì mặt càng đỏ, hận không thể độn thổ ngay tức khắc. Cô vậy mà lại chủ động đi quyến rũ Lý Gia Thành, ký ức của cô không phải bị ai thay thế chứ? Một người cao quý lãnh diễm như cô lại đi làm chuyện dơ dáy con trai nhà lành, thật là không khoa học nha. Trần Viện xấu hổ trùm chăn kín đầu, rúc sâu vào lòng Lý Gia Thành, không dám đối mặt với sự thật động trời này, nhưng không ngờ rằng mình phải đối mặt đến một sự thật động trời khác.

“A...!!!!” Trần Viện một lần nữa thét lên, cổ vùng vẫy thoát khỏi gọng kiềm của Lý Gia Thành. Cha mẹ ơi, anh ấy hoàn toàn khóa thân, đây chính là trắng trợn dùng sức dụ người nha, hành động này không thể tha thứ được.

Lý Gia Thành đôi mắt đầy ý cười nhìn cô. Thật ra anh đã thức từ sớm, chẳng qua chỉ muốn trêu chọc cô một chút thôi, anh cũng rất tò mò về phản ứng của Trần Viện sau khi tỉnh lại. Quả thật không dễ anh thất vọng, sắc mặt của cô còn phong phú hơn cả những gì anh tưởng tượng. Không dễ Trần Viện nguyện ý, anh càng ôm lấy cô chặt hơn, khiến cô không thể làm loạn được nữa.

“Sao vậy?” Lý Gia Thành tỏ vẻ vừa thức dậy hỏi.

“Anh... anh buông em ra.” Trần Viện lắp bắp đáp lại.

Lý Gia Thành cười hôn lên mũi cô một cái: “Ôm thêm một chút nữa.”

“Anh... mặc quần áo vào rồi hãy nói.” Trần Viện đỏ mặt. Mặc dù đêm qua là cô chủ động, nhưng anh phải biết cô là người say, không thể chiếm tiện nghi cô được. Trần Viện vừa nghĩ, vừa nhìn lại bản thân một thân váy ngủ chỉnh tề, thôi được rồi, mặc dù người chiếm tiện nghi là cô, nhưng anh cũng phải biết rụt rè một chút mới được chứ.

Lý Gia Thành nhếch miệng cười gian: “Đêm qua sờ em cũng đã sờ, sáng nay còn xấu hổ làm gì.”

“Anh... anh cầm miệng.” Trần Viện túm quần đưa tay lên bịt miệng anh lại.

“Sao vậy, chẳng phải đêm qua chúng ta chơi rất high sao?” Anh vừa nói, vừa liếm vào lòng bàn tay của Trần Viện.

Trần Viện giật mình rụt tay lại, cảm giác như chụp phải lửa nóng. High, high cái đầu anh đó! Trần Viện then quá hóa giận, đá mạnh vào chân Lý Gia Thành, vùng vẫy hồng thoát khỏi ma trảo của anh, nhưng chưa phản kháng được bao lâu, cô liền cảm thấy một vật cứng rắn cọ xát vào bụng mình. Trần Viện đứng hình, ngẩng đầu nhìn lên Lý Gia Thành, người đang có vẻ rất cực lực khác chế xúc động.

Trần Viện bối rối, không biết phải làm thế nào. Lý Gia Thành vẫn ôm chặt cô, cô trốn đi không được, mà cứ thế này lại không xong. Không lâu sau, anh cúi xuống, thăm thì bên tai cô: “Giúp anh lần nữa nhé?”

Trần Viện mặt đỏ đến mức có thể cắt ra máu, cô cúi đầu, một lát sau mới khẽ gật một cái. Không thể phủ nhận một điều, từ một góc sâu thẳm bên trong tâm hồn, cô cũng rất muốn được gần gũi anh, muốn cho anh những điều tốt đẹp nhất. Lý Gia Thành như nhận được thánh chỉ, ngay tức khắc cầm lấy tay cô áp lên bộ bị kiêu ngạo của mình.

Lý Gia Thành lười kéo Trần Viện một buổi sáng, hai người một mồi lần ra ngủ tiếp, đến 11 giờ trưa mới chịu rời khỏi giường. Lúc này Trần Viện chợt nhớ ra một chuyện: “Ừa Nhã Hân đâu anh?”

Lý Gia Thành lắc đầu: “Ồ trong phòng, không biết đã thức dậy chưa.”

Trần Viện rung mình, theo tính cách của Lý Nhã Hân, chắc chắn sau khi gặp cậu ấy, cô sẽ bị tra khảo, dù gì tối qua Trần Viện cũng ngủ cùng với Lý Gia Thành cả đêm, hơn nữa cả hai cũng không chỉ đơn thuần đắp chăn nói chuyện phiếm.

Ra khỏi phòng, được người giúp việc báo lại là Lý Nhã Hân đã ra ngoài, cô liền thở dài một hơi, xem như hôm nay may mắn.

“Hôm nay anh không đi làm sao?”

Lý Gia Thành lắc đầu: “Hôm nay ở nhà với em.”

Trần Viện trong lòng ngọt như ăn mật, vốn dĩ cô định chiều nay đến trường xem một chút, nhưng thôi, nghỉ nhiều rồi, nghỉ thêm một ngày nữa cũng chẳng sao.

“Trưa nay em muốn ăn gì?” Lý Gia Thành ân cần hỏi.

Trần Viện dường như nghĩ ra điều gì đó, liền hỏi Lý Gia Thành: “Anh biết nấu ăn không?”

Lý Gia Thành im lặng một lúc lâu mới lên tiếng: “Anh...nấu mì gói ăn cũng được lắm.”

Trần Viện cảm nín, không biết phải trả lời như thế nào. Thôi được rồi, làm người không ai hoàn hảo, bạn trai cô đã tuyệt vời đến như thế, nếu anh còn biết nấu ăn nữa thì cô sẽ bị người khác ghen tị đến chết mất thôi. Một mình cô hoàn hảo đã đủ rồi, còn thêm một bạn trai hoàn hảo nữa thì quá nghịch thiên đi.

“Được rồi, hôm nay em sẽ trở tài nấu nướng cho anh mở rộng tầm mắt.”

Lý Gia Thành nghe Trần Viện nói xong, hai mắt sáng rực nhìn cô, không nghĩ đến Trần Viện lại biết nấu ăn, anh thật sự rất nóng lòng muốn thử.

Trần Viện không tránh khỏi có chút háo hức, hôm nay cô nhất định phải thể hiện tốt một chút. Không phải người ta hay nói muốn nắm bắt trái tim đàn ông, trước hết phải nắm bắt dạ dày của họ hay sao: “Nhanh thôi, chúng ta đi siêu thị.”

“Được!” Lý Gia Thành vui vẻ đáp ứng, cùng vợ đi siêu thị, cảnh này anh đã thấy trong phim truyền hình tám giờ, trông có vẻ rất ấm áp, đây hẳn là tiêu chuẩn của một gia đình hạnh phúc.

Quần gia nhìn theo bóng lưng xa dần của hai người, nhấp nháy miệng một chút rồi thôi. Thật ra ông muốn nói với cậu chủ là trong phòng bếp đã có sẵn nguyên liệu nấu ăn.

Đến siêu thị, hai người cần quét một vòng lớn, Lý Gia Thành phụ trách đẩy xe, Trần Viện thì phụ trách chất đồ vào, không khí giữa hai người hài hòa đến mức không ai có thể chen lọt vào. Mua xong những thứ cần thiết, cả hai cùng nhau ra quầy thanh toán. Hôm nay không phải là cuối tuần nên lượt người đến siêu thị không đông lắm, hai người chỉ xếp hàng một chút đã đến lượt thanh toán của mình. Trần Viện nhanh tay chất đồ vật trong xe lên quầy, nào cá, nào thịt, nào rau xanh...Bỗng dừng hành động của cô dừng lại khi bốc lên một vật nhỏ nhỏ.

Trần Viện nhìn sang Lý Gia Thành đang đứng bên cạnh mình, cô cầm hộp bao cao su lên chất vấn: “Cái này là anh lấy?”

Lý Gia Thành gật đầu xem như câu trả lời.

“Anh lấy thứ này để làm gì?” Trần Viện nhún mày nói.

“Để chúng ta sử dụng.” Anh trả lời một cách rất đương nhiên.

Trần Viện đỏ mặt xấu hổ: “Đã nói với anh là em sẽ không dùng cái này mà.” Thứ này chỉ nên sử dụng vào ngày kết hôn thôi.

Lý Gia Thành im lặng chốc lát mới trả lời: “Nếu không dùng thì sẽ không an toàn đâu. Em còn nhỏ lắm, anh không muốn có con sớm.” Hường thụ không khí của hai người vài năm rồi có con cũng không muộn.

Trần Viện nổi đóa, Lý Gia Thành lại hiểu sai ý của cô, không biết có phải là anh cố ý hay không nữa: “Đó không phải là điều mà em muốn nói, anh lại cố tình hiểu sai ý em phải không?”

Lý Gia Thành đưa tay lên sờ mũi rồi nói: “Em xem hạn sử dụng của nó còn đến bốn năm, mua trước để dành, đến lúc đó cũng không sợ hỏng.”

Trần Viện vốn định phản bác, nhưng lại nhận ra rằng cô và Lý Gia Thành đang trở thành trung tâm của những người xung quanh, thậm chí cô nhân viên thu ngân còn dùng ánh mắt như nhìn người ngoài hành tinh để nhìn bọn họ. Trần Viện đỏ mặt tía tai, hận không thể trở thành người vô hình trong tích tắc.

Cô then quá hóa giận, đẩy xe vào người Lý Gia Thành rồi bỏ ra ngoài.

Vì vẫn chưa tính tiền xong, Lý Gia Thành đành phải ở lại mà không đuổi theo cô. Một anh chàng đang xếp hàng phía sau tiến lên, đập vào vai anh rồi nói: "Cách mạng còn dài, cố lên anh bạn."

Lý Gia Thành gật đầu nhận lời cô vũ hảo ý của người kia, trong lòng thầm tính toán. Muốn anh nhìn đến lúc Trần Viện ra trường sao? Đúng là mơ tưởng. Chỉ cần hai người đính hôn xong anh sẽ đem cô ăn từ đầu đến cuối, ngày đó rất nhanh sẽ đến thôi.

Về đến nhà, Lý Gia Thành phải dỗ Trần Viện một buổi trời cô mới hết giận, đồng ý xuống bếp làm cơm trưa cho anh. Lý Gia Thành cũng không chịu rảnh rỗi, đi theo sau muốn làm phụ bếp. Cho đến khi cái đĩa thứ ba bị vỡ, anh bị Trần Viện một cước đá ra ngoài mới an phận đến phòng khách ngồi đợi. Nhìn theo bóng dáng rầu rĩ của Lý Gia Thành, Trần Viện bất đắc dĩ mỉm cười, trong lòng lại ngọt ngào như uống mật. Có lẽ Lý Gia Thành sẽ là người biến cô trở thành nữ nhân hạnh phúc nhất thế giới này.

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Giành Nữ Chính Về Tay Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 71: Ra mắt nhà vợ

Ngày hai vợ chồng Trần Bằng trở về, Lý Gia Thành đích thân đưa Trần Viện ra sân bay đón, chính thức dùng thân phận là bạn trai Trần Viện ra mắt hai người họ. Lý Gia Thành thì khỏi phải nói, anh trông đợi điều này không phải chỉ ngày một ngày hai. Còn Trần Viện mặc dù vẫn ân hận chút xấu hổ, nhưng nhiều hơn hết vẫn là sự ngọt ngào và mong đợi. Theo tuổi tâm lý mà nói, cô hiện tại cũng có thể xếp vào dạng hàng tồn kho, thậm chí nếu nói cùng Lý Gia Thành kết hôn ngay lúc này, tâm lý của cô hoàn toàn có thể chấp nhận. Chỉ là hoạt động trong ngành giải trí đối với cô mà nói vẫn quá mới mẻ và hấp dẫn. Cảm giác khi được dẫn dắt một người không danh không tiếng trở thành thần tượng hàng đầu thật sự là rất thành tựu, điều này trước kia khi làm phóng viên cô chưa từng được nếm trải qua. Chính vì vậy, Trần Viện luôn cố hết sức lợi dụng tuổi trẻ của thân thể này để thực hiện những việc mà trước đây mình không được trải nghiệm.

Mẹ Trần khi biết tin Trần Viện và Lý Gia Thành hẹn hò thì cười không thể khép miệng lại được. Đúng là không uổng công bà tạo điều kiện cho hai đứa gần gũi. Còn ba Trần mặc dù không biểu hiện gì, nhưng trong thâm tâm thì vô cùng mâu thuẫn và rối rắm. Thật ra nếu có một đứa con rể như Lý Gia Thành thì không thể chê vào đâu được, nếu đem đi ra bên ngoài khoe khoang chắc chắn rất có mặt mũi, thậm chí sẽ có không ít người ganh tị khi ông tìm được một mối hôn sự tốt như thế này cho con gái. Nhưng bên cạnh đó, ông vẫn có chút tiếc nuối và không cam tâm, con gái bảo bối của ông được ông nuôi nấng mấy năm trời, vậy mà chỉ trong một tuần vốn vẹn đã bị người ta rình đi mất, nếu nói không cảm thấy mất mát chính là nói dối.

Sau khi đón ba mẹ vợ tương lai, Lý Gia Thành chở ba người đến một nhà hàng đã đặt trước để làm tiệc tẩy trần, hoặc nói là tiệc ra mắt. Lý Gia Thành do dự tới lui, sau cùng vẫn là quyết định không nói chuyện đính hôn vào lúc này. Có lẽ nên đợi ba mẹ anh về nước, để người lớn hai bên giáp mặt sẽ tốt hơn.

Tiệc tàn, khách chủ đều vui, Lý Gia Thành đưa ba người trở lại biệt thự của họ, sau đó còn ân cần mang ba lô của Trần Viện lên tận phòng giúp cô. Hai vị phụ huynh nhìn theo bóng lưng bọn họ đi lên lầu, mẹ Trần cười đến cong khóe mi, ba Trần thì dùng ánh mắt như đèn phòng soi để ghim chặt vào người Lý Gia Thành.

Vào phòng, Lý Gia Thành buông ba lô xuống, ôm Trần Viện vào lòng: "Ba mẹ em về rồi, tiếc thật."

Trần Viện dờ khóc dờ cười, đánh vào lưng anh: "Có ai lại nói như anh không!"

"Anh nói thật mà, sau này không được ngủ cùng em nữa rồi." Mấy buổi tối gần đây, được ôm Trần Viện ngủ Lý Gia Thành mới cảm thấy cuộc sống trước kia của mình nhạt nhẽo và vô vị đến nhường nào.

Trần Viện nghe anh nói liền đỏ mặt, cắn nhẹ lên vai anh một cái. Hai người đứng trong phòng, ôm ôm hôn hôn, rồi lại hôn hôn ôm ôm, cuối cùng bị một tiếng ho cắt ngang mới chịu buông nhau ra.

Trần Viện sờ sờ mũi nhìn ba Trần, cảm giác xấu hổ tựa như bị bắt gian tại giường.

"Khụ... Viện, chiều nay con có đi học không?" Trần Bằng hỏi.

"Dạ chiều nay không có tiết."

"Vậy thì nghỉ trưa một chút rồi đem bài vở ra xem đi, con đã nghỉ học lâu như

vậy rồi."

Trần Viện gãi đầu cười hi hi, trong lòng hiểu rõ ý tứ của Trần Bằng, ý ba Trần chính là bùng trà đuổi khách, chứ ông đòi nào thúc ép Trần Viện trong việc học tập.

Lý Gia Thành cũng không phải kẻ ngu, anh hiểu được vị cha vợ tương lai này chứng mất khi nhìn thấy anh quá thiết với Trần Viện cho nên cũng không mặt dày lưu lại. Anh theo Trần Bằng ra ngoài, trước khi đi còn ôn tồn hôn lên má cô một cái: “Em ngủ trưa một chút đi, anh về công ty.”

Trần Viện gật đầu, mặt ửng đỏ. Bạn trai cô thật là, trước mặt phụ huynh cũng không chịu thu liễm một chút nữa.

Trần Bằng dùng ánh mắt tiếc rên sất không thành thép nhìn Trần Viện, sau đó ảo não dắt Lý Gia Thành ra phòng khách. Aizz... con gái của ông bị người ta bắt đi thật rồi.

Những ngày sau đó, Trần Viện bắt đầu bước vào một cuộc chiến mới, thời gian cách kỳ thi học kỳ chỉ còn lại vồn vẹn một tuần. Cô lúc này mới chịu ra dáng sinh viên gương mẫu, sáng đi học, chiều vào thư viện ôn bài. Đến bây giờ Trần Viện mới phát hiện ra một sự thật đau lòng, nhân vật mà cô xuyên vào là nữ phụ cận bã, không phải là nữ chính có bàn tay vàng, làm sao cô lại đi quên một việc quan trọng đến như vậy chứ? Cho nên dùng một tuần để ôn bài của một học kỳ là chuyện bất khả thi đối với một nữ phụ cận bã như cô. Đừng nhắc đến việc cô đã một lần học đại học, đó là chuyện từ đời nào rồi, làm sao mà nhớ được. Những môn tự nhiên như toán cao cấp, xác suất thống kê thì cô vẫn có thể đối phó được, nhưng lý luận chính trị thì đề đóng là như thế nào, đây chính là muốn mạng của người khác nha. Trần Viện cũng từng lần la dò hỏi lớp trưởng xem giảng viên có nhắc nhở chú trọng vào phần nào hay không, câu trả lời chính là ‘học cái gì cho cái đó’. Đây là câu trả lời cỡ nào đáng sợ a. ‘Học cái gì cho cái đó’ vậy cô quyết định không học thì thầy sẽ ra đề là giấy trắng phải không? Phải không?

Trần Viện thầm than trời trách đất, mấy đồng nghiệp xuyên không khác ít nhiều gì cũng đều có bàn tay vàng, còn cô thì tay trắng a, phải chi đại thần xuyên không cho cô ít đồ vật hữu dụng, tỷ như tùy thân không gian, nhẫn không gian chẳng hạn, đến lúc đó vào phòng thi lật phao cũng chẳng sợ ai bắt.

Ngày thi cuối cùng, môn thi chính là chủ nghĩa Mác – Lê nin. Trần Viện bước ra khỏi phòng thi, gương mặt không dấu được rầu rĩ cùng ảo não. Trần Viện học bài không kịp, quyết định đóng tủ, cuối cùng lại vờ tù, azzzz, nỗi đau này chắc ai từng đi học cũng hiểu được. Điều duy nhất Trần Viện cảm thấy an ủi chính là Lý Nhã Hân cũng không làm bài được.

“Thật là, sao cậu nói chắc chắn sẽ ra đề ngay phần hai, làm mình chỉ xem mỗi phần đó. Lần này chết chắc rồi.” Lý Nhã Hân bĩu môi nói.

Trần Viện ngượng ngùng sờ mũi, cô cũng không khác Lý Nhã Hân là mấy: “Mình đâu phải người cho đề, làm sao đoán được, xem như lần này xui xẻo.”

“Thôi đừng nhắc chuyện mất hứng này nữa, lát nữa anh Gia Thành đến đón, bọn mình kiếm cái gì ngon mà ăn giải sầu đi.” Trần Viện rầu rĩ nói.

Lý Nhã Hân tròn mắt khê đảo: “Cậu đi trước với anh hai, mình có hẹn với bạn rồi.”

“A... ăi?” Trần Viện nhanh chóng hỏi, hình như cô nghe thấy mùi gian tình.

“Nhã Hân!” Một giọng nam từ xa vọng lại, Trần Viện hai mắt sáng quắc nhìn qua, là Hồ Anh Tuấn.

“Thi ra là vậy...” Trần Viện ra vẻ bí hiểm nói.

Lý Nhã Hân hai má đỏ rực, cầm túi sách đánh lên người Trần Viện một cái: “Mình đi trước, cảm không được mách leo với anh hai đó.” Sau đó chạy nhanh về hướng Hồ Anh Tuấn.

Nhìn theo bóng dáng tung tăng chạy của lnh, lắc đầu than thở: “Đúng là nữ sinh ngoại tộc a, chưa gì hết mà đã chân ngoài dài hơn chân trong rồi.”

Lý Gia Thành đến đón hai cô gái nhỏ, thấy chỉ có một mình Trần Viện liền hỏi: “Nhã Hân đâu?”

Trần Viện mặc dù miệng rất tiện, nhưng tình chị em vẫn nhớ kỹ, cho nên không ngần ngại che giấu dùm Lý Nhã Hân: “Lớp Nhã Hân liên hoan, cậu ấy đi theo rồi.”

“Em làm bài tốt không?”

“Không!” Trần Viện buồn rầu trả lời

Thấy vẻ mặt không vui của cô, anh lên tiếng an ủi: “Đừng buồn nữa, học kỳ sau anh cho tiền em học lại.”

Trần Viện: “...” Anh trai mặt than, đây chính là cách anh an ủi người ta sao? Phải gọi là sát muối vào vết thương mới đúng chứ.

Trần Viện lờm anh một cái, đột nhiên cảm thấy các vị phụ huynh không cho con cái của mình yêu sớm quả nhiên là có nguyên nhân. Từ khi có bạn trai, thành tích của cô liền rơi đến thê thảm

Kỳ thi kết thúc, chế tác hậu kỳ của ‘Khát vọng’ cũng hoàn thành, chuyển sang giai đoạn quảng bá và tuyên truyền. Ngày công chiếu phim trễ hơn một tuần so với bộ phim ‘Trận cầu thế kỷ’ của giải trí Ban Mai. Trần Viện cũng khá rối rắm về điều này, lo lắng nếu ‘Trận cầu thế kỷ’ bị ‘Khát vọng đoạt danh tiếng’ thì cô sẽ bị người khác mắng là ăn cây táo rào cây sung, chân ngoài dài hơn chân trong. Nhưng tiền làm phim là người khác bỏ ra, ngày công chiếu làm sao đến lượt cô định đoạt. Cũng may là ba Trần vẫn ủng hộ cô, thậm chí còn hy vọng ‘Khát vọng’ vượt mặt ‘Trận cầu thế kỷ’ để những lão già rảnh rỗi trong công ty biết con gái ông là người lợi hại như thế nào. Trần Viện nghe ông nói điều này, không biết phải nói thế nào, cung chiều con gái đến mức này thì không phải ai cũng làm được, Trần Viện nội tâm cảm động không thôi.

Sau khi xem xong bản nháp, Trần Viện khá tự tin về ‘Khát vọng’. Diễn xuất của nhóm Nam Nhi tốt ngoài tưởng tượng của mọi người. Còn kỹ năng diễn xuất của Lâm An An đã hoàn toàn thoát kén, chân chính nở rộ trong bộ phim này. Nội dung phim ý nghĩa, mạch phim logic và mạch lạc, kinh phi sung

túc nên các cảnh quay đến nơi đến chốn, đặc biệt là những cảnh quay biểu diễn, bày trí sân khấu rất hoành tráng và công phu, tạo hiệu ứng thị giác rất tốt. Nhạc phim là do Nam Nhi nhận thầu sáng tác, nói không ngoa chữ Trần Viện cảm giác được những bài hát mới này nhất định sẽ làm mưa làm gió trong bảng xếp hạng âm nhạc trong năm tới.

Hoạt động tuyên truyền kết thúc khá thành công, ‘Khát vọng’ nhận được rất nhiều sự mong đợi và ủng hộ từ phía khán giả, đặc biệt là fan của Nam Nhi. Đây có thể xem như là bước thành công đầu tiên của bộ phim. Tất cả đã chuẩn bị sẵn sàng, chỉ còn đợi ngày công chiếu.

Trước đêm công chiếu một ngày, sinh viên năm nhất đại học A đồng loạt nhận được kết quả thi học kỳ. Trần Viện bị trắng bị đánh rớt hai môn lý luận chính trị, điều này khiến nội tâm cô đau đớn không thôi. Một đời làm con ngoan trò giỏi, cô nào biết đến cảm giác xấu hổ này, điều khiến người khác cảm thấy thương tâm hơn đó chính là đám ba người Nam Nhi đều xuất sắc vượt qua kỳ thi, đặc biệt là điểm số hai môn lý luận chính trị còn cao vượt trội hơn những môn còn lại. Trần Viện hay được tin này, chỉ biết cắn chặt nuốt lệ, không phải vì cô ganh tỵ với đám Minh Vũ, chẳng qua cô chỉ thầm trách bản thân quên mất một nhân tố bí ẩn, là Huỳnh Tấn Phát. Nam Nhi thật là khiến người khác hâm mộ, có một người đại diện giỏi giang, lên phòng khách xuống phòng bếp, lại còn có tài đoán đề thi như thần, như vậy còn mong ước gì thêm nữa.

Trần Viện rầu rĩ không được bao lâu liền xốc lại tinh thần, ngày mai chính là ngày công chiếu ‘Khát Vọng’ nhất định cô sẽ dùng trạng thái tốt nhất của mình để chào đón nó. Thất bại trong học tập đã đành, không thể để thất bại trong sự nghiệp được nữa.

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Giành Nữ Chính Về Tay Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72: Ngày công chiếu

Thời khắc quan trọng cuối cùng cũng đến, Trần Viện như ý nguyện được diện bộ cánh lộng lẫy nhất, lấy tư thái xinh đẹp nhất, cùng khoác tay vị bạn trai đẹp trai nhất xuất hiện trước mặt công chúng. Hôm nay cô mặc một chiếc váy dài trễ vai màu thiên thanh. Chiếc cổ trần trắng ngần được điểm tô bởi một sợi dây chuyền kim cương được thiết kế cực kỳ tinh xảo, chiếc váy có phần eo được xử lý bó sát, đai lưng mỏng manh được đính bằng đá quý quanh quanh phần eo nhỏ nhắn của cô, tạo ảo giác tựa như nó càng thêm mảnh khảnh. Màu thiên thanh mềm mại hờ hững khoác quanh vòng ba căng tràn, dần dần bung xòả bên dưới. Mái tóc dài buông thả sau vai, từng gợn sóng đen mượt theo chuyển động của mô mà nhấp nhô, trông Trần Viện cao quý và trang nhã như một đóa u lan thánh khiết nở rộ giữa chốn rừng sâu u tĩnh.

Lý Gia Thành đi bên cạnh cô, mặc dù về mặt anh không có biểu hiện gì đặc biệt, nhưng Trần Viện bên cạnh lại cảm nhận được tâm trạng của anh hiện tại đang rất tốt. Đều là doanh nhân có danh tiếng, nhưng Lý Gia Thành lại ít xuất hiện trước công chúng hơn nhiều so với Albert Diệp. Nguyên nhân vì đời sống tình cảm của anh rất sạch sẽ, bên cạnh chưa từng xuất hiện bóng dáng của nữ minh tinh nào nên không gây nhiều chú ý cho giới báo chí, hơn nữa Lý Gia Thành cũng không thích bị soi mói đời sống cá nhân nên những phóng viên lăng vãng bên cạnh anh luôn được dọn dẹp sạch sẽ. Cho nên có lẽ có rất nhiều người biết đến tập đoàn tài chính toàn cầu New Time, nhưng chẳng có mấy ai biết CEO của nó lại là một người đàn ông vừa trẻ tuổi, vừa đẹp trai như vậy.

Trần Viện và Lý Gia Thành đi cạnh nhau, trai tài gái sắc, tựa như một đôi bích nhân được ông trời tác hợp. Có thể nói đây là lần đầu tiên Trần Viện chính thức xuất hiện trước mặt báo giới, cô dùng nụ cười đẹp nhất, vẻ mặt trấn định nhất để đối diện với mọi người, nhưng trong thâm tâm thì kích động không thôi. Trước kia chỉ có cô đi chụp ảnh người khác, nào biết cảm giác được người khác chụp ảnh như siêu sao cỡ nào phấn khích. Bàn tay nắm lấy cánh tay Lý Gia Thành bắt giác siết chặt, mồ hôi tuôn ra nhễ nhại. Lý Gia Thành vỗ nhẹ lên bàn tay ướt đầm của cô, dịu dàng an ủi: “Đừng căng thẳng.”

Cô rất muốn chứ, nhưng đâu phải chỉ muốn là được: “Em biết rồi, anh xem em cười thế này nhìn có tự nhiên không? Hoa cài tóc có đẹp không? Có bị lệch đi không? Nếp váy phía sau có phải bị nhăn rồi không?” Cô vẫn ưu nhã mỉm cười với phóng viên xung quanh, khẽ mở miệng để thăm thì với Lý Gia Thành.

Lý Gia Thành dở khóc dở cười, không biết phải trả lời thế nào. Anh cúi người xuống hôn nhẹ một bên má của cô rồi nói: “Đừng lo lắng, hôm nay em đẹp lắm.”

Trần Viện nhận thấy được hành động của anh, nhưng xung quanh có nhiều phóng viên nên không tiện né tránh, chỉ biết xấu hổ mà véo thật mạnh vào cánh tay của anh: “Anh này, đây là chỗ đông người, sao lại làm như vậy!”

Lý Gia Thành thấp giọng nói bên tai cô: “Vậy ở chỗ không người anh muốn làm gì cũng được phải không?”

Trần Viện đỏ mặt, tăng lực tay, véo càng mạnh. Đối với Lý Gia Thành mà nói, đây chẳng qua chỉ là gãi ngứa, nhưng anh vẫn biết điều không tiếp tục trêu chọc cô nữa. Trần Viện khẽ liếc nhìn gương mặt không biểu cảm của anh, thầm nghĩ rằng nghiêng lợi. Có lẽ người ngoài sẽ không bao giờ đoán ra được cái người lúc nào cũng ra vẻ nghiêm túc đạo mạo này mở miệng ngậm miệng đều là những lời xấu xa khiến người khác phải mặt đỏ tím đập. Hừ! Đừng là giới giả vờ.

Đám phóng viên thấy bộ dáng thân mật giữa hai người, dường như đánh hơi ra được điều gì đó, liền tiến lên hỏi:

“Lý tổng, có phải anh và cô Trần Viện đang hẹn hò?”

“Lý tổng, Trần Viện là biên kịch của ‘Khát vọng’, anh đầu tư cho bộ phim này là vì cô ấy phải không?”

“Cô Trần Viện, cô có thể chia sẻ cô đã cùng Lý tổng hẹn hò được bao lâu không?”

“Trần Viện, nghe nói cô và Diệp tổng của Wall-S đã chia tay có đúng không ạ?”

“Lý tổng, có tin đồn nói anh là kẻ thứ ba trong mối quan hệ của Diệp tổng và Trần viện, anh có suy nghĩ thế nào về tin đồn đó?”

“Trần Viện.....?”

...

Trần Viện bị phóng viên hỏi đến choáng váng, đầu óc không còn phân biệt được trời đất. Rất may mắn là có Lý Gia Thành bên cạnh thay cô ứng phó. Anh cũng không kiên nhẫn trả lời từng câu hỏi của phóng viên, anh vươn tay ôm lấy một bên eo của cô, kéo cô sát vào người mình để chứng tỏ quyền sở hữu, sau đó nói: “Trần Viện là bạn gái của tôi, chúng tôi kết giao dựa trên tiền đề hôn nhân. Tôi đầu tư cho ‘Khát vọng’ bởi vì tôi cảm thấy bộ phim này rất đáng để đầu tư. Còn nữa, giữa tôi và Trần Viện không có kẻ thứ ba nào khác.”

Lý Gia Thành trước giờ vẫn luôn kín tiếng với giới truyền thông, nhưng hôm nay lại hoàn toàn khác. Anh phát biểu trước phóng viên về đời tư của mình, anh xem như đây là một cách thông báo với cả thế giới để họ biết rằng Trần Viện cùng anh mới là một đôi, không còn ai có thể chen chân vào giữa hai người được nữa.

Phóng viên thấy Lý Gia Thành hợp tác như vậy, vui như nhặt được vàng, tiếp tục nhao nhao hỏi:

“Lý tổng, hai người quen nhau bao lâu rồi?”

“Lý Tổng, anh và bạn gái của mình dự định khi nào thì kết hôn?”

“Trần Viện, có phải cô đã được Lý tổng cầu hôn?”

...

Lý Gia Thành đạt được mục đích của mình, không cần thiết phải tiếp tục hợp tác với phóng viên nữa, anh lại bắt đầu mỉm cười lại, phóng viên khí ra xung quanh. Đám phóng viên trong nghề cũng biết được Lý Gia Thành là người khó trêu chọc nên không tiếp tục dây dưa, liền chuyển sang những nghệ sĩ khác.

Trần Viện nhìn phóng viên chuyển hướng, trong lòng không khỏi có chút thất vọng. Tại sao họ không hỏi gì về kịch bản của cô, cũng không đề cập gì đến quá trình chế tác phim mà chỉ chăm chăm vào chuyện tình cảm giữa cô và Lý Gia Thành. Dù gì đi nữa cô cũng là biên kịch và producer nha, đừng đánh giá thấp sự chuyên nghiệp của cô như vậy chứ! Chẳng lẽ trong mắt bọn họ, khả năng duy nhất của cô chính là câu được một chàng rể đại gia thôi sao!

Trần Viện ủ rũ nhìn Lý Gia Thành: “Anh Gia Thành, trông em giống bình hoa lấm sao?”

Lý Gia Thành bật cười, anh làm sao không hiểu được ý của cô. Trần Viện là một cô gái tài giỏi và có tham vọng, một khi cô đã quyết tâm làm việc gì thì sẽ dốc hết sức lực để nhận được sự khẳng định của người khác. Hơn nữa cô nhóc này lại còn có tâm hư vinh, mỗi khi hoàn thành tốt một việc liền muốn khoe khoang để được người ta khen ngợi, giống như một đứa nhỏ muốn đòi kẹo. Lý Gia Thành yêu chết cái tính tình này của cô, cảm giác Trần Viện cứ mãi như một đứa trẻ không lớn lên thế này thật tốt.

“Là họ chưa xem phim, nếu xem rồi nhất định sẽ không như vậy nữa.” Lý Gia Thành an ủi, đưa tay lên sửa sang vài sợi tóc mai bên má của cô.

Trần Viện rầu rĩ ừ hử một tiếng, nhìn đám phóng viên đang vây quanh Nam Nhi, khẽ nói với Lý Gia Thành: “Anh nhớ kỹ mấy tòa báo ban này, sau này họ có muốn phỏng vấn em, cứ việc thẳng thừng từ chối, hừ!”

Lý Gia Thành đáp ứng, cô gái của anh chẳng những trẻ con mà còn nhỏ nhen và thù dai nữa, thật là đáng yêu đến chết mất.

Giờ công chiếu cuối cùng cũng đến, Hồ Phong phát biểu xong những lời cuối cùng, sau đó ánh sáng trong rạp chiếu vụt tắt, mọi người dồn mắt về phía màn ảnh rộng.

Âm nhạc vang lên, hình ảnh đầu tiên xuất hiện là một chàng trai trẻ đứng trong phòng tắm, vừa huýt sáo vừa dùng gel tạo màu xịt lên tóc, chàng trai có gương mặt rất thu hút nhưng vô tình lại bị những khuyên tai, khuyên mũi chẳng chịt cùng với kiểu đầu nổi loạn che lấp mất ngũ quan tuần tú của mình. Cậu mặc một chiếc quần kaki thụng dài cùng với chiếc áo thun tay ngắn, trang phục của cậu còn kèm theo nhiều loại dây xích lớn nhỏ rườm rà. Cảm thấy hài lòng với tạo hình của mình, chàng trai trẻ bước ra khỏi phòng ngủ, cầm một chiếc áo khoác da màu đen mặc vào, sau đó cúi người xuống, kéo ra một cây đàn ghi ta từ phía dưới gầm giường. Liếc nhìn lên đồng hồ, thấy đã gần 7 giờ, cậu len lén mở cửa phòng, thò đầu ra và nhìn xung quanh. Không thấy người nào khác, cậu yên tâm bước ra khỏi phòng, nhón chân đi nhẹ nhàng như một con báo đêm. Cứ như vậy một đường xuyên qua bên trong căn nhà rộng lớn, nội thất bày trí xa hoa, mắt thấy đã sắp đến cửa, bỗng dưng cậu lại bị một âm thanh làm giật mình.

“Đứng lại.” Giọng đàn ông nghiêm khắc vang lên.

Chàng trai trẻ giật người, quay đầu lại đáp ứng: “...Ba.”

“Mày đi đâu?” Người cha tức giận khi nhìn thấy một thân đầu tóc cùng trang phục của cậu.

“Con...con hẹn bạn đi chơi.”

“Đi chơi? Có ai đi chơi lại ăn mặc như mày không, còn vác cây đàn đó theo làm

gì nữa, không phải ba đã bảo mày vứt nó đi rồi sao!” Người cha lớn giọng mắng.

“Con...con đi một chút rồi về.” Cậu trai nói xong, xoay người muốn chạy.

“Đứng lại!” Người cha thấy hành động của cậu, càng thêm tức giận. “Mày nghĩ ba không biết mày định làm gì sao, đi lên phòng!”

“Ba! Con đã hẹn với bạn rồi, con...” Chưa nói hết, tiếng chuông từ trong túi cậu liền reo lên.

Cậu trai móc điện thoại ra, do dự không dám bấm nút trả lời. Bất ngờ điện thoại trong tay lại bị ba cậu giật lấy.

Màn ảnh chuyển sang một khung cảnh khác, là một góc phố đi bộ, nơi đó còn có bốn chàng trai trẻ khác, phong cách ăn mặc không khác gì cậu trai ban nãy, một người tóc vàng có dáng người hơi mập mạp cầm điện thoại nói: “Minh Vũ, cậu chừng nào mới tới. Bọn này đông đủ cả rồi, chỉ thiếu mỗi cậu thì bắt đầu biểu diễn.”

Giọng người cha từ đầu dây bên kia tức giận vang lên: “Tôi nói một lần cuối, từ nay về sau cấm các cậu dụ dỗ con trai tôi đi làm những chuyện bao đồng như thế này, nếu để tôi phát hiện một lần nữa, tôi sẽ báo lại cho cha mẹ các cậu.” Vừa dứt lời, ông liền tức khắc dập máy.

Giọng của người cha rất lớn, mấy cậu trai xung quanh cũng nghe thấy, họ rầu rĩ ngồi một bên đường: “Cực khổ lắm mới trốn nhà ra tới đây, cuối cùng lại như thế này!” Một người lên tiếng nói, những người còn lại cũng buồn bã gật đầu đồng ý.

Trở lại chàng trai tên Minh Vũ, sau khi ba cậu dập máy, liền tức giận trừng cậu:

“Đi lên phòng, cấm từ nay về sau không được giao du với mấy đứa này nữa.”

Minh Vũ cau mày, khổ sở nói: “Ba, con thật sự muốn đi hát.”

“Hát, hát, hát, học hành không ra cái gì còn muốn làm chuyện bao đồng. Đi lên phòng học bài, để người khác biết mày muốn làm con hát, ba còn mặt mũi đâu nhìn thiên hạ nữa. Còn có cái đầu này, nhanh chóng làm cho nó trở về bình thường!”

“Ba...!”

“Còn nói nữa ba đập nát cây đàn của mày, cũng không phải trước kia ba chưa từng đập!”

Minh Vũ nghe ba cậu nói xong, chỉ còn biết rầu rĩ trở về phòng của mình, nằm vật xuống giường.

Tại một hộp đêm náo nhiệt, nhạc đập liên hồi, đám nam thanh nữ tú son phấn lựa là, buông thả mình trong bóng đêm cùng âm nhạc. Một cô gái trẻ xinh đẹp trong đám đông cũng không ngoại lệ, cô liên tục nốc rượu, lắc lư theo âm nhạc cùng đồng bạn. Nhưng có vẻ những người bạn của cô không hài lòng về cuộc vui này, họ vẫn cảm thấy chưa đủ vui, chưa đủ phấn khích. Một cậu nhóc móc từ túi áo ra một gói nhỏ, bên trong có khoảng mười mấy viên thuốc nhỏ màu trắng. Cậu trai cầm nó đưa đến trước mặt cô gái, nói gì đó vào tai cô.

Cô gái do dự chốc lát, sau đó lắc đầu từ chối. Cậu trai bên cạnh không chịu buông tha, lại tiếp tục nói thêm gì đó, cuối cùng thành công khiến cô gái tức giận, cầm lấy một viên thuốc bỏ vào miệng mình. Cậu trai lúc này mới hài lòng, đồ thuốc ra tay chia đều cho đám bạn xung quanh, cả đám chuẩn bị dùng thuốc, đột nhiên tình hình có biến.

Cô gái xinh đẹp vừa uống thuốc ban nãy đột nhiên ngã khụy xuống, cô đề tay lên ngực của mình mà thở dốc, sau đó vươn tay ra đám bạn cầu cứu: “Gọi...Gọi 1...1...5”

Những người bạn của cô bị tình huống này dọa sợ, vứt bỏ hết thuốc trong tay rồi chạy tán loạn, chỉ để lại cô gái nằm đơn độc ôm lấy ngực trên sàn nhà, không lâu sau tình trạng của cô càng xấu thêm, khóe miệng bắt đầu sùi bọt mép, may mắn bảo an của hộp đêm đến kịp thời, đưa cô ra xe cấp cứu.

Màn hình thu lại, trên màn ảnh lúc này là ba hoạt cảnh hoàn toàn khác nhau, chiếc xe cấp cứu réo còi inh ỏi chạy trên đường, bốn chàng trai trẻ buồn bã cùng nhau ngồi trên lối đi bộ, xung quanh các cậu là đồng nhạc cụ ngổn ngang, và cuối cùng là hình ảnh Minh Vũ đơn độc nằm trong căn phòng tăm tối.

“Tôi luôn tự hỏi đâu mới là điều mà tôi thực sự mong muốn. Là một tương lai tươi sáng mà nhiều người hằng mơ ước và từng bước đi về phía trước đều được người khác sắp đặt sẵn? Hay là một cuộc sống mờ mịt hư vô cùng với những khát vọng vẫn luôn âm ỉ cháy từ trong trái tim sâu thẳm?”

120 phút nói dài không dài, ngắn không ngắn, quan trọng là cách thức để nó trôi qua có xứng đáng hay không. Cảnh phim cuối cùng kết thúc, mọi người đồng loạt đứng dậy vỗ tay vang dội cả khán phòng. “Khát vọng” tuyệt vời hơn nhiều so với dự đoán của họ. Ấn tượng nhất chính là diễn xuất của những chàng Nam Nhi, với suy nghĩ là ca sĩ đóng phim, họ không ôm quá nhiều hy vọng về diễn xuất của những chàng trai này, nhưng không ngờ đến Nam Nhi lại dành cho fan hâm mộ cùng công chúng một món quà bất ngờ như vậy. Đặc biệt chính là phim có nội dung sâu sắc và đầy tính nhân văn, hoàn toàn thoát khỏi thói lệ của dòng phim thần tượng nhạt nhẽo và không có nội hàm. Nhạc phim đặc sắc và thu hút, dự đoán trong tương lai sẽ lại chiếm đóng trên các bảng xếp hạng âm nhạc.

Đêm đó, các phóng viên cùng những nhà phê bình trở về bắt đầu múa bút thành văn. Những fan hâm mộ được dự buổi công chiếu cũng không chịu thua kém, không ngừng miệng tăng bốc cùng khen ngợi.

Ngày đầu tiên ra mắt, bộ phim đã gặt hái được thành công ngoài mong đợi, hứa hẹn sẽ làm mưa làm gió trên màn ảnh rộng trong một thời gian dài kế tiếp.

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Giành Nữ Chính Về Tay Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 73: Ra mắt cha mẹ chồng.

‘Khát vọng’ ngày đầu ra mắt thắng lợi, những diễn viên trong phim phấn khích không thể tả, còn đạo diễn Hồ Phong thì khỏi phải nói, cười đến mức muốn nổ tung lỗ mũi. Nói gì đi nữa thì đây cũng là bộ phim đầu tiên anh được làm đạo diễn chính, đứa con tinh thần của mình được đánh giá cao, hỏi anh không vui làm sao được.

Một tuần đầu tiên kể từ ngày chính thức ra mắt, ‘Khát vọng’ liên tục bị cháy vé, trước áp lực đó, các rạp phim đồng loạt tăng suất chiếu của bộ phim lên. Dựa theo thống kê nội bộ, doanh thu tuần đầu của bộ phim đã vượt mặt ‘Trận cầu thế kỷ’, thậm chí là gấp rưỡi. Trần Viện biết được tin, len lén nói với ba Trần, điều này khiến ông hưng phấn một trận thật lâu.

‘Khát vọng’ được dự định công chiếu xuyên suốt mùa tết âm lịch, đây chính là một trong những giai đoạn thị trường phim màn ảnh rộng nóng bỏng nhất trong năm. Những chàng trai trẻ vẫn tiếp tục hành trình oanh tạc phòng vé. Còn Trần Viện thì vui vẻ đón cái tết thứ hai cùng gia đình của mình. Ngoài ra còn có một chuyện khiến cô tốn không ít tâm tư, đó chính là ra mắt ba mẹ chồng.

Được Lý Gia Thành thông báo là ba mẹ anh sẽ trở về nước cùng đón tết, Trần Viện không tránh khỏi có chút căng thẳng. Mẹ chồng nàng dâu vẫn luôn là một đề tài muôn thuở, lỡ đâu gia đình của anh chê nhà cô cửa nhỏ treo cao, hay là không vừa lòng về diện mạo, tính cách của cô, nói tóm lại là có rất nhiều chuyện để lo lắng. Trần Viện vốn định ngày ra mắt ba mẹ anh sẽ đến gặp stylist một lần nữa để chú ý giúp thiết kế cho mình hình tượng con dâu ngoan hiền. Nhưng ai ngờ chưa kịp chuẩn bị gì thì cả nhà ba người bọn họ đã tìm đến nhà cô.

Trần Viện nhận được điện thoại của Lý Gia Thành nói rằng ba mẹ anh đang chờ trước cổng nhà, tay chân bồng dung trở nên bần rùn thoát lực. Câu hỏi đặt ra là ba mẹ chồng tới đột xuất trong tình trạng bản thân chưa chuẩn bị gì cả, hỏi phải làm như thế nào? Câu trả lời chính là gọi ba mẹ mình ra đối phó. Trần Viện chạy nhanh sang ba mẹ Trần, nhanh chóng báo cáo tình hình. Hai người hay tin cũng kinh ngạc không kém Trần Viện, nhưng may mắn là bọn họ so với Trần Viện còn chính tề hơn nhiều, ít nhất đầu tóc cũng không rối bù và ướt sũng. Hai người nhanh chóng xuống nhà đón khách. Trần Viện thì chạy ù vào phòng sấy tóc và thay quần áo. Hôm nay là ngày ra mắt ba mẹ chồng, nhất định cô phải biểu hiện thật tốt, không thể làm cho ba mẹ mất mặt được.

Không dám để người lớn phải đợi quá lâu, Trần Viện nhanh chóng chọn cho mình một chiếc váy ngắn tay màu trắng, cô cao có viền đăng ten xung quanh, chiếc váy khá kín đáo và bảo thủ, khiến vẻ đẹp của Trần Viện trở nên càng đậm thắm và dịu dàng.

Cô hít một hơi, sau đó bước xuống lầu, chuẩn bị cho trận chiến đấu cam go sắp tới. Ra đến phòng khách, cô trông thấy ba Trần và ba của Lý Gia Thành ngồi cùng một bên, hai người đang nói chuyện gì đó có vẻ rất hòa hợp. Lý Gia Huy năm nay năm mươi ba tuổi, tóc đã chuyển màu hoa râm, tướng mạo đường hoàng, nhìn ra được bề ngoài Lý Gia Thành được thừa hưởng 8 phần từ ông ấy. Tuy trên mặt ông không thiếu nếp nhăn, nhưng vẫn có thể nhìn ra được lúc trẻ Lý Gia Huy là một mỹ nam hãn hoi.

Mẹ Lý Gia Thành là Phương Hồng, cũng như những quý phu nhân nhà giàu khác, bà chăm sóc bảo dưỡng nhan sắc rất tốt nên rất khó nhìn ra dấu vết tuổi tác trên mặt. Phương Hồng có gương mặt tròn, đôi mắt phượng dù đã lờ mờ vài nếp nhăn nhưng vẫn xinh đẹp hút hồn, đến bây giờ Trần Viện mới biết được đôi mắt của Lý Gia Thành là được thừa hưởng từ mẹ của anh ấy. Mai Bảo Phụng và Phương Hồng vừa gặp mà tựa như đã quen thân từ lâu, còn hận vì gặp nhau quá muộn.

“Chị lâu quá không về nước nên chắc không biết, con trai nhà ông Phước đã lập gia đình rồi.” Giọng của Mai Bảo Phụng cất lên.

“VẬY Ờ, mấy năm gần đây ông nhà bạn quá, không tiện bay qua bay lại nên cũng ít về, mà con dâu của họ là con cái nhà ai, bao nhiêu tuổi?” Giọng nói của Phương Hồng đặc biệt mềm mại và êm tai.

“Aizz, nào phải con dâu, là con rể đấy, còn là con rể tóc vàng mắt xanh.” Mai Bảo Phụng hạ giọng, thần bí nói bên tai bà Lê Hồng.

Phương Hồng kinh ngạc che miệng lại: “Không phải chứ, ý chị là... cái kia...?”

“Đúng là như vậy.”

Trần Viện có điểm ngạc nhiên, cô chỉ xuống muộn một chút xíu mà nội dung câu chuyện đã chuyển hướng sang vấn đề này rồi.

Lý Gia Thành là người đầu tiên thấy sự xuất hiện của Trần Viện, anh cong khóe môi cười, vươn tay ra hiệu cô đi đến phía mình: “Ba, mẹ, đây là bạn gái

con, Trần Viện.”

Trần Viện lễ phép cúi đầu: “Cháu chào hai bác.”

“Trần Viện đây sao? Lớn lên thật là xinh đẹp, nhanh đến đây để đi xem kỹ nào.” Phương Hồng ngoác tay kéo Trần Viện ngồi vào giữa mình và Mai Bảo Phượng.

“Ai, chị sinh con gái thật tốt, xem này, lớn lên xinh đẹp. Tiện nghỉ thẳng nhóc nhà tôi.”

Mai Bảo Phượng nghe người khác khen con gái của mình, trong lòng không tránh khỏi cao hứng, nhưng ngoài miệng vẫn khiêm tốn: “Nào có, Gia Thành rất tốt, là con bé may mắn mới gặp được con của chị.”

Phương Hồng không cho là đúng nói: “Nào có nào có.” Sau đó, cầm tay Trần Viện, vỗ nhẹ lên rồi nói: “Con không biết khi nghe tin thằng Gia Thành có người yêu hai bác vui đến cỡ nào đâu. Thằng nhóc từ nhỏ đến lớn bên cạnh chưa từng có đứa con gái nào, làm hại hai bác còn nghĩ nó thích đàn ông. Sau này được tin nó đang qua lại với con, bác như trút được gánh nặng. Haizz, con trai nhà bác cái gì cũng tốt, chỉ mỗi tội suốt ngày cứ thích giả vờ lãnh khốc lạnh lùng, người không biết nhìn vào còn tưởng nó bị liệt cơ mặt. May mắn cuối cùng cũng có người ưng nó, nếu không hai bác chẳng biết còn phải lo lắng đến bao giờ nữa.”

Trần Viện nghe Lê Hồng nói một mạch, sau đó quay sang nhìn phản ứng của Lý Gia Thành. Anh vẫn một mực duy trì bộ mặt lãnh tỉnh, nhìn kỹ lắm mới phát hiện ra khóe miệng của anh đang khẽ giật giật.

Trần Viện khẽ cười, cảm giác cùng mẹ chồng tương lai chung đụng cũng không quá mức khủng khiếp như những gì mình tưởng tượng. Mặc dù biết Phương Hồng nói rất đúng, nhưng cô không thể hòa theo bà mà chê bạn trai của mình được, nếu không chắc chắn mẹ anh ấy sẽ trở mặt: “Anh Gia Thành tốt lắm, con rất thích anh ấy.”

Phương Hồng nghe thấy Trần Viện khen con trai mình, tâm vui như nở hoa. Lý Gia Thành cũng không kém, hiếm hoi lắm Trần Viện mới công khai tỏ tình với anh trước mặt mọi người như vậy, về sau nhất định phải tìm cơ hội để ‘báo đáp’ thật tốt cho cô ấy.

“Haizz, cũng chỉ có con thấy như vậy. Thằng con của di chẳng lẽ di không biết, suốt ngày cầm như hủ nút. Mình nói mười câu nó mới chịu ừ hừ đáp một tiếng. Lại nói...”

“Khụ...” Lý Gia Thành cảm thấy đề tài câu chuyện đi quá xa, liền ho khan một tiếng để nhắc nhở.

Lý Gia Huy nghe vợ nói xấu con trai thật hưng phấn, đến khi nghe Lý Gia Thành nhắc nhở mới chịu lên tiếng: “Như thế này, hôm nay chúng tôi đến đây là có hai việc. Thứ nhất là để gia trưởng hai bên gặp mặt, thứ hai là thay bọn trẻ tính toán chuyện tương lai. Như thế nào đi nữa thì Trần Viện bên nhà anh chị cũng là con gái, nếu cùng thằng Gia Thành nhà tôi qua lại mà không có danh phận thì rất thiệt thòi cho con bé.”

Lý Gia Huy nói chuyện có tình có lý, lại đứng trên lập trường của Trần Viện mà suy tính, ba mẹ Trần cảm thấy yên tâm không ít, trong lòng cũng khắp khỏi mừng, cảm thấy nhà chồng của con bé thật không tồi, không ỉ vào thân phận và địa vị mà lên mặt làm cao.

Lý Gia Huy im lặng một chút rồi tiếp tục: “Hai bên nhà chúng ta cũng có thể xem như là sui gia, bây giờ tôi tính thế này, chúng ta trước hết để hai đứa nhỏ đính hôn, đợi Trần Viện học xong thì tổ chức đám cưới, anh chị thấy thế nào? Thật ra đây cũng là nguyện vọng của thằng Gia Thành nhà tôi.”

Trần Bằng gật gù tỏ vẻ đồng ý, mặc dù ông rất luyến tiếc Trần Viện, nhưng không dễ dàng gì mà tìm được nhà chồng tốt như thế này cho con gái, Lý Gia Thành ông cũng nhìn trong mắt, làm người rất không tồi, là mẫu đàn ông rất quan tâm gia đình, nếu bỏ qua mối này thì không biết đến bao giờ mới có thể gặp lại chuyện tốt như thế.

Thấy hai vợ chồng Trần Bằng có vẻ tán đồng, Phương Hồng liền đẩy mạnh tiêu thụ, chỉ sợ trễ một ngày, con trai của bà sẽ trở thành hàng tồn kho không thể thanh lý: “Nếu anh chị đồng ý, vậy chúng ta chọn ngày tổ chức lễ đính hôn đi. Mọi người cảm thấy tháng sau có được không, chẳng phải ông bà ta hay nói ra giêng cưới vợ hay sao.”

Lý Gia Thành hiếm khi đồng lòng với bà mẹ tăng động của mình, lần này lại nghiêm trọng gật đầu đồng ý.

Mai Bảo Phượng cũng gật đầu liên tục, đứa con rể này bà rất ưng, hận không thể gả con gái đi càng sớm càng tốt, đây cũng không phải là chuyện bí mật.

May mắn chỉ còn Trần Bằng duy trì lãnh tỉnh: “Khụ... Có lẽ tháng sau thì hơi gấp, hay là để thư thả hơn, một tháng e là không chuẩn bị kịp.”

Lý Gia Thành có chút không cam tâm, nhưng nghĩ lại thì thấy Trần Bằng nói không sai. Trần Viện của anh hoàn hảo như vậy, chỉ những điều tốt đẹp nhất mới xứng đáng với cô ấy, lễ đính hôn cũng như thế, không thể làm qua loa được, anh nhất định phải để cho Trần Viện có được một ngày khó quên.

Gia đình hai bên bàn cãi, tranh luận một buổi, cuối cùng định ra ngày đính hôn là bốn tháng sau. Trần Viện khá hài lòng về quyết định này, còn Lý Gia Thành mặc dù không vui vẻ nhưng vẫn biết điều mà ngậm miệng lại, tuy vậy trong lòng anh vẫn tiếc nuối không thôi, đáng lẽ chỉ còn một tháng Trần Viện liền trở thành hôn thê của anh, bây giờ thì tốt rồi, kéo dài thêm ba tháng nữa. Lý Gia Thành đột nhiên cảm thấy thời gian trở nên dài vằng vặc.

Nhất định lần sau phải bắt Trần Viện ‘bồi thường’ tổn thất này cho anh mới được, nghĩ đến đây, trên gương mặt Lý Gia Thành bắt gặp hiện lên một nụ cười dâm dăng.

Trần Viện đang chăm chú hăng say nghe người lớn bàn chuyện đính hôn của mình, đột nhiên trong người nảy lên từng trận ớn lạnh, bất giác rung mình một

cái. Cô cau mày thắc mắc, có phải có ai đang muốn tính kế mình không?

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Giành Nữ Chính Về Tay Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 74

Tết âm lịch là dịp để người thân trong gia đình quây quần bên nhau, dù có đi xa cỡ nào đi nữa thì mọi người cũng sẽ cố gắng trở về bên gia đình sum họp. Thời tiết trong trẻo, khắp nơi trăm hoa đua nở, không khí hoan hỉ mừng vui, đây cũng là dịp tốt cho những cặp tình nhân ở bên nhau, cùng nhau trải qua một mùa xuân yên vui và hạnh phúc.

Lý Gia Thành cũng không ngoại lệ, đối với một doanh nhân như anh, tết nguyên đán là thời điểm bận rộn không kém ngày thường chút nào, cửa nhà anh lúc nào cũng tấp nập người đến kẻ đi, tặng quà chúc tết, quan hệ xã giao là việc không thể thiếu được trong giới làm ăn. Tuy vậy anh vẫn tranh thủ được rất nhiều thời gian dành cho Trần Viện. Điều duy nhất khiến anh không hài lòng đó chính là sự có mặt của ba mẹ anh trong căn nhà đã khiến Trần Viện trở nên rụt rè và dễ xấu hổ, cô bây giờ luôn tỏ vẻ kháng cự khi bị anh kéo vào phòng. Chính vì vậy, lần hẹn hò tiếp theo, anh trực tiếp lái xe đưa Trần Viện đến một hang ổ khác của mình.

Xe chậm rãi lướt vào một tiểu khu an tĩnh, hai bên đường là những căn biệt thự sân vườn xinh đẹp, tuy không rộng lớn nhưng bù lại lại rất tinh xảo thoáng đãng, mỗi căn nhà đều được xanh hóa rất tốt, khiến cho người khác khi vừa bước vào nơi này liền có một cảm giác yên bình nhưng lại bùng bùng sức sống, đây tựa như là một ốc đảo xanh mát cách ly với thành phố đầy khói bụi bên ngoài.

Đến nơi, Lý Gia Thành dắt tay Trần Viện xuống xe. Nhìn vào căn biệt thự hai tầng nhỏ nhắn và tinh xảo, khoe miệng Trần Viện khẽ cong lên: “Đẹp quá, khu này thật tốt”

“Nếu thích, sau này có thời gian anh lại đưa em đến.”

“Đây là nhà của anh?” Trần Viện hỏi.

Lý Gia Thành gật đầu thay câu trả lời, dắt tay cô vào trong. Trần Viện như một con bướm nhỏ, tung tăng bay nhảy khắp nơi tựa hồ như muốn nhìn kỹ từng góc ngách của ngôi nhà này.

Sau khi đã xem hết cấu trúc nơi này, Trần Viện hài lòng ngồi tựa vào lòng Lý Gia Thành: “Anh mua căn nhà này khi nào vậy?”

“Khoảng bốn năm năm trước, lúc nó mới chỉ là dự án.”

Trước kia cô một mình chui rúc trong căn phòng trọ hai mươi mét vuông, bây giờ nhìn thấy Lý Gia Thành bất động sản hết cái này đến cái khác, trong lòng thầm cảm thán không thôi, đều là con người nhưng sao số phận lại khác nhau đến thế. Suy tư về vấn đề này không lâu, Trần Viện lại lái sang một chuyện khác. Trong phim không phải vẫn hay nói mấy đại gia thường mua nhà để nuôi vợ bé hay sao? Nghĩ đến đây, Trần Viện trong lòng thầm kêu một tiếng không ổn.

“Anh Gia Thành ngoài nhà ở đây, anh còn có thêm bất động sản ở chỗ nào khác không?”

Lý Gia Thành trầm mặc một lát mới lên tiếng: “Còn có một căn ở khu biệt thự tây nam, hai căn ở khu Sóng Hồng, một căn ở phía nam thành phố...” Lý Gia Thành chậm rãi liệt kê một lượt từ nhà biệt thự đến căn hộ chung cư, penhouse, rồi chuyển sang đất thổ cư chưa xây dựng, đất trồng trọt đang xin giấy phép chuyển thành đất thổ cư.

Trần Viện nghe một hồi đầu óc cũng xoay vòng vòng. Nhà riêng của anh ấy nhiều như vậy, nếu sau này Lý Gia Thành nuôi vợ bé thì cô biết đi đâu mà đánh ghen đây?

“Anh làm gì mà mua nhiều đến như vậy?” Trần Viện bất mãn bĩu môi nói.

Lý Gia Thành nào biết tâm trạng rối rắm của Trần Viện, anh theo thói quen đưa tay lên nghịch tóc cô, thông dong đáp: “Đại khái là ham rẻ, lúc anh mới về nước, thị trường bất động sản ở đây chưa phát triển, anh nhìn đâu đâu cũng là ngọc trong đá, cho nên tiện tay mua nhiều một chút. Bây giờ nhìn lại cảm thấy khi xưa làm quyết định này thật đúng đắn.”

Trần Viện nghe xong hai mắt lấp lánh sáng, nghe thấy chưa, bạn trai cô thông minh cỡ nào, tài giỏi cỡ nào: “Khoan đã, vậy đợt thị trường bất động sản dao động vừa rồi anh có bị ảnh hưởng nhiều không?”

Lý Gia Thành nhếch miệng cười: “Anh nhìn ra được bong bóng bất động sản này sớm muộn gì cũng tan vỡ nên đã thu tay từ sớm.”

Trần Viện thờ phào nhẹ nhõm, may mắn mà Lý Gia Thành không bị thua lỗ. Mặc dù là tài sản của anh nhưng Trần Viện vẫn cảm thấy nhót, dù sao của chồng cũng là của vợ mà. Không đúng, tại sao câu chuyện lại bắt đầu chuyển hướng?

“Anh có nhiều hang ổ như thế này, về sau lên lút ăn vụng sau lưng em làm sao em biết được chứ!” Trần Viện úy khuất nói.

Lý Gia Thành cau mày không cho là đúng, tâm ý của anh chẳng lẽ Trần Viện còn không thấu hiểu: “Anh sẽ không.”

Trần Viện lại bĩu môi: “Ai mà biết được, con người sẽ thay đổi theo thời gian huống chi là tình cảm.”

Lý Gia Thành không đồng ý với câu nói của Trần Viện, cúi xuống dùng miệng của mình trực tiếp ngăn lấy miệng cô. Trần Viện bị tập kích bất ngờ có chút giật mình, nhưng ngay sau đó liền ngoan ngoãn thuận theo, mặc anh chơi đùa. Lý Gia Thành nhẹ nhàng gặm nhấm liếm láp đôi môi căng mọng của cô, sau đó vói vào bên trong, khẽ mút lấy chiếc lưỡi thơm tho ngọt ngào, Trần Viện cũng e dè đáp trả, hai chiếc lưỡi quấn quýt lấy nhau như hai con rắn. Nụ hôn của anh vốn bá đạo và đầy tính xâm chiếm, nhưng hiện tại lại dịu dàng và nhu tình như nước, Trần Viện vô cùng hưởng thụ cảm giác này, cô vươn tay ôm lấy cổ anh, cố gắng khiến nụ hôn này càng trở nên dễ mê và say đắm hơn.

Lý Gia Thành trườn tay vào trong áo cô, khẽ ma sát làn da non mịn. Bàn tay không an phận chậm rãi lướt lên cao, nắm bảy bộ phận kiêu ngạo vào cao ngất của Trần Viện mà vuốt ve xoa nắn. Trần Viện động tình, cổ họng khẽ ngậm một tiếng mê người. Lý Gia Thành nghe được như ăn phải thuốc kích dục, động tác trở nên gấp gáp và mạnh mẽ hơn, anh nhanh chóng cởi áo Trần Viện ra, nhưng lại bị cô ngăn cản.

“Đừng mà anh, chiều nay em phải về ăn cơm với ba mẹ.”

“Ăn cơm và chuyện này có liên quan gì đến nhau.” Lý Gia Thành nói, động tác tay vẫn không dừng lại.”

Trần Viện đỏ mặt nói: “Sao lại không liên quan, em sẽ mệt!”

“Em chỉ dùng tay giúp anh, có gì mệt.” Bàn tay anh vẫn miệt mài làm việc.

“...Mọi tay cũng tính là mệt vậy.” Trần Viện vẫn đỏ mặt lấp bắp, sau cùng nhìn lại thì quần áo trên người đã không còn một mảnh.

“Anh này!” Trần Viện bắt mắt kêu lên, Lý Gia Thành đắc ý cười, một hơi nhấc bổng cô đi vào phòng ngủ.

Trần Viện trong lòng âm thầm gào thét, anh háo sắc như vậy, không có tiết tháo như vậy, bạn gái anh đã biết chưa?

Sau một hồi mây mưa, Lý Gia Thành thỏa mãn mỉm cười, ôm Trần Viện vào lòng. Trần Viện nằm trong lòng anh buồn bực gặm cắn, mỗi lần Lý Gia Thành lên cơn động tình thì có nói gì anh cũng không chịu nhà cô ra, Trần Viện sâu sắc cảm nhận được địa vị của cô trong cái nhà này đang gặp phải nguy cơ lớn hơn bao giờ hết.

“Em buồn ngủ thì chợp mắt chút đi, đến giờ về anh sẽ gọi em dậy.” Lý Gia Thành vùi đầu vào mái tóc thơm ngát của cô, khẽ nói.

Trần Viện không trả lời, chỉ lắc đầu tỏ vẻ không buồn ngủ.

“Tốt quá, vậy thì mình làm tiếp tục round 2.”

Round 2 cái đầu anh, Trần Viện không nể tình đá một cái thật mạnh vào chân Lý Gia Thành. Thế mà hiệu quả ngoài ý muốn, anh lại trở nên an phận, quy quy cũ cũ mà ôm lấy cô.

Cả hai im lặng không được bao lâu, Trần Viện lại lên tiếng: “Anh Gia Thành, em đột nhiên có ý tưởng cho kịch bản mới, nếu em viết tiếp một bộ nữa thì thế nào?”

Lý Gia Thành trầm ngâm một lát mới lên tiếng: “Em...không sợ thì rút nữa sao?” Vấn đề Trần Viện thi có qua hay không không quan trọng, quan trọng là cô ấy lại đem việc đó đổ cho anh, nói là có người yêu khiến cô bị phân tâm, không thể học tốt được, hại anh bị cô ghê lạnh cả tuần. Có trời mới biết anh oan ức đến cỡ nào, Trần Viện rõ ràng dồn hết 90% tâm huyết cho ‘Khát vọng’, còn anh chỉ chiếm được 10% còn lại của cô.

Trần Viện xụ mặt, lặng lẽ kéo cánh tay đang vòng qua người cô, đặt lên miệng cắn. Lý Gia Thành ngày càng lớn gan, còn dám trù ẻo cô nữa, hừ, đừng trách cô là tiểu nhân, bởi vì cô so với tiểu nhân còn khó chơi hơn, tiểu nhân trả thù, từ sáng đến tối, không cần phải đợi mười năm.

Nhận ra hành động của Trần Viện, Lý Gia Thành khẽ cười. Trần Viện tuy làm ra vẻ như thế nhưng làm sao nỡ hạ miệng làm anh đau, đối với anh mà nói, chỉ có thể miễn cưỡng xem như cô đang gãi ngứa cho mình. Tuy vậy, anh vẫn giả vờ kêu đau, van xin tha thứ.

Trần Viện nghe thế mới hài lòng thả tay anh ra: “Cho anh còn dám trù ẻo em.”

Lý Gia Thành bật cười: “Không dám nữa.”

Một chốc sau anh lại lên tiếng: “Em thích thì cứ viết đi, anh sẽ đầu tư cho em.”

Ngẫm nghĩ một hồi anh lại bổ sung thêm: “Vốn đầu tư bao nhiêu cứ nói cho anh, không được phép để Albert Diệp chen chân vào.” Dù Trần Viện bây giờ đã là người yêu của anh, nhưng không nói trước được điều gì, vợ chồng cưới nhau rồi vẫn còn li dị, huống chi chỉ là người yêu.

Trần Viện nào biết suy nghĩ quanh co của Lý Gia Thành, cô còn lầm tưởng rằng anh rất tin tưởng vào khả năng của cô, nhìn ra được tương lai tươi sáng của kịch bản chưa thành hình này, thậm chí còn lo lắng người khác chen vào giành miếng ăn, nghĩ thế khiến cô đắc ý không thôi.

Ngày vui chóng tàn, những ngày tết ngắn ngủi rồi cuộc qua đi, mọi người lại trở về với cuộc sống tấp nập và vội vã như thường ngày. Trần Viện rút kinh nghiệm sâu sắc học kỳ trước, tận lực đến trường đều đặn, chỉ khi nào không thể thu xếp được công việc cô mới nghỉ học. Cũng may chương trình đại học so với phổ thông trung học nhẹ nhàng hơn rất nhiều, cô chỉ cần đến trường buổi sáng, buổi chiều thì cùng ba Trần đến công ty. Hiện tại được ba Trần chiếu cố, cô đã có được một căn phòng làm việc riêng của mình, mặc dù chỉ là một căn phòng nhỏ xíu nhưng vẫn khiến cô thỏa mãn không thôi.

Buổi sáng thức dậy, Lý Gia Thành đều không ngại đường vòng lái xe đến đón Trần Viện đi học, mỗi lần anh dừng xe trước cổng trường, vô cùng lịch sự mở cửa xe cho cô, những lúc đó không biết có bao nhiêu ánh mắt hâm mộ và ganh tỵ hướng về Trần Viện. Trần Viện cũng nhận ra điều đó, tâm hờ hững bành trướng đến mức muốn nổi tung, chính vì vậy cô đối với anh càng thêm ngọt ngào, càng thêm nhiệt tình, khiến Lý Gia Thành ngày càng lún sâu vào trong mê muội không thể quay đầu.

Cuộc sống của Trần Viện mỗi ngày đều trở nên phong phú, đặc biệt là đời sống tình cảm. Kể từ ngày có người yêu, cô cảm thấy sự tồn tại của mình trong thế giới này càng trở nên chân thật hơn, khoái hoạt hơn, tựa như đây mới là thế giới mà cô nên thuộc về, còn chuyện kiếp trước chỉ là một giấc mơ, thậm chí còn trở nên vô cùng mờ nhạt.

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Giành Nữ Chính Về Tay Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 75: Bó hoa bí ẩn

Trần Viện là người thuộc trường phái hành động, vừa nghĩ đến viết kịch bản, ý tưởng trong đầu liền ào ạt đổ về như dòng suối, không chần chừ lâu, cô liền bắt tay vào viết.

‘Khát vọng’ luôn nhận được sự chào đón nhiệt tình của khán giả trong xuyên suốt mùa chiếu tết, thậm chí còn có người xem đi xem lại hai ba lần, trong số những người đó đương nhiên không thiếu fan ruột của Nam Nhi. Dù xét về yếu tố này đi nữa thì ‘Khát vọng’ có thể nói là đạt được thành công vang dội, doanh thu như nước cuộn cuộn chảy về, mặc dù về sau tốc độ tăng trưởng có chậm đi, nhưng tính đến ngày công chiếu cuối cùng, doanh thu của nó đã vượt xa dự đoán của mọi người, gấp rưỡi doanh thu phim ‘Trận cầu thế kỷ’ của giải trí Ban Mai, và gấp đôi phim của giải trí Thiên Thần. ‘Khát vọng’ có thể xem như trở thành một trong những bộ phim có doanh thu phòng vé đáng ngưỡng mộ nhất trong dòng phim cổ trang.

Nurong theo thế này, Nam Nhi nhanh chóng tung ra Album mang tên ‘Khát vọng’ bao gồm ba bài hát được nhóm sáng tác dùng làm nhạc phim. Hiện tại Huỳnh Tấn Phát đang lên lịch để Nam Nhi chuẩn bị quay MV cho một trong ba ca khúc trên. Đám Nam nhi thậm chí còn muốn mời Trần Viện góp mặt trong MV của họ nhưng Lý Gia Thành lại không đồng ý.

Trần Viện hiện tại cũng có thể miễn cưỡng xem như là người nổi tiếng. Là một tác giả kịch bản tài năng, lại xinh đẹp trẻ tuổi, còn có khả năng là người thừa kế tương lai của giải trí Ban Mai – một trong những công ty giải trí hàng đầu của cả nước, Trần Viện hoàn toàn có đủ tiêu chuẩn để khiến người khác phải ngưỡng nhìn, đặc biệt là những nữ sinh trẻ tuổi. Cũng vì lý do đó, bệnh độc chiếm của Lý Gia Thành đối với Trần Viện ngày càng nặng, anh hận không thể đem Trần Viện khóa lại, không để một ai khác ngoài anh thấy được quang mang rực rỡ của cô. Cho nên muốn để anh đồng ý Trần Viện xuất hiện trong MV của Nam Nhi là điều không có khả năng. Lại thêm Trần Viện không có hứng thú trong việc diễn xuất (hoặc là không hề có năng khiếu diễn xuất) nên cũng khéo léo từ chối.

Bộ phim ‘Khát vọng’ đã đưa Nam Nhi đến vị thế cao chót vót, có thể sánh ngang với các tiền bối lão làng hoạt động hàng chục năm trời trong giới giải trí. Theo thống kê, Nam Nhi hiện tại là nhóm nhạc đất show nhất nhì trong giới, có doanh thu từ quảng cáo cao nhất cả nước, mức độ tỏa sáng của họ nhanh đến mức khiến người khác phải ngẩn đầu ganh tị. Bước chậm hơn Nam Nhi một nhịp, Lâm An An bây giờ cũng có thể xem như đạt được một chân vào top những diễn viên hạng A, còn một chân còn lại, vẫn phải đợi Trần Viện và Huỳnh Tấn Phát giúp cô tìm cơ hội. Và cơ hội tốt nhất chính là vai diễn, một diễn viên muốn khẳng định tên tuổi của mình với khán giả, bên cạnh việc thường xuyên tham gia các hoạt động giải trí, truyền hình thực tế, talk show... để đảm bảo tần suất xuất hiện của mình, thì quan trọng nhất vẫn là khả năng diễn xuất. Có diễn xuất tốt trong một bộ phim hay chính là cách tốt nhất để giúp diễn viên tỏa sáng.

Chính vì lẽ đó, kịch bản mới của Trần Viện đang viết chính là kịch bản dành cho Lâm An An. Kịch bản có tên là ‘Sứ giả’, kịch bản này đã được Trần Viện ấp ủ rất lâu, với hy vọng là nó sẽ đưa tên tuổi của Lâm An An lên đỉnh cao của sự nghiệp, cũng như một lần nữa khẳng định khả năng sáng tác của bản thân mình.

‘Sứ giả’ viết về một cô cảnh sát trẻ tuổi đầy nhiệt huyết tên Minh Tâm. Từ nhỏ là trẻ mồ côi nhưng không khiến cô trở nên u buồn và khép kín, ngược lại cô càng cảm thấy khát vọng với tương lai, cô muốn trở thành một người bảo vệ nhân dân, bảo vệ luật pháp. Chính vì vậy, cô đã phấn đấu hết sức để vươn đến khát vọng đó. Cho đến khi được khoác lên người bộ đồng phục, đặt chân vào tổ trọng án của thành phố, một trong những đội ngũ nòng cốt của bộ phận cảnh sát hình sự, cô mới nhận ra rằng hiện thực khác với giấc mơ quá nhiều.

Theo chân đồng nghiệp tra manh mối của từng vụ án, chứng kiến được sự bị thương và đau đớn của gia đình nạn nhân. Đến khi tìm ra được thủ phạm, bọn họ chỉ cần một cú điện thoại, hoặc một món tiền kết xù thì mọi chuyện đều được dàn xếp ổn thỏa. So với quyền lực và tiền bạc, tính mạng cùng quyền lợi của người dân thấp cổ bé họng chẳng là gì cả. Nhận ra điều này, cô cảm thấy vô cùng bị thương và bất lực.

Câu chuyện chẳng có gì để nói cho đến một ngày, cả nước chấn động trước một vụ án giết người hàng loạt kinh hoàng. Nạn nhân của vụ án này có một đặc điểm chung chính là người thuộc những gia đình giàu có hoặc có quyền lực, i thể hiệp người, không chuyện ác nào không làm. Cách gây án của hung thủ cũng giống nhau, nạn nhân sau khi bị giết đều quỳ trên mặt đất, hai tay trói về phía sau, tựa như kiểu dâng bệ hành hình. Điều đặc biệt hơn chính là bên

cạnh nạn nhân lúc nào cũng có những tài liệu chứng cứ phạm tội của họ trước kia. Có lẽ hung thủ tự cho mình là một sứ giả thay trời hành đạo, nạn nhân là những người i vào quyền thế để trốn tránh trách nhiệm trước những tội ác mà mình đã gây ra, luật pháp không trừng trị được họ, hung thủ đứng ra trừng trị họ. Chính vì vậy hồ sơ vụ án được mọi người thống nhất tên gọi là ‘Sứ giả’, hung thủ giết người cũng gọi là sứ giả.

Đối với vụ án này, có rất nhiều dư luận trái chiều. Một bên thì ủng hộ sứ giả thay trời hành đạo, trừng phạt những kẻ căn bản. Nhưng một bên khác lại lên án hành vi coi rẻ mạng người của hắn. Tuy nhiên, đứng từ quan điểm nào đi nữa thì cũng không thể phủ nhận được một điều sứ giả là một kẻ giết người, dù cho kẻ hắn giết là những người đáng phải chết ngàn lần.

Tổ trọng án theo chân vụ án này ngay từ đầu, cảm xúc của họ đối với sứ giả cũng thật phức tạp, không biết nên yêu hay nên hận. Đối với tội ác mà của những nạn nhân gây ra trước kia, bọn họ là người biết rõ ràng hơn ai khác, thậm chí còn hy vọng một ngày sẽ xuất hiện một thế lực nào đó quét sạch đám căn bản này ra khỏi xã hội. Nhưng ai ngờ được khi thế lực này xuất hiện, bọn họ lại trở thành người đi truy tìm và tiêu diệt nó. Sứ giả là một tội phạm có IQ cao, nhiều lần vờn với cảnh sát như mèo vờn chuột mà cảnh sát vẫn không tìm được hắn, thậm chí còn ngang nhiên khiêu khích cảnh sát, giết người ngay khu vực được bọn họ khoanh vùng bảo động đó.

Tiếp theo đó là hành trình truy tìm sứ giả của nữ cảnh sát Minh Tâm cùng những đồng nghiệp của cô. Đến ngày sứ giả bị bắt, hồ sơ vụ án cũng đóng lại, tâm trạng của mọi người cũng không hoàn toàn vui vẻ như họ tưởng tượng. Một tội phạm giết người hàng loạt đã bị trừng trị, nhưng họ cũng biết rằng khi sứ giả không còn, xã hội vẫn sẽ tiếp tục tồn tại những bất công không biết đến khi nào mới xóa nhòa được.

Trần Viện đặc biệt tâm đắc với ý tưởng của kịch bản này. Để viết tốt, cô đã xem rất nhiều bộ phim hình sự, thậm chí lợi dụng mối quan hệ của ba và bạn trai, hẹn gặp những cảnh sát trong bộ phận cảnh sát hình sự của thành phố để tham khảo về cách thức điều tra vụ án của họ.

Kịch bản dần thành hình, tựa như ý định ban đầu, nữ cảnh sát Minh Tâm là một nhân vật có tâm lý rất phức tạp. Cô ban đầu là một nữ cảnh sát đầy nhiệt huyết với công lý, nhưng sau khi thấy được những góc khuất của xã hội, cô dần trở nên u ám và bất lực. Cho đến khi sứ giả xuất hiện, mâu thuẫn nội tâm của cô đối với hành vi tội ác của Sứ giả càng mãnh liệt hơn. Nói tóm lại, đây chính là một vai diễn đầy thử thách và đầy cơ hội dành cho Lâm An An. Chỉ cần đảm nhận tốt vai diễn này, ngày cô ấy thật sự tỏa sáng không còn xa nữa.

‘Khát vọng’ thắng lớn trong mùa tết, đồng nghĩa với việc Trần Viện phải chịu thêm áp lực từ một phía khác, đó chính là những người ngay từ đầu vẫn luôn chướng mắt sự có mặt cô trong giải trí Ban Mai. Từ khi Trần Viện rút lại kịch bản ‘Khát vọng’, phó chủ tịch Bùi Minh Đức không chỉ đòi ba lần ám chỉ mỉa mai, con trai ông ta, Bùi Minh Đức thậm chí nhiều lần xấc xược cười nhạo Trần Viện, nói cô là ranh con hí mũi chưa sạch mà đã học đòi văn vẻ. Cho đến khi Trần Viện tìm được nhà đầu tư mới và tiến hành quay phim, bọn họ lại một lần nữa nhạo báng cô, thậm chí kéo Trần Bằng vào, nói rằng ông chỉ biết chiều hư con gái. Trần Viện lại không phải là người thích chịu thiệt, mỗi lần nghe được Bùi Minh Đức chế nhạo việc làm của mình, cô cũng không ngần ngại đáp trả lại, vì thế việc Trần Viện và Bùi Minh Đức khắc khẩu cũng không phải là chuyện bí mật trong công ty.

Nhưng cuối cùng, những người ban đầu gạt bỏ kịch bản của Trần Viện đã phải chịu một cú tát vang dội từ doanh thu phòng vé ngất ngưỡng của ‘Khát vọng’. Sau chuyện này, bọn họ chỉ còn biết ngậm chặt miệng lại, xấu hổ không dám đối mặt với cha con Trần Bằng. Tuy nhiên vẫn có một số người không biết liêm sĩ, lại vịn vào cớ này để một lần nữa công kích Trần Viện. Đối với việc này, Trần Viện chỉ nhếch miệng cười nhạt, xem như là chó sủa bên tai. Dù về tình hay về lý, Trần Viện vẫn không cảm thấy việc mình làm có gì sai. Đứng trên tư cách là một thành phần của giải trí Ban Mai, cô vẫn luôn cố gắng làm tốt công việc của mình, thậm chí còn kiếm không ít tiền cho công ty từ việc lăng xê Nam Nhi và Lâm An An. Ngay từ đầu, ‘Khát vọng’ được cô đề cử cho công ty, nhưng bọn họ lại là người gạt bỏ kịch bản ấy ra. Là một tác giả kịch bản, Trần Viện đương nhiên có quyền tìm đường ra cho đứa con tinh thần của mình. Từ cách nhìn nào đi chăng nữa, việc cô tìm kiếm nhà đầu tư khác để quay phim mà không phải là giải trí Ban Mai là chuyện mà không ai có tư cách để trách móc, huống chi là những người ngay từ ban đầu đã bác bỏ kịch bản của cô.

Trần Viện hôm nay vẫn như mọi ngày, đầu giờ chiều thì đến công ty để xử lý công việc, bất ngờ khi đến sảnh thì chạm mặt phải Bùi Minh Đức. Bùi Minh Đức hôm nay tâm trạng phá lệ không tốt bởi một hợp đồng quảng cáo mỹ phẩm vốn thuộc về diễn viên của anh, hai bên đang chuẩn bị đàm phán, nào ngờ bên công ty mỹ phẩm kia đến giờ chót lại đổi ý, muốn mời Lâm An An. Chuyện như vậy xảy ra trên người mình, thử hỏi tâm trạng anh làm sao tốt cho được. Bởi vậy, khi nhìn thấy Trần Viện, thùng thuốc nổ trong người Bùi Minh Đức liền bị châm ngòi nổ tung.

Trần Viện thì ngược lại, trước khi đến đây đã nghe Huỳnh Tấn Phát báo cáo lại việc diễn viên của Bùi Minh Đức bị Lâm An An phổng tay trên một hợp đồng quảng cáo lớn, cho nên tâm trạng của cô đặc biệt khoái trá. Ngay cả khi nhìn gương mặt chán ghét của Bùi Minh Đức cô cũng cảm thấy thuận mắt hơn rất nhiều. Thậm chí khi anh ta kiểm chuyện để khắc khẩu với cô, Trần Viện chỉ dùng gương mặt tươi cười đáp trả. Bùi Minh Đức muốn kiếm cớ gây khó dễ cho Trần Viện, ai ngờ cô ấy từ đầu chí cuối lại luôn tươi cười vui vẻ để đáp lời anh, cảm giác của anh tựa như một quyền đánh vào gối bông, đặc biệt ghen khuất.

Nhìn thấy dáng vẻ tức tối khi bỏ đi của Bùi Minh Đức, tâm trạng Trần Viện lại càng thêm sáng sủa. Niềm vui được xây dựng trên nỗi buồn của người khác như kiểu này thật là khoái trá. Trần Viện một đường khề thì thầm hát cho đến khi tới phòng làm việc của mình.

Mở cửa phòng, cô trông thấy ngay một bó hoa hồng đỏ thật lớn, Trần Viện kinh ngạc chạy ra hỏi thư ký của Trần Bằng: “Chị Thư, hoa trong phòng là của em sao?”

“Đúng vậy, vừa đưa đến mười phút trước, chị ký nhận thay em.” Minh Thư đáp lời, khẽ nháy mắt với Trần Viện, tựa như muốn nói ‘thích thật nha!’.

Trần Viện ngại ngùng sờ mũi, xoay người trở về phòng làm việc, trong lòng tò mò không thôi. Là ai tặng hoa cho cô nha, lại là hoa hồng đỏ mà cô thích nhất nữa, chẳng lẽ lại xuất hiện người bí ẩn thâm mến, muốn theo đuổi cô? Chắc không phải, có lẽ là của người hâm mộ, nói không ngoa chứ hiện giờ cô đã là người nổi tiếng rồi, có fan cũng là chuyện bình thường thôi.

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Giành Nữ Chính Về Tay Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 76: Âm mưu

Trần Viện ôm tâm trạng hồi hộp hé mở tấm thiệp màu xanh da trời đính kèm theo bó hoa, cô nín thở nhìn vào dòng chữ ngay ngắn bên trên đó.

“Chúc em một ngày vui vẻ - Gia Thành.”

Cái gì đây, hôm nay anh ấy bỗng dừng lại tặng hoa cho mình! Còn làm cô mừng hụt, cứ ngỡ đâu là của fan hâm mộ. Tuy là vậy trong lòng Trần Viện vẫn không nhận được vui rạo rức. Cô ôm bó hoa lớn đi ra ngoài tìm lọ để cắm, thư ký Mai nhìn thấy cười hỏi: “Hoa của ai mà nhìn em vui thế?”

Trần Viện ngượng ngùng nói: “Là của anh Gia Thành, tự dừng hôm nay lại bày vẽ tặng hoa làm gì không biết.” Giọng nói cô không dấu được niềm tự hào.

“Thích quá nha, hai người mùi mẫn như vậy không sợ mấy người cô đơn như chị ghen tỵ sao!” Thư ký Mai không nhận được trêu chọc.

Trần Viện sờ mũi cười hi hi một tiếng: “Em tìm một cái lọ hoa.”

“Phía máy pha cà phê có, đề chị lấy cho.”

Sau khi đã cắm hoa vào lọ, Trần Viện thỏa mãn ngắm nghía một hồi lâu, chuông điện thoại liên vang lên. Nhìn thấy tên người gọi đến, cô hé môi cười ngọt ngào: “Em nghe.”

“Em có thích hoa không?” Giọng nói Lý Gia Thành trầm thấp từ đầu dây bên kia.

“Thích, nhưng sao hôm nay anh lại tặng hoa cho em?”

“Nên như vậy.” Lý Gia Thành ngắn gọn trả lời.

Trần Viện vui vẻ cười híp mắt, tự động phiên dịch câu nói của Lý Gia Thành thành: ‘Làm em vui vẻ là trách nhiệm và nghĩa vụ của anh, đây là việc anh nên làm.’

“Nhận được hoa em có vui không?” Lý Gia Thành lại tiếp tục hỏi.

“Vui lắm!”

“Quả nhiên là như thế.”

“Ý anh là sao?” Trần Viện nhú mày thắc mắc.

Lý Gia Thành nhìn vào màn hình máy tính trả lời: “Trên mạng nói: tặng hoa là một nghệ thuật, tặng cho ai, tặng hoa gì, vào thời gian nào, địa điểm nào chính là điểm thể hiện được tố chất nghệ sĩ của người tặng. Đối với phụ nữ, đặc biệt là phụ nữ trẻ tuổi, tâm tính hư vinh còn rất nặng, khi tặng hoa cho đối tượng như vậy, nên tặng ở nơi tập trung đông người, đặc biệt là người quen của cô ấy như trường học, nơi làm việc, khi đó, lòng hư vinh của các cô gái sẽ được thỏa mãn triệt để. Anh thấy rất đúng, bài viết này đăng trên trang sinhvientre.”

Trần Viện không biết nói như thế nào cho phải. Vị bạn trai đẹp trai ngây người của cô mãi không bỏ được cái tật lướt web và xem những bài viết của đám nam sinh ấu trĩ. Tặng hoa cho cô đã đành, còn vô cùng trung thực dẫn nguồn cho cô tham khảo. Nhưng nói như thế nào đi nữa, bài viết này thật sự rất đúng, khi nào có thời gian phải lên xem một chút.

“Em thích, vậy anh sẽ gửi hoa mỗi ngày cho em, được không?” Lý Gia Thành chân thành đề nghị.

Trần Viện ngại ngùng đỏ mặt một tiếng: “Không cần đâu. . . một tuần hai lần là được rồi.” Thật ra hư vinh kiểu này, có nhiều thêm nữa cô cũng không ngại, Trần Viện làm người rất khoa trương, đây cũng không phải là bí mật gì.

Lý Gia Thành gật đầu: “Em vẫn thích hoa hồng đỏ chứ, có nên gửi đến trường học của em không?”

“A. . . hoa hồng đỏ là được, còn trường học thì không cần đâu.”

Trần Viện trong lòng không tránh khỏi cảm động. Lý Gia Thành lúc nào cũng cân nhắc đến cô, dù là chuyện nhỏ nhặt nhất. Có người yêu như vậy còn trông đợi điều gì hơn nữa chứ. Trong chuyện tình cảm, Trần Viện không phải là người chỉ biết nhận. Cô luôn nghĩ giữa hai người yêu nhau, chỉ có một bên nhận lấy và một bên cho đi thì mối quan hệ sẽ không bền vững được. Một khi đã yêu nhau, yêu cầu quan trọng nhất chính là tôn trọng nhau, cho đi bao nhiêu tình cảm thì nên nhận lại được bấy nhiêu, đó mới là tiền đề của một tình yêu vững chắc.

“Anh Gia Thành, ngày mai em làm cơm trưa cho anh nha.” Trần Viện trong lòng vui vẻ, ngay lập tức muốn bù đắp cho Lý Gia Thành.

Lý Gia Thành hai mắt sáng lấp lánh, thật ra anh vẫn chưa đọc cho Trần Viện nghe đoạn sau của bài viết kia: khi đã khiến cô ấy vui vẻ, bạn muốn gì cô ấy đều sẽ chiều. Quả nhiên không sai, hiện tại anh vẫn chưa đòi hỏi gì mà Trần Viện đã muốn báo đáp: “Được, anh đón em ở trường nhé.”

Trần Viện suy nghĩ một lát liền phủ quyết: “Không cần, em sẽ mang cơm hộp tình yêu đến văn phòng của anh.” Phụ nữ có tâm lý hư vinh, chẳng lẽ đàn ông không có. Cô nhất định sẽ thỏa mãn sự hư vinh của Lý Gia Thành.

“Được.” Lý Gia Thành sáng khoái đáp ứng, cơm hộp tình yêu, nghe thôi cũng đã thấy lãng mạn.

Sau khi cúp máy, tâm trí Lý Gia Thành mới một lần nữa trở về phía cô em gái đang đứng bên cạnh mình.

Lý Nhã Hân lúc này đang trợn to mắt, há hốc mồm nhìn anh hai nhà cô. Không thể nào, anh trai uy vũ của cô từ lúc nào lại trở nên dờ dãi như vậy, lại còn cùng Trần Viện bàn luận chuyện thiếu muối này trước mặt cô. Anh hai của cô trước kia đâu có như vậy, chắc chắn là bị Trần Viện làm hư rồi, đúng là gần mực thì đen mà, Lý Nhã Hân bi ai thở dài một tiếng.

“Chiếc xe đó không được, hệ số an toàn quá thấp, để anh cho người đưa một vài mẫu khác cho em chọn.” Lý Gia Thành trở lại bộ dáng thường ngày, tâm trạng đặc biệt tốt nên cũng phá lệ hào phóng khi em gái mình đòi mua xe.

Lý Nhã Hân nước mắt lưng tròng, lia lịa gật đầu: “Dạ, dạ.” Anh hai uy vũ, hào phóng, oai phong của cô đã trở lại, đây mới là anh hai của cô, người dờ dãi ban nãy không phải đâu.

Trưa hôm sau, sau khi hết giờ học, Trần Viện liền vội vã trở về nhà để chuẩn bị ‘cơm hộp tình yêu’. Nguyên liệu ở nhà đã chuẩn bị sẵn, Trần Viện chỉ cần bắt tay vào làm ngay nên không tốn quá nhiều thời gian.

Tại một nơi khác, Lý Gia Thành sau khi ký xong một văn kiện đưa cho thư ký, liếc nhìn đồng hồ thấy đã 11 giờ trưa, anh mở miệng nói: “Đến giờ nghỉ, cô ăn trưa rồi chuyển hồ sơ này đi cũng không muộn.”

Nữ thư ký gật đầu, lịch sự đáp: “Vâng, tổng giám đốc trưa nay muốn ăn gì, để tôi đi đặt món.”

Lý Gia Thành lắc đầu: “Không cần, bạn gái tôi sẽ mang ‘cơm hộp tình yêu’ đến.” Anh thông dong trả lời.

Thư ký nhìn một màn này, trong lòng dậy lên từng đợt cảm giác quái dị. Boss à, xin anh đừng dùng vẻ mặt như người chết của mình để nhắc đến những chuyện vô cùng sến súa kia có được không, thật sự rất dọa người đó.

Tuy là nghĩ vậy, nhưng ngoài miệng cô vẫn cười vô cùng chuyên nghiệp: “Thế à, vậy chúc anh ngon miệng.”

Rất nhanh sau đó, Trần Viện đã mang cơm trưa đến cho Lý Gia Thành. Hộp cơm ba tầng được cô chất đầy áp thức ăn, lúc mở ra, hương sắc khiến người ta không kiềm được mà động ngón trỏ.

“Thơm quá!” Lý Gia Thành không tiết lời khen ngợi.

Trần Viện không khỏi cảm thấy đắc ý: “Đương nhiên, đây là em làm mà, anh ăn thử, không chỉ thơm thôi đâu.” Cô cầm đũa, gắp một miếng sườn non đưa lên miệng Lý Gia Thành.

Lý Gia Thành một ngụm nuốt trọn thức ăn: “Rất ngon!” lúc này Trần Viện có móm độc được anh cũng cảm thấy ngon miệng.

Món ăn của mình được khen, Trần Viện phá lệ vui vẻ, cũng xúc một chén cơm ăn cùng anh.

Lý Gia Thành hôm nay được người yêu nấu cơm cho ăn, tâm trạng đặc biệt vui sướng. Hai người anh một ngụm, em một ngụm, ‘cơm hộp tình yêu’ rốt cuộc cũng được giải quyết sạch sẽ. Trần Viện tựa vào người Lý Gia Thành, xoa cái bụng căng phồng của mình, thỏa mãn đánh nấc một tiếng.

Lý Gia Thành nhìn thấy một màn như vậy, không nhịn được yêu cầu bật cười, vươn tay ra giúp cô xoa bụng. Trần Viện hí mắt hưởng thụ, dáng vẻ không khác gì một con mèo lười biếng được chủ nhân vuốt ve.

Một lát sau, thấy tiêu hóa không sai biệt lắm, Trần Viện mới lên tiếng: “Anh Gia Thành, tạp chí Điện Ảnh muốn phỏng vấn em đó.” Cô dùng ánh mắt trông mong nhìn Lý Gia Thành.

Lý Gia Thành nhũn mây suy nghĩ một lát, lại lắc đầu: “Lần trước công chiếu ‘Khát vọng’, tòa báo này đã bị em liệt vào sổ đen rồi.”

“A...như vậy sao.” Trần Viện nghi hoặc nói: “Anh có nhớ làm không đấy, hình như không phải đâu.”

Tuy là nghi hoặc, nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt chắc chắn anh, cô liền ỉu xiu:

“Chán thật, chẳng lẽ hôm ấy tất cả các tòa báo đều bị em liệt vào sổ đen hết rồi sao!”

Lý Gia Thành gật đầu đồng ý: “Gần như là vậy.”

A. .không thể nào, tại sao hôm đó cô lại mạnh miệng như vậy chứ, đúng là con ếch chết vì cái miệng mà. Làm sao đây, cô muốn được phỏng vấn, được lên báo, nhưng đã lỡ hùng hồn tuyên bố với Lý Gia Thành là làm lơ mấy tờ báo ấy rồi, nếu biết trước có hôm nay thì ngày xưa đã không làm thế.

Thấy Trần Viện vẫn luôn rầu rĩ, Lý Gia Thành không nhịn được bật cười. Suy nghĩ của Trần Viện làm sao anh không hiểu được chứ. Về mặt cô như thế này, chắc chắn trăm phần trăm là muốn nhận phỏng vấn mà không tìm được bậc thang để đi xuống. Cô gái nhỏ của anh cứ luôn đáng yêu như vậy, khiến anh càng ngày càng lún hãm, đã dự đoán trước là không thể quay đầu.

Là một vị bạn trai xứng chức, khi thấy người yêu của mình khó xử thì phải tìm bậc thang cho cô ấy bước xuống: “Thật ra em không cần tẩy chay cả tòa báo, chỉ cần tẩy chay những phóng viên có mặt trong hôm ấy là được rồi.”

Trần Viện nghe được lời của Lý Gia Thành cảm giác tựa như một lần nữa được khai sáng, rất muốn gật đầu tán thưởng nhưng vẫn làm ra vẻ, cô nhướn mày hỏi anh: “Anh thật sự muốn em nhận lời phỏng vấn sao?”

Lý Gia Thành nín cười gật đầu: “Đúng vậy.”

“Thôi được rồi, anh đã muốn như vậy thì em đành miễn cưỡng chấp nhận vậy.” Lý Gia Thành bật cười, kiềm lòng không được mà dè cô lên sô pha thân một hơi. Sau một nụ hôn thật dài, Trần Viện sức cùng lực kiệt giẫy nảy: “Buồng em ra, người ta đang bàn chuyện nghiêm túc mà!”

Lý Gia Thành sùng nịch điềm lên mũi Trần Viện, kéo cô ngồi dậy: “Được rồi, tiếp tục bàn chuyện nghiêm túc.”

Trần Viện lườm Lý Gia Thành một cái, người này háu sắc thành tính, vĩnh viễn không thể thay đổi được: “Kịch bản mới của em sắp xong rồi, anh nói xem em có nên công bố nó trong buổi phỏng vấn không?”

Lý Gia Thành không suy nghĩ nhiều liền trả lời: “Tùy em thôi.” Chốc lát sau anh lại bổ sung thêm: “Sẵn tiện em thông báo chuyện đính hôn của mình luôn đi.”

Chuyện tốt như vậy, tất nhiên là nên làm cho tất cả mọi người cùng biết, để những tên đang mơ ước sắc đẹp của Trần Viện phải thấy khó mà lùi bước.

Trần Viện ngượng ngùng gật đầu.

Lý Gia Thành nắm lấy tay cô, dịu dàng nói: “Cuối tuần anh đưa em đi thử lễ phục.”

“Được.” Cô đỏ mặt đáp ứng, không thể phủ nhận một điều rằng Trần Viện cũng trông đợi ngày lễ đính hôn của mình không kém gì Lý Gia Thành.

Tại căn phòng làm việc của mình, Đỗ Trọng Bình một thân tây trang nho nhã chăm chú nhìn vào màn hình máy tính. Tin tức trước mặt có vẻ đặc biệt được hấp quan tâm, hẳn liền vờn ngón trỏ điều chỉnh lại cặp kính trên mũi.

Đỗ Trọng Bình đọc hết một lượt tin tức được đăng trên báo, dường như tâm trạng không được bình tĩnh, nắm tay bắt giác siết chặt lại. Ngay lúc đó, điện thoại bên cạnh lại đổ chuông.

Đỗ Trọng Bình nhìn thấy tên người gọi đến, không được vui mà cau chặt chân mày: “Tôi nghe.”

Người đầu dây bên kia có vẻ không hài lòng vì thái độ bàng quang của Đỗ Trọng Bình: “Đến lúc này mà cậu còn bình tĩnh như vậy được à, sao không lên xem tin tức hôm nay đi.”

“Tôi đã xem rồi.” Đỗ Trọng Bình không kiên nhẫn đáp lại.

“Xem rồi mà còn tỏ thái độ như vậy sao, tôi đã nói cậu nên sớm thu lưới đi mà không chịu nghe. Giờ thì tốt rồi, cha con họ sắp mượn sức của NewTime, có chỗ dựa lớn như vậy, về sau chúng ta làm sao ra tay được.”

“Kế hoạch của tôi hoàn mỹ như vậy, họ có chỗ dựa thì thế nào, tôi kéo truyền thông vào, tay họ có lớn bằng trời cũng không che lấp được.”

Người đầu dây bên kia có vẻ như đã bị Đỗ Trọng Bình thuyết phục, ông ta im lặng chốc lát mới lên tiếng: “Nói vậy cậu định khi nào thì hành động?”

Đỗ Trọng Bình nhếch môi cười âm hiểm: “Sẽ nhanh thôi.”

“Tốt quá, nên làm như vậy, để đêm dài lắm mộng, nhưng cụ thể là khi nào?”

“Ông nghĩ xem, nếu như vừa đắc ý được một ngày, ngày hôm sau lại bị người khác kéo xuống vũng bùn thì cảm giác sẽ thế nào?” Đỗ Trọng Bình không trả lời mà hỏi ngược lại.

Người kia có chút sững sờ, sau đó cười lớn: “Tốt lắm, cứ làm vậy, tôi rất thích.”

Đỗ Trọng Bình cúp điện thoại, nắm tay siết chặt lại, hiện lên rõ ràng từng đường gân xanh. Trần Bằng, vì cái gì đều là con của ông, một người thì được hưởng muôn vàn sủng ái, còn một người thậm chí ngay cả tiếng cha cũng không có tư cách gọi. Tôi không cam tâm, tôi nhất định sẽ khiến cha con hai người thân bại danh liệt, trả giá cho tất cả những đau khổ mà mẹ con tôi đã từng phải chịu đựng.

Chương 77: Đính hôn

Thời gian nhanh chóng trôi qua, thoát đũa mà ngày đính hôn được nhiều người trông ngóng cuối cùng cũng đã đến. Không phụ sự kỳ vọng của mọi người, Lý Gia Thành đã cho Trần Viện một buổi tiệc đính hôn khó quên trong đời. Xa hoa và tráng lệ là hai từ không thể thiếu trong những buổi tiệc hạng sang của những kẻ giàu có, danh sách khách mời cũng hoành tráng không kém, từ người thân, bạn bè, đồng nghiệp cho đến đối tác làm ăn, không thiếu một người. Có lẽ Lý Gia Thành hận không thể thông báo cho toàn thế giới này biết rằng Trần Viện sẽ chính thức trở thành hôn thê của anh, nên những người trong giới hạn nhận thức của mình đều được anh mời đến, đương nhiên trong đó có cả tình địch.

Trần Viện khi nhìn thấy danh sách khách mời này, không tránh khỏi giật mình, bạn trai của cô có vẻ hơi khoa trương thì phải, nhưng không sao cả, càng đông thì càng vui chứ sao, cô vốn là người rất khoa trương mà.

Sau lời giới thiệu của người chủ trì buổi tiệc – Lý Gia Huy, đôi trai gái từ phía cầu thang trên cao xuất hiện, âu yếm tay trong tay, tựa như một đôi bích nhân được ông trời tác hợp.

Trần Viện khoác lấy cánh tay của Lý Gia Thành, nép sát vào anh tựa như chú chim non yếu ớt cầu che chở. Lý Gia Thành vỗ nhẹ lên bàn tay đã ướt đầm mồ hôi của cô, an ủi: “Đừng căng thẳng, có anh ở đây.”

“Ai... ai căng thẳng chứ!” Trần Viện ngạnh miệng cãi lại.

Quá quen với tính cách khẩu thị tâm phi của Trần Viện, Lý Gia Thành chỉ khẽ cười, dắt tay cô bước xuống sảnh lớn, nơi đang có thật nhiều người đang chờ đợi để chúc mừng cho sự gắn kết giữa anh và cô.

“Không phải chứ, Lý tổng mà cũng có vẻ mặt ôn nhu như vậy sao? Không thể nào tưởng tượng được!” Một nhân viên của NewTime kinh ngạc thốt lên khi trông thấy nụ cười mà Lý Gia Thành dành cho Trần Viện.

Thư ký của Lý Gia Thành đứng một bên bĩu môi, trong lòng thầm nghĩ đây đã là gì, cô còn thấy những cảnh kinh thế hãi tục hơn thế này nhiều, boss của cô sao? Anh ta yêu thâm rồi.

Albert Diệp đứng một góc sảnh, nâng ly rượu lên khoe môi, khẽ nhấp một ngụm, sau đó khinh thường nói: “Nhìn vẻ mặt vênh váo của anh ta kìa, trông không khác gì một con công trống đang lăng lơ xòe đuôi thu hút sự chú ý của con mái.”

So sánh của Albert Diệp cực kỳ sinh động, nhưng lại không có mấy ai dám đáp lời, dù sao hai bên đều là nhân vật lớn, không thể đắc tội với bên nào. Trừ một người, đó là Luân. Cậu đứng vị trí khá gần Albert Diệp, cũng nghe thấy những lời này, trong lòng không nén được tán thưởng: “Nói rất đúng, nhìn anh ta thật sự rất thiếu đồn.”

Lý Gia Thành và Trần Viện dưới sự dẫn dắt của người chủ trì đã hoàn thành nghi lễ đính hôn. Sau khi được người mình yêu đeo lên tay chiếc nhẫn tượng trưng cho lời hứa hẹn, hai người ôm chầm lấy nhau, trao nhau một nụ hôn thâm thiết trong tiếng vỗ tay chúc mừng của mọi người.

“Đêm nay ở lại cùng anh nhé.” Lý Gia Thành tranh thủ nói khẽ vào tai Trần Viện.

Cô đỏ mặt, gật đầu thật khẽ.

Là nhân vật chính của buổi tiệc, Lý Gia Thành cùng Trần Viện không thể tránh mãi ở một bên mà phải tiếp đón khách mời. Đi chào hỏi một vòng lớn, Lý Gia Thành đã ngà ngà say. Thấy tình cảnh này, Trần Viện che miệng cười xấu xa, có lẽ đêm nay Lý Gia Thành đến đi cũng không nổi, làm gì còn hơi sức để gây sức ép cho cô.

Không lâu sau, Lý Gia Thành say khướt, được người khác nghiêng ngả đưa vào phòng khách sạn. Căn phòng tổng thống này được mẹ Trần cùng mẹ chồng của cô đặt trước, dành cho đêm đính hôn của hai người.

Mẹ Trần một bên âu yếm vỗ tay Trần Viện, một bên dạy dỗ cô phải chăm sóc thật tốt cho Lý Gia Thành, sau đó liền đẩy cô vào phòng đóng cửa lại. Trần Viện nhìn cánh cửa đóng sầm trước mặt mình, hai má đỏ ửng, thầm cảm thán thế giới này thật là thoáng, ngay cả ba mẹ cũng khuyến khích con cái làm những chuyện thiếu nhi không thể làm.

Bước vào trong căn phòng lớn, Trần Viện nhanh chóng tìm thấy Lý Gia Thành, người đang nằm như chết trên chiếc giường king size. Hôm nay anh ấy đặc biệt cao hứng, ai mời rượu cũng không từ chối, thậm chí còn không ít lần thay cô đỡ rượu.

Nhìn thấy gương mặt đang ngủ say của anh, Trần Viện không nhịn được mà bật cười khúc khích. Người này mấy hôm trước còn hùng hồn tuyên bố hôm nay sẽ mang cô ra xử bắn, vậy mà lúc này lại nằm như chết ở đây. Cô tiến lại gần, vờn tay ngất lên má anh, sau đó còn không nể nang ai mà xoa nắn gương mặt anh một trận. Bất nạt Lý Gia Thành hả hê, cô mới giúp anh thay áo. Nào ngờ vào lúc đó, Lý Gia Thành lại mở mắt ngòai bật dậy như xác ướp

sống lại, dọa Trần Viện giật thót tim, kinh hãi thét to. Ngay tức khắc, Lý Gia Thành xoay người ép Trần Viện xuống giường, dùng môi mình che kín miệng cô lại.

Mùi rượu thoang thoang đưa hương, Trần Viện với tay choàng lấy cổ anh, dịu dàng nghênh hợp nụ hôn cuồng dã và đầy tính xâm chiếm này. Không biết nụ hôn này kéo dài bao lâu, khi vừa dứt ra khỏi đôi môi Lý Gia Thành, Trần Viện liều mạng mà thở dốc, hai mắt cô long lanh nước như đang lên án hành động của anh: “Anh không say sao?”

Lý Gia Thành không trả lời câu hỏi này của cô, chỉ mỉm cười, nhướn mày nói: “Lúc này tại sao dám bắt nạt anh?”

Trần Viện chột dạ quay mặt sang hướng khác, cô mới không có bắt nạt anh, đó là hành vi âu yếm yêu thương có được chưa. Thử hỏi có ai yêu nhau mà không bẹo má nhau.

Trước sự yên lặng của Trần Viện, bàn tay to lớn đặt lên một bên đầu đặt cao ngất của cô khẽ siết lại: “Sao không trả lời?”

“Em... em đang âu yếm yêu thương anh chứ bộ.”

“A... ra là thế, vậy anh cũng phải đáp lại, âu yếm yêu thương em nhiều hơn một chút nữa.” Lý Gia Thành xấu xa cười, vươn tay ra sau kéo khóa áo Trần Viện xuống.

Hai người một lần nữa quấn lấy nhau, chưa đầy hai phút, cả hai đều bị lột sạch. Cơ thể trần trụi áp sát vào nhau, hơi nóng hầm hập tỏa đầy mùi hoocmon giới tính. Lý Gia Thành một lần nữa giầy xéo đôi môi của Trần Viện, nhưng khác hẳn sự mạnh mẽ và đầy xâm chiếm như mọi khi, nụ hôn lúc này của anh tràn trề, tràn ngập dịu dàng. Trần Viện bị mê hoặc, vút hết sau đầu sự xấu hổ cùng túng quẫn, triền miên đáp lại.

Đôi môi Lý Gia Thành dần hạ thấp, anh hôn lên cằm cô, hôn lên cổ cô, cuối cùng ngậm lấy nụ hoa hồng tròn đầy và kiều ngạo của cô. Hành động này của Lý Gia Thành đã quá quen thuộc với Trần Viện, mất đi sự xấu hổ và gượng gạo như những lần đầu tiên. Lúc này đây, dòng khoái cảm ập đến như cơn mưa lũ, ồ ạt cuốn trôi mọi lý trí.

“Ừm...” Trần Viện vô thức ngậm lên trong cơn mê, hai tay ôm lấy đầu của Lý Gia Thành kéo chặt vào ngực mình như muốn được nhiều hơn nữa.

Lý Gia Thành lúc này đây cũng không còn nhiều kiên nhẫn nữa, tận lực khám phá cơ thể của người mình yêu. Bàn tay không an phận của anh lặng lẽ ngao du khắp thân thể cô, dịu dàng mơn trớn lên những vùng đất mà anh chưa từng khám phá qua. Một ngón tay men theo khe hẹp mê người khẽ chen vào cơ thể chật hẹp của Trần Viện. Hạ thân đột ngột bị dị vật xâm lấn, Trần Viện đau đớn kêu lên, cô nhú mày đáng thương nhìn Lý Gia Thành như con cún nhỏ cầu xin tha thứ.

“Ngoan, thả lỏng.” Lý Gia Thành hôn lên vầng trán lấp lánh mồ hôi của Trần Viện, cực lực trấn an cô. Lời nói của Lý Gia Thành như có ma chú, Trần Viện ngoan ngoãn nghe theo. Cảm nhận được cơ thể Trần Viện đã thả lỏng, ngón tay Lý Gia Thành chậm chậm cử động, không dám quá vội vàng vì sợ cô khó chịu.

Không được bao lâu, cơ thể đã dần quen với sự xâm chiếm của dị vật, khoái cảm xa lạ đột nhiên trào dâng, thân thể cô trở nên mẫn cảm và ướt át như đang ngấm ngấm đón hành động tiếp theo của Lý Gia Thành.

Thấy cơ hội đã đến, Lý Gia Thành cúi đầu ngậm lấy cánh môi Trần Viện, hôn cô một cách tham lam và cuồng dã. Trần Viện như bị nụ hôn mãnh liệt của anh rút hết linh hồn, trầm mê quên lối về. Đột nhiên ngón tay trong cơ thể bị rút ra, thay vào đó là một vật to lớn khác tiến vào.

“A...” Trần Viện thét lên, cơ thể đột ngột bị kéo căng hết cỡ, đau đớn không nói nên lời.

Lý Gia Thành trên trán lấp lánh mồ hôi, giây phút tiến vào cơ thể người mình yêu, khoái cảm đến tột cùng, không từ ngữ nào có thể diễn tả được. Dù vậy anh cũng không dám có thêm hành động nào nữa, nhìn Trần Viện đau đớn, tâm anh cũng đau xót không thôi. Hạ thân chôn sâu trong cơ thể cô vẫn một mực kích động, anh cúi xuống hôn lên vầng trán đã ướt đẫm mồ hôi lạnh của cô: “Ngoan, không đau, không đau.”

Trần Viện vươn tay ôm chặt lấy anh như muốn được anh xoa dịu sự đau đớn này. Lý Gia Thành dịu dàng hôn cô, hận không thể thay cô nhận hết mọi sự dày vò. Nhưng lúc này anh không thể dừng lại, bởi dây cung đã bị kéo căng, không thể hồi đầu.

Cảm nhận được sự lo lắng và trấn an của Lý Gia Thành, Trần Viện dần quên đi cơn đau, mi tâm không còn cau chặt lại. Cô chăm chú thâm tình nhìn vào mắt anh. Nhận thấy sự cổ vũ trong ánh mắt của Trần Viện, Lý Gia Thành cũng không còn khách chế bản thân mình nữa hạ thân chậm rãi luận động.

Trần Viện cố gắng kiềm nén sự khó chịu của bản thân, thả lỏng và nghênh hợp Lý Gia Thành, không lâu sau đó, sự đau đớn dần bị rút đi, hạnh phúc tột cùng dần trôi dạt.

Đêm nay, Trần Viện chân chính nở rộ dưới thân Lý Gia Thành.

Sau một đêm điên loạn đảo phượng, Trần Viện thom ngọt thức dậy trong vòng tay của Lý Gia Thành. Anh đã tỉnh từ sớm, nhưng lại luyến tiếc sự ấm áp này nên vẫn một mực ôm lấy Trần Viện, nhìn ngắm gương mặt như thiên sứ đang ngủ say của cô. Nhận ra Trần Viện đã thức giấc, Lý Gia Thành cúi đầu, in đôi môi của mình lên trán của cô: “Chào buổi sáng.”

Trần Viện vừa tỉnh dậy, vẫn còn mơ màng trên chín tầng mây, một lúc sau mới trở về mặt đất. Nhìn thấy Lý Gia Thành vẫn ôm mình không buông, Trần Viện hí hóp mắt lại, lườm anh một cái, sau đó vùng vẫy thoát khỏi vòng tay của Lý Gia Thành, nằm xoay người sang hướng khác, chỉ để anh đối diện với cái lưng của mình. Hừ, cái người không biết tiết chế này đêm qua đem cô lấn qua lấn lại cả đêm, hại cô mệt đứt hơi mà anh vẫn không chịu an phận, đòi hỏi

hết lần này đến lần khác.

Lý Gia Thành sờ mũi cười khổ, kéo cô ôm vào lòng: “Em còn đau không?”

Hừ, lúc này mới biết cô đau sao, Trần Viện khịt mũi không thèm trả lời.

“Anh xin lỗi, tại tôi qua high quá, anh không dừng lại được...”

Lý Gia Thành chưa dứt lời, một cái gối liền bay đến trước mặt. Anh nhanh tay chụp lấy, sau đó tiếp tục năn nỉ: “Thôi mà, đừng giận, thắt lưng còn nhức không, anh giúp em mát xa.”

Bị Lý Gia Thành quần lấy một hồi, sự tức giận của Trần Viện không còn sót lại một mảnh. Cô thư sướng nằm sấp trên giường để Lý Gia Thành ấn lưng cho mình, thoải mái đến mức lỗ mũi hừ hừ kêu như con mèo được chủ nhân gãi ngứa.

Lý Gia Thành thấy vậy không nhịn được bật cười, hai tay càng thêm ra lực khiến Trần Viện thoải mái. Cô ấy phải nhanh chóng hết đau thì anh mới có thể hưởng phúc được chứ.

Trần Viện nào biết suy nghĩ u ám này của Lý Gia Thành, trong lòng cô còn thâm tán thưởng vị hôn phu ôn nhu và biết săn sóc của mình.

Hai người nằm trên giường mùi mẫn đến trưa mới chịu rời giường, Lý Gia Thành cũng không có thêm hành động quá phận nào khác, bởi anh biết cơ thể của Trần Viện sẽ không chịu nổi, dù sao đêm qua cũng là lần đầu tiên của cô.

Ngay lúc này, chuông điện thoại của Trần Viện đột ngột vang lên. Cô vươn tay chộp lấy chiếc điện thoại trên kệ tủ sát giường, bấm nút nghe máy: “Con nghe đây mẹ.” Cô trả lời, vẻ mặt có chút xấu hổ.

Nhưng đáp lại cô là tiếng khóc ngất của mẹ Trần. Trần Viện hoảng hốt hỏi: “Mẹ, xảy ra chuyện gì vậy?”

Mai Bảo Phượng không trả lời mà vẫn tiếp tục khóc thảm thiết, khiến Trần Viện cũng cuống cuồng theo. Lý Gia Thành thấy vậy, giành lấy điện thoại từ tay Trần Viện: “Bác, con là Gia Thành, bác có gì thì bình tĩnh nói, có con ở đây.”

Mai Bảo Phượng ngừng khóc, nói gì đó với Lý Gia Thành, ngay sau đó anh liền đáp: “Bác đừng lo lắng, con và Viện sẽ về nhà ngay.”

Trần Viện hoảng hốt nhìn Lý Gia Thành: “Chuyện gì vậy anh?”

Lý Gia Thành vẻ mặt nghiêm trọng nhìn Trần Viện: “Ba em bị người của viện kiểm sát đưa đi rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Giành Nữ Chính Về Tay Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 78: Nghi phạm

Trần Viện hoảng hốt nhìn Lý Gia Thành: “Chuyện gì vậy anh?”

Lý Gia Thành vẻ mặt nghiêm trọng nhìn Trần Viện: “Ba em bị người của viện kiểm sát đưa đi rồi.”

Trần Viện sắc mặt trở nên u ám, hai tay siết chặt lại, phần nộ nói: “Hắn dám!”

Lý Gia Thành cũng tức giận không kém. Ngay ngày đầu tiên sau lễ đính hôn của anh và Trần Viện mà hắn đã dám làm ra động thái lớn đến thế, như vậy chẳng khác nào đánh một quyền lên mặt anh, khiêu khích uy quyền của anh.

Điện thoại Trần Viện lại một lần nữa vang lên, là Phan Minh Hải, thân tín của ba Trần. Trần Viện nhanh chóng bắt máy.

“Con đã biết chuyện này rồi, chú nhanh chóng trấn an mọi người trong công ty, nói với họ đây chỉ là hiểu lầm, sẽ nhanh chóng được làm sáng tỏ.”

“Chú biết, nhưng Bùi Minh Thắng hắn đang muốn làm loạn, dựa vào chuyện này kích động nhân viên cùng thành viên hội đồng quản trị, đòi tổ chức cuộc họp cách chức của chủ tịch.”

Trần Viện mím môi, cố gắng kiềm chế sự phẫn nộ đang dâng lên trong lòng:

“Cuộc họp khi nào thì tiến hành?”

“Sáng mai.”

“Con đã biết, hiện tại chủ đến nhà con đi, con sắp trở về, khi đó chúng ta sẽ nói rõ hơn.”

Lý Gia Thành cùng Trần Viện nhanh chóng thay quần áo, rời khỏi khách sạn. Nào ngờ chờ đón bọn họ bên ngoài là vòng vây đông đảo của phóng viên.

"Trần Viện, chủ tịch Trần bị người của Viện kiểm sát bắt vì tội tham ô công quỹ, lập quỹ đen, cô có suy nghĩ gì về chuyện này?"

"Trần Viện, có phải cô đã biết trước về hành vi phạm tội của chủ tịch Trần?"

"Vốn đầu tư của bộ phim 'Khát vọng' có phải được lấy ra từ số tiền tham ô của chủ tịch Trần?"

.....

Hơn hai mươi cái microphone đồng loạt chia về hướng Trần Viện, đèn flash chớp tắt liên hồi khiến cô phải đầu choáng mắt hoa. Nhưng những phóng viên này có vẻ cũng rất biết thời biết thế, chỉ tập trung vây quanh Trần Viện, Lý Gia Thành đứng cạnh bên cô không một ai dám đề cập đến.

Trần Viện mím chặt môi, con ngươi sâu thẳm che dấu sự tức giận đến điên cuồng. Tốt lắm, bàn cờ này bày rất tốt. Ba của cô vừa mới bị đưa đi không bao lâu, ngay tức khắc liền có phóng viên mai phục trước cửa khách sạn để sẵn đón cô, có dùng đầu ngón chân cũng có thể đoán được đằng sau chuyện này còn có một bàn tay khác thúc đẩy. Đỗ Trọng Bình, những chuyện mà hắn gây ra cô sẽ từng kiện, từng kiện đòi lại hết thảy.

Lý Gia Thành ôm chặt Trần Viện trong lòng, vẻ mặt hung ác vươn tay ngăn cản vòng vây dày đặc của phóng viên. Không lâu sau, một hàng vệ sĩ vận trang màu đen liền xuất hiện, một cách nhanh chóng và vô cùng chuyên nghiệp tách được hai người ra khỏi đám phóng viên đang điên cuồng như ăn phải thuốc kích thích.

Được vệ sĩ hộ tống, hai người một đường gian nan đi đến nơi đỗ xe. Trần Viện sau khi đã ngồi vào trong xe, Lý Gia Thành đóng sầm cửa lại, xoay người đứng nhìn phóng viên. Anh mím chặt môi, gương mặt uy nghiêm và lạnh lùng được khắc sâu từng nét, đám đông xung quang cũng bị hàn khí của anh làm cho an tĩnh lại.

"Tôi không biết các vị lấy thông tin từ đâu, nhưng tôi hoàn toàn phủ nhận điều mà các vị đang nói. Chủ tịch Trần không hề phạm tội, hiện tại ông ấy được người của viện kiểm sát mời đi để phối hợp điều tra, tìm ra kẻ tham nhũng và lập quỹ đen trong công ty. Tôi yêu cầu các vị cẩn thận với những gì mà mình nói, bởi vì nếu còn bất kỳ câu nói nào không đúng với sự thật, tôi sẽ kiện các vị tội phỉ báng." Lý Gia Thành nói xong liền xoay người ngồi vào xe, ra lệnh cho người lái đi.

Những phóng viên ở hiện trường ngơ ngác nhìn nhau.

"Cuối cùng là như thế nào? Chủ tịch Trần không phải là nghi can sao?"

"Không thể nào! Sáng sớm tòa soạn của tôi đã nhận được thông tin chính xác từ người trong giải trí Ban Mai, rõ ràng chủ tịch Trần bị đưa đi, hơn nữa phòng làm việc của ông ấy cũng bị nhân viên công vụ lục soát."

"A...tòa soạn của tôi cũng được người của giải trí Ban Mai thông báo như thế."

"Xem ra chuyện này không đơn giản là một vụ tham nhũng, còn có rất nhiều uẩn khúc ở đây." Một phóng viên miễn cưỡng, nhay bén nắm bắt được vấn đề.

Những người bên cạnh nghe vậy, đại não nhất thời rộng mở, tựa như một lần nữa được khai sáng. Chủ tịch Trần vừa bị bắt giữ liền có người đồng loạt thông báo cho các tòa soạn, hành vi bỏ đá xuống giếng rõ như ban ngày. Thế nguyên nhân sâu xa của sự việc là như thế nào? Một vụ tranh giành quyền lực đẫm máu trong nội bộ công ty, hay án oán tình cừu, chiếm đoạt tài sản chốn hào môn? Những phóng viên tự do bỏ não, càng bỏ càng hưng phấn. Đúng vậy, cứ đấu đá nhau đi, đấu đến người chết ta sống, đấu đến hủy thiên diệt địa, như thế thì mới có chuyện để viết chứ.

Lý Gia Thành cùng Trần Viện vừa về đến nhà thì Phan Minh Hải cũng vừa tới, ba người cùng đường tiến vào trong. Mai Bảo Phụng vừa thấy Trần Viện đã bật người chạy đến ôm lấy cô mà khóc, trong lòng bà giờ đây, ngoài bất lực ra thì chỉ còn nỗi sợ hãi xâm chiếm.

Trần Viện ôm lấy bờ vai gầy gò của bà, nhẹ nhàng vỗ: "Mẹ đừng sợ, có con ở đây, ba sẽ không sao hết."

Có con gái ở bên cạnh, cảm xúc Mai Bảo Phụng cũng chậm rãi bình ổn, nhưng khi nghĩ đến chồng mình vẫn đang bị bắt giữ thì nước mắt lại không kiềm được. Trần Viện hết cách dỗ dành nhưng mẹ mình vẫn không ngừng khóc, cô thờ dãi nhìn Lý Gia Thành, vươn tay ra hiệu tỏ ý để anh và Phan Minh Hải lên thư phòng chờ cô. Phòng khách chỉ còn lại hai người, Trần Viện kéo mẹ Trần đến ghế ngồi, một bên trấn an, một bên phân trần cho bà nghe sự việc. Thái độ của cô rất kiên định, lại luôn tỏ vẻ vấn đề vẫn còn nằm trong tầm kiểm soát của mình. Lúc này Mai Bảo Phụng mới thả tâm.

Sau khi khuyên nhủ xong mẹ Trần, Trần Viện cũng đến thư phòng. Về mặt Phan Minh Hải so với khi vừa đến đây có vẻ tốt hơn rất nhiều, mi tâm vẫn luôn cau giờ chặt đã giãn ra, khoe miệng cũng khẽ cong lên nhẹ nhõm. Có vẻ Lý Gia Thành đã cùng chú ấy nói rõ mọi chuyện.

"Trần Viện đến rồi à, mau đến đây ngồi, mẹ con đã tốt chưa?" Phan Minh Hải nhìn thấy Trần Viện, quan tâm hỏi.

"Mẹ con ổn rồi, chú Hải chắc đã nghe anh Gia Thành giải thích mọi việc rồi chứ?"

"Đúng vậy, may mắn mà có hai con. Thằng khốn mặt người dạ thú kia đóng kịch quá giỏi, ba con và chú cùng bị lừa một cách ngoạn mục." Phan Minh Hải thờ dãi, cảm giác mình thật sự già rồi, càng sống càng thụ lùi, ngay cả những người trẻ tuổi cũng không bằng.

Trần Viện cũng nhìn ra cảm xúc của Phan Minh Hải, không biết phải an ủi thế nào. May mắn thay ông không chìm đắm trong thương tâm quá lâu, nhanh chóng quay lại vấn đề chính.

"Như vậy chứng cứ hiện tại hai con đã nắm trong tay rồi à?"

Trần Viện nhìn Lý Gia Thành, Lý Gia Thành gật đầu rồi lại lắc đầu: "Con không nghĩ đến bọn họ lại ra tay nhanh chóng như vậy nên không kịp dự phòng, bằng chứng thì có nhưng phải đợi đến ngày mai mới tập hợp lại được." Lý Gia Thành nói xong, nắm lấy tay Trần Viện tỏ vẻ bản thân rất áy náy, là do anh quá chủ quan và khinh địch nên cha vợ mới phải chịu khổ như thế này.

Trần Viện vỗ nhẹ lên bàn tay của anh: "Không phải lỗi của anh."

Phan Minh Hải lúc này mới thở phào nhẹ nhõm: "Có bằng chứng là tốt, có bằng chứng là tốt." Làm bạn bè nhiều năm, ông thật sự không muốn bạn già của mình phải oan uổng trong tù.

"Còn cuộc họp ngày mai chúng ta phải đối phó thế nào, không biết đến lúc đó ba con có được thả ra hay không..." Phan Minh Hải lại thở dài, vốn biết trước lão già Bùi Minh Thắng kia sẽ không an phận, nhưng không nghĩ ông ta lại nhanh chân đến như vậy.

Trưa hôm đó, mọi người đến gặp mặt ba Trần, nhưng lại bị nhân viên công vụ ngăn lại. Trần Viện dùng dằng một hồi lâu, cuối cùng đành phải tức tối ra về, hận này lại một lần nữa ghi lên người Đỗ Trọng Bình.

Tại cầu thang thoát hiểm trong tòa nhà giải trí Ban Mai, Đỗ Trọng Bình cùng Bùi Minh Thắng lén lút gặp mặt. Một bên là trợ lý của Trần Bằng, một bên là kẻ thù của ông ấy, hai người hiện tại vẫn không tiện trực tiếp gặp nhau.

‘Bộp.’ Bùi Minh Thắng quăng một tờ báo lên ngực Đỗ Trọng Bình, về mặt không kiềm được tức giận và sốt ruột.

“Cậu nói là hành động lần này chắc chắn 100 phần trăm, vậy chuyện này là như thế nào, giải thích đi.”

Đỗ Trọng Bình không bị hành động khiếm nhã của Bùi Minh Thắng chọc giận, hắn chỉ thoáng chút cau mày rồi mở tờ báo ra. Đập vào mắt là tiêu đề ‘Chủ tịch công ty giải trí Ban Mai bị bắt giữ - là người bị tình nghi hay là người bị hại?’.

Bên dưới bài viết phân tích rõ ràng tình huống Trần Bằng bị người của viện kiểm sát đưa đi, bên cạnh đó còn trích dẫn câu trả lời phỏng vấn của Lý Gia Thành.

Kết thúc bài viết, tác giả còn đặt ra nghi vấn liệu chủ tịch Trần là người phạm tội hay đây là một vụ hãm hại để tranh giành quyền lực trong công ty.

Đỗ Trọng Bình càng đọc, đôi mày càng cau chặt lại. Bùi Minh Thắng trong lòng cũng lo lắng không kém. Liệu bài viết này có đúng với sự thật? Nếu Trần Bằng nắm trong tay chứng cứ chứng minh ông ta vô tội, như vậy cảnh sát có điều tra đến trên đầu của mình không?

“Cậu nhanh chóng giải thích đi, chuyện này là như thế nào? Tại sao bọn họ lại tự tin phát biểu như vậy.”

“Không thể nào! Đây chẳng qua là hành động giầy giụa trước khi chết của bọn họ mà thôi, chẳng lẽ ông còn không nhận ra điều đó.” Đỗ Trọng Bình kiên định phủ quyết.

Bùi Minh Thắng lúc này mới hơi thở ra, hy vọng là như vậy. Chỉ cần cuộc họp ngày mai diễn ra như dự đoán, Trần Bằng bị cách chức, ông lên làm tân chủ tịch, lúc đó ông sẽ có đủ thẩm quyền để tẩy sạch chứng cứ phạm tội của mình. Tuy là như vậy, ông vẫn không kiềm được nỗi sợ hãi trong nội tâm: “Cậu chắc chắn là kế hoạch của chúng ta không có lỗ hổng nào chứ?”

“Đương nhiên là không, trừ phi....” Đỗ Trọng Bình nói đến đây, đột nhiên dừng lại.

“Trừ phi cái gì?” Bùi Minh Thắng gương mặt tái mét gặng hỏi.

“Không có trừ phi điều gì hết, ông cứ an tâm đi.”

Bùi Minh Thắng nhìn thấy vẻ mặt chần chẫn của Đỗ Trọng Bình, do dự chốc lát mới chịu buông tha chuyện này: “Được rồi, hy vọng là như cậu nói, nếu có chết thì chúng ta chết chung, cậu không một mình thoát thân được đâu. Tôi đi trước, đừng để người khác phát hiện chúng ta gặp nhau.”

Nhìn thấy bóng lưng bị che khuất sau cửa thoát hiểm, Đỗ Trọng Bình siết chặt nắm tay lại. Đúng vậy, ban nãy hắn vẫn chưa nói hết câu. Kế hoạch của hắn vạch ra là trăm ngàn lần không có kẻ hở, trừ phi bị người khác phát hiện ngay từ khi nó bắt đầu, bằng không chắc chắn cha con Trần Bằng không có cơ hội để trở mình.

Nhưng biểu hiện của hắn vô cùng hoàn mỹ, tất cả mọi người trong công ty đều bị hắn đánh lừa, ngay cả Trần Bằng cũng không ngoại lệ. Hắn chính là cánh tay phải của Trần Bằng, được ông ấy hết mực tin nhiệm, làm sao có khả năng phát hiện ra kế hoạch này, hơn nữa lúc đó ông ấy vẫn còn ở châu Âu cùng người đàn bà khốn nạn kia.

Khoan đã, dường như hắn đã quên mất một nhân vật rất quan trọng, đó là Trần Viện. Trần Viện ngay từ ban đầu vẫn tỏ vẻ bài xích và đề phòng hắn, nhưng về sau cô ta lại thay đổi 180 độ, vô cùng tin nhiệm hắn, chuyện này bắt đầu từ khi nào? Hình như là khi Trần Bằng ủy quyền quyền hạn lại cho

hắn để sang châu Âu du lịch. Nghĩ đến đây, lưng của Đỗ Trọng Bình đột nhiên ướt đầm mồ hôi. Chuyện này là không thể nào, Trần Viện chỉ là một con nhóc hỉ mũi chưa sạch, bắt quả chỉ nhảy nhót được nhất thời, làm sao lại có tâm kế sâu xa như vậy được. Đỗ Trọng Bình tự an ủi bản thân, cố gắng dần xuống nỗi bất an vẫn luôn vũng vầy trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Giành Nữ Chính Về Tay Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 79: Lật ngược thế cờ.

Đúng 9 giờ sáng hôm sau, Trần Viện cùng Phan Minh Hải có mặt tại phòng họp của công ty, không đến sớm cũng không đến muộn dù chỉ là một giây. Quét mắt nhìn xung quanh, nhận thấy thành viên hội đồng quản trị cùng cán bộ cao tầng của công ty có mặt gần như đầy đủ, chỉ thiếu mất Đỗ Trọng Bình, Trần Viện khẽ nhíu mày như có điều đang suy nghĩ.

Bùi Minh Thắng đến công ty từ rất sớm nhưng không thấy Đỗ Trọng Bình, gọi điện thoại nhiều lần nhưng không liên lạc được. Sự bất an vẫn âm ỉ cháy trong lòng ông, ngày một mãnh liệt. Thắng nhóc kia rốt cuộc làm gì mà giờ này còn không xuất hiện, chẳng lẽ có biến? Trần Viện cùng Phan Minh Hải đồng loạt xuất hiện trong phòng họp, Bùi Minh Thắng căng thẳng dõi theo phía sau của hai người, cho đến khi không còn nhìn thấy bất kỳ người nào nữa, ông mới yên tâm thở phào nhẹ nhõm. Trần Bằng còn ở trong tù, chứng tỏ kế hoạch vẫn theo hướng mà ông dự tính trước, Đỗ Trọng Bình có mặt hay không cũng không còn quan trọng. Tên khốn đó lúc này không xuất hiện cũng tốt, sau này ông không trọng dụng hắn cũng có lý do chính đáng, hơn nữa người nham hiểm như hắn, ông cũng không dám để bên cạnh, không biết đến lúc nào hắn sẽ quay lại đâm mình một dao.

Bùi Minh Thắng trong lòng an tâm, cảm xúc trên gương mặt cũng điều chỉnh về trạng thái tốt nhất, ông chỉnh lại cà vạt, đứng lên hẳn giọng nói: “Mọi người đã đến đông đủ, như vậy chúng ta cũng nên bắt đầu buổi họp hôm nay.”

“Cũng như mọi người được biết, chủ tịch của chúng ta, ông Trần Bằng hiện tại đang bị giam giữ để điều tra về tội tham nhũng, lập quỹ đen. Theo nguồn tin từ viện kiểm sát, đã có người mang bằng chứng cáo buộc ông Trần Bằng, bao gồm hồ sơ giao dịch, nhật ký giao dịch trực tiếp chuyển tiền từ quỹ của công ty sang một tài khoản nặc danh, được nhận định là của ông ấy. Bên cạnh đó, Trần Bằng còn lập một sổ quỹ đen để phục vụ mục đích phi pháp. Hiện tại, tôi tập hợp mọi người lại đây là có hai việc chính, thứ nhất là cho ý kiến và quyết định của mọi người về hành vi của chủ tịch Trần Bằng, thứ hai là chọn ra người thích hợp để tạm thời điều hành công ty trong khoảng thời gian Trần Bằng bị bắt giữ cho đến ngày chính thức nhận được phán xét cuối cùng của tòa án.” Bùi Minh Thắng nói một hơi không ngắt quãng.

Cả phòng họp đều bị sự im lặng bao trùm, một lát sau mới có người phá vỡ bầu không khí này: “Bây giờ cho ra kết luận trong chuyện này còn quá sớm, không phải trên báo đã nói chủ tịch Trần là nghi phạm hay người bị hại vẫn còn chưa xác định được hay sao?” Đây là một người thuộc phe Trần Bằng lên tiếng.

“Đúng vậy, chủ tịch Trần là người rất chính trực, nhất định sẽ không làm ra những việc như vậy.” Lại thêm một người nữa.

“Hừ, có chính trực hay không thì sự thật đã bày ra rành rành ở đó, theo tôi nên cách chức của Trần Bằng, tôi đề cử phó chủ tịch Bùi lên giữ chức chủ tịch.” Hiện nhiên đây là một người thuộc phe đối lập.

“Bị nhân viên công vụ lục tung phòng làm việc, thậm chí ô cứng, giấy tờ, sổ sách đều bị mang đi, có phạm pháp hay không đã rõ rành rành rồi. Trên báo chỉ là chiêu trò câu khách của các tòa soạn thôi, chúng ta còn cần gì phải bàn cãi nữa.” Lại thêm một người phe đối lập.

Những âm thanh tranh cãi liên tục vang lên, Trần Viện cùng Phan Minh Hải chỉ ngồi một bên quan sát như người qua đường, hoàn toàn không có dự định tham gia vào.

Thấy thái độ nhàn tản của hai người, Bùi Minh Thắng bỗng dưng cảm thấy có chút bất an, càng thêm mong muốn cuộc họp này nhanh chóng kết thúc theo mong muốn của mình: “Mọi người đã có nhiều ý kiến như thế, chúng ta liền biểu quyết đi. Tất cả mọi người ở đây, ai đồng ý cách chức chủ tịch của Trần Bằng, xin mời giơ tay biểu quyết lên để thể hiện sự tán thành của mình.”

Câu nói kết thúc, cả căn phòng lại một lần nữa chìm vào im lặng. Năm giây sau, có một cánh tay cầm phiếu biểu quyết giơ lên, liền sau đó là những cánh tay khác lục tục giơ theo. Bùi Minh Thắng nhìn một rừng cánh tay, nụ cười trên khóe miệng ngày càng sâu.

“Đã có 80% số cổ đông giơ tay đồng ý, như vậy tôi xin thông qua việc cách chức chủ tịch của ông Trần Bằng. Tiếp theo, chúng ta sẽ bàn bạc việc chọn người tạm thời nhậm chức chủ tịch để điều hành công ty.”

Trần Viện nhìn Bùi Minh Thắng tự biên tự diễn một màn, mặt không hề đổi sắc, vẫn bình chân như vại, nhưng thực tế, nội tâm của cô lại lo lắng và sốt ruột không thôi. Chiếc điện thoại được cô nắm chặt trong tay đột nhiên run lên báo hiệu có tin nhắn, cô nhanh chóng mở ra đọc, sau đó trên môi không kiềm được hé nụ cười.

‘Bộp, bộp, bộp.’

Trần Viện đặt điện thoại lên bàn, bắt chéo hai chân, tựa lên ghế, vỗ tay vang dội.

“Hay quá, phần diễn của phó chủ tịch hôm nay thật xuất sắc, đặc biệt là đoạn đứng ra vạch tội của chủ tịch... chắc chắc... như là siêu nhân bảo vệ chính nghĩa vậy.” Trần Viện nhếch miệng cười, ngả ngón nói.

Bùi Minh Thắng tức đỏ mặt, gất giọng nói: “Trần Viện, mong cô chú ý lời nói, đây là cuộc họp hội đồng quản trị ở công ty, không phải là giờ chơi ở trường mẫu giáo.”

“Ồ, vậy à, trường hợp như thế này thì chúng ta cần phải nghiêm túc mới đúng phải không?” Trần Viện mở tròn mắt hỏi, gương mặt đặc biệt ngây thơ, đặc biệt muốn ăn đòn.

“Vậy thì chúng ta nói chuyện nghiêm túc đi.” Trần Viện nói xong câu này, về mặt liền chuyển thoát 180 độ: “Mọi người nói đây là cuộc họp hội đồng quản trị, nhưng số người có mặt ở đây đại diện chưa đến 65% cổ phần, trên nguyên tắc, cuộc họp này không có đủ điều kiện để tiến hành, đề nghị mọi người giải tán, đừng tiếp tục làm trò hề nữa.”

Những người phe đối lập với Trần Bằng bị Trần Viện nói, tức giận đến đỏ mặt tía tai, Bùi Minh Thắng càng không cam tâm, thành quả đã nằm ngay trước mắt, làm sao ông nguyện ý để nó vụt mất: “Theo luật là như thế, nhưng trong trường hợp bất khả kháng, đại cổ đông là chủ tịch Trần hiện đang bị giam giữ, không thể tham gia cuộc họp, mà công ty lại không thể một ngày không có người điều hành, cho nên cuộc họp này là bắt buộc phải diễn ra, bất kể có đúng nguyên tắc hay không, chúng tôi cũng là những người chủ của công ty, không thể tro mắt nhìn công ty bị hủy trong tay kẻ khác,”

“Bất khả kháng, không thể dự họp, ai nói chủ tịch Trần không đến dự họp được.” Trần Viện nhướn mày, chơi đùa với năm ngón tay của mình.

“Ha ha, nếu ông ta có thể đến dự họp thì tại sao đến bây giờ vẫn chưa có mặt, đừng đùa cợt nữa, nơi này đều là người trưởng thành, đừng làm mất thời gian của nhau....”

‘Phanh!’ Bùi Minh Thắng chưa nói hết, cửa phòng họp lại một lần nữa bị mở ra, Trần Bằng một thân tây trang phẳng phiu bước vào: “Xin lỗi mọi người vì đã đến muộn.” về mặt ông nghiêm khắc lần chút âm trầm liếc nhìn Bùi Minh Thắng.

Nhìn thấy nhân vật đáng lẽ không nên có mặt lại xuất hiện ở nơi này, Bùi Minh Thắng vừa kinh ngạc, vừa lo sợ, ông siết chặt nắm tay đã ướt đầm mồ hôi của mình, thầm cầu nguyện cho mọi chuyện đừng xấu hơn nữa. Nhưng có lẽ cấp trên đang bận, không ai nghe thấy lời cầu nguyện của Bùi Minh Thắng, cửa phòng họp lại một lần nữa bị mở ra, hai nhân viên công vụ tiến vào, đi đến trước mặt Bùi Minh Thắng, giơ thẻ chứng minh thân phận lên rồi nói: “Chào ông, chúng tôi là tổ chống tội phạm kinh tế của thành phố, hiện tại chúng tôi đã có đầy đủ chứng cứ để cáo buộc ông phạm tội tham nhũng công quỹ, lập quỹ đen, mời ông theo chúng tôi để phối hợp điều tra. Ông có quyền không nói, nhưng những gì ông nói kể từ bây giờ sẽ là bằng chứng trước tòa.” Hai người nói xong, lấy còng tay ra khóa tay Bùi Minh Thắng lại.

“Buông tôi ra, tôi vô tội, các người mau buông tôi ra.” Bùi Minh Thắng giãy giụa kháng cự, nhưng cuối cùng vẫn bị người khác mang đi.

Trần Bằng lạnh lùng nhìn cảnh trước mắt, gương mặt không có bất kỳ biểu cảm dư thừa nào, chỉ mình Trần Viện đứng bên cạnh mới nhận ra ông khẽ hừ một tiếng.

Những người đến dự họp cũng bị một màn này dọa sợ, đứng yên tại chỗ không kịp phản ứng. Chẳng phải nói Trần Bằng mới là phạm nhân hay sao, như thế nào lại trở thành Bùi Minh Thắng? Chỉ có số ít những người thuộc phe Trần Bằng mới há hê khi thấy người khác gặp họa.

“Thôi, siêu nhân chính nghĩa đã bị bắt rồi, chúng ta trở lại buổi họp thôi.” Trần Viện một lần nữa thu hút sự chú ý của mọi người.

Trần Bằng lúc này mới đằng hắng một tiếng rồi nói: “Nếu mọi người đã đến đông đủ, chúng ta tiện thể bàn một chút về việc cất chức phó chủ tịch của ông Bùi Minh Thắng đi.”

Buổi họp kết thúc, Bùi Minh Thắng bị bắt giữ, những cổ đông còn lại trong công ty dù không muốn cũng phải đồng ý cách chức ông ta. Cha con Trần Bằng thở phào một hơi, cảm giác tựa như sống sót sau cơn đại nạn.

Trần Viện cùng Trần Bằng vừa trở về nhà thì đã thấy mẹ Trần cùng người yêu đứng đón, cô vui vẻ nhào vào lòng anh ni non, Mai Bảo Phượng cũng không chịu thua kém, vừa thấy ba Trần thì tuyên lệ lại bắt đầu hoạt động.

Sau khi vào nhà, Lý Gia Thành mới nói: “Đỗ Trọng Bình đã trốn thoát, hiện tại cảnh sát đang ra lệnh truy nã.” Lý Gia Thành có chút áy náy, là anh đã đánh giá thấp trí thông minh của Đỗ Trọng Bình.

Trần Viện hay tin này không khỏi có chút thất vọng, đáng lẽ phải cho người theo dõi chặt chẽ tên kia mới đúng.

“Tất cả là do ba, nếu ba nghe lời con đề phòng Đỗ Trọng Bình thì đã không đến nước này rồi. Cũng may hai đứa đầu óc linh quang, nếu không trận e là ngay cả trở mình cũng không kịp.”

“Ba, không phải lỗi của ba, có trách thì trách cái tên mặt người dạ thú kia quá giỏi nguy trang, tất cả mọi người đều bị hấn lừa.” Trần Viện an ủi ba Trần.

Nói gì thì nói cũng phải công nhận một điều là khả năng diễn xuất của Đỗ Trọng Bình quá xuất sắc, nếu cô không phải biết trước con người của hắn thì chắc chắn sẽ bị vẻ bề ngoài ôn nhu, trí thức đó lừa đảo.

Còn Lý Gia Thành biết đến Đỗ Trọng Bình là từ khi anh thay Trần Viện điều tra vụ việc quá khứ của cô bị mọi người moi móc. Những tấm ảnh chụp

cảnh ăn chơi thác loạn của cô đều do một phóng viên phát tán, nhưng người đó lại khẳng định là có người nặc danh gửi ảnh đến cho hắn. Điều tra sâu hơn, mọi đầu dây đều hướng về Đỗ Trọng Bình, chứng tỏ hắn là cố ý muốn làm hại Trần Viện. Lúc này Lý Gia Thành mới chú ý đến hắn.

Đỗ Trọng Bình cùng Bùi Minh Thắng cấu kết hãm hại Trần Bằng, nhất cử nhất động đều nằm trong mắt Lý Gia Thành. Bằng năng lực của anh, đương nhiên có thể ngăn chặn kế hoạch của bọn họ ngay từ đầu, nhưng Trần Viện lại không đồng ý. Cô nói rằng bọn họ hiện tại chỉ mới có mưu đồ, chưa thực sự phạm tội, vậy tại sao không đảo sẵn một cái hồ để bọn họ nhảy vào, khiến cho mưu đồ này trở thành sự thật. Đến lúc đó một kích bất trị, nhân chứng vật chứng đều có, xem bọn họ chạy đâu cho thoát. Lý Gia Thành lúc nghe được kế hoạch của Trần Viện, chỉ biết sùng nịch cười mà không nói gì khác, người anh yêu đã muốn chơi cò, vậy thì anh sẽ bày sẵn một bàn cờ để cô chơi thật cao hứng. Trần Viện một bên tỏ ra vô cùng tin tưởng Đỗ Trọng Bình, giao chữ ký điện tử của ba Trần cho anh, một bên gặt gao theo dõi dòng tiền của công ty, nhất nhất ghi lại bằng chứng từng cuộc giao dịch của hắn. Dưới sự trợ giúp của Lý Gia Thành, kế hoạch cứ ngỡ là trăm ngàn lần không có kẽ hở của Đỗ Trọng Bình nào ngờ lại bị đối thủ nắm gọn trong lòng bàn tay.

Đỗ Trọng Bình làm việc rất ổn trọng và kiên nhẫn, Trần Viện không hề nghĩ đến hắn lại lựa chọn lật ngửa ván bài sau ngày đính hôn của mình, hắn là bị vị hôn phu cường đại của cô kích thích, không thể ẩn nhẫn thêm được nữa. Nhưng hắn có làm gì đi nữa thì chỉ là giấy giữa trước khi chết. Trong mắt Trần Viện, cô đã nhận định hắn là cá nằm trên thớt. Nhưng cũng bởi vì một phút chủ quan này đã khiến Đỗ Trọng Bình chạy thoát. Trần Viện trong lòng vừa tức nổi, lại vừa bất an, chỉ cầu cho cảnh sát sớm ngày bắt được hắn.

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Giành Nữ Chính Về Tay Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 80: Chuyện xấu liên tiếp đến cửa.

Bùi Minh Thắng bị bắt, hàng ngũ quản lý thượng tầng của giải trí Ban Mai một lần nữa bị rung chuyển, không ít cán bộ cao tầng công ty có dính líu đến chuyện này. Trần Bằng cũng không e ngại, mạnh tay thanh trừng bộ máy tổ chức. Trong mắt công chúng, đây chẳng qua chỉ là một cuộc đấu đá cá nhân, kiến kiến ăn cá trong giới thương nghiệp, danh tiếng của công ty cũng không bị ảnh hưởng nhiều. Người nên đóng phim thì đóng phim, nên ca hát thì ca hát, không vì trận rung chuyển này mà mấy may ảnh hưởng.

Trần Viện sau chuyện này, lại bắt đầu trở lại cuộc sống bận rộn thường nhật của mình. ‘Sứ giả’ đã khởi quay được hai tháng, lần này không giống với lần trước, kịch bản cô vừa tung ra liền được giải trí Ban Mai mua ngay lập tức. Nội dung kịch bản mới mẻ, khúc chiết, đầy tính nhân văn, kết thúc lại bất ngờ, được định trước sẽ là cây rung tiền và cây rung giải thưởng, những đạo diễn có tiếng thậm chí tranh nhau võ đầu để được nhận kịch bản này. Nhưng Trần Viện lại tin tưởng giao cho Hồ Phong, người chỉ có trong tay vốn liếng là một bộ phim duy nhất.

Trần Viện không theo sát đoàn phim như khi quay ‘Khát vọng’, lần này cô lập ra một tổ biên kịch để tùy thời chỉnh lý kịch bản khi cần thiết. Bản thân còn là một sinh viên, hơn nữa học kỳ trước điểm số lại vô cùng tệ hại, Trần Viện một mực vui đầu mải dữa đèn sách. Hơn nữa, bên cạnh cô hiện tại còn nhiều thêm một vị hôn phu, nên phải trích ra thời gian để bồi dưỡng tình cảm. Cuộc sống của cô có thể tóm gọn trong bốn từ: vô cùng bận rộn.

Trưa hôm nay, tâm trạng Trần Viện đặc biệt tốt, sau khi tan học, cô trở về nhà làm một phần cơm hộp tình yêu cho Lý Gia Thành. Thư ký của Lý Gia Thành hiện tại đã dần thích ứng với hình ảnh ‘người đàn ông đang chìm đắm trong tình yêu’ của sếp nhà mình nên cũng không có quá nhiều phản ứng trước hành động khoe khoang tình cảm của cặp đôi này nữa, cô chỉ mỉm cười gật đầu chào Trần Viện, sau đó nhanh chóng ôm văn kiện rời khỏi phòng tổng giám đốc, nhường lại không gian cho hai người.

Lý Gia Thành khoe miệng hàm chứa nụ cười ôn nhu, chăm chú dõi theo bóng dáng của Trần Viện.

“Đói bụng chưa?” Nhìn thấy Lý Gia Thành, Trần Viện liền hỏi. Cô vừa nói vừa giơ hộp cơm trên tay lên, trông mắt linh động, long lanh như biết nói.

Lý Gia Thành đứng dậy hôn lên má Trần Viện một cái, giúp cô cầm cặp lồng đi đến sofa: “Đói rồi, chỉ chờ em đến thôi.”

Trần Viện thuận thực dọn cơm, hai người nhanh chóng chén sạch sẽ. Sau khi

dọn dẹp xong, Trần Viện theo thói quen bò vào lòng Lý Gia Thành, hí hóp để anh xoa bụng cho mình.

Lý Gia Thành ngồi tựa vào sofa, một tay ôm Trần Viện, tay còn lại nhẹ nhàng xoa bụng cho cô, có vẻ vô cùng hưởng thụ quá trình này: “Cuối tuần có bận gì không? Anh đưa em và Nhã Hân đi chọn xe.” Lý Gia Thành hỏi.

Trần Viện nhanh chóng trả lời: “Không bận, không bận, em thích xe màu đỏ, thật đỏ.”

Lý Gia Thành bật cười: “Được, vậy anh sẽ mua cho em một chiếc đỏ nhất thế giới.”

Trần Viện nãy mẩn hí hóp mắt cười, trong lòng háo hức trông đợi cho mau chóng đến ngày cuối tuần.

“Bên phía cảnh sát chưa có động tĩnh gì sao anh?” Trần Viện tựa vào ngực Lý Gia Thành, râm rì hỏi.

Lý Gia Thành lắc đầu: “Vẫn chưa, Đỗ Trọng Bình trốn quá giỏi, bọn họ vẫn chưa lần ra được manh mối.”

Suy nghĩ chốc lát anh lại lên tiếng: “Đạo gần đây em nên cẩn thận một chút, không nên một mình đi lung tung, anh sẽ sắp xếp vệ sĩ cho em.”

Trần Viện nhú mồm: “Có phải anh đang nghiêm trọng hóa vấn đề không?”

Lý Gia Thành vươn tay, cầm lấy một lọn tóc của cô lên mũi ngửi, sau đó ôn tồn trả lời: “Ngoan, chịu khó một đoạn thời gian đi. Mọi hành động của Đỗ Trọng Bình luôn nhắm đến em, anh lo lắng hấn chó cùng rứt giậu, sẽ làm hại đến em.”

Trần Viện ngẫm nghĩ, cảm thấy lời của Lý Gia Thành rất có lý. Đỗ Trọng Bình phát tán ảnh trong quá khứ của cô trong đoạn thời gian Nam Nhi vừa nổi tiếng để làm giảm uy tín của cô trong công ty, sau đó là việc ba Trần bị bắt, đám phóng viên lại nhanh như cắt mà đến chờ trước cửa khách sạn, nơi cô và Lý Gia Thành qua đêm. Trần Viện nuốt ực nước miếng, chẳng lẽ Đỗ Trọng Bình và cô có thù từ kiếp trước?

“Vậy anh nhanh tìm cho em vệ sĩ đi.” Là nhân vật xuyên qua, nhất định phải trải nghiệm một lần cảm giác bị bắt cóc, cô không muốn lời nguyên này ứng nghiệm trên người của mình đâu!

Lý Gia Thành gật đầu, may mắn người yêu của anh đối với việc này không có kháng cự.

“Anh nhớ chọn người cao, to một chút, đánh nhau giỏi một chút.” Như vậy hệ số an toàn sẽ tăng lên.

Lý Gia Thành lại gật đầu đáp ứng.

“Đẹp trai một chút, không được đẹp như anh cũng không sao, nhưng ít nhất ngũ quan phải dễ nhìn.” Nếu là vệ sĩ của cô, nhất định sẽ thường xuyên lượn trước mặt cô, thỉnh thoảng ngắm nhìn trai đẹp thì tâm trạng sẽ thoải mái hơn.

Lý Gia Thành triệt để đen mặt, dùng môi mình chặn miệng cô lại.

Sau một nụ hôn thật dài, thật ướt át, Lý Gia Thành mới chịu buông Trần Viện ra: “Chiều nay em có đến công ty không?”

“Chắc là có, chiều nay cũng không có công việc cần giải quyết gấp.”

“Vậy thì nghỉ một buổi đi.” Lý Gia Thành lại hôn hôn lên má Trần Viện, dùng sắc đẹp để lung lạc cô.

Trần Viện bĩu môi: “Thôi, ở nhà cũng chẳng có gì làm. Đi làm đỡ chán hơn.”

Lý Gia Thành không cho là đúng: “Em đi học cả buổi sáng, nên nghỉ một một buổi.”

“Nhưng mà em đâu có mệt!” Trần Viện chu môi phản đối.

Lý Gia Thành nhếch miệng cười dâm dăng: “Một lát nữa sẽ mệt.” Nói xong, anh một lần nữa cúi người xuống, ngậm lấy đôi môi của cô.

Trần Viện lúc này còn không hiểu ý của Lý Gia Thành thì thật uống phỉ hai kiếp làm người, nhưng trước sự tấn công mãnh liệt của anh, cô không thể phản kháng, chỉ có thể ngồi yên để anh khắc sâu nụ hôn này.

Sau khi rời khỏi đôi môi của Lý Gia Thành, Trần Viện thở hổn hển, đặt hai tay lên vai của anh: “Đừng anh, đây là nơi làm việc mà.”

Lý Gia Thành không để ý đến phản kháng yếu ớt của Trần Viện, vùi đầu găm nhấm chiếc cổ tinh tế của cô, vừa hôn vừa lẩm bầm: “Cũng tốt, chúng ta cũng chưa từng làm ở văn phòng.” Nói xong, bàn tay đặt một bên ngực của cô cũng nhẹ nhàng xoa nắn.

Trần Viện bị anh kích thích đến toàn thân tê dại, nhưng vẫn còn sót lại tia lý trí cuối cùng: “Nếu lỡ người khác vào đột xuất thì thế nào?”

Lý Gia Thành vẫn không bị cô ảnh hưởng, một mực miết mài làm việc, anh vươn tay vào trong áo cô, khẽ vuốt ve làn da non mịn như tơ: “Anh khóa cửa rồi.”

Trần Viện nghe vậy, trong lòng cũng yên tâm không ít. Thân thể dần trở nên nhạy cảm, cô hân hoan nghênh hợp với hành động trêu chọc của anh.

Hơi thở Lý Gia Thành ngày càng trầm đục, hạ khớp chặt chẽ đã thể hiện rõ mòn một khát cầu của anh đối với cơ thể người yêu. Anh đứng dậy, bế thốc Trần Viện đi về phía bàn làm việc của mình. Một tay quét hết đồ vật sang một bên, một tay đỡ cô nằm lên bàn, sau đó tiếp tục triển miên.

Làm việc cảm kích ở nơi công sở, điều này đánh thật sâu vào tâm trí của Trần Viện, khiến cô cũng kích động không kém Lý Gia Thành, cô vươn tay mở dây lưng, giúp anh giải thoát hạ thân đang bức bối cầu an ủi. Hành vi chủ động của Trần Viện khiến anh thêm hưng phấn, càng mãnh liệt đáp trả lại sự nhiệt tình của cô.

Hai người quấn lấy nhau, mây mưa không ngừng, một lần rồi lại một lần, Lý Gia Thành lôi kéo Trần Viện từ phòng làm việc đến phòng nghỉ, nơi nơi đều muốn để lại dấu vết ân ái của hai người.

Sau một hồi hân hoan vui sướng, Trần Viện chân tay rã rời, vùi mình vào chăn ngủ thiếp đi. Lời nói của Lý Gia Thành quả nhiên ứng nghiệm, cô hiện tại vô cùng mệt mỏi, cần phải nghỉ ngơi một buổi chiều để lấy lại sức. Lý Gia Thành thì trái ngược, thần thanh khí sảng đứng trước gương chỉnh lại cà vạt, trong cổ họng dường như còn ngậm nga một giai điệu nào đó. Liếc nhìn đồng hồ, thấy đã đến 2 giờ, Lý Gia Thành trở về giường ngủ, dịu dàng hôn lên

má Trần Viện, lại hôn lên đôi vai trần trắng nõn của cô, sau đó giúp cô chỉnh lại góc chăn mới trở ra phòng làm việc. Hôm nay tâm trạng anh đặc biệt tốt, hiệu suất làm việc chắc chắn sẽ đề cao thêm không ít.

Ngày hôm sau, bên cạnh Trần Viện xuất hiện thêm hai bóng dáng cao to lực lưỡng, đây chính là vệ sĩ mà Lý Gia Thành đã chọn cho Trần Viện. Hai người đều là lính xuất ngũ, nhìn từ dáng vẻ bề ngoài đã có thể đoán được giá trị vũ lực của bọn họ thuộc hàng nhất lưu, tuy nhiên cả hai đều có một đặc điểm chung, đó là không được ‘đẹp trai’ cho lắm. Lúc vừa gặp mặt vệ sĩ, Trần Viện mới hiểu ra mình sai lầm của mình ở chỗ nào. Lúc ấy, cô hận không thể vả vào cái miệng lẩm lòi của mình, nghĩ thế nào mà trước mặt Lý Gia Thành lại đòi anh tìm người đẹp trai làm vệ sĩ cho cô, cuối cùng lại đá đổ thùng dấm cực lớn của anh. Nhưng cũng may hai người này trông có vẻ đánh nhau rất giỏi, dù sao an toàn cũng nên đặt lên hàng đầu.

Bùi Minh Thắng chứng cứ phạm tội đã xác thực, viện kiểm sát đã đệ đơn kiện lên tòa án, chỉ chờ ngày xét xử, hiện tại vẫn còn bị tạm giam. Trần Viện mỗi ngày đều sống thật hoan hỉ và mỹ mãn, chỉ cần Đỗ Trọng Bình bị cảnh sát tóm được thì có thể hoàn toàn yên tâm. Nhưng nào ngờ ngày vui chẳng đầy gang tay, chuyện xấu hết kiện này đến kiện khác lần lượt đưa đến cửa.

Trưa hôm đó, Trần Viện đang ở công ty, đột nhiên nhận được tin tức một nghệ

sĩ của giải trí Ban Mai tự sát. Người này là một nữ diễn viên hạng hai, tên Trúc Quỳnh. Xác của cô được phát hiện tại căn hộ chung cư của mình, nghe nói là do cắt cổ tay tự vẫn. Bất kể xuất phát từ nguyên nhân gì, nghệ sĩ của công ty tự sát chắc chắn sẽ ảnh hưởng rất lớn đến danh tiếng của công ty. Trần Bằng nhận ra được tính nghiêm trọng của vấn đề, nhanh chóng cùng Trần Viện đến hiện trường.

Nhưng càng ngạc nhiên hơn, hai người chưa rời khỏi phòng thì đã có bốn nhân viên công vụ tiến vào. Một người đứng ra đưa thẻ lên nói: “Chúng tôi thuộc tổ chống mại dâm, tôi tình nghi cô Trần Viện có liên quan đến việc tổ chức đường dây gái gọi cao cấp, mời cô theo chúng tôi để hợp tác điều tra.”

Mọi người còn lại kể cả Trần Viện đều thật ngạc nhiên khi nghe thấy điều này, cái gì mà đường dây gái gọi cao cấp? Chuyện bọn họ đang nói, ngay cả một câu cô

cũng không hiểu!

Trần Viện ngờ ngác bị người đưa đi, Trần Bằng cuống quýt muốn ngăn cản nhưng phản kháng không có tác dụng, một người mặc cảnh phục trước khi rời đi còn quay lại nói với ông: “Khi chưa điều tra được chân tướng, chủ tịch Trần tạm thời không được xuất ngoại, chúng tôi tùy thời đều có thể cho mời ngài đến để phối hợp điều tra.”

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Giành Nữ Chính Về Tay Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 81: Một mớ hỗn loạn

Một mình nhìn bốn bức tường lạnh như băng, trên chiếc bàn gỗ đối diện đặt duy nhất một cốc nước lạnh, Trần Viện lặng lẽ ngồi thu xếp lại tâm trạng rối bời của mình. Cô không hiểu rốt cuộc vì cái gì mà mình lại bị bắt vào đây, hơn nữa còn chụp lên đầu tội danh liên quan đến mại dâm. Chẳng lẽ việc này cùng chuyện Trúc Quỳnh tự sát có liên quan đến nhau? Diễn viên tự sát, đường dây gái gọi cao cấp? Trong đầu Trần Viện đột nhiên hiện lên một đáp án mơ hồ. Càng nghĩ càng lo lắng bối rối, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, Trần Viện trong trạng huống hoàn toàn không biết chân tướng, chỉ có thể ngồi một chỗ đoán già đoán non, nội tâm nóng như lửa đốt.

Hơn hai mươi phút bị cô lập trong căn phòng kín, Trần Viện cường chế nén lại sự bất an. Cô biết đây chính là chiêu trò của cảnh sát nhằm làm xao động tâm lý tội phạm, khiến người tình nghi bị vây trong cô độc và sợ hãi, phòng vệ tâm lý từng lớp từng lớp bị dỡ xuống, như thế khi thẩm vấn, người bị tình nghi sẽ dễ dàng rơi vào bẫy rập ngôn ngữ của cảnh sát hơn.

Thêm mười phút nữa, cửa phòng mới được mở ra, tiến vào là hai đồng chí mặc cảnh phục, họ nhanh chóng tiến vào chỗ ngồi đối diện với cô. Trần Viện chán ghét ánh mắt bọn họ nhìn cô như nhìn một phạm nhân, nhưng cô vẫn cố gắng không thể hiện điều đó ra bên ngoài. Nếu mọi chuyện như những gì cô suy đoán, thì hẳn là thời gian sắp tới cô không thể nhanh chóng thoát ra khỏi nơi này, cho nên thay vì chống đối chỉ bằng phối hợp để cuộc sống về sau được dễ chịu hơn.

“Mọi chứng cứ bất lợi đều hướng về phía cô, chỉ cần cô thành thật nhận tội, hợp tác điều tra với chúng tôi, thì sẽ được luật pháp khoan hồng.”

Trần Viện bị câu nói phủ đầu của nhân viên cảnh sát làm cho giận quá hóa cười, chưa gì hết đã chụp mũ người khác, chẳng lẽ mặt mũi cô nhìn rất giống một tú bà sao. Cô vốn định phối hợp với bọn họ một chút, nhưng lúc này liền đổi ý, lạnh lùng nhếch miệng cười: “Xin lỗi, các anh nói gì tôi không hiểu, tôi vô tội, nếu cần thêm thông tin gì thì xin mời gặp luật sư của tôi.”

“Chúng tôi đề nghị cô hợp tác, như vậy có thể tòa án sẽ xem xét giảm nhẹ tội cho cô.”

Trần Viện cup mi mắt, chơi đùa với ngón tay của mình, hoàn toàn xem nhẹ lời nói của họ.

“Ngoài Trúc Quỳnh ra, còn người nào khác bị cô lôi kéo, ép buộc tiếp khách hay không?”

Trần Viện không phản ứng, khẽ thổi một hạt bụi dính lên đầu móng tay.

“Đường dây gọi gọi này là do cô một mình cô khởi động hay còn có người khác tham gia vào, hoặc nó vốn là do chủ tịch Trần lập nên?”

Trần Viện nghiêng người tựa vào thành ghế, che miệng ngáp dài một cái.

....

Hai nhân viên cảnh sát nhíu chặt mày, những người không chịu hợp tác như Trần Viện bọn họ gặp không thiếu. Khi thẩm vấn nghi phạm, sợ nhất không phải là người có kỹ thuật nói dối cao siêu mà là người cạy miệng cũng không chịu nói. Sau một hồi dăng co vô vọng, cảnh sát không khai thác được gì từ miệng của Trần Viện, hậm hực bỏ đi. Theo quy định đưa cô vào phòng tạm giam hai mươi bốn tiếng.

Nhìn theo bóng dáng rời đi của cảnh sát, Trần Viện rù mi suy xét. Qua những câu hỏi của họ, cô đã nắm được một phần tình hình. Cụ thể thì không chắc chắn lắm, nhưng nó khiến cô nhớ đến một trường hợp tương tự đã từng xảy ra ở Hàn Quốc. Thực tập sinh của một công ty giải trí tự tử, trước khi ra đi, cô ra đã để lại một bức tâm thư tố cáo công ty về việc họ bắt buộc những thực tập sinh như cô phải tiếp khách. Vụ việc này đã một thời gây rúng động dư luận ở Hàn Quốc, dư luận nghi ngờ rằng đây phải chăng là một chuyện đương nhiên trong các công ty giải trí hay không, sự việc vẫn tiếp tục âm ỉ cho đến ngày CEO của công ty đó bị xét xử và lĩnh án tù.

Trần Viện tự hỏi liệu có phải việc tương tự đang diễn ra trên người cô. Là ai đã hãm hại cô, muốn dồn cô vào đường chết? Trúc Quỳnh có phải thật sự tự vẫn hay đây là một vụ mưu sát? Đỗ Trọng Bình, cái tên này đột ngột xuất hiện trong đầu của Trần Viện, lẽ nào chuyện này có liên quan đến hắn?

Xâu chuỗi các sự kiện lại với nhau, Trần Viện dần đến gần với chân tướng của sự việc, nhưng hiện tại đưa ra kết luận thì còn quá sớm, hơn nữa phía cảnh sát có vẻ rất phản cảm với Trần Viện, trông có vẻ như bọn họ hoàn toàn định tội cho cô rồi, điều này có nghĩa là bằng chứng ở bên ngoài rất xác đáng và rất bất lợi đối với cô. Một mình trong căn phòng kín, Trần Viện không hề có chút cảm giác sợ hãi nào, bởi cô biết người mình yêu ở bên ngoài sẽ tìm mọi cách để giúp cô thoát khỏi đống hỗn độn này. Nghĩ như thế, khóe miệng cô chợt hiện lên một nụ cười ôn nhu như nước.

Ba cảnh sát đứng trong phòng theo dõi, quan sát hình ảnh được truyền từ camera không nhìn được cau chặt mày.

“Những kẻ giàu có này thật đáng khinh, dùng những đồng tiền được làm ra từ thể xác của người khác mà không cảm thấy bản tay, còn phách lối ra vẻ ta đây.”

Một cảnh sát trẻ bất mãn nói, anh vẫn còn nhớ như in giọng điệu kiêu ngạo của Trần Viện khi cô nói: nếu cần thêm thông tin gì thì xin mời gặp luật sư của tôi.

“Đám nhà giàu này rất ngông ngênh, làm việc ác không ai có thể chấp nhận được, đã vậy chỉ cần vung chút tiền, dùng chút quan hệ là có thể thoát thân, xã hội này tại sao còn nhiều bất công đến như thế!” Một cảnh sát khác cũng bức xúc không kém.

“Chưa chắc đâu, lần này chuyện nháo rất lớn, toàn bộ dư luận đều tập trung vào vụ án, thậm chí còn có vài ngôi sao lớn bị kéo theo, bọn họ muốn dùng tiền thoát thân cũng không dễ dàng.”

Đối lập với sự cô độc của Trần Viện trong phòng tạm giam, bên ngoài lại là cảnh tượng hoàn khác. Giải trí Ban Mai hiện tại đang nháo đến lật trời, tình trạng hỗn loạn đến mức không thể dùng từ ngữ để diễn tả. Phía bên ngoài bị phóng viên dày đặc vây quanh, bên trong thì nghệ sĩ cùng nhân viên nơm nớp lo sợ không dám lộ diện.

Mọi rắc rối được bắt đầu từ hai giờ khuya hôm nay, trên trang mạng xã hội của nữ diễn viên Trúc Quỳnh đột nhiên đăng lên một bài viết dài hơn hai ngàn chữ, nội dung của bài viết là những lời tâm sự, thú tội của cô. Bên cạnh đó, cô đã lên án công ty lợi dụng thể xác của nghệ sĩ để buôn bán kiểm lời, lôi kéo quan hệ. Thậm chí còn chỉ ra Trần Viện chính là người dặt mồi, ép buộc các cô phải tiếp khách, nếu không sẽ cắt hợp đồng, chặn hết mọi con đường của cô trong giới giải trí. Đáng sợ hơn nữa, Trúc Quỳnh nêu tên những nhân vật phong vân trong làng giải trí như ca sĩ Mai Vũ, diễn viên Lâm An An cũng nằm trong số đồng những cô gái bị công ty lợi dụng thân xác. Từ ngôn ngữ của bài viết này, cho thấy suy nghĩ của Trúc Quỳnh đã trở nên vô cùng tiêu cực, thậm chí còn khiến người khác lo lắng rằng cô sẽ tự vẫn ngay sau đó.

Một người bạn của Trúc Quỳnh nhìn thấy được bài viết này trên mạng xã hội đã vô cùng lo lắng và liên tục gọi điện thoại cho cô nhưng không được, sáng sớm hôm nay, cô ấy nhanh chóng đến căn hộ của Trúc Quỳnh và phát hiện bạn mình đã không còn hơi thở, dòng máu đỏ thẩm theo cổ tay thấm vào xô pha, chảy ướt đầm sàn nhà.

Không lâu sau đó, thông tin này bùng nổ như một quả bom hạt nhân, liên hệ với bức ‘tâm thư’ vào khuya hôm đó, mọi người xâu chuỗi lại từng sự kiện, cuối cùng giải trí Ban Mai trở thành nhân vật bị tình nghi số một, chính sự lợi dụng và bóc lột thân xác nghệ sĩ của công ty đã trở thành nguyên nhân khiến một diễn viên trẻ tuổi và tiềm năng như Trúc Quỳnh rơi vào trầm cảm và tự sát.

Dư luận vô cùng phẫn nộ trước việc này, họ kêu gọi chính quyền phải vào cuộc điều tra, nhất định phải làm sáng tỏ sự tính thực hư của bức ‘di thư’ mà diễn viên Trúc Quỳnh để lại.

Trần Viện thời gian gần đây nổi lên như một hiện tượng, cô vừa xinh đẹp, vừa có tài năng, nhận được sự chú ý của rất nhiều người. Nhưng hiện tại lại trở thành nhân vật bị vạn người thóa mạ, Trần Bằng cũng vướng vào chuyện này, thê thảm không kém.

Chỉ trong một buổi sáng, uy tín của công ty tự dốc không phanh. Fan hâm mộ chuyển hướng sang nghi ngờ mức độ ‘trong sạch’ thần tượng của mình,

hầu như nữ nghệ sĩ nào trong giải trí Ban Mai cũng bị đặt nghi án liệu có liên quan đến đường dây bán dâm của công ty hay không? Các đối tác ô ạt đề nghị cắt hợp đồng quảng cáo, hợp đồng làm người đại diện với nghệ sĩ trong công ty, show diễn liên tục bị hủy, thậm chí một số đạo diễn còn dự tính cắt vai diễn của nghệ sĩ thuộc giải trí Ban Mai.

Một mình trong văn phòng, Trần Bằng vô đầu bút tai không biết phải phản ứng như thế nào trước tình thế hỗn loạn này. Con gái thì bị bắt, đối tác liên tục hủy hợp đồng, danh tiếng của công ty nơi nơi bị mọi người phỉ nhổ, quả thật là họa vô đơn chí.

Lý Gia Thành hay tin Trần Viện bị bắt cũng đứng ngồi không yên, lại không thể bảo lãnh cô ra ngoài, chỉ biết tức giận, điều động hết lực lượng để đi tìm Đỗ Trọng Bình, cũng như Trần Viện, trực giác của anh mách bảo rằng chuyện lần này rất có khả năng liên quan đến hắn ta.

Sự kiện tự sát của diễn viên Trúc Quỳnh đã náo động khắp cả nước, toàn thể người dân đều mạnh mẽ lên án hành vi không có tính người của các công ty giải trí. Dưới áp lực mạnh mẽ của dư luận, chính quyền tiến hành điều tra sâu hơn về đường dây mại dâm của giải trí Ban Mai, thứ mà Trúc Quỳnh đã tố cáo trong bức ‘di thư’ của mình. Để đảm bảo tính minh bạch trong quá trình điều tra, phía cảnh sát còn tổ chức họp báo, tuyên bố sẽ liên tục cập nhật thông tin vụ án trong suốt quá trình điều tra.

Ông chủ của giải trí Thiên Thần nhìn một màn ô hợp của giải trí Ban Mai, cười vui đến không khép miệng được. Là đối thủ một mất một còn với nhau, nhìn thấy đối phương sắp ngã ngựa, nếu không cảm thấy sung sướng thì chính là bị bệnh thần kinh. Chỉ cần giải trí Ban Mai sụp đổ, công ty của ông sẽ xưng bá ở thành phố này, hơn nữa còn có thể đục nước béo cò, mò thêm được vài con ngựa chiến ở bên đó mang về công ty của mình.

Nhưng có lẽ ông ta đã vui vẻ quá sớm, việc xui xẻo vẫn còn đang ở phía sau. Sau khi đổ vỡ việc nghệ sĩ bán dâm ở giải trí Ban Mai, dư luận lại đặt ra một giả thiết mới: liệu đây có phải là một quy tắc được ngầm thừa nhận trong các công ty giải trí, nghệ sĩ phải có ‘cống hiến’ nhất định cho công ty thì mới được lãng xê? Thế là ánh mắt của mọi người lại đổ dồn về phía cây trụ lớn còn lại trong làng giải trí thành phố.

Ông chủ giải trí Thiên Thần lúc này mới cảm thấy mình vui mừng quá sớm, ông nhanh chóng đứng ra phủ định lại nghi vấn của mọi người, để chứng tỏ sự trong sạch của công ty, giải trí Thiên Thần còn đề nghị tài trợ cho đài truyền hình CNTV để họ thực hiện một chuyên đề xuyên suốt quá trình điều tra vụ án này, còn lớn tiếng tuyên bố là kiên quyết bài trừ tệ nạn mại dâm ra khỏi giới giải trí. Hiển nhiên điều này rất được mọi người hoan nghênh, dù sao đi nữa thì vụ án có liên quan đến rất nhiều ngôi sao lớn, bọn họ cũng rất tò mò được biết chân

tướng.

Vốn cục trưởng tổng cục cảnh sát thành phố đang có khả năng được đề bạt lên cao, nếu nương theo tình thế này, phá triệt để đường dây mại dâm lớn như hiện tại thì cơ hội thăng chức của ông ta càng cao hơn. Cho nên sau khi nhận được đề nghị của CNTV, phía cảnh sát liền chấp thuận, dù sao cũng là quảng cáo miễn phí cho ngành cảnh sát, đại gì không nhận. Bắt đầu từ đó, anh em phóng viên đài truyền hình CNTV cùng sánh vai bên cảnh sát để phá đường dây gái gọi cao cấp trong giải trí Ban Mai.

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Giành Nữ Chính Về Tay Nam Phụ* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82: Thâm tình

Thế đạo ngày càng hỗn loạn, thật giả thị phi lẫn lộn, người yêu không bên cạnh, Lý Gia Thành cảm nhận được sâu sắc nỗi cô độc cùng nhớ nhung. Ngồi trong phòng chờ trông ngóng nhìn về phía cửa, cho đến khi nhìn thấy bóng dáng Trần Viện xuất hiện, hai tròng mắt hắn tia máu của anh trở nên kích động không thôi. Anh muốn đứng dậy, chạy đến ôm Trần Viện vào lòng, muốn dùng đôi môi của mình che kín môi cô, giúp cô xua đi những oan khuất mà cô vốn không cần phải chịu đựng, nhưng tình huống lại không cho phép.

Nữ cảnh sát đưa Trần Viện ra dặn dò hai người nói tranh thủ thời gian, nói chuyện ngắn gọn rồi mới rời đi.

Căn phòng chỉ còn lại hai người ngồi đối diện với nhau, cả hai chăm chú nhìn nhau như muốn được khắc sâu hình bóng của đối phương vào đầu.

“Em gầy.” Lý Gia Thành đau xót nói, vẻ mặt đầy tự trách và áy náy.

“Em không sao, mọi chuyện rồi sẽ ổn thôi.” Trần Viện nắm lấy bàn tay Lý Gia Thành an ủi anh, cũng an ủi chính mình.

“Em ở đây ăn uống thế nào, có bị bắt nạt không?” đây chính là điều mà anh lo lắng nhất.

Trần Viện lắc đầu, khóe môi hiện lên một nụ cười thỏa mãn. Bất kể có xảy ra chuyện gì, chỉ cần những người mà cô yêu thương luôn quan tâm đến cô thì cũng đã quá đủ.

“Ba mẹ em thế nào rồi?”

“Hai bác rất tốt, chỉ là rất lo lắng cho em, bác trai hiện tại cũng đang bị điều tra nên không tiện đến thăm em được.”

“Em không sao, anh nói cho em nghe chuyện bên ngoài đi.” Bị nhốt ở phòng giam, hoàn toàn cách ly với tin tức bên ngoài, Trần Viện tâm trạng không

thể nào yên ổn được.

“Vẫn chưa có tiến triển gì, cảnh sát hiện tại đang lật tung giải trí Ban Mai lên để điều tra cái đường dây mại dâm không hề tồn tại đó, thật là lo chuyện bao đồng.” Lý Gia Thành cười lạnh nói.

“Trúc Quỳnh có thật sự tự sát không, hay đó là mưu sát?” Trần Viện nói ra suy nghĩ của mình.

Lý Gia Thành nhủ mảy: “Anh cũng nghĩ giống em, nhưng hiện trường thì hoàn toàn ngược lại. Bằng chứng tại hiện trường cho thấy Trúc Quỳnh đã uống say trước khi chết, cảnh sát giải thích là cô ấy làm như thế để lấy can đảm, tất cả các dấu vân tay trên hiện trường đều là của Trúc Quỳnh, ngoài ra không còn ai khác, cũng không có dấu vết ầu dả hay xô xát nào, pháp y cho biết thì thể trúc Quỳnh ngoài vết cắt ngay động mạch chủ trên cổ tay thì không còn dấu vết nào khác. Chứng tỏ đây hoàn toàn có khả năng là một vụ tự tử.”

Trần Viện cau chặt mày, sầu lo cùng ảo não lại tăng lên nhiều lần. Không cần dùng lời nói, Lý Gia Thành cũng hiểu được suy nghĩ trong lòng cô, anh cảm tay cô dịu dàng an ủi: “Em đừng nghĩ nhiều, anh đã cho người tìm kiếm Đỗ Trọng Bình, nhất định sẽ trả lại sự trong sạch cho em.”

Trần Viện gật đầu, lo lắng trong lòng cũng tiêu tan không ít, chỉ cần có người thân, người yêu bên cạnh, cô còn lo sợ gì nữa.

“Em...” Lý Gia Thành si mê quyền luyện nắm chặt tay cô, ngập ngừng muốn nói rồi lại thôi.

“Sao vậy anh?” Trần Viện hỏi, cô khá ngạc nhiên, đây rõ ràng không phải là phong cách nói chuyện của anh. Người yêu của cô chưa bao giờ áp ứng do dự trước bất cứ điều gì.

“...Sau chuyện này chúng ta kết hôn nhé, ý anh là không cần đợi em tốt nghiệp đại học mới kết hôn.” Lý Gia Thành từ trước đến nay chưa từng làm điều gì trái với nguyện ý của Trần Viện, ngay cả việc kết hôn cũng không muốn hối thúc ép buộc cô. Nhưng sự việc lần này lại khiến anh cảm thấy bất an vô cùng, cảm giác tựa như anh có thể bị mất đi Trần Viện bất cứ lúc nào, bất kể anh giàu có ra sao, quyền lực như thế nào, cuối cùng vẫn không thể giữ lại được cô. Dù đã có thân phận là hôn phu của Trần Viện, nhưng anh vẫn không hề thỏa mãn, chỉ khi nào cô ấy chính thức trở thành bạn đời của mình, lúc đó anh mới tin tưởng được việc hai người hoàn toàn thuộc về nhau.

Trần Viện chưa kịp trả lời thì nữ quản giáo đã tiến vào thông báo hết giờ gặp mặt, sau đó dắt cô đi.

Lý Gia Thành quyền luyện nắm chặt tay cô dặn dò: “Em cố gắng chịu đựng thêm một thời gian nữa. Rất nhanh sẽ được ra ngoài.”

Trần Viện gật đầu: “Anh yên tâm, em sẽ chăm sóc tốt bản thân.” Nói xong, cô cũng theo quản giáo rời đi.

Nhìn theo bóng lưng dần khuất xa của Trần Viện, Lý Gia Thành nhắm mắt, siết chặt nắm tay, chưa bao giờ anh lại cảm thấy bản thân mình bất lực đến như vậy, nhìn người mình yêu bị người khác mang đi mà anh một chút phản kháng cũng không thể.

Mở mắt ra, anh nhanh chóng rút điện thoại ra ấn vào một dãy số. Nếu không báo lãnh Trần Viện ra ngoài ngay được thì cũng phải khiến cô sống thoải mái một chút.

Trần Viện trở về phòng giam không bao lâu thì được lệnh điều động, chuyển sang một căn phòng khác. Nơi ở mới là một căn phòng đơn, hơi nhỏ nhưng được một điều là cô không phải ở cùng với những phạm nhân khác. Ngồi co ro trên chiếc giường đá, Trần Viện tự giễu đây hẳn đã là chế độ năm sao trong nhà tù rồi.

Cô nhắm chặt mi mắt, hồi tưởng lại lúc Lý Gia Thành cầu hôn mình, ánh mắt anh khi đó vô cùng phức tạp, hàm chứa sự bất an và thương tiếc, nghĩ đến đây, không hiểu sao trái tim cô đau thắt lại. Nếu thời gian có quay trở lại, cô chắc chắn ngay tức khắc gật đầu đồng ý mà không phải là do dự. Chỉ tội cho Lý Gia Thành, chưa nhận được câu trả lời của cô, hẳn là anh sẽ rất sốt ruột. Trần Viện cảm nhận được Lý Gia Thành rất yêu cô, yêu đến mức không hề giữ lại gì cho riêng mình, tính cách này của anh Trần Viện đã sớm biết ngay từ khi chưa đến thế giới này. Lý Gia Thành thuộc tuýp người lạnh nhạt, đối với những người không liên quan, anh thậm chí ngay cả một ánh mắt cũng không chịu cho, nhưng một khi đã chiếm được vị trí trong lòng anh, anh hẳn không thể đào hết tim phổi trao cho người đó. Cô đột nhiên cảm thấy thật giận bản thân, giận sự tùy hứng cùng ấu trĩ của mình, nếu ngay từ đầu cô đồng ý kết hôn với Lý Gia Thành thì hiện tại anh ấy sẽ không cảm thấy bất an đến như vậy, mà hai người cũng sẽ có những khoảnh khắc hạnh phúc bên nhau, đến chết cũng không hối tiếc. Sự nghiệp cái gì, đam mê cái gì, với tính cách của Lý Gia Thành, lẽ nào sau khi kết hôn anh lại ngăn cản cô tiếp tục làm việc. Cô hối hận, rất hối hận, nếu chuyện lần này qua đi, cô nhất định sẽ bù đắp hết thảy lại cho Lý Gia Thành.

Trần Bằng ở bên ngoài hiện tại đang sút đầu mề trán để đối phó với dư luận. Danh tiếng của nghệ sĩ trong cty giải trí ban mai triệt để bị ảnh hưởng bởi vụ án này. Mỗi người đều sống trong nom nớp lo sợ bất an. Khán giả, người hâm mộ đều quay lưng lại với bọn họ. Đoàn làm phim ‘Sứ giả’ cũng bị bao trùm bởi một bầu không khí u ám. Bộ phim chưa quay xong đã bị người khác kêu gọi đòi tẩy chay, ném đá. Cho nên mới nói fan hâm mộ là những người đáng yêu nhất, cũng là kẻ đáng hận nhất. Khi họ còn thích bạn, họ hận không thể tung bạn lên trên trời, khi chán ghét rồi, liền tung một cước đạp xuống tận địa ngục. Bằng những lời lẽ bèn nhọn và độc ác, bọn họ có thể hủy diệt hoàn toàn tiền đồ của một nghệ sĩ vô tội.

Phía cảnh sát đã bắt tay vào điều tra vụ án, tất cả các nhân viên cùng nghệ sĩ trong giải trí Ban Mai đều được thẩm vấn, trong đó còn có hai nhân vật được nhắc đến trong bức ‘di thư’ của Trúc Quỳnh đó là Mai Vũ và Lâm An An.

Nhưng có vẻ sự việc không hề thuận lợi như những gì mà họ tưởng tượng. Tất cả mọi người đều phủ nhận việc công ty ép buộc nghệ sĩ bán dâm. Hơn nữa phía cảnh sát lại không tìm được bất kỳ thứ gì có thể chứng tỏ được hành vi phạm pháp của công ty. Nhân chứng không có, bằng chứng cũng không, chỉ có thể dựa vào một bài đăng trên mạng xã hội của một diễn viên mà buộc tội người khác thì không đủ căn cứ. Vụ án triệt phá đường dây mại dâm cứ ngỡ sẽ dễ dàng điều tra, nào ngờ lại rơi vào ngõ cụt.

Những tập ‘Chuyên án: bài trừ tệ nạn mại dâm trong giới giải trí’ vẫn được CNTV phát đều đặn trên sóng truyền hình. Khán giả theo dõi rất gắt gao vụ án, khiến tỷ suất xem đài cũng theo đó tăng vọt, chính vì thế, nhà đài càng dốc lòng chăm chút cho chương trình này.

Điều tra đi vào ngõ cụt, CNTV xin phép cảnh sát phỏng vấn trực tiếp những nhân vật có khả năng liên quan đến vụ án. Phía cảnh sát cũng gật đầu đồng ý, dù sao họ cũng đã hỏi qua rồi, nếu có kết quả thì đã không đợi đến bây giờ.

Nam nhi sau khi nhận được đề nghị mời phỏng vấn, không do dự liền đáp ứng. Trước câu hỏi của phóng viên về lời cáo buộc của Trúc Quỳnh đối với giải trí Ban Mai, Minh Vũ nêu rõ quan điểm của mình: “Tôi không biết chị Trúc Quỳnh xuất phát từ quan điểm gì mà lại viết những điều như thế, nhưng đứng ở vị trí là một nghệ sĩ được công ty diu dắt, tôi hoàn toàn phù nhận điều đó. Hơn nữa, với tư cách là một người bạn của Trần Viện, tôi đề nghị phía cảnh sát suy xét về quyết định tạm giam cậu ấy. Trần Viện còn rất trẻ, chỉ mới mười chín tuổi, ở độ tuổi này, đáng lẽ cậu ấy vẫn còn ở trường đi học, thời gian rảnh rỗi có thể đến thư viện học bài hoặc đi dạo cùng bạn học, nhưng cậu ấy lại không làm thế. Trần Viện chấp nhận đánh đổi tuổi thanh xuân để được có mặt ở công ty làm việc. Thậm chí dành liên tiếp mấy tháng trời rong ruổi theo đoàn làm phim ăn kham nuốt khổ. Tôi từng hỏi vì sao cậu ấy lại phải ép buộc bản thân như thế, Trần Viện trả lời với tôi rằng cậu ấy không hề ép buộc bản thân, mà chỉ làm theo con tim mình mách bảo. Cậu ấy rất thương thức niềm đam mê của những người nghệ sĩ, việc tìm kiếm và giúp đỡ họ đi đến đỉnh cao của làng giải trí, khiến tài năng của họ chân chính nở rộ giữa cuộc đời, cảm giác thành tựu đó chính là món quà tuyệt vời nhất thế giới. Thử hỏi một cô gái có tấm lòng bao la như thế làm sao có thể làm ra những chuyện táng tận thiên lương ấy.”

Một nữ diễn viên từng là bạn cùng phòng của Trúc Quỳnh khi hai người còn là thực tập sinh trả lời phỏng vấn: “Môi trường làm việc ở Ban Mai rất tốt, không giống như những gì họ nói đâu. Tôi gia nhập công ty được 7 năm, hiện tại đã nhận được vài vai thứ chính, nhưng công ty không hề dựa vào đó mà cường ép hết giá trị thặng dư của tôi, ngược lại còn sắp xếp thời gian giúp chúng tôi học thêm tiếng anh, nếu ai có nhu cầu học đại học, công ty cũng sẽ hỗ trợ hết sức.”

Lý Gia Thành được cho là người đàn ông thành công bí ẩn nhất đất nước, bởi anh luôn kín tiếng và hạn chế xuất hiện trước giới truyền thông, nhưng hiện tại, Lý Gia Thành lại lấy tư cách là vị hôn phu của Trần Viện để xuất hiện trong cuộc phỏng vấn này: “Hôn thê của tôi, cô Trần Viện là người vô tội, cảnh sát nên xem xét lại quyết định tạm giam đối với cô ấy. Các anh đã đi sai đường rồi, thay vì mất thời gian để điều tra một thứ không hề tồn tại, thì hãy chú tâm vào cái chết của Trúc Quỳnh, có khả năng đây là một vụ mưu sát.”

Nữ diễn viên Tú Mỹ, người đang cùng Trúc Quỳnh tham gia diễn xuất trong một bộ phim truyền hình cũng lên tiếng: “Trước hôm Trúc Quỳnh tự tử hai ngày, cô ấy còn rất vui vẻ, mọi người trong đoàn phim thắc mắc thì cô ấy cười rồi thần bí nói mình sắp phát tài. Chúng tôi cũng không hỏi nhiều bởi vì nghe nói Trúc Quỳnh sắp nhận được một hợp đồng quảng cáo lớn, hẳn là cô ta đang nhắc đến chuyện đó.”

Trợ lý kiêm người đại diện của Trúc Quỳnh thì trả lời rằng: “Trúc Quỳnh em ấy không hề có dấu hiệu trầm cảm gì như trong bài viết trên mạng xã hội đã đăng. Chắc chắn có người hack tài khoản của em ấy rồi vu khống cho công ty rồi. Trước hôm xảy ra chuyện một ngày, Quỳnh còn nhờ tôi lấy hộ quần áo ở tiệm giặt ủi và đặt chỗ trước ở spa để chăm sóc da. Tôi không hề nghĩ em ấy sẽ tự sát sau ngày hôm đó. Khi nhận được tin này, tôi thật sự không thể tin vào tai mình.”

Để đảm bảo tính công bằng, CNTV còn phỏng vấn thêm vài nhân vật không phải là người trong giải trí Ban Mai, nhưng vẫn nhận được câu trả lời tương tự như thế, hoàn toàn phù nhận việc công ty kinh doanh thể xác của nghệ sĩ.

Tuy là vậy, phía đài truyền hình vẫn không hề thất vọng, ngược lại còn vô cùng hưng phấn. Theo lời khai của mọi người thì tình huống vụ án đã chuyển biến, có khả năng đây là một vụ mưu sát. So với một đường dây mại dâm, án giết người có thể còn hấp dẫn người xem hơn gấp trăm lần.

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Giành Nữ Chính Về Tay Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 83: Hai chiều dư luận

Tư liệu cho tập phim được thu thập đầy đủ, CNTV bắt đầu cắt ghép và biên tập lại các cảnh quay. Như đã dự đoán, sau khi phát sóng tập phim này, chương trình nhanh chóng phát hỏa và thu hút được sự chú ý của rất nhiều người, số lượng người theo dõi chương trình tăng gấp đôi so với trước đây, ai không xem được thì vào trang web của đài truyền hình mà xem lại. Hiệu quả tốt ngoài sự mong đợi của nhà đài.

Phải công nhận một điều là đài truyền hình có rất nhiều chiêu trò trong khâu biên tập, đầu tiên họ phát sóng đoạn phỏng vấn Nam nhi, nhóm nhạc nổi tiếng nhất hiện nay, và cũng là một trong số ít các nghệ sĩ không chịu bất kỳ ảnh hưởng nào từ scandal của giải trí Ban Mai. Cho nên tập phóng sự từ lúc chưa được lên sóng đã được fan của Nam nhi dài cổ trông đợi.

Tiếp theo chính là phần trả lời phỏng vấn của nữ diễn viên từng ở cùng phòng ký túc xá với Trúc Quỳnh. Cả cô và Nam Nhi đều phủ định về bức ‘di thư’ mà Trúc Quỳnh đã để lại, cả hai một mực bênh vực cho công ty cùng Trần Viện, khẳng định về nhân cách Trần Viện cùng tính chuyên nghiệp của giải trí Ban Mai.

Tiếp đến là phần phỏng vấn của nữ diễn viên đang cùng đoàn phim với Trúc Quỳnh, cô xác nhận Trúc Quỳnh không có biểu hiện bất thường gì về tâm lý, thậm chí còn rất vui vẻ và là đằng khác.

Trợ lý kiêm người đại diện của Trúc Quỳnh thì cho biết Trúc Quỳnh vẫn luôn duy trì thói quen sinh hoạt như thường ngày, không có gì bất ổn, cho nên

khi hay tin Trúc Quỳnh tự tử thì chị vô cùng ngạc nhiên.

Người cuối cùng xuất hiện là Lý Gia Thành, anh được mệnh danh là doanh nhân bí ẩn nhất đất nước bởi từ trước đến nay chưa từng công khai xuất hiện trước truyền thông, lần duy nhất chính là khi công bố việc đính hôn với Trần Viện. Hôm nay, lại vì Trần Viện, anh một lần nữa xuất hiện trước truyền thông với tư cách là vị hôn phu của cô. Gia thế cùng tài sản của Lý Gia Thành đã là điều khiến người khác phải ngước nhìn, thêm vào dung mạo xuất chúng, Lý Gia Thành trở thành người tình trong mộng của không biết bao thiếu nữ. Trong bài phỏng vấn, Lý Gia Thành thẳng thừng nêu ra nghi ngờ của bản thân, anh cho rằng cái chết của Trúc Quỳnh là do mưu sát.

Tập phim phóng sự vừa phát sóng, giới truyền thông cùng công chúng cả nước một lần nữa bị rúng động. So với một vụ án mạng, án mưu sát rõ ràng có sức hấp dẫn hơn rất nhiều. Phía cảnh sát đã từng khẳng định cái chết của Trúc Quỳnh là do tự sát, nay lời khai của nhân chứng lại dặt sang một hướng khác, từ tâm lý phản nghịch, mọi người, từ báo chí truyền thông đến khán giả, ai ai cũng hóa thân vào sherlock holmes để điều tra ra chân tướng của sự việc.

Chỉ vòn vẹn trong ba ngày kể từ cái chết của Trúc Quỳnh, dư luận đã biến đổi đến nghiêng trời lệch đất.

“Đứng từ góc độ tâm lý suy xét, một người ngay hôm trước còn muốn đi lấy lễ phục ở tiệm giặt ủi, đi spa chăm sóc da, chứng tỏ người này rất yêu bản thân, đối với diện mạo rất đề ý. Người như thế này làm sao có thể tự sát được, nhất định là bị mưu sát.” Một cư dân mạng chia sẻ.

“Đồng ý với lâu trên, Trúc Quỳnh bị người khác giết. Nhưng ai lại giết cô ấy? Liệu

có liên quan đến bức di thư của cô ấy hay không? Chẳng lẽ vì cô ấy muốn công bố bí mật của giải trí Ban Mai nên đã bị họ diệt khẩu?”

“Thật vô lý, đã nói bị diệt khẩu thì tại sao Trúc Quỳnh còn có thể đăng kíp bài viết lên mạng xã hội được, hơn nữa trong bài viết đó, tâm lý của cô ta vô cùng suy sụp và không ổn định, hoàn toàn không phù hợp với lời khai của những người xung quanh cô ấy.”

“Còn thắc mắc làm gì, người được phỏng vấn đều là người của giải trí Ban Mai, đương nhiên là họ phải nói tốt cho công ty của mình rồi.”

“Theo tôi thì người giết Trúc Quỳnh là đối thủ của giải trí Ban Mai, họ muốn dựa vào chuyện này để công kích công ty.”

“Tôi là fan của Trúc Quỳnh, cảnh sát nhất định phải giành lại sự công bằng cho chị ấy, hu hu hu!!!”

“Cảnh sát đã trình bày chứng cứ rõ ràng, hiện trường chỉ có dấu vân tay của một mình Trúc Quỳnh, không có dấu vết ấu dả hay đột nhập nào, làm sao có thể là mưu sát. Các thánh cứ phán như thần.” Một người mạnh dạn bày tỏ quan điểm đối lập của mình, kết cục tạo nên một làn sóng tranh cãi dữ dội.

Tình huống này có thể bắt gặp ở rất nhiều diễn đàn, mọi người đều sôi nổi bàn luận, cũng tạo ra không ít áp lực cho phía cảnh sát. Họ đòi hỏi từ phía cảnh sát câu trả lời thích đáng cho sự việc này, giải thích vì sao lại có sự đối lập từ phía lời khai của nhân chứng.

Tập phim phóng sự này của CNTV tựa như một bạt tai vang dội vào mặt của phía cảnh sát. Chính miệng bọn họ công bố kết quả điều tra cái chết của Trúc Quỳnh là tự sát, nay lời khai của nhân chứng lại hoàn toàn trái ngược, không khác nào một chậu nước lạnh dội sạch mọi khẳng định của họ. Bọn họ công nhận rằng bản thân cừ phú, xuất phát từ quan điểm cá nhân, họ luôn nhận định rằng giải trí ban mai là kẻ gây tội, nhưng ngay từ khi bắt đầu tiến hành điều tra, họ cũng đặt ra giả thiết là Trúc Quỳnh bị mưu sát, có điều mọi chứng cứ tại hiện trường đều cho thấy đây là một vụ tự tử không hơn không kém, chính vì lý do đó, bọn họ mới kiên trì với giả thiết giải trí Ban Mai dùng nghệ sĩ để lập thành đường dây gái gọi cao cấp.

“Rầm!” Một bàn tay to lớn đập mạnh lên chiếc bàn gỗ.

Người đàn ông trung niên mặc cảnh phục, gương mặt cương nghị và uy nghiêm che kín giận dữ: “Các cậu làm ăn như thế nào mà để mọi chuyện đi đến bước này, có nghe thấy bên ngoài dân chúng nói gì chúng ta không, rốt cuộc án này là mưu sát hay tự sát, cho tôi đáp án cuối cùng đi.”

Một nhân viên cảnh sát hơn ba mươi tuổi giải thích: “Thưa sếp, căn cứ vào hiện trường, đây rõ ràng là một vụ tự sát, phòng pháp chứng cũng đưa ra kết luận như vậy.”

“Như vậy bài phỏng vấn trên CNTV là thế nào, chẳng lẽ lúc các cậu thẩm vấn bọn họ cho lời khai giả?”

Nhân viên cảnh sát im lặng: “...”

“Sao không trả lời tôi?” Vị ảnh sát trung niên cao giọng hỏi.

“Thưa sếp, là vì ... trước đó bọn em điều tra theo hướng đường dây gái gọi, nên không có lưu ý đến việc này.”

Cảnh sát trung niên nghe được câu trả lời càng thêm giận dữ: “Hết nói rồi, đừng tưởng tôi không biết các cậu đang nghĩ gì. Không phải ai giàu có cũng là người tâng tặn lương tâm đâu, các cậu có biết công ty người ta hàng năm quyên góp bao nhiêu tiền cho quỹ từ thiện không? Nhanh chóng tra lại chuyện này, đừng để mất mặt ngành cảnh sát chúng ta nữa.”

“Vâng.”

Nhân viên cảnh sát sau khi rời khỏi phòng của cục trưởng, trở về đội của mình thì được những đội viên vây quanh: “Đội trưởng Lâm, như thế nào rồi, sếp nói sao?”

“Thì sao nữa, hiện tại các cậu khẩn trương lên, điều tra lại từ đầu. Thịnh, cậu nhanh chóng cho người hủy bỏ lệnh tạm giam Trần Viện, nhớ rõ xin lỗi người ta.”

Cảnh sát trẻ tên Thịnh về mặt phần nộ nói: “Bọn họ lại dùng đến chiêu gì để thoát tội nữa vậy, đám nhà giàu này thật đáng giận.”

“Thịnh! Từ nay về sau không được nói những lời như vậy nữa, trường hợp vụ án lần này gây ra ảnh hưởng rất lớn tới dư luận nên tôi mới có thể kéo dài thời gian tạm giam nghi phạm đến 3 ngày, nhưng hiện tại không có chứng cứ định tội, cậu còn muốn lấy cớ gì mà giam giữ người ta.” Đội trưởng Lâm lớn tiếng cảnh cáo.

Cảnh sát Thịnh có chút không cam lòng, nhưng rốt cuộc vẫn cúi đầu đáp ứng.

Đội trưởng Lâm nhìn ra sự bất mãn của đội viên mình nhưng không thể làm gì khác, chỉ trông chờ sự thật nhanh chóng được phơi bày.

Anh tiếp tục phân công: “Toàn, Phú, hai người đến tiệm giặt ủi mà người quản lý của Trúc Quỳnh đã nhắc đến để điều tra. Phương, tìm hiểu về hợp đồng quảng cáo lớn mà Trúc Quỳnh vừa được nhận. Mỹ Linh, đến spa mà Trúc Quỳnh đã đăng ký thành viên. Công, cậu cùng tôi đến chung cư của Trúc Quỳnh để điều tra lại lần nữa. Thịnh, sau khi đưa Trần Viện ra ngoài, cậu trở lại phòng pháp chứng, nhờ họ xem xét lại hiện trường một lần nữa.”

“Rõ!” Mọi người đồng loạt hô to, sau đó nhanh chóng tản ra, người nào lo việc nấy.

Hai cảnh sát Toàn và Phú sau khi nhận được nhiệm vụ, ngay lập tức ly khai đơn vị. Theo địa chỉ mà trợ lý của Trúc Quỳnh cung cấp, họ nhanh chóng tìm đến tiệm giặt ủi cần tìm. Chủ tiệm là hai vợ chồng trung niên khoảng ba mươi bốn mươi tuổi, trông rất đơn hậu.

Bọn họ có vẻ không quá ngạc nhiên khi thấy cảnh sát tìm đến đây, có vẻ như hai vợ chồng cũng đã theo dõi phóng sự trên CNTV. Khi được cảnh sát hỏi, người vợ nhanh chóng trả lời: “Tôi biết Trúc Quỳnh chứ, cô là diễn viên mà, tôi còn xem qua mấy phim của cô đóng nữa.”

“Thế chuyện trợ lý của cô ấy nói có đúng sự thật không?”

Hai vợ chồng đều gật đầu khẳng định: “Bộ lễ phục đó vẫn chưa có người lấy, còn để lại chỗ chúng tôi.” Nói xong, người chồng liền vào trong nhà mang ra.

Chỉ còn lại bà vợ ở bên ngoài hợp tác cùng cảnh sát: “Trúc Quỳnh mang đồ đến đây là ba ngày trước ngày cô chết, lúc cô Trúc Quỳnh đem cái váy này tới còn nhắc đi nhắc lại, bảo tôi phải giặt thật cẩn thận, không được làm rơi mấy hạt đá pha lê đính trên phần thân váy, cô còn nói cái váy này là hàng hiệu, đặt mua ở nước ngoài, đến mấy chục ngàn lận, nếu có hư thì tôi đền không nổi đâu. Cô cũng thật lo xa, cửa hàng chúng tôi chuyên nhận những bộ lễ phục đắt tiền, làm sao có thể phạm một sai lầm cấp thấp như thế được.”

Rất nhanh sau đó, ông chủ tiệm giặt ủi mang bộ lễ phục của Trúc Quỳnh ra, đó là một chiếc váy thân dài màu đen, trông vô cùng xa hoa và xinh đẹp. Hai viên cảnh sát đều là nam, không có nhiều hứng thú về vấn đề thời trang, đành phải nhờ chủ tiệm giặt ủi đóng gói nó để mang về.

Nữ cảnh sát Mỹ Linh được phân công đến spa Ánh Dương để tìm hiểu, quá trình điều tra của cô cũng rất thuận lợi. Những nhân viên ở đây đa số đều là người trẻ tuổi, cô nhanh chóng được người quản lý đưa đi gặp cô gái vẫn thường phục vụ Trúc Quỳnh.

“Cách đây mười mấy ngày chị Quỳnh còn đến chỗ em massage, chị ấy nói là chuẩn bị tham gia casting cho một mẫu quảng cáo lớn, nếu như được tuyển, chắc chắn sẽ trở lại boia cho em thật xứng đáng.”

“Trúc Quỳnh có thường xuyên đến đây để chăm sóc sắc đẹp không?” Mỹ Linh hỏi tiếp.

“Không có, chị Quỳnh chỉ mới đến hai lần. Chị ấy nói phí chỗ này đắt quá nên không đến thường xuyên, em trả lời là ở đây đắt nhưng dịch vụ lại rất đáng đồng tiền, nếu chị chịu đăng ký làm khách hàng thân thiết thì sẽ được hưởng nhiều ưu đãi hơn nữa. Chị Quỳnh cười bảo nếu giành được hợp đồng lớn này, nhất định sẽ đăng ký thẻ khách VIP, sau đó chỉ còn nhờ em giới thiệu cho chuyên gia dinh dưỡng trong spa nữa, nghe đâu là đạo diễn muốn chị ấy giảm cân.”

Đội trưởng Lâm lần nữa quay trở lại căn hộ chung cư của nữ diễn viên Trúc Quỳnh, quan sát kỹ càng nhiều lần, anh vẫn không tìm thấy bất kỳ dấu vết của kẻ lạ mặt nào trong căn nhà này, căn nhà vô cùng sạch sẽ và thơm mát, chứng tỏ chủ nhân của nó là một người rất kỹ lưỡng và tỉ mỉ. Nhưng một người bị trầm cảm đến mức phải tự sát, như thế nào lại có tâm trí để dọn dẹp nhà cửa thơm mát như thế? Quả thật khi bẻ suy luận qua một hướng khác, liền cảm thấy sự tình trùng trùng sợ hãi.

Hai người không tìm được chứng cứ trong nhà, liền dời đến phòng theo dõi của tòa chung cư. Nếu đây là một vụ mưu sát thì hung thủ phải có mặt trong nhà Trúc Quỳnh mới có thể gây án được chứ.

Nhân viên bảo an tòa nhà theo lời của cảnh sát, mở ra đoạn ghi hình trước cửa căn hộ của Trúc Quỳnh, bắt đầu từ lúc 4 giờ sáng bạn thân của Trúc Quỳnh tìm đến tận nhà cô, cô ấy biết được mật mã cửa nhà Trúc Quỳnh nên không gặp bất kỳ cản trở gì khi tiến vào, sau khi vào chưa đến hai phút cô ấy liền hoảng loạn chạy ra ngoài gọi người đến giúp. Pháp y đã công bố kết quả kiểm tra thi thể, nguyên nhân cái chết của nạn nhân là do động mạch chủ ở cổ tay bị vỡ, dẫn đến mất máu chết. Thời gian tử vong là khoảng 2 – 3 giờ sáng, cô bạn của Trúc Quỳnh hoàn toàn không có khả năng là người gây án. Vậy hung thủ là ai? Đoạn băng ghi hình được tua đi tua lại nhiều lần, từ hai giờ sáng hôm xảy ra án mạng trở về trước, hoàn toàn không thấy bóng dáng của kẻ khả nghi nào xung quanh nhà của Trúc Quỳnh.

Một lần nữa sự việc lại đi vào ngõ cụt, đội trưởng Lâm không hề bỏ cuộc, anh mang tất cả đoạn băng ghi hình có khả năng liên quan đến vụ án về trụ sở để tiếp tục nghiên cứu, hy vọng sớm tìm ra được manh mối.

Những đội viên trong đội điều tra sau khi thu thập tin tức và chứng cứ trở về, không ai còn nghĩ rằng cái chết của Trúc Quỳnh là tự sát. ‘Đây là một vụ án giết người có dự mưu’, mọi người đều đồng loạt nghĩ đến đáp án này. Theo lời kể của những người tiếp xúc với Trúc Quỳnh trước khi tai nạn xảy ra, họ đều không cảm thấy cô ấy có điều gì bất thường về tâm lý, thậm chí còn rất vui vẻ và thoải hoạt. Cô ấy là điển hình của mẫu nghệ sĩ trẻ đang gặp đà thăng tiến thuận lợi trong giới giải trí, rất tỉ mỉ chăm chút bản thân, chú ý đến ngoại hình, quần áo, trang sức, người như thế làm sao lại có ý nghĩ tiêu cực muốn làm tổn thương bản thân. Thế nhưng hiện trường lại bày ra đây là một vụ tự sát, hoàn mỹ đến mức khiến người khác không thể nghĩ ngờ, điều này chứng minh hung thủ đã dự mưu giết Trúc Quỳnh từ trước, bày ra đây là một vụ tự sát để đánh lừa mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Giành Nữ Chính Về Tay Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84: Đêm triền miên

Sau khi lệnh tạm giam bị coi bỏ, Trần Viện được cảnh sát thả ra ngoài, trên đường đi họ một mực hòa nhã và ân cần, muốn bao nhiêu cung kính có bấy nhiêu cung kính. Trần Viện chỉ nhếch miệng cười nhạt, không để tâm nhiều đến sự chuyển biến thái độ này. Tuy là bọn họ chụp sai mũ lên đầu cô, nhưng trong khoảng thời gian bị tạm giam cũng không hề có hành vi nào xúc phạm đến cô.

Chung quy không ai có thể quản được thành kiến của người khác đối với mình, họ muốn nghĩ sao thì nghĩ, chỉ cần cô không làm chuyện có lỗi với lương tâm thì chẳng sợ ai sờ gáy.

Bên ngoài sở cảnh sát, ba mẹ, người yêu cùng bạn thân đều dùng vẻ mặt trông ngóng để nhìn về phía Trần Viện. Nhìn thấy tình cảnh này, mũi cô không kiềm được có chút lên men. Mẹ Trần nhìn thấy Trần Viện ra ngoài, liền chạy đến ôm cô òa khóc, Trần Viện là đứa con gái bảo bối của bà, từ nhỏ đến lớn chưa từng phải chịu bất kỳ ủy khuất nào, thế mà bây giờ lại phải chịu thiệt lớn như vậy, thử hỏi bà không đau lòng làm sao được. Trần Viện bị mẹ Trần ôm chặt có chút ngạt thở, nhưng vẫn không có ý đẩy bà ra, trái lại còn nhẹ nhàng vỗ lên lưng an ủi bà. Cô rất muốn òa khóc, kể hết những ủy khuất mà mình đã chịu đựng, nhưng nếu làm như thế chỉ càng khiến người nhà thêm xót xa, vì vậy cô cố dần lòng lại.

Ba Trần thấy vợ con thất thiết trao đổi tình cảm, cũng không chịu thua kém, dang rộng tay ôm hai mẹ con vào lòng, khước mắt đỏ hoe nhưng vẫn cố kiềm không rơi lệ. Đứa con gái bảo bối của ông được ông cưng chiều cho đến lớn, với tình cảm của một người làm cha, không ai hiểu được sự mâu thuẫn của Trần Bằng, hơn ai hết ông luôn mong muốn đem Trần Viện bảo bọc, che chở thật cẩn thận, hận không thể biến cô trở thành một đóa hoa trong nhà kính, xa lánh tất cả dơ bẩn và hắc ám của thế gian, nhưng ông lại không thể bẻ gãy đôi cánh ước mơ của Trần Viện, ngược lại ông càng mong muốn cô có thể làm những điều mình thích, sống một cuộc khoái trá và tự do truy cầu điều bản thân mình mong muốn. Nhưng đáng giận một điều là bản thân ông không đủ cường đại, hết lần này đến lần khác khiến con gái bảo bối của mình rơi vào tình cảnh khốn cùng.

Trần Bằng hận người đứng sau bức màn này, càng giận bản thân mình vô dụng.

Lý Nhã Hân đứng một bên cũng nhón nháo muốn chen vào giúp vui, cuối cùng trước cửa sở cảnh sát, bốn người ôm nhau thành một đoàn oa oa khóc, cảnh tượng kinh động khiến ai đi ngang cũng phải quay lại nhìn.

Lý Gia Thành cô linh một mình bị bỏ rơi, nhìn người yêu bị chiếm đoạt mà trong lòng không khỏi cảm thấy ganh tỵ, vị trí kia đáng lẽ là của anh mới đúng, anh cũng muốn ôm cô vào lòng, an ủi cô, xoa dịu đi những ủy khuất mà cô đã phải chịu đựng trong thời gian qua, anh là hôn phu của Trần Viện, là người tương lai đi cùng cô cả đời, vai trò quan trọng đến mức ba mẹ cô cũng không thể sánh được. Tuy là nghĩ như vậy, nhưng Lý Gia Thành vẫn không nói ra miệng, ai bảo người chiếm đoạt Trần Viện hiện tại là những người anh không thể đắc tội được chứ.

Sau một màn thể hiện tình cảm lâm ly bi đát, đoàn người cùng nhau trở ra xe, dẹp đường hồi phủ. Lý Gia Thành nhìn Trần Viện, rồi quay sang người vẫn đang đọc chiếm cô - mẹ Trần, nhấp nháy môi muốn nói gì đó, sau cùng anh lại chọn im lặng nhận mệnh làm tài xế. Thôi kệ, cứ nhường Trần Viện cho ba mẹ vợ đi, đêm nay anh giành lại là được.

Vừa về đến nhà, bạn bè, họ hàng, nhân viên hay được tin lần lượt kéo nhau đến thăm hỏi và an ủi Trần Viện cùng gia đình, đặc biệt là đám Nam Nhi, bọn họ thấy Trần Viện bình an, trong lòng vừa mừng vừa lo lắng, hò hét đòi quản lý xếp lịch để đưa cô đi làm tiệc tẩy trần.

"Mặc dù chưa bị thoát khỏi tình nghi, nhưng cậu yên tâm, bọn mình tin tưởng cậu. Nếu có nháo tới ra tòa, luật sư trong công ty nhà mình cậu cứ việc chỉ định, mình không tính phí đâu." Luân nắm lấy bàn tay Trần Viện thề son sắt.

Minh Vũ vỗ lên đầu của Luân, vẻ mặt dờ khóc dờ cười: "Cậu đang an ủi hay trù ẻo người khác vậy?"

Luân nhận ra mình nói sai, lập tức sửa lời: "Nhảm nhảm, nhất định sẽ không ra tòa, đây rõ ràng là vụ mưu sát, người ra tòa là hung thủ kia mới phải."

Trần Viện bật cười, không biết phải trả lời thế nào. Còn Luân dưới ánh mắt nóng bỏng của Lý Gia Thành, gạt mình rút tay về, trong lòng thâm cảm thán, da tay Trần Viện sờ thật tốt, về sau tìm bạn gái cũng phải tìm người có da mịn màng như thế mới được.

Mặc dù vừa về đến nhà, không có thời gian để nghỉ ngơi liên tục tiếp khách nhưng Trần Viện trong lòng lại âm thầm dằn, kể ra kiếp này cô làm người cũng có thể xem như thành công, ít nhất khi cô gặp họa nạn vẫn còn rất nhiều người đứng về phía mình.

Khách khứa từng lượt đến rồi từng lượt đi, đến tận chiều tối mới thực sự kết thúc. Ở nhà Mai Bảo Phượng mở một buổi tiệc nho nhỏ xem như ăn mừng Trần Viện thoát ra khỏi chuyện xui xẻo. Hai anh em Lý Gia Thành nán lại cùng gia đình ăn tối. Ăn uống xong, mọi người cùng nhau quây quần bên bàn trà để thảo luận về sự kiện đã qua.

"Người của cháu mấy ngày trước đã lần được dấu vết của Đỗ Trọng Bình, nhưng có lẽ hắn đã cảnh giác được nên nhanh chóng trốn thoát." Lý Gia Thành nhìn Trần Bằng, vẻ mặt tiếc hận nói.

"Hừ, hồ ly giả hoạt, cả công ty đều bị hắn xoay vòng vòng. Nhưng có khôn ngoan đến đâu, đã động vào con gái của bác, nhất định sẽ không khiến hắn sống yên ổn."

Lý Gia Thành siết chặt nắm tay, nghiêm trọng đồng ý với ba vợ của mình. Đã động đến Trần Viện của anh, có lật tung quả đất này lên cũng phải khiến hắn trả giá.

"Nhân thủ bên cháu có đủ hay không, bác bên này cũng có quen một số người?" Trần Bằng tiếp tục hỏi.

Lý Gia Thành muốn lắc đầu, nhưng nghĩ đến đây là tâm ý của Trần Bằng nên không tiện từ chối: "Dạ, bác cứ cho cháu cách thức liên lạc."

Trần Viện thấy hai người bàn bạc hăng say, liền chen vào: "Nói vậy ba và anh Gia Thành cũng nghi ngờ chuyện này là do Đỗ Trọng Bình gây ra?"

"Chín phần là như vậy." Lý Gia Thành mím môi, ánh mắt lạnh như băng.

Trần Viện cúi đầu, suy nghĩ của cô cùng mọi người không mưu mà hợp.

Mai Bảo Phượng cùng Lý Nhã Hân như lọt vào sương mù, mờ mịt nhìn hết người này đến người khác.

"Khoan đã, rốt cuộc mọi người đang nói chuyện gì vậy?" Mai Bảo Phượng rốt cuộc không chịu được lên tiếng.

Trần Bằng nhìn về mặt mơ hồ của vợ, thờ dãi nói: "Vốn định không nói chuyện này ra sợ em lo lắng, nhưng sự việc đã đi đến nước này, mọi người cần phải hiểu rõ một chút để đề phòng."

Trần Bằng một hơi kể hết suy đoán của mọi người, cho rằng Đỗ Trọng Bình chính là hung thủ giết chết Trúc Quỳnh sau đó dàn dựng thành một vụ án mạng để đổ tội cho giải trí Ban Mai. Mai Bảo Phượng cùng Lý Nhã Hân chăm chú lắng nghe, thâm tâm không khỏi dậy lên sóng lớn. Diễn viên Trúc Quỳnh bị mưu sát mọi người đã ần ần đoán ra, nhưng không nghĩ đến hung thủ lại là người mình quen biết, hơn nữa người này lại luôn ngấm ngấm nhắm đến người thân của mình.

Mai Bảo Phượng vẻ mặt nhợt nhạt, thấp thòm không yên, bà lo lắng Đỗ Trọng Bình một ngày còn lẩn trốn, nguy hiểm tiềm ẩn đe dọa chồng con sẽ còn tồn tại một ngày.

Thấy vợ như thế, Trần Bằng đau lòng không thôi: "Không dám nói ra chính là sợ em như thế đấy. Đừng nghĩ nhiều nữa, mọi chuyện rồi sẽ ổn mà."

Lý Gia Thành không lạc quan như Trần Bằng, anh nhíu mày ngẫm nghĩ: "Dù sao đi nữa thì chúng ta cũng nên cảnh giác, bác và Viện thời gian sắp tới đừng đi đâu một mình, cháu sẽ sắp xếp vệ sĩ cho hai người. Hai người chịu khó một thời gian."

Mọi người đều gật gù đồng ý với sắp xếp này của Lý Gia Thành.

"Anh hai, em nữa, em cũng cần vệ sĩ." Lý Nhã Hân xen vào góp vui. Cô là chị em tốt của Trần Viện, cũng rất có khả năng bị Đỗ Trọng Bình nhắm tới, tốt nhất nên cẩn thận một chút.

Lý Gia Thành trầm mặc một chút, sau đó gật đầu đồng ý.

Trái với tâm trạng hoảng sợ của mẹ Trần, Lý Nhã Hân ngoài lo lắng, không hiểu sao lại ần ần một chút hưng phấn khó tả. Chuyện này cứ như trong tiểu thuyết vậy, ân oán tình thù, giết người vu hãm, cô chưa từng nghĩ những chuyện thế này sẽ xảy ra trên người thân của mình. Thật là mở rộng tầm mắt. Lý Nhã Hân đột nhiên có cảm giác mình trở thành một nữ nhân vật chính trong tiểu thuyết, bị trùng trùng âm mưu vây quanh, chỉ có một thân một mình cô bơ vơ chống chọi, với nghị lực và kiên cường của mình, cô từng lớp từng lớp phá hủy những âm mưu, một đường trừ gian diệt ác, cuối cùng trở thành thần thoại của loài người.

Trời dần tối, hai anh em Lý Gia Thành trở về nhà, trước khi ra về, anh mặt dày không biết xấu hổ kéo Trần Viện theo. Mẹ Trần xót con, muốn ngủ cùng con gái một đêm, nhưng khi thấy ánh mắt 'tha thiết van xin' của Lý Gia Thành thì mềm lòng buông tay. Hai đứa nhỏ tình cảm tốt, bậc làm cha làm mẹ sao có thể ngăn cản được.

Trần Viện cũng rất quyến luyến người yêu nhưng không nói ra miệng, chỉ yên lặng để Lý Gia Thành ra mặt làm người xấu, sau đó ngoan ngoãn đi theo anh.

Lý Gia Thành vốn muốn đưa Trần Viện đến căn biệt thự nhỏ lần trước, nơi chỉ thuộc về riêng hai người, nhưng trong tình huống hiện tại, anh cũng không an tâm để em gái ở một mình nên cuối cùng đành trở về nhà chính.

Lý Nhã Hân biết Trần Viện sẽ đến nhà mình ngủ, trong lòng rất vui vẻ nên liền đề nghị: "Tối nay cậu ngủ với mình đi, mình có nhiều chuyện muốn nói lắm." Vừa dứt lời, nhiệt độ trong xe đột nhiên hạ thấp xuống vài độ.

Lý Nhã Hân phát hiện mình nói sai, liền nhanh chóng sửa lời: “Mà thôi, dạo này

cậu mập quá, giường mình nhỏ hai người ngủ không vừa đâu, cậu qua ngủ với anh hai đi.”

Trần Viện mỉm cười: “Cậu trở về soi gương xem ai mới là người mập ra.” Hai người trêu đùa một hồi, chẳng mấy chốc đã đến nơi.

Vào trong nhà, Lý Gia Thành ân cần dẫn dò em gái tắm rửa ngủ sớm, sau đó một mạch kéo Trần Viện đi, có trời mới biết anh nhớ thương cô đến nhường nào. Lý Nhã Hân nhìn theo bóng dáng vội vã của anh hai nhà mình, thầm bĩu môi, có dùng đầu ngón chân cũng biết anh ấy đang muốn gì. Haizzz, phải chi người ấy của mình có được một phần mệnh hạn như anh hai thì tốt biết mấy.

Đóng sầm cửa phòng lại, Lý Gia Thành ôm chầm Trần Viện vào lòng, vùi mặt vào mái tóc dài của cô tham lam hít lấy. Anh ôm cô thật lâu, thật chặt, tựa như chỉ cần một chút rời lỏng tay, Trần Viện sẽ biến mất vậy. Hơn bao giờ hết anh thống hận sự bàng quang và tự tin mù quáng của mình, nếu như trước kia anh không xem thường Đỗ Trọng Bình, gắt gao nắm giữ hân trong tay thì Trần Viện sẽ không phải chịu cực khổ như bây giờ. Cô gái mà anh yêu thương, hận không thể dâng hết tất cả những gì tốt đẹp nhất trên thế gian này đến cho cô ấy, chỉ cần nghĩ đến hình ảnh Trần Viện cô độc ngồi trong phòng giam, Lý Gia Thành hận không thể giết chết bản thân mình.

“Anh xin lỗi.” Giọng Lý Gia Thành khàn đi, anh đang cực lực khắc chế xúc động. Thiên ngôn vạn ngữ muốn nói, nhưng khi cất ra miệng lại chỉ có vòn vện hai từ

xin lỗi.

Trần Viện chôn mặt trong ngực của Lý Gia Thành, nghe được những lời này, hai mắt không kiềm được mông lung đắm lệ. Cô đã che dấu cảm xúc thật lâu, không dám để người khác thấy được sự yếu đuối của mình, chỉ vì sợ họ càng thêm lo lắng. Nay chỉ có người yêu bên cạnh, cô muốn để anh biết bản thân ủy khuất thế nào, trong khoảng thời gian bị tạm giam, cô đã vô cùng hoảng hốt và bất an, lo sợ mọi chuyện không thuận lợi, sự thật bị đối trắng thay đen, cô không thể trở ra bên ngoài được nữa. Nay được ở trong lòng người yêu, Trần Viện đem hết nỗi thống khổ biểu hiện ra, cô muốn được anh an ủi, muốn được anh che chở.

Thấy Trần Viện khóc, Lý Gia Thành lòng đau như cắt, anh không nói gì, chỉ cúi đầu hôn lên những giọt nước mắt của cô. Hai trái tim đồng điệu, không cần nhiều lời cũng biết được đối phương muốn gì, cần gì. Anh bao trùm lấy đôi môi Trần Viện, dịu dàng trần trọc dây dưa. Trần Viện hôn đáp trả, chủ động tiến lên thăm dò vào khoang miệng Lý Gia Thành. Cả hai không một tiếng động, bầu không khí trong phòng trở nên vô cùng nóng bỏng.

Lý Gia Thành rời khỏi đôi môi Trần Viện, nhanh chóng bế cô đến giường ngủ. Nằm lên tấm chăn ấm áp, Trần Viện cũng vội vã ôm chầm Lý Gia Thành, mềm mại quấn chặt lấy anh như con rắn nước, nhiệt tình đến mức khiến anh phải phát cuồng. Lý Gia Thành hơi thở gấp gấp, xé toang y phục trên người Trần Viện rồi ôm chặt cô vào lòng, da thịt tiếp xúc làm người ta phát sinh ra cảm giác an toàn khó tả.

Đêm nay đã được dự đoán trước là một đêm triền miên bất tận.

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Giành Nữ Chính Về Tay Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 85: Lăn ra chân tướng

Sau một đêm loạn phượng đảo điên, Trần Viện ngọt ngào thức dậy trong vòng tay Lý Gia Thành. Vùi mặt vào cổ anh, khẽ hít lấy mùi hương nam tính đầy mê hoặc, lồng ngực trong giây phút ấy tựa như được lấp đầy, thỏa mãn và hạnh phúc đến kỳ diệu. Chỉ có duy nhất một điều khiến Trần Viện cảm thấy hụt hẫng, tại sao Lý Gia Thành không nhắc lại lời cầu hôn khi còn ở trong sở cảnh sát? Đối với chuyện kết hôn, không hiểu sao trong lòng cô ảm ảm chút trông đợi, nhưng bản thân là phụ nữ, lẽ nào lại mở miệng trước.

Trần Viện đột nhiên cảm thấy Lý Gia Thành thật đáng giận, tự dưng lại nhắc đến chuyện đó làm gì, hại cô bây giờ tâm trạng nhộn nhạo hồi xuân. Trần Viện hóa bi thương thành sức mạnh, cắn vào ngực Lý Gia Thành. Cô dùng sức rất mạnh khiến Lý Gia Thành phải đau đớn kêu lên.

Nhận ra bản thân xúc động, khiến người yêu bị đau, Trần Viện không biết an ủi người yêu thế nào, lại dùng lưỡi liếm liếm vào vết cắn.

Lý Gia Thành thờ dốt, xoay người lại đè lên Trần Viện, đôi mắt nhuốm đắm tình dục: “Xem ra đêm qua anh chưa có hết sức rồi, sáng nay em vẫn còn rất hoạt bát.” Nói xong anh cúi xuống gặm lấy cổ của Trần Viện.

“A, anh làm gì vậy?” Trần Viện hoảng hốt kêu.

Lý Gia Thành ngẩng đầu, nhếch miệng cười thâm đắc: “Tập thể dục buổi sáng.”

Trái với cảnh xuân sắc động lòng người trong nhà chính của Lý Gia Thành, đội điều tra sở cảnh sát lại là một tình huống hoàn toàn khác. Các nhân viên

cảnh sát trang phục xốc xếch, hai mắt hờn sâu và hần tia máu, hẳn là đã trải qua một đêm tăng ca đầy mệt mỏi.

“Đội trưởng, đã xác nhận lời khai của vợ chồng tiệm giặt ủi, chiếc váy kia xác thật của Trúc Quỳnh đem đến, đây là hóa đơn.” Cảnh sát trẻ tên Toàn đưa bằng chứng cho đội trưởng.

Nữ cảnh sát bên cạnh cũng lên tiếng: “Trúc Quỳnh đã đến spa Ánh Dương mười ngày trước, cũng chính là một tuần trước khi chết, camera đã ghi lại, còn lời nói của cô gái trong spa cũng đúng với sự thật”

“Kỳ quái, Trúc Quỳnh có nghiệp thuận lợi, lại vô cùng chăm chút về bề ngoài của bản thân, người như vậy làm sao có thể tự sát được.” Thịnh cau mày, lúc này đây anh đã hoàn toàn phủ nhận lời tố cáo về đường dây gái gọi trong bức ‘di thư’ của Trúc Quỳnh, suy nghĩ càng thiên về giả thiết mưu sát.

“Còn thắc mắc gì nữa, đây là một vụ mưu sát không hơn không kém, vấn đề là hung thủ đã dùng cách nào đột nhập vào nhà nạn nhân, sau khi gây án lại trốn thoát mà không bị camera ghi lại.”

“Nhà của nạn nhân ở tầng sáu, không thể đột nhập vào bằng ban công.”

Mọi người đang sôi nổi bàn luận, đột nhiên đội trưởng Lâm kích động hô to.

“Khoan đã, dừng lại.”

Phú ngay lập tức nhấp chuột dừng đoạn băng ghi hình đang phát trên màn hình.

“Tua lại phía trước, một chút nữa... một chút nữa, đúng, đúng, là đoạn này.”

Mọi người đề cao tinh thần, chăm chú quan sát màn hình. Phú phát chậm đoạn băng ghi hình lại.

“Chỉ là giao thức ăn thôi mà.” Toàn thấp giọng nói.

“Đội trưởng, anh nghi ngờ người này là hung thủ sao? Nhưng người này giao hàng xong đã rời đi ngay.”

Đội trưởng Lâm không nói gì, nhíu mày quan sát, sau đó chỉ vào phần thức ăn được giao trên màn hình máy tính: “Cậu phóng to chỗ này.”

Ảnh được phóng to lên, Mỹ Linh rầm rì nói: “Gà rán, nước ngọt, còn có...burger. Cô ta ăn nhiều thật!”

“Đoạn này vào ngày 12, ba ngày trước khi nạn nhân bị giết hại.” Phú nhắc nhở.

“Mỹ Linh, em lặp lại lời khai của nhân viên trong thẩm mỹ viện.” Đội trưởng Lâm lại ra lệnh.

Mỹ Linh ngay lập tức móc trong túi áo ra một quyển sổ tay tìm kiếm: “Cách đây mười mấy ngày chị Quỳnh còn đến chỗ em massage, chị ấy nói là chuẩn bị tham gia casting cho một mẫu quảng cáo lớn....”

“Không phải đoạn này.” Đội trưởng Lâm cắt ngang, Mỹ Linh lại tiếp tục lật sang trang khác.

“... Chị Quỳnh bảo nếu giành được hợp đồng lần này, nhất định sẽ đăng ký thẻ khách VIP, sau đó chỉ còn nhờ em giới thiệu cho chuyên gia dinh dưỡng trong spa nữa, nghe đâu là đạo diễn muốn chị ấy giảm cân.”

Đội trưởng Lâm búng tay, phấn khởi nói: “Chính là cái này.”

Thịnh bắt được tình tiết nghi vấn: “Trúc Quỳnh đang giảm cân, không thể ăn thức ăn nhanh được.”

“Lỡ đâu cô ta ăn kiêng lâu quá nên thèm thì sao!” Một cảnh sát đặt giả thiết.

Mỹ Linh thì lại quan tâm đến một vấn đề khác: “Nhưng cô ta gọi nhiều như thế, ăn hết được sao?”

“Nếu là tôi thì có thể!” Đội trưởng Lâm lên tiếng.

“Em cũng có thể.” Toàn và Thịnh cũng gật đầu đồng ý.

Mọi người nhìn nhau, dường như đã nghĩ ra một điều gì đó, đột nhiên tiếng chuông điện thoại vang lên. Thịnh nhanh chóng bắt máy, sau đó gấp gấp nói:

“Phòng pháp chứng có phát hiện mới.”

Đội trưởng Lâm có chút vội vã phân công: “Thịnh, Phú, theo tôi. Những người còn lại ở lại đơn vị chờ tin, nếu phát hiện thêm được điều gì thì phải gọi cho tôi hay.”

Ba người nhanh chóng đi đến phòng pháp chứng.

“Anh Hải, thế nào?” Đội trưởng Lâm gặp được nhân viên trong phòng pháp chứng liền gấp gấp hỏi.

“Các anh theo tôi.” Người tên Hải không nói nhiều, chỉ dẫn ba người đội điều tra đến trước một màn hình cảm ứng lớn.

“Sau khi đến hiện trường lần thứ hai, liên hệ với lần đầu tiên, tôi cảm thấy nơi này có một điểm đáng lưu ý.”

Anh ta vừa nói, vừa mở những bức ảnh chụp lại căn nhà của Trúc Quỳnh, nơi nạn nhân chết, đến phòng ngủ, phòng tắm, phòng bếp, ban công... từng góc ngách đều được chụp lại: “Ảnh này được chụp ngay vào buổi sáng đầu tiên sau khi nạn nhân tử vong.”

Ba nhân viên cảnh sát chau mày quan sát, vẫn không hiểu những bức ảnh này có gì đặc biệt.

“Các anh vẫn chưa phát hiện sao? Căn hộ này đặc biệt sạch sẽ, không hề có một hạt bụi. Nhà tắm và phòng ngủ là nơi thường xuyên lưu lại tóc rụng của người ở, nhưng căn hộ của người chết lại sạch sẽ đến mức ngay cả một sợi tóc cũng không có.”

Ba cảnh sát gật đầu đồng ý, anh Hải lại tiếp tục: “Tòa nhà này nằm ngay đường cái nên có rất nhiều khói bụi. Chúng tôi trở lại hiện trường sau ba ngày mà bàn ghế đã bị đóng một lớp bụi mỏng, điều này chứng minh căn nhà được làm vệ sinh toàn diện trước đó không lâu, trễ nhất là 24h trước khi đội pháp chứng đến hiện trường.”

Dừng lại một chút, anh ta tiếp tục: “Một người tâm trạng vô cùng suy sụp, cảm thấy tiếp tục sống không còn ý nghĩa gì nữa, liền bắt đầu dọn dẹp nhà cửa sạch sẽ không chừa một hạt bụi nào, sau đó uống say rồi tự sát. Các anh xem có logic hay không?”

Ba nhân viên cảnh sát hiểu được ý của anh Hải, gật gù đồng thuận.

Hải hần giọng rồi lại tiếp tục: “Còn có một điểm mà chúng tôi đã bỏ qua ở lần kiểm tra đầu tiên, đó là thùng rác nhà nạn nhân trống rỗng, máy hút bụi được làm vệ sinh sạch sẽ, ngay cả túi đựng rác và màng lọc trong máy cũng như thế. Câu hỏi đặt ra là đồng rác sau khi nạn nhân dọn dẹp nhà cửa rốt cuộc nằm ở đâu?”

Toàn nhanh miệng nói: “Băng ghi hình đã quay lại, rõ ràng Trúc Quỳnh mấy ngày trước khi gặp nạn không hề đi đổ rác.”

“Điều này chứng minh là còn có một người khác ở hiện trường nơi Trúc Quỳnh chết, sau đó hắn ta dùng cách nào đó đem rác ra khỏi nhà của nạn nhân mà không bị quay lại.” Thịnh thêm vào

Đội trưởng Lâm chốt lại vấn đề: “Hay nói một cách khác, hung thủ sau khi giết chết nạn nhân liền dọn dẹp hiện trường sạch sẽ, phi tang chứng cứ, đem rác rời đi.”

“Như vậy hẳn chỉ cần thu dọn phòng khách là được, cần gì phải quét dọn cả căn nhà?” Thịnh vẫn không giải thích được điều này.

Đội trưởng Lâm nhếch miệng cười, có vẻ như anh đã sờ gáy tới chân tướng: “Hai cậu còn nhớ phần thức ăn nhanh mà Trúc Quỳnh đã gọi đến nhà không?”

Hai chàng cảnh sát trẻ gật đầu đồng loạt.

“Nghệ sĩ luôn xem vóc dáng như mạng sống, bởi vì nó là công cụ kiếm tiền cho họ. Trúc Quỳnh muốn giảm cân, cho nên phần ăn đó không có khả năng là gọi cho cô ấy, hơn nữa với khẩu phần ăn đó, hẳn là một người phụ nữ ăn không hết.”

Toàn và Thịnh nhìn nhau, dường như đã hiểu ra điều gì đó: “Như vậy...”

“Cứ coi đi coi lại cái này thì sẽ tìm ra được hung thủ sao? Tôi muốn hoa mắt chóng mặt lên cả rồi.” Mỹ Linh ngồi tựa vào ghế, gác hai chân lên bàn, ngáp dài một tiếng.

“Không xem cái này thì biết xem cái gì. Em nói xem hung thủ dùng cách nào để đột nhập và biến mất khỏi nhà nạn nhân?” Phú chăm chú nhìn vào màn hình, băng quơ hỏi Mỹ Linh một tiếng.

“Biết đâu hắn ta leo tường, rồi trèo vào ban công, sau khi gây án xong thì lại leo tường rời khỏi, như Spider man vậy.” Mỹ Linh trêu đùa trả lời.

“Em đó, xem ít phim viễn tưởng lại đi... Khoan đã, người này có điểm rất lạ!” Đang đáp lời Mỹ Linh, Phú đột nhiên kêu lên.

Trên màn hình là cảnh ghi lại vào sáng sớm ngày phát hiện nạn nhân tử vong, cảnh sát phong tỏa hiện trường, những người hàng xóm xung quanh tò mò vây ngoài cửa nhìn vào bên trong nhà.

“Nhìn kỹ người này!” Phú chỉ tay vào một góc màn hình, là một người hàng xóm cách vách nhà Trúc Quỳnh mở cửa, đi lướt qua camera, trên tay còn cầm một túi rác.

“Như thế nào kỳ lạ, người ta chỉ đi đổ rác thôi mà.” Một người nhú mày nói.

Phú nghiền ngẫm giây lát rồi chất vấn người vừa lên tiếng: “Cậu thử tưởng tượng, nếu cậu đang đi trên đường thì thấy một đoàn người ồn ào tập trung lại, bên trong còn có cả cảnh sát, cậu sẽ làm thế nào?”

“Ừm... tôi sẽ ghé vào để hóng hớt một chút.”

“Các cậu nhìn xem, những người đi ngang qua đây, đều tò mò vây quanh cửa nhà Trúc Quỳnh để xem xét, bằng không thì cũng quay đầu nhìn chốc lát mới rời đi, chỉ có người này hoàn toàn không quan tâm gì đến đám đông náo nhiệt, anh ta đi lướt qua mọi người mà không thèm liếc nhìn một cái.” Mỹ Linh nói. Phú cũng đồng ý gật đầu.

Không do dự nhiều, Mỹ Linh nhắc điện thoại gọi cho đội trưởng Lâm.

Nhận được tin báo của thành viên trong đội, đội trưởng Lâm gấp rút trở về đơn vị.

“Đội trưởng, anh quan sát người này thử xem.” Mỹ Linh chỉ ngón tay lên màn hình máy tính.

Ba người vừa từ phòng pháp chứng trở về đều nhìn nhau, đồng loạt nói: “Quả nhiên là như vậy.”

Đội trưởng Lâm không nén được kích động nói: “Mọi người cùng tôi đến hiện trường, chúng ta cần xác nhận một lần nữa.”

Cả đội theo sau đội trưởng Lâm, lũ lượt kéo đến chung cư của nạn nhân. Vừa đến nơi, anh ta đã vội vã chạy ra ban công của căn nhà.

Thấy đội trưởng Lâm đột ngột trèo lên lan can của ban công, Toàn hốt hoảng kêu lên: “Đội trưởng, anh làm cái gì vậy, mau xuống.”

Đội trưởng Lâm không trả lời, chỉ vào đường hoa văn nhô ra trên bề mặt kiến trúc tòa nhà: “Các cậu nói xem, nếu áp sát lưng vào tường, men theo đường này có thể tiến vào ban công nhà bên cạnh không?”

Mọi người cúi đầu xem xét: “Hẳn là được, chỉ cần đứng vững, tìm được điểm tựa là hoàn hảo. Ban công của hai căn hộ cũng cách nhau không quá xa.”

“Chắc chắn hung thủ đã dùng đường này để trốn thoát khỏi hiện trường.” Đến lúc này mọi người mới tự tin đưa ra kết luận về phán đoán của mình.

Thịnh nôn nóng muốn phóng khỏi ban công để chứng thực suy đoán, nhưng lại bị đội trưởng bên cạnh ngăn lại: “Dừng động, đội người của tổ pháp chứng đến, tôi không tin là hấn không để lại dấu vết gì.”

Sau lần thứ ba khám xét hiện trường, phòng pháp chứng đã tìm được dấu vân tay người trên tường cùng với dấu giày trên mép tường của tòa nhà, cho thấy đã từng có người đi qua lại bằng con đường này. Căn hộ bên cạnh nhà nạn nhân không có người ở, chủ nhân đang đi du lịch châu Âu dài hạn, nên người bước ra khỏi căn hộ này trong băng ghi hình có khả năng rất lớn là hung thủ. Tuy nhiên cho đến hiện tại thân phận của hung thủ vẫn chưa được xác thực, qua hình ảnh của camera, chỉ lờ mờ đoán được hấn là nam, cao khoảng hơn 1m8.

Dường như chợt nghĩ ra điều gì, đội trưởng Lâm đột nhiên lên tiếng: “Anh Hải, anh hãy đối chiếu mẫu dấu tay trên tường với vân tay của Đỗ Trọng Bình.”

“Đỗ Trọng Bình?” Hải cau mày, thắc mắc.

“Đúng vậy, là người đang bị đội chống tội phạm kinh tế truy nã.”

“Được!” Không do dự nhiều, Hải liền nhanh chóng đồng ý.

Những cảnh sát trong đội ngược lại, rất thắc mắc với quyết định của đội trưởng Lâm: “Đội trưởng, Đỗ Trọng Bình là hung thủ giết chết Trúc Quỳnh sao?”

“Tôi chỉ nghi ngờ thôi, mọi chuyện còn cần xác nhận lại.” Thật ra cái tên này là do Lý Gia Thành đã gợi ý cho anh, cần phải chứng thực lại một lần nữa.

Lúc rời khỏi hiện trường, cảnh sát yêu cầu ban quản lý tòa chung cư cung cấp tất cả băng ghi hình trước cửa nhà Trúc Quỳnh trong thời gian một tháng trở lại

đây.

Sau khi xem camera, cảnh sát phát hiện một điều, trong khoảng thời gian hai tuần cách ngày nạn nhân chết, có một người đàn ông đã đến nhà cô ấy, sau đó cũng không thấy hấn ta trở ra cho đến ngày xảy ra chuyện. Cho nên đây chính là người có khả năng trở thành hung thủ nhất cho đến hiện nay.

Thông qua băng ghi hình có thể thấy được hai điều. Thứ nhất, người này là người quen của Trúc Quỳnh, thậm chí còn khá thân thiết, bằng không thì cô không thể nào chứa chấp hấn ta trong một khoảng thời gian dài như vậy. Thứ hai, người đàn ông này đang trốn tránh điều gì đó, từ khi đến nhà Trúc Quỳnh, hấn ta không hề lộ mặt ra bên ngoài thêm một lần nào nữa, ngay cả việc ăn uống cũng là do Trúc Quỳnh lo lắng.

Ngay trong ngày, kết quả đối chiếu dấu vân tay đã được phòng pháp chứng đưa ra, xác nhận dấu vân tay trên tường phía ngoài tòa nhà là của Đỗ Trọng Bình.

Người của đội điều tra cũng tra ra được mối quan hệ âm mưu giữa Đỗ Trọng Bình và Trúc Quỳnh. Hai người là tình nhân của nhau, mặc dù cả hai trong quá trình qua lại rất kín kẽ nhưng vẫn không thoát khỏi ánh mắt tinh tường của

những cảnh sát giàu kinh nghiệm.

Chân tướng đã gần như lộ diện, sở cảnh sát thành phố chính thức hạ lệnh truy nã Đỗ Trọng Bình.

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Giành Nữ Chính Về Tay Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 86: Bất ngờ tập kích.

Nghi ngờ có liên quan đến cái chết của Trúc Quỳnh, Đỗ Trọng Bình bị treo lệnh truy nã. Giải trí Ban Mai cũng nhờ đó thoát ra khỏi mối hỗn độn này. Tuy là thế, nhưng danh dự một khi đã mất đi thì khó có thể挽 hồi, tổn thất vô hình của công ty sau scandal là vô cùng to lớn, chỉ trông đợi thời gian sẽ dần xóa mờ mọi thứ. Những nghệ sĩ từng bị nghi ngờ có liên quan đến việc bán dâm mặc dù đã được chứng minh sự trong sạch, nhưng hình ảnh vẫn bị ảnh hưởng ít nhiều. Có thể thật sự trở lại thời kỳ huy hoàng như xưa hay không chỉ có thể dựa vào sự cố gắng của bản thân cùng công ty.

Dù vậy, vẫn có một vài tin tức tốt khiến người ta cảm thấy lạc quan về tương lai hơn, đó là đoàn làm phim ‘Sứ giả’ đã hoàn toàn thoát khỏi vũng bùn scandal.

Các diễn viên trong phim được minh oan, khán giả mất đi cái nhìn quá khắt khe đối với bộ phim, thậm chí còn tồn tại một chút cảm giác tội lỗi mà chiếu cổ cho bộ phim nhiều hơn. Thay vì xét nét vấn đề trong sạch của những nữ diễn viên như trước kia, người hâm mộ chú trọng hơn vào nội dung kịch bản. Bất kể xuất phát từ lý do nào đi nữa, ‘Sứ giả’ một lần nữa trở thành tâm điểm của dư luận là một điều không thể phủ nhận. Vịn vào cơ hội này, ekip làm phim đẩy mạnh tuyên truyền, liên tục tung ra các bộ ảnh quảng bá, trailer phim. Thật đáng mừng là chiến dịch tuyên truyền lần này giành thắng lợi rực rỡ, tạo hình của những diễn viên trong phim rất ấn tượng. Lâm An An trước giờ luôn gắn với hình tượng thanh thuần, lương thiện, nhưng trong bộ phim này, tạo hình của cô lại hoàn toàn trái ngược, cô mặc trên người bộ đồng phục cảnh sát, nét mặt cương nghị cùng quả cảm, gây ấn tượng sâu sắc về sự công chính mà dũng mãnh của một người làm việc vì dân vì nước. Trailer phim được lồng ghép một cách công phu, hứa hẹn một nội dung đầy khúc chiết và bí ẩn. Ekip làm phim đã thành công trong việc gây sự tò mò cho khán giả, dự kiến là khi ra rạp, chắc chắn sẽ được mọi người nồng nhiệt chào đón.

Từ khi phía cảnh sát ra lệnh truy nã Đỗ Trọng Bình, Lý Gia Thành càng gắt gao bảo hộ Trần Viện, tâm trạng anh không hiểu sao vẫn liên tục lo lắng, bất an, tựa như chỉ một chút lơ lỏng, Trần Viện liền bị đe dọa đến tính mạng.

Trần Viện đối với sự lo lắng thái quá của Lý Gia Thành vừa cảm thấy bức bối, lại không kiềm được cảm động, cô không tỏ thái độ nhiều, chỉ ngoan ngoãn phối hợp với sự bảo bọc của anh, cứ xem như sự sốt sắng của Lý Gia Thành là do chứng hăm hực tiền hôn nhân đi, mặc dù hai người vẫn chưa từng có dự định kết hôn. Nghĩ đến việc này, Trần Viện lại rầu rĩ không thôi, chẳng biết đến lúc nào Lý Gia Thành mới một lần nữa mở lời cầu hôn cô. Nói không chừng tên ngốc này sẽ thành thật đợi đến ngày cô tốt nghiệp đại học mới dám lên tiếng. Trần Viện nhui mày, sờ cằm đắn đo, chẳng lẽ cô phải lên tiếng trước. Hay là nhanh chóng rút chương trình đại học lại còn hai năm rưỡi? Aizzz, công việc nhiều thế này, học vượt là chuyện bất khả thi.

Không biết đến nội tâm đang điên cuồng gào thét vì muốn chồng của Trần Viện, Lý Gia Thành vẫn ngây ngốc trong văn phòng, lẩn lộn trong tay hộp nhẫn. Chân chữ một chút rồi lại mở ra. Lý Gia Thành ngắm nghía chiếc nhẫn xinh đẹp đến mức không một người phụ nữ nào có thể chối từ. Anh đang do dự, không biết nên cầu hôn Trần Viện như thế nào. Anh đã tham khảo nhiều cách cầu hôn trên mạng internet, thu thập được rất nhiều ý tưởng.

Một buổi cầu hôn lãng mạn, nhất định không thể thiếu hoa hồng và rượu vang, quan trọng hơn hết chính là âm nhạc. Lựa chọn hoàn hảo nhất là một buổi tiệc tối dưới ánh nến. Nhưng Lý Gia Thành lại đắn đo, không biết như thế có quá tẻ nhạt không. Trên phim ảnh cũng hay xuất hiện cảnh người đàn ông đặt nhẫn vào bánh ngọt của người yêu, khiến cô ấy bất ngờ khi cắn phải nó. Lý Gia Thành từng cân nhắc điều này, nhưng lại lo lắng Trần Viện sẽ không cắn trúng nhẫn, mà trực tiếp nuốt nó vào bụng.

Dòng suy tư của anh một lần nữa bị cắt ngang khi thư ký tiến vào cùng với tập văn kiện trên tay.

“Chị nói xem phụ nữ thích được cầu hôn như thế nào?”

Bị câu hỏi bất chợt làm giật mình, nữ thư ký im lặng trong giây lát mới lấy lại tinh thần. Hóa ra đại boss muốn cầu hôn người yêu. Tổng giám đốc rơi vào lưới tình, đây không phải là chuyện bí ẩn gì trong công ty.

“Sếp muốn cầu hôn cô Trần Viện sao? Tôi nghĩ với điều kiện của sếp, sẽ không có bất kỳ cô gái nào có thể từ chối lời cầu hôn của anh đâu, chỉ cần trực tiếp đeo nhẫn vào tay cô ấy là được rồi.”

Cô đi dõm trả lời, nào ngờ câu nói này lại mở ra một mảnh quang minh trong đầu của Lý Gia Thành. Quả thật không sai, anh xuất sắc như thế, Trần Viện làm sao có thể từ chối làm vợ anh, rõ ràng trong lòng cô đã mê nấn anh đến rồi tình rồi mù, chẳng qua chỉ là ngượng ngùng lên tiếng thôi. Người yêu của anh mạnh mẽ mềm lòng, đây là điều anh rõ hơn ai hết.

“Cám ơn chị, nói với kế toán tháng này thưởng cho chị 200% lương, tôi hiện tại có việc, văn kiện cứ đặt trên bàn.” Lý Gia Thành nói xong vội vã cầm áo khoác rời đi, chỉ để lại sau lưng một làn gió. Nữ thư ký ngơ ngác nhìn theo, cô vốn là nói đùa, buổi cầu hôn lãng mạn trong truyền thuyết cô còn chưa nói ra miệng mà sếp đã đi mất rồi, nếu ban này nói ra nót, biết đâu chừng tháng này được thưởng đến 400% lương, thật là đáng thất vọng.

Một đường gấp rút chạy đến giải trí Ban Mai tìm người yêu, nhưng khi đã đỗ xe vào tầng hầm của tòa nhà, Lý Gia Thành lại không vội vã bước ra, anh chăm chú soi gương, cẩn thận chải chuốt lại mái tóc hỗn độn, chỉnh chu nút thắt cà vạt, đợi cho đến khi cảm thấy mình đẹp trai rồi tình rồi mù mới hài lòng rời khỏi xe.

Đến trước cửa phòng làm việc của Trần Viện, trông thấy hai vệ sĩ nghiêm túc ngồi chấp hành nhiệm vụ, anh hài lòng gật đầu: “Trần Viện ở bên trong?”

“Vâng thưa ngài.” Một vệ sĩ cung kính đáp lại.

Lý Gia Thành siết chặt lòng bàn tay ướt đẫm vì căng thẳng, một tay đặt trong túi quần mân mê hộp đựng nhẫn, hít sâu một hơi, anh đẩy cửa tiến vào trong. Phòng làm việc của Trần Viện không lớn, chỉ cần lướt mắt nhìn một lượt đã bao quát được hết thấy không gian bên trong. Nhưng hiện tại, trong tầm mắt của Lý Gia Thành lại không hề tồn tại bóng dáng mà anh trông đợi. Lý Gia Thành mím chặt môi, đôi mắt sắc bén không che dấu được khung hoảng: “Em ấy không có trong phòng!”

Hai vệ sĩ nghe thế, cũng hoảng hốt chạy vào, đối diện họ vẫn là căn phòng trống rỗng.

Che dấu trái tim đang điên cuồng sợ hãi, Lý Gia Thành lớn tiếng chất vấn: “Hai người có rời khỏi vị trí này không?”

“Tôi... 40 phút trước tôi có vào nhà vệ sinh một lần.” Người vệ sĩ bên phải ấp úng nói.

“Cô Trần Viện có nhờ tôi đưa văn kiện gấp, tôi rời đi chưa đến hai phút đã trở lại ngay...” Người bên trái cũng ngập ngừng trả lời.

Lý Gia Thành siết chặt nắm đấm, hận không thể giết hai người ngay lập tức, nhưng anh biết hiện tại không phải là lúc nên xúc động. Anh nhanh chóng gọi cho Trần Viện, tiếng chuông điện thoại từ trong phòng vang lên, một lần nữa đánh vỡ mọi hy vọng của mọi người.

Lý Gia Thành tức khắc liên lạc với Trần Bằng, sau đó đi đến phòng giám sát. Trần Bằng ngay sau đó cũng có mặt, hai người chăm chú quan sát màn hình máy quay trước cửa phòng làm việc của Trần Viện. Sau khi người vệ sĩ còn lại đi giao hồ sơ, cô cũng rời khỏi phòng, đi về phía nhà vệ sinh, Trần Viện không đem theo bất kỳ vật dụng gì, về mặt cũng rất bình thường.

Chuyển đến máy quay trước cửa nhà vệ sinh nữ, sau khi Trần Viện tiến vào, chưa đầy ba phút sau đã bị một người đàn ông kéo ra trong trạng thái hôn mê.

Trông thấy cảnh này, Trần Bằng sắc mặt trắng bệch, hai chân mềm nhũn, phải tựa vào bàn chống đỡ mới có thể đứng vững được: “Đỗ Trọng Bình! Hắn làm sao lại có thể xuất hiện ở đây?”

Trên sân thượng lộng gió, thấp thoáng bóng dáng nhỏ bé vô cùng chật vật của một cô gái, hai tay cô bị buộc chặt vào lan can, ngồi bệt dưới sàn nhà lạnh buốt. Đứng bên cạnh là một người đàn ông cao lớn, hần chống tay lên thành lan can, đôi mắt xa xăm nhìn về một nơi vô định, không thể nhìn ra bất kỳ cảm xúc nào từ đôi mắt đấy.

Trần Viện cau chặt mày, hai mắt chậm chậm mở ra. Cảm giác đầu tiên cô cảm nhận được đó chính là sự đau buốt cùng nhức nhối từ phía sau gáy truyền đến.

“Là ai đã tấn công mình?” Trần Viện tự hỏi. Sau vài giây, con choáng váng lui đi, Trần Viện mới nhận thấy tình cảnh hiện tại của mình. Hai tay bị trói chặt vào lan can, bản thân thì chật vật ngồi trên mặt sàn dơ bẩn. Cô lắc mạnh tay hông thoát khỏi dây trói nhưng vô dụng, trái lại còn làm sưng một mảnh da, máu chảy đầm đìa. Đau đớn không làm cô chùng bước, tiếp tục dùng răng cắn vào dây thừng. Đột nhiên bên cạnh vang lên tiếng cười trầm thấp.

Trần Viện ngẩng đầu nhìn sang, trong lòng âm ỉ hoảng sợ: “Tại sao anh lại ở đây?”

Đỗ Trọng Bình chậm chậm bước đến trước mặt Trần Viện, ngồi xuống đối diện với cô, thương thức nỗi sợ hãi như một con mồi bị vòn trong đôi mắt to tròn ấy:

“Tại sao lại ở đây? Thích thì đến!” Câu trả lời ngông cuồng của hắn càng làm Trần Viện thêm hoảng sợ.

Cô nhanh chóng nhận ra nơi này là sân thượng của giải trí Ban Mai, Đỗ Trọng Bình mạo hiểm đến nơi này chắc chắn hắn đã chuẩn bị tâm lý không thể trở ra, lẽ nào hắn hiện tại chính là chó cùng rứt dậu?

Mím chặt đôi môi đang run rẩy, Trần Viện áp chế nỗi sợ hãi vào đáy lòng, cô dùng giọng nói bình tĩnh nhất có thể để nói: “Anh thả tôi ra đi, hành động này chỉ càng khiến tội của anh thêm nặng.”

Đỗ Trọng Bình đứng dậy, ngao mạn cười to: “Ha ha ha, tội nặng như thế nào? Có nặng bằng tội giết người không?”

“Giết một người cũng là giết, giết hai người cũng là giết, thế tại sao không kéo thêm vài đứa theo để làm đệm lưng! Mày nói có phải không?” Hắn cho hai tay vào túi, về mặt bình tĩnh, nhàn nhã như đang hàn huyên cùng Trần Viện.

Trần Viện mím chặt môi, trong lòng thầm chửi thề một tiếng, mẹ nó, thật sự gặp phải biến thái rồi. Trái tim kinh hách của cô đã dần trầm tĩnh lại, cô biết hiện tại hoảng loạn chỉ càng khiến tình huống thêm phức tạp. Đỗ Trọng Bình là một kẻ biến thái, hẳn nhất định sẽ không buông tha cho cô, điều cần làm hiện tại chính là kéo dài thời gian cho đến khi mọi người tìm được mình.

“Tôi có một chuyện không hiểu, gia đình tôi đã đắc tội gì với anh sao? Ba tôi luôn tin tưởng anh, tạo mọi điều kiện và không gian để anh phát triển, tại sao anh lúc nào cũng nhắm vào chúng tôi?” Đây cũng là điều mà Trần Viện vẫn luôn thắc mắc.

Đỗ Trọng Bình cười khẩy, một lần nữa ngồi xuống, nâng cầm Trần Viện lên đối diện với hắn: “Chắc chắc, hai cha con mày giống nhau quá, nhất là cái mũi này, cái miệng này, hèn gì ông già đó cũng mày đến như vậy.” Giọng nói hắn không che dấu được chua chát cùng gan tị.

Trần Viện xoay mặt sang hướng khác, tránh khỏi bàn tay đang siết chặt cầm mình, ánh mắt vẫn nhát nhát trừng Đỗ Trọng Bình như đang chờ đợi câu trả lời từ hắn: “Tôi tự hỏi gia đình tôi chưa từng làm điều gì có lỗi với anh. Ngay từ đầu, ba luôn ưu ái và bồi dưỡng anh, một đường cất nhắc anh từ một nhân viên quen trở thành trợ lý cấp cao, cuối cùng anh đã làm gì để báo đáp lại ba? Hãm hại ông ấy để chiếm đoạt công ty, sau đó lại giết người rồi đổ tội lên đầu chúng tôi. Bây giờ lại bắt tôi đến đây. Rốt cuộc anh đang muốn làm gì? Trả thù vì chúng tôi không chịu hai tay dâng lên hết sản nghiệp cho anh sao? Anh có tư cách gì giành lấy thứ đó?” Trần Viện không kiềm chế được bản thân, chỉ cần nghĩ đến những hành động vừa qua của Đỗ Trọng Bình, trong lòng liền cuộn cuộn phần nộ. Cho dù đang ở tình huống bất lợi, cô vẫn không giữ được miệng mình mà tuôn ra những lời trong lòng suy nghĩ.

Nhưng khi vừa dứt lời, một cái tát vang dội ngay lập tức đáp lên mặt Trần Viện. Đỗ Trọng Bình hai mắt đỏ ngầu nhìn cô: “Tao có tư cách gì sao? Đương nhiên tao có, trong cái công ty này, còn ai có tư cách làm chủ hơn ngoài tao!”

Trần Viện bị đánh đau, tâm lý phản nghịch càng trở dậy mạnh mẽ: “Tư cách gì? Tư cách chó má của anh à. Đỗ Trọng Bình, đừng làm như cả thế giới này thiếu nợ anh. Anh chẳng qua chỉ là một kẻ lòng tham không đáy, ăn cháo đá bát, trong khi người khác vươn tay giúp đỡ anh, lại lại hận không thể một dao đâm chết họ, đã từng thấy người vô liêm sỉ, nhưng chưa có ai vô liêm sỉ như anh.”

Đỗ Trọng Bình bị những lời của Trần Viện kích thích, con ngươi sâu thẳm hừng lên từng tia điên cuồng. Hắn giơ tay bóp lấy cổ Trần Viện, chỉ cần siết chặt thêm một chút, sinh mạng cô trong tay hắn sẽ dần dần tiêu thất. Hai tay bị buộc vào lan can, Trần Viện không cách nào chống cự, chỉ có thể bị động thừa nhận sự tấn công của Đỗ Trọng Bình.

“Đúng vậy, tao lòng tham không đáy, ăn cháo đá bát thì sao? Mày lấy cái quyền gì nói tao. Trong lúc tao nghèo khổ, chịu đói, chịu rét, bị người ta phi nhò, xa lánh vì là một thằng không có cha thì mày như thế nào? Mày ăn sung mặc sướng, bước chân ra khỏi nhà có người đón đưa, mày được ông ta cưng chiều như một công chúa. Một đứa ngu xuẩn lớn lên trong nhung lụa như mày có tư cách gì phán xét tao? Những thứ mày đang có phải là của tao mới đúng, đáng lẽ mày không nên tồn tại trên đời này.”

Trần Viện hoàn toàn nghe không hiểu ý tứ của Đỗ Trọng Bình, bởi lẽ lúc này cô đang có một cuộc đấu tranh còn khốc liệt hơn, cuộc đấu tranh giữa sinh và tử. Yết hầu bị bóp chặt một thời gian dài, đau đớn ban đầu đã thay thế bằng cơn co giật vì ngạt thở, gương mặt trắng bệch tím tái, hai mắt trợn ngược lên, đồng tử có dấu hiệu gần như tan rã. Trần Viện lúc này chỉ còn một suy nghĩ duy nhất: Mình sẽ chết!

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Giành Nữ Chính Về Tay Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 87: Đâu mới là chân tướng?

Trần Viện hoàn toàn nghe không hiểu ý tứ của Đỗ Trọng Bình, bởi lẽ lúc này cô đang đối mặt với một cuộc đấu tranh còn khốc liệt hơn, cuộc đấu tranh giữa sinh và tử. Yết hầu bị bóp chặt một thời gian dài, đau đớn ban đầu đã thay thế bằng cơn co giật vì ngạt thở, gương mặt cô trắng bệch tím tái, hai mắt trợn ngược lên, đồng tử có dấu hiệu gần như tan rã. Trần Viện lúc này chỉ còn một suy nghĩ duy nhất: Mình sẽ chết!

Thương thức nét mặt thống khổ khi đối mặt với cái chết của Trần Viện, Đỗ Trọng Bình khẽ nhếch lên một nụ cười khoái trá: “Trước kia mày cao cao tại thượng cỡ nào, bây giờ lại chật vật hèn mọn cầu xin mạng sống dưới tay tao, cảm giác có tuyệt không?”

Trần Viện không đáp lời, vì chỉ cần thêm một chút nữa thôi cô sẽ hoàn toàn mất đi ý thức. Nhưng ngay tại thời khắc đó, Đỗ Trọng Bình lại buông tay ra. Trần Viện toàn thân vô lực tựa vào lan can, theo bản năng cầu cứu sinh ra sức hít thở. Mất năm phút sau, cơn ngộp tan rã của cô mới dần lấy lại tiêu cự, cơn đau nhức phía cổ càng mãnh liệt và rõ ràng hơn. Trần Viện không phải là chưa từng chết, nhưng có lẽ đối với thế giới này cô còn quá nhiều quyền luyện cùng vương vấn, cô rất luyện tiếc khi phải bỏ lại những người yêu thương mình. Chưa bao giờ cô cảm thấy mình khát khao được sống như lúc này.

Trần Viện suy yếu mờ hai mắt nhìn Đỗ Trọng Bình. Đây là một gã điên, cô liệu có thể sống sót mà thoát khỏi tay hắn hay không? Bản thân bị trói, thể lực cạn kiệt, cô bây giờ chính là cá nằm trên thớt chờ Đỗ Trọng Bình định đoạt.

Đỗ Trọng Bình lại ngồi đối diện Trần Viện, vươn tay nâng cầm cô lên: “Sợ lắm đúng không! Bé ngoan, không sợ, tao sẽ không giết chết mày khi ông già đó chưa đến đây đâu.”

Trần Viện không kháng cự, chỉ nhủ chặt đôi mày tựa như đang tìm tòi điều gì đó trong mắt hắn.

“Không hiểu sao? Ý của tao là đợi Trần Bằng lên đây, tao sẽ đứng trước mặt ông ta, tổn thương đứa con gái bảo bối của ông ta. Mày nói xem ba mày chắc sẽ đau lòng lắm nhì. Đau đến đứt từng khúc ruột.”

Trần Viện rốt cuộc cũng hiểu được ý tứ của Đỗ Trọng Bình. Trong lòng thầm mắng hắn một tiếng biến thái, nhưng vẫn ăn một chút hy vọng. Nếu ba tìm được cô thì khả năng cô được cứu sẽ cao hơn đúng không.

Không lâu sau đó, từ phía cầu thang bộ truyền đến tiếng bước chân ngày càng rõ rệt. Tòa nhà giải trí Ban Mai không có thang máy dẫn đến sân thượng

nên bắt buộc phải dùng lối thang bộ.

"Mày cũng nghe được phải không, chúa cứu thế của mày sắp xuất hiện rồi đó."

Đỗ Trọng Bình khẽ nhếch khóe miệng lên. Hắn tiến đến tháo dây trói ra, kéo Trần Viện đứng dậy, đứng từ phía sau lưng khóa chặt cơ thể cô, không biết từ nơi nào lấy ra một con dao găm kê sát vào chiếc cổ mảnh khảnh đã bị hằn lên từng dấu tay xanh tím của Trần Viện.

Bị lưỡi dao lạnh buốt áp vào cổ, không cần nhìn Trần Viện cũng có thể lường tượng ra được nó sắc bén đến cỡ nào. Nhưng kỳ lạ thay, tâm trạng cô lúc này lại bình tĩnh hơn bao giờ hết. Nỗi hoảng sợ ban đầu đã dần thay thế bằng sự trấn định, có lẽ vì cô biết những người thương yêu cô rồi sẽ cứu cô thoát khỏi tay con ác quỷ này.

Ngay lúc đó, cửa thang thoát hiểm mở ra, Lý Gia Thành vọt lên phía trước, tiếp đến là Trần Bằng cùng nhân viên bảo an của công ty.

Đoàn người rất nhanh sau đó đã tìm thấy Trần Viện cùng Đỗ Trọng Bình. Nhìn cảnh tượng con gái bị uy hiếp tính mạng, Trần Bằng gần như ngã gục, nhưng với sức mạnh của một người làm cha, ông không cho phép bản thân yếu đuối ngay lúc này.

Lý Gia Thành cũng không tốt hơn ông là mấy, anh suýt nữa không kiềm chế được mà nhào tới kéo Trần Viện ra, đập Đỗ Trọng Bình rơi khỏi tòa nhà. Anh chậm chậm tiến về phía Trần Viện, nhưng bị tiếng quát của Đỗ Trọng Bình ngăn lại.

Ở khoảng cách này, Lý Gia Thành có thể nhìn thấy rõ một bên má sưng tấy của

Trần Viện, chiếc cổ mảnh mai hằn lên dấu tay xanh tím cùng với cổ tay rách tươm be bét máu của cô. Hai con người sắc bén phút chốc ngập tràn ngọn lửa phẫn nộ cùng đau xót. Trần Viện là bảo bối anh nâng niu trên tay, không dám mảy may thương tổn, vậy mà Đỗ Trọng Bình lại dám đối xử với cô như vậy.

"Mày thả em ấy ra, muốn gì tao cũng đồng ý." Lý Gia Thành gần giọng nói.

Đỗ Trọng Bình cúi đầu nói khẽ vào lỗ tai Trần Viện: "Chắc chắn, công phu dụ dỗ đàn ông của mày thật lợi hại, thằng này bị mày mê hoặc đến không biết trời đất. Thử đoán xem nếu bây giờ tao đập mày xuống dưới, ba cùng thằng gian phu của mày có đau lòng không?"

Những lời này rơi vào tai, không hiểu vì đâu mà Trần Viện lại cảm giác Đỗ Trọng Bình hoàn toàn có khả năng làm điều đó. Nhưng khi nhìn người yêu đang gấp gáp và lo lắng đến độ trên trán hằn từng nét gân xanh, mọi lo lắng của cô liền tan biến. Có anh ở đây, cô nhất định vô sự.

Lý Gia Thành cách hai người không xa, lời nói của Đỗ Trọng Bình hiển nhiên cũng được anh nghe rõ mồn một. Tâm trạng càng thêm khản trương: "Không được, mau buông em ấy ra, mày muốn gì tao cũng đáp ứng."

"Muốn gì cũng được sao, chắc chắn, thật cảm động. Bằng không mày lại đây, đổi vị trí với người yêu mày." Đỗ Trọng Bình có vẻ không động tâm trước lời đề nghị của Lý Gia Thành, hắn chỉ mĩa mai lại một câu.

Trần Viện không dấu vết lắc đầu ngăn cản Lý Gia Thành. Nhưng anh không hề do dự đồng ý với Đỗ Trọng Bình: "Được, tao đổi chỗ với Trần Viện, mày thả em ấy ra."

Dù biết đây chỉ là lời nói đùa của Đỗ Trọng Bình, nhưng khi thấy người yêu không chần chừ đáp ứng, không hiểu sao nước mắt Trần Viện lại tràn mi:

"Không, không được." Cô nức nở kêu lên, đổi lại là lưỡi dao áp càng chặt vào cổ.

Thương thức về mặt cuồng quýt của Lý Gia Thành, Đỗ Trọng Bình sáng khoái cười to: "Mày tưởng tao ngu sao, mày còn khó chơi hơn con nhóc này gấp trăm lần, tao đại gì bỏ dễ chọn khó."

Ngay lúc đó, cửa sân thượng một lần nữa bị đẩy ra, một đoàn người quân phục thẳng tắp được trang bị vũ trang đầy đủ tiến vào. Trước tình cảnh ấy, về mặt Đỗ Trọng Bình vẫn không hề thay đổi, tựa như đây là điều mà hắn đã dự đoán trước.

Mọi người nơi này đều hút vào một ngụm khí lạnh, Đỗ Trọng Bình đây là đang muốn cá chết rách lưới?

"Đỗ Trọng Bình, mau bỏ dao xuống, nếu anh không hợp tác tội sẽ nặng thêm một bậc."

Trước lời cảnh báo của cảnh sát, Đỗ Trọng Bình chỉ cười khẩy, lưỡi dao dưới tay anh cắt nhẹ lên cổ Trần Viện, vết thương không sâu, chỉ phá nhẹ một tầng da, máu tươi theo đó tuơm ra, không nguy hiểm đến tính mạng nhưng cũng đủ dọa người. Mọi người lo lắng hấn mạnh động, đồng loạt lùi về sau một bước.

Ngay lúc đó, Trần Bằng lại tiến về phía trước, kỳ lạ thay Đỗ Trọng Bình không hề có ý định ngăn cản.

"Trọng Bình, cậu cứ thẳng thắn với tôi đi, tôi đã làm điều gì có lỗi với cậu à? Tại sao cậu lúc nào cũng muốn nhắm vào gia đình tôi hết vậy. Nếu tôi thật sự có làm gì sai, cậu cứ trút lên đầu tôi này, thả con gái tôi ra đi, con bé có làm gì nên tội, nó chẳng có lỗi gì cả, tôi xin cậu đấy."

"Ha ha, tôi động đến con gái bảo bối của ông, ông đau lòng à? Thế ông vào đây chết thay nó nhé."

Trần Bằng không do dự gật đầu: "Được, cậu buông con bé ra, tôi sẽ vào."

Đỗ Trọng Bình bất động, không hề phản ứng lại Trần Bằng, hẳn chỉ là nói đùa nhưng hết lần này đến lần khác lại luôn có người muốn chết thay cho Trần Viện, tại sao đều là con người mà cô và hẳn lại được người ta đối đãi bất đồng đến như thế. Đột nhiên Đỗ Trọng Bình cảm thấy mình sống thật thất bại, mọi điều tốt đẹp có vẻ như đã bị Trần Viện cướp đoạt hết thảy.

"Trọng Bình, tôi cầu xin cậu hãy thả con gái tôi ra, cậu có yêu cầu gì tôi cũng sẽ đáp ứng." Đỗ Trọng Bình không đáp lời, tâm trạng Trần Bằng càng thêm nóng nảy.

"Chắc chắn, ông làm tôi cảm động quá, suýt nữa thì khóc rồi này. Tôi thật tò mò, nếu nó chết thật thì ông sẽ thế nào nhỉ?"

Trần Bằng thật sự hoảng sợ khi nghe thấy điều này: "Đừng mà, tôi xin cậu, cậu muốn làm gì thì làm tôi này, tôi chỉ có một đứa con gái này thôi, xin cậu buông tha cho con bé!" Ông không tiếc lời hạ mình cầu xin.

Đỗ Trọng Bình đôi mắt sau tấm choker lóe lên một tia chua xót: "Đứa con gái duy nhất sao? Tình sử của ông lằng lằng như thế mà cuối cùng lại chỉ có một đứa con gái duy nhất, muốn tin tưởng lời này cũng thật khó."

Trần Bằng bất giác nhú mồm, cảm giác vấn đề này thật không đâu vào đâu: "Cậu nói gì vậy, tôi thật sự chỉ có mình Trần Viện là con gái thôi, xin cậu đừng làm tổn thương nó."

Đỗ Trọng Bình không mấy may động tâm với lời cầu tình của Trần Bằng, hẳn chỉ chăm chú nhìn ông, sau đó hỏi: "Đỗ Bảo Ngọc, ông còn nhớ cái tên này không?"

Về mặt Trần Bằng đột nhiên sượng lại: "Tại sao cậu biết Bảo Ngọc, cậu có quan hệ gì với cô ta?"

Đỗ Trọng Bình cười khẩy: "Hóa ra ông vẫn còn nhớ. Mà cũng đúng thôi, làm người ta to bụng, sau đó phui tay đi lấy vợ, có muốn quên cũng không quên được."

Đỗ Trọng Bình vừa dứt lời, tất cả mọi người tại nơi này đều sững sốt. Là họ vừa nghe lầm đi, lẽ nào từ một vụ án hình sự lại chuyển sang tranh đấu giành gia sản chốn hào môn. Chủ tịch như thế nào lại lòi ra một đứa con riêng nữa?

"Đỗ Trọng Bình, anh có giỏi thì giết tôi đi, đừng có ở đó mà sĩ nhục ba của tôi!" Vẫn luôn im hơi lặng tiếng, Trần Viện đột ngột cất lời, cô thật sự không thể chấp nhận người khác làm bản hình tượng của Trần Bằng.

Nhìn phản ứng của Trần Viện, Đỗ Trọng Bình bật cười: "Sao, bảo vệ ba mà thế cơ à. Hình tượng của ông ta trong lòng mày thật cao lớn, thật vĩ đại có đúng không, bây giờ lớp mặt nạ của một người đàn ông có trách nhiệm, chung thủy, thương vợ thương con của ông ta bị tao bóc trần, mày không chịu nổi đã kích này có đúng không. Trần Viện, có lẽ mày không hề biết, thằng cha của mày là một thằng khốn nạn, sở Khanh, không biết chừng ngoài mày, ông ta còn một đám con riêng bên ngoài mà mẹ con mày không hề hay biết."

Trái lại với sự mong muốn của Đỗ Trọng Bình, về mặt Trần Bằng không hề hoảng loạn hay lúng túng, vào lúc này lại bình tĩnh hơn bao giờ hết: "Trọng

Bình, cậu là con trai của Bảo Ngọc đúng không. Đỗ Trọng Bình, Đỗ Bảo Ngọc, tại sao tôi lại không nghĩ tới việc này chứ!" Nếu là như vậy, nguyên nhân khiến Đỗ Trọng Bình hành động như thế có thể được giải thích rõ ràng.

Đỗ Trọng Bình khịt mũi: "Bảo Ngọc, ông không có tư cách nhắc đến tên của mẹ tôi."

"Khoan đã, rốt cuộc mẹ cậu đã nói gì với cậu? Nói tôi là ba của cậu sao?" Trần Bằng nhú mồm hỏi.

Đỗ Trọng Bình lóe lên một nụ cười trào phúng: "Như thế nào, không ngờ đến đúng không?"

"Không có khả năng, cậu hiểu lầm rồi, cậu không phải là con trai của tôi."

Trần Bằng một mực phủ nhận, Đỗ Trọng Bình không kiềm được kích động. Bàn tay kiềm vai Trần Viện dờn lên bóp lấy cổ cô, tay cầm dao vung lên, có vẻ hẳn đang rất phấn nộ: "Trần Bằng, con mẹ nó ông hèn hạ vừa phải thôi, dám làm mà không dám nhận. Con gái ông nói tôi vô sỉ, nhưng so với ông tôi chẳng là cái gì cả."

Một lần nữa bị Đỗ Trọng Bình túm chặt cổ, Trần Viện đau đớn kêu rên lên, những người xung quanh cũng một phen thót tim hoảng hốt.

"Trọng Bình, cậu bình tĩnh, tôi không hề nói dối cậu, tôi không biết vì lý do gì mà Bảo Ngọc lại nói cậu là con tôi, nhưng tôi có thể đảm bảo một điều, tôi và mẹ cậu không hề có bất kỳ quan hệ nào."

Đỗ Trọng Bình làm sao tin được lời này của Trần Bằng, trong mắt hẳn, ông chỉ là một người vô trách nhiệm chối bỏ quá khứ, chối bỏ một đứa con rơi là hẳn: "Tôi ghét quan tâm, ông có nói gì đi nữa thì hôm nay tôi cũng sẽ bóp chết con nhỏ này trước mặt ông." Trong mắt hẳn lóe lên từng tia điên cuồng, khi quyết định đến đây, hẳn đã không ôm hy vọng thoát tội mà mang tâm lý cá chết rách lưới, hẳn muốn cho những người thương tổn mẹ con hẳn phải đau khổ đến tận cùng, khiến họ cũng phải nếm trải cảm giác mất đi người thân.

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Giành Nữ Chính Về Tay Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 88: Viên mãn

Lưỡi dao trong tay Đỗ Trọng Bình khẽ nhích, lại một vết cắt hiện lên cổ Trần Viện, máu tươi tuơm ra, nhưng may mắn thay đó chỉ là một vết cắt nông nên vẫn chưa nguy hiểm đến tính mạng. Đỗ Trọng Bình không chế lực rất tốt, hẳn điều khiển lưỡi dao lệch đi khỏi động mạch cảnh trên cổ Trần Viện, hẳn không hề muốn để cô chết ngay, hẳn chỉ là đang hưởng thụ quá trình hành hạ thể xác và tinh thần những con người mà hắn căm ghét.

“Dừng lại! Trọng Bình cậu dừng lại đi. Tôi không gạt cậu, cậu không phải là con trai của tôi đâu, nếu không tin chúng ta có thể làm xét nghiệm AND, cậu buông con bé ra trước có được không?” Thấy con gái bị thương tổn, Trần Bằng mất hết bình tĩnh, chỉ có thể hạ mình cầu xin.

Trần Bằng một lần nữa phủ nhận, điều này khiến cho Đỗ Trọng Bình rơi vào trạng thái điên cuồng, cặp mắt sắc điên cuồng sát ý. Tay cầm dao của hắn vung về phía Trần Bằng, con người bốc lên ngọn lửa phẫn nộ mãnh liệt hơn bao giờ hết: “Tôi không tin, ông nghĩ nói như thế sẽ lừa gạt được tôi sao? Sẽ lau sạch được mọi tội lỗi trong quá khứ của ông sao? Tôi cho ông biết, Đỗ Trọng Bình tôi hôm nay sẽ khiến cho ông phải chịu nỗi đau khổ khi mất đi người thân, tôi không tha thứ cho ông, không tha thứ cho con đàn bà của ông, càng không tha thứ cho một đứa đã cướp mất tất cả của tôi như Trần Viện.”

“Cậu điên rồi Đỗ Trọng Bình, mau buông con gái tôi ra, tôi không phải ba của cậu, chúng tôi không nợ cậu bất kỳ điều gì, nếu không tin chúng ta sẽ làm kiểm tra AND, tôi và Bảo Ngọc trước kia chỉ là mối quan hệ cấp trên cấp dưới, ngoài ra thì không còn gì nữa. Tôi không hiểu tại sao cô ta lại nói dối với cậu, nhưng việc cậu một mực nhắm vào gia đình chúng tôi là hoàn toàn sai trái.” Trông thấy Đỗ Trọng Bình đã mất đi bình tĩnh, có khả năng sẽ làm hại Trần Viện bất cứ lúc nào, trong cuộc đời Trần Bằng, ông chưa bao giờ cảm thấy khủng hoảng như lúc này.

Trần Viện cũng nhận ra mọi chuyện đang diễn biến theo chiều hướng xấu đi, cô nhìn về phía Lý Gia Thành mấp máy môi nói gì đó. Ngay lập tức, Lý Gia Thành từ phía sau bước tới, ánh mắt anh nhìn Đỗ Trọng Bình hàm chứa khinh miệt cùng thương hại: “Bác trai không phải là ba mày, mày thất vọng lắm sao? Không dám tin đó là sự thật đúng không? Bởi vì nếu đó là sự thật, những việc mày đã làm ngay lập tức trở thành trò cười, cái gì báo thù, cái gì giành lại thứ thuộc về mày, bất quá chỉ là một mình mày ảo tưởng. Mày có biết tại sao mẹ mày lại gạt mày không? Bởi vì bà ta mơ tưởng những thứ không thuộc về mình, muốn mày trở thành công cụ thỏa mãn tham vọng tối tăm của bà ta. Mẹ mày căn bản không hề yêu thương gì mày, bà ta căm ghét mày, bằng không bà ta sẽ không biến mày thành một con lừa ngu ngốc, khiến mày từ khi sinh ra đã sống trong thù hận.”

Con người Đỗ Trọng Bình rực cháy phẫn nộ, hẳn đã không còn lý trí nữa. Mẹ là ngọn lửa sáng duy nhất trong cuộc đời của hắn, tuy bà không dịu dàng hay ân cần, nhưng bà lại là người duy nhất khiến hắn cảm thấy bản thân còn có cội nguồn chứ không phải là ngọn cỏ dại không cha sinh mẹ đẻ, mặc người chà đạp. Tuy bà rất ít khi mỉm cười với hắn, nhưng mỗi khi bà có cử chỉ thân mật, hắn cảm thấy mình trở thành đứa trẻ hạnh phúc nhất trên đời. Bà một mình vất vả nuôi hắn lớn lên, cho nên sẽ không bao giờ lừa dối hắn, lời nói của Lý Gia Thành đã chạm vào nghịch lân của Đỗ Trọng Bình, hắn dường như mất lý trí, chia mũi dao về phía Lý Gia Thành gào thét: “Lý Gia Thành, mẹ nó mày cảm miệng cho tao, mày nói một tiếng nữa tao sẽ giết chết nó. Mày lấy tư cách gì phán xét mẹ tao. Mẹ tao là người thương tao nhất trên đời này, tao là đứa con trai duy nhất của mẹ, như thế nào bà ta lại không thương tao. Mày ngậm chặt miệng mày lại cho tao...”

Ngay lúc đó, nhìn thấy lưỡi dao đã rời khỏi cổ, Trần Viện co cánh tay lại, dùng hết sức bình sinh thực chỏ thật mạnh vào bụng Đỗ Trọng Bình. Đỗ Trọng Bình bất ngờ ăn đau, bàn tay kiềm chặt Trần Viện bị nói lỏng, khiến cô thành công thoát khỏi khống chế của hắn. Cô xô mạnh Đỗ Trọng Bình, sau đó xoay người chạy về phía Trần Bằng cùng Lý Gia Thành.

Nói thì dài, nhưng tất cả lại diễn ra chưa đến một giây đồng hồ. Đỗ Trọng Bình bị đẩy ngã nhào về sau, nhưng hắn không cam tâm để Trần Viện chạy thoát, hắn chồm về phía trước chụp lấy mắt cá chân Trần Viện, thành công khiến cô ngã sóng soài trên mặt đất. Tay cầm dao vung lên, trong nháy mắt cắm sâu vào cổ chân của cô, máu tươi phun ra lênh lán mặt sàn, khiến Trần Viện phải gào lên trong đau đớn.

Ngay lập tức, cảnh sát ập đến khống chế Đỗ Trọng Bình, Lý Gia Thành cũng không chịu thua kém, chạy nhanh về phía Trần Viện, ôm cô vào lòng.

Khi đã yên ổn nằm trong lòng ngực Lý Gia Thành, Trần Viện òa khóc như một đứa trẻ, bởi vì đau, cũng bởi vì cảm giác yếu đuối khi vừa vượt qua cơn tai nạn. Lý Gia Thành yêu thương xoa tóc Trần Viện, thì thầm bên tai cô: "Ngao, không sợ, có anh ở đây." Giọng nói của anh run rẩy, tựa như đang cực lực khắc chế xúc động của mình.

Trần Bằng không nhanh nhẹn bằng Lý Gia Thành, ông cũng không giành Trần Viện ra khỏi tay của Lý Gia Thành mà ngồi bên cạnh cầm lấy tay Trần Viện, tay còn lại khẽ nâng, xoa nhẹ ánh mắt đã ướt đẫm nước mắt của mình. Hôm nay có lẽ là ngày đáng sợ nhất cuộc đời ông, cảm giác suýt chút nữa đã mất đi đứa con gái mình yêu thương, ông có chết cũng không muốn trải qua điều này một lần nữa.

Máu nơi cổ chân Trần Viện vẫn không ngừng tuôn, mọi người khẩn trương đưa cô vào xe cấp cứu đã chờ sẵn bên dưới. Trần Viện lúc này mới an ổn nghỉ ngơi trong lòng Lý Gia Thành, vì kiệt sức, cũng vì cảm giác nhẹ nhõm khi được giải thoát. Trước khi thiếp đi, suy nghĩ cuối cùng của cô là lúc tỉnh dậy, nhất định phải cầu hôn Lý Gia Thành.

Đỗ Trọng Bình bị cảnh sát khống chế, áp giải về sở cảnh sát. Hẳn trước kia là tội phạm kinh tế bị truy nã, về sau lại liên quan đến án giết người, bây giờ lại là bắt cóc cùng cố tình gây thương tích cho người khác. Những tội này gộp lại đủ để hắn cả đời ở trong tù, cộng với tính thù dai của Lý Gia Thành, đảm bảo thời gian sắp tới của Đỗ Trọng Bình sẽ không yên ổn.

Trần Viện vừa tỉnh dậy trong bệnh viện, ánh mắt đã đảo quanh tìm kiếm người thân của mình. Trần Bằng và Lý Gia Thành đang trao đổi với bác sĩ điều trị của Trần Viện nên trong phòng chỉ có Mai Bảo Phụng.

Ngồi bên cạnh đầu giường, mẹ Trần nhanh chóng nhận ra động tĩnh của Trần Viện. Thấy cô đã thức, bà ân cần hỏi han: "Con gái, con cảm thấy thế nào, có đau không? có khó chịu ở đâu không?" Càng nói bà càng kích động không kiềm được nước mắt.

Gặp được mẹ Trần, Trần Viện cũng vui vẻ không kìm, nhưng khi thấy mẹ sắp khóc đến nơi, cô lại đau lòng không chịu được, vì thế Trần Viện lên tiếng phân tán sự chú ý của bà: "Mẹ, con khát nước."

"Được được, để mẹ lấy." Mai Bảo Phụng rót nước, ân cần đưa cho Trần Viện, sau đó liền gọi bác sĩ vào kiểm tra cho cô một lần nữa. Ba Trần và Lý Gia Thành cũng cùng tiến vào.

Sau khi kiểm tra tổng quát, bác sĩ kết luận: "Những nơi bị thương không nặng chỉ cần bôi thuốc một tuần sẽ khỏi, vết dao ở cổ chân tuy sâu nhưng chỉ đâm vào phần mô mềm, tình huống một thời gian là ổn, sẽ không ảnh hưởng đến việc đi lại."

Mọi người đồng loạt thở phào nhẹ nhõm trước kết quả kiểm tra này.

Bác sĩ rời đi, Trần Viện đã ngủ một giấc thật dài nên không còn cảm giác buồn ngủ nữa, cô ngồi bên cạnh cùng mẹ Trần i ôi trao đổi tình cảm, hai người đàn ông còn lại một mực yên lặng, mỉm cười sùng nịnh nhìn người phụ nữ mà mình yêu thương.

"Đỗ Trọng Bình như thế nào rồi ba?" Trần Viện chợt nhớ ra chuyện quan trọng.

"Đã bị bắt giam, chờ viện kiểm sát lập hồ sơ sẽ tiến hành xét xử." Trần Bằng thờ dãi nói, ông không cũng không biết đứa trẻ này là đáng hận hay đáng thương nữa.

"Phải rồi, Đỗ Trọng Bình tự nhận... hần là con của ba, rốt cuộc là như thế nào?" Trần Viện ngập ngừng hỏi, dứt lời còn quay đầu nhìn mẹ Trần một cái. Nhận ra vẻ mặt của mẹ Trần vẫn bình thường, lúc này cô mới nhẹ nhõm thở phào một hơi.

Trần Bằng im lặng, ông không muốn xúc phạm đến người đã khuất, nhưng nếu không nói ra sẽ dẫn đến hiểu lầm, đây là việc ông không muốn nhìn thấy nhất. Trầm ngâm giây lát, rốt cuộc Trần Bằng cũng mở miệng kể về quá khứ.

Mọi chuyện không quá phức tạp như Trần Viện tưởng tượng. Mẹ của Đỗ Trọng Bình, Đỗ Bảo Ngọc trước kia từng là nghệ sĩ của công ty. Khi đó giải trí Ban Mai chỉ mới là một công ty nhỏ mới thành lập, loay hoay tìm chỗ đứng của mình trong giới giải trí. Bảo Ngọc chính là ngôi sao sáng một thời vào lúc đó, được rất nhiều người truy phùng, tuy là thế nhưng bà ấy chỉ đem lòng yêu một người duy nhất, chính là Trần Bằng. Nhưng dù cho Bảo Ngọc có dành tình cảm cho Trần Bằng nhiều thế nào đi nữa thì trái tim ông vẫn thuộc về một người khác, là người vợ hiện tại của ông.

Trần Bằng cùng Mai Bảo Phụng tuy không tính là thanh mai trúc mã, nhưng ông đã gặp được bà từ rất sớm, khi bà còn là một học sinh trung học, ông lặng thầm thích cô nữ sinh đáng yêu này, một mực nhẫn nại chờ cô lớn lên.

Trần Bằng biết Bảo Ngọc có tình cảm với mình, nhưng vì cô là diễn viên nòng cốt của công ty nên lúc ấy ông chỉ ưu tiên chuyển từ chối mà không muốn trở mặt.

Dẫu biết Trần Bằng đã có người yêu nhưng Bảo Ngọc vẫn không buông tay, một mực bám lấy ông, vì thế đã gây ra không ít hiểu lầm trong chuyện tình cảm của hai người. Đỉnh điểm là vào một ngày nọ, họp đồng của Bảo Ngọc với công ty sắp hết hạn, cô ta hẹn Trần Bằng ở khách sạn vào 7 giờ tối để bàn chuyện tiếp tục hợp tác. Trần Bằng không do dự liền đáp ứng, nhưng người tính không bằng trời tính. Lúc đang trên đường đến thì Trần Bằng nhận được điện thoại từ bệnh viện cho hay Mai Bảo Phụng đang cấp cứu vì viêm phổi cấp tính, ngay lập tức ông quay đầu xe chạy đến bệnh viện. Trong đầu Trần Bằng lúc đó chỉ có người yêu của mình, ngoài ra không còn gì khác. Cả đêm ấy ông thức trắng để chăm sóc cho Mai Bảo Phụng. Đến tận 9 giờ sáng hôm sau ông mới chợt nhớ đến mình đã lỡ một cuộc hẹn quan trọng.

Khi đó phương tiện liên lạc không tiện lợi như bây giờ, ông nhanh chóng chạy đến khách sạn, cầm chìa khóa phòng đã được Bảo Ngọc đưa trước đó để tiến vào trong. Nhưng không ngờ đến cảnh tượng bên trong lại khiến ông phải choáng váng. Quần áo vương vãi khắp nơi, trên giường hai thân mình trần trụi đang ôm nhau ngủ. Sự xuất hiện của Trần Bằng khiến hai người đang say ngủ tỉnh giấc. Bảo Ngọc có chút mơ màng nhìn ông, sau đó hét toáng lên khi nhìn thấy người đàn ông trần như nhộng đang ở bên cạnh mình.

Sự việc sau đó được công ty ém rất kỹ bởi Bảo Ngọc là người nổi tiếng, tuy nhiên kết quả điều tra sơ bộ khiến Trần Bằng phải lạnh người. Ông không biết vì sao Bảo Ngọc lại cùng một chỗ với người đàn ông kia, nhưng ông biết nếu đêm đó Mai Bảo Phụng không nhập viện, người nằm trên giường cùng Bảo Ngọc chắc chắn là ông. Trần Bằng không phải không hoài nghi khi Bảo Ngọc đưa thẻ phòng cho mình, nhưng ông tin tưởng vào định lực của bản thân nhất định sẽ không làm ra điều gì phản bội lại Mai Bảo Phụng, nhưng điều kiện tiên quyết chính là Bảo Ngọc không được chơi đến hàng cấm. Trần Bằng khó có thể diễn tả được tâm trạng của bản thân lúc ấy, có chút nặng nề, nhưng nhiều hơn hết vẫn là cảm giác may mắn. May mắn là đêm đó ông không đến khách sạn.

Sau ngày ấy, Bảo Ngọc không ký tiếp hợp đồng với công ty nữa mà chuyển sang một công ty khác lớn hơn. Cô ta hoạt động không được mấy tháng liền biến mất khỏi giới giải trí, Trần Bằng cũng không tìm hiểu nguyên nhân gì nhiều hơn bởi lúc ấy ông cùng người yêu đang bận rộn bàn chuyện cưới gả.

Mọi chuyện chỉ là như vậy, cho đến khi Đỗ Trọng Bình xuất hiện. Dù không biết được cụ thể mọi chuyện trong quá khứ của Bảo Ngọc, nhưng mọi người đều ân ái đoán được nguyên sự ngộ nhận của Đỗ Trọng Bình.

Trần Viện khẽ than thở, không biết có một người mẹ như thế là may mắn hay bất hạnh nữa.

"À đúng rồi, lúc ở sân thượng, tại sao anh lại nói những lời như thế với Đỗ Trọng Bình, lẽ nào anh đã biết được sự thật về Đỗ Bảo Ngọc." Trần Viện đột nhiên hỏi Lý Gia Thành, giọng nói không che dấu sự sùng bái của mình.

Lý Gia Thành cực kỳ hưởng thụ thái độ này của Trần Viện, anh khẽ lắc đầu nói: "Không phải, khi ấy em bảo anh nói khích Đỗ Trọng Bình, anh thấy hẳn một mực bảo vệ mẹ liền dùng bà ấy để khiêu khích hẳn."

Trần Viện hí mắt cười, càng sùng bái Lý Gia Thành hơn, bạn trai cô chỉ tùy tiện nói một chút mà đã nói ngay chân tướng, quả nhiên không phải là người tầm thường.

Đêm đến, dưới sự thuyết phục và cưỡng ép của Lý Gia Thành, ba mẹ Trần đồng ý về nhà nghỉ ngơi, để anh ở lại săn sóc Trần Viện.

Trần Viện ngồi một mình trên giường bệnh, chăm chú nhìn vào cửa phòng tắm mà trong lòng thấp thỏm không yên. Đêm nay cô nhất định phải cầu hôn Lý Gia Thành cho bằng được. Đừng lấy vấn đề giới tính ra để bàn luận, thật ra chuyện cầu hôn này không nhất định phải là nam mở lời trước, chỉ cần trong lòng hai người có nhau là được rồi. Bây giờ cô mà đề nghị kết hôn, nói không chừng Lý Gia Thành sẽ vui mừng đến nước mắt nước mũi tung tóe ấy chứ. Lý Gia Thành đối tốt với cô như vậy, cô cũng phải làm anh cảm động một lần mới có qua có lại.

Trần Viện làm công tác tư tưởng bản thân một lúc, cho đến khi cửa phòng tắm được mở ra. Lý Gia Thành xuất hiện trước mắt, không gian căn phòng tựa như bừng sáng. Anh thay một chiếc áo phông rộng đơn giản, khăn lau vắt lên vai, mái tóc ướt sũng rủ xuống, vài giọt nước nghịch ngợm lăn dài trên xương quai xanh đầy quyến rũ. Trần Viện nuốt ực nước miếng, bạn trai cô đẹp trai đến nghịch thiên như thế, nhất định phải mau chóng bắt về nhà mới yên tâm được.

Lý Gia Thành đi đến bên giường, ngồi cạnh Trần Viện: "Em buồn ngủ chưa?"

Trần Viện lắc đầu: "Chưa, hôm nay em ngủ nhiều quá..." Cô ngáp ngừng không biết phải mở đầu như thế nào.

Lý Gia Thành không hề hay biết tâm trạng rối bời của Trần Viện, anh kéo khăn khỏi vai, ma sát cho khô tóc, sau đó tựa vào thành giường rồi kéo Trần Viện vào lòng. Anh nắm lấy bàn tay Trần Viện nâng niu tựa như một món bảo vật vô giá. Căn phòng rất yên tĩnh, nhưng lại hài hòa và vô cùng ấm áp. Lý Gia Thành hít sâu một hơi, mong muốn khoảnh khắc này được kéo dài vô tận, giây phút Trần Viện bình yên nằm trọn trong lòng anh.

Trần Viện tựa vào lồng ngực Lý Gia Thành, thoải mái hí mắt. Bất chợt một vật thể lạ trên ngón áp út bàn tay trái thu hút sự chú ý của cô. Khoan đã, cô không có chiếc nhẫn nào trông như thế này, lẽ nào...

Trần Viện khẽ liếc Lý Gia Thành, cô nhếch miệng cười sau đó vờ kinh ngạc kêu lên: "Ủa, cái nhẫn này của ai, sao lại ở trên tay em?"

Lý Gia Thành không có phản ứng quá nhiều, anh cầm tay trái Trần Viện, cón cái khề mân mê mặt nhẫn của cô: "Của anh đó, thích không?"

Trần Viện nhận được câu trả lời mong muốn, trog lòng ngọt như rót mật, nhưng về mặt lại vô cùng kiêu ngạo: "Thích hay không thích gì, sao anh lại đeo vào ngón áp út của em, anh có biết ý nghĩa của điều đó không."

Lý Gia Thành nhướng mày: "Sao, không muốn làm vợ anh? Không đồng ý cũng phải đồng ý, anh đã chờ quá đủ rồi." Anh bá đạo tuyên bố.

Trần Viện như mở cờ trong bụng, tuy vậy lại vờ như không vui: "Có ai lại cầu hôn như anh không chứ. Em không cần, trả lại anh đấy." Miệng thì nói, tay vẫn không hề động đậy, phải công nhận một điều Trần Viện chính là nhân vật điển hình phát huy nhuần nhuyễn nhất câu nói chiếm được tiện nghi còn khoe mẽ.

Lý Gia Thành ngồi phía sau Trần Viện, không thấy được vẻ mặt của cô, cứ tưởng là cô giận dữ thật nên vội vàng chớp tay Trần Viện lại: "Lúc anh mang cho em, em không hề phản đối, bây giờ không được đòi ý."

"Vậy anh mang nó cho em khi nào?"

"...Lúc em đang ngủ."

Trần Viện triệt để không còn gì để nói.

Lý Gia Thành xoay đầu Trần Viện lại đối diện với mình, anh nhìn sâu vào đôi mắt đen láy của cô, chậm rãi lên tiếng: "Làm vợ anh nhé." Không chờ cô đáp lại, anh liền tiếp tục: "Không trả lời nghĩa là đồng ý."

Trần Viện bị thái độ trẻ con của Lý Gia Thành chọc cho bật cười. Cô vờ kiêu ngạo hất cằm lên: "Thấy anh đáng thương như vậy, thôi em miễn cưỡng chấp nhận đấy."

khoe miệng Lý Gia Thành cong lên, Trần Viện cảm thấy nụ cười lúc này của anh rực rỡ hơn bao giờ hết. Anh cúi đầu, ngậm chặt đôi môi Trần Viện. Trần Viện hé miệng đón nhận nụ hôn của anh, môi lưỡi giao triền, hạnh phúc tựa như bắt tận.

Sau một nụ hôn thật dài, Lý Gia Thành rời khỏi môi Trần Viện, ôm cô thật chặt vào lòng. Chưa bao giờ anh lại cảm thấy nhân sinh của mình lại viên mãn như bây giờ, không lâu nữa thôi cô gái nằm trong lòng này sẽ hoàn toàn thuộc về anh.

Khẽ nhìn một thân thương tích của Trần Viện, Lý Gia Thành bắt giác thở dài:

"Tiếc thật!"

Trần Viện được người yêu hôn đến quên trời đất, rốt cuộc cũng trở về hiện thực: "Tiếc gì?" Cô râm rì hỏi.

"Em không khỏe, không thể động phòng hoa chúc được."

Lý Gia Thành vừa dứt lời, hai tai Trần Viện liền đỏ ửng vì thẹn thùng, cô chôn đầu thật sâu vào lồng ngực anh, một lúc sau mới lên tiếng: "Đúng là tiếc thật."

Lần đầu tiên vào bệnh viện là lúc cô vừa đến thế giới này, tâm trạng vừa hoang mang vừa lo sợ bất an. Lần thứ hai vào bệnh viện, cô được vùi đầu vào lòng người đàn ông mình tin tưởng, có người thân yêu quý, có người yêu trân trọng, có bạn bè quan tâm, cuộc sống yên ổn như thế, cô còn đòi hỏi gì hơn nữa.

-- THE END --

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Giành Nữ Chính Về Tay Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 89: TÂM SỰ PHÍA SAU HẬU TRƯỜNG.

Albert Diệp: Tác giả, hình như cô quên cái gì thì phải.

Như: Há? Quên cái gì? Tôi có quên cái gì đâu.

Albert Diệp: ...Thật ra tôi mới là nam chính. Cảnh của tôi bị cắt trầm trọng.

Như: Ha ha, anh nhầm rồi, anh là nam chính của 'Điên cuồng yêu em', trong cuốn 'Hành trình' này anh là nhân vật khách mời.

Albert Diệp: Tại sao chỉ là khách mời, tôi đầy đủ tố chất của một nhân vật chính.

Như: Đúng là như vậy, có điều anh là tổng giám đốc, nhân vật lớn như vậy làm sao tôi có đủ tiền cát xê trả cho anh. Tiểu thuyết của tôi là tiểu thuyết ba xu, nghèo lắm, nghèo lắm!

Albert Diệp gật gật đầu, cảm thấy rất có lý.

Albert Diệp: Khoan đã, thế tại sao cô lại có tiền trả cát xê cho Lý Gia Thành, hẳn cũng là tổng giám đốc.

Như: Ha ha, bởi vì anh ta thích Trần Viện, tôi chỉ tác hợp cho bọn họ thôi.

Albert Diệp bắn sát khí: Tôi cũng thích Trần Viện (tại sao không tác hợp cho tôi).

Như (lau mồ hôi): Cái này... bởi vì Lý Gia Thành rất rẻ, anh ấy có ý với Trần Viện nên chủ động đề nghị cắt giảm tiền thù lao để tăng đất diễn, cho nên, cho nên....hơ hơ...

Albert Diệp đen mặt: Rốt cuộc Lý Gia Thành nhận bao nhiêu tiền cát xê?

Như: ...Cái này khó mà nói...Lý Gia Thành bồi lại cho tôi 200% thù lao của anh ta.

Albert Diệp tối sầm mặt, nham hiểm, quá nham hiểm. Tuy vậy Albert Diệp vẫn còn cảm thấy ảm ảm một điều, ít ra anh là nhân vật VIP, còn Lý Gia Thành chỉ là hàng bồi tiền, bồi đến 200%.

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Giành Nữ Chính Về Tay Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 90: Ngoại truyện 1: Đỗ Trọng Bình

Trong một góc của căn phòng u ám, Đỗ Trọng Bình co chân ngồi, bóng đêm tĩnh lặng vẫn không thể nào sánh nổi với sự tịch liêu tàn ra từ người hắn.

Hôm nay Lý Gia Thành đã đến gặp Đỗ Trọng Bình, không vì nguyên nhân gì khác, chỉ là đưa cho hắn kết quả xét nghiệm AND. Niềm tin trước kia vốn đã bị lay động, hôm nay lại phải đối mặt với chân tướng, nó hoàn toàn sụp đổ.

Đỗ Trọng Bình đột nhiên nhớ đến câu nói của Lý Gia Thành lúc trên sân thượng:

“Bác trai không phải là ba mày, mày thất vọng lắm sao? Không dám tin đó là sự thật đúng không? Bởi vì nếu đó là sự thật, những việc mày đã làm ngay lập tức trở thành trò cười, cái gì báo thù, cái gì giành lại những thứ thuộc về mày, bất quá chỉ là một mình mày ảo tưởng. Mày có biết tại sao mẹ mày lại gạt mày không? Bởi vì bà ta mơ tưởng những thứ không thuộc về mình, muốn mày trở thành công cụ thỏa mãn dục vọng tối tăm của bà ta. Mẹ mày căn bản không hề yêu thương gì mày, bà ta căm ghét mày, bằng không bà ta sẽ không biến mày thành một con lừa ngu ngốc, khiến mày từ khi sinh ra đã sống trong thù hận.” Đó mới là sự thật sao?!

Đỗ Trọng Bình nhắm chặt ánh mắt đầy mộng lung mờ mịt, lặng lẽ hồi tưởng lại những ký ức gắn liền với tuổi thơ.

Hắn nhớ lại ánh mắt của mẹ lúc nhìn hắn, không có sự dịu dàng và ôn nhu của một người mẹ khi nhìn thấy con ruột của mình, trái lại, đó là một ánh mắt vô cùng phức tạp, không ghét bỏ, nhưng cũng không nồng đượm tình yêu thương. Đôi lúc hắn cảm thấy như bà thông qua hắn nhìn thấy một ai đó khiến bà vô cùng chán ghét, thậm chí nhiều lúc hắn còn nghĩ bà sẽ bỏ rơi hắn, nhưng cuối cùng bà vẫn không dứt bỏ được cốt nhục của mình. Cứ mỗi lần như thế, Đỗ Trọng Bình đều có cảm giác như sống sót sau con tai nạn, hắn càng khao khát tình yêu của mẹ hơn, càng muốn chứng tỏ cho mẹ thấy hắn xứng đáng được bà giữ lại.

Có một lần, khi Đỗ Trọng Bình bị đám bạn trong lớp bắt nạt, lê một thân chất vật cùng gương mặt sưng tím về nhà. Mẹ chỉ hờ hững liếc qua, sau đó đem thuốc ra bôi cho hắn. Lúc ấy hắn cảm thấy mẹ ôn nhu biết bao nhiêu, yêu thương mình biết bao nhiêu. Sau đó bà nói với hắn rằng nguyên nhân hắn bị bắt nạt là bởi vì cha không bên cạnh hắn. Nếu hắn có cha, người khác sẽ không dám động vào hắn, cha hắn là một người rất lợi hại, rất giỏi giang. Lúc ấy Đỗ Trọng Bình vô cùng tò mò về người cha này, khi hắn hỏi vì sao cha lại không ở cùng với mình, ánh mắt mẹ khẽ lóe lên và đáp: “Có một người phụ nữ rất xấu đã giành ba con từ tay mẹ, sau này lớn lên con phải giúp mẹ đoạt lại ông ấy.”

Từ nhỏ đã được mẹ gieo vào đầu suy nghĩ đó, Đỗ Trọng Bình càng lớn lên, chấp

niệm ngày càng sâu, cho đến năm hắn 16 tuổi, mẹ qua đời vì bệnh nan y, trước khi chết bà đã cho hắn biết người cha hắn luôn tìm kiếm tên là Trần Bằng, là chủ tịch của giải trí Ban Mai.

Lần đầu tiên gặp mặt Trần Bằng là khi Đỗ Trọng Bình 22 tuổi, hắn vẫn là một nhân viên thử việc ở bộ phận kinh doanh của giải trí Ban Mai. Lúc ấy, hắn cảm thấy Trần Bằng đúng như lời của mẹ đã nói, vô cùng vĩ đại, vô cùng lợi hại, nhưng tiếc thay ông ta lại không hề hay biết về sự tồn tại của đứa con như mình. Đỗ Trọng Bình cố đè nén nỗi xót xa, dùng mọi cách để tiếp cận và lấy lòng tin từ Trần Bằng. Tuổi thơ thiếu thốn tình thương, cùng với tâm lý bị ảnh hưởng từ mẹ, Đỗ Trọng Bình vô cùng khao khát có được tình cảm từ người cha. Mỗi khi nhìn thấy Trần Bằng vô điều kiện cung chiều, dung túng Trần Viện, hắn đều không nén được trái tim chua xót, những khi đó hắn luôn nghĩ rằng, nếu Trần Bằng biết hắn cũng là con của ông thì ông cũng sẽ thương yêu hắn nhiều như thế chứ? Nỗi khát khao ngày càng lớn, khiến hắn càng ganh tỵ với Trần Viện, hận không thể giết chết cô ta rồi thay mình vào vị trí đó. Hắn cảm thấy bản thân mình ưu việt hơn Trần Viện rất nhiều, tuy tuổi thơ sống trong khó khăn nhưng thành tích học tập lúc nào cũng nổi trội, lúc mẹ qua đời, một mình hắn bươn chải kiếm sống, với số tiền ít ỏi bà tồn lại, hắn hoàn thành chương trình đại học với bằng tốt nghiệp loại ưu, càng xứng đáng làm con của Trần Bằng hơn so với một đứa con gái ngu ngốc, tùy hứng và điều ngoa như Trần Viện.

Nhưng Đỗ Trọng Bình nào đoán được một kẻ gỗ mục khó đeo như Trần Viện lại có ngày trở thành một viên ngọc tỏa sáng, quang mang vạn trượng, chói mắt nhưng vẫn khiến người khác phải ngước nhìn. Thấy Trần Bằng ngày càng thương yêu Trần Viện, khi nhắc đến cô ánh mắt ông luôn lấp lánh sự tự hào cùng nể nang, những lúc ấy, sự ghen tị như một ngọn lửa cuồng bạo thiêu đốt linh hồn hắn.

Không biết từ khi nào, sự khát cầu tình thương từ người cha trong lòng Đỗ Trọng Bình bị biến dạng, hắn căm hận mẹ con Trần Viện đã cướp đi vị trí của mẹ con hắn, căm hận Trần Bằng vì trong mắt ông chỉ có một đứa con gái là Trần Viện, hắn thề với lòng là sẽ phá hủy hết những thứ mà Trần Bằng trân trọng.

Giải trí Ban Mai là tâm huyết cả đời của Trần Bằng, hắn sẽ khiến cho nó trở thành một đống đổ nát. Trần Viện là tâm can bảo bối của Trần Bằng, hắn sẽ đập cô ta sâu xuống vũng bùn.

Đỗ Trọng Bình biết suy nghĩ của mình rất biến thái, nhưng chẳng hề gì, những thứ hắn không giành được thì nhất định sẽ phá hủy nó.

Nhưng một lần rồi lại một lần, nhìn thấy mưu kế của mình đến giây phút cuối cùng trước khi thành công đều bị phá hủy, hắn không kiềm chế được sự điên cuồng của bản thân.

Kế hoạch tống Trần Bằng vào tù, giành quyền kiểm soát giải trí Ban Mai thất bại trong gang tấc, Đỗ Trọng Bình bằng sự thông minh và nhạy cảm của mình đã nhanh chóng thoát thân, nhưng đổi lại hắn phải đeo trên lưng lệnh truy nã. Đến đường cùng, Đỗ Trọng Bình đành phải nương nhờ tình nhân của mình.

Đúng vậy, Trúc Quỳnh chính là tình nhân bí mật của Đỗ Trọng Bình, hai người qua lại vô cùng kín đáo, mối quan hệ giữa hai người chỉ đơn giản dừng lại ở hai từ: tiền và tình dục, không hề tồn tại chút tình cảm nào. Lúc Đỗ Trọng Bình một thân chất vật xuất hiện ở nhà Trúc Quỳnh, cô ta thậm chí còn muốn gọi điện thoại báo cảnh sát. Đỗ Trọng Bình sợ bị tóm, đã dùng lợi ích để dụ dỗ Trúc Quỳnh. Một phần số tiền đã tham ô từ công quỹ của giải trí Ban Mai, Đỗ Trọng Bình đã gửi vào một tài khoản ảo tại ngân hàng Thụy Sĩ mà không ai hay biết, chỉ cần hắn an ổn rời khỏi quốc gia này, số tiền đó chắc chắn có thể đảm bảo được cuộc sống về sau. Trúc Quỳnh cuối cùng bị món tiền lớn này đã động, đồng ý chứa chấp Đỗ Trọng Bình trong khoảng thời gian hắn bị truy đuổi gắt gao.

Nhưng người phụ nữ này lòng tham không đáy, trong hơn một tháng ở cùng, hai người không chỉ một lần trở mặt, tất cả cũng chỉ vì tiền. Đỉnh điểm là một ngày, Trúc Quỳnh không moi được số tiền từ tài khoản của Đỗ Trọng Bình như hân đã hứa, liền muốn trở mặt báo cảnh sát. Đỗ Trọng Bình nổi điên lên, thật sự có ý định giết chết cô ta ngay lúc đó, nhưng lý trí của hân không cho phép, nếu muốn giết thì cũng phải có một kế hoạch hoàn hảo. Sau đó, Đỗ Trọng Bình nuốt giận, một lần nữa dỗ dành Trúc Quỳnh, hứa hẹn sẽ nhanh chóng báo đáp cô. Trúc Quỳnh cuối cùng cũng xiêu lòng bỏ qua. Sau đó, Đỗ Trọng Bình lên một kế hoạch hoàn hảo để sát hại Trúc Quỳnh. Hân lấy cớ ăn mừng vì đồng bọn ở nước ngoài đã thuận lợi rút được tiền, sẽ nhanh chóng chuyển đến cho Trúc Quỳnh để chuốc say cô, rồi thiết kế hiện trường tự sát, xong mọi chuyện, hân dọn dẹp sạch sẽ tất cả dấu tích của bản thân mình và thoát khỏi nhà bằng đường ban công. Trước khi ra đi còn không quên đặt ra một bức ‘di thư’ để kéo cha con Trần Bằng xuống vũng bùn.

Đúng như những gì Đỗ Trọng Bình dự đoán, kế hoạch của hân vô cùng thành công, giải trí Ban Mai bị liên lụy, Trần Viện thì bị tạm giam. Hân vô cùng hả hê với kết quả này, nhưng vui mừng không được bao lâu thì bọn họ lại lật ngược ván cờ. Trần Viện thoát khỏi tình nghi, còn bản thân thì phải chật vật trốn chạy khỏi sự truy bắt của cảnh sát cùng người của Lý Gia Thành.

Đỗ Trọng Bình hận Trần Viện đến cực điểm. Tại sao đều là con của Trần Bằng, một người thì được o bế, nâng niu như viên ngọc quý, một người thì bị chà đạp, phi nhử như đồng phân ven đường. Đến đường cùng, Đỗ Trọng Bình đột nhiên nảy ra một suy nghĩ cực đoan, hân chắc chắn sẽ không trốn thoát sự truy đuổi của cảnh sát, thế thì tại sao không kéo theo Trần Viện, khiến cô cũng phải trải qua những giây phút tuyệt vọng như hân, thậm chí hân còn muốn giết chết cô, giết trước mặt Trần Bằng. Đỗ Trọng Bình biết suy nghĩ của mình ngày càng cực đoan, ngày càng biến thái, nhưng hân không muốn thay đổi bản thân, dù gì cũng đã giết một người, giết thêm một người nữa cũng vậy thôi.

Nghĩ là làm, Đỗ Trọng Bình khuya hôm đó lên vào giải trí Ban Mai, ẩn náu trong toilet nữ cả đêm. Ông trời không phụ lòng người, cuối cùng hân cũng chờ được Trần Viện.

Giây phút đặt tay lên cổ Trần Viện, nắm quyền quyết định sinh sát của cô, Đỗ Trọng Bình cảm thấy thỏa mãn hơn bao giờ hết. Thậm chí hân còn nảy ra dục vọng bóp chết cô ngay tức khắc, nhưng cuối cùng vẫn kiềm lại được. Đây không phải là hiệu quả mà hân muốn. Cái hân cần chính là sự tuyệt vọng của Trần Bằng khi ông ta tận mắt nhìn thấy đứa con gái bảo bối từ giữa cõi đời.

Khi Đỗ Trọng Bình nói ra thân thế của mình, hân thật trông đợi về mặt luống cuống của Trần Bằng. Nhưng nào ngờ ông ta chỉ kinh ngạc một chút rồi dùng vẻ mặt dửng dưng nói: “Cậu hiểu lầm rồi.” Đây chính là thái độ của ông ta khi nghe được sự thật sao?

Đỗ Trọng Bình không tin, cũng không muốn tin những lời Trần Bằng đã nói, hân thật sự bị bức đến điên rồi, hiện tại trong đầu hân ngoài suy nghĩ giết chết Trần Viện ra chỉ còn giết chết Trần Bằng. Cho đến khi nghe được những lời của Lý Gia Thành, bộ não của hân đã hoàn toàn mất đi sự kiểm soát, hân không biết mình đã hành hung Trần Viện như thế nào, cũng không biết bị cảnh sát khống chế như thế nào, trong đầu hân chỉ còn lặp đi lặp lại một câu nói: “Mẹ mày căn bản không hề yêu thương gì mày, bà ta căm ghét mày.”

Đỗ Trọng Bình rất không muốn tin những lời của Lý Gia Thành, sự thật hân luôn trốn tránh mấy chục năm qua giờ lại bị người khác vạch trần, phơi bày giữa thanh thiên bạch nhật. Mẹ hân thật sự không hề yêu thương hân, thậm chí bà còn hận hân, tựa như thông qua hân bà lại nhớ đến một kẻ ghê tởm nào đó.

Suốt tuổi thơ Đỗ Trọng Bình chưa từng cảm nhận được tình cảm ôn như từ một người mẹ, trái lại, bà luôn gieo rắc trong đầu hân sự căm thù đối với những kẻ đã cướp đi người cha từ mẹ con hân. Nó dần trở thành một ám thị trong đầu hân, khiến hân khát vọng có được tình thương từ cha, cũng khiến hân muốn hủy diệt những kẻ ngăn trở khát vọng đó.

Mẹ hận hân, thế tại sao còn sinh hân ra trên đời này? Lễ nào ý nghĩa tồn tại duy nhất của hân đối với mẹ chính là công cụ để bà thỏa mãn tham vọng mà bản thân bà không đạt được?

Câm lặng nhìn vào kết quả xét nghiệm trên tay, Đỗ Trọng Bình không biết nên khóc hay cười, tất cả những gì hân làm đều là một trò lố bịch không hơn không kém, tự mình ảo tưởng ra một người cha, tự mình ảo tưởng ra những kẻ thù, rồi tự cho rằng tất cả mọi người đều thiếu nợ bản thân hân. Phải chăng đây chính là những gì mà mẹ mong muốn, khiến hân phải lớn lên trong thù hận, tâm lý vặn vẹo, chỉ có thể không ngừng xâm hại người khác mới có thể thỏa mãn bản thân. Khóe mắt đang nhắm chặt dần đỏ ửng, một giọt cay đắng lặng lẽ lăn dài trên má. Có lẽ Lý Gia Thành nói đúng, mẹ rất căm ghét hân, sự tồn tại của hân chính là cái gai đâm vào lòng bà.

Đỗ Trọng Bình đã đoán trước được tương lai của hân rồi sẽ gắn liền với cảnh tù tội, nhưng hân không còn quan tâm nhiều nữa, mục tiêu của cuộc sống đã biến mất, tâm lý vặn vẹo không bình thường, có lẽ nhà giam chính là lựa chọn tốt nhất cho bản thân.

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Giành Nữ Chính Về Tay Nam Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.